„Robin Hobb este o scriitoare extraordinară."
CONN IGULDEN

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

A doua parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

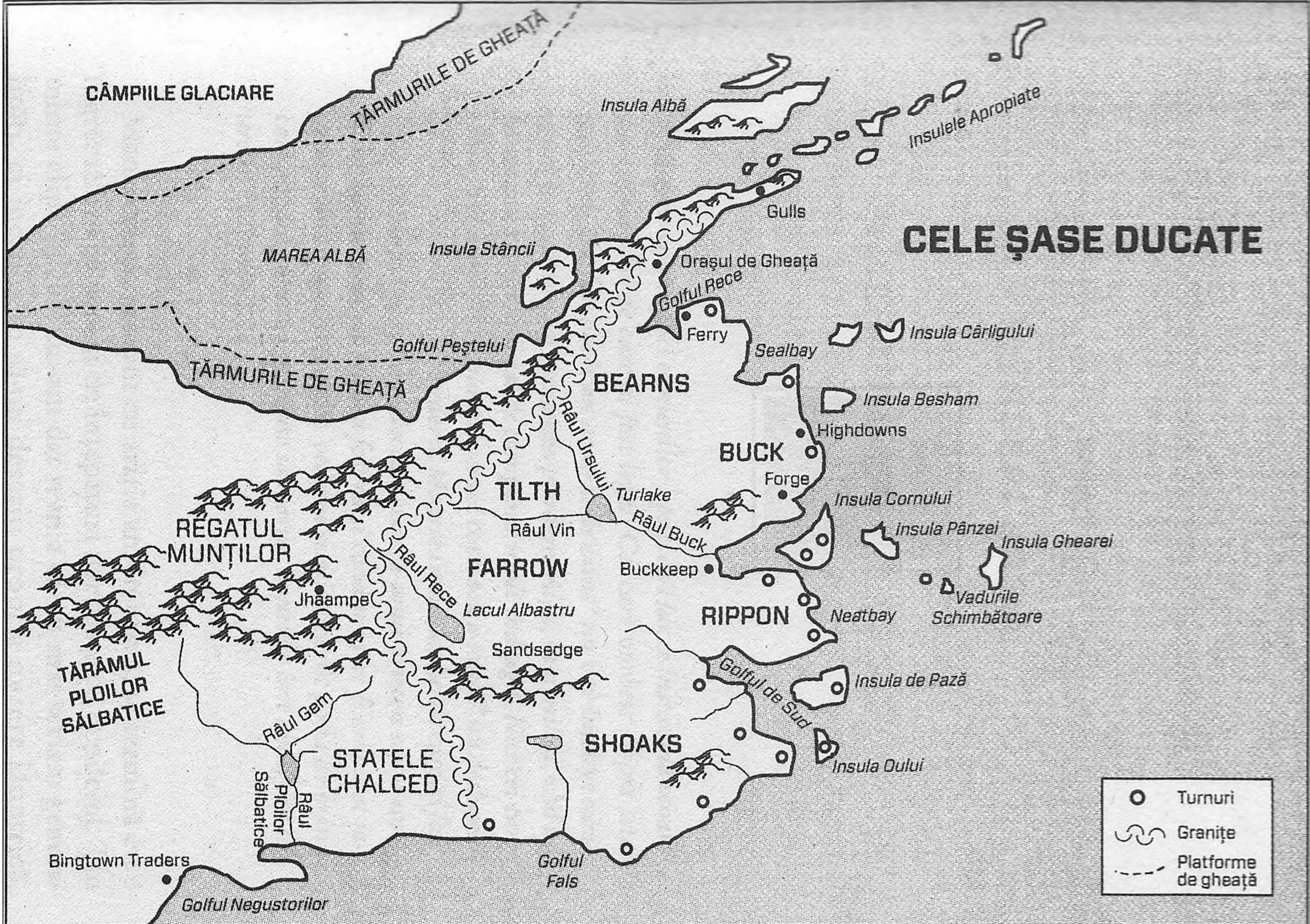
NAUTILUS
fantasy

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărţile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Seria The Rain Wilde Chronicles (*Dragon Keeper*, *Dragon Haven, City of Dragons* şi *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat şi apreciata trilogie OMUL ARĂMIU, dintre care la Editura Nemira au apărut primele două volume: *Misiunea bufonului* (2014) şi *Bufonul de aur* (2016). Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman's Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade's Magic* (2008).

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

CELE ȘASE DUCATE
CÂMPIILE GLACIARE
TĂRMURILE DE GHEAȚĂ
MAREA ALBĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
Insula Stâncii
Orașul de Gheață
Golful Rece
Ferry
Golful Peștelui
TĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Sealbay
Insula Cârligului
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
Râul Ursului
BUCK
Forge
TILTH
Turlake
Insula Cornului
Insula Pânzei
Insula Ghearei
Râul Buck
Râul Vin
RĂGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Râul Rece
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
Golful de Sud
Insula de Pază
TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Râul Gem
STATELE CHALCED
SHOAKS
Insula Oului
Râul Ploilor Sălbatice
Bingtown Traders
Golful Fals
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

Prolog

PIERDERI GRELE

E greu să le explici oamenilor lipsiţi de Har ce înseamnă moartea animalului de care ai fost legat Cei care vorbesc despre asta spunând „n-a fost decât un amărât de câine” nu vor înţelege niciodată ce reprezintă o asemenea pierdere. Alţii, mai miloşi, văd în ea moartea unui animal de companie mult îndrăgit. Nici cei care spun „trebuie să fie ca moartea unui copil sau a soţiei“ nu desluşesc decât o singură faţă a pierderii. Moartea animalului de care ai fost legat înseamnă mai mult decât moartea unui prieten sau a unei fiinţe iubite. Pentru mine a fost ca şi când mi s-ar fi amputat jumătate din trup. Mi-a slăbit vederea şi mi-a scăzut pofta de mâncare fiindcă totul îşi pierduse savoarea. Sunetele îmi ajungeau la urechi înăbuşite şi…

Manuscrisul, început cu atâţia ani în urmă, se termină cu o îngrămădire de pete şi de înţepături nervoase cu condeiul. Ţin minte clipa în care mi-am dat seama că nu mai scriam generalităţi, ci începusem să-mi descriu propria durere lăuntrică. Pergamentul e boţit în locurile unde am călcat pe el, după ce l-am aruncat pe jos. E o minune că doar l-am azvârlit cât colo cu piciorul şi nu l-am pus pe foc. Nu ştiu cine s-a milostivit şi mi l-a aşezat pe raftul unde le ţin pe toate celelalte. Poate Thick[1], făcându-şi datoria în stilul său metodic, fără să gândească. Nu găsesc în manuscris nimic care să merite păstrat.

Aceasta a fost adesea soarta scrierilor mele. Încercările de refacere a istoriei celor Şase Ducate s-au preschimbat prea des în propria mea istorie. De la un tratat despre ierburi, pana mi-a alunecat spre diferitele tratamente ale tulburărilor pricinuite de Meşteşug. Studiile mele despre Profeţii Albi sondează prea adânc relaţia lor cu Catalizatorii. Nu ştiu dacă îngâmfarea e aceea care-mi îndreaptă întotdeauna gândurile spre propria mea existenţă sau dacă scrisul nu e altceva decât o jalnică

---
[1] Gros (n. tr.).

strădanie de a-mi lămuri mie însumi viaţa pe care am dus-o. Anii vin şi pleacă, cu nenumăratele lor cotituri, iar eu tot iau condeiul în mână şi scriu noapte de noapte. Şi azi îmi dau silinţa să înţeleg cine sunt. Şi azi îmi făgăduiesc că „data viitoare mă voi descurca mult mai bine”, convins, în vanitatea mea de om, că va mai exista o „data viitoare”.

Cu toate acestea, nu aşa s-a întâmplat când l-am pierdut pe Ochi întunecaţi. Nu mi-am promis că nu mă voi lega niciodată de un alt animal, că mă voi descurca mai bine cu noul meu tovarăş. Ar fi fost un gând trădător. Moartea lui Ochi Întunecaţi m-a lăsat pustiu pe dinăuntru. În zilele care i-au urmat, am umblat rănit prin viaţă, fără să-mi dau seama cât de schilodit eram, asemenea unui şchiop care se plânge că-l furnică piciorul tăiat. Furnicăturile îţi abat atenţia de la cumplitul gând că, de acum înainte, îţi vei străbate viaţa şchiopătând. Aşa că durerea pe care am simţit-o imediat după moartea lupului nu m-a lăsat să văd cât de vătămat eram cu adevărat. În mintea mea buimacă, durerea se confunda cu pierderea, pe când, în realitate, una nu era decât simptomul celeilalte.

Curios a fost că, într-un fel, m-am maturizat a doua oară. De data asta n-am devenit bărbat, ci om conştient de propria sa individualitate. Împrejurările mă aruncaseră înapoi printre intrigile de la curtea castelului Buckkeep. Mă bucuram de prietenia bufonului şi de a lui Chade. Eram la un pas de a începe o legătură cu Jinna, vrăjitoarea-tămăduitoare. Băiatul meu, Hap, se aruncase cu capul înainte şi în ucenicie, şi în dragoste şi părea că se luptă din greu cu amândouă. Tânărul prinţ Dutiful, care urma să se logodească, în curând, cu o narcescă din Insulele Străine, făcuse din mine mentorul său; nu ajunsesem doar dascălul care îl învăţa şi Meşteşugul, şi Harul, ci şi călăuza lui pe apele învolburate ale trecerii de la adolescenţă la maturitate. Nu duceam lipsă de oameni care să ţină la mine sau la care să ţin. Cu toate acestea, mă simţeam mai singur ca niciodată.

Cel mai ciudat era că îmi dădeam seama că singurătatea fusese alegerea mea.

Ochi Întunecaţi era de neînlocuit; mă schimbase mult în anii petrecuţi împreună. Nu era doar jumătatea mea; împreună formam un tot. Chiar şi atunci când a apărut Hap în viaţa noastră, l-am privit amândoi ca pe-un copil, ca pe o

responsabilitate comună. Eu şi lupul alcătuiam întregul care lua hotărârile. Doi parteneri. Acum, după ce murise, trăiam cu senzaţia că nu aveam să mai împărtăşesc o asemenea legătură profundă cu nimeni, nici om, nici animal.

În copilărie, când îmi petreceam vremea cu Lady Patience şi însoţitoarea ei, Lacey, le auzeam deseori judecându-i cu brutalitate pe bărbaţii de la curte. Una dintre ideile pe care le susţineau amândouă era aceea că femeia sau bărbatul care nu se căsătoreşte până la treizeci de ani rămâne singur până la sfârşitul vieţii.

— Nu-l mai scoţi dintr-ale sale, spunea Patience, hotărâtă, când auzea lumea bârfind pe seama unui lord cu păr alb, care se apucase aşa, dintr-odată, să curteze o fetişcană. I-a sucit primăvara minţile, însă fata va afla curând că în viaţa lui nu e loc de altcineva. Prea s-a obişnuit să fie numai de capul lui.

Aşa că am început şi eu, treptat, să mă cunosc. Mă simţeam singur deseori. Ştiam că Harul îmi căuta un tovarăş. Dar sentimentul şi căutarea erau ca un reflex, ca zvâcnetul unui membru amputat. Nimeni, nici om, nici animal, nu putea umple golul pe care îl lăsase Ochi Întunecaţi în viaţa mea.

Îi mărturisisem toate acestea bufonului într-una dintre puţinele noastre conversaţii purtate la întoarcerea spre Buckkeep, într-o noapte, când poposiserăm la marginea drumului care ducea spre casă. Îl lăsasem cu prinţul Dutiful şi Laurel, vânătorul reginei. Se adunaseră în jurul focului, încercând să alunge frigul nopţii şi să-şi amăgească foamea cu puţinele bucate rămase. Prinţul se retrăsese în el, morocănos, încă suferind după pisica lui. Pentru mine, a fi în preajma lui însemna a ţine deasupra flăcării o mână deja arsă; îmi zgândărea propria durere. Aşa că îmi găsisem o scuză – mergeam după lemne pentru foc – şi mă îndepărtasem de ceilalţi.

Iarna îşi anunţa sosirea cu o seară întunecoasă şi rece. Lumea, micşorată, îşi pierduse culorile, iar eu, departe de lumina focului, bâjbâisem după vreascuri ca o cârtiţă. Până la urmă renunţasem şi mă aşezasem pe o piatră, la malul pârâului, aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Stând aşa, de unul singur, simţind cum îmi pătrunde frigul în oase, îmi pierise cheful de căutat lemne şi de făcut orice altceva. Stătusem cu ochii deschişi, ascultând cum curge apa şi lăsând

noaptea să mă împresoare cu umbrele ei.

Bufonul venise la mine, furişându-se fără zgomot prin beznă. Se aşezase pe pământ, lângă mine, şi îşi pusese mâna pe umărul meu.

— Aş vrea să-ţi pot alina suferinţa.

Erau vorbe zadarnice, o bănuise pare-se şi el, căci după aceea nu mai spusese nimic. Poate că venise stafia lui Ochi Întunecaţi să mă dojenească fiindcă tăceam bosumflat în faţa prietenului meu, căci, după o vreme, îmi căutasem cuvintele cu care să construiesc o punte peste întunericul dintre noi.

— E ca tăietura ta de la cap, bufonule. Cu timpul, se va vindeca, dar nicio dorinţă de bine, fie ea şi din adâncul sufletului, nu o poate lecui mai repede. Şi dacă ar exista o cale de a-mi potoli durerea, o iarbă sau o licoare care s-o amorţească, tot n-aş putea s-o iau. Nimic nu mă poate alina după moartea lupului. Nu mai aştept decât să mă obişnuiesc cu gândul singurătăţii.

În ciuda strădaniilor mele, cuvintele îmi sunaseră tot a reproş. Ba chiar mai rău, ca şi cum mi-aş fi plâns de milă. Cinste prietenului meu, care nu se supărase, ci se ridicase cu graţie.

— Bine, atunci te las în pace. Cred că ai ales să jeleşti de unul singur. Şi, dacă asta e alegerea ta, ţi-o voi respecta. Nu cred că e cea mai înţeleaptă, dar ţi-o voi respecta. Şovăise şi oftase. Îmi dau seama de un lucru despre mine: am venit pentru că am vrut să ştii că ştiu cât suferi. Nu pentru că te-aş putea mângâia, ci pentru că am dorit să afli că ţi-am simţit şi eu durerea, datorită legăturii dintre noi. Cred că sunt puţin egoist fiindcă am vrut să ştii asta. O povară împărţită nu numai că se uşurează, dar şi formează o legătură între cei ce-o împart. Ca să nu o îndure nimeni de unul singur.

Simţisem un sâmbure de înţelepciune în vorbele lui, un gând la care ar fi trebuit să cuget, dacă n-aş fi fost prea ostenit şi prea zdrobit de durere.

— O să mă întorc la foc peste puţină vreme, am spus, iar bufonul a înţeles că îl rugam să plece.

Îşi luase mâna de pe umărul meu şi se îndepărtase.

Abia mai târziu, când am stat să-i cântăresc vorbele, le-am şi înţeles. Eu alegeam să fiu singur, nu era o urmare de neocolit a morţii lupului şi nici măcar o hotărâre îndelung chibzuită. Pur şi simplu îmi îmbrăţişam singurătatea, îmi curtam suferinţa. O cale

pe care nu porneam pentru prima oară.

Am întors asta pe toate părţile, căci gândul era destul de chinuitor ca să mă omoare. Alesesem să locuiesc ani întregi singur, numai cu Hap, în cocioaba mea. Nimeni nu mă trimisese în exil acolo. Ironia era că exilul îmi fusese impus de propria mea voinţă, deseori rostită cu glas tare. Toată tinereţea susţinusem cu tărie că de fapt îmi doream să duc o viaţă în care să iau singur hotărâri, neinfluenţat de „îndatoririle” impuse de originea şi poziţia mea. Numai când soarta îmi oferise şansa unui astfel de trai îmi dădusem seama care îi era preţul. Puteam să-mi arunc îndatoririle pe umerii altora şi să trăiesc după placul inimii numai dacă tăiam orice legătură cu prietenii. Era imposibil să le am pe amândouă.

Când faci parte dintr-o familie sau dintr-o comunitate ai îndatoriri şi responsabilităţi, trebuie să-i respecţi regulile. Trăisem departe de toate astea un timp, dar acum ştiam că solitudinea fusese numai şi numai alegerea mea. Preferasem să renunţ la responsabilităţile faţă de familie şi acceptasem consecinţa: să plătesc preţul singurătăţii. Pe atunci, stăruisem, în sinea mea, că soarta mă adusese în situaţia aceea. Acum alegerea era tot a mea, deşi încercam să mă conving că nu făceam decât să urmez calea inevitabilă pe care tot soarta mi-o hărăzise.

Nu te vindeci de singurătate dacă recunoşti că izvorăşte din tine însuţi, dar faci un pas înainte când înţelegi că nu e de neînlăturat şi că n-ai pornit pe un drum fără întoarcere.

Capitolul I

PESTRIŢII

Pestriţii au susţinut întotdeauna că nu doresc altceva decât să scape de persecuţiile pe care le îndurau, degeneraţii întregi, oamenii înzestraţi cu Har din cele Şase Ducate. Pretenţia aceasta poate fi respinsă şi ca minciună, şi ca înşelăciune iscusită. În realitate, Pestriţii voiau puterea. Intenţia lor era să-i unească pe toţi cei cu Har din cele Şase Ducate într-o singură forţă, care să se ridice şi să pună stăpânire pe tron, aducându-şi oamenii la putere. Ca parte a vicleşugului lor, susţineau că toţi regii urcaţi pe tron după abdicarea lui Chivalry fuseseră uzurpatori, iar faptul că FitzChivalry Farseer era bastard fusese greşit interpretat drept piedică în calea înscăunării sale. Răspândite într-o măsură care depăşea toate hotarele bunului simţ, legendele despre „Bastardul cel credincios“ ridicat din mormânt ca să-l ajute pe regele Verity în aventura sa îi atribuiau celui dintâi puteri ce îl făceau aproape zeu. De aceea Pestriţii erau cunoscuţi şi drept Cultul Bastardului.

Asemenea pretenţii ridicole erau menite să legitimeze încercarea Pestriţilor de a răsturna monarhia Farseer şi de a-l urca pe tron pe unul de-al lor. Începuseră o campanie ingenioasă, obligându-i pe cei cu Har să li se alăture ca să nu rişte să fie daţi în vileag. Poate că se inspiraseră din istorisirile despre Kebal Rawbread, conducătorul Străinilor în timpul Războiului Corăbiilor Roşii, căci se spune că nu datorită charismei sale îl urmau oamenii, ci fiindcă se temeau de ceea ce li s-ar fi întâmplat gospodăriilor şi familiilor lor dacă ar fi refuzat să-l ajute să-şi înfăptuiască planurile.

Pestriţii foloseau o metodă foarte simplă. Familiile pătate de magia Harului fie li se alăturau, fie erau expuse oprobriului public, ceea ce ducea la executarea lor. Se spune că Pestriţii porneau deseori atacuri insidioase împotriva unei familii puternice, expunând mai întâi un servitor sau un văr mai puţin influent şi lăsând să se înţeleagă foarte clar că, dacă şeful familiei respective nu le îndeplinea dorinţele, îl aştepta acelaşi sfârşit cumplit.

Aceasta nu este calea de acţiune a unor oameni care vor să

pună capăt persecuţiei familiilor lor, ci a unei bande nemiloase, hotărâte să pună mâna pe putere, subjugându-şi mai întâi proprii semeni.

Rowell, *Conspiraţia Pestriţilor*

Garda se schimbase. Dangătul clopotului şi strigătul paznicului oraşului răzbăteau slab prin furtună, dar eu le auzeam oricum. Noaptea se încheiase, se apropiau zorii, iar eu eram tot în coliba Jinnei, aşteptând să se întoarcă Hap. Ne bucuraserăm de căldura focului din vatră. Nepoata ei venise cu ceva timp în urmă şi stătuse puţin de poveşti cu noi înainte de a se duce la culcare. Jinna şi cu mine ne ţinuserăm de urât reciproc, aruncând lemn după lemn în foc şi pălăvrăgind despre nimicuri. Căminul vrăjitoarei-tămăduitoare era cald şi plăcut, tovărăşia ei, cât se poate de agreabilă, iar faptul că îl aşteptam pe băiatul meu îmi folosea drept scuză pentru a face exact ceea ce voiam, adică pentru a rămâne acolo unde mă aflam.

Vorbiserăm despre vrute şi nevrute. Jinna mă întrebase dacă îmi rezolvasem cu bine treburile. Eu îi răspunsesem că treburile fuseseră ale stăpânului meu şi că eu unul doar îl însoţisem. Ca să nu par nepoliticos, adăugasem că Lordul Auriu obţinuse nişte pene pentru colecţia sa, apoi îi povestisem despre Negruţa. Ştiam că pe Jinna nu o interesa iapa mea, dar mă asculta îngăduitoare. Cuvintele noastre se potriviseră de minune cu atmosfera din mica ei odaie.

Ca să fiu sincer, treburile de care mă ocupasem nu avuseseră nimic de-a face cu penele şi fuseseră mai degrabă ale mele, decât ale Lordului Auriu. Împreună, îl salvaserăm pe prinţul Dutiful din mâinile Pestriţilor care, la început, se prefăcuseră a-i fi prieteni, apoi îl luaseră prizonier. Îl aduseserăm înapoi la Buckkeep fără ca nobilii de acolo să afle cele întâmplate. În seara aceea, aristocraţia celor Şase Ducate sărbătorea cu muzică şi dans, iar a doua zi urma să se oficieze logodna prinţului Dutiful cu Narcesca Elliania, sosită din Insulele Străine. În ochii lumii, toate erau la locul lor.

Puţini erau aceia care aveau să afle preţul plătit de prinţ şi de mine pentru ca mersul lucrurilor să pară cât se putea de firesc. Pisica de care se legase prinţul îşi sacrificase viaţa pentru el. Mie îmi murise lupul. Aproape douăzeci de ani, Ochi Întunecaţi fusese celălalt eu al meu, păstrătorul jumătăţii sufletului meu.

Acum dispăruse. În viaţa mea se petrecuse o schimbare profundă, ca atunci când stinge cineva lumânarea din încăperea unde-ţi petreci serile. Absenţa lui prindea forme concrete, devenise o povară care-mi apăsa umerii, pe lângă durerea care-mi chinuia sufletul. Nopţile erau mai întunecate. Nimeni nu-mi mai păzea spatele. Totuşi, ştiam că aveam să supravieţuiesc. Iar să ştiu asta părea uneori partea cea mai cumplită.

Mi-am pus frâu gândurilor, ca să nu mă simt ispitit să-mi plâng de milă. Nu eram singurul care pierduse pe cineva drag. Deşi prinţul fusese alături de pisica lui puţină vreme, ştiam că sângera din adâncul inimii. Legătura magică făurită de Har între om şi animal e foarte strânsă. Nu e niciodată uşor s-o rupi. Totuşi, băiatul îşi stăpânea durerea şi nu se abătea de la îndatoririle sale. Cel puţin eu nu trebuia să mă logodesc a doua zi. El îşi reluase viaţa de zi cu zi imediat după întoarcerea noastră la Buckkeep, cu o după-amiază înainte. În aceeaşi seară, participase la ceremonia de întâmpinare a viitoarei sale mirese. În seara aceasta, trebuia să zâmbească, să mănânce, să facă şi conversaţie, să primească urări, să danseze şi să se arate mulţumit de ceea ce îi puneau deoparte soarta şi mama lui. M-am gândit la luminile puternice, la muzica stridentă, la hohotele şi conversaţiile gălăgioase. Am clătinat din cap şi l-am compătimit.

— De ce scuturi din cap, Tom Badgerlock?

Glasul Jinnei m-a smuls din gânduri şi mi-am dat seama că liniştea se prelungise. Am inspirat adânc şi am trântit prima minciună care mi-a trecut prin cap:

— Furtuna nu dă semne c-o să se-oprească, nu-i aşa? Mă gândeam cu milă la cei nevoiţi să umble pe-afară într-o noapte ca asta. Mă bucur că nu sunt unul dintre ei.

— E bine. Iar eu îmi pun alături mulţumirile pentru compania plăcută, a zâmbit ea.

— Pentru care mulţumesc şi eu, am adăugat stânjenit.

O noapte petrecută în tovărăşia paşnică a unei femei simpatice era o noutate pentru mine. Pisica îmi torcea în poală. Jinna tricota. Lumina prietenoasă a flăcărilor din vatră i se reflecta în nuanţele castanii ale buclelor, în pistruii de pe faţă şi de pe braţe. Avea un chip drăguţ, nu frumos, dar calm şi blând. Discutaserăm vrute şi nevrute în seara aceea, ajungând de la ierburile din care pregătise ceaiul la buştenii plutitori, care

uneori ardeau cu flăcări colorate, şi la noi înşine. Eu aflasem că avea cu vreo şase ani mai puţini decât număra de fapt viaţa mea, iar ea se mirase când pretinsesem că împlinisem patruzeci şi doi. Îmi adăugasem şapte în plus când intrasem în rolul lui Tom Badgerlock. Îmi căzuse bine când îmi mărturisise că mă credea mai apropiat de vârsta ei. Cu toate astea, nici ea, nici eu nu rostiserăm ceea ce gândeam. Se simţea o tensiune uşoară, dar incitantă între noi, aşa cum stăteam în faţa focului vorbind încet. Curiozitatea vibra în aer ca o coardă abia ciupită, fremătătoare.

Înainte de plecarea în misiune cu Lordul Auriu, petrecusem o după-amiază cu Jinna. Mă sărutase. Nu-şi însoţise gestul cu vorbe, jurăminte de dragoste sau complimente romantice. Fusese un singur sărut, întrerupt de nepoata ei, întoarsă de la piaţă. Acum niciunul dintre noi nu ştia cum să refacă atmosfera prielnică apropierii noastre. În ceea ce mă privea, nu eram convins că voiam să mă aventurez atât de departe. Nu eram pregătit pentru al doilea sărut, şi cu atât mai puţin pentru ceea ce putea stârni. Mă durea inima prea tare. Dar voiam să fiu acolo, să stau în faţa căminului Jinnei. Pare o contradicţie, şi poate chiar asta era. Nu voiam complicaţiile inevitabile pe care le aduceau mângâierile, însă sufletul meu chinuit, rămas fără tovarăşul lui de Har, găsea alinare în compania femeii.

Dar în seara aceea nu venisem acolo de dragul ei. Trebuia să-l văd pe Hap, fiul meu adoptiv. Sosise de curând la Buckkeep şi stătea la ea. Voiam să mă asigur că ucenicia lui la meşterul Gindast mergea bine. În plus, oricât de groază mi-ar fi fost, trebuia să-i spun că Ochi întunecaţi murise. Fusese crescut şi de lup, nu numai de mine. Deşi mă înfioram la gândul că trebuia să-i dau vestea morţii lui, speram, după cum spusese bufonul, să-mi mai uşurez chinul. Hap fusese al meu în ultimii şapte ani. Viaţa ne fusese comună, ca şi tovărăşia lupului. Dacă mai aparţineam cuiva, atunci îi aparţineam băiatului. Simţeam cu tărie nevoia să mă conving că sentimentul acela era aievea.

— Mai vrei ceai? m-a îmbiat Jinna.

Nu mai voiam. Băuserăm deja amândoi trei ceainice, iar eu fusesem de două ori în spatele casei. Dar ea mi-l oferea ca să-mi spună că puteam să rămân mai departe, oricât de târziu sau de devreme se făcuse. Aşa că i-am spus „da, mulţumesc”, iar ea a lăsat lucrul de mână deoparte, ca să repete ritualul: să umple

ceainicul cu apă din butoi, să-l agaţe de cârlig şi să-l mute deasupra focului. Furtuna lovea în obloane, răpăind cu o nouă furie. La un moment dat, răpăielile s-au preschimbat în bătăi în uşă.

— Jinna? a întrebat Hap cu glas tulbure. Eşti trează?

— Da, a răspuns femeia. Mare noroc pe tine că nu m-am culcat, că altfel ai fi dormit în şopron cu poneiul. Vin acum.

Când Jinna a tras zăvorul, m-am ridicat, lăsând pisica să-mi alunece uşor din braţe.

Imbecilule. Pisica stătea tare bine, s-a plâns Fennel, motanul mare, portocaliu, alunecând pe podea. Era însă prea toropit de căldură ca să mai protesteze, aşa că a sărit pe scaunul Jinnei şi s-a încovrigat acolo, fără a catadicsi să-mi mai arunce vreo privire.

Furtuna a intrat odată cu Hap. O pală de vânt a adus ploaia în odaie.

— Aoleu! Trage uşa aia mai repede după tine, băiete, l-a certat Jinna, în timp ce intra clătinându-se.

Hap a închis şi a zăvorât uşa, apoi a rămas în faţa ei, şiroind de apă.

— E tare frig şi ud afară, a spus.

Zâmbea ca beţivii, dar ochii îi luceau de altă lumină, nu de cea a vinului. Îi sclipea în ei dragostea, inconfundabilă ca stropii de ploaie care i se scurgeau pe plete şi pe obraji. I-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama că sunt şi eu acolo şi-l urmăresc din priviri.

— Tom! Tom! Te-ai întors, în sfârşit!

Şi-a desfăcut larg braţele, euforic ca orice beţiv în faţa lucrurilor obişnuite. Am râs şi m-am dus la el, ca să-i primesc îmbrăţişarea.

— Nu uda podeaua Jinnei! l-am mustrat.

— Vai de mine, am greşit. Nu mai fac, a făgăduit şi şi-a scos haina leoarcă de apă.

A atârnat-o într-un cui de lângă uşă şi şi-a dat jos şi căciula de lână, ca să se usuce tot acolo. A încercat să-şi scoată bocancii, dar şi-a pierdut echilibrul. S-a aşezat pe jos ca să şi-i tragă din picioare. S-a aplecat să-i pună la uşă, sub haina udă, apoi şi-a îndreptat spatele, cu un zâmbet extaziat.

— Tom. Am cunoscut o fată.

— Serios? După cum miroşi, mie mi se pare că ai cunoscut o

sticlă.

— A, da, a recunoscut, fără să se ruşineze câtuşi de puţin. Şi asta. Dar a trebuit să bem în sănătatea prinţului, ştii? Şi a alesei lui. Şi pentru căsătoria lor fericită. Şi pentru viitorii lor copii, mulţi la număr. Şi pentru fericirea noastră, la fel de mare. Îmi zâmbi larg, prosteşte. Zice că mă iubeşte. Îi plac ochii mei.

— Păi, asta-i bine.

De câte ori nu se uitaseră oamenii la ochii lui, unul căprui şi unul albastru, şi bătuseră în lemn, ca să alunge răul? Probabil că îl unsese la suflet fata care-i găsise frumoşi.

Atunci mi-am dat seama că nu era momentul să-l întristez cu suferinţele mele. I-am vorbit blând, dar cu hotărâre:

— Cred că ar trebui să te duci la culcare, fiule. Nu te aşteaptă meşterul de dimineaţă?

S-a uitat la mine ca şi când l-aş fi pocnit peste faţă cu un peşte. Zâmbetul i s-a stins pe buze.

— Ba da, aşa-i. Mă aşteaptă. Bătrânul Gindast vrea să vină ucenicii la lucru înaintea calfelor, iar calfele să fie acolo cu mult înaintea lui. S-a adunat şi s-a ridicat anevoie în picioare. Tom, ucenicia asta nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat. Nu fac decât să mătur şi să car lemne şi să răsucesc buştenii puşi la uscat. Ascut uneltele, le curăţ şi le dau cu untdelemn. Pe urmă, iar mătur. Şi iar frec cu untdelemn piesele terminate. Dar, în toată vremea asta, n-am primit nicio unealtă ca să lucrez cu ea. Nu aud decât „cască ochii să vezi cum se face, băiete” sau „repetă ce ţi-am spus” şi „nu pe ăsta ţi l-am cerut. Du-l înapoi la stiva de lemne şi adu-mi cireşul ăla, cu fibră mai fină”. Pe lângă asta, Tom, mă jigneşte. Îmi zice ţărănoi şi neghiob.

— Gindast vorbeşte urât cu toţi ucenicii, Hap.

Vocea împăciuitoare a Jinnei te linişte şi te alina, dar tot mi se părea ciudat să se amestece o a treia persoană în discuţia noastră.

— Ştie toată lumea. Cineva şi-a păstrat porecla şi când s-a apucat de treabă de unul singur. Azi dai bani frumoşi pe-o masă lucrată de Prostovanu.

Jinna revenise lângă scaunul ei, dar nu se aşezase. Pisica era tot acolo.

Am încercat să nu mă arăt tulburat de spusele lui Hap. Mă aşteptasem să aud că-i place la nebunie slujba de ucenic şi îmi e deosebit de recunoscător fiindcă izbutisem să i-o capăt.

Crezusem că măcar ucenicia lui mergea bine.

— Te-am prevenit că va trebui să munceşti din greu, i-am spus, şovăind oarecum.

— Şi eram pregătit pentru asta, Tom, chiar eram. Sunt gata să tai lemnul, să-l potrivesc şi să-i dau formă cât e ziua de lungă. Dar nu mă aşteptam să mă plictisesc de moarte. Mătură, freacă, adu aia, adu ailaltă… Mai bine aş fi rămas acasă, dacă tot nu învăţ nimic nici aici.

Puţine lucruri dor mai tare decât vorbele aruncate inconştient de un copil. Dispreţul lui faţă de străvechiul nostru stil de viaţă, dezvăluit atât de brutal, m-a lăsat fără cuvinte. Mi-a aruncat o privire care mă învinovăţea:

— Şi tu unde-ai fost şi de ce-ai lipsit atât? Nu te-ai gândit că poate am nevoie de tine? Şi-a mijit ochii. Unde ţi-e părul?

— L-am tăiat.

Mi-am trecut, stingherit, mâna prin şuviţele scurtate în semn de doliu. Dintr-odată, n-am mai avut încredere în ceea ce voiam să spun. Hap era doar un flăcău, ştiam, şi înclina să judece lucrurile după cum îl afectau pe el. Iar răspunsul meu scurt îi arătase că lăsasem lucruri nerostite.

M-a cercetat cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Am tras aer adânc în piept.

— A murit Ochi întunecaţi, i-am răspuns încet.

— Dar… a fost vina mea? A fugit de la mine, Tom, dar l-am căutat, jur că l-am căutat, să-ţi spună şi Jinna…

— N-a fost vina ta. A plecat după mine şi m-a găsit. Am fost cu el când a murit. N-ai făcut nimic rău, Hap. Era bătrân. I-a sunat ceasul şi a plecat de la mine.

În ciuda strădaniilor mele, cuvintele mi s-au oprit în gât.

I-am citit pe faţă uşurarea şi am simţit încă o săgeată în inimă. Oare faptul că nu fusese vinovat era mai important pentru el decât moartea lupului? Dar când mi-a spus „nu pot să cred că nu mai e”, am înţeles. Rostise adevărul curat. Avea să treacă o zi, poate mai multe, până să-şi dea seama că lupul nu mai venea înapoi. Ochi Întunecaţi n-avea să se mai culce lângă el cu labele întinse, pe piatra căminului, nici să-l îndemne cu botul să-l scarpine pe urechi, nici să meargă alături de el la vânătoare de iepuri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O să-ţi revii. Ai nevoie doar de puţin timp, l-am asigurat, cu

voce răguşită.

— Să sperăm, a îngăimat.

— Du-te să te culci. Mai apuci un ceas-două de somn.

— Da, cred că ar fi mai bine aşa. A făcut un pas spre mine. Tom, îmi pare aşa de rău, mi-a spus, iar îmbrăţişarea lui stângace mi-a alungat aproape complet durerea pe care mi-o pricinuise înainte. Ai să vii mâine-seară, nu-i aşa? Trebuie să vorbesc ceva cu tine. E foarte important.

— O să vin, dacă Jinna n-are nimic împotrivă.

M-am uitat peste umărul lui, slăbindu-l din îmbrăţişare.

— Jinna n-are absolut nimic împotrivă, m-a asigurat gazda lui, iar eu n-am mai sperat decât să aud mereu căldura pe care şi-o adăugase în glas.

— Bine, aşadar. Ne vedem diseară. Când n-o să mai fi beat. Acum fugi la culcare, băiete.

I-am ciufulit părul ud. El a bolborosit un „noapte bună”. S-a dus în dormitorul lui, lăsându-mă din nou singur cu Jinna. Un butuc căzuse în foc şi trosnetul lemnului era singurul sunet din odaie.

— Trebuie să plec acum. Mulţumesc că m-ai lăsat să-l aştept pe Hap la tine.

Jinna şi-a pus iar lucrul de mână deoparte.

— N-ai pentru ce, Tom Badgerlock.

Mantia mea atârna de un cui, lângă uşă. Am luat-o şi mi-am azvârlit-o peste umeri. Jinna s-a întins brusc să mi-o lege. Mi-a ridicat gluga peste părul tuns, apoi mi-a zâmbit în timp ce-o trăgea de margini ca să-mi apropie faţa de a ei.

— Noapte bună, mi-a şoptit dintr-o suflare.

Şi-a înălţat bărbia. I-am pus mâinile pe umeri şi am sărutat-o. Deşi am vrut s-o fac, tot m-am întrebat de ce mi-am îngăduit-o. Unde ajungeam cu schimbul acesta de săruturi, dacă nu la complicaţii şi necazuri?

Oare îmi simţise şovăiala? Când mi-am despărţit buzele de ale ei, am văzut-o clătinând încet din cap. M-a luat de mână.

— Îţi faci prea multe griji, Tom Badgerlock. Mi-a dus mâna la buzele ei şi m-a sărutat în palmă. Unele lucruri sunt mult mai simple decât crezi.

Mă simţeam jenat, dar am reuşit să îngaim:

— Dacă ar fi şi adevărat, ar fi superb.

— Vorbeşti frumos ca un curtean.

Căldura cuvintelor ei s-a risipit când a adăugat:

— Dar vorbele frumoase nu-l vor împiedica pe Hap să se împotmolească. În curând, va trebui să-l ţii foarte bine în frâu pe tânărul ăsta. Impune-i nişte limite, altfel îl vei scăpa printre degete, căzut în mrejele oraşului Buckkeep. N-ar fi primul flăcău de treabă de la ţară care se pierde când vine aici.

— Cred că-mi cunosc băiatul, am spus cam supărat.

— Poate că-l cunoşti pe băiat, dar eu pentru tânăr mă tem mai tare. A îndrăznit să râdă de fruntea mea încruntată şi să adauge: Păstrează privirea asta cruntă pentru Hap. Noapte bună, Tom. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Jinna.

Mi-a deschis uşa şi a rămas în prag, cu ochii la mine. M-am uitat la ea peste umăr – o femeie care mă privea dintr-un cadru de lumină galbenă. Vântul îi flutura buclele în jurul feţei rotunde. Îmi făcea cu mâna. I-am răspuns la fel, înainte de a închide uşa. Pe urmă am oftat şi mi-am strâns mantia în jurul corpului. Ploaia se mai domolise, numai rafalele de vânt pândeau şi răbufneau de după fiecare colţ de stradă. Vijelia îşi făcea de cap cu podoabele care înfrumuseţaseră oraşul în sărbătoare. Palele ameninţătoare trimiteau la pământ ghirlandele şerpuitoare şi zdrenţuiau steguleţele. De obicei, tavernele aveau fixate în suporturi torţe care-i îndrumau pe clienţi către uşile lor, dar la ora aceea fie arseseră, fie fuseseră date jos. Aproape toate cârciumile şi hanurile se închiseseră peste noapte. Oamenii cumsecade dormeau de mult, la fel şi cei mai puţin cumsecade. Înaintam grăbit pe străzile reci şi întunecoase, călăuzit mai mult de simţul meu de orientare decât de ochi. Avea să fie şi mai întuneric odată ce părăseam oraşul căţărat pe stânci şi începeam să urc poteca unduitoare care traversa pădurea spre castelul Buckkeep, dar cunoşteam drumul acela din copilărie. Picioarele aveau să mă ducă singure acasă.

Mi-am dat seama că sunt urmărit când am lăsat în urmă ultimele case răzleţe din oraş. Ştiam că oamenii din spatele meu mă pândeau, nu erau simpli trecători cu care aveam acelaşi drum, pentru că, ori de câte ori încetineam, încetineau şi ei. Fără îndoială, nu voiau să mă ajungă din urmă decât după ce ieşeam din oraş. Era semn de intenţii rele. Plecasem din castel neînarmat, obiceiul meu de la ţară fiind, de data asta, un dezavantaj. Aveam prins de curea un cuţit dintre cele pe care

mulţi le purtau la ei pentru treburi mărunte, de rutină, dar nicio armă mai mare. Sabia mea cenuşie, cea de toate zilele, atârna, în teaca uzată, pe peretele cămăruţei mele. Mi-am zis că urmăritorii puteau fi doar nişte tâlhari în căutarea unei prăzi uşoare. Mai mult ca sigur mă credeau beat, nu bănuiau că le simţisem prezenţa şi precis aveau s-o ia la sănătoasa dacă ripostam.

Slabă consolare. N-aveam chef să mă bat. Eram sătul de lupte şi obosit să tot stau cu ochii în patru. Dar mă îndoiam că urmăritorilor le păsa de asta. Aşa că m-am oprit în loc şi m-am întors să-i văd la faţă. Mi-am scos cuţitul, m-am proptit bine pe picioare şi i-am aşteptat.

În spatele meu era linişte, numai vântul foşnea prin frunzişul crengilor arcuite deasupra potecii. Am auzit apoi şi valurile spărgându-se de stânci, în depărtare. Am ciulit urechile încercând să desluşesc trosnet de tufişuri la trecerea oamenilor sau târâit de picioare pe potecă, dar n-am auzit nimic. Mi-am pierdut răbdarea.

— Haideţi odată! am răcnit în noapte. Nu prea aveţi ce fura de la mine, în afară de cuţit, pe care nu-l veţi primi cu mânerul înainte. Să terminăm odată!

S-a lăsat liniştea, iar ţipetele mele au părut dintr-odată caraghioase. Tocmai când îmi ziceam că fusesem urmărit numai în imaginaţia mea, ceva mi s-a furişat pe la picioare. Era un animal mic, vioi şi iute, un şobolan, o nevăstuică sau poate chiar o veveriţă. Dar nu era o creatură sălbatică, pentru că a încercat să mă muşte. Speriat, am sărit înapoi. Un râs înăbuşit a venit din dreapta. Chiar când mă răsuceam în direcţia aceea, mijind ochii prin întunericul pădurii, o voce mi-a vorbit din stânga, mai aproape decât fusese râsul.

— Unde ţi-e lupul, Tom Badgerlock?

Vorbele sunau a batjocură şi a provocare. În spatele meu, nişte gheare zgâriau pietrişul – era un animal mai mare, poate un câine. Când m-am răsucit, a dispărut în beznă. M-am întors din nou în direcţia din care venise râsul înfundat. Cel puţin trei oameni, mi-am zis, şi două animale. Am încercat să mă gândesc numai la lupta din noaptea aceea, nu şi la urmările sale. La ele puteam să cuget mai târziu. Respiram adânc şi rar, stând în aşteptare. Mi-am deschis toate simţurile către noapte, alungându-mi brusc răbufnitul dor de ale lui Ochi întunecaţi, cu

mult mai ascuţite, şi de senzaţia liniştitoare din vremurile când lupul îmi păzea spatele. De data asta, am surprins paşii mărunţi şi rapizi ai animalului mai mic, care se apropia din nou. L-am lovit cu piciorul mai tare decât aş fi vrut, dar nu l-am atins decât pieziş. A dispărut din nou.

— O să-l omor! am prevenit noaptea din jur, dar la ameninţarea mea a răspuns doar un râs batjocoritor. Apoi m-am ruşinat, strigând furios: Ce vreţi de la mine? Lăsaţi-mă în pace!

Ecourile întrebării şi dorinţei mele copilăreşti s-au stins în bătaia vântului. S-a făcut o linişte cumplită – umbra singurătăţii mele.

— Unde ţi-e lupul, Tom Badgerlock? a strigat un glas, de data asta de femeie, colorat de un râs înăbuşit. Ţi-e dor de el, renegatule?

Teama care mi se scursese prin vene odată cu sângele s-a transformat dintr-odată într-o furie de gheaţă. Aveam să stau acolo şi să-i omor pe toţi, lăsându-le doar măruntaiele calde să aburească pe cărare. Pumnul care mi se încleştase până atunci pe mânerul pumnalului s-a destins brusc şi în trup mi s-a răspândit, calmă, senzaţia că eram pregătit pentru orice. Gata de luptă, i-am aşteptat. Aveau să mă atace brusc, din toate direcţiile, animalele de jos, iar oamenii de sus, cu arme. Eu n-aveam decât cuţitul. Trebuia să am răbdare până ajungeau foarte aproape de mine. Dacă fugeam, mă puteau lovi pe la spate. Mai bine aşteptam şi-i obligam să vină la mine. Atunci aveam să-i omor, să-i omor pe toţi.

Sincer, nu ştiu cât am stat acolo. Senzaţia că eşti gata să înfrunţi orice poate opri timpul în loc sau îl poate face să fugă iute ca vântul. Am auzit ciripitul unei păsări anunţând dimineaţa, apoi altul, răspunzându-i. Am aşteptat în continuare. Când zorii au început să păteze cerul nopţii, am inspirat adânc. Am cercetat atent împrejurimile cu privirea, uitându-mă printre copaci cu ochii mijiţi, dar nimic nu mi-a dat de bănuit. Singurele mişcări erau zborul înalt al micilor făpturi înaripate care ţopăiau pe crengi şi stropii de ploaie argintii care cădeau de pe ramuri. Urmăritorii mei dispăruseră. Animalul care se repezise să mă muşte nu lăsase urme pe piatra umedă a potecii. Celălalt, mai mare, care o traversase prin spatele meu, lăsase doar una, în noroiul de la margine. Fusese un câine mic. Şi asta era tot.

M-am răsucit pe călcâie şi mi-am continuat drumul spre

castelul Buckkeep. Pe măsură ce înaintam, am început să tremur, nu de teamă, ci din cauza încordării care mă părăsea, ca să-i ia locul furia.

Ce voiseră de la mine? Să mă sperie. Să aflu de existenţa lor, să mă anunţe că ştiu cine sunt şi unde mi-e sălaşul. Ei bine, îşi atinseseră scopul cu vârf şi îndesat. M-am silit să-mi pun ordine în gânduri şi am încercat să cântăresc la rece ameninţarea pe care o reprezentau. Nu m-am gândit doar pe mine. Oare ştiau şi de Jinna? Mă urmăriseră de la uşa ei şi ştiau şi de existenţa băiatului meu?

Mi-am blestemat prostia şi neglijenţa. Cum îmi putusem închipui că Pestriţii aveau să mă lase în pace? Ştiau că Lordul Auriu venea din Buckkeep şi că slujitorul lui, Tom Badgerlock, stăpânea Harul. Ştiau că Tom Badgerlock îi tăiase braţul lui Laudwine şi-l salvase pe prinţul luat ostatic. Acum căutau să se răzbune. Puteau s-o facă foarte uşor, afişând cu laşitate unul dintre pergamentele lor şi denunţându-mă astfel ca deţinător al Harului, spurcata magie a animalelor. Aş fi fost spânzurat, ciopârţit şi ars din cauza asta. Îmi închipuisem cumva că în oraşul Buckkeep sau castelul cu acelaşi nume aveam să fiu ferit de ei?

Ar fi trebuit să ştiu că aşa avea să se întâmple. Odată revenit la curtea din Buckkeep, în miezul intrigilor şi manevrelor politice de acolo, devenisem vulnerabil la toate comploturile pe care le presupune puterea. *Ştiusem* că asta urma, am recunoscut în sinea mea cu amărăciune. Şi, timp de cincisprezece ani, gândul acela mă ţinuse departe de Buckkeep. Numai Chade şi rugămintea lui stăruitoare de a-l salva pe prinţul Dutiful mă aduseseră înapoi. Acum, realitatea dură se strecura în mine. Nu aveam decât două variante: fie tăiam orice legătură, cu oricine, şi fugeam, cum o mai făcusem, fie mă azvârleam cu capul înainte în vârtejul de intrigi care nu lipsiseră niciodată de la curtea Farseer din Buckkeep. Dacă rămâneam, trebuia să încep să gândesc iarăşi ca un asasin, întotdeauna conştient de riscurile şi ameninţările care mă pândeau şi de urmările lor asupra celor din jurul meu.

Mi-am îndreptat gândurile pe calea adevărului. Trebuia să redevin asasin, nu doar să gândesc ca unul. Trebuia să fiu gata să ucid când întâlneam oameni care mă ameninţau pe mine sau pe prinţul meu. Pentru că nu aveam cum să evit legătura dintre

noi: cei care îl luau în derâdere pe Tom Badgerlock din cauza Harului său şi a morţii lupului său ştiau foarte bine că prinţul Dutiful nu era deloc străin de magia animalelor. Cu asta îl aveau pe prinţ la mână şi de asta aveau să se folosească şi mai departe, nu doar ca să pună capăt persecuţiei celor înzestraţi cu Har, ci şi ca să pună mâna pe putere. Nu mă ajuta cu nimic faptul că, într-o anumită măsură, cauza lor era şi a mea. Doar şi eu suferisem din cauza Harului. Nu voiam să mai văd pe nimeni apăsat de aceeaşi povară. Dacă n-ar fi reprezentat o ameninţare atât de gravă la adresa prinţului meu, poate aş fi trecut de partea lor.

Paşii furioşi m-au purtat până la santinelele de la poarta castelului Buckkeep. Din ghereta gărzilor răzbăteau glasuri de bărbaţi şi zdrăngănit de blide. Unul dintre soldaţi, un tânăr de vreo douăzeci de ani, se proptise în uşă, cu o felie de pâine cu brânză într-o mână şi cu o cană cu bere în cealaltă. Şi-a ridicat privirea spre mine şi, având gura plină, mi-a făcut semn din cap să trec. M-am oprit, simţind cum mi se răspândea furia în trup ca otrava.

— Ştii cine sunt? l-am întrebat.

A tresărit, apoi şi-a mijit ochii ca să mă vadă mai bine. Era clar că se temea să nu fi insultat un nobil mărunt, dar s-a liniştit la vederea hainelor mele.

— Un servitor din castel. Nu?

— Al cui servitor?

Ce prostie, să atrag atenţia asupra mea! Dar nu mă puteam opri. Veniseră şi alţii pe acelaşi drum ca mine? Se aflau în castel şi acum? O santinelă nepăsătoare lăsase să treacă oameni hotărâţi să-l omoare pe prinţ? Părea foarte posibil.

— Păi… nu ştiu! s-a răstit flăcăul. S-a ridicat şi şi-a îndreptat spatele, dar ca să mă săgeteze din priviri s-a văzut nevoit să-şi înalţe şi fruntea. De unde să ştiu? De ce mi-ar păsa?

— Pentru că păzeşti intrarea principală în castelul Buckkeep, prostule. Regina şi prinţul tău depind de vigilenţa ta, nu trebuie să-i laşi pe duşmanii lor să între. De-asta eşti pus aici. Nu-i aşa?

— Păi, eu… A scuturat din cap, înciudat şi nervos, apoi s-a întors către uşa gheretei. Kespin! Poţi veni puţin?

Kespin era mai înalt şi mai bătrân. Se mişca aidoma unui spadasin şi se uita cu ochi pătrunzători pe deasupra bărbii cărunte. M-a cântărit din priviri şi a hotărât că nu reprezentam

un pericol.

— Ce se întâmplă aici? ne-a întrebat pe amândoi.

Nu vorbise cu glas prevenitor, ci pe un ton care ne asigura că ştie să se poarte cu fiecare dintre noi după cum merită.

Santinela a arătat spre mine cu cana cu bere.

— S-a înfuriat fiindcă nu ştiu al cui servitor e.

— Ce?

— Sunt în slujba Lordului Auriu, l-am lămurit eu. Şi sunt îngrijorat fiindcă la poarta asta santinelele se mulţumesc să se uite cum intră şi iese lumea. Mă plimb pe porţile castelului Buckkeep de peste două săptămâni şi nu m-a întrebat nimeni nimic. Nu mi se pare în ordine. Cu douăzeci de ani în urmă, când am fost aici, oştenii de gardă îşi luau sarcina în serios. A fost o vreme când...

— A fost o vreme când aşa ceva era necesar, m-a întrerupt Kespin. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Dar acum e pace, omule. Iar castelul şi oraşul s-au umplut de oameni din Insulele Străine şi de nobili din celelalte ducate, veniţi aici pentru logodna prinţului. Nu ne poţi cere să-i cunoaştem pe toţi.

Am înghiţit găluşca, dorindu-mi să nu fi început discuţia, dar hotărât s-o duc până la capăt.

— Ajunge o singură greşeală pentru ca viaţa prinţului nostru să fie în pericol.

— Sau pentru a insulta un nobil străin. Am primit ordine de la regina Kettricken. Ne-a poruncit să fim curtenitori şi ospitalieri. Nu bănuitori şi răuvoitori. Deşi, dacă-i vorba de tine, mă simt îndemnat să-i încalc porunca.

Mi-a zâmbit, îndulcind cumva ameninţarea din vorbe, dar mi-a fost limpede că nu-i convenea să-i pun judecata la îndoială.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare. Greşisem purtându-mă astfel cu străjile. Ar fi trebuit să-i atrag atenţia lui Chade, să încerce el să ţină oamenii mai din scurt.

— Înţeleg, am spus împăciuitor. Ai dreptate. Dar eram nedumerit.

— Ei bine, data viitoare când ieşi pe-aici călare pe iapa asta neagră şi vânjoasă, ţine minte că un om nu trebuie să spună prea multe ca să afle foarte multe. Şi, dacă tot m-ai făcut curios, ia zi, cum te cheamă?

— Tom Badgerlock. Servitorul Lordului Auriu.

— Aha. Servitorul lui. A zâmbit cu tâlc. Şi garda lui de corp,

nu? Da, mi-a ajuns la urechi o poveste despre voi. Şi nu numai atât. M-aş fi aşteptat s-aleagă pentru slujba asta alt soi de om.

M-a privit chiorâş, parcă aşteptându-mi răspunsul, dar mi-am ţinut gura, fiindcă nu ştiam ce voia să dea de înţeles. O clipă mai târziu, a ridicat din umeri.

— Străinii ăştia cred că au nevoie de gardă chiar şi când locuiesc în castelul Buckkeep. Ei, vezi-ţi de drum, Tom Badgerlock. Acum te cunoaştem. Sper că asta o să te-ajute să dormi mai bine la noapte.

Aşa că mi-au făcut semn să intru în castel. M-am îndepărtat, simţindu-mă caraghios şi înciudat. Trebuia să stau neapărat de vorbă cu Kettricken, am hotărât, şi s-o conving că Pestriţii continuau să reprezinte un pericol real pentru Dutiful. Dar m-am îndoit că regina mea îşi putea găsi timp pentru mine în zilele următoare. În seara aceea se celebra logodna. Toate gândurile ei aveau să se îndrepte spre negocierile cu Insulele Străine.

La bucătărie era zarvă mare. Servitoarele şi pajii pregăteau o oaste de ceainice şi de castroane cu terci de ovăz. Aromele mi-au stârnit pofta de mâncare. M-am oprit să pun pe o tavă dejunul Lordului Auriu. Am luat o farfurie cu şuncă afumată şi cornuri proaspete, un vas cu unt şi gem de căpşuni. Am adăugat şi câteva pere tari din coşul cu fructe culese din livada castelului. Când ieşeam, mi-a vorbit o grădinăreasă cu un coş cu flori atârnat de braţ.

— Eşti servitorul Lordului Auriu?

Am dat din cap şi ea mi-a făcut semn să mă opresc şi a aşezat pe tavă un buchet de flori proaspăt culese şi un altul, mai mic, de boboci albi.

— Pentru înălţimea Sa, mi-a spus, deşi nu era nevoie, apoi s-a grăbit să se îndepărteze.

Am urcat scările către odăile Lordului Auriu, am bătut şi am intrat. Uşa dormitorului era închisă, dar n-am terminat bine de aranjat mâncarea, că a şi apărut, gata îmbrăcat. Îşi pieptănase părul lucios pe spate şi-l legase la ceafă cu o panglică de mătase albastră. Pe braţ îi atârna o haină de aceeaşi culoare. Purta o cămaşă de mătase albă, cu piepţii încărcaţi de dantelă, şi pantaloni mulaţi, tot albaştri, dar de o nuanţă puţin mai închisă decât haina. Cu părul său de aur şi cu ochii de culoarea chihlimbarului, încânta privirile aidoma cerului senin al verii. Mi-a adresat un zâmbet cald.

— Ai înţeles, constat cu bucurie, că îndatoririle îţi cer să te trezeşti devreme, Tom Badgerlock. Dacă şi gustul tău în materie de îmbrăcăminte ar fi la fel de treaz…

I-am făcut o plecăciune solemnă şi i-am tras scaunul, ca să se poată aşeza la masă. I-am vorbit încet, pe un ton normal, mai degrabă ca prieten decât ca servitor:

— Adevărul e că nici nu m-am culcat. Hap n-a venit acasă decât spre dimineaţă, iar pe drumul încoace m-am întâlnit cu nişte Pestriţi care m-au întârziat şi mai mult.

Zâmbetul i s-a topit de pe faţă. Nu s-a aşezat, ci m-a prins strâns de încheietura mâinii.

— Eşti rănit? m-a întrebat, cu sinceră îngrijorare.

— Nu, l-am asigurat, făcându-i semn să se aşeze.

M-a ascultat fără tragere de inimă. Eu am trecut în lateralul mesei şi am descoperit vasele din faţa lui.

— N-au avut de gând să-mi facă rău. Dar au ţinut să aflu că ştiu cum mă cheamă, unde locuiesc şi că am Har. Şi că lupul meu e mort.

Cu mare greutate am rostit ultimele cuvinte. Puteam să mă împac cu ideea morţii lupului câtă vreme nu trebuia să vorbesc despre ea. Am tuşit şi m-am grăbit să dau la o parte florile tăiate din grădină. I-am întins bucheţelul de boboci albi.

— Pe celelalte ţi le pun lângă pat, am murmurat.

— Mulţumesc, mi-a răspuns cu glas la fel de stins ca al meu.

Am găsit o vază în camera lui. Până şi grădinăresei îi erau mai bine cunoscute decât mie gusturile rafinate ale Lordului Auriu. Am umplut vaza din urciorul cu apă pentru spălat, am pus florile în ea şi am aşezat-o pe noptieră. Când m-am întors la el, îmbrăcase haina albastră şi-şi prinsese bucheţelul alb în piept.

— Trebuie să vorbesc cu Chade cât mai repede, i-am spus, turnându-i ceai. Dar nu pot să merg pur şi simplu să-i bat la uşă.

A luat cana şi a sorbit din ea.

— Nu poţi ajunge în camerele lui pe coridoarele secrete?

L-am privit cu subînţeles.

— Ştii cum e vulpoiul ăsta bătrân. Numai el îşi cunoaşte secretele şi nu riscă să fie spionat când e cu garda jos. El poate ajunge cu siguranţă pe coridoare, numai că eu nu ştiu pe unde să intru. S-a culcat foarte târziu aseară?

Lordul Auriu a schiţat o strâmbătură.

— Încă mai dansa când m-am hotărât eu să mă retrag. Pentru

un bătrân, e plin de energie când are chef să se distreze. Dar o să-i trimit vorbă printr-un paj. O să-l invit să călărim împreună după-amiază. E destul de curând?

Îmi simţise agitaţia din glas, dar nu punea întrebări. I-am fost recunoscător.

— Da, l-am asigurat. Probabil că nici nu se va limpezi la minte mai devreme.

Am scuturat din cap, ca şi când aş fi vrut să mi se aşeze gândurile.

— S-au adunat dintr-odată atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc, din cauza cărora trebuie să mă îngrijorez. Dacă Pestriţii ăştia au aflat amănunte despre mine, atunci au aflat şi despre prinţ.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei? Făceau parte din banda lui Laudwine?

— Se întunecase. Şi s-au ţinut departe de mine. Am auzit un glas de bărbat şi unul de femeie, dar sigur erau cel puţin trei la număr. Unul a venit cu tovarăşul său de Har, un câine, altul, cu un animal mic şi iute, şobolan, nevăstuică sau, poate, veveriţă. Mi-am tras răsuflarea. Vreau ca gărzile de la Buckkeep să fie puse în alertă. Iar prinţul ar trebui să fie însoţit de cineva tot timpul. De „un preceptor din ăla cu muşchi”, cum a propus Chade mai demult. Şi trebuie să vorbesc cu Chade, să-mi spună cum luăm legătura dacă am grabnic nevoie de ajutorul sau de sfatul lui. Iar prin castel ar trebui să se trimită zilnic patrule în căutarea şobolanilor, mai ales în camerele prinţului.

El a tras aer în piept, parcă pregătindu-se să vorbească, dar şi-a înghiţit întrebările.

— Mă tem că mai e ceva la care trebuie să te gândeşti, mi-a spus în schimb. Prinţul Dutiful mi-a trimis aseară un bilet. Vrea să ştie când începi să-l înveţi Meşteşugul.

— A scris el asta?

M-am îngrozit când l-am văzut încuviinţând cu o şovăire. Ştiam că prinţul îmi simţea lipsa. Fiind legaţi prin Meşteşug, aşa ceva nu putea să-mi scape. Îmi ridicasem ziduri ca să-mi feresc gândurile de prinţ, însă el nu era atât de priceput ca mine. Îi surprinsesem eforturile de mai multe ori fragile de a mă căuta, dar le ignorasem, făgăduindu-mi că aveau să se ivească în curând momente mai prielnice pentru noi. Dar, fără nicio îndoială, prinţul meu nu era atât de răbdător.

— Băiatul trebuie învăţat să fie prudent. Unele lucruri nu trebuie puse niciodată pe hârtie, iar cele care…

Mi s-au oprit cuvintele în gât. Probabil că m-am albit la faţă, pentru că Lordul Auriu s-a ridicat brusc în picioare şi a redevenit prietenul meu, bufonul, care mi-a oferit scaunul său.

— Te simţi bine, Fitz? Te paşte cumva o criză?

Am căzut, pur şi simplu, pe scaun. Când m-am gândit cât de nebun fusesem, a început să mi se învârtă capul. Mi-am adunat cu greu puterile ca să-mi recunosc prostia incredibilă:

— Bufonule. Toate pergamentele mele, tot ce-am scris. Am venit aici atât de repede la chemarea lui Chade, încât le-am lăsat acasă. I-am spus lui Hap să încuie coliba înainte de a pleca la Buckkeep, dar nu cred că le-a ascuns, fiindcă nu i-am cerut-o, doar a închis uşa camerei mele de lucru. Dacă Pestriţii sunt destul de inteligenţi ca să facă legătura între mine şi Hap…

Mi-am lăsat ideea neterminată. Nu trebuia să-i spun mai multe. A făcut ochii mari. Citise tot ceea ce, în inconştienţa mea, pusesem pe hârtie. Manuscrisele nu dădeau în vileag doar propria mea identitate, ci şi numeroase întâmplări ale neamului Farseer, care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Dezvăluisem şi multe dintre punctele mele vulnerabile în pergamentele alea blestemate: Molly, iubirea mea pierdută. Nettle, fiica mea bastardă. Cum putusem să fiu atât de prost încât să-mi aştern gândurile pe hârtie? Cum de lăsasem falsa mângâiere a scrisului să mă amăgească să le trădez, scriindu-le? Niciun secret nu e în siguranţă dacă nu e încuiat în mintea unui singur om. Ar fi trebuit să le ard pe toate, cu mult timp în urmă.

— Te rog, bufonule, du-te la Chade în locul meu. Trebuie să mă întorc acolo. Acum. Azi.

El mi-a pus o mână prudentă pe umăr.

— Fitz, dacă pergamentele au dispărut, e deja prea târziu să pleci. Dacă Tom Badgerlock dispare ca fumul în clipa asta, nu vei izbuti decât să stârneşti bănuieli şi să-i inviţi pe Pestriţi să te urmărească. O să-i conduci drept la pergamente. Probabil se aşteaptă să te faci nevăzut după ce te-au ameninţat. Vor sta cu ochii pe porţile castelului. Aşa că judecă la rece. Poate că temerile tale nu-şi au rostul. De unde până unde să facă legătura între Tom Badgerlock şi Hap? N-au cum. Cu atât mai puţin le-ar trece prin minte să se întrebe din ce loc anume a venit Hap la oraş. Nu te pripi. Discută mai întâi cu Chade şi

mărturiseşte-i temerile tale. Şi stai de vorbă şi cu prinţul Dutiful. Diseară se logodeşte. Băiatul ştie să se prefacă, dar masca lui e subţire şi fragilă. Întâlneşte-te cu el, linişteşte-l.

A tăcut o clipă, apoi a îndrăznit să-mi facă o propunere:

— Ai putea trimite pe altcineva acolo să…

— Nu, l-am refuzat categoric. Trebuie să merg eu însumi. Unele lucruri le voi lua cu mine, pe celelalte le voi distruge.

Mi-am adus aminte de căpriorul gravat de bufon pe tăblia mesei. Emblema lui FitzChivalry Farseer împodobea masa lui Tom Badgerlock. Şi ea mi se părea o ameninţare. Voi arde masa, am hotărât. Voi da foc colibei din temelii. Nu va rămâne nici urmă din traiul meu acolo. Până şi ierburile din grădină trădau prea multe despre mine. N-ar fi trebuit să-mi abandonez cochilia la îndemâna oricui voia să-şi vâre nasul în ea. N-ar fi trebuit să-mi îngădui să las urme atât de vizibile nicăieri.

Bufonul m-a bătut pe umăr.

— Mănâncă, mi-a sugerat. Pe urmă spală-te pe faţă şi schimbă-ţi hainele. Nu lua hotărâri pripite. Dacă ne respectăm planul, vom supravieţui şi de data asta, Fitz.

— Badgerlock, l-am corectat şi m-am ridicat în picioare.

Nu e permis să te abaţi de la rolul jucat.

— Îmi cer iertare, lordul meu. O clipă mi s-a părut că mă ia cu leşin, dar acum mi-am revenit. Te rog să mă ierţi că ţi-am întrerupt dejunul.

Pentru o clipă, mila i s-a citit limpede în ochi. Fără un cuvânt, s-a aşezat din nou la masă. I-am umplut cana cu ceai şi a mâncat în tăcere, meditând. Eu mi-am făcut de lucru prin cameră, însă meticulozitatea stăpânului nu-i lăsa servitorului prea multe de pus la loc. Mi-am dat seama, în clipa aceea, că ordinea desăvârşită îi stătea în fire. Se obişnuise să nu lase la vedere decât ceea ce voia să fie văzut. N-ar fi stricat să fac la fel.

— Îmi îngăduie lordul meu să mă retrag câteva minute? am întrebat.

A pus ceaşca pe masă şi s-a gândit puţin.

— Bineînţeles. O să ies din casă în scurtă vreme, Badgerlock. Du la bucătărie resturile de la dejun, umple urcioarele cu apă proaspătă, curăţă vatra de cenuşă şi adu lemne de foc. Te sfătuiesc să te antrenezi pe urmă cu gărzile, ca să-ţi păstrezi îndemânarea de luptător. Mă vei însoţi în după-amiaza aceasta,

când voi ieşi să călăresc. Ai grijă să-ţi pui haine potrivite.

— Da, lordul meu, am încuviinţat încet.

L-am lăsat să mănânce şi m-am retras în semiîntunericul cămăruţei mele. Mi-am plimbat scurt privirea prin ea. Am hotărât să nu păstrez acolo nimic altceva în afară de lucrurile lui Tom Badgerlock. M-am spălat pe faţă, mi-am netezit părul tuns de mântuială şi am îmbrăcat haina albastră, de servitor. Apoi mi-am strâns hainele vechi şi desaga, sulul cu şperacle şi alte unelte primite de la Chade şi câteva obiecte pe care le adusesem din coliba mea. Sortându-le în grabă, am dat peste un săculeţ boţit de prea mult stat în apă sărată, care ascundea ceva. Şnururile de piele se uscaseră şi se întăriseră. A trebuit să le tai ca să-l deschid. Când l-am scuturat, a căzut din el figurina bizară culeasă de prinţ pe plaja unde ne aruncase călătoria noastră periculoasă prin monoliţii Meşteşugului. Cu gând să i-o dau mai târziu, am pus-o înapoi în săculeţul distrus, pe care l-am aşezat deasupra boccelei. Pe urmă am închis uşa dormitorului meu, am acţionat mecanismul ascuns în perete şi am traversat camera pe întuneric, ca să apăs o anumită porţiune din zid. Mi-a cedat fără zgomot sub degete. Deasupra capului meu, dâre sfioase de lumină trădau fantele prin care ziua pătrundea în coridoarele secrete ale turnului. Am închis bine uşa după mine şi am început să urc scara abruptă către turnul lui Chade.

Capitolul II

SERVITORUL LUI CHADE

Hoquin cel alb avea un iepure la care ţinea foarte mult. Locuia în grădina lui, venea când îl chema şi-i stătea nemişcat în poală ore întregi. Catalizatoarea lui Hoquin era o femeie foarte tânără, aproape o copilă. O chema Redda, însă el îi spunea „Ochi-Sălbatic”, pentru că avea un ochi care îi tot fugea într-o parte. Ei nu-i plăcea iepurele fiindcă încerca s-o alunge ori de câte ori se aşeza lângă Hoquin, muşcând-o zdravăn. Într-o zi, iepurele a murit. Redda l-a găsit ţeapăn în grădină, i-a scos măruntaiele, l-a jupuit de piele şi l-a făcut bucăţi, apoi l-a aruncat în oală. Lui Hoquin cel alb i s-a făcut dor de iepure numai după ce a mâncat din el. Jubilând, Redda i-a spus că tocmai îşi potolise foamea cu el. Mustrată aspru, Catalizatoarea nepedepsită a răspuns: Dar, maestre, tu însuţi ai profeţit asta. N-ai scris tu, în cel de-al şaptelea pergament al tău, că „Profetul tânjea după căldura cărnii sale, chiar dacă ştia că asta însemna sfârşitul lui?”

Scribul Cateren, *Despre Profetul Alb Hoquin*

Ajunsesem la jumătatea drumului către turnul lui Chade când mi-am dat seama ce făceam de fapt. Fugeam, îmi căutam o ascunzătoare şi speram, în taină, să fie bătrânul meu mentor acolo şi să-mi spună exact ce să fac, ca pe vremea când eram ucenicul lui asasin.

Mi-am încetinit paşii. Ceea ce îi este îngăduit unui tânăr de şaptesprezece ani devine de neacceptat pentru un bărbat de treizeci şi cinci. Venise vremea să-mi găsesc propriul drum în lumea intrigilor de la curte. Sau s-o părăsesc pentru totdeauna.

Treceam pe lângă una din firidele care marca o gaură în zidul coridorului. Alături era o băncuţă. Am aşezat bocceaua pe ea şi m-am aşezat ca să-mi pun ordine în gânduri. Judecând raţional, ce era cel mai bine să fac?

Să-i omor pe toţi.

O idee bună, dacă aş fi ştiut exact cine erau. A doua idee complica lucrurile şi mai mult. Trebuia să-l protejez de Pestriţi şi pe prinţ, nu doar pe mine. Am lăsat la o parte grija pentru pielea mea, ca să mă concentrez asupra pericolului care-l păştea pe el.

În primul rând, Pestriţii puteau da oricând în vileag faptul că oricare dintre noi doi avea Har. Cârmuitorii celor Şase Ducate nu ar fi tolerat o asemenea pată pe obrazul regelui lor. Nu numai că ar fi pierit speranţa lui Kettricken de a întemeia o alianţă cu Insulele Străine, ci ar fi dus şi la răsturnarea dinastiei Farseer. Totuşi, nu vedeam cum le-ar fi fost de folos Pestriţilor o asemenea acţiune extremă. Odată Dutiful înlăturat, tot ce ştiau despre el n-ar mai fi contat. Mai rău, ar fi răsturnat o regină care îşi îndemna poporul să manifeste îngăduinţă faţă de cei cu Har. Nu. Ameninţarea cu dezvăluirea Harului lui Dutiful îşi avea rostul numai câtă vreme rămânea moştenitorul tronului. N-aveau să încerce să-l omoare, ci doar să-l supună voinţei lor.

Şi unde s-ar fi ajuns cu asta? Ce i-ar fi cerut Pestriţii prinţului? Ar fi pretins oare ca regina să dea legi care să interzică uciderea celor cu Har pentru simplul fapt că făceau parte din neamul înzestrat cu acea putere magică? I-ar fi cerut încă şi mai mult? Ar fi fost nişte proşti dacă nu ar fi încercat să-şi asigure puterea într-o măsură cât de mică. Dacă existau duci sau nobili cu Sânge Străvechi, poate că Pestriţii aveau să-i ajute să între în graţiile reginei. M-am întrebat dacă familia Bresinga venise la curte pentru ceremonia de logodnă. Ar fi meritat să aflu. Mama şi fiul sigur aveau Sânge Străvechi şi fuseseră mână-n mână cu Pestriţii, ca să-l atragă pe prinţ de partea lor. De data asta jucau cumva un rol mai activ? Şi cum aveau s-o convingă Pestriţii pe regină că ameninţările lor nu erau vorbe goale? Pe cine sau ce anume puteau distruge, ca să-şi dovedească puterea?

Foarte simplu. Pe Tom Badgerlock. Din punctul lor de vedere nu eram decât un pion pe tabla de joc, un servitor mărunt, dar un tip enervant, care le dăduse o dată planurile peste cap şi-l mutilase pe unul dintre conducătorii lor. Cu o seară înainte mă urmăriseră convinşi că aveam să transmit „mesajul“ celor aflaţi la putere în Buckkeep. După aceea, pentru a demonstra neamului Farseer că era vulnerabil, m-ar fi doborât aşa cum doboară câinii de vânătoare un cerb. Aş fi fost „lecţia” dată lui Kettricken şi lui Dutiful.

Mi-am lăsat capul în palme. Cel mai bun plan era să fug. Dar acum, că revenisem la Buckkeep, fie şi pentru o perioadă atât de scurtă, nu voiam să plec din nou. Castelul din piatră rece fusese cândva casa mea şi, în ciuda originii mele nelegitime, neamul Farseer îmi era familie.

Mi-a ajuns la ureche o şoaptă. M-am îndreptat de spate şi mi-am dat seama că prin zidul gros pătrundea, până în ascunzătoarea aceea, numai bună de iscodit, un glas tânăr, de fată. Ostenit, dar curios, m-am aplecat spre gaura din perete şi m-am uitat prin ea. Într-un dormitor mobilat cu generozitate, o copilă brunetă stătea cu spatele la mine. Lângă foc, un războinic bătrân şi cărunt zăcea tolănit într-un scaun. Îşi făcuse singur o parte din cicatricele de pe faţă, dâre fine, frecate cu cenuşă, pe care Străinii le considerau podoabe, însă altele erau crestături de sabie. Fire albe i se împleteau în păr şi în barba scurtă. Îşi curăţa şi-şi tăia unghiile cu cuţitul de la centură, în vreme ce fata exersa un pas de dans în faţa lui.

— … şi doi în lateral, unul în spate şi te răsuceşti, intona ea, cu răsuflarea tăiată, în timp ce picioarele mici îi ascultau instrucţiunile.

Când s-a rotit uşor, într-o învolburare de fuste brodate, i-am întrezărit pentru o clipă faţa. Era Narcesca Elliania, logodnica lui Dutiful. Se pregătea, fără îndoială, pentru primul lor dans împreună din seara aceea.

— Şi iar doi paşi lateral, doi în spate şi…

— Un pas în spate, Elli, a întrerupt-o bătrânul. Apoi te răsuceşti. Mai încearcă o dată.

Fata s-a oprit şi a spus ceva în limba ei, vorbind repede.

— Elliania, exersează limba ţăranilor. Se potriveşte cu dansul lor, a răspuns el neînduplecat.

— Dar nu vreau, a zis ea bosumflată. Limba lor n-are niciun haz, e la fel de nesărată ca dansul ăsta.

Şi-a lăsat poalele rochiei să-i cadă dintre degete, şi-a prins coatele în palme şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— E o tâmpenie. Faci la paşi şi te roteşti până te-apucă ameţeala. Ca porumbeii care dau din cap în sus şi-n jos şi se ciugulesc înainte de împerechere.

— Da. Aşa e, a încuviinţat bătrânul binevoitor. Şi din exact acelaşi motiv. Acum repetă. Şi dansează perfect. Dacă eşti în stare să ţii minte paşii unui exerciţiu cu sabia, atunci poţi să ţii minte şi paşii de dans. Sau vrei să creadă ţăranii ăştia înfumuraţi că Runele Zeului i-au trimis prinţului lor drept nevastă o sclavă de pe corăbii, cu două picioare stângi?

Fata s-a strâmbat, arătându-şi dinţii albi ca laptele. Pe urmă şi-a ridicat brusc poalele rochiei scandalos de sus, dezgolindu-şi

picioarele desculţe, şi a făcut paşii cu o viteză nebună.

— Doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-lateral…

Incantaţia furioasă îi preschimba dansul graţios într-o ţopăială turbată. Bărbatul se uita cu un zâmbet larg cum sălta ca o nebună, dar o lăsa în pace. *Runele Zeului,* mi-am repetat, şi am descoperit sunetul familiar al cuvintelor. Aşa le spuneau Străinii insulelor răzleţe pe care le stăpâneau. Iar pe singura hartă a Insulelor Străine pe care o văzusem toate peticele de pământ de pe întinderea apelor îngheţate erau într-adevăr înfăţişate ca nişte rune.

— Destul! a izbucnit brusc războinicul.

Fata se înroşise la faţă după atâta efort şi respira întretăiat. Dar nu s-a oprit decât după ce s-a ridicat el de pe scaun, a luat-o în braţe şi a săltat-o în aer.

— Ajunge, Elliania. Ajunge. Mi-ai arătat că ştii dansul, îl ştii foarte bine. Acum încetează. Însă diseară trebuie să fii numai graţie, frumuseţe şi farmec. Dacă te vei purta ca o zgâtie de fată, cum faci de obicei, frumosul tău prinţ poate că-şi va alege o mireasă mai blândă. Iar tu n-ai vrea asta.

A lăsat-o jos şi s-a aşezat la loc.

— Ba da. Aş vrea, l-a contrazis fata, fără să stea pe gânduri.

El şi-a chibzuit pe îndelete răspunsul.

— Nu. N-ai vrea. Sau poate vrei să-ţi altoiesc fundul cu cureaua?

— Nu, a zis ea, cu destulă hotărâre ca să-mi dau seama că ameninţarea bărbatului nu fusese vorbă-n vânt.

— Nu, a repetat bărbatul, şi cuvântul a sunat ca o încuviinţare. Şi nici eu nu m-aş bucura să te bat. Dar eşti fiica surorii mele şi nu vreau să văd neamul mamelor noastre făcut de ocară. Tu vrei?

— Nu vreau să fac de ocară neamul mamelor mele, a răspuns copila, ţeapănă ca un soldat, însă umerii au început apoi să-i tremure. Dar nu vreau să mă mărit cu prinţul. Mama lui seamănă cu o harpie a zăpezii. El o să-mi umfle burta de copii care o să fie toţi albi şi reci, ca fantomele gheţurilor. Te rog, Peottre, du-mă acasă. Nu vreau să trăiesc în peştera asta uriaşă şi friguroasă. Nu vreau să-mi facă băiatul lucrul ăla care pune copii în burtă. Nu vreau decât să stau în casa scundă a mamelor noastre şi să călăresc poneiul în bătaia vântului. Şi vreau barca

mea, să plutesc cu ea pe Sendalfjord, şi pripoanele mele, cu care să merg la pescuit. Iar când o să cresc mare, vreau banca mea în casa mamelor şi un bărbat care ştie că se cuvine să locuiască în casa mamelor soţiei sale. Nu vreau altceva decât ceea ce îşi doreşte orice fată de vârsta mea. Prinţul ăsta o să mă rupă de mamele mele cum rupi o ramură din vie, iar eu o să mă sfrijesc şi o să mă usuc până când o să mă fac rumeguş.

— Elliania, Elliania, sufletul meu, nu vorbi aşa!

Bărbatul s-a ridicat iarăşi, cu graţia fluidă a unui războinic, în ciuda trupului său gros şi îndesat – un Străin sadea. A luat copila în braţe, şi ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui, scuturată de suspine. În ochii războinicului au apărut lacrimi.

— Gata, gata, linişteşte-te. Dacă vom fi deştepţi, dacă vei fi destul de puternică şi de iute şi vei dansa ca lebăda pe apă, nu se va ajunge la asta. Niciodată. În seara asta nu faci decât să te logodeşti, steluţa mea, nu te măriţi. Crezi că Peottre te-ar părăsi aici? Peştişor prostuţ ce eşti! Nimeni nu-ţi va pune un copil în burtă în noaptea asta şi nici în altă noapte, decât peste mulţi ani de zile! Şi nici atunci, decât dacă vei vrea tu. Îţi făgăduiesc. Crezi că aş face de ruşine neamul mamelor noastre, îngăduind să se întâmple altfel? Acum dansăm şi-atât. Însă dansul trebuie să fie desăvârşit.

A lăsat-o jos, pe picioruşele ei goale. I-a săltat bărbia ca să se uite la el şi i-a şters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei lui brăzdate de cicatrice.

— Aşa, gata. Aşa. Zâmbeşte-mi. Şi nu uita: primul dans trebuie să fie al frumosului prinţ, dar al doilea e al lui Peottre. Hai, arată-mi cum vom ţopăi amândoi ca nişte ţărani caraghioşi.

A început să fredoneze câtuşi de puţin melodios, dar ritmat, iar fata şi-a pus mâinile mici într-ale lui. A făcut primii paşi, ea mişcându-se ca un fulg, el, ca un spadasin. I-am urmărit dansând. Fata nu-şi lua ochii de la bărbatul care privea undeva departe, deasupra capului ei, spre un loc întrezărit numai de el.

I-a întrerupt o bătaie în uşă.

— Intră, a strigat Peottre.

În cameră a apărut o servitoare, cu o rochie pe braţ. Peottre şi Elliania şi-au desprins brusc mâinile şi au înţepenit. N-ar fi fost mai prudenţi nici dacă ar fi intrat un şarpe în cameră. Femeia însă era îmbrăcată ca Străinii, era de-a lor.

Se purta ciudat. Nu le-a făcut nicio plecăciune. A ridicat rochia

ca să le-o arate şi a scuturat-o ca să se aranjeze faldurile.

— Narcesca o va purta diseară.

Peottre a măsurat veşmântul cu privirea. Era o rochie de femeie croită pentru o fetiţă. De un albastru pal, cu decolteu adânc. Un rând gros de dantelă şi nişte încreţituri ingenioase ţineau materialul ţeapăn. Era menită să lase impresia că Narcesca avea sâni care nu-i crescuseră încă. Ellianiei i s-au împurpurat obrajii când a văzut-o. Peottre a reacţionat mai direct. S-a aşezat în faţa fetei, ca şi cum ar fi vrut s-o apere de rochie.

— Nu. N-o va purta.

— Ba da. Aşa preferă Doamna. Tânărul prinţ o va găsi deosebit de atrăgătoare.

Femeia nu-şi dădea cu părerea, dădea un ordin.

— Nu, a repetat Peottre. N-o va îmbrăca. E o bătaie de joc la adresa ei. Nu e veşmântul potrivit pentru o narcescă a Runelor Zeului. Purtând-o ar insulta casa mamelor noastre.

A înaintat brusc şi, cu o mişcare ca o lovitură de bici, a trimis la podea rochia din mâinile femeii.

Am crezut că servitoarea avea să se retragă din faţa lui speriată şi cerându-şi iertare, dar ea l-a ţintuit cu o privire lipsită de expresie şi i-a vorbit după o scurtă tăcere:

— Doamna a spus: „Nu are nicio legătură cu Runele Zeului. E o rochie pe înţelesul bărbaţilor din cele Şase Ducate. Aşa că Narcesca o va îmbrăca.” A părut să se gândească o clipă, apoi a adăugat: Dacă n-o îmbracă, pune în pericol casa mamelor tale.

Ca şi cum gestul lui Peottre n-ar fi fost altceva decât capriciul unui copil încăpăţânat, femeia s-a aplecat şi a săltat din nou rochia.

În spatele lui Peottre, Elliania a scos un ţipăt înăbuşit. Parcă de durere. Am izbutit să-i întrezăresc chipul când s-a răsucit bărbatul spre ea. Trăsăturile îi încremeniseră într-o expresie hotărâtă, dar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare şi era pe atât de albă, pe cât de roşie fusese înainte.

— Încetează! a spus bărbatul cu voce joasă.

La început mi s-a părut că i se adresa fetei. Dar pe urmă s-a uitat peste umăr. Iar când a vorbit din nou, n-a părut nicidecum să i se adreseze servitoarei:

— Încetează! Nu ne-am înţeles s-o îmbrăcăm ca pe-o târfă. Nu ne vom lăsa târâţi în aşa ceva. Termină, altfel o omor şi-ţi pierzi

ochii şi urechile de aici.

Şi-a scos cuţitul de la centură, s-a apropiat de servitoare şi i l-a pus la gât. Femeia nici n-a pălit, nici nu s-a ferit. A rămas pe loc, ţeapănă, cu ochii lucindu-i, înfruntând ameninţarea cu ceva care era aproape un rânjet sarcastic. N-a răspuns prin cuvinte. Pe neaşteptate, Ellianía a respirat adânc, chinuit, şi i-au căzut umerii. În clipa următoare şi i-a îndreptat şi a rămas din nou dreaptă. N-a vărsat nicio lacrimă.

Peottre a smuls rochia de pe braţul femeii dintr-o singură mişcare. Cuţitul lui trebuie să fi fost ascuţit ca briciul, pentru că a spintecat-o cu uşurinţă de la decolteu în jos. Apoi a aruncat zdrenţele şi le-a călcat în picioare.

— Ieşi afară! i-a poruncit femeii.

— După cum ţi-e voia, lordul meu, fireşte, a mormăit ea, batjocoritoare, întorcându-i spatele şi îndepărtându-se.

A ieşit fără grabă. Peottre a urmărit-o din priviri până când i s-a închis uşa în urmă, apoi s-a întors la Elliania.

— Te doare rău, peştişorule?

Fata s-a grăbit să clatine din cap, cu bărbia ridicată. O minciună curajoasă, pentru că arăta de parcă ar fi fost gata să leşine.

M-am ridicat de pe bancă fără zgomot. Aveam praf pe frunte de la peretele pe care mă proptisem cât îi spionasem. Narcesca nu voia să se mărite cu prinţul nostru, Peottre era de părere că logodna nu era o legătură de nedesfăcut, iar eu mă întrebam dacă toate astea îi erau cunoscute lui Chade. Şi ce boală o chinuia pe narcescă? Cine era „Doamna” şi de ce fusese atât de necuviincioasă servitoarea? Mi-am îndesat informaţiile şi întrebările în acelaşi ungher al minţii, mi-am luat bocceaua şi am pornit din nou spre turnul lui Chade. Cel puţin spionându-i pe alţii îmi luasem o vreme mintea de la ale mele.

Am urcat ultimul şir de trepte abrupte spre odaia strâmtă din vârf şi am împins uşa mică. Dintr-un colţ îndepărtat al castelului mi-a ajuns la urechi o frântură de cântec. Probabil că menestrelii îşi dezmorţeau degetele şi-şi pregăteau instrumentele pentru sărbătoarea din seara aceea. Am pătruns în camera lui Chade ieşind din spatele unui suport etajat pentru sticle de vin. Mi-am recăpătat răsuflarea, am împins fără zgomot suportul la loc cu umărul şi am lăsat bocceaua lângă el. Bărbatul aplecat peste masa de lucru a lui Chade vorbea singur. Îşi înşira nemulţumirile

într-un soi de cântec gutural. Muzica a devenit mai sonoră şi mai clară, însoţindu-i vorbele. Din cinci paşi m-au adus, neauziţi, alături de căminul din colţ şi de sabia lui Verity. Abia ce am atins mânerul, că bărbatul s-a şi întors spre mine. Era netotul pe care îl zărisem în treacăt în grajd cu două săptămâni înainte. Ţinea o tavă plină cu castroane, un pisălog şi o cană de ceai. De spaimă, s-a aplecat şi toate vasele au alunecat într-o parte. A aşezat-o grăbit pe masă. Muzica s-a oprit.

O vreme, ne-am holbat nedumeriţi unul la celălalt. Îşi ţinea pleoapele căzute, ca şi când i-ar fi fost somn întruna. Vârful limbii îi ieşea din gură, lipit de buza superioară. Avea urechi mici, lipite de cap, pe sub părul tuns cu barda. Hainele atârnau pe el ca pe gard, iar mânecile cămăşii şi manşetele pantalonilor, prea lungi, arătau că le primise de la un bărbat mai bine clădit. Era scund şi durduliu. Toate nepotrivirile din înfăţişarea lui mă alarmau. M-a înfiorat o presimţire. Ştiam că nu reprezenta o ameninţare, dar nu-l voiam în apropierea mea. După cum se încrunta la mine, sentimentul era reciproc.

— Cară-te! a strigat, răguşit, din fundul gâtului, printre buzele moi.

Am tras aer în piept adânc şi i-am vorbit cu voce egală:

— Am dreptul să fiu aici. Tu îl ai?

Îmi dădusem deja seama că era servitorul lui Chade, băiatul care-i aducea lemne şi apă şi făcea curăţenie în odăile lui. Dar nu ştiam în ce măsură i se destăinuise bătrânul asasin, aşa că nu i-am rostit numele. Mentorul meu nu putea fi atât de neglijent încât să-i dezvăluie secretul său unui netot.

Tu. Pleacă. Nu mă vezi!

Valul cu care m-a izbit magia Meşteşugului său m-a făcut să mă clatin pe picioare. Dacă n-aş fi avut deja zidurile înălţate în jurul minţii, sigur l-aş fi ascultat fără să crâcnesc, aş fi plecat şi nu l-aş fi văzut. În vreme ce-mi întăream şi-mi îngroşam zidurile, m-am întrebat, în trecere, dacă îmi mai făcuse asta şi altădată. Mi-aş fi amintit dacă ar fi făcut-o?

Lasă-mă în pace! Să nu-mi faci rău! Pleacă de-aici, câine împuţit!

Ştiam că urma al doilea val, aşa că nu m-am mai speriat de el. Totuşi, nu mi-am coborât zidurile ca să-i răspund cu Meşteşugul meu. Am vorbit cu glas tremurat, deşi m-am străduit cât am putut să fiu categoric:

— Nu-ţi fac niciun rău. Nici n-am avut de gând să-ţi fac rău. Te las în pace, dacă asta vrei. Dar nu voi pleca. Şi nu-ţi mai dau voie să mă împingi aşa.

Am încercat să-i vorbesc pe tonul ferm cu care te adresezi unui copil necuviincios. Probabil că el nici nu ştia ce face; neîndoielnic, folosea o armă cu care izbutise să se apere şi altădată.

Dar, în loc să se întristeze, chipul i s-a aprins de furie. Oare şi de teamă? Ochii, şi aşa foarte mici, aproape i s-au pierdut în obrajii bucălaţi, când i-a închis pe jumătate. O clipă, gura i-a atârnat întredeschisă şi limba i-a ieşit mai tare printre buze. A luat tava şi a trântit-o pe masă. Vasele au sărit pe ea. *Pleacă!* Meşteşugul său era ecoul poruncilor mânioase pe care le rostea cu gura. *Nu mă vezi!*

Am tras scaunul lui Chade pe bâjbâite şi m-am aşezat.

— Ba te văd. Şi nu plec. Mi-am încrucişat braţele la piept. Speram să nu-şi dea seama cât de zdruncinat eram. Ar trebui să-ţi faci treburile purtându-te ca şi cum *tu* nu m-ai vedea *pe mine.* Şi tot *tu* ar trebui să pleci după ce termini.

N-aveam de gând să cedez în faţa lui; nu puteam. Să plec însemna să-i arăt pe unde venisem şi, dacă nu ştia deja, nu intenţionam să-i arăt. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să par cât mai destins.

M-a săgetat din priviri. Magia lui izbea în zidurile mele cu o furie înspăimântătoare. Avea o forţă cumplită. Dacă Meşteşugul îi era atât de puternic fără nicio pregătire, oare cât de talentat s-ar fi dovedit dacă ar fi învăţat să-l controleze? Gândul mă înfricoşa de-a dreptul. Mi-am îndreptat privirea spre căminul rece, continuând să-l urmăresc pe bondoc cu coada ochiului. Fie îşi terminase treaba, fie renunţase s-o ducă la capăt. În orice caz, a luat tava, a traversat sfidător odaia şi a tras de un suport de pergamente. Îl văzusem odată pe Chade intrând pe acolo. Netotul s-a făcut nevăzut, dar, când suportul a revenit la locul său, i-am auzit şi vocea, şi Meşteşugul: *Puţi a rahat de câine. Te ciopârţesc ţi te ard.*

Mânia lui era ca refluxul care mă azvârlea la mal. După un timp, mi-am apăsat tâmplele cu mâna. Efortul de a-mi ţine zidurile ridicate şi de a le întări începea să mă obosească, dar nu îndrăzneam să le cobor încă. Dacă simţea că le-am coborât, dacă se hotăra să mă izbească tocmai atunci cu o poruncă, i-aş

fi căzut victimă, aşa cum îmi căzuse mie victimă Dutiful când îi dădusem, impulsiv, ordin să nu lupte împotriva mea. Mă temeam că mintea prinţului purta încă amprenta acelei decizii.

Mai aveam pe cap o grijă de care trebuia să scap. Nu ştiam dacă porunca de-atunci îl mai îngrădea. M-am hotărât să aflu cum s-o retrag. Dacă nu reuşeam, avea să ne împiedice să devenim prieteni adevăraţi. Pe urmă m-am întrebat dacă prinţul ştia ce îi făcusem. Fusese un accident, mi-am zis, apoi m-am dispreţuit pentru minciună. Izbucnirea mea îi întipărise porunca aceea în minte. Îmi era ruşine de ea şi, cu cât o anulam mai repede, cu atât era mai bine pentru amândoi.

Am auzit, din nou, o muzică îndepărtată. Am încercat să fac o legătură. Mi-am coborât treptat zidurile şi muzica a început să-mi răsune mai tare în minte. O auzeam şi când îmi acopeream urechile cu palmele. Muzică răspândită prin Meşteşug. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că aşa ceva ar fi posibil, dar slugii netoate îi reuşea. Când n-am mai fost atent la ea, s-a stins în perdeaua de gânduri care fremătau întotdeauna la hotarele Meşteşugului meu. Cele mai multe erau şoapte fără formă, gânduri ale oamenilor care aveau destul talent ca să şi le lase pe cele mai presante să plutească pe apele Meşteşugului. Dacă mă concentram din toate puterile, reuşeam uneori să surprind idei sau imagini neştirbite din minţile altora, însă ei nu stăpâneau Meşteşugul îndeajuns ca să mă simtă, şi cu atât mai puţin ca să-mi răspundă. Netotul bondoc nu le semăna. Meşteşugul îi ardea cu vâlvătăi, muzica fiind deopotrivă căldura şi fumul talentului său neinstruit. Nu se străduia nicidecum s-o ascundă. Poate nu ştia cum sau n-avea de ce.

M-am destins, păstrând ridicat numai zidul care-mi ascundea gândurile tainice de mugurul de talent al lui Dutiful. Apoi, cu un geamăt, mi-am lăsat fruntea în mâini. Capul începu să-mi bubuie din cauza durerii stârnite de Meşteşug.

— Fitz?

L-am simţit pe Chade cu o clipă înainte de a mă atinge pe umăr, dar tot m-am trezit cu o tresărire şi mi-am ridicat braţele ca şi cum m-aş fi ferit de o lovitură.

— Ce te tulbură, băiete? m-a întrebat, apoi s-a aplecat să mă vadă mai bine. Ai ochii roşii! Când ai dormit ultima oară?

— Acum, cred.

Am reuşit să zâmbesc. Mi-am trecut mâna prin părul ciumpăvit. Sudoarea mi-l lipise de cap. Îmi aminteam numai frânturi dintr-un coşmar repede risipit.

— Am făcut cunoştinţă cu slujitorul tău, i-am spus, cu un tremur în glas.

— Pe Thick? Aha. Ei, nu-i cel mai inteligent om din castel, dar serveşte admirabil scopurilor mele. E greu să trădezi un secret când nu eşti în stare să-l recunoşti nici dacă pici cu nasul în el. Dar ajunge cu asta. Îndată ce am primit mesajul Lordului Auriu, am urcat aici, sperând să te prind. Ce-i povestea asta cu Pestriţii din oraşul Buckkeep?

— A scris aşa ceva într-un mesaj?

Eram scandalizat.

— Nu în atâtea cuvinte. Şi numai pe înţelesul meu. Acum, povesteşte-mi.

— M-au urmărit noaptea trecută... de fapt, în dimineaţa asta. Ca să mă sperie şi să-mi dea de ştire că ştiu unde mă aflu. Că mă pot găsi oricând. Chade, hai să lăsăm acum asta. Ştiai că servitorul tău – cum îl cheamă? Thick? Ştiai că foloseşte Meşteşugul?

— La ce? Ca să spargă ceştile de ceai?

Bătrânul a pufnit ca şi când aş fi făcut o glumă proastă. I-a scăpat un oftat şi a arătat dispreţuitor spre vatra rece.

— Trebuie să aprindă un foc mic în fiecare zi. Dar într-una din două uită. Tu despre ce vorbeşti?

— Thick stăpâneşte Meşteşugul. Şi încă foarte bine. Era să mă trântească la pământ când am intrat aici şi-am dat peste el. Dacă nu mi-aş fi păzit mintea de Dutiful, cred că mi-ar fi spulberat toate gândurile. „Cară-te”, mi-a poruncit. „Nu mă vezi”. Şi „să nu-mi faci rău”. Şi, Chade, ştii, cred că nu e prima oară când face aşa. Cel puţin, cu mine a mai făcut-o. Nu demult, la grajduri, am auzit cum îl tachinau nişte grăjdari. Şi am auzit, ca rostite cu voce tare, cuvintele „nu mă vezi”. Pe urmă, băieţii şi-au văzut de treburi, dar eu nu-mi amintesc să-l fi *văzut* pe Thick acolo. Adică să-l mai fi văzut şi altădată.

Chade s-a lăsat încet în scaunul meu. S-a întins şi mi-a luat mâna într-a lui, ca şi când aşa ar fi înţeles mai uşor ce spuneam. Sau poate voia să se convingă că n-am febră şi nu aiurez.

— Thick e înzestrat cu magia Meşteşugului. Asta vrei să spui.

— Da. Meşteşugul lui e brut şi needucat, însă arde cu flăcări

imense. N-am mai întâlnit aşa ceva până acum.

Am închis ochii, mi-am lipit palmele de tâmple şi am încercat să-mi pun ţeasta la locul ei.

— Mă simt de parc-aş fi fost bătut.

— Ţine asta, mi-a zis Chade, aspru, peste câteva clipe.

Am luat cârpa înmuiată în apă rece şi mi-am pus-o pe ochi. Ştiam că n-are rost să-i cer ceva mai puternic. Bătrânului îi intrase în cap că leacurile împotriva durerii îmi scădeau puterea de a-l învăţa pe Dutiful Meşteşugul. Zadarnic tânjeam după uşurarea pe care mi-ar fi adus-o scoarţa de spiriduş. Dacă se mai găsea aşa ceva în castel, Chade sigur o dosise bine.

— Ce-aş putea să fac? a şoptit.

Am ridicat un colţ al cârpei de pe ochi, ca să-i arunc o privire.

— În legătură cu ce?

— Cu Thick şi cu Meşteşugul lui.

— Vrei să faci ceva? Ce-ai putea face? Tontul s-a născut cu Meşteşugul.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Din câte am izbutit să traduc din vechile manuscrise despre magia asta, deduc că Thick e o ameninţare pentru noi. E un talent nestăpânit, needucat şi nesupus. Ar putea să-l tulbure pe Dutiful în timp ce încearcă să înveţe. Dacă se înfurie, poate întrebuinţa Meşteşugul împotriva altor oameni; din câte se pare, a şi făcut-o. Mai rău, zici că e şi foarte puternic. Mai puternic decât tine?

Am ridicat braţul a neajutorare.

— N-am de unde să ştiu. Talentul meu a fost întotdeauna inegal, Chade. Şi n-am idee cum să mi-l măsor. Dar nu m-am mai simţit atât de asaltat de pe vremea când toată coteria lui Galen s-a unit împotriva mea.

— Hm… Chade s-a lăsat pe spate, cu ochii la tavan. Cel mai prudent ar fi să scăpăm de el. Cu blândeţe, desigur. Nu e vina lui că reprezintă o ameninţare pentru noi. Cel mai puţin dur ar fi să-i dăm scoarţă de spiriduş ca să-i împuţinăm sau să-i distrugem talentul. Dar, cum tu ai abuzat de planta asta în ultimii zece ani şi nu ţi-a micşorat puterile, nu mai cred că e atât de puternică pe cât o considerau autorii manuscriselor din vechime. Înclin însă pentru o a treia variantă, poate mai periculoasă. Mă întreb dacă nu cumva tocmai de asta mă atrage mai mult, pentru că şansele sunt la fel de mari ca riscurile.

— Să-i dăm lecţii de Meşteşug?

La zâmbetul lui am scos un geamăt.

— Chade, nu. Nici măcar noi doi împreună nu ştim destule ca să fim siguri că îl învăţăm pe Dutiful fără să-l punem în pericol, iar el e un băiat docil, cu minte ageră. Thick ăsta al tău deja mă duşmăneşte. Insultele lui mă fac să bănuiesc că mi-a ghicit şi Harul. Iar cele deprinse de unul singur îl fac destul de puternic ca să fie un pericol pentru mine dacă încerc să-l învăţ mai multe.

— Atunci crezi că ar trebui să-l omorâm? Sau să-i schilodim talentul?

Nu voiam să iau eu hotărârea aceea. Nici măcar nu voiam să ştiu că se ia o asemenea hotărâre, şi totuşi mă trezeam, încă o dată, afundat până la gât în urzelile neamului Farseer.

— Nu cred niciuna, nici alta. Nu putem să-l trimitem undeva, departe de tot?

— Arma pe care o aruncăm astăzi va sta la beregată mâine, a ripostat Chade implacabil. De-asta a preferat regele Shrewd, cu mult timp în urmă, să-şi ţină lângă el nepotul bastard. Cât despre Thick, trebuie să luăm o decizie asemănătoare. Să-l folosim sau să-l facem inutil. Cale de mijloc nu există. A ridicat mâna cu palma în sus şi a adăugat: După cum ne-au demonstrat-o şi Pestriţii.

Nu ştiu dacă a intenţionat să-mi facă un reproş, dar ultimele lui cuvinte m-au durut. M-am proptit de spătarul scaunului şi-am lăsat cârpa să-mi alunece pe ochi.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să-i omor pe toţi, nu doar pe aceia care l-au ademenit pe prinţ, ci şi pe bătrânii cu Sânge Străvechi care ne-au sărit în ajutor? Chiar şi pe vânătorul reginei? Familia Bresinga? Pe Sydel, logodnica lui Civil, pe…

— Ştiu, ştiu, m-a întrerupt, în timp ce lărgeam cercul de asasinate care oricum nu ne-ar fi apărat fără greş secretul. Dar uite unde am ajuns. Pestriţii ne-au dovedit că sunt rapizi şi pricepuţi. N-au trecut nici două zile de când te-ai întors la Buckkeep, că te-au şi urmărit. Am dreptate când spun că azi-noapte a fost prima oară când te-ai aventurat în oraş?

După încuviinţarea mea tăcută, Chade a continuat:

— Şi te-au găsit cât ai zice peşte. Şi au avut grijă să afli că ştiu ce învârteşti. O mişcare ingenioasă.

A inspirat adânc şi a răsucit problema pe toate părţile în

gând, încercând să-şi dea seama ce mesaj voiau Pestriţii să transmită.

— Ştiu că prinţul are Har. Ştiu că şi tu ai Har. Îl pot distruge pe oricare din voi, după cum au chef.

— Asta o ştim deja. Cred că au vrut să spună altceva.

Am tras îndelung aer în piept, mi-am pus ordine în gânduri şi i-am povestit pe scurt întâlnirea cu Pestriţii.

— Acum văd lucrurile într-o lumină nouă. Au vrut să mă sperii, să mă gândesc ce-aş putea face ca să fiu în siguranţă. Ei mă văd fie ca o ameninţare, una de care trebuie să scape, fie ca pe cineva de care s-ar putea folosi.

Nu aşa privisem lucrurile mai devreme, dar acum implicaţiile mi se păreau evidente. Mă înspăimântaseră, apoi mă lăsaseră să plec, ca să-mi dea timp să înţeleg că nu-i puteam ucide pe toţi. Era imposibil de ştiut câţi îmi cunoşteau deja secretul. Singura cale de a supravieţui era să le devin util. Ce voiau de la mine?

Poate să fiu spionul lor în castel. Sau arma lor strecurată în fortăreaţă, cineva care să se întoarcă împotriva neamului Farseer chiar din interior.

Chade îmi urmărise ideile fără efort.

— Păi, nu asta am putea alege noi? Hm… Da. O vreme, cel puţin, te sfătuiesc să fii prudent. Dar şi deschis. Fii gata, în caz că ajung din nou la tine. Vezi ce anume cer şi ce oferă în schimb. La nevoie, lasă-i să creadă că-l vei trăda pe prinţ.

— Momeala din undiţă.

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am luat cârpa de pe ochi. În colţul gurii lui Chade a tremurat un zâmbet.

— Întocmai.

A întins mâna. I-am pus în palmă cârpa umedă. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a măsurat cu privirea.

— Arăţi groaznic. Mai rău decât dacă ai fi băut o săptămână întreagă. Ai dureri mari?

— Suportabile, am răspuns cam ţâfnos.

Chade a dat din cap pentru sine mulţumit.

— Mă tem că va mai trebui să le înduri. Dar e tot mai uşor de fiecare dată, nu? Corpul tău se învaţă cu ele. Cred că eşti ca spadasinul care-şi obişnuieşte muşchii să reziste la orele lungi de antrenament.

Mă înţepau ochii şi, aplecându-mi fruntea, mi i-am frecat

oftând.

— Mai degrabă sunt bastardul care învaţă să îndure durerea.

— Sunt mulţumit, indiferent ce-ai fi.

O replică scurtă, categorică. Nu mi-era dat să am parte de compătimire din partea lui. S-a ridicat în picioare.

— Du-te şi spală-te, Fitz. Mănâncă. Ieşi în lume, să fii văzut. Ia-ţi o armă, dar nu una care să sară în ochi. A tăcut o clipă. Sunt sigur că mai ţii minte unde păstrez otrăvurile şi uneltele. Ia orice ai nevoie, dar lasă-mi o listă cu ce-ai luat, ca să-l pun pe ucenicul meu să refacă provizia.

Nu i-am spus că n-aveam să iau nimic, că nu mai eram asasin. Mă gândisem deja la unul sau chiar la două prafuri care mi-ar fi putut fi de folos dacă m-aş fi trezit înconjurat de mai mulţi duşmani, ca în dimineaţa aceea.

— Când o să-l cunosc pe noul tău ucenic? am întrebat într-o doară.

— L-ai cunoscut. Chade a zâmbit. Când o să ştii că e ucenicul meu? Nu cred că ar fi înţelept să afli, nici pentru el, nici pentru tine. Şi nici pentru mine. Fitz, te rog să te porţi cât se poate de onorabil în privinţa asta. Nu te atinge de secretul ăsta, nu încerca să iscodeşti. Crede-mă când îţi spun că e mai bine să nu-l cunoşti.

— Fiindcă tot ai pomenit de iscodire, trebuie să-ţi mai spun ceva. Urcând scările, m-am oprit şi am auzit voci. M-am uitat în dormitorul Narcescăi. Am aflat lucruri pe care cred că trebuie să ţi le împărtăşesc.

Chade şi-a înclinat capul şi m-a privit pieziş.

— Ispititor. Din cale afară. Dar n-ai reuşit să-mi abaţi complet atenţia. Făgăduieşte-mi ce te-am rugat, Fitz, înainte de a mă momi să mă gândesc la altele.

Ca să fiu sincer, nu voiam să-i promit. Ceea ce mă ardea nu era doar curiozitate, şi nici măcar doar un soi ciudat de invidie. Îmi cerea ceva potrivnic tuturor învăţăturilor pe care mi le dăduse el însuşi. Află tot ce poţi despre tot ce se întâmplă în jurul tău, aşa mă învăţase. Niciodată nu ştii ce anume îţi va fi de folos. S-a tot încruntat la mine până când mi-am coborât privirea. Am clătinat din cap, dar am cedat:

— Făgăduiesc că nu voi face, cu intenţie, nimic ca să aflu cine e noul tău ucenic. Dar pot să te întreb ceva? El ştie ceva despre mine, cine am fost şi ce-am făcut?

— Băiete, eu nu dau în vileag taine care nu sunt ale mele.

Am scos un mic oftat de uşurare. Ar fi fost neplăcut să-mi închipui că mă urmăreşte cineva din castel, ştiind cine sunt şi ferindu-se de privirile mele. Cel puţin eram pe picior de egalitate cu noul ucenic.

— Aşa. Acum, despre narcescă.

I-am povestit totul, cum nu sperasem s-o mai fac vreodată. Ca în copilărie, i-am repetat exact cuvintele pe care le auzisem. După aceea, mi-a pus întrebări despre ceea ce credeam că înseamnă ele. I-am spus adevărul pe faţă:

— Nu ştiu ce rol are bărbatul ăsta în povestea cu Narcesca oferită reginei Kettricken. Dar nu cred că vede logodna ca pe o obligaţie, iar sfatul pe care i l-a dat fetei o îndemna să nu se simtă nici ea obligată în vreun fel.

— Mi se pare foarte interesant. O ştire valoroasă, Fitz, nu încape îndoială. Mă intrigă şi servitoarea lor ciudată. Când îţi va permite timpul, ai putea să-i spionezi din nou şi să-mi spui ce-o să afli.

— N-o poate face ucenicul tău?

— Îţi bagi iar nasul unde nu-ţi fierbe oala şi o ştii. Dar, de data asta, îţi voi răspunde. Nu. Ucenicul meu nu cunoaşte reţeaua de coridoare tainice din castel, aşa cum n-ai cunoscut-o nici tu. Nu-i treabă de ucenici. Au destul de lucru cu propriile lor secrete, nu le mai trebuie şi ale mele. Cred însă că îl voi pune s-o urmărească pe servitoare. Femeia asta e piesa de care mă tem cel mai tare din noul joc despre care mi-ai vorbit. Dar tunelurile pentru spionat şi pasajele secrete din Buckkeep rămân numai ale noastre. Deci – gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ciudat – cred că te poţi considera calfă. Nu fiindcă ai fi redevenit asasin. Ştim amândoi că nu mai eşti.

Gluma mi-a atins un punct sensibil. Nu voiam să mă gândesc cât de mult intrasem, încă o dată, în vechiul meu rol de spion şi asasin. Omorâsem deja pentru prinţul meu de câteva ori. O făcusem în clipe de mânie, apărându-mă şi salvându-i pe Dutiful. Aveam să omor din nou, în secret, prin otrăvire, ştiind că e necesar, pentru neamul Farseer? Partea cea mai tulburătoare a întrebării era că nu cunoşteam răspunsul. Mi-am îndreptat gândurile spre lucruri mai utile.

— Cine e bărbatul din camera Narcescăi? În afară de faptul că e unchiul ei, Peottre.

— A, păi, ţi-ai răspuns deja. Îi e unchi, fratele mamei ei. După vechile tradiţii din Insulele Străine, unchiul e mai important decât tatăl. Familia mamei dă tonul. Fraţii unei femei au un rol important în viaţa copiilor ei. Soţii intră în clanul nevestelor, iar copiii adoptă simbolul clanului mamei lor.

Am dat din cap. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii, citisem toate manuscrisele despre Insulele Străine din biblioteca din Buckkeep, încercând să înţeleg de ce se luptau cu noi. Pe lângă asta, slujisem alături de războinicii răzvrătiţi pe corabia *Rurisk,* iar de la ei aflasem câte ceva despre tărâmurile şi obiceiurile lor. Spusele lui Chade se potriveau cu amintirile mele despre cele aflate atunci.

Bătrânul şi-a frecat gânditor bărbia.

— Când a venit la noi să ne propună o alianţă, Arkon Bloodblade era susţinut de Hetgurd. Am acceptat asta, ca şi faptul că, fiind tatăl Ellianiei, îi putea aranja căsătoria. Am crezut că, poate, Insulele Străine au renunţat la tradiţia lor matriarhală, însă acum mă întreb dacă familia Ellianiei nu continuă cumva s-o ţină la loc de cinste. Dar, dacă e aşa, de ce n-a venit nicio rudă de parte femeiască care să vorbească în numele fetei şi să negocieze căsătoria? Arkon Bloodblade pare a fi cel care se ocupă de tratative. Peottre Blackwater[2] e însoţitorul şi garda de corp a Narcescăi. Acum însă văd că e şi sfătuitorul ei. Hm… Poate am greşit când i-am acordat prea multă atenţie tatălui fetei; mă voi îngriji ca lui Peottre să i se arate mai mult respect.

S-a încruntat, reformulându-şi în grabă ideea despre oferta de alianţă prin căsătorie.

— Ştiam de servitoarea asta. Credeam că e confidenta Narcescăi, poate doica ei sau o rudă mai săracă. Din ce-ai văzut tu, am priceput că nu se înţelege nici cu Elliania, nici cu Peottre. Aici e ceva putred, Fitz.

A oftat prelung şi şi-a recunoscut în silă greşeala:

— Am crezut că negociem căsătoria cu Bloodblade, tatăl Ellianiei. Poate că despre rudele din partea mamei ar fi trebuit să aflu mai multe. Dar, dacă ele sunt cele care-o oferă pe Elliania, atunci Bloodblade ce e, un prostovan sau o marionetă? E împuternicit să vorbească în numele lor?

Gândurile la lucrurile care îl îngrijorau i-au încreţit adânc fruntea. Mi-am dat seama că ameninţarea Pestriţilor la adresa

---

[2] Apă neagră (n. tr.).

mea îşi pierduse însemnătatea, Chade credea că mă puteam descurca şi singur. Nu m-am putut hotărî dacă încrederea lui era măgulitoare sau mă preschimba într-o piesă mai măruntă de pe tabla de joc. O clipă mai târziu, m-a readus cu picioarele pe pământ:

— Ei, cred că pentru moment, am rezolvat tot ce se putea. Transmite-i regretele mele stăpânului tău, Tom Badgerlock. Spune-i că mă doare capul şi nu mă voi putea bucura de compania lui după-amiază, dar că prinţul meu i-a primit invitaţia cu încântare. Are în sfârşit ocazia să stea de vorbă cu tine, m-a tot bătut la cap să i-o găsesc. Nu trebuie să-ţi amintesc să ai grijă ce discuţi cu el. Nu vrem să trezim bănuieli. Şi te sfătuiesc să călăreşti fie prin locuri unde ştii că nu te va deranja nimeni, fie prin cele publice, unde Pestriţii ar trebui să fie foarte îndrăzneţi ca să se apropie de tine. Ca să fiu sincer, nu ştiu cum e mai bine. A tras aer adânc în piept şi şi-a schimbat tonul vocii. Fitz, nu-ţi subestima influenţa asupra prinţului. În conversaţiile noastre între patru ochi, vorbeşte despre tine liber, cu admiraţie. Nu cred că a fost înţelept să-i dezvălui legătura dintre noi doi, dar ce s-a făcut e bun făcut. Nu vrea doar să-l înveţi Meşteşugul, eşti un bărbat de la care vrea şi sfaturi despre viaţă. Fii cu băgare de seamă. Un singur cuvânt de-al tău scăpat în pripă l-ar îndruma pe prinţul nostru îndărătnic pe un drum pe care niciunul dintre noi nu l-ar putea urma rămânând în siguranţă. Te rog să-i vorbeşti numai de bine despre logodnă şi să-l încurajezi să-şi îndeplinească îndatoririle de prinţ din tot sufletul. Cât despre ameninţarea Pestriţilor… azi nu e momentul cel mai potrivit să-l împovărezi cu temeri pentru tine. Şi-aşa poate că unii nu privesc cu ochi buni faptul că prinţul nostru preferă să se plimbe călare cu un nobil străin şi garda lui de corp într-o zi atât de importantă din viaţa lui. A amuţit brusc, apoi a continuat: Nu încerc să-ţi impun cum să te porţi cu băiatul. Ştiu că între voi s-a format o legătură.

— Aşa este, am spus încercând să nu par prea brutal.

La drept vorbind, mă cam înfuriasem ascultându-i lunga listă cu poveţe. Am inspirat adânc şi am adăugat:

— Chade, aşa cum ai spus, băiatul aşteaptă de la mine sfaturile unui bărbat. Nu sunt nici curtean, nici sfetnic. Dacă m-aş strădui să-l îndrum pe Dutiful numai în lumina scopurilor urmărite de cele Şase Ducate…

Mi-am lăsat fraza neterminată, ca să nu-i spun că, purtându-mă astfel, aş fi dat dovadă de ipocrizie faţă de noi toţi. Mi-am dres glasul.

— Aş vrea să fiu întotdeauna sincer cu Dutiful. Dacă îmi va cere sfaturi, îi voi spune ceea ce gândesc cu adevărat. Dar nu cred că trebuie să te temi din cauza asta. Kettricken şi-a modelat fiul. Bănuiesc că nu se va abate de la învăţătura ei. În ceea ce mă priveşte, presupun că băiatul are nevoie mai degrabă de cineva care să-l asculte, nu care să-i vorbească. Astăzi îl voi asculta. Şi nu văd de ce ar trebui să afle Dutiful chiar acum despre întâlnirea mea cu Pestriţii de azi-dimineaţă. S-ar putea să-l previn că nu trebuie să şi-i scoată cu totul din minte. Sunt, fără îndoială, o forţă care trebuie tratată cu multă seriozitate. Asta îmi aminteşte de-o întrebare pe care mi-am pus-o: cei din familia Bresinga vor lua parte la ceremonia de logodnă?

— Presupun că da. Au fost invitaţi şi e de aşteptat să sosească azi.

M-am scărpinat la ceafă. Durerea de cap nu mă lăsa, dar devenea una obişnuită, nu din soiul celor provocate de Meşteşug.

— Dacă poţi să-mi dai asemenea informaţii, aş vrea să ştiu cine îi însoţeşte, ce cai călăresc, ce animale de vânătoare au adus, ce şoimi, chiar şi ce animale de companie. Totul cât se poate de amănunţit. A, şi ar mai fi ceva: cred că ne-ar trebui un dihor sau un şoricar în odăile astea; ceva mic şi cu pas uşor, care să mişune după şobolani şi alţi dăunători. Unul dintre animalele legate prin Har pe care le-am întâlnit azi-dimineaţă era şobolan, nevăstuică sau veveriţă. O asemenea creatură ar fi un spion grozav în castel.

Chade a părut îngrozit.

— O să cer un dihor, cred. Nu face atâta zgomot ca un şoricar şi te poate însoţi pe coridoare. Şi-a lăsat capul pe-o parte. Te gândeşti să ţi-l faci tovarăş de Har?

M-am strâmbat la auzul întrebării.

— Chade, nu merge aşa.

Am încercat să-mi reamintesc că întrebase din neştiinţă, nu din răutate.

— Mă simt ca un bărbat rămas văduv de curând. Deocamdată, nu vreau să mă întovărăşesc cu niciun animal.

— Iartă-mă, Fitz. Pentru mine e greu de înţeles. Poate cuvintele mele ţi-au părut nelalocul lor, dar n-au însemnat o lipsă de respect.

Am schimbat vorba:

— Ei, cred că aş face mai bine să-mi schimb hainele, dacă după-masă ies călare împreună cu prinţul. Şi ar trebui să ne gândim amândoi ce-i de făcut cu slujitorul ăsta al tău.

— Cred că o s-aranjez o întâlnire în trei. Dar nu azi, nici diseară. Poate nici mâine. Acum trebuie să ne ocupăm de logodnă. Totul trebuie să meargă şnur. Crezi că treaba asta, cu Thick, mai poate aştepta?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că va trebui să mai aştepte. Îţi urez noroc, să-ţi iasă totul bine în rest.

M-am ridicat şi am luat ligheanul şi cârpa, cu gândul să le duc la locul lor în drumul meu spre uşă.

— Fitz.

Glasul lui m-a oprit.

— Ştii, nu ţi-am spus-o direct, dar ar trebui să consideri că odăile astea îţi aparţin. Ştiu că un om în situaţia ta are nevoie de intimitate câteodată. Dacă vrei să faci schimbări… să muţi patul, cuierele, sau dacă vrei să ţi se lase aici mâncare sau o provizie de rachiu, orice, nu trebuie decât să-mi spui.

Oferta mi-a trimis un fior pe şira spinării. Nu-mi dorisem niciodată să fiu stăpân pe camera de lucru a asasinului.

— Nu. Îţi mulţumesc, dar nu vreau. Hai s-o lăsăm aşa cum e deocamdată. Deşi s-ar putea să las aici câte ceva. Sabia lui Verity, diverse lucruri de-ale mele.

Am desluşit în ochii lui regrete tăinuite când a dat din cap în tăcere.

— Dacă vrei doar atât, prea bine. Deocamdată, a încuviinţat.

M-a măsurat cu o privire nemulţumită, dar a adăugat cu voce blândă:

— Ştiu că suferi încă, însă ar trebui să mă laşi să-ţi aranjez părul sau să pui pe altcineva. Aşa cum e acum atrage atenţia.

— O s-o fac chiar eu. Azi. A, mai e ceva.

Ce ciudat că tocmai cea mai mare grijă îmi fugise din minte, alungată de celelalte. Am tras o gură zdravănă de aer. Acum mi se părea şi mai greu să-i mărturisesc neglijenţa mea.

— Am fost un prost, Chade. Când am plecat de acasă, am

crezut că aveam să mă întorc înapoi curând. Am lăsat nişte lucruri acolo... lucruri periculoase, poate. Pergamente pe care mi-am notat gândurile şi am povestit în scris cum am trezit la viaţă dragonii, probabil prea amănunţit ca s-ajungă sub alţi ochi. Trebuie să mă întorc acolo repede, ca să le duc într-un loc sigur sau ca să le distrug.

Faţa bătrânului s-a umplut de îngrijorare în timp ce-i vorbeam. Când am tăcut, a oftat prelung.

— Unele lucruri e mai bine să rămână nescrise, a remarcat calm.

O mustrare blândă şi totuşi usturătoare. Chade fixa cu privirea peretele, dar părea să vadă ceva în depărtare.

— Însă îţi mărturisesc că mi se pare important ca adevărul să fie notat undeva. Gândeşte-te cât l-ar fi ajutat pe Verity, când a plecat în căutarea Străbunilor, dacă s-ar fi păstrat măcar un pergament demn de încredere. Aşa că adună-ţi scrierile, băiete, şi adu-le aici, la loc sigur. Te sfătuiesc să mai aştepţi o zi sau două înainte de a pleca. Poate că Pestriţii se aşteaptă să fugi. Dacă pleci acum, e foarte posibil să fii urmărit. Dă-mi voie să aleg eu când şi cum să pleci. Vrei să trimit nişte oameni de încredere cu tine? N-ar şti cine eşti sau după ce anume te duci, doar că trebuie să te ajute.

Am stat pe gânduri, apoi am clătinat din cap.

— Nu. Am lăsat şi aşa la iveală prea multe părţi din secretele mele. O să am eu sigur grijă de asta, Chade. Dar mă mai nelinişteşte şi altceva. Gărzile de la porţile castelului sunt mult prea nepăsătoare. Ţinând cont de Pestriţi, de logodna prinţului şi de venirea Străinilor, cred că ar trebui să fie mai vigilente.

— Presupun că va trebui să mă îngrijesc şi de asta. Ciudat. Am crezut că, dacă te conving pe tine să vii aici, o să am eu mai puţin de lucru şi mai mult timp pentru bătrâneţile mele. În schimb, pari hotărât să-mi dai mai mult de gândit şi de lucrat. Nu, nu te uita aşa la mine... Pesemne că e mai bine. Bătrânii zic că munca te păstrează tânăr. Dar poate-o spun numai ca să-şi poată continua ei truda. Du-te cu bine, Fitz. Şi încearcă să nu mai descoperi, până la sfârşitul zilei, nimic grav de care să fie nevoie să mă ocup eu.

L-am lăsat pe scaunul lui, lângă vatra fără foc, părând dus pe gânduri, dar mulţumit de sine însuşi.

Capitolul III

ECOURI

În noaptea în care mişelul de Bastard cu Har i-a luat viaţa regelui Shrewd în camera acestuia, regina munteancă a prinţului moştenitor Verity a ales să părăsească siguranţa castelului Buckkeep. Singură şi grea cu prunc, a fugit în noaptea rece şi friguroasă. Se spune că bufonul regelui Shrewd, temându-se pentru viaţa lui, a implorat-o să-l protejeze şi a însoţit-o, dar acestea ar putea să fie doar bârfe răspândite prin castel, ca să explice dispariţia lui din noaptea aceea. Cu ajutorul tainic al celor care-i susţineau cauza, regina Kettricken a traversat cele Şase Ducate şi s-a întors în casa copilăriei sale din Regatul Munţilor. Acolo a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să afle ce se întâmplase cu soţul ei, prinţul moştenitor Verity. Căci, dacă trăia, s-a gândit regina, era acum regele de drept al celor Şase Ducate, precum şi ultima lor speranţă împotriva prădăciunilor Corăbiilor Roşii.

A ajuns în Regatul Munţilor, dar nu l-a găsit pe rege acolo. I s-a spus că plecase din Jhaampe şi-şi continuase aventura. De atunci nu se mai auzise nimic de el. Numai câţiva oameni de-ai lui se întorseseră, cu minţile pierdute şi răniţi, probabil într-o bătălie. Pe regină a cuprins-o disperarea. A aflat o vreme adăpost în mijlocul oamenilor printre care se născuse. Una din nenorocirile cele mai cumplite din timpul călătoriei sale istovitoare a fost că pruncul care trebuia să fie moştenitorul tronului celor Şase Ducate s-a născut mort. Se povesteşte că lovitura aceasta i-a întărit hotărârea de a-l găsi neapărat pe regele ei, pentru că, dacă nu-l afla, neamul lui avea să se stângă odată cu el, iar tronul avea să încapă pe mâna lui Regal. Având o copie a hărţii după care se călăuzise Verity, regina Kettricken a pornit pe urmele lui cu speranţa că îl va duce pe tărâmul Străbunilor. Întovărăşită de credinciosul menestrel Starling Birdsong şi de câţiva servitori, ea şi-a condus ceata tot mai adânc în creierii munţilor. Trolii, spiriduşii şi magia misterioasă a acelor tărâmuri neprimitoare au fost numai câteva dintre piedicile pe care le-a înfruntat. Cu toate acestea, până la urmă a reuşit să pătrundă pe tărâmul Străbunilor.

A fost o călătorie chinuitoare, dar a reuşit să ajungă în imensul lor castel construit din piatră neagră şi argintie. Acolo a aflat că regele ei îl convinsese pe Regele-Dragon al Străbunilor să vină în ajutorul celor Şase Ducate. Acest Rege-Dragon, amintindu-şi de vechiul jurământ de alianţă făcută de Străbuni cu cele Şase Ducate, a îngenuncheat în faţa reginei Kettricken şi a regelui Verity. I-a dus acasă, pe spinarea lui, nu doar pe cei doi, ci şi pe menestrelul lor credincios, Starling Birdsong. Regele Verity s-a îngrijit ca regina şi menestrelul să ajungă cu bine la Buckkeep. Nici n-au apucat bine supuşii să-l salute, nici n-a aflat bine poporul că se întorsese, că a şi plecat din nou. Cu sabia-i sclipind în soare, a încălecat pe Regele-Dragon şi s-au înălţat amândoi în văzduh, ca să lupte împotriva Corăbiilor Roşii.

În tot restul acelui îndelungat anotimp sângeros al izbânzilor, regele Verity şi-a condus aliaţii Străbuni împotriva Corăbiilor Roşii. Ori de câte ori vedeau oamenii aripile scânteietoare ca pietrele scumpe ale dragonilor pe cer, ştiau că regele era cu ei. Când forţele regelui au lovit fortăreţele şi flota de Corăbii Roşii, ducii lui credincioşi i-au urmat exemplul. Cele câteva Corăbii Roşii care nu au fost distruse au fugit de la ţărmurile noastre pentru a vesti în Insulele Străine vestea că neamul Farseer se mâniase. Când n-a mai rămas picior de năvălitor în regatul nostru şi pacea a revenit în cele Şase Ducate, Verity şi-a ţinut promisiunea faţă de străbuni. În schimbul ajutorului lor, a primit să trăiască alături de ei, pe tărâmul lor îndepărtat, şi să nu se mai întoarcă niciodată în ţara sa. Unii spun că regele a fost rănit de moarte în ultimele zile din Războiul Corăbiilor Roşii şi că Străbunii i-au luat cu ei numai trupul. Şi se mai spune că acesta zace într-o criptă de abanos şi aur sclipitor, într-o peşteră uriaşă din castelul lor din munţi. Acolo, Străbunii îl onorează pentru vecie pe bărbatul viteaz care a sacrificat totul pentru a-şi ajuta poporul. Alţii însă spun că regele Verity trăieşte şi azi, sărbătorit şi aclamat în regatul Străbunilor, şi că, ori de câte ori cele Şase Ducate se vor mai afla la ananghie, se va întoarce cu bravii săi aliaţi, ca să le vină în ajutor.

Scribul Nolus, *Scurta domnie a lui Verity Farseer*

M-am întors în bezna şi în aerul închis din cămăruţa mea. Odată ce am închis uşa către coridorul secret, am deschis-o pe cea care dădea în camerele bufonului, sperând să între şi la

mine un strop din lumina soarelui. Nu mi-a fost de mare ajutor, dar oricum n-aveam cine ştie ce treburi. Am făcut patul şi mi-am plimbat privirea prin odaia sobră. Anonimă, dar sigură. Oricine putea locui în ea. Sau nimeni, m-am corectat sarcastic. Mi-am prins la şold sabia cea urâtă şi m-am asigurat că am şi cuţitul la curea înainte de a pleca.

Bufonul îmi lăsase o porţie generoasă de mâncare. Rece, nu era prea îmbietoare, dar îmi era o foame de lup. Am mâncat totul, apoi, amintindu-mi ce îi ceruse lui Tom Badgerlock stăpânul său, am dus vasele la bucătărie. La întoarcere, am adus lemne şi apă pentru urcioare. Am frecat ligheanele şi am făcut tot ce mai trebuia. Am deschis obloanele, ca să aerisesc încăperea. De la fereastră, am văzut că ziua vrea să fie senină, dar răcoroasă. Înainte de a pleca, le-am închis la loc.

Până după-masă, când mergeam să călăresc, aveam timp pentru mine. Am vrut să cobor în oraş, dar m-am răzgândit. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri înainte de a mă întâlni din nou cu Jinna şi voiam să chibzuiesc şi asupra îngrijorării de care o umplea Hap. Pe deasupra, n-aveam chef să mă spioneze iarăşi Pestriţii. Cu cât îi arătam mai puţin interes Jinnei şi lui Hap, cu atât mai în siguranţă erau amândoi.

Aşa că m-am dus pe terenul de instrucţie. Maestrul armelor, Cresswell, m-a salutat spunându-mi pe nume şi m-a întrebat dacă Delleree fusese o potrivnică mulţumitoare pentru puterile mele. În timp ce scoteam un geamăt apreciativ, m-am mirat în sinea mea că mă ţinea minte atât de bine. Am fost şi impresionat, şi descumpănit. A trebuit să-mi amintesc că, pentru a mă asigura că nu voi fi recunoscut ca FitzChivalry Farseer, cel care locuise în castelul Buckkeep cu şaisprezece ani în urmă, cel mai bine era să-mi construiesc o reputaţie ca Badgerlock. Aşa că m-am oprit intenţionat la vorbă cu Cresswell şi i-am mărturisit cu umilinţă că Delleree fusese, într-adevăr, mai mult decât pe măsura puterilor mele. L-am rugat să-mi găsească şi acum un partener, iar el l-a strigat pe un bărbat din capătul celălalt al terenului, care s-a apropiat cu pasul lin şi echilibrat al unui luptător trecut prin multe.

În barba lui Wim îşi făcuseră loc şuviţe cărunte, iar talia i se îngroşase cu anii. I-am dat cam patruzeci şi cinci, cu zece peste vârsta mea adevărată, dar s-a dovedit un tovarăş pe potriva mea. Avea un suflu mai puternic decât al meu şi era şi mai

rezistent, dar am echilibrat lupta cu câteva trucuri cu sabia. Chiar şi aşa, după ce m-a înfrânt de trei ori, a fost destul de curtenitor ca să m-asigure că aveam să-mi recapăt îndemânarea şi tăria dacă mă antrenam regulat. Slabă consolare. Unui bărbat îi place să creadă că s-a păstrat în formă, iar, sincer vorbind, eu mă călisem doar pentru muncile dintr-o mică gospodărie de la ţară şi, în plus, eram un vânător iscusit. Însă suflul şi muşchii unui războinic sunt altceva, şi trebuia să-i întăresc pe ai mei. Speram să nu am nevoie de toată îndemânarea unui luptător, dar am acceptat resemnat ideea exerciţiilor zilnice. În ciuda vremii răcoroase, transpiraţia îmi lipea cămaşa de spate când am plecat de pe teren.

M-am dus la băile cu aburi din spatele cazărmii gărzilor, deşi ştiam că teritoriul era al lor şi al ajutoarelor de grăjdari. Mi-am zis că, în momentele acelea ale zilei, nu va fi prea multă lume şi că Tom Badgerlock mai degrabă s-ar duce acolo să se spele decât să care apă pentru baie la amiază. Băile castelului erau într-o clădire veche din piatră neprelucrată, scundă şi lungă. M-am dezbrăcat de hainele asudate în prima încăpere, le-am împăturit şi le-am lăsat pe o bancă. Mi-am scos de la gât şi talismanul de la Jinna şi l-am ascuns sub cămaşă. Gol, am deschis uşa de lemn şi am intrat în sala băii. Mi-a luat câteva clipe ca să mi se obişnuiască ochii cu semiîntunericul. Am văzut şiruri etajate de bănci în jurul sobei scunde din piatră. Singura sursă de lumină era sclipirea de un roşu-intens a focului, evadând din foarte bine încinsa ei temniţă de piatră. Aşa cum bănuisem, locul era aproape pustiu, cu excepția a trei Străini din garda Narcescăi. Stăteau într-un colţ din camera aburită şi-şi vedeau de ale lor, vorbind pe şoptite în limba lor aspră. S-au uitat la mine o singură dată, în trecere, apoi m-au ignorat. Am fost mai mult decât încântat să-i las în pace.

Am scos apă din butoiul din colţ şi am aruncat-o pe pietrele fierbinţi. S-a ridicat o perdea de aburi pe care i-am inspirat adânc. Am stat cât am putut de aproape de pietrele aburinde, până când transpiraţia a început să-mi curgă pe piele. O simţeam, înţepătoare, pe zgârieturile de pe ceafă şi de pe spate. Am văzut o cutie cu sare grunjoasă şi nişte bureţi de mare, ca în copilăria mea. M-am frecat cu sare pe corp, strâmbându-mă de usturime, apoi am îndepărtat-o cu bureţii. Aproape terminasem, când s-a deschis uşa şi s-au înghesuit pe

ea douăsprezece gărzi. Veteranii din grup arătau obosiţi, în vreme ce soldaţii mai tineri strigau şi se înghionteau veseli, în joacă, bucuroşi că se întorc acasă după o patrulare îndelungată. Doi tineri au pus lemne în sobă, altul a aruncat apă pe pietre. Aburii s-au ridicat ca un zid, iar încăperea a prins să răsune de glasuri, care de care mai gălăgioase.

Şi-au făcut apariţia şi doi bărbaţi în vârstă, cu mişcări încete. Se vedea limpede că nu făceau parte din primul grup. Trupurile lor pline de cicatrice şi noduri le trădau anii lungi petrecuţi la oaste. Erau cufundaţi într-o discuţie, se plângeau de berea din sala gărzilor. Ţineam capul în jos şi nu mă uitam spre ei. Unul dintre cei doi mă cunoscuse în tinereţea mea. Îl chema Blade şi îmi fusese un prieten adevărat. L-am auzit blagoslovindu-şi spatele înţepenit cu sudalme familiare. Ce n-aş fi dat ca să-l pot saluta şi ca să schimb o vorbă cu el! M-am mulţumit să zâmbesc în sinea mea când l-am auzit înjurând berea proastă şi i-am dorit numai bine din adâncul sufletului.

Am tras apoi cu ochiul, curios să văd că se împăcau gărzile noastre din Buckkeep cu oştenii din Insulele Străine. În mod ciudat, tinerii erau cei care îi evitau pe oaspeţi şi le aruncau priviri bănuitoare. Gărzile destul de bătrâne ca să fi luptat în Războiul Corăbiilor Roşii erau mai destinse. Poate că, după ce-ţi petreci o vreme destul de îndelungată mânuind uneltele morţii, războiul devine o meserie şi e mai uşor să vezi în alt oştean un tovarăş de arme, nu un fost duşman. Oricare ar fi fost motivul, mi s-a părut că Străinii erau mai puţin dornici decât gărzile din Buckkeep să-şi facă prieteni noi. Dar e posibil să nu fi fost la mijloc decât prudenţa înnăscută a soldaţilor fără arme şi înconjuraţi de un grup de necunoscuţi. Ar fi fost interesant, dar şi periculos să rămân şi să-i urmăresc mai multă vreme. Blade avusese dintotdeauna ochi buni. N-aş fi vrut să-l ajut să mă recunoască zăbovind prea mult în preajma lui.

Dar, când am dat să plec, un soldat tânăr m-a izbit cu umărul. Nu din întâmplare, şi nici să se prefacă prea bine n-a ştiut. A fost doar motivul ca să zbiere cât îl ţinea gura:

— Cască ochii, omule! Cine eşti, ia zi? Din ce companie de gărzi?

Era probabil din Farrow, avea părul cenuşiu, muşchi din belşug şi agresivitatea tinereţii. I-am dat cam şaisprezece ani – un băiat care murea de nerăbdare să se laude în faţa prietenilor

mai experimentaţi.

I-am aruncat o privire de un dezgust îngăduitor, ca de la veteran la răcan. Dacă m-aş fi arătat nepăsător, l-aş fi invitat să mă atace. Nu voiam decât să plec cât mai repede, fără să atrag atenţia mai mult decât era necesar.

— Ai grijă pe unde calci, băiete, l-am avertizat cu blândeţe.

Am trecut pe lângă el, dar m-a apucat din spate de umărul stâng şi m-a îmbrâncit. M-am răsucit să-l înfrunt, enervat, dar încă fără violenţă. Îşi ridicase deja pumnii, gata să se apere. Am dat din cap într-o parte şi-n alta, îngăduitor, iar câţiva tovarăşi de-ai lui au chicotit.

— Potoleşte-te, băiete, l-am sfătuit.

— Te-am întrebat ceva, a mârâit.

— Da, am recunoscut calm. Dacă ai fi catadicsit să-mi spui cum te cheamă înainte de a vrea să afli numele meu, poate ţi-aş fi răspuns. Aşa era obiceiul pe-aici, prin Buckkeep.

M-a privit cu ochi îngustaţi.

— Charl, din garda lui Bright. Nu mi-e ruşine nici cu numele, nici cu compania mea.

— Nici mie, l-am asigurat. Sunt Tom Badgerlock, servitorul Lordului Auriu. Care mă aşteaptă chiar acum. La revedere.

— Servitorul Lordului Auriu. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A pufnit dezgustat şi s-a întors către camarazii lui, ca să-şi dovedească superioritatea.

— N-ai ce căuta aici. Locul ăsta e numai pentru gărzi, nu pentru paji, lachei sau „servitori speciali”.

— Serios? Am zâmbit în colţul buzelor şi l-am scrutat din cap până-n picioare, insultător. Nu-i pentru paji şi lachei. Asta mă surprinde.

Toţi ochii erau acum asupra noastră. Nu mai aveam cum să evit atenţia celorlalţi. Trebuia să-mi câştig reputaţia ca Tom Badgerlock. Tânărul s-a înroşit la faţă la auzul insultei şi s-a repezit să mă lovească.

M-am ferit aplecându-mă într-o parte, apoi am înaintat cu un pas. Se aştepta să-i trag un pumn, eu însă l-am lovit peste picioare, secerându-i-le. O mişcare mai potrivită pentru bătăuş decât pentru garda de corp a unui nobil şi, fără îndoială, l-a luat prin surprindere. I-am mai tras un picior când a picat spre podea, lăsându-l fără aer. A căzut lat, cu răsuflarea întretăiată, periculos de aproape de sobă. Am păşit în faţă şi i-am pus talpa

pe pieptul gol, imobilizându-l.

— Încetează, băiete! Până n-o încasezi mai urât.

Doi dintre prietenii lui au pornit-o spre mine, însă Blade i-a oprit:

— Terminaţi!

Au încremenit. Bătrânul soldat a făcut un pas spre ei, cu o mână apăsată pe şale.

— Destul! Aici nu se bate nimeni. I-a aruncat o privire cruntă bărbatului care părea să fie comandantul gărzilor. Rufous, ţine-ţi căţelul sub control. Am venit aici să-mi potolesc durerea de spate, nu să mă calce pe nervi un fanfaron care nici să se bată nu ştie. Scoate-l pe mucosul ăsta de-aici. Tu, Badgerlock, ia-ţi piciorul de pe el.

În ciuda vârstei înaintate, sau poate tocmai datorită ei, Blade impunea şi acum respect gărzilor. Când m-am dat înapoi, băiatul s-a săltat în picioare. Avea pe chip o expresie şi ucigaşă, şi supărată.

— Ieşi afară, Charl, i-a strigat comandantul lui. Azi ne-am săturat toţi de tine. Fletch şi Lowk, căraţi-vă şi voi cu el, fiindcă aţi fost destul de nătângi ca să-i săriţi în ajutor.

Cei trei vânjoşi au trecut pe lângă mine în pas de plimbare, ca şi când nu le-ar fi păsat. Soldaţii au început să murmure între ei, dar majoritatea păreau să fie de acord că tânărul arţăgos era mai curând bădăran decât oştean. M-am aşezat undeva mai retras, ca să le dau timp suficient să se îmbrace şi să plece înaintea mea. Spre disperarea mea, Blade a venit ţeapăn la mine şi mi-a întins mâna. Când i-am strâns-o, am simţit bătăturile după care recunoşti un spadasin.

— Sunt Blade Havershawk, s-a prezentat, cu seriozitate, şi, spre deosebire de mucosul ăla, îmi dau seama că porţi cicatricele unui războinic. Te rog să foloseşti baia în continuare. Nu-i lua în seamă aiurelile. E nou în compania lui şi încă încearcă să treacă peste gândul că Rufous l-a primit la rugăminţile mamei sale.

— Tom Badgerlock, m-am prezentat şi eu. Îţi mulţumesc foarte mult. Am priceput că vrea să câştige admiraţia tovarăşilor săi, însă habar n-am de ce s-a luat tocmai de mine. N-am vrut să mă bat cu el.

— S-a văzut cu ochiul liber, şi tot la fel s-a văzut că tocmai de-asta a avut noroc. Cât priveşte motivul pentru care s-a legat de

tine, e tânăr şi pleacă prea mult urechea la bârfe. Nu-l poţi judeca după asta. Eşti de prin partea locului, Tom Badgerlock?

Am scos un hohot de râs scurt.

— Păi, s-ar zice că mă trag din Buck.

A arătat spre zgârieturile de pe gâtul meu.

— Cum te-ai ales cu ele?

— Mi le-a lăsat o pisică, m-am auzit spunând, iar el şi-a închipuit că am făcut o glumă deşucheată şi a râs.

Şi am pălăvrăgit aşa o vreme, soldatul cel bătrân şi cu mine. I-am privit chipul brăzdat, am dat din cap şi am zâmbit la bârfele lui, dar n-am observat niciun semn că m-ar fi recunoscut. Ar fi trebuit, presupun, să mă liniştesc la gândul că nici măcar un prieten vechi ca Blade nu-l recunoaşte pe FitzChivalry Farseer. În schimb, m-a năpădit un val de amărăciune. Nu mă făcusem remarcat prin absolut nimic, fusesem chiar atât de uşor de uitat pentru el? îmi venea greu să-l ascult cu atenţie, iar când, într-un târziu, m-am scuzat, spunând că trebuie să plec, m-am simţit aproape uşurat că o făceam înainte de a ceda impulsului iraţional de a mă da de gol, de a scăpa un cuvânt sau o expresie care să-i sugereze că mă cunoscuse cândva. Doream să mi se dea importanţă cu o sete de băiat necopt la minte, sete înrudită cu ceea ce-l îmboldise pe tânărul Charl să caute motiv de încăierare.

Din saună, m-am dus în camera de baie, unde m-am curăţat de toată sarea de pe piele şi m-am frecat cu un prosop. M-am întors în prima încăpere, m-am îmbrăcat şi m-am îndreptat spre ieşire, cu sentimentul că sunt curat, dar nu şi renăscut. Poziţia soarelui îmi spunea că se apropia ora plimbării călare cu Lordul Auriu. M-am dus la grajduri, dar, când am vrut să intru, am dat peste un flăcău care, pe lângă Negruţa şi Malta, mai ducea de frâu şi un cal cenuşiu, pe care nu-l ştiam. Toţi trei erau bine ţesălaţi şi deja înşeuaţi. I-am spus că sunt slujitorul Lordului Auriu, dar m-a privit chiorâş până când m-a salutat o voce de femeie:

— Tu eşti, Badgerlock? Călăreşti cu Lordul Auriu şi prinţul nostru astăzi?

— Da, se vede că mi-a surâs norocul, domniţă Laurel, i-am răspuns eu, în chip de salut, vânătorului reginei.

Purta un costum de un verde de pădure, cu tunică şi pantaloni mulaţi vânătoreşti, dar silueta ei le dădea un aer total diferit. Îşi

prinsese părul într-un fel cât se poate de neglijent, însă tocmai asta o făcea să pară şi mai feminină. Cu o scurtă plecăciune, grăjdarul mi-a dat imediat voie să iau caii. Când acesta s-a îndepărtat îndeajuns încât să nu poată auzi ce vorbim, Laurel mi-a zâmbit şi m-a întrebat cu glas liniştit:

— Şi ce mai face prinţul nostru?

— E bine, sănătos, sunt sigur, domniţă Laurel.

M-am scuzat din priviri, iar ea se pare că nu mi-a răstălmăcit răspunsul. Şi-a plimbat ochii peste talismanul aducător de bunăvoinţă de la gâtul meu. Mi-l făurise Jinna, cu vrăjile ei tămăduitoare. Se presupunea că-i face pe oameni mai binevoitori faţă de mine. Buzele lui Laurel s-au întins într-un zâmbet mai larg. Cu mişcări naturale, mi-am ridicat gulerul, ca să ascund măcar o parte din talisman. Laurel a întors capul şi mi-a vorbit mai de sus, ca de la vânător la servitor:

— Îţi doresc o după-masă plăcută. Transmite-i, te rog, salutările mele Lordului Auriu.

— I le voi transmite, fără îndoială. O zi bună şi domniei tale.

În timp ce se îndepărta, mi-am mormăit în barbă nemulţumirea faţă de rolul pe care trebuia să-l suport ca pe o cămaşă lipită de spate. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu ea, dar grajdul nu era locul potrivit pentru conversaţii între patru ochi.

Am dus caii la uşa principală a sălii castelului şi am început să aştept.

Şi am tot aşteptat.

Calul prinţului părea obişnuit cu întârzierile mari, dar Malta nu mai avea astâmpăr, iar Negruţa îmi punea la încercare răbdarea în diverse feluri, trăgând de dârlogi cu smucituri când scurte, când prelungi. Trebuia să petrec mai multe ore cu ea dacă voiam să devină un cal de nădejde. M-am întrebat când mi-aş fi putut găsi vreme şi pentru asta, am blestemat timpul pe care tocmai îl iroseam, apoi mi-am alungat gândul. Timpul unui servitor îi aparţinea stăpânului său; trebuia să arăt că sunt convins de asta. Am simţit răcoarea în oase şi, tocmai când începusem să mă enervez, am auzit zarvă. Mi-am îndreptat spatele şi mi-am luat un aer îndatoritor.

În clipa următoare, au apărut prinţul şi Lordul Auriu, înconjuraţi de urători de bine şi de gură-cască. N-am văzut-o pe mireasa lui Dutiful în anturajul său, nici pe vreun musafir din

Insulele Străine. Era oare ceva neobişnuit? Erau şi câteva femei tinere, inclusiv una ce părea foarte dezamăgită, bosumflată. Sperase, fără îndoială, că prinţul avea s-o invite să călărească alături de el. Câţiva dintre bărbaţii care-l însoţeau păreau la fel de nemulţumiţi. Expresia feţei lui Dutiful era plăcută, însă am ghicit, după colţurile gurii şi după ochi, că şi-o păstra cu mare greutate. Venise şi Civil Bresinga, stătea la marginea cercului de admiratori. Chade spusese că era aşteptat în cursul acelei zile. Mi-a aruncat o căutătură urâtă şi am observat că încerca să se apropie de prinţ, dar din partea opusă Lordului Auriu. Prezenţa lui mi-a trimis un fior de iritare şi teamă pe şira spinării. Avea oare să plece şi să-i anunţe degrabă pe ceilalţi că eu călărisem cu prinţul? Făcea pe iscoada pentru Pestriţi sau era nevinovat, aşa cum se pretindea?

Era evident că prinţul voia să plece cât mai repede, dar tot am mai zăbovit puţin, până şi-a luat rămas-bun de la însoţitori, promiţându-le multora că avea să le acorde atenţie mai târziu. Părea cât se poate de amabil şi de răbdător. Mi-a trecut prin cap că numai datorită legăturii prin Meşteşug dintre noi eram eu conştient de nerăbdarea şi iritarea pe care i le stârneau nobilii eleganţi din jur. Ca şi când ar fi fost un cal nărăvaş, i-am transmis gânduri care să-l calmeze şi să-l facă mai răbdător. Mi-a aruncat o privire fugară, dar n-am fost sigur că amestecul meu nu i-a scăpat.

Unul din însoţitori mi-a luat frâul din mână şi a ţinut animalul până l-a încălecat prinţul. M-am săltat şi eu în şa, supunându-mă îndemnului tăcut al Lordului Auriu, după ce am ţinut-o pe Malta pentru el. A mai urmat un rând de „la revedere şi drum bun”, ca şi când am fi plecat într-o călătorie lungă, nu la o simplă plimbare de după-amiază. Până la urmă, prinţul a smucit frâul calului ca să-l tragă într-o parte şi i-a dat pinteni. Lordul Auriu i-a urmat exemplul şi am îndemnat-o şi eu pe Negruţa la drum. În urma noastră a răsunat din nou corul de urări.

În ciuda sfatului lui Chade, nu s-a ivit prilejul să propun o altă rută pentru plimbarea de după-amiază. Prinţul conducea, iar noi l-am urmat spre porţile Buckkeepului, unde s-a oprit din nou, ca să primească onorul străjilor. Iar el a dat pinteni calului imediat după aceea. Gonea prea repede ca să putem sta de vorbă. A părăsit curând drumul pentru o potecă mai puţin umblată, iar acolo şi-a strunit calul într-un galop mic. Urmându-l, am simţit-o

pe Negruţa încântată fiindcă-şi punea muşchii în mişcare. N-a fost deloc mulţumită când am strunit-o, fiindcă ştia că, dacă îi dădeam frâu liber, putea oricând să-i întreacă pe ceilalţi doi cai.

Prinţul ne-a condus pe pantele însorite ale dealurilor. Acolo fusese cândva o pădure prin care vâna Verity căprioare şi fazani. Acum era o păşune. Deranjând oile silite să ni se ferească din cale, am traversat-o înainte de a ne aventura prin locuri mai sălbatice. Călăream în tăcere. Când ne-am îndepărtat de turme, Dutiful a dat frâu liber calului şi am galopat pe coline ca fugăriţi de un duşman nevăzut. Negruţa nu mai era atât de năbădăioasă când, într-un târziu, prinţul şi-a strunit calul. Lordul Auriu a trecut în spatele său, în vreme ce animalele fornăiau. Eu am rămas la locul meu, în urma lor, până când prinţul s-a răsucit în şa şi mi-a făcut nervos semn să vin lângă el. I-am dat voie Negruţei să înainteze. Dutiful m-a întâmpinat cu răceală:

— Unde-ai fost? Mi-ai promis că-mi dai lecţii, dar nu te-am văzut la faţă de când ne-am întors la Buckkeep.

Mi-am înghiţit primul răspuns, amintindu-mi că mi se adresa ca un prinţ unui servitor, nu ca un băiat tatălui său. Însă acel scurt moment de linişte l-a dojenit pesemne la fel de mult pe cât aş fi făcut-o eu. N-a căpătat aerul unui copil pedepsit, dar i-am recunoscut zvâcnirea încăpăţânată a buzelor. Am tras adânc aer în piept.

— Prinţul meu, n-au trecut nici două zile de când ne-am întors. Am bănuit că ai alte îndatoriri, impuse de cârmuirea regatului. Între timp mi-am văzut de treburi. M-am gândit că prinţul meu o să mă cheme când îi va face plăcere şi va avea nevoie de mine.

— De ce-mi vorbeşti aşa? „Prinţul meu“ în sus, „prinţul meu“ în jos! Nu aşa mi te-ai adresat în drum spre casă. Ce s-a întâmplat cu prietenia noastră?

Am surprins avertizarea bufonului în ochii Lordului Auriu, dar am ignorat-o. I-am răspuns prinţului cu glas scăzut, egal:

— Dacă mă dojeneşti ca pe-un servitor, prinţul meu, atunci presupun că tot ca un servitor se cuvine să-ţi răspund.

— Încetează! a şuierat Dutiful, ca şi când l-aş fi luat în râs.

De fapt, cred că asta şi făcusem. Urmarea a fost teribilă. Preţ de-o clipă, chipul i s-a încordat ca şi când ar fi fost gata să plângă şi a ţâşnit cu calul în faţă. L-am lăsat să plece. Lordul Auriu a clătinat din cap către mine, mai întâi dezaprobator, apoi

pentru a mă îndemna să merg după băiat. M-am întrebat dacă să-l oblig să se oprească şi să ne aştepte, apoi am hotărât că poate nu va ceda chiar atât de mult. Un băiat de vârsta lui poate fi de neclintit în mândria sa.

Am lăsat-o pe Negruţa să înainteze alături de calul cenuşiu, dar n-am apucat să deschid gura, că Dutiful mi-a şi spus:

— Am pornit cu stângul. Sunt hărţuit şi necăjit. Ultimele două zile au fost oribile… de-a dreptul oribile. A trebuit să mă port cât se poate de politicos, când îmi venea să urlu, să primesc zâmbind complimente pretenţioase într-o situaţie din care eu nu ştiu cum să ies mai repede. Toată lumea se aşteaptă să fiu fericit şi emoţionat. Mi s-a acrit deja de câte poveşti desfrânate despre noaptea nunţii am auzit. Nimeni nu ştie de pierderea mea şi nu-i pasă nimănui de ea. N-a observat nimeni că nu mai am pisica. A oprit calul trăgând brusc de frâu şi s-a răsucit cu faţa spre mine. A răsuflat adânc. Îmi pare rău. Îmi cer iertare, Tom Badgerlock.

Sinceritatea cu care mi-a vorbit şi mâna pe care mi-a întins-o îmi aminteau atât de mult de Verity, încât am fost convins că, într-adevăr, spiritul lui fusese cel care îl zămislise pe băiat. M-am simţit umilit. I-am strâns mâna solemn, apoi l-am tras aproape de mine, ca să-i pot pune mâna pe umăr.

— E prea târziu pentru scuze, i-am spus cu seriozitate. Te-am iertat deja. Am tras şi eu aer adânc în piept când mi-am retras mâna. M-am simţit şi eu la fel de încolţit, prinţul meu, şi am ajuns la capătul răbdării. Atâtea sarcini am primit în ultima vreme, încât n-am avut timp nici pentru propriul meu băiat. Îmi pare rău că nu te-am căutat mai repede. Nu ştiu cum să ne aranjăm întâlnirile ca să nu afle lumea că îţi dau lecţii, dar ai dreptate. Trebuie să le începem odată, nu ne va fi cu nimic mai uşor dacă le tot amânăm.

Chipul prinţului a împietrit la cuvintele mele. L-am simţit cum se distanţează de mine, dar nu mi-am dat seama de ce, decât atunci când m-a întrebat cu glas slab:

— „Propriul tău băiat?”

Schimbarea tonului m-a uluit.

— Fiul meu vitreg, Hap. L-am dat ucenic la un tâmplar din oraşul Buckkeep.

— Oh.

Cuvântul stingher a părut să se dizolve în tăcere.

— N-am ştiut că ai un copil.

Prinţul şi-a ascuns bine gelozia, dar mie nu mi-a scăpat. N-am ştiut cum să reacţionez. I-am spus adevărul.

— E cu mine de când avea cam opt ani. Mama lui l-a părăsit şi nu l-a vrut nimeni. E un băiat tare bun.

— Dar nu e fiul tău adevărat, a subliniat prinţul.

Am oftat şi i-am spus răspicat:

— E fiul meu, în toate privinţele care contează.

Lordul Auriu s-a apropiat de noi, călare pe Malta. N-am îndrăznit să-i cer sfaturi din priviri. După câteva momente de tăcere, prinţul şi-a îmboldit calul cu genunchii ca s-o pornească în pas de plimbare. Am lăsat-o pe Negruţa să-i urmeze ritmul. Ştiam că bufonul era undeva, în spatele nostru. Tocmai când mă pregăteam să sparg tăcerea, ca să nu se ridice ea un zid între noi, a izbucnit Dutiful:

— De ce mai ai nevoie de mine, dacă ai deja un fiu al tău?

Setea din glasul lui m-a lăsat mut de uimire. Cred că s-a speriat şi el, pentru că a dat brusc pinteni calului şi mi-a luat-o iarăşi înainte, la trap. N-am făcut niciun efort ca să-l ajung din urmă, decât după ce am auzit şoapta bufonului:

— Du-te după el. Nu-l lăsa să-şi închidă sufletul faţă de tine. Ar trebui să ştii ce uşor pierzi pe cineva dacă-l laşi pur şi simplu să plece.

Cred însă că, mai mult decât bufonul, inima mea a fost cea care mi-a dat ghes s-o îndemn pe Negruţa să-l ajungă din urmă pe băiat. Pentru că acum nu era decât un copilandru, cu bărbia ţeapănă şi privirea fixă, amândouă îndreptate în faţă, călărind la trap. Nu s-a uitat la mine când l-am ajuns din urmă, dar am ştiut că mă ascultă:

— De ce am nevoie de tine? Dar tu de ce ai nevoie de mine? Prietenia nu se întemeiază pe nevoie, Dutiful. Îţi spun însă pe faţă că am nevoie de tine în viaţa mea. Fiindcă tatăl tău a însemnat foarte mult pentru mine şi fiindcă eşti fiul mamei tale. Dar cel mai mult pentru că eşti aşa cum eşti şi avem prea multe în comun ca să-ţi întorc spatele. Nu vreau să văd că-ţi laşi darul magic de izbelişte, aşa cum am făcut eu. Dacă te pot scuti de chinul ăsta, atunci poate că e ca şi cum m-aş salva şi pe mine.

Şi, brusc, n-am mai avut ce-i spune. Probabil că eram, ca şi prinţul, surprins de propriile gânduri. Adevărul curge uneori din gura omului ca sângele din rană şi te descumpăneşte în aceeaşi

măsură.

— Povesteşte-mi despre tatăl meu.

Poate că pentru el era o cerere care le urma logic vorbelor mele. Pentru mine a venit ca din senin. M-am simţit dator să-i spun tot ce puteam despre Verity. Dar cum să-i vorbesc despre tatăl lui, fără să-i mărturisesc cine sunt? Eram ferm hotărât să nu afle absolut nimic despre originea mea adevărată. Nu era momentul să-i spun nici că sunt FitzChivalry Farseer, Bastardul cu Har, nici că trupul meu îl zămislise pe al lui. A-i spune acum că spiritul lui Verity, prin puterea Meşteşugului său, intrase în corpul meu în orele acelea era o explicaţie mult prea complicată pentru puterea lui de înţelegere. Sincer, nici eu nu o acceptam cu uşurinţă.

Aşa că, procedând cum procedase odată Chade cu mine, am luat-o pe ocolite:

— Ce-ai vrea să ştii despre el?

— Orice. Totul. Şi-a dres glasul. Nimeni nu mi-a istorisit mare lucru. Chade îmi povesteşte câteodată cum era în copilărie. Am citit cronicile oficiale despre domnia lui, dar devin uimitor de vagi după plecarea în aventura aia. Am auzit menestreli cântând despre el, dar în cântece tata e o legendă şi toţi povestesc în alt fel cum a salvat cele Şase Ducate. Când pun întrebări despre asta sau vreau să aflu ce fel de om era, toată lumea tace. De parcă nimeni n-ar şti nimic. Sau e la mijloc un secret ruşinos pe care îl cunosc toţi, în afară de mine.

— Nu există niciun secret ruşinos legat de tatăl tău. A fost un bărbat bun şi un om de onoare. Nu pot să cred că ştii atât de puţine despre el. Nici măcar mama ta nu ţi-a povestit nimic? am întrebat, uluit.

Băiatul a respirat adânc şi şi-a strunit calul. Negruţa a smucit de zăbală, dar a trebuit să între în ritmul celuilalt animal.

— Mama vorbeşte de regele ei. Rareori, de soţul ei. Iar când vorbeşte despre el, ştiu că îl jeleşte încă. Nu-mi vine s-o pisez cu întrebări. Dar vreau să aflu mai multe despre tata. Cum a fost ca om. Ca om printre oameni.

— A…

Încă o dată m-a izbit asemănarea dintre noi. Tânjisem şi eu după aceleaşi adevăruri despre tata. Nu auzeam decât de abdicarea lui Chivalry, de prinţul moştenitor răsturnat de pe tron înainte de a-l ocupa. Un strateg strălucit, un negociator iscusit.

Renunţase la toate ca să pună capăt scandalului stârnit de venirea mea pe lume. Prinţul cel nobil nu numai că zămislise un bastard, dar mă făcuse şi cu o femeie oarecare, de la munte. Din cauza asta, faptul că nu avea copii cu nevasta legiuită era şi mai dureros pentru un regat fără moştenitor. Asta ştiam eu despre tatăl meu. Nu ce mâncăruri îi plăceau ori dacă râdea sau nu cu uşurinţă. Nu cunoşteam niciunul dintre lucrurile familiare unui băiat crescut zilnic alături de tatăl său.

— Tom? m-a îmboldit Dutiful.

— M-au furat gândurile, am recunoscut, sincer.

Am încercat să mă gândesc ce mi-ar fi plăcut să ştiu despre tata. Între timp, am cercetat dealurile din jurul nostru. Mergeam pe un drum bătut de vânat, printre tufişurile dese dintr-o vale. Am scrutat copacii de la poala dealurilor, dar nici n-am văzut, nici n-am simţit oameni acolo.

— Verity, aşadar. Păi, era un bărbat bine clădit, aproape la fel de înalt ca mine, dar cu piept vânjos şi umeri laţi. În luptă, arăta deopotrivă a soldat şi a prinţ, iar uneori cred că i-ar fi plăcut o viaţă mai activă. Nu fiindcă s-ar fi dat în vânt după bătălii, ci mai ales pentru că îi plăcea să stea în aer liber, să fie în mişcare, să aibă mereu ceva de făcut. Adora vânătoarea. Avea un câine-lup pe nume Leon, care-l urma oriunde se ducea, şi…

— Deci avea şi tata Har? a întrebat Dutiful, înflăcărându-se.

— Nu! întrebarea mă luase pe nepregătite. Pur şi simplu îşi iubea foarte mult câinele. Şi…

— Atunci eu de ce am Har? Se zice că e un talent moştenit.

Am ridicat din umeri, descumpănit. Pentru mine, mintea băiatului sărea de la o idee la alta ca un purice de pe un câine pe altul. Am încercat să-i răspund:

— Cred că Harul e ca Meşteşugul. Şi despre Meşteşug se spune că se manifestă numai în neamul Farseer, dar un copil născut în familia unui pescar se poate dovedi dintr-odată talentat la Meşteşug. Nimeni nu ştie de ce te naşti cu el sau fără el.

— Civil Bresinga spune că Harul curge prin venele neamului Farseer. Cică Prinţul Pestriţ l-a moştenit şi de la mama sa, de sânge regesc, şi de la tatăl său, de obârşie umilă. Şi mai zice că, dacă se încrucişează două familii în care Harul e slab, magia lui apare. Ca un pisoi cu coada strâmbă printre fraţii lui născuţi normali.

— Când ţi-a spus Civil toate astea? l-am întrebat tăios.

Prinţul m-a privit ciudat:

— Dis-de-dimineaţă, când a venit de la Galekeep.

— De faţă cu alţii?

Eram îngrozit. Am observat că Lordul Auriu se apropiase mai mult de noi.

— Nu, bineînţeles că nu! Era foarte devreme, încă nici nu mâncasem. A venit la uşa dormitorului meu, cerând să-l primesc urgent.

— Şi l-ai primit aşa, pur şi simplu?

Câteva clipe, Dutiful m-a ţintuit cu privirea în tăcere. Apoi mi-a răspuns băţos:

— E prietenul meu. El mi-a dat pisica, Tom. Ştii cât a însemnat ea pentru mine.

— Ştiu motivul pentru care ai primit-o, aşa cum îl ştii şi tu! Civil Bresinga poate fi un trădător periculos, prinţul meu, unul care a complotat deja cu Pestriţii ca să te smulgă de pe tron şi, până la urmă, din propriul tău trup. Trebuie să înveţi să fii mai prudent!

La dojana mea, prinţul s-a înroşit până în vârful urechilor, dar a izbutit să-şi păstreze tonul scăzut al vocii:

— El zice că nu este. Şi că nu-i adevărat. Că n-au complotat împotriva mea, vreau să spun. Crezi că ar fi venit la mine să-mi explice dacă n-ar fi fost aşa? El şi mama lui nu ştiau despre… pisică. Nici măcar nu ştiau că am Har când mi-au dat-o. Of, biata mea pisicuţă…

Vocea i s-a stins odată cu ultimele cuvinte şi toate gândurile i s-au îndreptat spre pierduta lui tovarăşă de Har.

Suferinţa îi străbătea din vorbe ca o gheară rece. Mi-a trezit, mai intensă, propria durere pricinuită de moartea lui Ochi Întunecaţi. Am simţit că palpez o rană nevindecată când, neînduplecat, l-am întrebat:

— Atunci de ce ţi-au dat-o? Trebuie să fi primit o cerere tare ciudată. A venit cineva la ei şi le-a dat o pisică de vânătoare, spunându-le s-o dea prinţului… Ca să nu mai zic că n-au spus niciodată cine le-a adus-o.

Dutiful trase scurt aer în piept şi se opri:

— Civil mi-a vorbit între patru ochi. Nu cred c-ar trebui să-i înşel încrederea.

— I-ai promis că nu vei spune nimănui? l-am întrebat îngrozit

de răspuns.

Trebuia să ştiu ce anume îi spusese Civil, dar nu voiam să-i cer să-şi încalce promisiunea.

Pe chipul lui Dutiful a apărut o expresie de mare uimire.

— Tom Badgerlock. Un nobil nu îi cere unui prinţ să „promită că nu spune nimănui”. Nu s-ar potrivi cu rangul nostru.

— Dar această conversaţie se potriveşte, s-a amestecat bufonul, mucalit.

Observaţia lui l-a făcut pe prinţ să râdă, scăpându-ne de încordarea care crescuse între noi şi de care eu nu-mi dădusem seama până când n-o risipise bufonul. Ce ciudat, să-i descopăr acest talent abia acum, după atâţia ani de când îl cunoşteam.

— Înţeleg ce vrei să spui, a cedat prinţul cu uşurinţă, şi am început să stăm de vorbă toţi trei, călărind alături.

Vreme de câteva minute nu s-au auzit decât tropotul copitelor şi foşnetul vântului rece. Dutiful a respirat adânc şi a oftat:

— Civil nu m-a rugat să-i făgăduiesc nimic. Dar… s-a umilit în faţa mea. A îngenuncheat la picioarele mele şi şi-a cerut iertare. Iar eu cred că un om care face asta are tot dreptul să se aştepte ca purtarea lui să n-ajungă la urechile altora.

— Nu va ajunge la urechile altora din gura mea, prinţe. Şi nici dintr-a bufonului. Îţi promit. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat între voi.

— A bufonului?

Dutiful a zâmbit cu gura până la urechi către Lordul Auriu. Acesta a pufnit cu dispreţ.

— O glumă veche între prieteni vechi. Una mult prea răsuflată ca să mai fie amuzantă, Tom Badgerlock, a adăugat către mine ca avertizare.

Am plecat capul, însuşindu-mi dojana, dar am şi rânjit, sperând că prinţul va accepta explicaţia găsită de bufon la repezeală. Iar inima mi s-a făcut cât un purice în timp ce m-am mustrat pentru neglijenţă. Oare o parte din mine dorea să i se dezvăluie prinţului? Am simţit un nod familiar în stomac: sentimentul de vinovăţie din cauza secretelor pe care le ascundeam de cei ce se încredeau în mine. Nu-mi făgăduisem eu odată că n-o să mai fac aşa? Dar aveam de ales? Mi-am păstrat ascunsă propria taină, în timp ce Lordul Auriu încerca s-o scoată de la prinţ pe a lui:

— Dar dacă ne spui, îţi promit că buzele îmi vor fi pecetluite.

Ca şi Tom, mă îndoiesc că tânărul Bresinga îţi e credincios, ca prieten şi ca supus. Mă tem că eşti în pericol, prinţul meu.

— Civil e prietenul meu, a declarat Dutiful cu un glas care nu permitea să fie contrazis. Încrederea lui copilărească în propria judecată mă rănea. O simţeam în adâncul sufletului. Totuşi – o expresie stranie i-a străbătut chipul – mi-a atras atenţia să mă port cu fereală faţă de tine, Lord Auriu. Se pare că te consideră... foarte dezgustător.

— Din cauza unei simple neînţelegeri între noi, când am fost oaspete la el în casă, a protestat nonşalant bufonul. Sunt sigur că vom trece peste ea cât de curând.

Mie mi-a venit greu să-l cred, dar prinţul a părut să-i accepte explicaţia. A rămas o vreme pe gânduri, îndreptându-şi calul spre apus, pe la liziera pădurii. Eu am făcut în aşa fel încât să mă aşez între el şi posibilii atacatori pitiţi în tufişuri. Am încercat să stau cu un ochi la pădure şi cu celălalt la prinţ. Văzând un cioroi într-un copac din apropiere, m-am întrebat dacă nu cumva e iscoada Pestriţilor. Dar, dacă era, nu prea aveam ce face. Niciunul din tovarăşii mei nu-l observase. Prinţul a deschis gura chiar când păsăroiul şi-a luat zborul cu un croncănit. A vorbit şovăind:

— Familia Bresinga a fost ameninţată. De Pestriţi. Civil n-a vrut să-mi spună în ce fel, numai că ameninţarea a fost foarte indirectă. Pisica i-a fost trimisă mamei sale împreună cu un bileţel în care i se cerea să mi-o aducă în dar. Dacă nu mi-o dădea, urma să aibă de suferit, dar Civil nu mi-a spus cum anume.

— E uşor de ghicit, am spus eu fără ocolişuri. Cioroiul se făcuse nevăzut, dar tot nu mă simţeam în siguranţă. Dacă nu ţi-ar fi dat pisica, cineva din familia lor ar fi fost dat în vileag ca având Har. Probabil chiar el.

— Cred că ai dreptate, a încuviinţat Dutiful.

— Asta însă nu e o scuză. Mama lui avea o datorie faţă de prinţul său.

În sinea mea, m-am hotărât să găsesc o cale de a spiona camera lui Bresinga. O vizită secretă în care să-i scotocesc prin lucruri părea o idee bună. M-am întrebat dacă îşi adusese cu el şi pisica.

Dutiful m-a privit drept în ochi şi mi-a vorbit pe tonul direct al lui Verity:

— Ai putea să-ţi pui datoria faţă de rege în faţa celei de a-ţi apăra un membru al familiei? Asta m-am întrebat eu. Dacă mama mea ar fi ameninţată, ce aş putea fi obligat să fac? Aş trăda cele Şase Ducate ca să-i salvez viaţa?

Lordul Auriu mi-a aruncat o privire de-a bufonului, una care arăta cât de mulţumit era de băiat. Am răspuns cu o încuviinţare mută, dar m-am simţit distras. Mă zgândăreau vorbele lui Dutiful. Aveam impresia că trebuia să-mi amintesc ceva important, dar îmi scăpa ce anume. Nu-mi venea în minte niciun răspuns la întrebarea lui, aşa că liniştea s-a prelungit. Într-un târziu, am zis:

— Fii cu grijă, prinţul meu. Te sfătuiesc să nu ţi-l iei pe Civil Bresinga drept confident şi nici să nu te împrieteneşti cu prietenii lui.

— N-ai de ce să te temi, Badgerlock. Acum nu am timp de prieteni; am doar datorii de îndeplinit. Mi-a fost greu să smulg ora asta din programul meu şi să spun că merg să călăresc numai cu voi doi. Mi s-a atras atenţia că se vor uita strâmb la mine ducii, al căror sprijin trebuie să-l câştig. Mult mai indicat ar fi fost să călăresc cu unii dintre fiii lor. Dar am avut nevoie de ora aceasta cu voi. Vreau să te rog ceva important, Badgerlock.

A tăcut, apoi a adăugat brusc:

— Vii la ceremonia logodnei mele diseară, Badgerlock? Dacă e să îndur aşa ceva, aş vrea să am un prieten adevărat în apropiere.

Am ştiut imediat ce răspuns să-i dau, însă am încercat să-i las impresia că stau puţin pe gânduri.

— Nu pot, prinţul meu. Un om de rând, ca mine, n-are ce căuta acolo. Ar părea şi mai ciudat decât plimbarea noastră de acum.

— N-ai putea veni nici ca gardă de corp a Lordului Auriu?

Aici s-a amestecat bufonul:

— Atunci aş lăsa eu impresia că nu am încredere în protecţia prinţului care mă găzduieşte.

Dutiful şi-a oprit calul şi încăpăţânarea i s-a citit pe chip.

— Vreau să fii de faţă. Găseşte o cale.

Porunca nemascată a lui m-a scos din sărite.

— O să mă gândesc la asta, am răspuns băţos.

Încă nu eram convins că, la Buckkeep, eram de nerecunoscut. Voiam să intru mai bine în rolul lui Tom Badgerlock înainte de a

mă confrunta din nou cu oameni care poate mă întâlniseră cândva. Mulţi dintre ei aveau să ia parte la ceremonie.

— Dar vreau să subliniez că, şi dacă voi fi de faţă, nici nu se pune problema să stăm de vorbă. Şi nici să te arăţi interesat de mine, ca să atragi atenţia asupra legăturii dintre noi.

— Nu sunt prost! a ripostat Dutiful, gata să se supere pentru refuzul meu indirect. Pur şi simplu mi-ar plăcea să te văd acolo. Să ştiu că am măcar un prieten în mulţimea care va fi martoră la sacrificiul meu.

— Cred că exagerezi cu dramatismul, am spus cu voce calmă, încercând să nu par jignitor. Nu uita că şi mama ta va fi prezentă. Şi Chade. Şi Lordul Auriu. Ei nu se gândesc decât la interesul tău.

S-a înroşit puţin când i-a aruncat o privire Lordului Auriu.

— Nu te consider un prieten neînsemnat, Lord Auriu. Te rog să mă ierţi dacă nu m-am exprimat bine. Ca şi mine, mama şi Chade sunt obligaţi să pună datoria mai presus de dragoste. Vor ce e mai bine pentru mine, aşa este, dar asta înseamnă întotdeauna ce e mai bine pentru domnie. Pentru ei, bunăstarea celor Şase Ducate înseamnă, automat, bunăstarea mea. A părut dintr-odată istovit. Iar când le spun că nu sunt de acord, îmi zic că, după ce voi fi fost rege un timp, voi înţelege că tot ce mă obligă ei acum să fac e şi în propriul meu interes. Că a conduce o ţară prosperă, în care domneşte pacea, îmi va aduce o satisfacţie mult mai mare decât o mireasă aleasă de mine însumi.

Am călărit o vreme în tăcere. Lordul Auriu a spart liniştea, vorbind fără tragere de inimă:

— Prinţul meu, mă tem că soarele nu stă după noi. E timpul să ne întoarcem la castel.

— Ştiu, a răspuns plictisit Dutiful. Ştiu.

Am vorbit conştient că nu alegeam cuvintele potrivite pentru a-i oferi alinare, dar cu toţii suntem obligaţi să respectăm obiceiurile societăţii. Am încercat să-l fac să accepte soarta pe care trebuia s-o înfrunte.

— Elliania nu e chiar atât de rea ca mireasă. Copilă fiind, e deja drăguţă şi promite să devină o frumuseţe când va mai creşte.

Chade spune că e o regină în faşă. Pare foarte mulţumit de alianţa pe care ne-au oferit-o Străinii.

— O, da, a încuviinţat Dutiful, întorcându-şi calul.

Când celălalt animal i-a tăiat calea, Negruţa a fornăit şi n-a vrut să-l urmeze. O ispiteau dealurile şi un galop îndelungat.

— E mai întâi regină şi numai după aceea copilă sau femeie. Nu mi-a spus absolut niciun cuvânt nelalocul lui. Nici măcar o vorbă care să trădeze ceea ce ascunde în spatele strălucirii negre a ochilor. Mi-a înmânat aşa cum se cuvine darul, un lanţ de argint cu diamante galbene, din ţara ei. Trebuie să-l port diseară. Eu i-am dat cadoul ales de mama şi de Chade, o coroniţă de argint, bătută cu o sută de safire. Pietrele sunt mici, dar mama a preferat tiparele lor alambicate altor giuvaiere mai mari. Narcesca mi-a făcut o plecăciune când a luat-o şi mi-a spus, în cuvinte măsurate, că i se pare minunată. Dar n-am avut cum să nu observ ce vagi i-au fost mulţumirile. A spus că darul meu e „generos”, dar nu a pomenit nimic despre model, n-a spus că-i plac safirele. Mi s-a părut c-a învăţat pe de rost un discurs potrivit pentru orice i-am fi oferit şi l-a recitat fără greş.

Eram sigur că aşa se şi întâmplase. Totuşi, nu era cinstit s-o învinovăţească pe ea. La urma urmei, fata avea numai unsprezece ani şi, la fel ca el, nu avea niciun cuvânt de spus în toată povestea. I-am spus asta prinţului.

— Ştiu, ştiu, a recunoscut el, sătul de toate. Dar am încercat s-o privesc în ochi, ca să-i arăt, cât de cât, cum sunt eu cu adevărat. Gând a stat prima oară lângă mine Badgerlock, mi-am deschis inima sincer în faţa ei. Mi-a părut rău de ea, ca de orice copil smuls din casa lui şi silit să slujească scopurilor altora. I-am dat şi un dar ales de mine, nu de cele Şase Ducate. O aştepta în camera ei când a venit. N-a pomenit nimic despre el, nici măcar o vorbă.

— Ce i-ai dat? am întrebat.

— Ceva ce mi-ar fi plăcut mie la unsprezece ani. Un set de marionete cioplite de Bluntner. Îmbrăcate pentru povestea Fetiţei şi a Bidiviului-de-Zăpadă. Mi s-a spus că e un basm renumit şi pe Insulele Străine, şi în cele Şase Ducate.

— Bluntner e un cioplitor iscusit, a spus Lordul Auriu pe un ton neutru. E cumva povestea despre fetiţa pe care bidiviul ei vrăjit o creşte departe de un tată crud şi o duce pe un tărâm bogat, unde se căsătoreşte cu un prinţ frumos?

— Poate că, în situaţia noastră, nu e cel mai potrivit basm, am murmurat.

Prinţul s-a mirat:

— Nu am privit lucrurile aşa niciodată. Crezi că am jignit-o? Să-mi cer scuze?

— Cu cât spui mai puţine, cu atât mai bine, a sugerat Lordul Auriu. Poate, când o vei cunoaşte mai bine, vei putea discuta cu ea despre asta.

— Poate după ce vor fi trecut zece ani, a cedat prinţul, cu uşurinţă, dar eu i-am simţit zbaterea, graţie Meşteşugului pe care îl împărtăşeam.

Pentru prima oară, am înţeles că una din nemulţumirile lui era că nu se descurca prea bine cu Narcesca. Ceea ce a adăugat mi-a confirmat bănuiala:

— Mă face să mă simt ca un barbar. Ea e cea care vine dintr-un sat de tăietori de lemne de lângă o platformă de gheaţă, şi tot ea mă face să mă simt necioplit şi stângaci. Când mă priveşte, mă uit în ochii ei ca în oglindă. Nu văd acolo nimic din ea, doar cât de neghiob şi greu de cap îi par eu. Am primit o educaţie aleasă, am sânge regesc, dar mă face să mă simt ca un ţăran soios, care ar murdări-o cu atingerea lui. Nu înţeleg!

— Între voi sunt multe diferenţe şi va trebui să le faceţi faţă pe măsură ce vă veţi cunoaşte mai bine. A înţelege că fiecare dintre voi vine dintr-o cultură diferită, dar nu mai puţin valoroasă ar putea fi primul pas, a sugerat blajin Lordul Auriu. Cu câţiva ani în urmă, i-am urmărit pe Străini din propriul meu interes şi i-am studiat. Sunt un popor matriarhal, ştii, au clanuri de mame, recunoscute după tatuajele lor. Din câte am înţeles, Narcesca ţi-a făcut deja o mare onoare venind la tine, în loc să-ţi ceară să vii, ca peţitor, în casa mamei sale. Probabil că nu ştie cum să se poarte cu tine fără sfaturile mamelor, surorilor şi mătuşilor ei, care nu sunt aici, s-o sprijine.

Dutiful a dat meditativ din cap către Lordul Auriu, dar, din câte izbutisem eu s-o văd pe Narcesca, prinţul îi cântărise bine sentimentele. N-am dat glas acestui gând, ci am spus:

— E limpede că Narcesca a studiat obiceiurile din cele Şase Ducate. Te-ai gândit să afli şi tu câte ceva despre ţara ei, despre familia ei de acolo?

Dutiful m-a privit pieziş, ca un învăţăcel care-a citit lecţia în grabă, dar n-a catadicsit s-o înveţe.

— Chade mi-a dat nişte manuscrise, dar mi-a atras atenţia că sunt vechi şi, poate, depăşite. Insulele Străine nu-şi scriu istoria,

o încredinţează memoriei barzilor. Toate mărturiile le avem de la oameni din cele Şase Ducate, ajunşi pe insule. Nu prea dau dovadă de înţelegere faţă de diferenţele dintre noi. Majoritatea sunt istorisirile unor călători care-şi exprimă mai întâi dezgustul faţă de hrana Străinilor, pentru că mierea şi untura par a fi ingredientele cele mai apreciate, puse în orice le oferă oaspeţilor, şi apoi groaza faţă de locuinţele lor friguroase, în care te trage mereu curentul. Localnicii nu oferă găzduire străinilor istoviţi, ci dispreţuiesc pe oricine e atât de prost încât să fie nevoit să ceară adăpost sau mâncare, în loc să facă troc pentru ele. Cei slabi şi cei proşti merită să moară – acesta pare a fi crezul Străinilor. Până şi zeul pe care şi l-au ales e aspru şi neiertător. Îl preferă pe El, zeul mării, nu pe Eda cea generoasă, zeiţa câmpiilor, a oftat profund prinţul.

— L-ai ascultat pe vreunul din barzii lor? l-a întrebat, calm, Lordul Auriu.

— Da, dar nu l-am înţeles. La îndemnul lui Chade, am încercat să le învăţ limba. Are multe în comun cu a noastră. O vorbesc destul de bine ca să mă fac înţeles, deşi Narcesca mi-a spus deja că preferă să-mi vorbească în limba mea, decât s-o audă pe a ei aşa de stâlcită.

Dutiful şi-a încleştat dinţii la amintirea reproşului jignitor, apoi a continuat:

— Barzii sunt mai greu de înţeles. E clar că regulile limbii se schimbă în poezie, iar silabele se lungesc sau se scurtează, ca să se potrivească măsurii versurilor. Graiul barzilor, îi zic ei, dar, când îşi pun cuvintele pe muzica aia sălbatică, mi-e greu să înţeleg mai mult decât esenţa poveştii. Istorisesc numai cum îi ciopârţesc pe duşmani şi iau din ei bucăţi drept trofee. Ca Echet Hairbed[3], care dormea sub o acoperitoare ţesută din scalpurile duşmanilor lui. Sau Sixfinger[4], care-şi hrănea câinii din hârcile potrivnicilor înfrânţi.

— Drăguţi oameni, am comentat cinic.

Lordul Auriu s-a încruntat la mine.

— Probabil că şi cântecele noastre i se par ciudate Narcescăi, mai ales melodiile romantice despre fecioare moarte din dragoste pentru un bărbat pe care nu-l pot avea şi altele asemenea, a subliniat lordul cu blândeţe. Acestea sunt

---

[3] Bârlog-de-Păr (n. tr.).

[4] Şase-Degete (n. tr.).

obstacolele pe care trebuie să le depăşiţi împreună, prinţul meu. Astfel de neînţelegeri dispar foarte uşor mulţumită unei discuţii prieteneşti.

— O, da, a încuviinţat Dutiful, cu amărăciune. Peste zece ani, poate că vom avea şi discuţii prieteneşti. Acum suntem însă atât de hărţuiţi de gură-cască ai ei şi de urătorii mei de bine, încât conversăm în sânul mulţimii, ridicând glasurile ca să ne putem auzi. Ne aud şi ceilalţi şi ne comentează fiecare cuvânt. Nu mai vorbesc de dragul ei unchi, Peottre, care stă cu ochii pe ea ca un câine pe un os. Ieri după-masă, când m-am plimbat cu ea prin grădină, am avut impresia că duc oastea la război. Iar când am cules o floare ca să i-o ofer, unchiul s-a mutat între noi, mi-a luat-o din mână şi a cercetat-o înainte de a i-o da. Ca şi cum i-aş fi oferit otravă.

Am râs fără să vreau, amintindu-mi de ierburile ucigaşe pe care mi le oferise chiar Kettricken mai demult, când mă considerase o ameninţare pentru fratele ei.

— Încercările de otrăvire nu sunt o noutate, prinţul meu, nici în familiile cele mai bune. Unchiul ei îşi face, pur şi simplu, datoria. Nu e mult de când ţările noastre s-au înfruntat în război.

Lasă timpul să treacă peste rănile vechi şi să le închidă. Până la urmă le va vindeca.

— Iar acum, prinţul meu, mă tem că trebuie să dăm pinteni cailor. Nu te-am auzit spunând că ai o întâlnire după-amiază cu mama ta? Cred că ar fi mai bine să ne grăbim puţin.

— Ba da, a răspuns prinţul apatic, apoi mi-a aruncat o privire poruncitoare. Aşadar, Tom Badgerlock, când ne vom întâlni din nou? De-abia aştept să încep lecţiile cu tine.

Am dat din cap, dorindu-mi să fiu la fel de entuziasmat ca el. M-am simţit obligat să adaug:

— Meşteşugul nu e întotdeauna o îndeletnicire magică foarte plăcută, prinţul meu. S-ar putea ca, după o vreme, lecţiile să nu ţi se mai pară atrăgătoare deloc.

— Ştiu la ce să mă aştept. Experienţele mele de până acum au fost şi tulburătoare, şi năucitoare. S-a întunecat la faţă şi privirea i s-a pierdut în depărtare. Când m-ai luat atunci cu tine… ştiu că a fost ceva legat de un stâlp. Ne-am dus… undeva, pe o plajă. Dar acum, când încerc să-mi aduc aminte de călătorie sau de cele petrecute acolo sau imediat după aceea, e ca şi cum aş încerca să-mi amintesc un vis din copilărie.

Lucrurile nu se potrivesc unul cu altul, dacă ştii ce vreau să spun. Am crezut că am înţeles tot ce mi s-a întâmplat. Apoi, când am încercat să discut despre asta cu mama şi cu Chade, toate gândurile mi s-au risipit. M-am simţit ca un idiot. A ridicat un deget şi şi-a frecat fruntea încruntată. Nu pot pune piesele cap la cap, ca să am o amintire neştirbită. Nu pot trăi aşa, Tom Badgerlock, a spus, ţintuindu-mă din priviri. Trebuie să aflu exact cum se petrec lucrurile. Dacă e ca magia asta să facă parte din mine, atunci trebuie s-o pot controla.

Cuvintele lui erau mult mai raţionale decât ezitarea mea de a vorbi despre asta. Am scos un oftat.

— Mâine, în zori. În camera din turn a lui Verity, i-am propus, aşteptând să mă refuze.

— Foarte bine, mi-a răspuns imediat, strâmbându-şi buzele într-un zâmbet şui. Am crezut că numai Chade numeşte turnul de pază „turnul lui Verity”. Interesant. Puteai cel puţin să-i spui tatălui meu „regele Verity”.

— Iertare, prinţul meu, am zis în lipsă de ceva mai bun.

S-a mulţumit să pufnească, apoi m-a fixat cu o privire de rege adevărat, adăugând:

— Şi vei face tot ce-ţi va sta în puteri ca să fii de faţă la ceremonie diseară, Tom Badgerlock.

N-am apucat să-i spun nimic, că a şi dat pinteni calului, gonind spre Buckkeep ca urmărit de demoni. N-am avut de ales, a trebuit să ne ţinem după el. Ne-am oprit la poartă, ca să fim recunoscuţi de formă şi să ni se îngăduie să intrăm. Ne-am continuat drumul mergând agale pe lângă cai, dar Dutiful tăcea, iar eu nu ştiam ce să-i mai spun. Când am ajuns la uşile înalte ale sălii principale, curtenii se adunaseră deja să-l întâmpine. Un grăjdar a sărit să-i ia calul de căpăstru, iar un ajutor a prins frâul Maltei. Pe mine m-au lăsat să mă descurc singur, lucru pentru care m-am simţit recunoscător. Lordul Auriu i-a mulţumit ceremonios lui Dutiful pentru extraordinara plăcere a companiei sale exclusive, iar prinţul i-a răspuns pe măsură. Din şa, l-am urmărit amândoi pe Dutiful cum e înghiţit de valul de nobili. Am întors-o pe Negruţa şi am rămas să-mi aştept stăpânul.

— Ei, a fost o plimbare plăcută, a remarcat Lordul Auriu, descălecând.

Imediat ce a atins pământul cu cizma, piciorul i-a fugit de sub el şi a urmat o căzătură urâtă. Nu-l mai văzusem mişcându-se

atât de greoi. S-a săltat în capul oaselor, cu buzele strânse, apoi, cu un icnet, s-a aplecat să se prindă de gleznă.

— Mi-am scrântit-o! a ţipat, apoi a adăugat, cu voce mai poruncitoare, făcându-i semn băiatului de la grajduri să plece: Nu, nu, înapoi, ai grijă de calul meu. Şi tu ce stai şi te uiţi ca prostul? Dă-i băiatului calul tău şi ajută-mă să mă ridic. Sau vrei să ţopăi până în cameră?

Prinţul fusese deja luat de valul de nobili care nu mai conteneau cu sporovăială. Nu cred că observase micul accident al Lordului Auriu. În preajma acestuia, câţiva oameni s-au uitat la noi, dar cei mai mulţi stăteau cu ochii pe Dutiful. Aşa că m-am lăsat pe vine şi, când lordul m-a cuprins cu braţul pe după umeri, l-am întrebat în şoaptă:

— Te-ai lovit tare?

S-a răstit la mine.

— Foarte tare! Nu voi putea dansa diseară, iar noii mei pantofi de dans au sosit tocmai ieri. Of, aşa ceva e de neîngăduit! Ajută-mă să merg în cameră, neghiobule.

La mustrările lui iritate, câţiva nobili mărunţi s-au grăbit să se-apropie. A devenit cu totul alt om când a răspuns la întrebările lor pline de îngrijorare, asigurându-i că avea să-şi revină fără îndoială şi că nimic nu-l putea împiedica să participe la festivitatea de logodnă din seara aceea. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine, dar un tânăr milos l-a luat de braţ, iar o doamnă i-a poruncit imediat slujnicei sale să ceară şi să aducă în camera Lordului Auriu apă fierbinte şi ierburi macerate, şi chiar şi să trimită după un tămăduitor. Nu mai puţin de doi tineri şi trei domniţe încântătoare au mers în urma noastră prin castel.

Când am ajuns, în sfârşit, la încăperile Lordului Auriu, după ce am ţopăit şi ne-am clătinat pe scări şi pe coridoare, el mă dojenise deja cu asprime de vreo douăsprezece ori. Tămăduitorul ne aştepta cu apă caldă în faţa uşii. L-a luat în primire pe Lordul Auriu şi m-a trimis de îndată după rachiu, ca să-i potolească nervii zdruncinaţi, şi după mâncare, căci avea stomacul gol. Când am plecat, mi s-a făcut milă de bufonul care a ţipat de durere când tămăduitorul i-a scos cu grijă piciorul din cizmă. Când m-am întors de la bucătărie cu o tavă de plăcinte şi fructe, tămăduitorul plecase, iar lordul meu stătea tolănit în scaun, cu piciorul bine sprijinit şi întins în faţă, înconjurat de admiratorii îngrijoraţi, aşezaţi pe celelalte scaune. Am pus

mâncarea pe masă şi i-am dat rachiul. Lady Calendula[5] îl compătimea, spunând că tămăduitorul era nemilos şi neghiob. Tare nepriceput trebuie să mai fie, dacă i-a provocat lordului atâta durere, pentru ca mai apoi să declare că nu vedea nici urmă de gleznă scrântită. Tânărul Lord Oaks le-a spus o poveste lungă, amănunţită şi siropoasă despre tămăduitorul din casa tatălui său, care, într-o situaţie asemănătoare, aproape că îl lăsase să moară din pricina unei mâncări care nu-i priise. După ce a terminat-o în sfârşit, Lordul Auriu i-a rugat să înţeleagă că trebuia să se odihnească după nenorocirea suferită. Mi-am ascuns uşurarea când m-am înclinat în faţa lor, conducându-i spre ieşire.

Am aşteptat să se închidă bine uşa după ei, să nu-i mai aud pălăvrăgind şi tropăind pe coridor, şi m-am apropiat de bufon. Stătea proptit de spătar, cu o batistă cu miros de trandafiri peste ochi.

— Te doare tare? l-am întrebat în şoaptă.

— Cât de tare vrei tu, mi-a răspuns, fără să-şi descopere ochii.

— Ce-ai zis?

A săltat batista şi mi-a zâmbit candid.

— Ce spectacol am dat, şi numai pentru tine! Cel puţin ai putea să-mi fii recunoscător.

— Ce tot spui acolo?

Şi-a sprijinit piciorul bandajat pe podea, s-a ridicat şi s-a apropiat de masă, unde a ciugulit din resturile de mâncare. Nici măcar nu şchiopăta.

— Acum, Lordul Auriu are motiv să-l ia pe slujitorul său, Tom Badgerlock, cu el diseară. Voi merge proptindu-mă de braţul tău, iar tu îmi vei căra taburetul şi perna. Îmi vei aduce tot ce-ţi cer și-mi vei transmite salutările şi mesajele prin sală. Vei fi acolo, ca să te vadă Dutiful. Nu mă îndoiesc c-o să fie mai plăcut să spionezi astfel, în loc să te uiţi prin găurile din pereţi.

M-a măsurat cu un ochi critic când m-a văzut cu gura căscată de uimire.

— Din fericire pentru amândoi, tocmai au sosit hainele noi pe care ţi le-am comandat. Hai, stai jos, vreau să-ţi aranjez părul. Nu poţi veni la bal în halul ăsta.

---

[5] Gălbenele (n. tr.).

Capitolul IV

LOGODNA

Ierburile pot fi de folos când e pusă la încercare înclinaţia către Meşteşug a unui aspirant, dar maestrul trebuie să fie foarte prudent. Dacă o cantitate mică dintr-o plantă potrivită, ca frunza lui Hebben, sincova, coaja-de-teriban sau covaria ajută candidatul să se destindă pentru o verificare a puterii înnăscute şi pentru trezirea unui Meşteşug rudimentar, una prea mare îl va împiedica să se concentreze suficient ca să-şi scoată la iveală talentul. Deşi unii au dat de ştire că au avut succes folosind o plantă stimulatoare pentru pregătirea învăţăceilor, Cei Patru Mari Maeştri au ajuns cu toţii la concluzia că de cele mai multe ori asemenea plante devin un soi de cârje. Fără ele, ucenicii deprinşi să le întrebuinţeze nu vor învăţa niciodată cu adevărat cum să-şi aducă mintea în starea potrivită pentru a auzi Meşteşugul. Unii mai spun că ucenicii pregătiţi cu ajutorul plantelor nu izbutesc niciodată să atingă stările profunde ale Meşteşugului şi magia mai complicată de care se pot folosi odată ce au pătruns în ele.

Manuscrisul Celor Patru Mari Maeştri, tălmăcire de Chade Fallstar

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi purta dungi, am bombănit pentru a doua oară.

— Nu te mai plânge atâta, mi-a retezat-o bufonul, ţinând acele cu gămălie în gură.

Şi le-a scos dintre dinţi, unul câte unul, ca să-mi fixeze micul buzunar la locul potrivit, apoi a luat ac şi aţă şi a început să-l coasă cu mişcări repezi.

— Ţi-am mai spus. Arăţi excelent şi te asortezi perfect cu veşmintele mele.

— Dar nu vreau să arăt excelent. Nu vreau să ies în evidenţă.

Mi-am înfipt un ac în betelia pantalonilor şi m-am înţepat în degetul mare. Văzând că bufonul îşi înăbuşea râsul, am înjurat şi m-am enervat şi mai tare.

El era deja îmbrăcat impecabil, dar extravagant. Stătea picior peste picior pe scaun şi mă ajuta să-mi cos buzunare de asasin

pe hainele noi. Nici nu s-a uitat la mine când mi-a spus:

— Nu vei ieşi deloc în evidenţă. Oamenii îşi vor aminti straiele, nu chipul tău, asta dacă se va uita cineva la el. Vei sta lângă mine şi mă vei servi aproape toată seara, iar lumea va şti, după veşmintele tale, că eşti slujitorul meu. Te vor ascunde, aşa cum pot ascunde straiele unei slujnice o domniţă foarte frumoasă. Acum probează şi cămaşa.

Am pus pantalonii deoparte şi am îmbrăcat-o. Trei sticluţe din provizia lui Chade, făcute din oase de pasăre, încăpeau numai bine în noul buzunar. Bine prinsă, manşeta nu trăda nimic. Cealaltă manşetă ascundea câteva cocoloaşe dintr-un somnifer puternic. Dacă mi se ivea prilejul, aveam să-i ofer lui Civil Bresinga un somn adânc în noaptea următoare, ca să-i pot scotoci nestingherit prin cameră. Mă lămurisem deja că nu-şi adusese cu el pisica, sau cel puţin că nu era la el în odaie sau la grajduri, cu celelalte animale de vânătoare. Poate că umbla după pradă prin pădurile care mărgineau castelul. Lady Bresinga, aflase Lordul Auriu din bârfele de la curte, nu venise la Buckkeep pentru ceremonia de logodnă. Pretindea că o doare şira spinării după o căzătură de pe cal, la vânătoare. Dacă era o înşelătorie, m-am întrebat de ce prefera să rămână acasă, la Galekeep, şi să-şi trimită fiul s-o reprezinte. Oare îşi imagina că aşa îl ferea de pericole? Sau îl trimitea chiar în braţele primejdiei, ca să se salveze ea?

Am scos un oftat. Fără fapte concrete, presupunerile erau zadarnice. Cât mi-am îndesat eu sticluţele cu otravă în buzunarul de la manşetă, bufonul a terminat cusătura de la betelia pantalonilor. Acolo aveam un buzunar mai gros, în care să încapă un pumnal. Nimeni n-avea să poarte arme vizibile la festivitate. Ar fi fost o impoliteţe faţă de gazde. Dar asasinii nu sunt obligaţi să aibă scrupule.

Ca şi când mi-ar fi auzit gândul, bufonul m-a întrebat, întinzându-mi pantalonii cu dungi:

— Chade mai pierde vremea cu aşa ceva? Buzunăraşe, arme ascunse?

— Nu ştiu, i-am răspuns, sincer, însă nu mi-l imaginam pe Chade fără ele.

Intriga era a doua sa natură. Am îmbrăcat pantalonii şi mi-am supt burta, ca să-i pot lega. Erau mai strâmţi decât aş fi vrut. Am dus mâna la spate şi, cu vârful unghiei, am reuşit să agăţ

mânerul scurt al pumnalului ascuns. L-am scos afară şi l-am verificat. Îl aveam din proviziile din turn ale lui Chade. Nu era mai lung decât degetul meu, iar mânerul îl puteam prinde cu arătătorul şi degetul mare. Dar tăia gâtul unui om sau intra între vertebrele şirei spinării cât ai zice peşte. L-am strecurat la locul lui.

— Se vede ceva? l-am întrebat pe bufon, răsucindu-mă ca să mă inspecteze.

M-a studiat cu un zâmbet deşucheat.

— Se vede totul, m-a asigurat, dar nimic din ceea ce nu vrei să se vadă. Pune-ţi pieptarul, mă interesează efectul întregului costum.

M-am îmbrăcat fără tragere de inimă.

— A fost o vreme când în Buckkeep puteai să umbli numai cu jiletcă şi pantaloni, am remarcat cu nemulţumire.

— Te păcăleşti singur, a răspuns, neînduplecat. Tu umblai aşa numai pentru că erai un copil, iar Shrewd nu voia să atragă atenţia asupra ta. Ţin minte că, o dată sau de două ori, doamna Hasty ţi-a cusut nişte haine elegante, după placul ei.

— O dată sau de două ori, am recunoscut, chircindu-mă când mi-am adus aminte. Dar ştii ce vreau să spun, bufonule. În copilăria mea, oamenii din Buckkeep se îmbrăcau ca… oamenii din Buck. Nu exista „stilul jamaillean“ sau „mantia de Farrow” cu glugă până la pământ.

A dat din cap.

— Buckkeep era mai provincial pe vremea copilăriei tale. Trecuse printr-un război, şi după ce te sărăceşte războiul nu mai ai ce cheltui pe haine. Shrewd a fost un rege bun, dar îi convenea să ţină cele Şase Ducate în izolare. Regina Kettricken a făcut tot ce a putut ca să le deschidă pentru negoţ, nu doar cu Regatul Munţilor, ci şi cu jamaillienii, cu negustorii din Bingtown şi cu alţii, mai de departe. Buckkeepul trebuie să se schimbe. Schimbarea nu e un lucru rău.

— Nici Buckkeepul nu era rău aşa cum era, am ripostat, morocănos.

— Dar schimbarea dovedeşte că trăieşti. Deseori, ne măsoară toleranţa faţă de oamenii care sunt altfel decât noi. Le putem accepta limba, obiceiurile, îmbrăcămintea şi mâncărurile? Dacă putem, atunci stabilim legături cu ei, şi legăturile astea împiedică izbucnirea războaielor. Dacă nu, dacă suntem de

părere că trebuie să facem lucrurile cum le-am făcut până acum, atunci fie luptăm ca să rămânem aşa cum suntem, fie murim.

— Ce încurajator…

— E adevărat, a insistat el. Bingtown tocmai a trecut printr-o astfel de transformare. Acum se războieşte cu Statele Chalced, care refuză să recunoască nevoia de schimbare. Iar războiul lor ameninţă să cuprindă şi cele Şase Ducate.

— Mă îndoiesc. Nu văd ce legătură ar avea cu noi. Da, ducatele noastre de la apus se vor repezi la luptă, dar numai pentru că le-a plăcut întotdeauna să se bată cu Statele Chalced. Ar avea prilejul să le mai rupă o bucăţică din teritoriu şi să-l facă al nostru. Dar să între în război toate cele Şase Ducate nu prea cred.

Am îmbrăcat pieptarul jamaillian şi i-am închis nasturii. Erau mult mai mulţi decât aveam nevoie. Era strâmt în talie, cu prelungiri care-l făceau să semene a fustă şi-mi ajungeau aproape până la genunchi.

— Nu pot să sufăr moda jamailliană. Cum ajung la cuţit, dacă am nevoie de el?

— Te cunosc. Dacă vei avea nevoie de el, îl vei scoate tu cumva. Şi te asigur că, în Jamaillia, cu hainele astea ai fi cu cel puţin trei ani în urma modei. Jamaillienii te-ar considera un provincial din Bingtown care încearcă să se îmbrace ca ei. Dar e destul şi aşa. Se întăreşte mitul că sunt nobil jamaillian. Dacă straiele mele arată destul de exotice, lumea acceptă că, în rest, sunt un om obişnuit.

S-a ridicat de pe scaun. În piciorul drept purta un pantof de dans brodat. Cel stâng era bandajat, ca şi când glezna ar fi trebuit susţinută. A luat un baston sculptat, lucrat, după cum arăta modelul, chiar de mâna lui. Oricine altcineva l-ar fi considerat extraordinar de scump.

În seara aceea purtam violet şi alb. Parcă suntem doi napi, mi-am zis, supărat. Veşmintele Lordului Auriu erau mult mai împopoţonate şi mai bătătoare la ochi decât ale mele. Manşetele cămăşii mele dungate erau largi la încheietură, dar ale lui îi atârnau peste degete. El purta cămaşă albă, dar pieptarul jamaillian violet care-i strângea pieptul avea marginile brodate cu mii de mărgeluţe sclipitoare, din jais. Iar pantalonii lui nu erau de servitor, ci mulaţi şi de mătase. Îşi lăsase părul

liber peste umeri, în bucle lungi, de un auriu scânteietor. Habar n-aveam cu ce şi-l dăduse de lucea astfel. Şi, aşa cum auzisem că fac unii nobili din Jamaillia, îşi desenase un soi de solzi albaştri deasupra sprâncenelor şi pe pometţii obrajilor. M-a surprins holbându-mă la el.

— Ei? m-a întrebat, oarecum stânjenit.

— Ai dreptate. Eşti un lord jamaillian foarte convingător.

— Atunci hai să coborâm. Adu-mi taburetul şi perna. Cu glezna mea sucită ca pretext, o să ne instalăm devreme în Sala Mare, ca să-i vedem cât mai bine pe toţi când apar, rând pe rând.

I-am luat taburetul în mâna dreaptă şi mi-am îndesat perna sub braţ. Stânga i-am oferit-o când a început să şchiopăteze foarte convingător. Ca de obicei, era un actor desăvârşit. Poate datorită Meşteşugului pe care îl împărtăşeam, am simţit plăcerea intensă pe care i-o oferea toată mascarada. Bineînţeles că nu şi-a trădat-o, ci a bodogănit şi m-a ocărât tot timpul cât am coborât scările.

Când ne-am apropiat de uşile imense ale Sălii Mari, ne-am oprit puţin. Lordul Auriu s-a prefăcut că-şi trage sufletul, lăsându-se cu toată greutatea pe braţul meu, dar bufonul mi-a şoptit la ureche:

— Nu uita că, aici şi acum, eşti servitor. Umilinţă, Tom Badgerlock. Indiferent ce vezi, nu arunci nimănui priviri provocatoare. Nu s-ar cuveni. Eşti gata?

Am dat din cap, deşi n-ar fi fost nevoie să-mi amintească aşa ceva, şi mi-am potrivit mai bine perna sub braţ. Am intrat în Sala Mare. Şi acolo am observat schimbări. În copilărie, fusese locul de întâlnire al tuturor celor din Buckkeep. Stăteam lângă un cămin din sala aia când mă asculta Fedwren, scribul, ca să vadă dacă-mi învăţasem lecţiile. Lângă toate căminele din sală găseai adesea câte un grup de oameni: bărbaţii puneau pene la săgeţi, femeile brodau şi pălăvrăgeau, menestrelii îşi repetau cântecele sau compuneau unele noi. În ciuda focurilor care trosneau pe toate vetrele, mistuind lemnele aduse fără încetare de paji, Sala Mare mi-a rămas în amintire ca un loc întotdeauna rece şi umed. Lumina nu ajungea niciodată în colţuri. Iarna, tapiseriile şi steagurile atârnate pe pereţi se retrăgeau în semiîntuneric, într-un amurg de interior. De cele mai multe ori, pe dalele reci ale podelei se presăra stuf, ca să tragă mucegaiul

şi umezeala. Când se întindeau scândurile pentru masă, câinii se trânteau pe jos sau se furişau printre ele ca nişte rechini flămânzi, aşteptând să li se arunce oase sau să scape cineva o coajă mai tare. Fusese un loc plin de viaţă, vibrând de poveştile luptătorilor şi ale străjilor. Buckkeepul regelui Shrewd, mi-am zis, fusese un loc aspru, al războiului, mai degrabă castel şi fortăreaţă decât palat regal.

Oare îl schimbase timpul sau regina Kettricken?

Până şi mirosul era altul. Nu mai duhnea a sudoare şi a câini, mirosea a lemn de măr ars şi a mâncare. Întunericul pe care focul din cămine şi lumânările nu reuşiseră să-l alunge cedase, chiar dacă silit, în faţa candelabrelor din tavan, atârnate cu lanţuri de aur deasupra meselor lungi, cu feţe de masă albastre. Singurii câini pe care i-am văzut erau mici, evadaţi vremelnic din poala unei doamne, ca să provoace alte potăi sau să adulmece cizmele cuiva. Trestia de pe jos era curată şi stătea pe un strat de nisip. În mijloc, o porţiune mare de podea era acoperită numai de nisip modelat după tipare migăloase, care aveau să fie frământate în curând de tălpile dansatorilor. Nimeni nu se aşezase încă la mese, dar pe ele se aduseseră deja boluri cu fructe pârguite şi coşuri cu pâine proaspătă. Primii oaspeţi stăteau în grupuri mici sau pe scaunele şi băncile cu perne din apropierea focurilor, iar zumzetul cuvintelor li se contopea cu melodia dulceagă cântată de un singur harpist pe un podium de lângă căminul principal.

Întreaga încăpere îţi dădea o senzaţie de aşteptare migălos pregătită. Şiruri de torţe verticale luminau daisul construit în trepte. Străluceau atrăgând privirile, iar lumina şi înălţimea lor păreau deopotrivă menite să proclame importanţa persoanelor care urmau să se aşeze acolo. Pe treapta cea mai de sus se aflau scaune în formă de tronuri, pentru Kettricken, Dutiful, Elliania şi încă două persoane. Altele, mai puţin impunătoare, dar tot elegante, îi aşteptau, cu o treaptă mai jos, pe ducii şi ducesele celor Şase Ducate, sosiţi la logodna prinţului lor. La aceeaşi înălţime se mai afla încă o treaptă, pentru nobilii Ellianiei. A treia treaptă era pentru cei care se bucurau de înalta preţuire a reginei.

Imediat ce am ajuns în Sala Mare, câteva femei încântătoare s-au despărţit de nobilii tineri cu care conversaseră până atunci şi s-au îndreptat spre Lordul Auriu, care părea asaltat de un roi

de fluturi. Se pare că erau la modă eşarfele de borangic – o aiureală împrumutată din Jamaillia – care nu ţineau de cald în răcoarea permanentă de acolo. Am văzut pielea de găină de pe braţele lui Lady Heliotrope[6] când îl compătimea pe Lordul Auriu. M-am întrebat când devenise Buckkeepul avid de moda străină. Am recunoscut în silă că respingeam schimbările din jur, nu doar pentru că eclipsau din ce în ce mai mult Buckkeepul copilăriei mele, ci pentru că mă făceau să mă simt depăşit şi bătrân. Gângurind şi ţârâind pe seama gleznei sale sucite, femeile l-au însoţit pe Lordul Auriu până la un scaun confortabil de lângă un cămin. Eu l-am ajutat supus să se aşeze şi i-am pus taburetul, cu perna pe el, la locul potrivit. Tânărul lord Oaks şi-a făcut din nou apariţia şi, cu un ferm „Lasă-mă pe mine, slugă!”, a insistat să salte el piciorul Lordului Auriu pe taburet.

M-am dat la o parte, mi-am ridicat privirea şi am zărit un grup de Străini care tocmai intrase. Mergeau aproape ca o falangă de luptă, în grup compact. Odată intraţi, nu s-au răsfirat, ci au rămas împreună. Îmi aminteau de războinicii de pe Insulele Străine cu care mă luptasem pe Insula Cornului, cu atâta vreme în urmă. Purtau blănuri şi hamuri de piele, iar cei mai în vârstă etalau şi trofee de război: coliere din oase de degete sau câte o cosiţă din părul duşmanilor ucişi, legănându-li-se pe lângă şold. Femeile care îi însoţeau se mişcau la fel de ţanţoşe. Purtau rochii din lână, vopsite în culori aprinse şi împodobite numai cu blană albă de vulpe sau hermină sau cu smocuri din blana ursului-de-zăpadă.

Femeile de pe Insulele Străine n-aveau nimic războinic; erau stăpânele pământurilor. Într-o lume în care bărbaţii îşi petreceau ani de-a rând prădând pe ţărmurile altor ţări, ele nu puteau rămâne simple îngrijitoare ale moşiilor. Casele şi ogoarele treceau din proprietatea mamelor în a fiicelor, ca şi întreaga avere a familiei, sub formă de bijuterii, podoabe şi unelte. Bărbaţii puteau să între în vieţile femeilor şi să dispară din ele, dar o fată păstra întotdeauna legătura cu casa mamei sale, iar un bărbat era întotdeauna legat de casa mamei printr-un lanţ permanent, mai puternic decât al căsniciei. Acesta din urmă se strângea atât cât voia femeia. Dacă bărbatul întârzia prea mult într-un raid, ea îşi putea lua, în absenţa lui, alt soţ sau un iubit. Cum copiii le aparţineau mamei şi familiei ei, nu conta

---

[6] Heliotrop, plantă folosită la obţinerea parfumurilor (n. tr.).

cine le era tată. I-am studiat, ştiind că nu erau nobili sau lorzi în sensul în care foloseam noi aceste titluri. Femeile deţineau foarte multe pământuri, iar bărbaţii se distingeau în bătălii şi în raiduri.

Uitându-mă la solii Străinilor, m-am întrebat dacă şi ţinutul lor trecuse printr-o schimbare. Femeile lor nu fuseseră niciodată sclavele bărbaţilor. Poate că bărbaţii făceau negoţ cu femei şi cu tineri pe care îi răpeau în timpul incursiunilor şi îi aduceau acasă, dar niciodată cu femeile din ţara lor. Şi atunci nu era ciudat că un tată avea dreptul să-şi ofere fata drept garanţie a păcii şi a negoţului? Oare tatăl Ellianiei o oferea cu adevărat? Sau prezenţa ei era urzeala unei familii mai vechi şi mai puternice: clanul mamei sale? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce ascundeau adevărul? De ce lăsau să se creadă că tatăl ei era acela care o oferea? De ce era Peottre singurul reprezentant al casei mamei Ellianiei?

Cât am stat cu ochii pe Străini, am tras cu urechea la sporovăială femeilor adunate în jurul Lordului Auriu. Două dintre ele, Lady Heliotrope şi Lady Calendula, urcaseră mai devreme în camera lui. Am dedus că erau surori, dar şi rivale, deopotrivă dornice să-i capteze atenţia. Iar între Lordul Auriu şi Lady Calendula izbutea întotdeauna să se strecoare Lordul Oaks, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva el însuşi căuta să atragă atenţia nobilei doamne. Lady Thrift[7] era cea mai bătrână dintre femeile prezente, poate chiar mai bătrână decât mine. Bănuiam că avea un soţ undeva, prin Buckkeep. Nu-şi ascundea agresivitatea matură, de matroană cu o căsnicie solidă, dar care savurează fiorul urmăririi unui alt bărbat, asemeni unor vânători de vulpi pe care îi cunoşteam. Nu avea nevoie de prada ei, dar îi plăcea să demonstreze că o putea prinde fără greş, chiar şi când înfrunta concurenţa cea mai acerbă. Rochia îi dezgolea pieptul mai mult decât s-ar fi cuvenit, dar nu părea lipsită de pudoare, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost mai tânără. Avea un stil de-a dreptul posesiv de a pune mâna pe braţul sau pe umărul Lordului Auriu. L-am văzut de două ori prinzându-i-o, bătându-i-o uşor pe dosul palmei sau strângându-i-o, pentru a i-o elibera apoi cu graţie. Ea se simţea probabil flatată, dar pe mine gesturile lui mă duceau cu gândul la îndepărtarea scamelor de pe mânecă.

---

[7] Limba-peştelui (n. tr.).

Lordul Lalwick, un bărbat între două vârste, plăcut la înfăţişare, s a apropiat agale de grupul din jurul Lordului Auriu. Era îmbrăcat îngrijit şi foarte amabil şi mi s-a prezentat – un gest de o rară curtoazie faţă de un servitor. Am zâmbit şi m-am înclinat în faţa lui. S-a ciocnit de mai multe ori de mine în timp ce-şi croia drum anevoie ca să ajungă la Lordul Auriu şi să se alăture conversaţiei, dar i-am iertat stângăcia cu uşurinţă. De fiecare dată mi-am cerut iertare şi m-am dat înapoi, numai ca să-mi zâmbească şi să mă asigure că a fost vina lui. Se discuta doar despre glezna sucită a Lordului Auriu, despre nepriceperea tămăduitorului nepăsător şi despre suferinţa devastatoare pricinuită de faptul că n-avea să danseze alături de ei. Lady Thrift a luat-o înaintea rivalelor, declarând, în timp ce îl prindea de mână pe lord, că o să-i ţină companie când „voi, fetele, veţi dansa cu peţitorii voştri”. Lordul Lalwick a spus imediat că şi el ar fi încântat să-i ţină lordului de urât, pentru că nu e un dansator prea bun. Când Lordul Auriu l-a asigurat că asta înseamnă falsă modestie şi că nici nu visează să le priveze pe doamnele de la Buckkeep de un partener atât de graţios, n-a ştiut dacă să fie dezamăgit de refuz sau să fie recunoscător pentru compliment.

Înainte ca rivalitatea dintre doamne să ia proporţii periculoase, menestrelul cu harpa s-a oprit brusc. Îi făcuse, evident, semn pajul de lângă el, pentru că menestrelul s-a ridicat şi, cu glas cultivat, care a răsunat în întreaga Sală Mare şi a acoperit orice discuţie, a anunţat sosirea reginei Kettricken Farseer şi a prinţului Dutiful, moştenitorul tronului Farseer. La un gest al Lordului Auriu, i-am oferit braţul, ajutându-l să se salte în picioare. S-a făcut o linişte de mormânt şi toţi ochii s-au îndreptat spre uşi. Lumea de la intrare s-a împins în mulţimea din spate, ca să facă loc de trecere între uşi şi daisul înalt.

Regina Kettricken a apărut cu prinţul Dutiful în dreapta. Învăţase multe în anii scurşi de când îşi făcuse ultima dată o asemenea intrare. Lacrimile mi-au umplut brusc ochii pe neaşteptate şi mi-am reţinut cu greu zâmbetul triumfător care ameninţa să-mi ia în stăpânire obrajii.

Era o apariţie magnifică.

Un veşmânt prea înzorzonat n-ar fi făcut altceva decât să abată atenţia de la purtătoarea lui. Era îmbrăcată albastru de Buck, cu tivuri contrastante, din blană de samur. Croiala simplă

a rochiei îi sublinia talia zveltă şi înălţimea. Stătea ţeapănă ca un soldat, dar era suplă ca trestia în vânt. Din părul auriu îşi împletise o coadă subţire în jurul capului, lăsând restul să-i cadă pe spate. Coroana pălea în comparaţie cu şuviţele ei strălucitoare. Nu avea inele pe degete, nici colier la gâtul lung şi alb. Era regină prin ea însăşi, nu prin ceea ce purta.

Lângă ea, Dutiful purta un veşmânt albastru simplu. Mi-a adus aminte de Kettricken şi Rurisk, aşa cum îi văzusem prima oară. Atunci îi luasem pe moştenitorii Regatului Munţilor drept servitori. M-am întrebat dacă Străinii aveau să confunde simplitatea straielor lui Dutiful cu umilinţa sau cu lipsa de bogăţie. Îşi prinsese buclele negre rebele cu o bandă argintie. Nu împlinise vârsta potrivită ca să poarte coroniţa de prinţ moştenitor. Până la şaptesprezece ani, era doar prinţ, deşi nu exista un alt moştenitor al tronului. Purta, ca singură podoabă, un lanţ de argint cu diamante galbene. Pe cât de deschişi erau ochii mamei sale, pe atât de închişi erau ai lui. Avea trăsăturile neamului Farseer, dar expresia de calmă acceptare a sorţii era rodul educaţiei de muntean primite de la mamă.

Regina Kettricken a trecut în tăcere printre oameni, demnă, dar reţinută, pentru că surâsul care i-a împodobit faţa când a zăbovit cu privirea asupra mulţimii adunate era cald şi neprefăcut. Dutiful avea o expresie gravă. Probabil ştia că un zâmbet nu i-ar fi ascuns suferinţa. I-a oferit mamei sale braţul când au urcat scările daisului. S-au dus la locurile lor de la masă, dar nu s-au aşezat. Kettricken a vorbit cu voce delicată, afectuoasă:

— Dragii mei supuşi şi prieteni, vă rog să uraţi bun venit Narcescăi Elliania, una din fiicele neamului Blackwater, din Insulele Runelor Zeului.

Am observat cu mulţumire că pomenise atât numele casei mamelor Ellianiei, cât şi numele Insulelor Străine folosite de localnici. Şi am mai observat că regina preferase s-o prezinte ea însăşi, nu să lase însărcinarea aceasta în seama menestrelului. Când a arătat spre uşa deschisă, toată lumea s-a uitat într-acolo. Menestrelul a repetat numele Narcescăi, pe al lui Arkon Bloodblade, tatăl ei, şi pe al lui Peottre Blackwater, „fratele mamei sale”. După cum rostise ultimele trei cuvinte, am bănuit că în limba Insulelor Străine alcătuiau unul singur, pe care se străduise să-l pronunţe cât mai corect. Apoi au intrat oaspeţii.

Îi conducea Arkon Bloodblade. O figură impozantă, cu o statură pe care blana prinsă de un umăr o făcea să pară şi mai semeaţă. Era blană alb-gălbuie, de urs-de-zăpadă. Bărbatul purta haine din material ţesut, pieptar şi pantaloni, dar vesta şi centura lată, ambele de piele, îi dădeau aerul unui războinic în armură, deşi nu avea arme. Sclipea de aur, argint şi giuvaiere la gât şi la încheieturi, pe frunte şi în urechi. Pe braţul stâng îşi legase benzi de argint, iar pe cel drept, de aur. Unele erau incrustate cu pietre scumpe. Ţinuta lui trufaşă făcea din parada de podoabe o fanfaronadă de prost-gust. Păşea reuşind să îmbine mersul legănat al corăbierului cu cel ţeapăn al războinicului. Am presupus că aveam să-l detest. A scrutat încăperea cu un rânjet larg, parcă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Şi-a plimbat privirea peste mesele pline şi peste nobilimea adunată, pentru a şi-o înălţa apoi spre dais, unde Kettricken aştepta să i se alăture. Zâmbetul i s-a lăţit mai tare, de parcă ar fi ochit o pradă care le scăpase altora. În clipa aceea, am ştiut că deja nu puteam să-l sufăr.

În spatele lui venea Narcesca, escortată de Peottre, aflat cu un pas în urmă, în dreapta ei. Se îmbrăcase simplu, ca un oştean, în blană şi piele. Avea cercei de aur şi un colan de aur răsucit, dar nu părea să se sinchisească de ele. Nu numai că stătea unde stau de obicei gărzile, dar se şi purta ca o gardă de corp. Şi-a plimbat fără grabă privirea vigilentă peste mulţime. Dacă în sală ar fi existat cineva care să vrea răul Narcescăi şi ar fi îndrăznit s-o atace, ar fi fost gata să-l omoare. Cu toate acestea, emana o aură, nu de suspiciune, ci de îndemânare discretă. Iar Narcesca înainta liniştită, încrezătoare în matahala din spatele ei.

M-am întrebat cine alesese hainele fetei. Tunica scurtă, din lână, era albă ca zăpada. Un ac smălţuit, în forma unui narval în plin salt, îi prindea mantia pe un umăr. Fusta albastră, în clini, aproape că atingea podeaua. Pantofii mici, din blană albă, i se întrezăreau la fiecare pas. Părul negru, drept şi lucios, îi era prins la ceafă cu o agrafă argintie. De acolo îi cădea pe spate, ca un râu de cerneală în care scânteiau din loc în loc clopoţei de argint. Pe frunte purta coroniţa de argint cu o sută de safire.

Mergea în ritmul ei aparte, pas, pauză, alt pas. Un ritm de care tatăl ei n-avea habar sau de care nu se sinchisea, aşa că s-a îndreptat direct spre dais, a urcat treptele, apoi s-a văzut

nevoit s-o aştepte stând în stânga reginei Kettricken. Peottre mergea calm, potrivindu-şi paşii cu ai fetei. Ea se apropia de masa înaltă nu privind drept înainte, ci întorcându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă, în ritmul paşilor. Se uita fix la oamenii care îi susţineau privirea, ca şi cum ar fi vrut să le reţină figurile. Micul zâmbet care îi arcuia buzele părea sincer. Un copil de vârsta ei cu o asemenea ţinută avea ceva tulburător. Fetiţa aproape pradă unei crize de furie când o văzusem ultima oară se lăsase înlocuită de o prezenţă care era cu adevărat o regină abia înmugurită. Când a ajuns la doi paşi de dais, Dutiful a coborât şi i-a oferit braţul. A urmat singurul ei moment de nesiguranţă. Şi-a privit unchiul cu coada ochiului, parcă implorându-l s-o ajute. Nu ştiu cum i-a transmis el că trebuie să accepte braţul prinţului; am văzut doar resemnarea fetei când şi-a pus mâna peste el. Nu cred că l-a atins nici cât atinge un fluture o floare cât a urcat treptele alături de Dutiful. Peottre i-a urmat cu paşi apăsaţi. Nu s-a oprit în faţa unui scaun liber, ci în spatele scaunului Narcescăi, şi s-a aşezat ultimul, numai după ce l-a invitat regina, cu un gest şi cu câteva cuvinte rostite cu voce scăzută.

Pe urmă au intrat ducii şi ducesele care cârmuiau cele Şase Ducate; rând pe rând, au traversat agale sala şi s-au aşezat pe daisul care îi aştepta. Prima a fost ducesa de Bearns, însoţită de consortul ei. Faith de Bearns se maturizase purtându-şi titlul. În amintirile mele rămăsese o fetişcană zveltă, cu sabia însângerată în mână, prinsă într-o luptă zadarnică pentru salvarea tatălui ei de piraţii de pe Corăbiile Roşii. Avea acelaşi păr negru, scurt şi lucios. Bărbatul de lângă ea o depăşea în înălţime, avea ochi cenuşii şi împrumuta ritmului paşilor lor eleganţa unui războinic. Legătura care îi unea părea palpabilă şi m-am bucurat că Faith îşi găsise fericirea.

În spatele ei venea ducele Kelvar de Rippon, îmbătrânit şi gârbovit, cu o mână pe baston şi cu cealaltă pe umărul soţiei. Lady Grace era acum o femeie de vârstă mijlocie, împlinită la trup. Îşi ţinea mâna peste a bărbatului ei sprijinindu-l în mai multe feluri. Purta veşminte şi bijuterii simple, ca şi când ar fi dobândit, în sfârşit, încredere în poziţia ei de ducesă de Rippon. Îşi potrivea paşii cu mersul acum poticnit al soţului său, încă loială cu trup şi suflet celui care o preschimbase din ţărancă în ducesă.

Rămas văduv, ducele Shemshy de Shoaks mergea singur. Ultima dată când îl văzusem, stătea, împreună cu ducele Brawndy de Bearns, în faţa celulei mele din temniţa lui Regal. Nu mă condamnase, dar nici nu-mi aruncase mantia lui ca să-mi ţină de cald, cum făcuse Bearns. Avea aceiaşi ochi de vultur şi numai umerii uşor aduşi în faţă îi trădau anii. Venise la logodna prinţului lăsând luptele cu Statele Chalced în seama fiicei şi moştenitoarei sale.

Îl urma ducele Bright de Farrow. Se maturizase în timpul scurs de când Regal pusese apărarea castelului Buckkeep pe umerii lui cruzi. Acum arăta ca un bărbat adevărat. Pe ducesa lui nu o mai văzusem niciodată. Tânără, blondă şi zveltă, avea jumătate din cei patruzeci de ani ai lui şi zâmbea călduros când întâlnea privirile nobililor mai mărunţi, care o urmăreau urcând treptele daisului. Ultimii erau ducele şi ducesa de Tilth, pe care nu-i mai întâlnisem până atunci. În baia de sânge în care se scăldase ducatul Tilth cu trei ani înainte nu pierise doar bătrânul duce, ci şi ambii săi fii mai mari. Mi-am scotocit memoria în căutarea numelui fiicei care îl moştenise.

— Ducesa Flourish de Tilth, a anunţat menestrelul în clipa următoare, şi soţul ei, ducele Jower.

Emoţia o făcea să pară mai tânără decât era, iar mâna ducelui peste degetele ei, care i se sprijineau de braţ, o conducea şi o liniştea în aceeaşi măsură.

Daisul destinat nobililor şi războinicilor din Insulele Străine din suita Narcescăi îi aştepta. Nu păreau obişnuiţi cu intrările somptuoase, pentru că şi-au făcut apariţia în grup şi fiecare s-a aşezat unde a vrut, schimbând numeroase zâmbete şi comentarii cu ceilalţi. Arkon Bloodblade le-a surâs cu gura până la urechi. Narcesca părea sfâşiată între loialitatea faţă de poporul ei şi amărăciunea care o cuprinsese fiindcă nu se osteniseră să ne respecte obiceiurile. Peottre privea pe deasupra capetelor lor, ca şi când nici nu i-ar fi păsat. Abia după ce s-au aşezat mi-am dat seama că erau rudele lui Arkon, nu ale lui. Fiecare purta, sub o formă sau alta, imaginea unui mistreţ cu colţi. Al lui Arkon, lucrat în aur, era prins la piept. O femeie şi-l tatuase pe dosul palmei, iar un bărbat îl avea la centură, lucrat din os. Nici Narcesca, nici Peottre nu purtau simbolul mistreţului. Mi-am adus aminte de narvalul brodat pe hainele ei când o văzusem prima oară. Aceeaşi emblemă îi fixa mantia şi acum.

Studiind atent veşmintele lui Peottre, am descoperit-o pe catarama centurii, iar tatuajul stilizat de pe obrajii săi putea reprezenta un corn de narval. Aveam aşadar două clanuri, amândouă oferind-o pe narcescă. M-am gândit că trebuia să cercetez, să lămuresc asta.

La masa de la picioarele daisului înalt s-au aşezat oameni intraţi cu mai puţină pompă. Printre ei, Chade şi Laurel, vânătorul reginei. Se înveşmântase în stacojiu. M-am bucurat că era atât de bine văzută. Dintre ceilalţi, nu-i cunoşteam decât pe doi. Starling, am bănuit, aranjase să între ultima în Sala Mare. Îmbrăcase o rochie verde, care amintea de gâtul unui colibri, şi purta mănuşi fine, de dantelă, ca pentru a sublinia că în seara aceea era mai degrabă invitata reginei decât menestrelul ei. Iar una din mâinile înmănuşate i se odihnea pe braţul musculos al bărbatului care o însoţea: chipeş, bine clădit şi plăcut la înfăţişare. Zâmbetul strălucitor şi felul în care mergea alături de soţia lui arătau ce mândru era de ea. Părea un crescător de şoimi care-şi etalează cel mai reuşit exemplar. M-am uitat la tânărul căruia îi pusesem coarne fără să ştiu şi mi s-a făcut ruşine şi pentru Starling, şi pentru mine. Ea surâdea şi, când au trecut prin faţa noastră, m-a fixat înadins cu privirea. Am întors capul şi m-am uitat dincolo de ea, ca şi cum nici n-aş fi cunoscut-o. El nu ştia nimic despre mine şi voiam să nici nu ştie. Nici numele nu doream să i-l aflu, însă urechile mele trădătoare îl auziseră oricum. Lordul Fisher.

După ce s-au aşezat şi ei, lumea s-a revărsat spre celelalte mese. Am luat taburetul şi perna Lordului Auriu şi l-am ajutat să ţopăie până la scaunul lui, pe care l-am aşezat confortabil. Avea o poziţie bună, ţinând seama că era un nobil străin sosit de curând la curte. Cred că îşi aranjase locul dinainte, între două cupluri căsătorite, mai în vârstă. Femeile l-au părăsit cu numeroase promisiuni că vor reveni să-i ţină companie pe timpul dansului. Întorcându-se să plece, Lordul Lalwick a reuşit să mă izbească în şold cu fesele pentru o ultimă oară. Nu i-a scăpat expresia mea şocată când am priceput că o făcea intenţionat, pentru că, pe lângă zâmbet, a mai ridicat şi dintr-o sprânceană. În spatele meu, Lordul Auriu a tuşit scurt, amuzat. M-am încruntat la Lordul Lalwick, care a plecat în grabă.

Zumzetul conversaţiilor a crescut în vreme ce se instalau oaspeţii şi apăreau servitorii, cu mers de paradă. Lordul Auriu

purta un dialog subtil şi fermecător cu ceilalţi meseni. Eu stăteam în spate, gata să-l slujesc, şi-mi plimbam privirea prin mulţime. Când mi-am ridicat ochii spre daisul înalt, am întâlnit privirea prinţului Dutiful. Pe chip îi lucea recunoştinţa. Am întors capul, iar el mi-a urmat exemplul, trecând cu privirea peste mine. Legătura magică dintre noi a fremătat de gratitudine şi emoţie. M-am simţit deopotrivă umilit şi speriat când am înţeles cât de importantă era pentru el prezenţa mea acolo.

Am încercat să nu mă las distras de la îndatoririle mele. L-am descoperit pe Civil Bresinga la o masă cu nobili mărunţi, cu mici domenii în Buck şi Farrow. Sydel, logodnica sa, nu se afla printre femeile de la masa aceea. Oare rupseseră logodna? Lordul Auriu flirtase de-a dreptul scandalos cu ea când fuseserăm musafiri la Galekeep, conacul familiei Bresinga. Necuviinţa aceeaşi interesul pe care i-l arătase lui Civil stârniseră dispreţul profund al tânărului. Totul fusese un vicleşug, dar Civil nu avea să afle niciodată. Din câte mi-am dat seama, cel puţin doi tineri de la aceeaşi masă îl cunoşteau bine şi m-am hotărât să aflu cine erau. Într-o adunare atât de mare, Harul meu era copleşit de prezenţa vie a atâtor fiinţe. Îmi era imposibil să spun, din atâta lume, cine avea Har şi cine nu. Nu mă îndoiam că, oricine l-ar fi avut, şi-l ascundea foarte bine în seara aceea.

Nimeni nu-mi spusese că şi Lady Patience avea să participe la festivitate. Când am zărit-o la una dintre mesele mai înalte, mi-a stat o clipă inima, pentru a începe apoi să bată nebuneşte. Văduva tatălui meu purta o conversaţie vioaie cu tânărul de lângă ea. Cel puţin, ea vorbea. Bărbatul se holba la ea clipind din ochi, cu gura întredeschisă. Nu l-am condamnat; nici eu nu fusesem în stare să fac faţă observaţiilor, întrebărilor şi părerilor ei, care curgeau întruna, ca apa din fântână. Mi-am luat brusc ochii de la ei, ca nu cumva Patience să mi-i simtă şi să mă recunoască. În următoarele câteva minute, i-am aruncat mai multe priviri furişe. Purta rubinele primite de la tatăl meu, cele pe care le vânduse mai demult, ca să uşureze suferinţa locuitorilor din Buck. Părul cărunt îi era împodobit cu ghirlande din flori târzii, un obicei la fel de demodat ca rochia ei, dar mie excentricitatea ei îmi era dragă, o preţuiam. Aş fi vrut să merg la ea, să îngenunchez lângă scaunul ei şi să-i mulţumesc pentru tot ceea ce făcuse pentru mine, nu doar în timpul vieţii mele, ci şi atunci când mă crezuse mort. Era o dorinţă egoistă, într-un

fel. Când mi-am luat ochii de la ea, am avut al doilea şoc din seara aceea.

Doamnele de companie şi slujitoarele lui Kettricken erau aşezate în locuri onorabile, la o masă laterală, foarte aproape de podiumul mai înalt. Era un semn adevărat al bunăvoinţei reginei, care nu ţinea cont de rang. Pe unele le ştiam de demult. Lady Hopeful şi Lady Modesty fuseseră însoţitoarele reginei când locuisem eu în castelul Buckkeep. M-am bucurat că îi rămăseseră alături. Despre Lady Whiteheart nu îmi aminteam nimic, doar numele ei. Celelalte erau mai tinere, fără îndoială că fuseseră nişte copile când o slujisem eu pe regină ultima oară. Una dintre ele avea însă ceva familiar. Oare o cunoscusem pe mama ei? În momentul acela, când şi-a întors faţa rotundă şi-a înclinat din cap ca să râdă de o glumă, am recunoscut-o. Era Rosemary.

Fetiţa plinuţă devenise o doamnă rotofeie. Fusese micuţa cameristă a reginei când o văzusem ultima oară, întotdeauna lipită de călcâiele lui Kettricken, întotdeauna prezentă, un copil neobişnuit de cuminte şi de blând. Avea obiceiul să adoarmă la picioarele lui Kettricken când stăteam amândoi de vorbă. Cel puţin aşa ni se părea nouă. În realitate, fusese iscoada pusă de Regal s-o spioneze pe Kettricken. Nu numai că îi raportase totul, dar, mai târziu, când încercase s-o ucidă pe regină, ea îl ajutase. Nu fusesem niciodată martor al trădării ei, dar, privind în urmă, şi Chade, şi eu am dedus că ea ciripise mereu la urechea lui Regal. Bătrânul asasin ştia. Kettricken ştia. Atunci cum de mai era în viaţă, cum de râdea şi mânca atât de aproape de regină, cum de ridica paharul în cinstea ei? Mi-am luat ochii de la Rosemary. Am încercat să-mi potolesc tremurul de furie care mă cuprinsese.

O vreme, m-am uitat numai la picioare, respirând prelung şi regulat, ca să-mi alung roşeaţa urcată în obraji de supărare.

Greşeală?

Gândul scurt mi-a răsunat în minte ca o monedă căzută. Am ridicat capul. Dutiful mă ţintuia cu privirea. Am ridicat din umeri, apoi m-am tras de guler, ca şi când mi-aş fi aranjat pieptarul care mă jena. Nu i-am răspuns cu Meşteşugul. Nu-mi plăcea că izbutise să treacă dincolo de zidurile mele obişnuite. Şi mai mult mă deranja că, la fel ca altădată, se folosea de Har ca să-şi insinueze gândul pe care şi-l formase cu Meşteşugul. Nu voiam

să întrebuinţeze Harul. Şi în niciun caz nu voiam să le folosească pe amândouă deodată. Îşi putea forma obiceiuri de care nu s-ar mai fi dezbărat niciodată. Am aşteptat puţin, i-am întâlnit din nou privirea nerăbdătoare şi i-am zâmbit scurt. Apoi am întors din nou capul. I-am simţit nemulţumirea, dar mi-a urmat exemplul. Nu s-ar fi cuvenit să ne surprindă cineva şi să se întrebe de ce schimba prinţul Dutiful priviri pline de tâlc cu un slujitor.

Masa a fost excelentă şi s-a prelungit, dar am remarcat că nici Dutiful, nici Elliania nu mâncaseră prea mult. Arkon Bloodblade mâncase şi băuse pentru toţi trei la un loc. Urmărindu-l, am tras concluzia că, deşi inimos şi ascuţit la minte, nu el era diplomatul care aranjase căsătoria tinerilor. Interesul lui pentru Kettricken era evident şi, după obiceiurile din Insulelor Străine, probabil considerat un compliment. Din câte am văzut trăgând cu ochiul la masa regească, regina purta cu el o discuţie politicoasă, dar se adresa mai mult Narcescăi. Fata îi dădea răspunsuri scurte, dar cuviincioase. Era mai degrabă rezervată decât bosumflată. Pe la jumătatea ospăţului, unchiul Peottre părea mai deschis faţa de Kettricken, poate în ciuda voinţei lui. Fără îndoială că bătrânul Chade o sfătuise pe regină să-i acorde mai multă atenţie „fratelui mamei” Narcescăi. Iar lui asta îi făcea fără îndoială plăcere. A început prin a-şi adăuga propriile comentarii la orice replică de-a Ellianiei, dar a ajuns curând să converseze cu Kettricken peste capul fetei. Admiraţia s-a aprins în ochii reginei, care îi urmărea cuvintele cu interes. Elliania părea recunoscătoare fiindcă putea ciuguli din mâncare aprobând cu înclinări ale capului cuvintele rostite pe deasupra ei.

Bine crescut fiind, Dutiful începuse o conversaţie cu Arkon Bloodblade. Se vede că găsise întrebările cele mai potrivite cu firea guralivă a lui Bloodblade, pentru că omul nu mai tăcea. După cum gesticula cu tacâmurile, am dedus că îşi povestea faptele de vitejie de la vânătoare şi din bătălii. Dutiful se arăta interesat atât cât se cuvenea, încuviinţa prin gesturi şi râdea când trebuia.

Singura dată când mi s-au încrucişat privirile cu ale lui Chade, am întors capul iute în direcţia lui Rosemary şi m-am încruntat. Dar când am întors iar ochii spre el, ca să-i văd reacţia, bătrânul deja pălăvrăgea cu doamna din stânga lui. Am bodogănit în sinea mea, însă am ştiut că aveam să primesc explicaţii mai

târziu.

Pe măsură ce festinul se apropia de sfârşit, simţeam cum creşte încordarea lui Dutiful. Când zâmbea, îşi arăta prea mult dinţii.

Iar când regina i-a cerut menestrelului, cu un semn, să facă linişte, Dutiful a închis ochii o clipă, parcă pregătindu-se să facă faţă unei provocări. Atunci m-am concentrat asupra Ellianiei. Fata şi-a umezit buzele şi probabil că şi-a încleştat dinţii ca să-şi potolească tremurul feţei. Poziţia nefirească a lui Peottre m-a făcut să bănuiesc că o ţinea de mână pe sub masă. În orice caz, ea a răsuflat adânc şi şi-a îndreptat spatele.

Ceremonia a fost simplă. Eu mi-am îndreptat atenţia mai ales spre chipurile martorilor. Toată lumea s-a adunat în faţa daisului mai înalt. Kettricken stătea lângă Dutiful, iar Arkon Bloodblade lângă fiica sa. Fără să-l invite nimeni, Peottre a trecut în spatele ei. Când Arkon a pus mâna fetei sale într-a lui Kettricken, ducesa Faith de Bearns a strâns din ochi şi din buze. Poate că ea şi soţul ei îşi aminteau prea bine cât suferiseră în timpul Războiului Corăbiilor Roşii. În schimb, ducele şi ducesa de Tilth au avut cu totul altă reacţie. Au schimbat priviri drăgăstoase, parcă amintindu-şi propriile jurăminte. Patience stătea nemişcată şi privea cu un aer solemn undeva, departe. Părând invidios, tânărul Civil Bresinga şi-a întors capul, de parcă n-ar fi fost în stare să urmărească din priviri ceremonia. Nu am văzut pe nimeni care să se uite urât la tânăra pereche, deşi unii, precum Faith, îşi aveau evident propriile păreri despre alianţa încheiată.

Tinerii nu-şi uniseră încă mâinile. Kettricken o ţinea pe a Ellianiei, iar Dutiful şi Arkon se prinseseră de încheieturi, imitând salutul străvechi al războinicilor. Toată lumea a părut surprinsă când Arkon şi-a scos o bandă de aur de pe mână şi a prins-o de a lui Dutiful. A râs încântat văzând cum atârna pe braţul firav al băiatului, iar Dutiful a reuşit să râdă la rândul său, ba chiar şi-a înălţat braţul, ca s-o admire şi ceilalţi. Solii Insulelor Străine considerau gestul prinţului de bun augur, pentru că au bătut aprobator în masă. Un zâmbet subţire s-a ivit în colţul gurii lui Peottre. Oare pentru că pe brăţara pe care Arkon i-o dăduse lui Dutiful era gravat un mistreţ, nu un narval? Se lega prinţul de un clan care nu avea nicio autoritate asupra Narcescăi?

A urmat singurul incident care-a părut să întrerupă

desfăşurarea lină a ceremoniei. Arkon l-a prins pe prinţ de încheietura mâinii şi ia răsucit-o cu palma în sus. Dutiful nu s-a împotrivit, dar eu i-am simţit stinghereala, ceea ce nu se putea spune despre Arkon, care a întrebat cu glas sonor:

— Să le amestecăm sângele acum, ca semn că viitorii lor copii vor avea sângele amândurora?

Narcescăi i s-a tăiat răsuflarea. Nu s-a retras la adăpostul lui Peottre. Unchiul ei a făcut un pas în faţă. Într-un gest inconştient de posesiune, a pus o mână pe umărul ei. Şi a vorbit calm, fără să-şi accentueze niciun cuvânt – un reproş aparent bine intenţionat:

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru asta, Bloodblade. Sângele tânărului trebuie să stropească pietrele din căminul casei fetei pentru ca, amestecat cu al ei, să fie de bun augur. Dar ai putea picura câţiva stropi din sângele tău pe pietrele căminului mamei prinţului, dacă doreşti.

Cred că spusele lui ascundeau o provocare, un obicei pe care noi, locuitorii celor Şase Ducate, nu îl înţelegeam. Când Kettricken a întins mâna, vrând să spună că un asemenea lucru nu e necesar, Arkon a întins-o şi el pe a sa, şi-a suflecat mâneca, a scos cuţitul de la centură şi şi-a crestat pielea de pe interiorul braţului. Sângele gros abia dacă a mijit prin tăietură. Atunci s-a strâns de braţ în jurul ei şi l-a scuturat, ca să curgă vârtos. Înţeleaptă, Kettricken s-a tras deoparte, lăsându-l pe barbar să facă orice credea el de cuviinţă pentru a-i onora casa. Arkon şi-a ridicat braţul crestat în văzul mulţimii şi, în murmurul de groază înălţat din întreaga încăpere, şi-a adunat în pumn picăturile de sânge. Apoi l-a azvârlit brusc, cu un gest larg, ca pe o binecuvântare roşie aruncată asupra adunării.

Mulţi au ţipat când picăturile au ajuns pe feţe şi pe haine, dar s-a făcut linişte în timp ce Arkon Bloodblade a coborât de pe podium, îndreptându-se spre căminul principal. Acolo şi-a adunat din nou sânge în pumn şi l-a aruncat în flăcări. Aplecându-se, şi-a plimbat palma mânjită de-a latul căminului, apoi s-a ridicat, lăsându-şi mâneca să cadă peste tăietură. Şi-a deschis braţele în faţa oaspeţilor, cerându-le un răspuns. La masa solilor din Insulele Străine, oamenii lui au bătut în tăblie, scoţând strigăte de admiraţie. După câteva clipe, s-au auzit şi aplauzele şi chiotele invitaţilor din cele Şase Ducate. Până şi Peottre Blackwater a zâmbit larg, iar când Arkon a revenit lângă

el pe dais, s-au salutat prinzându-se de încheieturile mâinilor în faţa adunării.

Urmărindu-i de la locul meu, am rămas cu impresia că relaţia lor era mult mai complicată decât îmi închipuisem. Arkon era tatăl Ellianiei, dar mă îndoiam că Peottre îl respecta pentru asta. Însă, văzându-i unul lângă altul, amândoi războinici, am simţit între ei camaraderia bărbaţilor care luptaseră umăr la umăr. Deci se stimau reciproc, chiar dacă Peottre nu considera că Arkon are dreptul s-o ofere pe Elliania ca simbol al alianţei dintre popoarele lor.

Şi aşa am ajuns din nou la misterul principal. De ce îngăduia Peottre logodna? De ce se supunea Elliania? Dacă aveau de câştigat din alianţa aceea, de ce nu o susţinea cu mândrie casa mamelor Narcescăi, de ce nu veniseră chiar ele să ofere fata?

Am studiat-o pe Elliania aşa cum mă învăţase Chade. Gestul tatălui său îi aprinsese imaginaţia. A zâmbit, mândră de curajul lui şi de spectacolul pe care îl dăduse în faţa nobililor din cele Şase Ducate. O parte din ea se bucura de toate, de fastul ceremoniei, de hainele elegante, de muzica şi de oamenii care o sorbeau din priviri. Îi plăceau agitaţia şi gloria, dar, la sfârşit, ar fi vrut să se întoarcă în siguranţa casei sale, să trăiască viaţa pe care o dorea, în casa mamelor sale şi pe pământurile lor. Cum ar fi putut Dutiful profita de asta ca să-i între în graţii? Plănuia oare să se ducă la mama ei cu daruri şi onoruri? Poate că fata avea să-şi schimbe impresia despre el dacă îi acorda atenţie în faţa rudelor din partea mamei, acasă la ea. Fetelor le place să fie lăudate în faţa familiei, nu? Mi-am adunat toate astea într-un ungher al minţii, ca să i le spun lui Dutiful a doua zi. M-am întrebat dacă în ele era măcar un strop de adevăr sau dacă îl puteau ajuta cu ceva.

În vreme ce meditam, regina Kettricken a dat din cap către menestrel. La rândul lui, menestrelul le-a făcut semn muzicanţilor să se pregătească. Kettricken a zâmbit şi le-a spus ceva oamenilor de la masa regelui. Lumea s-a aşezat din nou pe scaune şi a început muzica. Dutiful i-a oferit braţul Ellianiei.

Mi-a fost milă de amândoi, atât de tineri şi urmăriţi de atâţia ochi – bogăţia a două popoare, oferită de unul celuilalt drept gaj al alianţei dintre ele. Mâna fetei parcă plutea deasupra încheieturii prinţului când au coborât împreună treptele până la cercul dansatorilor, pe podeaua cu modele desenate în nisipul

presărat. Dintr-un scurt val de Meşteşug, am aflat că gulerul lui Dutiful se freca de gâtul transpirat, dar nici zâmbetul, nici plecăciunea lui graţioasă în faţa fetei nu trădau nimic. A întins braţele către ea, şi Narcesca s-a apropiat destul de mult pentru ca vârfurile degetelor lui să-i atingă talia. Ea nu i-a pus mâinile pe umeri, cum cerea dansul, ci şi-a săltat uşor fusta, parcă vrând să-şi arate mai bine şi mâinile, şi picioarele vioaie. S-au lăsat învăluiţi de muzică şi au dansat perfect, ca două marionete conduse de un maestru păpuşar. Păşind şi învârtindu-se împreună, au dat un spectacol minunat, plin de tinereţe, graţie şi făgăduieli.

I-am urmărit pe cei care îi priveau şi m-a surprins diversitatea sentimentelor citite pe chipurile lor. Chade radia de satisfacţie, dar Kettricken avea o expresie mai ezitantă, în care i-am ghicit dorinţa ca Dutiful să primească de la logodnica sa dragoste adevărată, dar şi un avantaj politic trainic. Arkon Bloodblade îşi încrucişase mâinile la piept şi se uita la cei doi de sus, ca la o dovadă a puterii sale. Ca şi mine, Peottre scruta mulţimea, rămânând acelaşi câine de pază al pupilei sale. Nu stătea încruntat, dar nici nu zâmbea. O clipă, studiindu-i, ni s-au întâlnit întâmplător privirile. Nu am îndrăznit să întorc capul, dar am privit prin el apatic, ca şi când de fapt nu l-aş fi văzut. Ochii lui s-au îndreptat din nou spre Elliania şi i-am zărit pe buze umbra unui surâs.

Atras de privirea lui scrutătoare, i-am urmărit-o. Preţ de-o clipă, m-am lăsat furat de spectacol. Tinerii păşeau şi se roteau în ritmul muzicii, desenând noi modele în nisip cu pantofii şi cu învolburarea fustei. Dutiful era mai înalt decât Narcesca, deci îi era mai uşor să-i privească faţa decât ei, care trebuia să ridice ochii spre el, să zâmbească şi să ţină ritmul. Mâinile lui întinse parcă încadrau zborul unui fluture, atât de uşor se unduia Narcesca în faţa lui. L-am aprobat în gând şi am înţeles de ce zâmbise şi Peottre a încuviinţare mai devreme: băiatul meu nu căuta să pună mâna pe fată; atingerea lui contura fereastra libertăţii ei în pas de dans. Nu voia şi nu încerca s-o constrângă, dimpotrivă, îi punea în evidenţă graţia şi libertatea sub ochii oaspeţilor. M-am întrebat de unde învăţase Dutiful să fie atât de înţelept. Îl convinsese Chade sau îl ajuta instinctul diplomatic înnăscut al unora dintre vlăstarele neamului Farseer? Am ajuns la concluzia că nu conta. Se dovedise pe placul lui Peottre şi

bănuiam că asta avea să fie, în final, în avantajul lui.

Prinţul şi Narcesca au dansat singuri acel prim dans. La următoarele li s-au alăturat şi alţii, nobilimea celor Şase Ducate şi oaspeţii. Peottre s-a ţinut de cuvânt şi a dansat cu Narcesca al doilea dans. Prinţul a rămas singur, dar a izbutit să pară graţios şi în largul său. Chade a venit să-i vorbească, dar a fost invitat la dans de o fată de nici douăzeci de ani.

Arkon Bloodblade a avut neruşinarea să-i ofere braţul reginei Kettricken. Am surprins licărirea fugară de pe chipul ei. L-ar fi refuzat, dar ştia că n-ar fi fost în interesul celor Şase Ducate. Aşa că au coborât treptele împreună. Bloodblade nu ţinea cont de preferinţele partenerei cu fineţea lui Dutiful. A prins-o cu îndrăzneală de mijloc, aşa că ea s-a văzut nevoită să-i pună mâinile pe umeri ca să-i domolească paşii vioi, altminteri s-ar fi trezit învârtindu-se fără control. Kettricken păşea graţios în ritmul muzicii şi-i zâmbea partenerului, dar nu cred că se bucura cu adevărat de plăcerea dansului.

Dansul al treilea a fost mai lent. M-am bucurat când Chade şi-a părăsit tânăra parteneră, care s-a bosumflat drăgălaşă, şi a invitat-o pe Lady Patience. Ea a scuturat din evantai, vrând să-l refuze, dar el a insistat, iar eu ştiam că Patience se bucura în sinea ei. Rămăsese la fel de graţioasă ca odinioară, chiar dacă nu se mişca niciodată exact în ritmul muzicii, şi Chade îi zâmbea, conducând-o în siguranţă printre ceilalţi dansatori, iar mie mişcările ei mi se păreau încântătoare şi fascinante deopotrivă.

Peottre a salvat-o pe regina Kettricken de Bloodblade, care a dansat apoi cu fiica lui. Kettricken părea să se simtă mult mai în largul ei cu bătrânul războinic decât cu cumnatul lui. Vorbeau în timp ce dansau, iar interesul viu din ochii ei era sincer. Ochii lui Dutiful i-au întâlnit pe ai mei o singură clipă. Ştiam cât de stânjenit se simţea, stând acolo ca un cerb singuratic, în vreme ce logodnica i se rotea printre dansatori în braţele tatălui ei. Dar, când a încetat muzica, am fost aproape sigur că Bloodblade ştia asta şi îl compătimea, căci a pus cu hotărâre mâna Narcescăi în a prinţului pentru al patrulea dans.

Şi, tot aşa, petrecerea şi-a urmat cursul. De cele mai multe ori, nobilii din Insulele Străine îşi alegeau partenere dintre femeile lor, însă o tânără a îndrăznit să-l invite pe Lordul Shemshy. Spre surprinderea mea, el s-a simţit flatat şi a dansat

cu ea nu o dată, ci de trei ori. După încheierea dansurilor cu partener, au început cele cu figuri. Nobilii de rang mai înalt s-au retras la mese şi locul le-a fost luat de cei cu rang mărunt. Eu i-am urmărit pe toţi liniştit, în cea mai mare parte a timpului. De câteva ori, stăpânul meu m-a trimis cu mesaje în diverse colţuri ale sălii, de obicei ca să le transmit femeilor complimente şi profundul său regret fiindcă nu le putea invita la dans din pricina gleznei grav scrântite. Câteva s-au strâns în jurul lui, să-l căineze. În toată seara aceea lungă, Civil Bresinga n-a pus nici măcar o dată piciorul în cercul dansatorilor. Însă Rosemary a dansat, o dată chiar cu Chade. I-am privit vorbindu-şi, ea Uitându-se în sus, spre el, şi zâmbindu-i şmechereşte, el păstrând o expresie neutră, însă curtenitoare. Lady Patience s-a retras repede, aşa cum mă aşteptam. Nu fusese niciodată în largul ei într-o atmosferă pompoasă şi în compania curtenilor. Mi-am spus că Dutiful trebuia să se simtă onorat pentru simplul fapt că-şi făcuse apariţia.

Muzica, dansul, mâncarea şi băutura s-au prelungit până după miezul nopţii, către orele mici ale dimineţii. Am încercat să mă apropii cumva de paharul cu vin sau farfuria lui Civil Bresinga, însă n-am avut cum. Petrecerea parcă nu se mai termina. Mă dureau pulpele de atâta stat în picioare. Mi-am amintit cu regret că aveam întâlnire în zori cu prinţul Dutiful. Mă îndoiam că avea să vină, dar trebuia să fiu acolo dacă apărea totuşi. Unde-mi fusese capul? Mult mai înţelept ar fi fost să-l amân cu câteva zile şi să mă folosesc de timpul câştigat astfel ca să dau o fugă acasă.

Lordul Auriu părea însă neobosit. În timp ce petrecerea lua avânt şi lumea împingea mesele la o parte ca să le facă mai mult loc dansatorilor, a găsit un colţ confortabil lângă un cămin şi şi-a mutat curtea personală acolo. Cei care-au venit să-l salute şi au rămas să stea de vorbă cu el erau mulţi şi de diverse ranguri. Iar eu m-am convins încă o dată că Lordul Auriu şi bufonul erau doi oameni foarte diferiţi. Primul era spiritual şi fermecător, dar nu-şi trăda niciodată acel ascuţit simţ al umorului de care făcea paradă bufonul. Pe lângă asta, lordul era jamaillian până în măduva oaselor, rafinat şi, câteodată, intolerant cu ceea ce numea pe faţă „atitudinea în stil Şase Ducate” faţă de moralitatea şi obiceiurile sale. Discuta cu grupul lui de admiratori despre modă şi bijuterii, făcând fără milă

harcea-parcea pe oricine nu se afla în graţiile sale. Flirta scandalos cu femeile, măritate sau nu, bea enorm, dar refuza când i se oferea fumariţă, pe motiv că „orice altă plantă, în afară de frunzele cele mai fine, îmi dă greţuri dimineaţa. Bănuiesc că am fost răsfăţat la curtea Satrapului”. Vorbea despre întâmplări petrecute în îndepărtata Jamaillie cu un lux de amănunte care mă convingea chiar şi pe mine nu numai că trăise pe acele meleaguri, ci şi că fusese martor la evenimentele secrete ale înaltei curţi de acolo.

Către sfârşitul serii, au început să apară cădelniţele cu fumariţă, populare pe vremea lui Regal. Acum erau la modă cele mai mici, cu drogul arzând în vase minuscule din cuşti metalice pe măsura lor, suspendate de lanţuri. Lorzii mai tineri şi câteva doamne îşi aveau propriile cădelniţe, prinse la încheietura mâinii. În câteva locuri, servitori neobosiţi legănau cădelniţele, învăluindu-şi stăpânii în fum.

Nu fusesem niciodată tentat de planta aia care te îmbăta, iar faptul că în mintea mea era legată de Regal o făcea cu atât mai dezgustătoare. Totuşi, chiar şi regina o savura, cu moderaţie, pentru că nu era cunoscută doar în cele Şase Ducate, ci şi în Regatul Munţilor, deşi acolo ardeau un alt soi de iarbă. Altă buruiană, acelaşi nume, aceleaşi efecte, mi-am zis, năucit. Regina se întorsese pe dais. Îi străluceau ochii prin ceaţă. Stătea de poveşti cu Peottre. El îi vorbea zâmbindu-i, dar nu-şi lua ochii de la Elliania, prinsă alături de Dutiful într-un dans cu figuri. Dansa şi Arkon Bloodblade, schimbându-şi mereu partenerele. Îşi lepădase mantia şi-şi descheiase cămaşa. Era un dansator plin de viaţă, deşi fumul unduitor al drogului şi şuvoiul vinului îl împiedicau uneori să păstreze ritmul.

Cred că din milă pentru mine a anunţat Lordul Auriu că durerea din gleznă îl obosise şi îl obliga, din păcate, să se retragă. Admiratorii au insistat să mai rămână, iar el a părut să cadă pe gânduri. Până la urmă, a hotărât că totuşi îi era prea greu. Dar a mai trecut o groază de vreme până când şi-a luat rămas-bun de la toată lumea. Iar când, într-un târziu, i-am înşfăcat taburetul şi perna şi l-am scos din mijlocul petrecăreţilor, am fost opriţi de cel puţin patru ori de oameni care ţineau să-i ureze o noapte bună. Când, după ce am urcat scările anevoie, am intrat în camerele noastre, aveam o imagine mult mai clară a popularităţii sale la curte.

Am zăvorât uşa şi am aprins focul muribund. Mi-am turnat un pahar din vinul lui şi m-am trântit pe un scaun lângă cămin, iar el s-a aşezat pe podea ca să-şi scoată bandajul.

— L-am strâns prea tare! Uită-te la bietul meu picior, aproape că s-a albăstrit şi e rece.

— Aşa-ţi trebuie, am spus, fără pic de milă.

Hainele îmi duhneau a fumariţă. Am răsuflat pe nări, încercând să alung putoarea. M-am uitat la el cum îşi freca degetele şi mi-am dat seama ce uşurat mă simţeam văzându-mă din nou în compania bufonului.

— Cum ţi-a venit ideea asta cu „Lordul Auriu”? Nu cred c-am întâlnit vreodată un nobil mai bârfitor şi mai intrigant. Dacă te-aş fi cunoscut în seara asta, te-aş fi dispreţuit. Îmi aminteşti de Regal.

— Da? Ei, asta-mi reflectă probabil convingerea că ai câte ceva de învăţat de la orice om pe care-l întâlneşti.

A căscat de i-au trosnit fălcile şi s-a aplecat în faţă până ce şi-a atins genunchii cu fruntea, apoi pe spate, până ce a măturat podeaua cu părul lăsat liber. S-a îndreptat fără niciun efort vizibil. A întins mâna şi eu l-am ajutat să se salte în picioare. S-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

— Trebuie să spui multe ca să pari într-adevăr josnic, dacă vrei să-i încurajezi pe alţii să-ţi dezvăluie cele mai meschine şi mai răuvoitoare dintre părerile lor.

— Probabil. Dar de ce şi-ar dori cineva aşa ceva?

S-a aplecat şi mi-a luat paharul din mână.

— Bădăran obraznic. Furi vinul stăpânului tău. Ia-ţi alt pahar.

I-am dat ascultare.

— Când o fac pe nemernicul, aflu cele mai urâte bârfe din castel. Cine a rămas grea cu bărbatul alteia? Cine e înglodat în datorii? Pe cine l-a luat gura pe dinainte şi în faţa cui? Şi despre cine se spune că are Har sau legături cu ăia care îl au?

Am fost cât pe ce să-mi vărs vinul.

— Şi ce-ai aflat?

— Numai ceea ce ne aşteptam, mi-a răspuns, liniştindu-mă. Despre prinţ şi mama lui, niciun cuvânt. Nicio bârfă despre tine. Un zvon interesant despre Civil Bresinga, care a rupt logodna cu Sydel Grayling din cauză că ea are în familie pe cineva cu Har. Un argintar înzestrat cu Har, soţia şi cei şase copii ai lui au fost goniţi din Buckkeep săptămâna trecută. Lady Esomal e foarte

supărată, pentru că tocmai îi comandase două inele. A, Lady Patience are la moşia ei trei păzitoare de gâşte cu Har şi puţin îi pasă cine ştie asta. Cineva s-a plâns că una dintre ele i-a vrăjit şoimii, iar Lady Patience i-a răspuns că Harul nu numai că nu e pentru făcut vrăji, dar, dacă îl mai prinde că-şi trimite şoimii să atace turturelele din grădina ei, pune să fie biciuit cu cravaşa şi n-o interesează cu cine e văr.

— Patience e la fel de discretă şi raţională ca întotdeauna, am spus, zâmbind, şi el a încuviinţat. Am clătinat din cap şi am adăugat cu glas sobru: Dacă ura faţă de înzestraţii cu Har mai creşte mult, Patience se poate trezi în pericol pentru că le ţine partea. Uneori aş vrea să fie la fel de prudentă pe cât e de curajoasă.

— Ţi-e dor de ea, aşa-i? m-a întrebat bufonul cu blândeţe.

Am oftat.

— Da, am recunoscut, şi mi s-a strâns inima.

Nu îi duceam doar dorul. O abandonasem. În seara aceea o văzusem o femeie în pragul bătrâneţii, singură, doar cu servitorii ei credincioşi, bătrâni şi ei.

— Dar nu te-ai gândit niciodată să-i spui că ai supravieţuit? Că eşti în viaţă?

Am negat cu o clătinare a capului.

— Nu, din motivele pe care tocmai ţi le-am spus. Nu ştie ce-i prudenţa. Nu numai că s-ar sui pe acoperiş ca să răspândească vestea, probabil că ar mai şi ameninţa cu biciuirea pe oricine nu se bucură împreună cu ea. Asta, fireşte, după ce i-ar trece furia împotriva mea.

— Fireşte.

Am zâmbit amândoi, dulce amărui, ca atunci când îţi închipui ceva după care tânjeşti din adâncul inimii, dar la care nu te poţi gândi fără să te ia groaza. Focul ardea în faţa noastră, mistuind butucul cu limbi roşii care-i lingeau marginile. Dincolo de obloane sufla vântul. Heraldul iernii. O zvâcnire a vechilor reflexe mi-a adus aminte de tot ce neglijasem. De plantele neculese din grădină, de spanacul-de-baltă adunat pentru ponei. Grijile altui om, din altă viaţă. La Buckkeep, le puteam da uitării. Ar fi trebuit să mă simt mândru, cu o treaptă mai sus, dar mă simţeam jefuit de ele.

— Crezi c-o să vină prinţul la întâlnirea din zori, în turnul lui Verity?

Bufonul ţinea ochii închişi, dar şi-a înclinat capul spre mine.

— Nu ştiu. Încă dansa când am plecat.

— Cred că trebuie să fiu acolo, în caz că apare. Aş vrea să nu-i fi promis aşa ceva. Trebuie să mă întorc la coliba mea, să-mi pun lucrurile în ordine.

Mi-a răspuns cu ceva între aprobare şi oftat. Şi-a tras picioarele sub el şi s-a ghemuit în scaun, ca un copil. Genunchii îi atingeau bărbia.

— Mă duc să mă culc, i-am spus. Ai face bine să te culci şi tu.

A mai scos un sunet. Eu am gemut, m-am dus lângă patul său, am luat o pătură şi l-am învelit.

— Noapte bună, bufonule.

A oftat adânc şi s-a înfăşurat mai strâns în pătură.

Am stins lumânările, în afară de una, pe care am luat-o în odaia mea. Am pus-o pe scrinul scund şi m-am aşezat pe patul tare cu un alt geamăt. Mă durea spatele, jur-împrejurul cicatricei. Statul în picioare mă obosea întotdeauna mai mult decât călăritul sau munca. În mica mea odaie aerul era rece şi închis, înţesat de toate mirosurile adunate în ultima sută de ani. Nu voiam să-l respir în somn. M-am gândit să urc nesfârşita scară care ducea în atelierul lui Chade şi să mă culc acolo, în patul mai lat şi mai moale. Ar fi fost minunat, dacă nu ne-ar fi despărţit atâtea trepte.

Mi-am scos hainele elegante şi, cu mare efort, le-am aranjat frumos. Cuibărindu-mă sub singura mea pătură, m-am hotărât să-i cer bani lui Chade şi să-mi cumpăr măcar încă una, mai puţin ţepoasă. Şi să văd ce face Hap. Şi s-o rog pe Jinna să mă ierte fiindcă nu trecusem să o văd cu o seară înainte, cum îi făgăduisem. Şi să scap de manuscrisele din colibă. Şi să-mi învăţ iapa cum să se poarte. Şi să-l învăţ pe prinţ Meşteşugul şi Harul.

Am tras adânc aer în piept, l-am lăsat să iasă odată cu grijile mele şi m-am afundat în somn.

Umbră de lup.

Nu era un strigăt puternic. Doar fum în vânt. Nu era numele meu, ci numele pe care mi-l dădea altcineva, dar asta nu însemna că trebuia să răspund. Am ignorat chemarea.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

Îmi amintea cum mă trăgea Hap de poala cămăşii când era mic. Întruna, cu încăpăţânare. Enervant ca un ţânţar care-ţi ţiuie la ureche noaptea.

Umbră de lup.

Umbră de lup.

N-avea de gând să plece.

Dorm.

Şi chiar aşa era, mi-am dat seama brusc, în felul în care o ştiu numai cei care visează. Dormeam şi visam. Visele n-au nicio importanţă. Nu?

Şi eu. Numai aşa pot ajunge la tine. N-ai ştiut?

Se pare că răspunsul meu o îmboldise să stăruie. Aproape ca şi cum s-ar fi agăţat de mine.

Nu. N-am ştiut.

M-am uitat alene în jur. Mi s-a părut că recunosc locul. Era primăvară şi merii din apropiere înfloriseră. Auzeam albinele zumzăind neobosite printre florile lor. Iarba verde şi moale îmi mângâia tălpile goale şi aerul blând îmi flutura părul.

Am venit de atâtea ori în visele tale şi te-am urmărit. Mi-am zis să te invit acum într-unul de-al meu. Îţi place?

Lângă mine apăruse o femeie. Nu. O fată. Cineva. Greu de spus. Îi vedeam rochia, pantofii mici, de piele, şi mâinile bronzate, dar restul corpului i se pierdea într-o ceaţă. Nu-i zăream trăsăturile. Cât despre mine… aveam o senzaţie stranie. Mă vedeam ca şi când m-aş fi aflat în afara trupului meu, dar nu eram cel care-mi stătea în faţa ochilor când mă uitam în oglindă, ci un bărbat lăţos, mult mai înalt decât sunt eu în realitate şi mult mai puternic. Părul cărunt aspru îmi cădea pe spate şi-mi acoperea fruntea. Aveam unghiile de la mâini negre şi dinţii ascuţiţi. Simţeam neliniştea ca pe o ciupitură. Pericol, dar nu pentru mine. De ce nu-mi aminteam care era primejdia?

Asta nu sunt eu. Ceva nu e bine.

Fata a râs din toată inima.

Păi, dacă nu mă laşi să te văd aşa cum eşti, atunci va trebui să arăţi aşa cum mi te-am închipuit eu întotdeauna. Umbră de lup, de ce te-ai ţinut deoparte? Mi-a fost dor de tine. Şi m-am temut pentru tine. Te-am simţit suferind din greu, dar nu ştiu de ce ai suferit. Eşti rănit? Parcă nu mai eşti la fel de voinic ca

altădată. Pari obosit şi îmbătrânit. Mi-a fost dor de tine şi de visele tale. Mi-a fost atât de teamă că ai murit! apoi nu ai mai venit deloc. Mi-a trebuit o veşnicie ca să descopăr că pot ajunge eu la tine în loc s-aştept să vii tu.

Sporovăia ca un copil. O spaimă cât se poate de reală s-a furişat în mine. Ca o ceaţă rece în inimă, şi pe urmă am văzut-o, o ceaţa înălţându-mi-se în jur, în vis. Cumva, nu ştiu cum anume, o chemasem. Am vrut să o văd înconjurându-mă mai deasă, mai puternică. Am încercat să o avertizez pe fată.

Nu e corect. Nici bine. Stai deoparte, nu te apropia.

Nu-i cinstit! s-a plâns ea, când ceaţa s-a făcut zid între noi. Gândurile ei şi-au pierdut forţa. *Uite ce-ai făcut cu visul meu. Mi-a fost atât de greu să-l făuresc, iar acum l-ai stricat. Unde pleci? Eşti atât de necioplit!*

M-am eliberat din strânsoarea ei ca dintr-o zvâcnire şi am constatat că mă puteam trezi. De fapt, eram deja treaz, iar în clipa următoare şedeam pe marginea patului. Mi-am trecut degetele prin păr. Eram aproape pregătit pentru durerea de cap de după Meşteşug, când am simţit-o urcând din stomac şi izbindu-mi-se de creştet. Am inspirat adânc şi regulat, hotărât să nu vomit. După ce s-a scurs un timp, n-aş fi putut spune dacă un minut sau jumătate de an, am început, cu o durere cumplită în suflet, să-mi întăresc zidurile Meşteşugului. Fusesem chiar atât de neglijent? Le coborâsem din pricina oboselii sau a fumariţei?

Sau pur şi simplu fiica mea avea destulă putere ca să treacă prin ele?

Capitolul V

AMĂRĂCIUNI ÎMPĂRTĂŞITE

Vifor de nestemate au fost.
Solzi peste solzi lucind ca giuvaiere.
Ochi în flăcări, aripi izbind văzduhul.
Au venit dragonii.

Străfulgerări prea tari ca să rămână-n amintire.
Făgăduinţa a o mie de cântece împlinită.
Gheare sfâşiind, fălci devorând.
S-a întors Regele.

Starling Birdsong, *Răzbunarea lui Verity*

Am simţit freamăt de vânt pe obraji. Am deschis ochii, obosit. Aţipisem, în ciuda frigului dimineţii pătruns prin fereastra deschisă. În faţa mea şi dedesubt, apă cât vedeam cu ochii. Valuri cu creste albe se burzuluiau sub un cer cenuşiu. M-am ridicat din scaunul lui Verity cu un geamăt; din doi paşi, am ajuns la fereastra turnului. De acolo, priveliştea se lărgea: maluri înalte şi abrupte şi pădurea ca lipită de ele, sub acea latură a castelului Buckkeep. Aerul mirosea a furtună, vântul îşi ascuţea colţii de iarnă. Soarele era cu un lat de palmă deasupra orizontului îndepărtat; zorii trecuseră de mult. Prinţul nu venise.

Nu mă mira. Probabil că încă dormea adânc după petrecerea din noaptea trecută. Nu, nu era o surpriză că uitase de întâlnirea noastră, sau poate că se trezise numai cât să-şi spună că nu era chiar atât de importantă şi se culcase la loc. Dar simţeam o oarecare dezamăgire. Nu numai fiindcă prinţul meu considera somnul mai important decât întâlnirea cu mine. Spusese că aveam să ne întâlnim, dar nu venise. Nici nu-mi trimisese vorbă că anulează întâlnirea, ca să nu-mi pierd timpul degeaba. Pentru un băiat de vârsta lui era un fleac, o scăpare. Dar ceea ce era lipsit de însemnătate pentru un băietan conta pentru un prinţ. Voiam să-l cert, cum mă certase şi Chade pe mine cândva. Sau Burrich. Am zâmbit cu tristeţe. La drept vorbind, eu fusesem altfel decât Dutiful la vârsta lui? Burrich nu mă credea niciodată în stare să mă trezesc singur ca să ajung la timp la întâlnirile din

zori. Îmi aduceam foarte bine aminte cum bătea cu pumnii în uşă, ca să se asigure că nu pierd lecţia de luptă cu toporul. Ei bine, dacă rolurile pe care le jucam unul pentru altul s-ar fi schimbat, poate că m-aş fi dus şi eu să bat cu pumnii în uşa prinţului.

Aşa cum stăteau lucruri, m-am mulţumit să scriu un mesaj în praful de pe tăblia unei măsuţe de lângă scaun. „Eu am fost aici; tu nu.” Scurt şi cuprinzător; o dojană, dacă asta voia să vadă în ea. Şi anonim. Putea foarte bine să fie mesajul lăsat de un paj îmbufnat pentru o cameristă care întârziase la întâlnire.

Am închis obloanele şi am ieşit pe unde intrasem, dând la o parte un panou lateral decorativ de lângă cămin. Deschiderea era strâmtă şi nu mi-a fost uşor să potrivesc panoul la loc în urma mea. Lumânarea mi se stinsese. Am coborât pe lunga scară întunecată ajutat numai de crăpăturile înguste din zidul exterior, prin care abia pătrundea câte-un firicel de lumină sau o suflare slabă de vânt. Am dat şi peste un palier mult mai lung decât ţineam minte şi m-am bucurat când, bâjbâind cu piciorul, am atins treapta următoare. La piciorul scării, am luat-o într-o direcţie greşită. A treia oară când am nimerit cu faţa într-o încâlceală de pânze de păianjen, am ştiut că mă rătăcisem. M-am răsucit şi am făcut cale întoarsă pe bâjbâite. Când, după o vreme, am intrat în camera lui Chade prin spatele suportului de sticle cu vin, mă umplusem de praf, nervi şi transpiraţie. Nu eram deloc pregătit pentru ceea ce mă aştepta.

Chade s-a ridicat de pe scaunul din faţa căminului, punând pe masă o cană de ceai.

— Iată-te, FitzChivalry, a exclamat, chiar în momentul când m-a izbit valul Meşteşugului.

Nu mă vezi, om-câine împuţit.

M-am clătinat şi m-am prins de masă ca să nu cad. L-am ignorat pe Chade, care se uita la mine încruntat, ca să mă concentrez asupra lui Thick. Sluga idioată, cu faţa mânjită de funingine, stătea lângă vatra pentru lucru. Ameţit, îi vedeam silueta unduind. Dacă nu mi-aş fi întărit zidurile Meşteşugului în timpul nopţii, ca să mă apăr de încercările stângace ale lui Nettle, cred că ar fi reuşit să-şi şteargă pentru totdeauna chipul din mintea mea. Dar, mulţumită zidurilor, am izbutit să-i vorbesc scrâşnind din dinţi:

— Ba te văd. O să te văd întotdeauna. Dar asta nu înseamnă

c-o să-ţi fac rău, decât dacă încerci să-mi faci tu mie. Sau dacă mai eşti încă o dată necioplit.

Eram din cale afară de tentat să-mi întrebuinţez Harul împotriva lui, să-l *resping* cu o răbufnire de energie animalică pură, dar m-am abţinut. Nu aveam să folosesc nici Meşteşugul. Ar fi trebuit să-mi deschid porţile zidurilor, iar asta ar fi însemnat să-i dezvălui limitele puterii mele mintale. Încă nu eram pregătit pentru asta. Păstrează-ţi calmul, mi-am spus. Trebuie să te stăpâneşti pe tine înainte de a-l stăpâni pe el.

— Nu, nu, Thick! Opreşte-te. E om bun. Are voie aici. Eu spun asta.

Chade i s-a adresat servitorului ca unui copil de trei ani. Mi-am dat seama că ochii mici, care mă priveau sticlind de pe faţa rotundă, nu aparţineau unui om egal mie ca intelect, dar am surprins în ei şi un strop de ciudă pentru că i se vorbea astfel. Nu mi-am desprins privirea de el când i-am spus lui Chade:

— Nu-i nevoie să-i vorbeşti aşa. Nu e idiot. E…

Am căutat un cuvânt potrivit pentru ceea ce ştiam brusc că reprezenta adevărul. Inteligenţa bondocului avea limite înguste, dar nu lipsea.

— … altfel, mi-am încheiat replica şchioapă.

Altfel, am cugetat, adică aşa cum un cal e altfel decât o pisică şi amândoi sunt altfel decât un om. Dar nu mai prost decât el. Aproape că simţeam cum bâjbâia mintea lui către alte direcţii decât a mea, atribuind înţelesuri unor lucruri pe care eu le ignoram, aşa cum ignora el porţiuni întregi ancorate în realitatea mea.

Thick s-a încruntat, uitându-se de la mine la Chade şi iar la mine. Pe urmă şi-a luat mătura, găleata cu cenuşă şi tăciuni şi a ieşit din cameră cu paşi mărunţi şi iuţi. După ce suportul de manuscrise alunecase la locul lui, am surprins un fragment de gând azvârlit spre mine:

Puţi-a-câine.

— Nu mă poate suferi. Ştie şi că am Har, m-am plâns lui Chade, lăsându-mă să cad pe celălalt scaun, şi am adăugat, destul de supărat: Prinţul Dutiful n-a venit în dimineaţa asta în turnul lui Verity, la întâlnirea cu mine, aşa cum îmi spusese.

Vorbele mele au părut s-alunece pe lângă urechea bătrânului.

— Regina vrea să te vadă. Imediat.

În dimineaţa aceea era îmbrăcat frumos, dacă nu chiar

elegant, într-o robă albastră simplă, şi purta papuci îmblăniţi. Oare îl dureau picioarele după cât dansase?

— În legătură cu ce? am întrebat, ridicându-mă ca să-l urmez.

Ne-am îndreptat spre suportul cu sticle de vin.

— Thick nu s-a mirat când m-a văzut intrând pe aici, am remarcat, în timp ce deschideam uşa secretă.

Chade a ridicat din umeri.

— Nu cred că are atâta minte cât să se mire de asta. Mă îndoiesc că a observat.

Am căzut pe gânduri şi am tras concluzia că era posibil să aibă dreptate. Pentru Thick, faptul putea fi lipsit de semnificaţie.

— Şi regina vrea să mă vadă pentru că…

— Pentru că aşa a spus, a ripostat Chade cam ţâfnos.

L-am urmat în tăcere. Bănuiam că şi capul lui zvâcnea de durere la fel ca al meu. Ştiam că avea un antidot împotriva mahmurelii, dar şi cât de greu era să-l pregătească. Uneori era mai uşor să suporţi durerea de cap decât să-i găseşti leacul.

Am intrat în apartamentele reginei, cum mai intraserăm şi altădată. Chade s-a oprit să tragă cu ochiul şi cu urechea, convingându-se că nu existau martori nepoftiţi, apoi m-a condus, printr-o odaie tainică, în salonul reginei, unde ne aştepta ea. Ne-a privit cu un zâmbet obosit. Era singură.

Ne-am înclinat amândoi, ceremonios.

— Bună dimineaţa, regina mea, a salutat-o Chade şi pentru mine, iar ea şi-a întins braţele spre noi, în semn de bun-venit.

Ultima oară când ajunsesem eu acolo, Kettricken ne aşteptase cu sufletul la gură şi cu gândul numai şi numai la fiul ei dispărut. De data asta, în cameră se simţea mâna ei peste tot: în mijlocul unei măsuţe, şase frunze aurii fuseseră aranjate pe o tavă cu pietricele de râu sclipitoare. Trei lumânări înalte ardeau împrăştiind parfum de violete. Câteva carpete de lână fereau tălpile de frigul iernii care avea să vină, iar scaunele fuseseră acoperite cu piei de oaie. În vatră ardea focul şi dintr-un ibric atârnat de-asupra lui se înălţa abur. Încăperea îmi aducea aminte de casa ei de la munte. Pregătise şi o gustare pe o măsuţă, iar într-un vas larg aburea ceaiul. Am văzut că nu erau decât două ceşti.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus pe FitzChivalry, Lord Chade.

Îi cerea cu eleganţă să plece. El s-a înclinat din nou, poate mai ţeapăn decât prima oară, şi s-a retras prin odaia tainică. Eu

am rămas în picioare în faţa reginei, întrebându-mă despre ce putea fi vorba. După ce s-a închis uşa în urma lui Chade, ea a oftat brusc. S-a aşezat la masă şi mi-a arătat celălalt scaun.

— Te rog, Fitz.

Nu mă invita doar să stau jos, ci şi să renunţ la etichetă.

Am studiat-o în timp ce mă aşezam. Aveam aproape aceeaşi vârstă, dar anii trecuseră peste ea mult mai blând decât peste mine. Pe mine mă umpluseră de cicatrice, iar pe ea o atinseseră uşor, în treacăt, lăsându-i doar câteva riduri la colţurile ochilor şi ale gurii. Purta o rochie verde, care-i scotea în evidenţă părul auriu şi sclipirile de jad din ochi. Croiala era simplă, şi tot atât de simplu îşi aranjase şi părul, doar împletindu-l. Nu purta bijuterii şi nu-şi ascundea pielea sub farduri.

Mi-a turnat ceai şi mi-a pus cana în faţă fără niciun fel de ceremonie.

— Sunt şi prăjituri, dacă vrei.

Voiam, fiindcă nu apucasem să pun nimic în gură în ziua aceea. Dar ceva din vocea ei, un soi de răguşeală abia simţită, m-a făcut să pun ceaşca pe masă îndată ce am ridicat-o. Ea se ferea să mă privească în faţă. I-au tremurat genele şi o lacrimă strecurată printre ele i s-a prelins pe obraz.

— Kettricken? am întrebat în panică.

Ce nu mergea bine şi eu habar n-aveam? Aflase că pe narcescă n-o trăgea inima să se mărite cu fiul ei? Mai primise vreo ameninţare legată de Har?

Respira întretăiat şi m-a privit dintr-odată drept în ochi.

— Of, Fitz, nu de asta te-am chemat. Am vrut să-mi păstrez durerea pentru mine. Dar… îmi pare atât de rău. Pentru noi toţi. Când am auzit, ştiam deja. M-am trezit în ziua aia în zori, simţind că se rupsese ceva, ceva important.

A încercat zadarnic să-şi dreagă vocea. A continuat tot cu glas răguşit şi cu obrajii scăldaţi în lacrimi:

— Nu puteam spune exact ce anume se pierduse, dar când mi-a adus Chade veştile primite de la tine, am ştiut imediat. L-am simţit plecând, Fitz. L-am simţit pe Ochi întunecaţi când ne-a părăsit.

A tăcut, copleşită de suspine. Şi-a ascuns faţa în mâini, plângând ca un copil cu sufletul pustiit.

Am vrut să fug. Aproape că reuşisem să-mi stăpânesc durerea, şi ea îmi deschidea rana. Am rămas o vreme înlemnit,

amorţit de atâta suferinţă. De ce trebuia să mi-o zgândărească?

Dar ea nu părea să-mi observe răceala.

— Anii trec, dar nu-ţi şterg niciodată amintirea unui prieten ca el.

Vorbea pentru sine, cu faţa în palme. Cuvintele răguşite erau grele de lacrimi. S-a legănat uşor pe scaun.

— Nu m-am mai simţit atât de apropiată de un animal înainte de a călători împreună. Dar în orele lungi de mers fără oprire ne-a fost întotdeauna alături, ne-o lua înainte şi revenea, şi pe urmă se ducea să vadă dacă nu e cineva în spatele nostru. Pentru mine a fost ca un scut; ori de câte ori se întorcea tropăind vesel, ştiam că e mulţumit fiindcă nu ne aşteaptă niciun pericol. Dacă nu ne-ar fi liniştit astfel, sunt sigură că mi-ar fi pierit curajul de o sută de ori. Când am pornit la drum, părea doar o parte din tine. Pe urmă am descoperit cum era el însuşi. Viteaz, tenace, cu un haz al lui. Au fost momente, mai ales la carieră, când ne-a însoţit la vânătoare şi numai el a părut să înţeleagă ce simţeam. Nu numai fiindcă puteam să-l strâng la piept şi să plâng cu capul în blana lui, ştiind că nu avea să-mi trădeze slăbiciunea, ci şi fiindcă se înveselea când vedea că am putere. Dacă vânam împreună şi reuşeam să dobor câte-o pasăre, îi simţeam încuviinţarea… ca pe un fel de ferocitate care-mi spunea că merit să supravieţuiesc, că mi-am câştigat locul în lume.

Kettricken respira printre suspine.

— Cred că îmi va fi întotdeauna dor de el. Şi nici măcar n-am apucat să-l mai văd înainte de…

Mintea mi-a luat-o razna. Nu bănuisem că fuseseră atât de apropiaţi. Şi Ochi întunecaţi îşi păzise bine secretele. Ştiam că regina Kettricken avea un strop de Har, i-l simţisem cercetându-mă când medita. Mi se trezise de multe ori bănuiala că „legătura” muntenească dintre ea şi lumea vie purta un nume mai puţin blând în cele Şase Ducate. Dar ea şi lupul meu?

— Ţi-a vorbit? L-ai auzit pe Ochi Întunecaţi în gândurile tale?

A clătinat din cap, fără să-şi ridice faţa din mâini. Mi-a răspuns printre degete:

— Nu. Dar l-am simţit în inimă, când altceva nu mai simţeam deloc.

M-am săltat încet de pe scaun. Am ocolit măsuţa. Voiam doar s-o bat prieteneşte pe umerii încovoiaţi, dar când am atins-o, s-a

ridicat brusc şi mi-a căzut în braţe. Am strâns-o la piept şi am lăsat-o să-mi plângă pe umăr. Şi, fără să-mi ceară îngăduinţă, au izvorât şi lacrimile mele. Pe urmă, suferinţa aceea, nu doar milă pentru mine, ci durere pricinuită sufletului ei de moartea lui Ochi întunecaţi, a trezit-o pe a mea şi jalea a trecut peste zăgazuri. Tot chinul pe care mă străduisem să-l ascund de cei care nu înţelegeau ce pierdere grea suferisem şi-a cerut dreptul să răbufnească. Cred că mi-am dat seama că am schimbat rolurile cu Kettricken abia când mi-a apăsat încet umerii, împingându-mă pe scaunul ei. Mi-a oferit mica ei batistă inutilă şi mi-a sărutat uşor fruntea şi obrajii. Nu mă puteam opri din plâns. Stătea lângă mine, îmi legăna capul lipit de pieptul ei, mă mângâia pe păr şi mă lăsa să plâng. Îmi vorbea întretăiat despre lupul meu şi-mi spunea cât însemnase pentru ea în cuvinte pe care de-abia le auzeam.

Nu a încercat nici să mă oprească din plâns, nici să-mi spună că totul avea să fie bine. Ştia că nu era adevărat. Dar când, în cele din urmă, mi-au secat lacrimile, s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură, un sărut tămăduitor. Avea pe buze sarea propriilor ei lacrimi. Pe urmă şi-a îndreptat spatele.

A oftat adânc, ca uşurată de o povară.

— Of, bietul tău păr, a murmurat, netezindu-mi şuviţele rebele. Dragul meu Fitz… Cât te-am chinuit! Pe amândoi v-am chinuit. Şi nu pot niciodată să… A părut să simtă că vorbele nu-şi aveau rost. Dar… ei… bea-ţi ceaiul cât e încă fierbinte.

S-a îndepărtat şi peste câteva clipe mi-am recâştigat stăpânirea de sine. Se aşezase pe scaunul meu, aşa că am fost nevoit să beau din cana ei. Ceaiul ardea încă. Se scursese foarte puţin timp, însă eu aveam impresia că trecusem dincolo de un punct important, de răscruce. Mi se părea că respiram trăgând în plămâni mai mult aer decât în ultimele zile. Kettricken mi-a luat ceaşca. Când mi-am ridicat ochii spre ea, a schiţat un zâmbet. Lacrimile îi înroşiseră ochii, iar nasul îi căpătase o nuanţă roz. Nu mi se păruse niciodată mai frumoasă.

Am rămas o vreme aşa, împreună. Ceaiul era de mirodenii, plăcut la gust şi înviorător. Am mâncat rulouri pufoase umplute cu cârnaţi, tarte cu fructe şi tune de ovăz, simple, dar săţioase. Cred că niciunul dintre noi nu avea destulă încredere în glasul său ca să vorbească, dar nici nu era nevoie de cuvinte. Am mâncat în linişte. M-am dus să umplu ceainicul cu apă fiartă. Am

opărit plantele şi am turnat ceai pentru amândoi. După câteva minute de tăcere, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a spus încet:

— Aşa că, vezi, aşa-zisa „pată“ a fiului meu se trage de la mine.

Parcă ar fi continuat o conversaţie. Mă întrebasem dacă avea să facă legătura între ea şi Harul lui Dutiful. Şi, odată făcută, m-au întristat vinovăţia şi amărăciunea din glasul ei.

— Dutiful nu e primul înzestrat cu Har în neamul Farseer, am subliniat. Eu sunt unul dintre ceilalţi.

— Iar mama ta a fost munteancă. Nu i-ai fost dat lui Verity la Moonseye? Cine altcineva decât o femeie de la munte te-ar fi putut naşte acolo? O regăsesc în părul tău moale şi am auzit-o în glasul tău, care şi-a amintit foarte repede de limba copilăriei când ai venit prima oară la Jhaampe. Dacă munţii te-au însemnat astfel, de ce nu şi altcumva? Poate că de la mama ta ai moştenit Harul. Poate că magia lui curge în venele celor de la munte.

— Cred că Dutiful l-a moştenit în aceeaşi măsură de la tatăl şi de la mama sa, am spus, apropiindu-mă periculos de mult de adevăr.

— Dar…

— Dar contează prea puţin de la cine l-a luat, am întrerupt-o destul de brutal. Voiam să schimb subiectul. Băiatul are Har şi trebuie să vedem ce e de făcut. Când m-a rugat prima oară să-i dau lecţii, m-am îngrozit, Acum cred că instinctul nu l-a înşelat. E mai bine să ştie tot ceea ce îl pot învăţa despre ambele lui puteri magice.

Kettricken s-a luminat la faţă.

— Aşadar ai fost de acord să-l înveţi!

Nu mai încăpea îndoială, îmi pierdusem îndemânarea, nu mai ştiam să păstrez secretul unei urzeli. Sau poate, am reflectat, confuz, regina înţelesese că subtilitatea şi blândeţea o puteau ajuta să afle secrete pe care nici şiretenia lui Chade nu le smulsese de la mine. Mi-a citit fără greş expresia feţei, şi asta părea să-mi susţină a doua teorie.

— Nu voi spune prinţului nimic. Dacă vrea ca totul să rămână numai între voi, aşa să fie. Când începeţi?

— Oricât de repede îi convine prinţului, am răspuns, ocolind adevărul.

Nu voiam să-l pârăsc că ratase deja prima lecţie.

A dat din cap, părând mulţumită să lase asta în seama mea. Şi-a dres glasul.

— FitzChivalry, de fapt te-am chemat pentru că... vreau să îndrept lucrurile în ceea ce te priveşte. Atât cât vom putea. În multe privinţe nu te pot trata după cum meriţi. Dar orice putem face pentru confortul sau plăcerea ta, vreau să facem. Ai ales rolul de slujitor al Lordului Auriu şi înţeleg de ce. Totuşi, mă întristează că un prinţ cu sângele tău nu poate fi recunoscut de către rudele sale. Aşadar, ce putem face? Vrei camere separate pentru tine, în care să intri numai tu ştii pe unde şi unde să te simţi cât mai confortabil?

— Nu, m-am grăbit să spun şi, dându-mi seama de bruscheţea răspunsului, am adăugat: cred că lucrurile e mai bine să rămână aşa cum sunt. Mă simt confortabil unde stau acum.

Voi trăi în acest loc, dar nu-l voi putea face niciodată casa mea. Ar fi fost zadarnic să încerc. Gândul m-a zguduit. Căminul tău, mi-am spus, e un loc pe care îl împarţi cu alţii. Podul de deasupra grajdului, unde stătusem cu Burrich, sau coliba unde locuisem cu Ochi Întunecaţi şi Hap. Dar odăile pe care le împărţeam acum cu bufonul? Nu. Rolurile pe care le jucam însemnau prea multă prudenţă, prea multă izolare, prea multă constrângere.

— ... aranjat o sumă de bani lunară. De acum înainte, Chade va avea grijă s-o primeşti, dar azi vreau să ai asta.

Regina tocmai punea în faţa mea o pungă, un săculeţ de pânză brodat cu flori stilizate. A zornăit zgomotos când a atins masa. Obrajii mi s-au împurpurat fără voia mea şi nu am putut ascunde acest lucru. Când am ridicat ochii, obrajii ei erau la fel de roşii.

— E stânjenitor, nu? Să nu mă înţelegi greşit, FitzChivalry. Banii ăştia nu plătesc ceea ce ai făcut pentru mine şi ai mei. Pentru aşa ceva, toţi banii din lume n-ar fi de-ajuns. Dar omul trăieşte făcând cheltuieli, şi nu se cuvine ca tocmai tu să le ceri altora ceea ce-ţi trebuie.

Am înţeles-o bine, dar nu m-am putut împiedica să spun:

— Tu şi ai tăi sunteţi tot ai mei, regina mea. Şi ai dreptate. Nici toţi banii din lume nu ar putea cumpăra ceea ce fac pentru ai mei.

O altă femeie mi-ar fi considerat spusele un reproş. Dar

cuvintele mele au aprins în ochii lui Kettricken scânteia unei mândrii năvalnice. Mi-a zâmbit.

— Mă bucur că suntem rude, FitzChivalry. Rurisk a fost singurul meu frate. Nimeni nu-l poate înlocui. Dar nimeni nu se poate apropia mai mult ca tine de ceea ce înseamnă pentru mine un frate.

Am chibzuit că, în privinţa asta, ne înţelegeam foarte bine unul pe altul. Mă încălzea gândul că mă considera rudă cu ea, deşi rudă de sânge eram cu soţul şi fiul ei. Regele Shrewd mă făcuse odinioară al lui, încheind cu mine un târg pecetluit cu un ac de argint. Nici acul, nici regele nu mai erau demult. Dar târgul nostru supravieţuise? Regele Shrewd preferase să mă ia sub ocrotirea lui ca rege, mai degrabă decât ca bunic. Acum Kettricken, regina mea, mă recunoştea în primul rând ca rudă şi în al doilea rând ca frate. Ea nu făcea târguri. S-ar fi încruntat la gândul că e nevoie de un târg ca să-şi asigure loialitatea mea.

— Aş vrea să-i spun fiului meu cine eşti de fapt.

Asta m-a smuls din scurta mea stare de mulţumire.

— Nu, regina mea, te rog. Cunoaşterea unui asemenea secret reprezintă un pericol şi o povară. De ce să-l împovărăm cu el?

— De ce să i-l ascundem moştenitorului neamului Farseer?

Între noi s-a lăsat liniştea. Îndelungată.

— Poate să i-l dezvăluim mai târziu, am spus în cele din urmă.

Mi-a luat o piatră de pe inimă când a încuviinţat cu o înclinare a capului. Dar mi-a pus-o imediat înapoi:

— Am să ştiu când va sosi timpul.

S-a întins peste masă şi mi-a luat mână. Nu m-am împotrivit. Mi-a întors-o cu palma în sus şi a pus ceva în ea.

— Demult de tot, purtai un ac de argint cu rubin, primit de la Shrewd. Unul care te făcea al său şi-ţi deschidea întotdeauna uşa lui. Acum aş vrea să porţi asta din aceleaşi motive.

Era o bijuterie măruntă. O vulpiţă argintie care-mi făcea cu un ochi verde dintr-o poziţie alertă, cu coada stufoasă încolăcită în jurul labelor. Era bine fixată de un ac lung. Am studiat-o cu atenţie. Era o întruchipare a perfecţiunii.

— E lucrată de mâna ta.

— N-ai uitat că-mi place să lucrez argintul, şi asta mă măguleşte. Da, eu am făcut-o. Iar tu ai făcut din vulpe blazonul meu de aici, din Buckkeep.

Mi-am descheiat şireturile cămăşii de servitor. Sub ochii ei,

am înfipt acul în căptuşeală. Pe dinafară nu se vedea nimic, dar, când mi-am legat la loc şireturile, am simţit vulpiţa pe piept. Mi-am dres glasul.

— Îmi faci o mare onoare. Şi, fiindcă ai spus că-ţi sunt la fel de apropiat ca un frate, îţi voi pune o întrebare pe care sunt sigur că ţi-ar fi pus-o şi Rurisk. Voi avea îndrăzneala să te întreb de ce o ţii printre doamnele tale pe aceea care a încercat să-ţi ia viaţa. Da, viaţa ta şi a copilului tău, încă nenăscut.

M-a privit sincer nedumerită. Apoi a tresărit ca înţepată cu acul.

— A, vorbeşti despre Lady Rosemary.

— Da.

— S-a scurs atâta vreme… Ceea ce spui s-a petrecut acum o veşnicie, Fitz. Ştii, când mă uit la ea, nici nu mă mai gândesc la ce-a fost. La sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii, când s-a întors Regal aici, Rosemary făcea parte din suita lui. Îi murise mama şi fusese… neglijată. La început, nu-i suportam să-i văd pe ea şi pe Regal în faţa ochilor. Dar trebuia să salvez aparenţele, iar scuzele şi jurămintele lui scârboase de credinţă faţă de moştenitorul nenăscut s-au dovedit… folositoare. Au ajutat la unirea celor Şase Ducate, pentru că adusese cu sine nobilimea din Tilth şi Farrow. Şi aveam o nevoie disperată de sprijinul lor. N-a lipsit mult ca după Războiul Corăbiilor Roşii să urmeze unul civil. Ducatele sunt foarte diferite între ele. Dar influenţa lui Regal a fost suficientă pentru a-i întoarce pe nobili în favoarea mea. Pe urmă, Regal a murit, atât de straniu şi de violent. S-a zvonit, inevitabil, că l-aş fi ucis eu, ca să mă răzbun pentru toate suferinţele pe care mi le pricinuise. Chade a stăruit să fac anumite gesturi pentru nobilii lui, ca să-i aduc de partea mea. Şi l-am ascultat. Am mutat-o pe Lady Patience în locul lui, la Tradeford, fiindcă simţeam că am mare nevoie de sprijin acolo. Dar, după ce am chibzuit foarte bine cine şi ce trebuia să primească, le-am dăruit celor care trebuiau potoliţi toate celelalte proprietăţi ale lui.

— Şi care a fost reacţia lordului Bright?

Povestea asta era o noutate pentru mine. Bright fusese moştenitorul lui Regal, iar acum era duce de Farrow. O mare parte din ceea ce „dăruise” Kettricken era, neîndoielnic, moştenirea care i se cuvenea lui de drept.

— L-am recompensat altfel. După ce nu fusese în stare să

apere ducatul Buck şi Buckkeepul, ajunsese pe o poziţie foarte precară. Nu putea protesta vehement, pentru că nu moştenise şi influenţă lui Regal asupra nobilimii. Dar m-am străduit să-l fac nu doar mulţumit de soarta lui, ci şi un conducător mai bun decât ar fi fost altminteri. M-am ocupat de educaţia lui în privinţe care nu ţineau doar de vin şi haine. Ga duce de Farrow, şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului chiar aici, la Buckkeep. Patience se ocupă de Tradeford în locul lui, probabil mult mai bine decât ar fi făcut-o el, pentru că ea are simţ practic, ştie să pună oamenii să facă exact ceea ce se pricep să facă. Şi îi trimite rapoarte lunare, mult mai detaliate decât i-ar plăcea lui, dar eu insist să le citească de la cap la coadă împreună cu un trezorier de-al meu, nu numai ca să mă asigur că le înţelege, dar şi ca să-l oblig să declare că e mulţumit de ceea ce se petrece acolo. Şi acum cred că într-adevăr este.

— Bănuiesc că şi ducesa lui are o legătură cu asta, m-am hazardat să afirm.

Kettricken avu graţia să roşească uşor.

— Chade a considerat că va fi mai fericit dacă se însoară. Şi e vremea să aibă un moştenitor. Dacă ar fi rămas burlac, ar fi stârnit discordie la curte.

— Cine i-a ales ducesa? am întrebat, încercând să nu par prea aspru.

— Lordul Chade a propus mai multe tinere de familie bună, care aveau… însuşirile necesare. Eu am avut grijă să-i fie prezentate. Şi să afle familiile lor că m-aş fi bucurat dacă ducele o alegea pe una dintre ele. Şi s-au întrecut să-l cucerească, dar şi-a ales singur mireasa – am avut grijă să aibă prilejul să aleagă…

— Una docilă şi nu foarte ambiţioasă. Fata cuiva loial reginei, am încheiat eu în locul ei.

Kettricken m-a privit în ochi.

— Da. Apoi, după ce respirase scurt: Crezi că am greşit, FitzChivalry? Tu, cel care mi-a dat primele lecţii de manevrare a intrigilor de la curte în avantajul meu?

I-am zâmbit.

— Nu. Ca să fiu sincer, sunt mândru de tine. Şi, judecând după expresia lordului Bright de la festinul de azi-noapte, ai ales bine pentru el, având în vedere şi dragostea, şi loialitatea.

Kettricken a oftat, aproape cu uşurare.

— Mulţumesc. Ţin mult la părerea ta, FitzChivalry, am ţinut întotdeauna. N-aş vrea să trag vreodată concluzia că m-am făcut de râs în faţa ta.

— Mă îndoiesc că ai putea, am liniştit-o sincer şi galant totodată, apoi am revenit la ceea ce mă interesa. Şi Rosemary?

— După moartea lui Regal, cei din anturajul lui s-au risipit pe la casele lor sau ca să ia în primire domeniile pe care li le oferisem. Pe Rosemary n-a vrut-o nimeni. Tatăl îi murise înainte de a naşte. Mama avea un titlu, Lady Celeffa de Firwood[8], dar nu şi o avere care să-l justifice. Firwood e o proprietate mică, feuda unui cerşetor. Există şi un conac, dar mi s-a spus că e nelocuit de câţiva ani. Dacă nu ar fi fost în graţiile prinţului Regal, Lady Celeffa n-ar fi ajuns niciodată la curte. Kettricken a oftat. Aşa că Rosemary s-a pomenit orfană la opt ani şi nicidecum în graţiile reginei. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun cum era tratată la curte.

M-am crispat fără voia mea. Îmi aminteam foarte bine cum fusesem tratat eu.

— Am încercat s-o ignor, dar Chade n-a vrut să lase lucrurile aşa cum erau. Ca să fiu sinceră, nici eu.

— A fost o ameninţare pentru tine. O asasină pe jumătate pregătită, învăţată de Regal să te urască. Nu putea fi lăsată de capul ei.

Kettricken a continuat după câteva clipe de tăcere.

— Când vorbeşti aşa, parcă-i aud pe Chade. Nu. Era mai rău decât atât. Era un copil neglijat, o fetiţă pe care o învinovăţeam pentru că devenise exact ceea ce fusese învăţată să devină. Era un reproş zilnic la adresa mea, fiindcă ştiam că o neglijasem şi o tratasem cu asprime. Dacă m-aş fi purtat cu ea cum trebuie să se poarte o doamnă cu pajul ei, Regal nu ar fi întors-o împotriva mea.

— Dacă nu cumva o luase sub influenţa lui încă dinainte de a veni ea la tine.

— Chiar dacă a fost aşa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă nu m-ar fi preocupat doar viaţa şi grijile mele.

— Îţi era paj, nu fiică!

A păstrat câteva clipe tăcerea.

— Fitz, a spus apoi, uiţi că am fost crescută în Regatul Munţilor, ca să fiu Sacrificiu pentru poporul meu. Nu o regină, nu

---

[8] Lemn de brad (n. tr.).

aşa cum te aştepţi tu. Eu cer mai mult de la mine însămi.

La asta n-am avut replică.

— Deci tu ai hotărât s-o păstrezi.

— Chade a spus că trebuie s-o păstrez sau să scap de ea pentru totdeauna. Cuvintele lui m-au umplut de groază. Să omori un copil pentru ceea ce a fost învăţat să facă? Pe urmă, aceleaşi cuvinte m-au făcut să judec mai limpede. Ar fi fost mai blând s-o omorâm pe loc, decât s-o torturez ignorând-o, ca până atunci. Aşa că m-am dus în odaia ei chiar în seara aia. Singură. Îi era o teamă cumplită de mine, iar camera aia era friguroasă şi aproape goală, şi aşternuturile de pe pat nu mai fuseseră spălate de cine ştie când. Cămaşa de noapte îi rămăsese mică; se rupsese la umeri, era mult prea scurtă pentru ea. S-a ghemuit pe pat cât mai departe de mine şi n-a făcut altceva decât să mă fixeze cu ochi mari. Eu am întrebat-o ce preferă, să fie dată în grija lui Lady Patience sau să-mi slujească mie din nou ca paj.

— Şi a ales să-ţi fie paj.

— A izbucnit în lacrimi, s-a aruncat pe podea, s-a agăţat de fustele mele şi mi-a spus că-şi închipuise că n-o mai puteam suferi. Plângea cu sughiţuri, atât de tare încât, până am izbutit s-o liniştesc, transpiraţia îi lipise părul de cap şi tremura toată. Fitz, mi-a fost ruşine că mă purtasem cu atâta cruzime faţă de un copil, nu făcându-i ceva, ci doar neglijându-l. Numai eu şi Chade bănuiam că încercase să-mi facă rău, şi bănuielile noastre nu erau cunoscute. Dar nu-i mai dădusem nicio atenţie şi asta le îngăduise tuturor celor din castel să se poarte urât şi crud cu ea. Pantofii ei mici erau ferfeniţă...

Vocea lui Kettricken s-a frânt şi, în ciuda voinţei mele, mi s-a făcut brusc milă de Rosemary. Regina a respirat adânc şi şi-a continuat povestea.

— M-a implorat să-i dau voie să mă slujească din nou, Fitz. N-avea nici şapte ani când a făcut tot ce i-a cerut Regal. Nu m-a urât niciodată, nici n-a înţeles ce face. Sunt sigură că pentru ea a fost un joc să tragă cu urechea şi să repete tot ce auzea.

Am încercat să judec la rece şi cu aspru.

— Şi să întindă unsoare pe trepte, ca să cazi tu?

— Dar crezi că i s-a spus de ce? Sau numai să le dea cu unsoare după ce urc în grădina de pe acoperiş? În ochii unui copil putea să pară o simplă farsă.

— Ai întrebat-o?

O scurtă ezitare.

— De unele lucruri e mai bine să nu vorbeşti. Chiar dacă ştia că trebuia să cad, nu cred că şi-a dat seama cât de grave puteau fi urmările. Bănuiesc că e posibil să fi văzut în mine două femei, cea pe care voia Regal s-o doboare şi acea Kettricken pe care o slujea zi de zi. Cel care ar trebui învinovăţit pentru faptele ei e mort.

Şi, de când am luat-o din nou în slujba mea, mi-a fost întotdeauna loială şi şi-a dat mereu silinţa să-mi facă pe plac.

Kettricken a oftat şi a continuat uitându-se pe lângă mine.

— Trecutul trebuie să rămână în trecut, Fitz. Mai ales pentru cei care conduc o ţară. Trebuie să-mi însor băiatul cu fata cuiva de pe Insulele Străine. Trebuie să încurajez negoţul şi alianţele cu oamenii care mi-au condamnat regele la moarte. Crezi că e cazul să-mi fac probleme fiindcă am luat o mică spioană sub aripa mea ocrotitoare şi am transformat-o într-una din doamnele de la curte?

Am respirat şi eu adânc. Dacă, în cincisprezece ani, Kettricken nu-şi regretase hotărârea, n-aveau să i-o schimbe acum cuvintele mele, oricare ar fi fost şi poate că nici nu trebuia.

— Ei, presupun că ar fi trebuit să m-aştept la asta. Nu ţi-ai făcut probleme nici când, după ce ai venit la curtea noastră, ai făcut dintr-un asasin sfetnicul tău.

— Primul meu prieten de aici, m-a corectat ea.

S-a încruntat. Când o cunoscusem, nu avusese ridurile pe care i le vedeam acum pe frunte şi între ochi, grijile i le întipăriseră între timp acolo.

— Nu sunt deloc încântată de tot teatrul pe care-l jucăm. Aş vrea să te am alături şi să fii dascălul fiului meu. Te-aş onora şi ca prieten, şi ca pe un Farseer.

— Nu e cu putinţă, i-am spus cu hotărâre. Şi e mai bine aşa. Îţi sunt de mai mult folos în rolul meu de acum şi sunt un pericol mult mai mic pentru tine şi pentru prinţ.

— Dar eşti tu într-un pericol mai mare. Chade mi-a spus că Pestriţii te-au ameninţat chiar la doi paşi de castel.

Aş fi preferat să nu afle ea ce mi se întâmplase.

— De asta mă ocup eu. Poate-i fac să se-arate la faţă.

— Poate. Dar mi-e ruşine că trebuie să te descurci singur, cel puţin în aparenţă, în asemenea situaţii. Îţi spun sincer că detest

habotnicia asta care încă mai există în cele Şase Ducate, ca şi faptul că nobilii se prefac că n-o văd. M-am străduit din toate puterile să vin în ajutorul celor cu Har, dar lucrurile se mişcă greu. Când au început s-apară afişele Pestriţilor, m-am înfuriat.

Chade m-a sfătuit să nu fac nimic la mânie. Acum mă întreb dacă n-ar fi fost mai înţelept să-mi fac cunoscută mânia. În al doilea rând, am vrut să afle înzestraţii cu Har că sunt gata să le fac dreptate. Am vrut să le-o spun, să-i invit pe conducătorii lor la mine, ca să făurim împreună un scut împotriva Pestriţilor.

Kettricken a clătinat din cap.

— Dar Chade s-a amestecat din nou, mi-a spus că înzestraţii cu Har nu au nici conducători recunoscuţi, nici destulă încredere în casa Farseer ca să vină la o asemenea întâlnire. Iar noi nu avem niciun mijlocitor în care să se încreadă, nici cum să le garantăm că nu plănuim să-i atragem aici pentru a-i nimici. M-a convins să renunţ la idee. Chade e un bun sfetnic, priceput la politică şi la manevrele puterii, a adăugat, părând şovăitoare. Dar uneori am impresia că ne conduce numai în direcţia care asigură stabilitate celor Şase Ducate, fără să se întrebe dacă s-a făcut dreptate pentru toţi supuşii mei. Fruntea lui Kettricken s-a încreţit. Spune că dreptatea are cu atât mai multe şanse să domnească într-o ţară, cu cât e ţara mai stabilă. Poate că are dreptate. Dar mi-e adesea dor de felul în care discutam noi doi aceste lucruri. Şi de asta ţi-am simţit lipsa, FitzChivalry. Nu-mi place că nu te pot avea alături când vreau, ci trebuie să trimit după tine în secret. Aş vrea să te pot invita să fii alături de mine şi de Peottre la jocul de astăzi, pentru că aş vrea să ştiu ce crezi despre el. E un bărbat care mă pune mult pe gânduri.

— Jocul tău cu Peottre de azi?

— Am discutat puţin cu el aseară. Tot discutând despre şansele ca Dutiful şi Elliania să fie cu adevărat fericiţi, am ajuns şi la „noroc”. Iar de acolo, la jocuri de noroc. Mai ţii minte jocul acela de la munte, cu cărţi şi piese de forma runelor?

Mi-am scotocit prin memorie.

— Cred că mi-ai vorbit de el odată. Şi, da, îmi aduc aminte că am şi citit despre el pe vremea când aşteptam să-mi revin, după ce a încercat Regal prima oară să mă ucidă.

— Se joacă cu cărţi sau tablete, fie pictate pe hârtie tare, fie cioplite pe bucăţi subţiri de lemn. Reprezintă eroi simbolici din basmele noastre, ca Bătrânul Ţesător şi Vânătorul la Pândă.

Piesele sunt rune, cele care înseamnă Piatră, Apă şi Păşune.

— Da, sigur am auzit de el.

— Peottre vrea să-l învăţ cum se joacă. S-a arătat foarte interesat de el. Mi-a spus că au şi ei un joc pe Insulele Străine cu rune desenate pe cuburi care se amestecă între ele şi se aruncă. Pe urmă jucătorii îşi pun pionii pe o pânză sau pe o tablă pictată cu zeităţi minore, ca Vântul, Fumul şi Copacul. Seamănă cu al nostru, nu-i aşa?

— Probabil, am admis.

Dar gândul că avea să-l înveţe pe Peottre jocul ei o entuziasma pe regină mult mai mult decât m-aş fi aşteptat. Oare îl găsea atrăgător pe Străinul războinic şi făţarnic?

— Trebuie să-mi dai mai multe amănunte, când le vei afla. Aş vrea să ştiu dacă runele de pe zaruri sunt la fel cu cele din jocul vostru.

— Ne-am pune o mulţime de întrebări, nu? Dacă ar semăna runele între ele. Mai ales că unele rune din jocul meu apar pe stâlpii Meşteşugului.

— Ah.

Kettricken încă mă mai putea surprinde. Întotdeauna reuşise să se gândească la mai multe deodată, să facă legătura între lucruri ciudat de diferite, descoperind tipare cărora altora le scăpau. Aşa găsise şi harta pierdută a regatului Străbunilor. Am simţit brusc că-mi dăduse de gândit la prea multe.

M-am ridicat ca să-i cer voie să mă retrag, m-am înclinat şi mi-am dorit să am cu ce cuvinte să-i mulţumesc. Însă, o clipă mai târziu, mi s-a părut că e bizar să-i mulţumeşti celui care jeleşte sincer pe cineva pe care l-ai iubit. Am bâiguit ceva, dar m-a oprit, luându-mi mâinile într-ale ei.

— Şi poate că numai tu ai înţeles ce-am simţii când l-am pierdut pe Verity. Cum a fost să-l văd preschimbat, să ştiu că va învinge, şi totuşi să plâng, egoistă, ştiind şi că nu-l voi mai revedea niciodată pe bărbatul care fusese. Nu e prima tragedie pe care am trăit-o împreună, FitzChivalry. Amândoi am trecut singuri printr-o mare parte din viaţă.

Nu se cuvenea, dar am făcut-o oricum. Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept.

— Te-a iubit atât de mult… i-am spus, vorbind cu voce sugrumată despre regele meu pierdut.

Şi-a lăsat fruntea pe umărul meu.

— Ştiu, a şoptit. Mă sprijin şi acum pe dragostea lui. Uneori am impresia că îl simt lângă mine, sfătuindu-mă în vremuri grele. Fie ca Ochi Întunecaţi să-ţi fie mereu alături, aşa cum îmi e mie Verity.

Am ţinut-o în braţe pe iubita lui Verity clipe îndelungate. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel… Dar urarea ei era de bine şi mă alina. M-am desprins de ea cu un oftat. Regina şi slujitorul ei s-au despărţit, întorcându-se fiecare la îndeletnicirile sale de zi cu zi.

Capitolul VI

NIMICIRE

… şi e aproape sigur că Statele Chalced i-ar fi putut înfrânge pe negustorii din Bingtown şi le-ar fi putut lua teritoriile dacă ar fi reuşit să menţină o blocadă solidă în golful Bingtown.

Două feluri de magie le-au pus însă piedici, căci sigur magie a fost la mijloc, deşi sunt unii care o pun la îndoială, pentru că oamenii din Bingtown sunt negustori, nu luptători, aşa cum ştie toată lumea. Mulţumită celei dintâi, negustorii din Bingtown stăpânesc Corăbii Vii, însufleţite şi înzestrate cu raţiune printr-un ritual tainic, în timpul căruia sunt sacrificaţi trei copii sau membri vârstnici ai aceleiaşi familii. Nu numai că statuile de la prova acestor vase vorbesc şi se mişcă, dar au şi o nemaipomenită putere, care le îngăduie să zdrobească alte corăbii, mai mici, odată ce le încolţesc. Unele pot să scuipe foc la o distanţă egală cu de trei ori lungimea lor.

A doua magie este pusă la îndoială de ignoranţi în aceeaşi măsură ca prima, dar, cum eu, călător fiind, am văzut-o cu ochii mei, îi desfid pe toţi cei care o consideră o minciună. Artizanii din Bingtown au cioplit în grabă, dar cu iscusinţă, un dragon din nestemate albastre şi argintii şi l-au trezit la viaţă printr-un minunat amestec de magie şi… fragment dispărut din cauza degradării pergamentului, ca să-şi apere portul. Această creatură, *numită Tinnitgliat de cei ce i-au dat viaţă, s-a ridicat din ruinele fumegânde ale cartierului de depozite din Bingtown*, *distrus de chalcedeni, şi a alungat corăbiile duşmane din port.*

Winfroda, *Aventuri din călătoriile mele în jurul lumii*

M-am întors din nou în odaia mea prin labirintul de coridoare înguste. Înainte de a intra, m-am oprit şi am încercat să văd ceva pe întuneric. Odată intrat, am zăvorât uşa secretă. M-am oprit din nou şi am rămas perfect nemişcat. Prin uşa închisă dinspre camerele bufonului se auzeau voci.

— Nu ştiu nici când s-a sculat şi a plecat, nici de ce şi habar n-am când se va întoarce. La început mi s-a părut o idee foarte bună să am lângă mine un războinic puternic şi destoinic, în stare nu numai să mă apere de hoţii de stradă, dar şi să-mi fie

valet şi să se ocupe de celelalte nevoi ale mele. Dar s-a dovedit că nu pot lăsa pe seama lui sarcinile zilnice. Uită-te aici! A trebuit să înşfac un paj care trecea pe coridor şi să-i poruncesc lui să-i ceară unui băiat de la bucătărie să-mi aducă dejunul. Şi nici măcar nu mi-a adus ce-mi place! îmi vine să-l concediez pe Badgerlock, dar cu glezna asta nu mă descurc fără un servitor vânjos. Ei, asta e. Poate că va trebui să-i accept cusururile şi să-mi iau un paj sau doi care să se ocupe de treburile zilnice. Uite ce praf e pe poliţă. Mai mare ruşinea. Nu pot invita pe nimeni în odăile mele dacă arată aşa. E un noroc că durerea din gleznă mă îndeamnă spre îndeletniciri singuratice zilele astea.

Am împietrit. Voiam să ştiu cu cine vorbeşte şi de ce mă căuta persoana aceea, dar nu puteam intra peste ei, din moment ce Lordul Auriu insistase deja că nu eram acolo.

— Prea bine. Atunci pot să las un mesaj pentru servitorul tău, Lord Auriu?

Era Laurel, care nu-şi ascundea iritarea din voce. Văzuse prea des cum ne purtăm unul cu altul când ne însoţise în ultima noastră aventură ca să se lase păcălită de mascarada noastră. Nu avea să mai creadă niciodată că suntem stăpân şi servitor. Ne ieşisem din roluri de prea multe ori. Totuşi, înţelegeam şi de ce Lordul Auriu insista să ne prefacem în continuare. Altminteri ne-am fi dat înşelăciunea pe deplin în vileag la curte.

— Desigur. Sau eşti bine-venită diseară, ca să afli dacă şi-a adus aminte de îndatoririle lui şi s-a întors acasă.

Dacă avusese de gând s-o îmbuneze, dăduse greş.

— Un mesaj e de-ajuns, sunt sigură. Trecând pe la grajduri, am observat că e ceva în neregulă cu iapa lui şi m-am îngrijorat. Dacă se poate întâlni cu mine azi, la ora prânzului, îi voi arăta despre ce e vorba.

— Şi dacă nu se întoarce până la prânz... pe Sa, nu pot să sufăr treaba asta! S-o fac pe secretarul servitorului meu!

— Lord Auriu. Vocea ei calmă i-a întrerupt isteria prefăcută. Sunt foarte îngrijorată. Spune-i să vină la întâlnirea cu mine sau să găsească o altă cale ca să stăm de vorbă. La revedere.

A plecat trântind uşa. Am auzit bufnitura, dar am aşteptat totuşi câteva minute, ca să mă conving că bufonul e singur. Am deschis uşa fără zgomot, dar simţurile lui mai presus de fire l-au ajutat iarăşi.

— Iată-te, a exclamat cu un oftat de uşurare. Începeam să mă

îngrijorez.

M-a privit cu mai multă atenţie şi un zâmbet i-a luminat obrazul.

— Se vede treaba că prima lecţie a prinţului a mers foarte bine.

— Prinţul a preferat să sară peste ea. Iar mie îmi pare rău că te-am neglijat. Nu mi-a dat prin cap să-i aduc Lordului Auriu dejunul.

A scos un sunet care arăta că nu-i pasă de dejun.

— Te asigur că ultimul lucru la care mă aştept e să fii *tu* un servitor priceput. Sunt perfect capabil să-mi fac singur rost de-ale gurii. Dar e nevoie de scandal când mă văd obligat să fur pajul altuia pentru asta. Am bodogănit şi m-am plâns destul ca să-mi pot lua încă un servitor fără să stârnesc bănuieli.

Şi-a turnat încă o ceaşcă de ceai, a sorbit din ea şi s-a strâmbat.

— E rece. Mi-a arătat mâncarea rămasă. Ţi-e foame?

— Nu. Am mâncat cu Kettricken.

A dat din cap, nicidecum surprins.

— Prinţul mi-a trimis un mesaj în dimineaţa asta. Acum îl înţeleg. Mi-ai scris aşa: „M-am întristat văzând că glezna Domniei Voastre nu v-a îngăduit să dansaţi la logodna mea. Ştiu prea bine ce supărător e când o neplăcere neaşteptată te împiedică să te bucuri de o plăcere mult aşteptată. Sper din tot sufletul că vă veţi putea relua cât de curând îndeletnicirile îndrăgite."

Am dat din cap mulţumit.

— Fraze bine întoarse din condei, care izbutesc şi să-şi transmită mesajul. Prinţul nostru e tot mai subtil.

— Are ascuţimea minţii tatălui său, a încuviinţat bufonul, dar, după ce l-am săgetat cu privirea, a lui a devenit blajină şi senină. Mai ai un mesaj, a adăugat. De la Laurel.

— Ştiu. L-am auzit.

— M-am gândit eu.

Am clătinat din cap.

— M-a nedumerit şi m-a alarmat. După felul în care a vorbit, nu cred că are legătură cu iapa mea. Dar o să mă întâlnesc cu ea la prânz, ca să mă lămuresc. Pe urmă aş vrea să cobor în oraş, să-l văd pe Hap şi să-mi cer iertare de la Jinna.

Bufonul a înălţat dintr-o sprânceană palidă.

— I-am promis că trec pe la ea aseară, ca să stau de vorbă cu Hap. Dar, după cum ştii, în loc de asta, te-am însoţit la sărbătorirea logodnei.

A luat un bucheţel de flori albe de pe tava cu mâncare şi l-a mirosit cu un aer meditativ.

— Atâţia oameni, şi toţi vor să petreacă timp cu tine.

Am oftat.

— Mi-e greu. Nu prea ştiu cum să-i împac pe toţi. M-am obişnuit cu viaţa mea singuratică, când numai Ochi Întunecaţi şi Hap aveau nevoie de mine. Nu cred că mă descurc prea bine. Nu-mi dau seama cum şi-a rezolvat Chade toate treburile atâţia ani.

— E un păianjen. Un ţesător care-şi întinde firele în toate direcţiile. Stă în mijlocul pânzei şi interpretează fiecare tragere de fir.

Am zâmbit.

— L-ai descris întocmai. Nu măgulitor, dar precis.

Şi-a lăsat brusc capul pe-o parte şi m-a privit pieziş.

— Deci Kettricken a fost, nu-i aşa? Nu Chade.

— Nu înţeleg.

Şi-a privit mâinile în care răsucea buchetul.

— S-a produs o schimbare în tine. Nu mai eşti adus de spate. Mă priveşti în ochi când vorbeşti. Nu mai am senzaţia că trebuie să mă uit peste umăr, ca să văd dacă nu e o stafie acolo. A aşezat florile pe masă cu delicateţe. Cineva ţi-a luat o parte din povară de pe umeri.

— Kettricken, i-am mărturisit, după câteva clipe. Mi-am dres glasul. A fost mai apropiată de Ochi Întunecaţi decât am crezut. Îl jeleşte şi ea.

— Ca şi mine.

Mi-am cântărit cuvintele înainte de a le rosti. M-am întrebat dacă erau cu adevărat necesare, dacă nu cumva l-aş fi putut răni. Până la urmă, le-am rostit:

— Dar altfel. Kettricken plânge după el în felul meu, pentru el şi pentru ceea ce a însemnat pentru ea. Tu…

M-am oprit, neştiind cum să mă exprim.

— Eu l-am iubit prin tine. Prin legătura noastră a devenit el real pentru mine. Aşa că, într-un fel, nu-l jelesc pe Ochi Întunecaţi ca tine. Jelesc jalea ta.

— Întotdeauna ai ştiut să jonglezi cu cuvintele mai bine decât

mine.

— Da, a încuviinţat. Apoi şi-a încrucişat braţele la piept oftând. Ei, mă bucur că te-a putut ajuta cineva. Deşi o invidiez pe Kettricken.

Asta n-avea sens.

— O invidiezi fiindcă jeleşte?

— O invidiez fiindcă ţi-a alinat durerea. Te las pe tine să aduni vasele şi să le duci la bucătărie, s-a grăbit să adauge, înainte de a apuca să-i răspund. Ai grijă s-o faci acolo pe morocănosul, ca şi când stăpânul tău te-ar fi dojenit aspru. Pe urmă poţi pleca la Laurel şi în oraş. Am de gând să petrec o zi liniştită, văzându-mi numai de treburile mele. Am dat de veste că mă doare glezna şi vreau să mă odihnesc fără oaspeţi. Către sfârşitul după-amiezii sunt invitat la un joc cu favoriţii reginei. Aşa că, dacă nu mă găseşti aici, caută-mă acolo. Te vei întoarce la timp ca să m-ajuţi să ţopăi până la cină?

— Cred că da.

S-a posomorât brusc, ca şi cum chiar l-ar fi durut piciorul. A dat din cap cu gravitate.

— Poate ne vedem atunci.

S-a ridicat de la masă şi a luat-o către odaia lui. A deschis uşa fără o vorbă şi a închis-o fără zgomot, dar cu hotărâre.

Am adunat vasele pe tavă. În ciuda spuselor bufonului despre nepriceperea mea, am făcut şi ordine în cameră. Am dus vasele la bucătărie, apoi am adus apă şi lemne pentru noi. Uşa bufonului a rămas închisă. Oare era bolnav? Aş fi îndrăznit să bat în ea, dacă nu s-ar fi apropiat deja amiaza. M-am dus în cămăruţa mea şi mi-am pus sabia cea urâtă. Am luat câteva monede din punga primită de la Kettricken şi am ascuns restul sub un colţ de saltea. Mi-am verificat buzunarele ascunse, mi-am luat mantia din cui şi am pornit-o spre grajduri.

Grajdul era plin ochi de caii puhoiului de oaspeţi veniţi la logodna lui Dutiful. Aşa că toţi caii oamenilor de rând, ca mine, fuseseră mutaţi în „grajdurile vechi”, grajdurile copilăriei mele. Faptul mă mulţumea din cale-afară. Aveam mult mai puţine şanse să dau de Hands sau de oricine altcineva care l-ar fi putut recunoaşte pe băiatul care locuise odată acolo cu Burrich, mai-marele grăjdarilor.

Am găsit-o pe Laurel proptită de uşa boxei Negruţei. Îi vorbea iepei cu blândeţe. Poate că-i înţelesesem greşit mesajul.

Îngrijorarea mea pentru animal a crescut pe măsură ce mă apropiam.

— Ce-a păţit? am întrebat. Apoi, amintindu-mi cu întârziere de bunele maniere, am salutat-o: Bună ziua, vânătorule Laurel. Am venit precum mi-ai cerut.

Negruţa nu părea să se sinchisească de vreunul dintre noi.

— Bună ziua, Badgerlock. Îţi mulţumesc c-ai venit.

Şi-a rotit privirea ca din întâmplare, probabil în căutarea unui cotlon pustiu, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi. Vino.

— Cum doreşti, domniţă.

S-a îndepărtat cu paşi mari şi eu am urmat-o. Am trecut pe lângă şirurile de boxe până ne-am văzut în partea din spate a grajdului, apoi, spre uluirea mea, am urcat scările, acum şubrede, spre podul care-l adăpostise cândva pe Burrich. Când fusese şef peste grăjdari, spusese sus şi tare că prefera să trăiască mai degrabă aproape de animalele lui decât în nişte odăi mai bune în castel. Cât locuisem alături de el, crezusem că era adevărat. Dar în anii care urmaseră înţelesesem că îşi păstrase locuinţa umilă din pod şi ca să mă ţină pe mine departe de ochii oamenilor, dar şi fiindcă nu-i plăcea să-şi vâre nimeni nasul în viaţa lui. Acum, urcând scările în spatele lui Laurel, m-am întrebat ce ştia ea din toate astea. Mă conduce acolo ca să-mi spună că ştia cine sunt?

Uşa din capul scărilor nu era zăvorâtă. A deschis-o cu umărul, făcând-o să zgârie podeaua. A pătruns în odaia umbroasă şi mi-a făcut semn s-o urmez. M-am aplecat ca să nu ating o pânză de păianjen prăfuită de pe cadrul uşii. Singura lumină pătrundea prin crăpăturile oblonului ferestruicii de pe peretele opus. Locul mi s-a părut brusc foarte strâmt. Puţina mobilă care ne fusese de-ajuns mie şi lui Burrich dispăruse de mult, înlocuită de obiecte de-ale grăjdarilor, aruncate în neorânduială: bucăţi răsucite de hamuri vechi, unelte stricate, pături roase de molii; toate lucrurile pe care le dăduseră deoparte, cu gândul că poate le vor repara cândva sau le vor prinde bine la ananghie, umpleau camera în care îmi petrecusem copilăria.

În ce hal l-ar fi scos pe Burrich din sărite aşa ceva! mi-am spus. M-am mirat că Hands suporta o asemenea harababură, apoi m-am gândit că, probabil, avea alte treburi mai importante pe cap. Grajdurile ajunseseră o responsabilitate mai mare şi mai

grea decât pe vremea Războiului Corăbiilor Roşii. Nu credeam că Hands stătea noaptea să ungă şi să repare hamuri.

Laurel mi-a interpretat greşit expresia feţei:

— Ştiu, miroase urât, dar nu e nimeni. Am vrut să vorbim în camera ta, însă Lordul Auriu a fost prea ocupat s-o facă pe marele nobil.

— *E* un mare nobil, am subliniat, dar am amuţit când m-a fulgerat cu privirea.

Mi-am adus aminte cu întârziere că Lordul Auriu îi dăduse lui Laurel multă atenţie în timpul călătoriei noastre, dar cu o seară înainte nu schimbaseră nicio vorbă. Aha.

— Nu-mi pasă cine e, nici cine eşti tu de fapt. A dat deoparte iritarea pe care i-o stârniserăm amândoi, ca să treacă la lucruri mai grave. Am primit un mesaj de la vărul meu Deerkin. Ca să mă pună în gardă pe mine, nu pe tine. Nu cred că ar fi de acord să-ţi dezvălui ţie aşa ceva, pentru că are motive serioase să nu se prăpădească de dragul tău. Însă s-ar părea că regina te preţuieşte, iar eu pe ea am jurat s-o slujesc.

— Aşa cum am jurat şi eu, am asigurat-o. Ia-i dat şi ei vestea?

M-a fixat cu privirea.

— Încă nu, a recunoscut. Poate nu va fi nevoie, e ceva de care te poţi ocupa şi singur. Şi mi-e mai uşor să te chem pe tine aici, decât s-o prind pe ea câteva clipe singură.

— Despre ce e vorba?

— Mi-a spus să fug. Pestriţii ştiu cine sunt şi unde mă aflu. Sunt de două ori trădătoare, după părerea lor. Din pricina obârşiei mele, consideră că am şi eu Sânge Străvechi. În plus, mai sunt şi în slujba odioasei case Farseer. Mă vor omorî dacă li se va ivi ocazia.

Vorbea despre ameninţare fără să i se simtă vreo urmă de nelinişte în glas. Dar şi l-a coborât şi şi-a ferit privirea când a adăugat:

— Tot asta au de gând şi cu tine.

Între noi s-a lăsat liniştea. Am privit dansul firelor de praf în razele subţiri de soare strecurate prin crăpături, chibzuind la cele aflate. După o vreme, Laurel a vorbit din nou:

— Uite cum stau lucrurile. Laudwine încă suferă din cauza braţului pe care i l-ai tăiat. În urma scurtei noastre aventuri, mulţi adepţi de-ai lui l-au părăsit şi au revenit la vechile obiceiuri ale Sângelui Străvechi. Familiile cu Sânge Străvechi i-

au silit pe fiii şi fiicele lor să se lepede de Pestriţi şi de uneltirile lor. Mulţi cred că regina vrea cu adevărat să le ofere o soartă mai bună. S-a aflat că fiul ei are Har, aşa că e privită cu mai multă simpatie. Se vor mulţumi să aştepte, cel puţin o scurtă vreme, să vadă cum ne va trata acum.

— Iar cei rămaşi de partea Pestriţilor? am întrebat şovăitor.

Laurel a clătinat din cap.

— Cei care-l urmează pe Laudwine sunt cei mai periculoşi şi mai puţin rezonabili. Îi atrage pe oamenii care vor să verse sânge şi să facă ravagii. Vor mai degrabă răzbunare decât dreptate, mai degrabă putere decât pace. Unii ca Laudwine şi-au văzut familia şi prietenii ucişi pentru crima de a avea Har. În vinele altora curge nebunie, nu sânge. Nu sunt mulţi la număr, dar *nu* au limite când e vorba să-şi atingă ţelurile. Sunt la fel de periculoşi ca o oaste imensă.

— Care ţeluri?

— Cât se poate de simple. Putere. Răzbunare împotriva celor care i-au oprimat pe cei cu Har. Urăsc casa Farseer. Dar mai mult te urăsc pe tine. Laudwine le alimentează ura. Se scaldă în ură şi le-o oferă adepţilor săi ca şi când ar fi aur. Le-ai stârnit mânia împotriva acelor oameni cu Sânge Străvechi care „se ploconesc în faţa împilatorilor Farseer". Pestriţii lui Laudwine au trecut la represalii împotriva celor cu Sânge Străvechi care te-au ajutat contra lor. Pe unii i-au ars. Au împrăştiat sau au furat turme. Asemenea atacuri nu sunt o noutate, dar Pestriţii ameninţă cu mai rău. Ameninţă că îi vor da în vileag pe toţi cei care nu se vor lupta alături de ei împotriva neamului Farseer. Îi încântă ideea că ar trebui să fim omorâţi de cei împotriva cărora refuzăm să ne ridicăm. Spun că toţi cei de Sânge Străvechi trebuie să li se alăture sau să fie scoşi din comunitate ca nişte gunoaie.

Pe faţa ei palidă se citea îngrijorarea. Ştiam că familia ei era cu adevărat ameninţată şi mi se făcea stomacul ghem numai la gândul că, în parte, eu eram cauza.

Am tras aer în piept.

— Ştiam câte ceva din tot ce mi-ai spus. Acum câteva nopţi, Pestriţii m-au urmărit pe drumul dintre oraş şi castel. Ce mă miră e că m-au lăsat în viaţă.

A ridicat din umeri nu fiindcă nu i-ar fi păsat de pericolul în care mă aflam, ci fiindcă îi înţelegea, într-un fel, pe Pestriţi.

— Eşti ţinta lor specială. I-ai tăiat braţul lui Laudwine. Ai Sânge Străvechi, slujeşti casa Farseer şi li te opui lor făţiş. A clătinat din cap. Nu te bucura că te-au lăsat în viaţă, când te-ar fi putut omorî cu uşurinţă. Asta nu înseamnă decât că au nevoie de tine viu, că vor să te folosească într-un anume scop. Vărul meu a făcut aluzie la asta când m-a prevenit, mi-a spus că mi-am găsit tovarăşi mai nepotriviţi decât am crezut. Printre Pestriţi circulă zvonul că Lordul Auriu şi Tom Badgerlock nu sunt cine par a fi – şi asta nu mă miră, dar Deerkin crede că e semn rău.

A tăcut, parcă pentru a-mi da timp să-i răspund. N-am spus nimic, m-am mulţumit să mă gândesc la vorbele ei. Oare făcuse cineva legătura între Tom Badgerlock şi Bastardul cu Har din cântece şi legende? Şi, dacă o făcuse, de ce ar fi avut nevoie de mine viu? Dacă voiau să mă ia ostatic şi să mă folosească împotriva neamului Farseer, ar fi putut s-o facă în noaptea aceea. Dar Laurel mi-a risipit gândurile încruntându-se, nemulţumită de tăcerea mea, şi adăugând:

— Raidurile şi atacurile date împotriva celor asemenea lor îi întorc pe cei cu Sânge Străvechi împotriva Pestriţilor. Îi duşmănesc chiar şi unii care-şi ziceau cândva astfel. Se pare că uneori atacă doar pentru a regla conturi vechi sau pentru profit personal, nu în numele cauzei lor „nobile”. Nimeni nu le pune frâu. Laudwine e încă prea slăbit ca să revină în frunte. Are febră şi e furios fiindcă şi-a pierdut braţul. Apropiaţii lui te urăsc de două ori mai mult pentru asta. Abia aşteaptă să se răzbune. Ca dovadă, nici nu te-ai întors bine în Buckkeep şi ţi-au şi dat de urmă.

O vreme, am rămas amândoi tăcuţi în camera prăfuită, fiecare cu gândurile sale, prea negre ca să ni le împărtăşim. Într-un târziu, Laurel a vorbit cu glas şovăielnic:

— Ţi-ai dat seama că Deerkin mai are legături cu Pestriţii. Încearcă să-l atragă din nou de partea lor. Trebuie să… pretindă că ţine cu ei. Ca să ne apere familia. Merge pe un drum îngust şi riscant. Aude lucruri care-l pun în mare primejdie dacă le repetă, dar mi-a trimis totuşi vorbă.

Cuvintele i s-au stins încet pe buze. Se holba la fereastra întunecată ca şi când ar fi putut să vadă dincolo de ea. Ştiam ce încerca să dea de înţeles.

— Ar trebui să vorbeşti cu regina. Să-i spui că Deerkin trebuie

să lase impresia că trădează coroana dacă vrea să-şi apere familia. O să fugi, aşa cum te îmboldeşte el?

Laurel a clătinat din cap.

— Să fug? Unde? La ai mei? I-aş pune într-o primejdie şi mai mare. Măcar aici, Pestriţii trebuie să între în gura lupului ca să pună mâna pe mine. Voi rămâne şi îmi voi sluji regina.

M-am întrebat dacă n-ar fi putut Chade s-o apere măcar pe ea, dacă nu şi pe vărul ei. Laurel a continuat cu voce plată:

— La urechea lui Deerkin a ajuns zvonul că Pestriţii se aliază cu nişte străini. „Oameni puternici, care de-abia aşteaptă să distrugă casa Farseer şi să-i aducă pe adepţii lui Laudwine la putere.” Mi-a aruncat o privire îngrijorată. Sună a laudă prostească, nu-i aşa? Nu poate fi adevărat, nu?

— Cel mai bine e să vorbeşti cu regina, am repetat, sperând să nu-şi dea seama că mi se părea cu putinţă.

Ştiam că trebuia să-i spun asta lui Chade.

— Dar tu? m-a întrebat Laurel. O să fugi? Cred că ar trebui. Fiindcă poţi deveni un exemplu grăitor al puterii Pestriţilor. Dacă te dau în vileag, dovedesc că există oameni cu Har chiar între zidurile Buckkeepului. Dacă te ciopârţesc şi te ard, înspăimântă alţi trădători cu Sânge Străvechi, dovedind că aceia care-şi reneagă semenii sunt, la rândul lor, renegaţi şi trădaţi.

Ea nu avea Har. Vărul ei avea. Magia curgea în venele familiei sale, dar Laurel nu se topea de dragul Harului şi de al celor care-l foloseau. Asemenea multor locuitori din cele Şase Ducate, vedea în puterea mea de a simţi animalele şi de a mă lega de unul dintre ele o vrăjitorie dezgustătoare. Poate că, auzit din gura ei, cuvântul „trădător” n-ar fi trebuit să mă usture mult mai puţin, dar dispreţul care răzbătea din mesaj mă arsese ca fierul roşu.

— Nu mi-am trădat semenii cu Sânge Străvechi. Nu fac altceva decât să-mi respect jurământul de credinţă faţă de casa Farseer. Dacă înzestraţii cu Har n-ar fi încercat să-i facă rău prinţului, n-aş fi fost nevoit să-l smulg din ghearele lor.

— Iar eu, a ripostat ea, fără ocolişuri, n-am făcut altceva decât să repet mesajul vărului meu. N-au fost cuvintele mele. Mi l-a transmis ca s-o pot preveni pe regină, în parte pentru că se simte dator faţă de mine. Dar şi pentru că ea e cel mai îngăduitor reprezentant al casei Farseer de până acum. Nu vrea s-o vadă nici făcută de ruşine, nici pierzându-şi puterea. Cred că

Deerkin îşi închipuie că regina ţi-ar face de petrecanie dacă ar şti că poţi fi folosit împotriva ei. Eu însă o cunosc mai bine. Nu-mi va lua în seamă avertizarea şi te va trimite departe de Buckkeep înainte de a te folosi cineva împotriva ei.

Aha, acesta era, de fapt, adevăratul mesaj al lui Laurel pentru mine!

— Deci aşa crezi că ar fi cel mai bine pentru toţi? Să dispar pur şi simplu, fără să mi-o ceară cineva.

— Ai apărut ca din senin, mi-a răspuns, privind dincolo de mine. Poate e mai bine să dispari tot aşa.

Ideea mi-a surâs pentru o clipă. Puteam să cobor, să pun şaua pe Negruţa şi să mă fac nevăzut. Hap era deja ucenic, iar Chade avea să se îngrijească să rămână aşa. Nu prea mă trăgea inima să-l învăţ pe prinţul Dutiful Meşteşugul, şi cu atât mai puţin ceea ce ştiam despre Har. Părea soluţia cea mai simplă. Să dispar. Însă…

— N-am venit la Buckkeep fiindcă am vrut eu, ci la porunca reginei. Şi tot la porunca ei rămân. Plecarea mea nu ar înlătura primejdia care o paşte. Laudwine şi adepţii lui ştiu că prinţul are Har.

— M-am gândit că asta vei spune, a recunoscut Laurel. Şi, după mine, ai dreptate. Dar o voi preveni totuşi pe regină.

— Ar fi o neglijenţă să n-o faci. Îţi mulţumesc că ţi-ai găsit timp să mă cauţi şi să mă previi. Ştiu că nu i-am dat lui Deerkin motive să mă simpatizeze. Sunt gata să dau uitării cele petrecute între noi. Dacă ai ocazia, te rog să i-o spui. Zi-i că nu le port pică nici lui, nici celor care încă mai respectă adevărata tradiţie a Sângelui Străvechi. Dar întotdeauna va trebui să pun mai presus jurământul meu de credinţă faţă de Farseeri.

— Şi eu, a răspuns ea cu hotărâre.

— Nu mi-ai spus nimic despre intenţiile lui Laudwine în privinţa prinţului.

— Pentru că Deerkin n-a pomenit de asta. Nu-ţi pot răspunde decât că nu le cunosc.

— Înţeleg.

Nu mai aveam ce să ne spunem. Am lăsat-o să coboare prima, ca să nu fim văzuţi împreună. Eu am zăbovit în odaie ceva mai mult decât ar fi trebuit. Urma lăsată de cuţitul meu în copilărie încă se mai întrezărea sub praful de pe pervaz. Am înălţat ochii spre tavanul înclinat, către locul unde fusese

cândva aşternutul mai de paie. Încă se mai ghicea conturul bufniţei în textura complicată a lemnului de acolo. De la Burrich şi de la mine nu rămăsese în odaie mai nimic. Timpul şi cei veniţi după noi ne şterseseră complet urmele. Am plecat trăgând uşa după mine.

Aş fi putut să pun şaua pe Negruţa şi să călăresc până în oraş, dar am preferat să merg pe jos, în ciuda frigului muşcător. Am crezut întotdeauna că e mai greu să urmăreşti pe cineva care merge pe jos. Am trecut de porţi fără să am parte de incidente sau comentarii. Am pornit cu paşi iuţi, dar, odată ce gărzile şi alţi călători nu mă mai puteau vedea, am ieşit de pe drum şi m-am ascuns în tufişurile de la marginea lui, ca să văd dacă nu sunt urmărit. Am stat nemişcat, în linişte, până când a început să mă doară cicatricea de la spate. În vânt se simţea umezeala, avea să plouă sau să ningă după lăsarea serii. Îmi îngheţaseră urechile şi nasul. Am tras concluzia că nu mă urmărea nimeni. Totuşi, am mai ieşit de pe drum de două ori înainte de a ajunge în oraş.

Am mers până la Jinna făcând mai multe ocoluri prin oraş. Din prudenţă, dar şi pentru că şovăiam. Voiam să-i ofer un dar, şi drept scuză că nu o vizitasem cu o seară înainte, cum promisesem, şi drept mulţumire că mă ajuta să-i port de grijă lui Hap, dar nu ştiam ce să-i cumpăr. Cerceii mi se păreau un cadou prea personal, prea permanent. Ca şi eşarfa în culori aprinse care mi-a atras atenţia pe taraba unui ţesător. Somonul proaspăt afumat mi-a aţâţat pofta de mâncare, dar mi s-a părut nepotrivit. Eram un bărbat în toată firea, pus în încurcătură ca un băieţandru. Cum să-mi exprim mulţumirea şi interesul şi să-mi cer iertare, fără să par din cale afară de recunoscător, de vinovat sau de interesat? Am decis că voiam un cadou ca din partea unui prieten, unul pe care să i-l fi putut oferi şi bufonului sau lui Hap fără să mă simt jenat. Am ales un săculeţ cu aluve dulci din recolta bogată de anul acela, şi o pâine proaspătă, cu mirodenii. Cu ele în mână, am bătut încrezător la uşa care purta însemnul cititorului în palmă pe ea.

— O clipă! am auzit vocea Jinnei.

A deschis jumătatea de sus a uşii, mijindu-şi ochii în lumina soarelui. În spatele ei, camera era în semiîntuneric, cu obloanele trase şi lumânări parfumate aprinse pe masă.

— A, Tom. Tocmai îi ghicesc unui client. Poţi să aştepţi?

— Bineînţeles.
— Bine.

A închis bine uşa şi m-a lăsat afară. Nu la asta mă aşteptasem, dar era ceea ce meritam. Aşa că am aşteptat cu umilinţă, privind strada şi trecătorii, încercând să par în largul meu sub şfichiuirea usturătoare avântului. Casa vrăjitoarei-tămăduitoare se afla pe o stradă liniştită din Buckkeep, pe care se foia totuşi o mulţime de lume. Alături locuia un olar. Uşa lui era închisă, marfa, stivuită lângă ea, şi se auzea zgomotul roţii. Vizavi stătea o femeie cu o droaie de puradei. Câţiva voiau cu orice preţ să hoinărească pe strada noroioasă, în ciuda frigului. O fetiţă nu cu mult mai mare decât ţâncii care de-abia începeau să umble îi trăgea înapoi pe prispă. Din locul unde stăteam, zăream şi intrarea într-o cârciumă din josul străzii. Avea pe firmă un porc înfipt în parii unui gard. Muşteriii erau din soiul care-şi ia berea acasă în găleţi mici.

Tocmai mă întrebam dacă să plec sau să mai bat o dată, când uşa s-a deschis ca să iasă o doamnă în veşminte luxoase şi cele două fiice ale sale. Cea mai tânără avea lacrimi în ochi, dar sora ei părea plictisită. Mama lor nu mai contenea să-i mulţumească Jinnei. În cele din urmă, s-a răstit la fete să nu mai piardă vremea şi să se mişte odată. A plecat aruncându-mi o privire nicidecum măgulitoare.

Dacă până atunci crezusem că Jinna mă ţine la uşă ca să mă pedepsească, căldura din ochii ei obosiţi mi-a schimbat părerea. Purta o rochie verde, cu o curea galbenă, lată, care-i scotea în evidenţă sânii ridicaţi. Îi stătea foarte bine.

— Intră, intră. Of, ce dimineaţă! Oamenii vor să afle ce vezi în palma lor, dar de cele mai multe ori nu vor să te creadă.

A închis uşa şi am rămas amândoi în semiîntuneric.

— Îmi cer iertare că n-am venit aseară. Stăpânul meu mi-a dat de lucru. Ţi-am adus pâine proaspătă, cu mirodenii.

— O, minunat! Văd că ai cumpărat şi aluve. Dacă ştiam că-ţi plac, îţi dădeam şi eu. Copacii nepoatei mele sunt anul ăsta grei de rod, cu crengile curbate spre pământ, şi nu mai ştim ce să facem cu fructele. Poate c-o să ia un vecin de-al ei o parte pentru porci, dar au căzut la pământ atât de multe, că înoţi prin ele.

Grozav cadou îi mai făcusem… Însă pâinea mi-a luat-o şi a pus-o pe masă, exclamând că miroase nemaipomenit şi

înştiinţându-mă că Hap era, bineînţeles, la meşterul lui. Nepoata împrumutase poneiul să aducă lemne de foc, nu mă supăram, nu-i aşa? Hap îi dăduse voie şi spusese că bătrânului animal îi pria să facă treburi uşoare în loc să trândăvească în grajd. Am asigurat-o că nu sunt deloc supărat.

— Fennel nu-i aici? am întrebat, mirat de absenţa motanului.

— Fennel? întrebarea mea părea s-o surprindă. O, cred că e pe-afară, cu de-ale lui. Ştii cum sunt pisicile.

Am lăsat săculeţul cu aluve pe jos, lângă uşă, şi mi-am atârnat haina deasupra lui. În cameră era cald şi mă furnicau urechile, trezite la viaţă. Când m-am întors spre Jinna, tocmai punea două căni cu ceai fierbinte pe masă. Aburii calzi mi-au făcut cu ochiul. Un vas cu unt şi mierea aşteptau lângă pâine.

— Ţi-e foame? a surâs Jinna.

— Puţin, am recunoscut.

Avea un zâmbet molipsitor. Şi-a întors privirea spre mine.

— Şi mie, a spus.

A făcut un pas şi a ajuns în braţele mele, cu gura ridicată spre a mea. A trebuit să m-aplec ca s-o sărut. Şi-a întredeschis buzele a invitaţie. Miroseau a ceai şi a mirodenii. M-a cuprins brusc o ameţeală uşoară.

A întrerupt sărutul şi şi-a lipit obrazul de pieptul meu.

— Ţi-e frig. N-ar fi trebuit să te ţin atâta la uşă.

— Acum mi-e mult mai cald, am asigurat-o.

Şi-a ridicat ochii spre mine, zâmbind.

— Ştiu.

Când ni s-au întâlnit din nou buzele, şi-a dus o mână mai jos, ca să găsească dovada că nu se înşela. Am tresărit, dar mâna cu care-mi apăsa ceafa nu-mi dădea voie să-mi dezlipesc gura de a ei.

Ea a fost cea care m-a condus în dormitor, continuând să mă sărute fără încetare. M-a eliberat numai ca să închidă bine uşa, lăsându-ne în bezna străpunsă numai de stropii de lumină strecuraţi printre şindrile şi pe lângă grinzile unui pod minuscul. Salteaua de pe pat era pufoasă, din fulgi. Întreaga odaie mirosea a femeie. Am încercat să inspir adânc şi să-mi adun minţile.

— Nu-i bine ce facem, am bâiguit.

— Nu, nu-i bine.

Mi-a desfăcut şireturile cămăşii, întărindu-mi dorinţa, apoi m-a

împins uşor şi m-am aşezat pe marginea patului.

Când îmi trăgea cămaşa peste cap, ochii mi-au căzut pe un talisman mic de pe o noptieră. Un şirag de mărgele negre şi roşii prins în jurul unui cadru rotund din beţe uscate. A fost ca şi când mi-ar fi aruncat cineva un pahar de apă rece în faţă, potolindu-mi dorinţa şi umplându-mă de un sentiment de zădărnicie. Când îşi desfăcea cureaua, mi-a urmărit privirea. Mi-a studiat chipul şi a clătinat din cap surâzând.

— Ei, dar ce sensibil eşti. Nu te uita la obiectul ăla. E pentru mine, nu pentru tine.

A acoperit talismanul, nepăsătoare, cu cămaşa pe care mi-a luat-o din mâini.

A urmat un moment de luciditate, când m-aş fi putut opri. Dar Jinna nu i-a dat judecăţii mele sănătoase nicio şansă, pentru că mi-a desfăcut centura, atingându-mă cu degete calde pe pântec, iar eu am încetat să mai gândesc. M-am ridicat şi i-am tras rochia peste cap, făcând din părul ei ondulat un nor în jurul feţei. Am stat aşa o vreme, atingându-ne în joacă nasurile. Ea a spus ceva aprobator despre talismanul pe care îl făcuse pentru mine. În clipa aceea, numai pe el îl purtam. Când m-a întrebat de unde aveam zgârieturile proaspete de la ceafă şi de pe burtă, i-am astupat gura cu a mea. Îmi aduc aminte că am luat-o în braţe cu uşurinţă şi am întins-o pe pat. Am îngenuncheat lângă ea şi i-am admirat frumuseţea, sfârcurile care se întăreau, roz şi pline de dorinţă, parfumul de femeie care-i izvora din trup.

Fără un cuvânt, m-am urcat peste ea şi am posedat-o, mânat de o poftă trupească oarbă.

— Tom! a suspinat ea, cu răsuflarea tăiată, uluită de înflăcărarea mea.

Îi aveam umerii în căuşele palmelor, gura mea o acoperea pe ei, iar ea se ridica în întâmpinarea mea. M-a copleşit o dorinţă nebună. Să ating piele lipită de piele în profunzime şi cu pasiune, să mă împart complet cu o altă fiinţă, să las în urmă sentimentul că sunt izolat în propria mea carne. M-am dezlănţuit şi am crezut că o luasem cu mine.

Pe urmă, când am rămas întins, ameţit de bucuria împlinirii, i-am auzit glasul firav:

— Ei, dar ştiu că te grăbeşti, Tom Badgerlock.

Aşa cum stăteam, culcat peste ea, respiraţia mea răguşită s-a pierdut într-o linişte stânjenitoare. M-a năpădit ruşinea. După

câteva clipe de nemişcare, Jinna s-a foit sub mine. Am auzit-o inspirând adânc.

— Chiar ţi-a *fost* foame!

Poate regreta că-şi trădase dezamăgirea, dar vorbele nu şi le mai putea lua înapoi. Încercarea ei delicată de a le trece cu vederea m-a făcut să roşesc şi să mă simt şi mai umilit. Mi-am ascuns fruntea în perna de alături. Am ascultat vântul şuierând pe stradă. De cealaltă parte a peretelui de scândură răsunau paşi zgomotoşi. Hohotul brusc al unui bărbat m-a făcut să tresar, crispându-mă. Sus, în pod, am auzit o bufnitură şi un chiţăit. Pe urmă Jinna m-a sărutat pe gât şi mângâierile ei mi-au coborât, uşoare, de-a lungul spatelui. Vocea îi era şoaptă alinătoare:

— Tom, prima oară nu e niciodată cel mai bine. Mi-ai arătat ardoarea băiatului din tine. Acum n-ai vrea să-mi arăţi şi iscusinţa bărbatului?

Îmi dădea încă o şansă ca să-mi dovedesc priceperea şi i-am fost ruşinos de recunoscător. Mi-am pus în joc toată măiestria şi în curând ne-am înfierbântat din nou amândoi. Învăţasem câte ceva de la Starling, şi Jinna a părut mulţumită de a doua mea încercare. Numai la sfârşit, când zăceam amândoi gâfâind, cuvintele ei m-au umplut de îndoieli:

— Aşadar, Badgerlock, a spus, de sub mine, trăgându-şi răsuflarea, asta simte o lupoaică.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor şi m-am săltat uşor, ca s-o pot privi în ochi. Ea a clipit scurt, cu un zâmbet ciudat pe chip.

— Nu am mai fost cu cineva înzestrat cu Har până acum, mi-a mărturisit. A răsuflat încă o dată adânc. Le-am auzit pe alte femei vorbind despre asta. Ziceau că bărbaţii cu Har sunt mai…

A şovăit, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Animalici? i-am sugerat.

Aşa cum îl rostisem, cuvântul era o insultă. Jinna a făcut ochii mari, apoi a râs stânjenită.

— Nu asta am vrut să spun, Tom. N-ar trebui să iei complimentele drept insulte. Voiam să zic neîmblânziţi. Naturali, aşa cum e natural un animal, fără să-i pese ce cred alţii despre el.

— Aha.

N-am găsit altceva de spus. M-am întrebat brusc ce eram pentru ea. O noutate? O plăcere interzisă, oferită de cineva care

nu e om pe de-a-ntregul? Mă descuraja gândul că mă considera animalic şi straniu. Oare, în mintea ei, magiile noastre diferite ne îndepărtau chiar atât de mult?

M-a tras peste sânii ei şi m-a sărutat din nou pe gât.

— Nu mai sta atâta pe gânduri, m-a avertizat.

Şi n-am mai stat. Pe urmă a aţipit lângă mine, braţul meu în jurul ei şi cu capul ei pe umărul meu. Am tras concluzia că făcusem faţă onorabil. Dar, privind cum aluneca lumina soarelui pe perete, mi-am dat seama că totul nu fusese decât un tur de forţă. Niciunul dintre noi nu pomenise de dragoste. Făcusem ceva împreună, ceva care ne bucurase pe amândoi şi la care mă pricepeam binişor. Totuşi, dacă prima încercare n-o mulţumise pe ea, următoarele treziseră în mine un sentiment mai profund, de neîmplinire. M-am trezit brusc şi cu o intensitate pe care nu o mai simţisem de ani de zile, tânjind după Molly după contopirea noastră atât de simplă, de îndestulătoare şi de adevărată. Cu Jinna nu trăisem aşa ceva, nici cu Starling. Nici măcar nu se putea spune că împărţeam patul. În miezul nemulţumirii mele era dorinţa de a mă îndrăgosti din nou de cineva aşa cum mă îndrăgostisem prima oară. Voiam o femeie pe care s-o ating şi care să mă strângă în braţe, care să dea lumii un înţeles mai profund prin simplul fapt că exista.

În dimineaţa aceea, Kettricken mă mângâiase ca prietenă, iar în atingerea ei găsisem mai mult sens şi pasiune decât în a Jinnei. Mi-am dorit dintr-odată să fug de lângă ea, să nu se fi petrecut nimic între noi. Fuseserăm pe cale să devenim prieteni. Abia începusem s-o cunosc. Şi în ce preschimbasem eu totul? Pe lângă asta, Hap avea şi el încurcăturile lui. Dacă Jinna voia să ne continuăm legătura, cum aveam să mă descurc? Să încalc pe faţă, încă o dată, toate regulile de viaţă pe care i le explicasem băiatului? Sau s-o fac în taină, să mă ascund de el, venind şi plecând din patul Jinnei pe furiş?

Eram sătul de secrete până peste cap. Se înmulţeau nebuneşte în jurul meu, se lipeau de mine şi îmi sugeau viaţa ca lipitorile. Jinduiam cu sete după un ceva real, sincer şi în văzul tuturor. Oare aş fi putut transforma legătura mea cu Jinna în aşa ceva? Mă îndoiam. Nu numai că între noi nu exista o dragoste profundă şi sinceră, dar eram, încă o dată, prins în plasa urzelilor casei Farseer. Trebuia să am secrete faţă de ea, secrete care, până la urmă, aveau s-o pună în primejdie.

Nu-mi dădusem seama că nu mai dormea. Sau poate c-o trezise oftatul meu adânc. M-a bătut uşor cu palma pe piept.

— Nu-ţi face griji, Tom. N-a fost numai vina ta. Am bănuit că s-ar putea să nu meargă bine când te-a descurajat talismanul de lângă pat. Iar acum te simţi singur şi deprimat, nu?

Am ridicat din umeri. Jinna s-a săltat în capul oaselor. S-a întins peste mine, atingându-mă cu trupul ei cald, şi a descoperit talismanul. Micul obiect întristător era încovrigat acolo, singur şi oropsit.

— E un talisman pentru femei. E greu de făcut şi trebuie armonizat perfect cu o femeie anume. Nu-l poţi crea dacă n-o cunoşti pe dinăuntru. Aşa că o vrăjitoare-tămăduitoare poate face unul pentru ea, dar... nu şi pentru altcineva, adică nu e sigur că alteia o să-i fie de vreun folos. Ăsta e al meu, făcut special pentru mine. E împotriva sarcinii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te poate stânjeni. Orice bărbat care ia un orfan şi-l creşte ca şi cum ar fi rodul dragostei lui îşi doreşte copii cu disperare, dorinţa asta îl macină până în măduva oaselor. Poate c-o s-o negi, dar mugurul firav al acestei speranţe se va aprinde în tine ori de câte ori o să te culci cu o femeie. Cred că ea ţi-a stârnit şi acum pasiunea, Tom. Dar talismanul meu ţi-a destrămat visul înainte de a apuca să se înfiripe. Ţi-a spus că unirea noastră va fi zadarnică, stearpă. Asta simţi acum, nu?

Dacă ţi se explică o problemă, asta nu înseamnă că se şi rezolvă. Mi-am ferit privirea.

— Şi nu-i aşa? am întrebat-o şi m-am strâmbat când mi-am simţit amărăciunea din glas.

— Bietul de tine, m-a compătimit ea, sărutându-mă pe frunte, unde mă sărutase mai devreme Kettricken. Bineînţeles că nu. E cum vrem noi.

— Nu sunt în stare să fiu tatăl nimănui. Nici măcar n-am venit să-l văd pe Hap aseară, deşi voia să-mi spună ceva important. Nu vreau să aduc pe lume încă o viaţă pe care n-o pot proteja.

A clătinat din cap deasupra mea.

— Inima tânjeşte după una, mintea ştie alta. Uiţi că ţi-am ghicit în palmă, drăguţule. Poate că ştiu despre inima ta mai multe decât tine.

— Ai spus că dragostea mea adevărată se va întoarce la mine.

Vorbisem din nou pe un ton acuzator, fără s-o fi vrut.

— Nu, Tom. Nu asta am zis. Ştiu prea bine că numai rareori ceea ce-i spun unui om e ceea ce vrea el să audă, dar am să-ţi repet ce am văzut în palma ta. Nu s-a şters de acolo.

Mi-a luat mâna şi mi-a apropiat palma deschisă de ochii ei, care nu vedeau bine la distanţă. Sânii i s-au frecat uşor de încheietura mea când mi-a tras o linie cu degetul în palmă.

— Există o dragoste care vine şi pleacă de la tine. Dar când pleacă, merge alături de tine până când se întoarce din nou.

Mi-a ridicat palma şi mai sus, ca s-o cerceteze cu mai multă atenţie, apoi mi-a sărutat-o şi mi-a pus-o pe sânul ei.

— Asta nu înseamnă că trebuie să stai singur cât o aştepţi să se întoarcă, mi-a sugerat în şoaptă.

Fennel ne-a salvat pe amândoi de stânjeneala refuzului meu.

Vrei un şobolan?

Mi-am ridicat privirea. Motanul portocaliu se ghemuise la marginea podului, cu prada zvârcolindu-se în bot, şi se holba la noi.

Încă mai are chef de joacă.

Nu. Omoară-l.

Am simţit agonia şobolanului ca pe-o scânteiere roşie. Nu mai spera să trăiască, dar viaţa refuza să cedeze atât de uşor. Viaţa nu pleacă niciodată de bunăvoie.

Fennel nu mi-a luat în seamă răspunsul. A sărit din pod în aşternutul nostru, unde şi-a eliberat victima. Rozătoarea disperată a pornit-o spre noi cu paşi iuţi, târând un picior din spate. Jinna a ţipat dezgustată şi a sărit din pat. Am înşfăcat şobolanul. I-am sucit gâtul, punând capăt chinurilor sale.

Eşti iute! m-a lăudat Fennel.

Ia-l. Du-l de-aici.

I-am întins şobolanul mort.

El a adulmecat leşul.

L-ai stricat!

S-a ghemuit pe pat, fixându-mă dezaprobator cu ochii lui rotunzi.

Ia-l de-aici.

Nu-l mai vreau. Nu mai are niciun haz.

A mârâit la mine, gros, apoi a sărit pe podea.

Ai terminat cu el prea repede. Habar n-ai să te joci.

S-a dus drept la uşă, şi-a pus ghearele pe toc şi a zgrepţănat, cerând să i se deschidă. Strângându-şi în jurul trupului gol un

capot, Jinna i-a făcut pe plac. Motanul a şters-o imediat. Eu am rămas în pat, dezbrăcat, cu şobolanul în mâinile pe care mi se scurgea sânge din botul şi din nasul lui.

Pantalonii şi izmenele mele erau o încâlceală pe care mi-a aruncat-o Jinna.

— Să nu-mi umpli patul de sânge, m-a avertizat.

Aşa că n-am lăsat şobolanul deoparte, ci m-am chinuit să mă îmbrac cu o singură mână.

L-am aruncat în groapa de gunoi din spatele casei. Când m-am întors, Jinna turna apă fiartă în ceainic. Mi-a zâmbit.

— Celălalt ceai a izbutit cumva să se răcească.

— Chiar aşa?

Am încercat să vorbesc la fel de vesel ca ea. M-am dus în dormitor după cămaşă. După ce m-am îmbrăcat, am netezit aşternutul, ferindu-mă să privesc talismanul. Am ieşit, mi-am nesocotit dorinţa de a pleca şi m-am aşezat la masă. Am mâncat împreună pâine cu unt şi miere şi am băut ceai fierbinte. Jinna a sporovăit despre cele trei femei care veniseră la ea. Îi ghicise în palmă celei mai tinere, ca să vadă dacă o cerere în căsătorie avea să-i aducă fericire, apoi o sfătuise să mai aştepte. Era o poveste lungă, cu o groază de amănunte, aşa că am lăsat-o să-mi curgă pe lângă urechi. Fennel a venit lângă scaunul meu, s-a săltat în două labe, înfigându-şi ghearele în piciorul meu, apoi mi-a sărit pe genunchi în poală. De acolo a scrutat masa.

Unt pentru pisică.

N-am de ce să mă port frumos cu tine.

Ba ai. Eu sunt pisica.

Covârşitoarea lui siguranţă de sine mi s-a părut un motiv suficient ca să ung un colţ de felie de pâine şi să i-l ofer. Mă aşteptam să plece cu pâinea în bot. În schimb, mi-a îngăduit s-o ţin până a lins tot untul de pe ea.

Mai vreau.

Nu.

— … sau Hap s-ar putea trezi în acelaşi soi de belea.

Am încercat să-i refac fraza, dar pierdusem şirul conversaţiei. Fennel îşi înfigea cu încăpăţânare ghearele în coapsa mea, supărat că nu-i mai dădeam atenţie.

— Păi, am de gând să stau de vorbă cu el astăzi, am spus, sperând că replica mea avea sens.

— Ar trebui. Bineînţeles, n-are rost să stai aici până apare. Chiar dacă ai fi venit aseară, ar fi trebuit să-l aştepţi o grămadă. Întârzie în fiecare seară şi pleacă târziu la muncă în fiecare dimineaţă.

M-am îngrijorat dintr-odată. Ăsta nu era Hap al meu.

— Şi ce mă sfătuieşti?

Jinna a tras aer în adâncul pieptului, apoi a oftat, destul de supărată. Probabil că pe bună dreptate.

— Abia ţi-am spus. Du-te la atelier şi vorbeşte cu meşterul lui. Roagă-l să te lase puţin cu Hap. Prinde-l pe băiat la înghesuială şi bagă-i în cap nişte reguli. Spune-i că, dacă nu le respectă, o să-l trimiţi să locuiască la meşter, ca toţi ceilalţi ucenici. Aşa îi vei da o şansă să se controleze sau să fie controlat. Fiindcă, dacă se mută cu ceilalţi ucenici, o să vadă că nu i se dă liber seara decât de două ori pe lună.

Am devenit brusc mai atent.

— Atunci toţi ucenicii locuiesc la meşterul Gindast?

M-a privit cu uimire.

— Bineînţeles! Şi îi ţine din scurt, ceea ce nu i-ar strica lui Hap, dar tu eşti tatăl lui şi presupun că ştii ce e mai bine pentru el.

— N-a fost nevoie niciodată să-l ţin din scurt, am subliniat calm.

— Asta când stăteaţi la ţară, unde nu erau cârciumi şi nu dădea peste fete la tot pasul.

— Păi... da. Dar nu m-am gândit că ar fi fost de aşteptat să locuiască la meşterul lui.

— Dormitoarele ucenicilor sunt în spatele atelierului. E mai uşor pentru ei să se scoale, să se spele, să mănânce şi să se apuce de lucru în zori. Tu n-ai stat cu meşterul tău?

M-am gândit că, într-un fel, stătusem, numai că nu aşa privisem atunci lucrurile.

— De fapt, n-am fost ucenic niciodată, am minţit, cu un aer firesc. Toate astea sunt noutăţi pentru mine. Am presupus că trebuie să-i asigur lui Hap casă şi masă cât învaţă meseria. De-asta mi-am adus punga cu mine.

Am deschis-o şi am răsturnat monedele pe masă. S-au adunat grămadă între noi şi m-am simţit brusc stânjenit. Oare Jinna îşi închipuia că o plăteam pentru altceva?

S-a holbat la mine în tăcere câteva clipe.

— Tom, a spus apoi, abia m-am atins de ce mi-ai lăsat înainte. De câţi bani crezi că e nevoie ca să hrăneşti un băiat?

Am dat din umeri în loc de scuze.

— Încă un lucru de la oraş pe care nu-l cunosc. Acasă, mâncam ce cultivam sau ce vânam. Ştiu că Hap mănâncă mult după o zi de lucru şi mi-am închipuit că o să te coste mult.

Probabil că îi trimisese Chade bani, însă habar n-aveam câţi.

— Când o să am nevoie, o să-ţi spun. Nepoatei mele i-au fost de mare ajutor poneiul şi căruţa. Şi le-a dorit întotdeauna, dar ştii şi tu ce greu e să pui bani deoparte pentru ele.

— Poate să le folosească şi de acum înainte. Aşa cum ţi-a spus şi Hap, e mult mai bine pentru Clover[9] să facă mişcare decât să stea numai în grajd. A, mâncare pentru el.

— Cu asta ne descurcăm, mi se pare corect să hrănim animalul de care ne folosim. A şovăit uitându-se în jur. Aşadar te întâlneşti cu Hap astăzi?

— Sigur că da. Pentru asta am venit în oraş.

Am început să stivuiesc monedele, ca să le pun înapoi în săculeţ. Nu mă simţeam în largul meu.

— Înţeleg. Deci de asta ai venit aici, a remarcat Jinna cu un zâmbet jucăuş. Bine, atunci. Te las să-ţi vezi de drum.

Am înţeles brusc că îmi spunea că e vremea să plec. Am tras monedele zornăitoare în săculeţ şi m-am ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc pentru ceai, am zis, apoi m-am oprit.

Jinna a râs şi mi-au luat foc obrajii. Am reuşit totuşi să zâmbesc şi eu. Mă făcea să mă simt tânăr şi prost, în dezavantaj faţă de ea. Nu înţelegeam de ce, dar nici nu-mi păsa.

— Ei, mă duc să-l văd pe Hap.

— Aşa să faci, m-a încurajat ea, întinzându-mi mantia.

Pe urmă a trebuit să-mi pun cizmele. Abia terminasem, când s-a auzit o bătaie în uşă.

— Imediat! a strigat Jinna.

Am ieşit, salutându-i clientul cu o înclinare a capului. Era un tânăr şi părea nerăbdător. Mi-a răspuns schiţând o plecăciune şi a intrat. Uşa s-a închis când îl saluta Jinna. Am rămas încă o dată singur pe stradă, în bătaia vântului.

Am pornit-o spre prăvălia lui Gindast. Se făcea tot mai frig pe măsură ce înaintam şi mirosea a zăpadă în aer. Vara zăbovise cam mult, dar acum iarna îşi intra în drepturi. Privind cerul, mi-

---

[9] Trifoi (n. tr.).

am zis că o să ningă mult. Gândul mi-a trezit un noian de sentimente amestecate. Cu câteva luni în urmă, un astfel de cer m-ar fi trimis să-mi verific provizia de lemne şi să apreciez cu ochi critic tot ce adunasem pentru iarnă. Acum, de mine se îngrijea coroana. Nu mai trebuia să mă gândesc la bunăstarea mea, ci la a coroanei. Dar purtam un ham cam strâns peste umeri.

Gindast era renumit în oraşul Buckkeep, aşa că i-am găsit repede atelierul. Avea o firmă sculptată şi înrămată cu migală, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că măiestria lui sărea în ochii tuturor. În partea din faţă a clădirii era un salon elegant, cu scaune confortabile şi o masă mare. Un foc din surcele bine uscate ardea în cămin. În încăpere erau expuse câteva lucrări dintre cele mai reuşite, spre a fi studiate de potenţialii clienţi. Bărbatul care avea camera în grijă mi-a ascultat cererea, apoi mi-a făcut semn să intru în atelier.

Acesta semăna a şopron. Înăuntru erau obiecte în lucru, în diverse etape. Un schelet de pat imens se înghesuia lângă mai multe scrinuri din lemn de cedru parfumat, decorate cu un blazon în formă de bufniţă. O calfă stătea în genunchi şi colora bufniţa. Gindast nu era acolo. Plecase cu trei ucenici la conacul lordului Scyther, să ia măsuri şi să discute cu stăpânul casei, în vederea construirii unei poliţe sculptate pentru cămin, potrivită cu scaunele şi mesele. O calfă, un bărbat nu cu mult mai tânăr decât mine, mi-a dat voie să vorbesc puţin cu Hap. Şi mi-a sugerat cât se poate de serios să mai vin o dată şi să stabilesc o întâlnire cu meşterul Gindast, ca să discut despre progresele băiatului meu. Din tonul lui am dedus că n-aveam să aflu lucruri prea plăcute.

L-am găsit pe Hap în spatele atelierului, împreună cu alţi patru ucenici. Toţi păreau mai tineri decât el şi erau mai scunzi. Aveau de mutat o stivă de lemn uscat, răsucind şi schimbând butucii. După urmele din pământul bătătorit se vedea că mai mutaseră trei stive. Altele două erau acoperite cu pânză legată cu sfoară. Hap era încruntat, ca şi când însărcinarea aceea plicticoasă, dar necesară ar fi fost pentru el o jignire. L-am urmărit o vreme, până când mi-a simţit prezenţa, iar ceea ce am văzut între timp m-a îngrijorat. Cât muncise cot la cot cu mine, Hap fusese întotdeauna harnic. Acum i-am desluşit în mişcări furie înăbuşită şi iritare, fiindcă lucra cu băieţi mai tineri şi nu

atât de puternici ca el. L-am urmărit în tăcere, până când m-a observat. Tocmai lăsase jos o scândură. S-a îndreptat de spate, le-a spus ceva celorlalţi ucenici şi-a venit ţanţoş la mine. Văzându-l, m-am întrebat dacă păşeşte astfel ca să exprime ceea ce simţea cu adevărat sau ca să se grozăvească în faţa băieţilor mai tineri. Nu-mi plăcea să-l văd dispreţuind ceea ce făcea.

— Hap, am spus cu seriozitate, în chip de salut.

— Tom, mi-a răspuns el.

Ne-am strâns de încheieturile mâinilor.

— Acum vezi cu ochii tăi ceea ce ţi-am povestit.

— Văd că întorci lemnul, ca să se usuce bine. Mi se pare că e necesar în atelierul unui lucrător în lemn.

A oftat.

— Nu m-ar deranja atât de mult dacă ar fi o treabă ocazională. Dar toate treburile pe care le primesc îi dau de furcă mai mult spatelui meu decât minţii.

— Şi ceilalţi ucenici primesc alte sarcini?

— Nu, mi-a răspuns morocănos. Dar, după cum vezi, sunt doar nişte copii.

— Nu contează, Hap. Nu e vorba de vârstă, ci de cunoştinţe. Fii răbdător. Ai ce învăţa, chiar dacă e vorba doar să stivuieşti lemnul. Înveţi ceva chiar şi numai uitându-te la el, în etapa asta. În plus, e un lucru care trebuie făcut. Cine altcineva să-l facă?

Mă asculta cu privirea în pământ, tăcut, dar nemulţumit.

— Crezi că ţi-ar fi mai bine dacă ai sta aici, cu ceilalţi ucenici, şi nu la Jinna?

Şi-a ridicat brusc ochii şi m-a privit cu groază şi disperare.

— Nu! De ce spui asta?

— Pentru că am aflat că aşa se obişnuieşte. Poate, dacă ai locui aici, ţi-ar fi mai uşor. Nu ai de mers aşa de mult ca să ajungi la timp dimineaţa şi…

— Aş înnebuni dacă ar trebui să şi locuiesc, nu doar să fac pe ucenicul aici! Ştiu de la ceilalţi băieţi cum e. Primesc acelaşi fel de mâncare în fiecare zi, iar nevasta lui Gindast numără lumânările, ca să se asigure că nu le aprind noaptea. Trebuie să-şi aerisească aşternutul, să-şi spele singuri păturile şi lenjeria de corp în fiecare săptămână, ca să nu mai zic că meşterul îi ţine la lucru în plus, la sfârşitul zilei, ca să adune cu lopata rumeguşul pentru grădina de trandafiri a nevestei lui, să aducă surcelele

pentru foc şi…

— Nu mi se pare chiar atât de rău, l-am întrerupt, văzând că nu face decât să se înfurie mai mult. Sunt deprinşi cu disciplina. La fel ca războinicii, la instrucţie. Nu ţi-ar strica nici ţie, Hap.

Şi-a deschis larg braţele, cu mânie.

— Dar nici nu mi-ar ajuta la nimic. Dacă aş fi vrut să câştig folosindu-mi doar forţa braţelor, atunci, da, m-aş aştepta să fiu dresat ca un animal fără minte. Dar eu la altceva m-am aşteptat de la ucenicie.

— Atunci ai hotărât că meseria asta nu ţi se potriveşte? l-am întrebat, aşteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

Dacă se răzgândise, habar n-aveam ce să fac cu el. Nu puteam nici să-l iau cu mine la Buckkeep, nici să-l trimit singur înapoi, la coliba noastră.

Mi-a răspuns în silă:

— Nu. Nu m-am răzgândit. E meseria pe care mi-o doresc. Dar ar face bine să înceapă să mă înveţe ceva cât de curând, altfel…

Am aşteptat să-mi spună ce însemna „altfel”, dar n-a continuat. Nici el nu avea idee ce-ar fi putut să facă dacă ar pleca de la Gindast, aşa că i-am luat tăcerea drept semn bun.

— Mă bucur că nu te-ai răzgândit. Încearcă să fii mai umil, mai răbdător, să lucrezi bine, să asculţi şi să înveţi. Cred că, dacă vei face aşa şi-ţi vei dovedi isteţimea, vei primi în curând sarcini mai interesante. Şi voi încerca să mă întâlnesc cu tine diseară, dar nu îndrăznesc să-ţi promit nimic. Lordul Auriu îmi dă întruna de lucru şi greu am timp pentru mine. Ştii unde e cârciuma *Trei Pânze?*

— Da, dar hai să nu ne întâlnim acolo. Mai bine la *Porcul Pârlit.* E foarte aproape de Jinna.

— Şi? am insistat, ştiind că mai avea el un motiv să schimbe locul de întâlnire.

— Şi poţi s-o cunoşti pe Svanja. Locuieşte în apropiere şi mă aşteaptă. Dacă poate, vine şi ea acolo.

— Dacă poate s-o şteargă de acasă?

— Păi… cam aşa. Pe mama ei n-o deranjează, dar tatăl ei mă urăşte.

— Nu-i cel mai bun început când curtezi o fată, Hap. Ce-ai făcut de te urăşte?

— I-am sărutat fata.

A rânjit şmechereşte şi m-a făcut să râd, deşi nu-mi venea.

— E şi ăsta un lucru pe care o să-l discutăm diseară. Cred că eşti prea tânăr ca să curtezi o fată. Mai bine aşteaptă până-ţi deprinzi meseria şi ştii cu ce-o să-ţi ţii nevasta. Poate că atunci tatăl ei o să se mai supere dacă-o să-i furi fetei câte-un sărut. Dacă sunt liber diseară, ne vedem acolo.

A părut ceva mai potolit când şi-a fluturat mâna în semn de rămas-bun şi s-a întors la stiva de lemne. Dar am plecat cu inima mai grea decât venisem. Jinna avea dreptate. Viaţa de la oraş îmi schimba fiul în feluri pe care nu le bănuisem. Nu simţeam că îmi ascultase sfatul, cu atât mai puţin că urma să-l respecte. Ei... Poate că la întâlnirea noastră din seara aceea aveam să mă port mai ferm cu el.

Încă nu ieşisem din oraş când au început să cadă primii fulgi. După ce am ajuns pe drumul abrupt care şerpuia până la castel, ninsoarea s-a înteţit, deasă şi moale. M-am oprit de câteva ori şi m-am retras la marginea drumului, ca să mă uit în spate, dar n-am văzut pe nimeni în urma mea. Nu avea sens ca Pestriţii să mă ameninţe şi apoi să dispară. Ar fi trebuit fie să mă omoare, fie să mă ia ostatic. Am încercat să mă pun în pielea lor, să găsesc un motiv pentru care şi-ar fi lăsat prada să umble liberă. Când am ajuns la porţile castelului, pe jos se aşternuse un covor alb gros, iar vântul şuiera printre vârfurile copacilor. Zăpada adusese cu ea şi înserarea timpurie. Avea să fie o noapte sumbră şi m-am bucurat că urma s-o petrec în castel.

La intrarea în coridorul care trecea pe lângă bucătărie şi camera gărzilor, am bătut din picioare ca să-mi scutur cizmele de zăpadă. Mirosea a supă de vită şi pâine proaspătă, iar în camera gărzilor, a lână udă. Eram obosit şi aş fi vrut să intru acolo, să mănânc mâncarea simplă a oştenilor, să râd de glumele lor deşucheate şi de apucăturile lor neprotocolare. Dar mi-am îndreptat spatele şi am grăbit pasul către odăile Lordului Auriu. Nu era acasă. Mi-am amintit că îmi spusese că merge să joace un joc cu favoritul reginei. Am presupus că trebuia să-l caut acolo. M-am dus în camera mea, ca să-mi scot mantia umedă, şi am găsit o bucată de pergament pe pat. Pe ea se lăfăia un singur cuvânt: „Sus”.

Câteva minute mai târziu, intram în camera lui Chade din turn. N-am găsit pe nimeni nici acolo, însă pe scaunul meu mă aşteptau haine calde şi o mantie grea, din lână verde, cu o glugă mult prea largă. Pe exterior am văzut un blazon

necunoscut mie, o nutrie. Mantia era bizară, avea două feţe, una fiind dintr-o ţesătură simplă, de culoarea albastră, a servitorilor. Lângă ea, am văzut un sac de piele pentru călătorie, cu mâncare şi o sticlă de rachiu în el. Dedesubt, împăturit, era un toc din piele pentru manuscrise. Peste toate trona un bilet scris de Chade: „Ceata lui Heffam patrulează la noapte; iese pe poarta dinspre nord. Alătură-te oştenilor şi pe urmă vezi-ţi de drumul tău. Sper să nu te superi că pierzi Festivalul Recoltei. Întoarce-te cât de repede poţi, te rog."

Am pufnit în sinea mea. Festivalul Recoltei. În copilărie, deabia îl aşteptam. Acum şi uitasem că se apropia. Ceremonia de logodnă a prinţului fusese planificată, fără îndoială intenţionat, înainte de sărbătoarea belşugului în Buckkeep. O ratasem şi în ultimii cincisprezece ani, ce mai conta încă o dată?

La marginea mesei de lucru era o tavă plină cu mâncare: carne rece, brânză, pâine şi bere. Am hotărât că mă puteam bizui pe Chade, care-mi aranjase plecarea vremelnică din serviciul Lordului Auriu. Nu aveam timp să-l caut şi să-i spun că plec şi nici nu voiam să-i las un bilet – n-ar fi fost sigur. M-am gândit, cu regret, că iarăşi nu ajung să mă întâlnesc cu Hap, apoi mi-am zis că îl prevenisem că s-ar putea să nu vin. Prilejul brusc de a mă apuca singur de o treabă îmi surâdea. Voiam sămi alung bănuiala obsedantă că Pestriţii îmi descoperiseră sălaşul. Chiar şi să aflu că mi-l găsiseră tot era mai bine decât să trăiesc cu nesiguranţa în suflet.

Am mâncat şi mi-am schimbat hainele. Când a apus soarele, eram deja călare pe Negruţa şi mă apropiam de poarta de nord. Îmi trăsesem bine gluga în josul frunţii, ca să mă feresc de vântul muşcător şi de fulgii care mă orbeau. La poartă se adunaseră şi alţi călăreţi anonimi, cu mantii verzi, unii plângându-se furioşi că trebuie să plece în patrulare în toiul festivităţilor de logodnă şi al sărbătorii recoltei. M-am tras mai aproape de ei şi am dat din cap în tăcere, compătimindu-l un bărbat care-i amuza pe ceilalţi cu necazurile lui. A început o poveste lungă, despre o femeie, cea mai iubitoare şi mai inimoasă femeie din lume, care avea să-l aştepte zadarnic într-o cârciumă din Buckkeep în seara aceea. Eu m-am mulţumit să-mi trag calul lângă el şi să-l las să vorbească. S-au adunat şi alţii în jurul nostru. În lumina tot mai slabă şi printre vârtejurile de fulgi, călăreţi nedesluşiţi se ghemuiau pe sub mantii şi glugi. Eşarfele

şi întunericul ne ascundeau feţele.

Soarele apusese, făcând loc nopţii, înainte de apariţia lui Heffam. Arăta la fel de iritat ca oamenii lui şi ne-a anunţat brusc că urma să călărim spre First Ford, să schimbăm gărzile de acolo pe timpul nopţii şi să ne începem turul obişnuit al drumurilor principale a doua zi dimineaţa. Părea că ştie foarte bine ce are de făcut. Ne-am aliniat în două rânduri strâmbe în spatele lui. Eu m-am îngrijit să rămân cât mai în urmă. Apoi, Heffam ne-a condus afară pe poartă, în viscolul nopţii. O vreme, am urmat o cărare abruptă, după care am cotit şi am luat-o pe drumul paralel cu râul Buck, care avea să ne ducă spre răsărit, de-a lungul apei.

Când am lăsat mult în urmă luminile castelului, am ţinut-o pe Negruţa la pas mărunt. Nu-i plăcea nici vremea rea, nici bezna, aşa că s-a bucurat să meargă mai încet. La un moment dat, am oprit-o şi am descălecat, sub pretextul că vreau să strâng o curea slăbită. Fără să se sinchisească de mine, patrula a continuat să înainteze prin viscolul învăluitor. Am încălecat din nou, am ajuns-o şi am rămas ultimul om din trupă. Pe urmă am mărit treptat distanţa faţă de ceilalţi. Când, în cele din urmă, am ajuns la o cotitură şi ceilalţi călăreţi nu s-au mai văzut, am oprit-o pe Negruţa. Am descălecat din nou şi am început să mă joc cu curelele de la şa. Am rămas în aşteptare, cu speranţa că vremea rea îmi va ascunde absenţa. Când n-a venit nimeni să vadă de ce zăbovesc, am întors mantia pe dos, m-am suit iar pe Negruţa şi am luat-o înapoi pe drumul pe care venisem.

Aşa cum mă învăţase Chade, m-am grăbit, dar întârzierile erau inevitabile. A trebuit să aştept după bacul din zori, apoi vântul, furtuna de zăpadă şi gheaţa care mărginea malurile şi punţile au încetinit încărcarea şi trecerea pe malul celălalt. Ajuns dincolo, am constatat că drumul era mai lat şi mai bine întreţinut, dar şi mai circulat decât îmi aminteam. De-a lungul lui se întindea o aşezare negustorească prosperă, cu cârciumi şi case construite pe piloni, ca să nu le ia apa în timpul inundaţiilor obişnuite sau al celor din timpul furtunilor. Pe la miezul zilei, îl lăsasem deja mult în urmă.

Drumul spre casă a fost lipsit de evenimente în sensul obişnuit al cuvântului. M-am odihnit de câteva ori în hanuri mici, care nu se distingeau prin nimic neobişnuit. Doar la unul din ele mi-a fost tulburată odihna de peste noapte. La început, visul a

fost liniştit. Un cămin cald, zgomotele unei familii în care toţi îşi vedeau de treburile serii.

— Uf, jos din poala mea, fetiţo. Eşti mult prea mare să te mai ţin în braţe.

— N-o să fiu niciodată prea mare pentru poala tatii. Îi stătea râsul în glas. *Ce meştereşti?*

— Repar pantoful mamei tale. Sau încerc să-l repar. Hai, pune-mi aţa în ac. Din cauza luminii, gaura acului mi se tot plimbă prin faţa ochilor şi n-o mai văd. Ochii tineri o găsesc mai repede.

Asta mă trezise. Groaza că tati recunoştea că îl lasă ochii. Am încercat să alung gândul înainte de a cădea iar într-un somn iepuresc.

Nimeni nu mi-a remarcat trecerea. Am avut timp să îmbunătăţesc apucăturile Negruţei; ne-am pus amândoi voinţa la încercare în mai multe feluri. Vremea rămânea urâtă. Nopţile aduceau ninsoare sau lapoviţă. Când viscolul se înmuia puţin în timpul zilei, soarele palid nu făcea decât să topească zăpada de pe drum şi s-o transforme în noroi şi zoaie, care deveneau gheţuş periculos a doua zi dimineaţa. Nu era o vreme plăcută pentru călătorie.

Însă frigul care m-a asaltat pe drum nu avea de-a face numai cu vremea. Nu mai aveam un lup care să mi-o ia înainte, să vadă dacă am cale liberă, sau să dea o tură în spate, să vadă dacă suntem urmăriţi. Acum nu mă mai puteam bizui decât pe simţurile şi pe sabia mea pentru protecţie. Mă simţeam dezgolit şi parcă lipsea ceva din mine.

Soarele a străpuns norii în după-amiaza când am ajuns la cărăruia care ducea la coliba mea. Ninsoarea încetase, iar căldura prea puţină a zilei preschimba stratul cel mai proaspăt de zăpadă într-o masă grea şi umedă. Bufniturile care se auzeau când şi când din pădure dădeau de veste că o parte din crengi se scuturau de povara lor albă. Pe cărarea moale nu se vedeau decât urme de iepuri şi gropi lăsate de zăpada căzută din copaci. Mi-a mai venit inima la loc.

Dar, când am ajuns în colibă, m-a cuprins din nou neliniştea. Sigur fusese cineva acolo, şi nu de multă vreme. Uşa era deschisă. Umflăturile denivelate de sub stratul de zăpadă erau formele rotunjite ale mobilei şi lucrurilor mele, aruncate grămadă în curte. Bucăţi de pergament ieşeau din zăpada care,

acolo, era bătătorită şi deloc uniformă sub stratul cel mai nou. Gardul din jurul grădinii de legume fusese dărâmat, la fel şi talismanul Jinnei, agăţat pe o creangă bifurcată. Mi-am ţinut calul pe loc un timp, în tăcere, încercând să nu mă sinchisesc de ceea ce-mi vedeau ochii. Pe urmă am descălecat şi m-am apropiat mai mult de colibă.

Nu se afla nimeni înăuntru. Era frig şi întuneric. Mi-a trezit o amintire, apoi m-a străbătut fiorul unei presimţiri sumbre. Ceva asemănător simţisem mai demult, când mă întorsesem într-o cocioabă prădată de neoameni. În lumina foarte slabă, am desluşit urme noroioase lăsate de picioare de porc. Mai multe animale curioase îmi cercetaseră coliba. Am văzut şi urme de bocanci murdari, în zigzag, semn că ieşise şi intrase cineva de mai multe ori.

Mi se furase orice lucru folositor care putea fi cărat cu mâinile. Păturile de pe paturi, alimentele afumate şi conservate de pe căpriori, oalele de pe căminul de gătit – toate dispăruseră. Focul fusese aprins cu câteva manuscrise. Cineva şi mâncase acolo, probabil desfătându-se cu proviziile adunate de mine şi Hap pentru iarnă. Pe cămin zăceau împrăştiate oase de peşte. Bănuiam cine mă vizitase. Urmele de porci erau cel mai bun indiciu.

Mai aveam masa de scris; vecinul meu analfabet n-ar fi avut ce face cu ea. În micul meu birou, călimările fuseseră răsturnate, manuscrisele deschise, apoi aruncate la o parte. Asta m-a îngrijorat. În dezordinea aceea, nu-mi puteam da seama dacă şi care dintre ele mi se furaseră, nici dacă, pe lângă vecinul porcar, mai răscoliseră pe-acolo şi Pestriţii. Harta lui Verity atârna încă, strâmbă, pe perete. M-am mirat că mi-a tresărit atât de tare inima când am văzut-o neatinsă. Nu ştiusem că o preţuiam atât de mult. Am dat-o jos, am făcut-o sul şi am purtat-o cu mine cât am explorat dezastrul din casă. M-am forţat să cercetez atent fiecare odaie, dar şi grajdul şi bucătăria, înainte de a aduna lucrurile pe care voiam să le iau cu mine.

Mica provizie de cereale şi unelte dispăruseră din hambar. Şopronul meu de lucru era depozit de obiecte netrebuincioase hoţilor. Nu părea să fi fost lucrarea Pestriţilor. Bănuiala că mă prădase vecinul răutăcios care locuia în vale şi mă acuzase cândva că-i furasem purceii devenise certitudine. Când plecasem de acasă, în mare grabă, îi cerusem lui Hap să-i ducă

lui găinile, nu pentru că mi-ar fi fost simpatic, ci pentru că ştiam că avea să le păstreze şi să le dea de mâncare pentru ouă. Mi se păruse o idee mai bună decât să le las pradă animalelor sălbatice. Dar, desigur, vecinul îşi dăduse astfel seama că urma să lipsim vreme îndelungată. Cu pumnii încleştaţi, mi-am plimbat privirea prin grajdul mic. Mă îndoiam că aveam să mă întorc acolo. Chiar dacă aş mai fi avut uneltele, tot aş fi plecat fără ele. La ce mi-ar fi folosit acum sapa sau cazmaua? Totuşi, furtul era o nelegiuire greu de trecut cu vederea. Dorinţa de răzbunare ardea în mine chiar în timp ce-mi spuneam că nu am timp, că hoţul probabil îmi făcuse o favoare răscolindu-mi casa înainte s-o facă Pestriţii.

Am dus-o pe Negruţa în grajd şi i-am dat mâna de fân rămasă. I-am adus şi o găleată cu apă. Pe urmă mi-am început munca de salvare şi distrugere.

Grămada de sub zăpadă s-a dovedit a fi un schelet de pat, masa şi scaunele mele şi câteva rafturi. Probabil hoţul intenţiona să revină după ele cu o căruţă. Aveam să le dau foc. Le-am curăţat puţin de zăpadă, m-am uitat cu părere de rău la căpriorul în plin salt cioplit de bufon pe masă şi m-am dus în colibă după lemn uscat, ca să aprind focul. Salteaua de paie de pe patul meu, aruncată pe jos, a fost numai bună. În foarte scurtă vreme, încinsesem un foc zdravăn.

Am încercat să fiu metodic. Cât am mai avut lumină de zi, am adunat cu osteneală fiecare manuscris care fusese aruncat în curte. Unele erau complet distruse de umezeală, altele, rupte şi călcate de copite noroioase, din altele rămăseseră numai fragmente. Ascultând sfatul lui Chade, pe unele am încercat să le netezesc şi să le fac sul, chiar dacă erau doar bucăţi, dar pe cele mai multe le-am aruncat fără milă în foc. Am răscolit zăpada cu piciorul, până când m-am asigurat că nu rămăsese nicio scriere de-a mea în curte.

Se întunecase bine. În colibă, am aprins focul, ca să am lumină, dar şi căldură. Şi m-am apucat de treabă în interior. Am azvârlit în flăcări cea mai mare parte a lucrurilor. Am ars, de-a valma, hainele de lucru vechi, uneltele mele de scris, cârligul de tras cizmele din picior şi altele, de tot soiul. Am fost mai îngăduitor cu lucrurile lui Hap, ştiind că un titirez cu care nu se mai jucase de multă vreme însemna totuşi mult pentru el. Am făcut un sac dintr-o mantie veche şi am umplut-o cu obiectele

care ştiam că-i plac. Pe urmă m-am aşezat lângă foc şi am luat la mână toate manuscrisele din suport. Erau mult mai multe decât mă aşteptasem şi decât aş fi putut duce cu mine.

Le-am salvat mai întâi pe cele nescrise de mine. Harta lui Verity am pus-o în toc, urmată de pergamente aduse din călătoriile mele şi primite de la Starling. Câteva dintre acestea erau foarte vechi şi rare. M-am bucurat că le-am găsit intacte şi m-am hotărât să le fac copii după întoarcerea la Buckkeep. Dar cu celelalte am fost necruţător. Nimic din ceea ce ieşise din condeiul meu n-a scăpat necercetat. Manuscrisele despre plantele medicinale, cu ilustraţiile mele meticuloase, au hrănit flăcările. Informaţiile acelea le aveam încă în minte. Dacă erau importante, le puteam rescrie. N-am păstrat decât foarte puţine. Am vârât în sac, în ciuda judecăţii mele sănătoase, nu numai scrierile mele despre vremea petrecută în Regatul Munţilor, ci şi cugetări personale despre viaţa mea. Am citit câteva dintre ele în fugă şi m-am înroşit. Puerile şi siropoase, autocompătimitoare şi pline de presupuneri măreţe despre importanţa mea şi de cuvinte pompoase despre fapte pe care eram hotărât să nu le mai repet niciodată. Oare cine fusesem când scrisesem aşa ceva?

Manuscrisele mele despre Meşteşug şi Har au intrat în toc, precum şi lunga istorisire despre călătoria în Regatul Munţilor şi pe tărâmul Străbunilor şi despre înălţarea lui Verity-Dragonul. Am ars încercările mele în versuri despre Molly, ca să se mistuie într-o ultimă răbufnire a pasiunii. La fel am făcut cu tot ce scrisesem ca să-l ajut pe Hap să înveţe literele şi cifrele. Mi-am selectat la sânge manuscrisele, dar tot rămăseseră prea multe. Le-am luat încă o dată la cercetat, cu şi mai multă meticulozitate şi în cele din urmă am reuşit să închid tocul.

M-am ridicat, am strâns din pleoape şi m-am străduit să-mi amintesc: mai existau şi altele? Mi-am spus că încercam ceva lipsit de speranţă. Pe unele avusesem bunul-simţ să le distrug la două-trei zile după ce le scrisesem. Pe altele i le trimisesem lui Chade, prin Starling. Nu mai ştiam dacă lipsea vreunul. Cere-i unui om să-şi aducă aminte tot ceea ce a scris de-a lungul a cincisprezece ani din viaţa lui şi sigur va uita câte ceva. Oare pusesem vreodată pe hârtie ceva despre timpul petrecut cu Rolf cel Negru în comunitatea Sângelui Străvechi? Sigur scrisesem despre lunile acelea, dar oare într-un manuscris separat sau îmi

aminteam doar fragmente despre ele, intercalate în alte scrieri? Nu mai eram sigur. Şi nu aveam de unde să ştiu cu ce hârtii îşi aprinsese porcarul focul. Am oftat. Am cedat. Făcusem tot ce îmi stătuse în puteri. Pe viitor, aveam să ţin cu mai multă atenţie socoteala întâmplărilor pe care le încredinţam hârtiei.

Am ieşit din nou în curte şi am aruncat în foc bucăţile rămase din mobila arsă deja. Vântul şi ninsoarea aveau să-l stângă în curând, dar căpriorul în salt era deja distrus. Restul nu mai conta. Am revenit în coliba care fusese casa mea atâţia ani la rând. Nu lăsasem intact niciun obiect personal. Ştersesem orice urmă a prezenţei mele. M-am gândit să dau foc şi colibei, dar m-am răzgândit. Acolo o găsisem când venisem şi acolo să rămână şi după plecarea mea. Poate avea să-i fie de folos altcuiva ajuns la ananghie.

Am înşeuat-o iarăşi pe Negruţa şi am scos-o din padoc. Am împovărat-o cu tocul cu manuscrise şi bocceaua cu lucrurile lui Hap, cărora le adăugasem două vase bine închise, unul cu scoarţă de spiriduş măcinată şi altul cu carryme. Apoi am încălecat şi mi-am lăsat în urmă acea parte a vieţii. Trecutul meu ardea aruncând înaintea noastră umbre şerpuitoare stranii în vreme ce ne croiam drum prin viscolul renăscut.

Capitolul VII

LECŢII

Aşa se formează cele mai izbutite coterii Maestrul Meşteşugului îi adună pe aceia pe care îi va instrui. Trebuie să fie cel puţin şase la număr, dar e bine să se strângă mai mulţi, dacă are de unde. Maestrul îi va chema zilnic pe toţi nu numai pentru lecţii ci şi ca să mănânce şi să se distreze împreună şi chiar ca să doarmă în aceeaşi încăpere, dacă va considera astfel că nu le va abate atenţia şi nu va da naştere unor rivalităţi. Lasă-i să stea mult timp împreună şi să-şi formeze nestânjeniţi propriile legături şi, la sfârşitul anului, coteria se va fi alcătuit singură. Iar cei care nu şi-au creat legături îl vor sluji pe rege ca Singuratici.

Unor maeştri le poate veni greu să nu îndrume formarea coteriei E tentant să-i grupezi pe cei mai buni cu cei mai buni şi să-i ignori pe cei care par mai înceţi ori au o fire mai dificilă. Un maestru înţelept se va feri de aşa ceva, căci numai o coterie ştie ce puteri va împrumuta de la fiecare membru al său. Cel care pare mărginit poate da stabilitate şi domoli impulsurile cu prudenţa lui. Iar cel dificil poate avea şi sclipiri ale inspiraţiei. Fiecare coterie îşi va afla singură membrii şi îşi va alege singură conducătorul.

Maestrul Oklef al Meşteşugului, Coteriile, în traducerea lui *Treeknee*

— Unde-ai fost? m-a luat la rost Dutiful, intrând în camera din turn.

A închis bine uşa după el şi a venit în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate la piept. M-am ridicat încet de pe scaunul lui Verity. Privisem crestele înspumate ale valurilor. Am simţit nerăbdare şi iritare în vocea prinţului meu şi i-am văzut chipul încruntat. Nu părea cel mai fericit început al relaţiei noastre ca dascăl şi învăţăcel.

— Bună dimineaţa, prinţe Dutiful.

Asemenea unui mânz, s-a încordat şi şi-a lăsat capul pe spate. Apoi s-a controlat. A inspirat adânc şi a luat-o de la început:

— Bună dimineaţa, Tom Badgerlock. A trecut ceva timp de

când nu te-am văzut.

— Treburi personale importante m-au trimis în afara oraşului Buckkeep pentru o vreme. Acum le-am rezolvat şi mă aştept ca în restul iernii să fiu mereu la dispoziţia ta.

— Mulţumesc. Bănuiesc că nici nu pot să-ţi cer mai mult de-atât, a adăugat, ca şi când ar fi ţinut neapărat să-şi verse şi ultima fărâmă de supărare.

Mi-am reţinut zâmbetul.

— Ai putea cere, dar n-ai primi.

Pe chip i-a răsărit zâmbetul lui Verity.

— De unde vii? Nimeni din castelul ăsta n-ar îndrăzni să-mi vorbească aşa.

M-am prefăcut că-i înţelesesem greşit întrebarea:

— A trebuit să dau o fugă până acasă, ca să-mi aduc încoace o parte din lucruri şi să-mi arunc altele. Nu-mi place să las treburi neterminate. Le-am pus la punct. Acum sunt aici, la Buckkeep, şi urmează să-ţi fiu dascăl. Aşadar, cu ce începem?

Întrebarea a părut să-l stânjenească. Şi-a rotit privirea prin cameră. Chade adusese în Turnul de Veghe tot felul de mărunţişuri şi mai multă mobilă decât pe vremea când îl folosea Verity ca punct de observaţie şi de luptă cu Meşteşugul său împotriva Piraţilor Corăbiilor Roşii. În dimineaţa aceea adăugasem şi eu ceva: harta celor Şase Ducate folosită cândva de Verity atârna acum pe perete. În mijlocul încăperii era o masă mare, din lemn greu, închis la culoare. Patru scaune masive păreau ghemuite în jurul ei. L-am compătimit pe omul nevoit să le aducă acolo pe scara îngustă, şerpuitoare. Lângă unul din pereţii curbaţi se afla un suport pe care se înghesuiau nenumărate manuscrise. Chade ar fi zis, cu siguranţă, că sunt aşezate în perfectă ordine, dar eu n-am reuşit să descopăr niciodată după ce logică îşi grupa el pergamentele. Mai erau şi câteva scrinuri bine încuiate, care adăposteau scrierile Maestrei Solicity despre Meşteşug. Şi eu, şi Chade le consideram prea periculoase ca să fie lăsate la vedere şi să le citească orice ochi curios. Chiar şi acum stătea cineva de pază la baza treptelor turnului. În cameră nu puteau intra decât sfetnicul Chade, prinţul şi regina. Nu voiam să riscăm să pierdem din nou controlul bibliotecii cu manuscrise.

Cu mulţi ani în urmă, după moartea Maestrei Solicity, toate acele scrieri îi rămăseseră lui Galen, ucenicul ei. El ceruse să-i ia

locul, ca maestru, deşi instruirea nu i se încheiase. Se presupunea că „întregise” instruirea prinţilor Chivalry şi Verity, dar Chade şi cu mine bănuiam că le trunchiase înadins iniţierea în Meşteşug. Pe urmă nu mai dăduse lecţii nimănui, decât după ce îi ceruse regele Shrewd să alcătuiască o coterie. Cât fusese Galen Maestru al Meşteşugului, nimeni altcineva nu văzuse manuscrisele. În cele din urmă, începuse să le nege existenţa. După moartea lui, nu se găsise nici urmă de ele.

Nu ştiu cum ajunseseră pe mâna lui Regal, pretendentul la tron. În final, după ce a murit şi el, au fost recuperate şi redate reginei, care i le-a predat lui Chade, ca să le păstreze în siguranţă. Şi el, şi eu bănuiam că biblioteca fusese cândva mult mai mare. Chade venise cu ipoteza că multe dintre cele mai importante manuscrise care tratau despre Meşteşug, dragoni şi Străbuni le fuseseră vândute negustorilor din Insulele Străine în zilele de început ale raidurilor Corăbiilor Roşii. Cu siguranţă că nici Regal, nici Galen nu consideraseră că datorează loialitate ducatelor de coastă, care sufereau din cauza piraţilor. Poate că fuseseră destul de lipsiţi de scrupule ca să facă negoţ cu călăii noştri sau cu intermediarii lor. Manuscrisele îi aduseseră cu siguranţă bani frumoşi lui Regal. Pe vremea când tezaurul celor Şase Ducate aproape că secase, el nu părea să ducă lipsă de bani ca să se distreze şi să câştige loialitatea ducatelor de interior. Iar Piraţii Corăbiilor Roşii trebuie să fi aflat de undeva despre Meşteşug şi despre posibilele întrebuinţări ale pietrei negre a Meşteşugului. Nu era exclus ca tot dintr-unul din manuscrisele acelea înstrăinate să fi învăţat cum să facă din oameni neoameni. Dar era foarte puţin probabil ca eu sau Chade să putem dovedi aşa ceva.

Glasul prinţului m-a readus în prezent:

— Credeam că ai plănuit totul. Cu ce să începem şi restul…

Nesiguranţa din vocea lui era chinuitoare. Aş fi dat orice să-l liniştesc, dar am hotărât să fiu cinstit cu el.

— Ia un scaun şi vino lângă mine, i-am propus.

M-am aşezat pe vechiul loc al lui Verity. În prima clipă, Dutiful s-a holbat nedumerit la mine. Pe urmă a traversat camera, a luat unul din scaunele masive şi l-a adus cu greu lângă mine. Nu i-am spus nimic când s-a aşezat. Nu uitasem de diferenţa de rang dintre noi, dar mă hotărâsem deja ca, în camera aceea, să-l tratez ca pe un învăţăcel, nu ca pe prinţul meu. Am şovăit o

clipă, întrebându-mă dacă vorbindu-i sincer nu mi-aş submina autoritatea asupra lui. Dar am tras aer adânc în piept şi am făcut-o:

— Prinţul meu, cu aproape douăzeci de ani în urmă, am stat în camera asta lângă scaunul tatălui tău, aşezat pe podea. El stătea aici, pe scaun, se uita la apă şi îşi întrebuinţa Meşteşugul. Îşi folosea talentul fără cruţare atât împotriva duşmanului, cât şi a propriei sale sănătăţi. De aici îşi întărea mintea ca s-o trimită în explorare, să le dea de urmă Corăbiilor Roşii şi echipajelor lor înainte să ajungă la ţărmurile noastre şi să le prade. Se alia cu marea şi cu vremea rea împotriva lor, derutându-i pe corăbieri, ca să li se ciocnească vasele de stânci, sau le insufla căpitanilor o încredere falsă, care îi trimitea direct în vâltoarea furtunii.

— Sunt sigur că ai auzit de Galen, Maestrul Meşteşugului. Trebuia să adune şi să instruiască o coterie, un grup unit de oameni cu talent la Meşteşug, care să-şi pună forţa şi talentul la dispoziţia viitorului rege Verity, împotriva Corăbiilor Roşii. A format-o, într-adevăr, dar membrii ei erau nişte prefăcuţi, credincioşi lui Regal, fratele mai tânăr şi mai ambiţios al lui Verity. În loc să-l sprijine pe tatăl tău în eforturile sale, îl împiedicau. Întârziau mesajele sau nu le transmiteau deloc. L-au făcut să pară nepriceput. Ca să nu mai fie loiali ducilor, le-au dat supuşii pe mâna piraţilor, care-i omorau sau îi preschimbau în neoameni.

Prinţul nu-şi lua ochii de la mine. Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea. Mă uitam dincolo de el, pe ferestrele înalte, la talazurile cenuşii. Mi-am luat inima în dinţi şi am păşit pe cărarea periculoasă dintre adevărul crud şi minciuna laşă:

— Am fost unul dintre elevii lui Galen. Din cauză că eram copil din flori, mă dispreţuia. Am învăţat de la el cât am putut, dar mi-a fost un dascăl crud şi nedrept, care mă ţinea la distanţă de cunoştinţele pe care nu voia să mi le împărtăşească. Sub tutela sa brutală, am învăţat numai bazele Meşteşugului, altceva, nimic. Nu-mi puteam controla talentul, aşa că am dat greş. M-a gonit împreună cu ceilalţi învăţăcei care nu se ridicau la nivelul pretenţiilor sale. Am rămas servitor în turn. Când tatăl tău venea aici şi lucra până la istovire, i se aducea de mâncare; asta era sarcina mea. Şi aici am descoperit, prin mâna providenţei, că, deşi eu nu ştiam să-mi întrebuinţez Meşteşugul, el se putea folosi de puterea mea. Iar mai târziu, în scurtele momente pe

care mi le-a putut oferi, m-a învăţat ce ştia el despre Meşteşug.

Am întors privirea către Dutiful şi am aşteptat. Mă cerceta cu ochii lui negri.

— Când a plecat în aventura lui, l-ai însoţit?

Am clătinat din cap şi i-am răspuns sincer:

— Nu. Eram prea tânăr şi mi-a interzis.

— Dar n-ai încercat să-l cauţi pe urmă?

Nu-i venea să creadă, imaginaţia lui era aprinsă de ceea ce ştia că ar fi făcut el, dacă ar fi fost în locul meu. Mi-a fost greu să rostesc următoarele cuvinte:

— Nimeni nu ştia unde plecase, nici pe ce drumuri.

Mi-am ţinut răsuflarea, sperând că va înceta cu întrebările. Nu voiam să-l mint.

Şi-a luat ochii de la mine ca să privească marea. Îl dezamăgisem.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă plecai cu el.

Mă gândisem adesea că, dacă aş fi plecat, regina Kettricken n-ar fi supravieţuit sub domnia lui Regal la Buckkeep. Dar lui i-am spus altceva:

— Nu o dată m-am întrebat şi eu acelaşi lucru, prinţul meu. Dar nu avem de unde să ştim ce s-ar fi întâmplat. Poate că l-aş fi ajutat, dar, privind înapoi la zilele acelea, era foarte posibil să-i fi fost mai degrabă o piedică. Eram foarte tânăr, iute din fire şi greu de stăpânit. Am tras adânc aer în piept şi am îndreptat conversaţia în direcţia pe care o doream. Îţi spun aceste lucruri ca să mă asigur că înţelegi bine că nu sunt maestru al Meşteşugului. Nu am studiat toate manuscrisele de aici… Am citit doar câteva. Aşa că, într-un fel, suntem învăţăcei amândoi. Îmi voi da toată silinţa să învăţ din ele, pe măsură ce îţi arăt ceea ce ştiu. Pornim împreună pe un drum primejdios. M-ai înţeles?

— Da. Şi cu Harul cum rămâne?

N-aş fi vrut să vorbesc despre el în ziua aceea.

— Am aflat că am Har tot aşa cum ai aflat şi tu, din întâmplare, când m-am legat de un căţeluş. Eram deja om în toată firea când am cunoscut un bărbat care a încercat să-mi ordoneze cunoştinţele despre Har. Şi de data aceea timpul mi-a fost duşman. Am învăţat multe de la el, dar nu tot ceea ce trebuie ştiut… mult mai puţin, ca să fiu sincer. Aşa că, încă o dată, te voi învăţa ceea ce ştiu. Însă dascălul tău nu va avea

cunoştinţe desăvârşite.

— Încrederea ta mă inspiră, a şoptit el sumbru. O clipă mai târziu, a izbucnit în râs. Ce mai pereche facem, împleticindu-ne braţ la braţ. Cu ce începem?

— Mă tem, prinţul meu, că va trebui să începem făcând mai întâi un pas înapoi. Trebuie să te dezveţi de ceea ce ai învăţat singur. Îţi dai seamă că, atunci când îţi încerci Meşteşugul, îl amesteci cu Harul?

S-a uitat pierdut la mine. După o clipă de descurajare, m-am grăbit să adaug:

— Primul pas va fi să separăm cele două magii.

De parcă aş fi ştiut cum. Nici măcar nu eram sigur că propriile mele magii nu se amestecau între ele. Un gând pe care l-am alungat.

— Aş vrea să te învăţ mai întâi bazele Meşteşugului. Harul o să-l lăsăm puţin deoparte, ca să nu ne încurcăm.

— Ai mai cunoscut şi alţii la fel cu noi?

Mă punea din nou în încurcătură.

— În ce privinţă la fel?

— Şi cu Har, şi cu Meşteşug.

Am inspirat şi am expirat prelung. Să-i spun adevărul sau o minciună? Adevărul.

— Cred că am cunoscut cândva un bărbat, însă pe atunci nu mi-am dat seama că le avea pe amândouă. Cred că nici el nu ştia ce face. Pe vremea aceea, mi s-a părut doar că are un Har foarte puternic. De atunci, m-am întrebat câteodată cât de bine ştia ce se petrece între mine şi lupul meu. Bănuiesc că avea ambele talente, dar le considera unul şi acelaşi şi le folosea deodată.

— Cine era?

N-ar fi trebuit să-i răspund deloc.

— Ţi-am spus, a fost cu foarte mult timp în urmă. Un bărbat care a încercat să mă ajute să învăţ Harul. Acum hai să ne concentrăm pe ceea ce avem de făcut astăzi.

— Civil.

— Ce?

Mintea flăcăului sărea ca puricele, de la una la alta. Trebuia învăţat să se concentreze.

— Civil a fost învăţat să întrebuinţeze Harul de când era copil mic. Poate că va accepta să mă înveţe şi pe mine. Cum deja ştie

că am Har, nu e ca şi când mi-aş trăda secretul. Şi…

Cred că expresia mea l-a făcut să tacă. Am aşteptat până când am fost sigur că-mi pot controla spusele. Pe urmă am pretins că sunt mai înţelept decât eram. Am încercat să ascult înainte de a răspunde.

— Povesteşte-mi despre Civil, i-am propus.

Pe urmă, văzând că nu-mi puteam struni îndeajuns limba, am adăugat:

— Spune-mi de ce crezi că poţi avea încredere în el.

Nu mi-a răspuns imediat. S-a încruntat şi a vorbit de parcă şi-ar fi depănat amintirile din altă viaţă:

— L-am cunoscut când mi-a adus pisica. Aşa cum ştii, animalul a fost un dar de la familia Bresinga. Cred că Lady Bresinga mai venise la Buckkeep înainte, dar pe Civil nu-mi amintesc să-l fi văzut până atunci. Am simţit ceva straniu când mi-a oferit pisica… probabil fiindcă voia, evident, să fie bine îngrijită. Nu mi-a dat-o ca pe un cadou oarecare, ci ca pe o prietenă. Poate pentru că şi el are Har. Mi-a făgăduit că mă învaţă să vânez cu ea şi chiar a doua zi, dimineaţa, am ieşit împreună. Ne-am dus singuri, Tom, ca să n-abată nimeni altcineva atenţia pisicii. Şi chiar m-a învăţat ce făgăduise, mai interesat de asta decât de faptul că-şi petrecea timpul singur cu prinţul Dutiful.

A tăcut câteva clipe, îmbujorându-se uşor.

— Poate-ţi par îngâmfat, dar mă lovesc tot timpul de aşa ceva. Accept o invitaţie care sună promiţător, numai ca să descopăr că persoana care m-a invitat e mai interesată să-mi atragă atenţia asupra ei decât să-i facem ceva împreună. Lady Wess m-a invitat la un spectacol de marionete dat de maeştrii păpuşari din Tilth. S-a aşezat lângă mine şi, cât a ţinut piesa, mi-a împuiat urechile cu o neînţelegere cu un vecin de-al ei în privinţa unei moşii. Civil nu s-a purtat aşa. M-a învăţat să vânez cu o pisică sălbatică. Nu crezi că, dacă mi-ar fi vrut răul, mi-ar fi făcut ceva atunci? Accidente de vânătoare se petrec tot timpul. Ar fi putut aranja să cad de pe o stâncă abruptă. Dar am vânat, şi nu doar în dimineaţa aceea, ci în fiecare dimineaţă, în zori, în săptămâna cât a stat el la Buckkeep, şi de fiecare dată a fost la fel, dar mai bine, pentru că începeam să mă pricep. Şi cel mai bine a fost când a adus şi pisica lui. Atunci chiar am crezut că mi-am găsit un prieten adevărat.

Vechiul truc al lui Chade mi-a fost de mare folos. Liniştea pune singură întrebările, care sunt greu de formulat, chiar şi pe acelea pe care nu ştii că trebuie să le pui.

— Aşa că, atunci când... Atunci când am crezut că mă îndrăgostesc, că trebuie să fug de logodna asta, m-am dus la Civil. I-am trimis un mesaj. Înainte de a ne despărţi, îmi spusese că, dacă vreodată putea face ceva pentru mine, nu trebuia decât să-i spun. Aşa că i-am trimis mesajul şi am primit şi răspuns, mi-a explicat unde să merg şi cine mă va ajuta. Dar aici e ceva putred, Tom. Civil zice acum că n-a primit niciun mesaj de la mine şi nici nu mi-a trimis el vreunul. Iar eu, după ce am plecat din Buckkeep, nu l-am văzut deloc. Nici când am ajuns la Galeton, nici cât am stat acolo nu l-am întâlnit şi n-am văzut-o nici pe Lady Bresinga. Am vorbit numai cu servitori. I-au găsit loc pisicii mele în crescătoria lor.

Dutiful tăcu. Mi-am dat seama că de data asta n-avea să continue dacă nu-l îmboldeam.

— Dar ai stat în conac?

— Da. Îmi fusese pregătită o cameră, însă nu cred că aripa aceea a clădirii era prea folosită. Toată lumea îmi spunea întruna că, dacă vreau să fug, trebuie păstrat secretul. Aşa că mâncarea mi se aducea în cameră, iar când a ajuns la noi vestea că... că tu veneai după mine, s-a hotărât să plec din nou. Însă oamenii care trebuiau să mă ia cu ei nu sosiseră încă. Am ieşit cu pisica în noaptea aceea şi... m-a găsit lupul tău.

A tăcut din nou.

— Mai departe ştiu ce s-a întâmplat, am spus, din milă pentru noi amândoi. Dar, ca să-mi alung dubiile, am mai pus o întrebare: Iar acum Civil spune că nici n-a ştiut că te aflai acolo?

— Întocmai. Nici el, nici mama lui. A jurat că n-au ştiut. Bănuieşte că mesajul meu a fost interceptat de un servitor şi dus altcuiva, care mi-a răspuns şi a pus restul la cale.

— Şi servitorul?

— A plecat de mult. S-a făcut nevăzut chiar în noaptea în care am plecat şi eu de-acolo. Am numărat zilele scurse de-atunci şi se pare că aşa s-a întâmplat.

— Din câte văd, tu şi Civil aţi discutat mult despre asta.

Nu mi-am putut ascunde dezaprobarea din voce.

— Când Laudwine şi-a dat arama pe faţă şi şi-a dezvăluit adevăratele intenţii, am crezut că a fost amestecat şi Civil. M-

am simţit trădat de el. Şi din cauza asta eram aşa de disperat. Nu numai că-mi pierdusem pisica, dar mai aflasem şi că prietenul meu mă trădase. Nu am cuvinte să-ţi spun ce bine m-am simţit când am aflat că mă înşelam.

Pe faţă i se citeau uşurarea şi convingerea sinceră.

Avea aşadar încredere în Civil Bresinga, atât de multă, încât considera că îl putea învăţa magia aceea scoasă în afara legii fără a-l trăda vreodată. Sau fără a-l târî în primejdie. Oare în ce măsură pornea această încredere a lui din covârşitoarea nevoie de un prieten adevărat? I-am comparat-o cu dorinţa de a se încrede în mine şi m-am cutremurat. Sigur nu îi dădusem motive să se apropie de mine, însă se apropiase. Aveam impresia că se simţea atât de singur, încât orice legătură cât de cât mai strânsă se transforma, în mintea lui, în prietenie.

Nu i-am spus nimic din toate astea. Am rămas tăcut, mirat că pot să tac, şi am luat o hotărâre care mi s-a scurs, rece, prin trup. Aveam să aflu neapărat ce hram poartă Civil Bresinga şi să văd cu ochii mei ce primejdii ne pândesc din partea lui. Dacă era mânjit de trădare, avea să plătească. Iar dacă îl trădase pe prinţul meu şi apoi îl minţise, dacă profita de firea lui încrezătoare, avea să plătească îndoit. Însă, deocamdată, nu voiam să-i dezvălui băiatului bănuielile mele.

— Înţeleg, am rostit cu gravitate.

— S-a oferit să mă înveţe despre Har… Sânge Străvechi, cum îi zice el. Nu l-am rugat eu, s-a oferit singur.

Amănuntul nu mă liniştea deloc, dar am ţinut şi asta pentru mine.

— Prinţe Dutiful, aş prefera să nu începi lecţiile despre Sângele Străvechi acum, i-am spus cu sinceritate. Aşa cum ţi-am explicat, trebuie să separăm cele două magii una de alta. Cred că ar fi cel mai bine să lăsăm Harul să doarmă deocamdată şi să ne concentrăm pe dezvoltarea Meşteşugului tău.

A rămas o vreme cu ochii la mare. Ştiam că de-abia aştepta să-l înveţe Civil Harul, că şi-o dorea cu sete. Dar mi-a răspuns, calm, după ce a răsuflat adânc:

— Dacă spui că aşa e cel mai bine, atunci aşa vom face.

A întors capul şi m-a fixat cu privirea. Nu se ghicea nici urmă de ezitare pe faţa lui. Era gata să-şi impună disciplina propusă de mine.

Avea o fire plăcută, prietenoasă şi dornică de învăţătură. M-

am uitat în ochii lui sinceri şi am sperat să fiu un dascăl demn de el.

Am început în ziua aceea. M-am aşezat la masă vizavi de el şi l-am rugat să închidă ochii şi să se destindă. I-am cerut să coboare orice barieră dintre el şi restul lumii din afara lui, să încerce să fie deschis la toate lucrurile. I-am vorbit calm, liniştitor, ca unui mânz care aşteaptă să i se pună şaua prima oară. Apoi i-am urmărit figura nemişcată, fără riduri. Era pregătit, aidoma unui bazin cu apă în care mă puteam scufunda.

Dacă mă puteam forţa să fac saltul.

Zidurile Meşteşugului meu erau o cale de apărare. Poate că se subţiaseră din pricina neglijenţei mele, dar nu uitasem complet de ele niciodată. A-l cerceta pe prinţ cu Meşteşugul era altceva decât a mă afunda în Meşteşug. Exista pericolul expunerii. Nu mai întrebuinţasem de mult Meşteşugul ca legătură între două persoane. Oare aveam să dezvălui mai mult decât voiam? Chiar în timp ce cântăream riscurile, zidurile protectoare din jurul gândurilor mele se întăreau. A le înlătura cu desăvârşire era mai greu decât s-ar fi crezut. Mă apărau de atâta vreme, încât reflexul nu se lăsa înfrânt cât ai clipi. Parcă mă uitam direct într-un soare orbitor şi le porunceam ochilor să nu se îngusteze. Treptat, mi-am coborât fortificaţiile, până când am simţit că îmi dezbrac mintea în faţa lui. Nu aveam de străbătut decât lăţimea mesei. Nu voiam să-l copleşesc, cum mă copleşise pe mine Verity prima oară când ni se atinseseră minţile. Aşadar, fără grabă. Şi cu blândeţe.

Am inspirat adânc şi am pornit încet către el.

Zâmbi cu ochii închişi.

— Aud muzică.

A fost o dublă revelaţie pentru mine. Pentru băiatul acesta, Meşteşugul venea de la sine, ca şi când era suficient să i se spună că îl poate folosi. Şi era foarte sensibil, mult mai sensibil decât mine. Când am pornit în cercetare împrejur, am auzit muzica lui Thick. Era acolo, curgea notă cu notă, ca nişte stropi de apă prelinşi într-un cotlon al minţii mele. Ca vântul în spatele ferestrei, un lucru pe care învăţasem să-l ignor inconştient, ca pe orice alt susur de gânduri plutind în eter, asemenea frunzelor căzute pe suprafaţa unui pârâu şerpuind printr-o pădure. Dar, când am atins uşor mintea lui Dutiful cu a mea, am auzit muzica lui Thick, clară şi dulce, aidoma glasului de menestrel care

răsună limpede într-un cor. Thick era, într-adevăr, foarte puternic.

Iar talentul prinţului era pe măsură, pentru că, la atingerea discretă a Meşteşugului meu, el s-a întors către mine şi atunci l-am simţit. Clipa când ne-am *zărit,* prin Meşteşug, unul pe altul, a fost un moment de cunoaştere împărtăşită. M-am uitat în adâncul inimii lui şi nu am văzut în ea nici măcar o fărâmă de înşelăciune sau viclenie. Se deschidea în faţa Meşteşugului cu aceeaşi claritate cu care se deschidea în faţa vieţii. M-am simţit şi mărunt, şi neguros în prezenţa lui, pentru că eu însumi mă ascunsesem şi îl lăsasem să vadă numai ceea ce îi puteam arăta – singura mea faţetă care îi era dascăl.

Nici nu am apucat să-l îndemn să mă atingă, că gândurile lui s-au şi împletit cu ale mele. *Muzica e un mod de a mă pune la încercare? O aud. E minunată.* Gândurile i-au ajuns la mine clare şi intense, dar am simţit şi o umbră de Har în ele. Aşa mă alegea drept ţintă a mesajelor pe care le trimitea cu Meşteşugul. Se folosea de faptul că mă percepea prin Har să-mi izoleze gândurile din încâlceală tuturor celor din Buckkeep şi de dincolo de el. M-am întrebat cum puteam să-l dezvăţ. *Cred c-am mai auzit melodia asta, dar nu ştiu cum se cheamă.* Cugetarea lui m-a readus în prezent. Atras puternic de muzică, părea să se îndepărteze cu un pas de sine însuşi.

Asta lămurea lucrurile. Chade avusese dreptate. Thick trebuia ori instruit, ori înlăturat. L-am ferit pe prinţ de ideea asta sumbră. *Atenţie, băiatule. Hai s-o luăm încet. Dacă auzi muzică, e clar că-ţi foloseşti acum Meşteşugul. Ceea ce percepi în clipa asta, muzica şi toate gândurile amestecate la întâmplare nu sunt decât resturi care plutesc deasupra apei. Trebuie să înveţi să le ignori şi să găseşti apa limpede şi goală în care să-ţi trimiţi propriile gânduri după bunul tău plac. Cele pe care le auzi, ca şi frânturile de şoapte, note şi sentimente vin dinspre oameni pentru care Meşteşugul e un talent mult prea firav. Trebuie să înveţi să treci cu vederea astfel de sunete. Cât despre muzică, ea vine de la cineva cu Meşteşug mai puternic, căruia acum nu trebuie să-i dai atenţie.*

Dar muzica e atât de frumoasă!

Este. Dar muzica nu e Meşteşug, ci doar ceea ce transmite cineva. Ca o frunză plutind pe apă purtată de curgerea ei. E minunată şi te atrage, însă pe sub ea curge forţa rece a râului.

Dacă laşi frunza să-ţi abată atenţia, dai uitării puterea apei, care te poate lua.

Ca un prost ce eram, n-am izbutit decât să-i îndrept atenţia către râu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că forţa talentului lui o depăşea pe aceea cu care şi-l controla. A privit curgerea apei şi, înainte de a apuca eu să-l împiedic, s-a concentrat asupra ei. Şi a dispărut de lângă mine la fel de iute ca un copil care se bălăceşte în apă puţin adâncă, dar e prins brusc de curent şi dus la vale. În prima clipă, groaza m-a pironit locului. Pe urmă am plonjat după el, ştiind foarte bine cât de greu avea să-mi fie să-l ajung din urmă.

Mai târziu, am încercat să-i descriu totul lui Chade:

— Imaginează-ţi o mulţime adunată laolaltă, un grup imens în care se poartă mai multe conversaţii în acelaşi timp. Începi să asculţi una, dar un comentariu al cuiva din spate îţi atrage atenţia. Pe urmă, te interesează o expresie rostită de altcineva. Te pierzi pe neaşteptate şi te rostogoleşti în şuvoiul de cuvinte. Şi nu mai ţii minte pe cine ai ascultat mai întâi, nici nu-ţi regăseşti propriile gânduri. Fiecare frază pe care o auzi îţi reţine atenţia, nu ştii care e cea mai importantă. Există toate în aceeaşi clipă, sunt toate la fel de interesante şi fiecare rupe o bucată din tine şi o duce cu ea.

Meşteşugul e un loc unde nu există imagini, sunete sau atingere. Sunt numai gânduri. Prinţul fusese lângă mine, puternic şi nevătămat, singur cu el însuşi. În următoarea clipă, dăduse prea multă atenţie unui gând străin. Şi prinsese să se deşire, exact aşa se deşiră cu mare repeziciune o împletitură când tragi pur şi simplu de un unic fir desprins. Dacă apuci firul şi-l faci ghem, nu refaci împletitura. Totuşi, când m-am aruncat în vârtejul de gânduri întâmplătoare, m-am întins către el, am dat de firele lui, le-am smucit şi le-am adunat laolaltă, având grijă să nu scap niciunul în timp ce le căutam cu disperare miezul şi izvorul care-şi pierdeau din ce în ce mai mult consistenţa.

Eu, unul, căzusem în curenţi mult mai puternici decât cel care mă purta acum şi rămăsesem întreg. Dar prinţul avea mult mai puţină experienţă. Era sfâşiat, zdrenţuit rapid de ghearele fluxului conştienţei. Pentru a-l chema înapoi, trebuia să mă pun pe mine în pericol, dar, cum vina îmi aparţinea, corect era să o fac. *Dutiful!*

Mi-am răspândit gândul pretutindeni şi mi-am deschis mintea, invitând toate răspunsurile. Am primit o grindină de gânduri buimace, fiindcă oameni care stăpâneau prea puţin Meşteşugul m-au simţit intrând în mintea lor şi s-au întrebat cine sunt. Atenţia pe care o atrăsesem brusc a căzut, grea, asupra mea, apoi a prins să tragă de mine, de parcă o mie de cârlige mi-ar fi rupt din carne în acelaşi timp.

Era o senzaţie stranie, alarmantă şi înviorătoare deopotrivă. Cel mai ciudat era, poate, faptul că o percepeam cu mult mai multă claritate. Poate că, refuzând să-mi dea scoarţa de spiriduş, Chade nu greşise. Dar ideea asta mi-a zburat repede din minte, pentru că trebuia să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut. M-am scuturat de gândurile celorlalţi cu vigoarea cu care îşi scutură lupul blana când iese din apă. Le-am simţit scurta clipă de uimire şi nedumerire când au căzut, apoi mi-am reluat concentrarea. *DUTIFUL!*

Gândul meu nu îi striga numele, ci conceptul sinelui, forma pe care o văzusem cu atâta limpezime când îi atinsesem prima oară gândurile cu ale mele. Ceea ce am primit în schimb a fost un ecou întrebător, de parcă de-abia îşi amintea cine fusese doar cu câteva clipe mai devreme.

Am fost plasa care l-a smuls din fluxul gândurilor încâlcite, cernându-i firele şi ţinând de ele şi lăsându-le pe celelalte să se scurgă prin sita cu care-l simţeam.

Dutiful. Dutiful. Dutiful.

Chemarea mea era ca o bătaie de inimă pentru el, ca o confirmare. O vreme, l-am ţinut strâns, l-am întărit şi, într-un târziu, l-am simţit reîntorcându-se în el însuşi. S-a adunat repede în jurul firelor sale centrale, pe care eu nu le percepusem ca pe o parte a lui însuşi. În jurul său se făcuse o linişte care l-a ajutat să ţină la distanţă gândurile lumii în vreme ce se realcătuia.

Tom?

Mă căuta, în sfârşit. Tiparul pe care mi-l oferea era un fragment rupt din mine însumi, singura faţetă a mea pe care i-o arătasem.

Da, i-am răspuns. *Da, Dutiful. E destul, mai mult decât destul pentru astăzi. Pleacă de aici. Întoarce-te în tine.*

Ne-am desprins împreună de fluxul amăgitor, apoi ne-am desfăcut unul de celălalt şi ne-am întors în trupurile noastre.

Totuşi, când ne-am îndepărtat de râul Meşteşugului, mi s-a părut că mi-a mai vorbit cineva, într-un ecou distant al unui gând.

Ai făcut ce trebuia. Dar, data viitoare, fii mai atent şi cu tine, şi cu el.

Mesajul a zvâcnit spre mine, ţinta lui, ca săgeata din arc. Nu cred că Dutiful l-a auzit. Când am deschis ochii, aşezat la masă, şi am văzut cât de palid era, am uitat imediat de gândul străin. Prinţul s-a prăbuşit în scaun, cu capul căzut pe-o parte, cu ochii întredeschişi. Stropi de sudoare i se scurgeau pe obraji din păr şi pufăia uşor printre buze, în ritmul respiraţiei. Nu mai lipsise mult ca prima mea lecţie să fie şi cea din urmă.

Am dat ocol mesei şi m-am lăsat pe vine lângă el.

— Dutiful. Mă auzi?

A respirat scurt.

Da. Pe faţa vlăguită i-a fluturat un zâmbet care m-a înfricoşat. *A fost aşa de frumos! Vreau să mă întorc, Tom.*

— Nu. Să nu faci aşa ceva. Nu te mai gândi la asta acum. Rămâi aici. Concentrează-te ca să rămâi în trupul tău.

Am cercetat camera cu privirea. Nu aveam ce să-i dau, nici apă, nici vin.

— O să-ţi revii în câteva clipe, i-am spus, câtuşi de puţin convins că era adevărat.

De ce nu luasem în calcul aşa ceva? De ce nu îi atrăsesem mai întâi atenţia asupra pericolelor Meşteşugului? Pentru că nu mă aşteptasem să-l folosească atât de bine de la prima lecţie? Nu-l crezusem atât de priceput, încât să dea de necaz. Ei, acum ştiam adevărul. Să-l învăţ Meşteşugul era mai primejdios decât îmi imaginasem.

I-am pus o mână pe umăr, vrând să-l ajut să-şi îndrepte spatele. Şi a fost ca şi cum am fi sărit unul în mintea celuilalt. Eu îmi coborâsem zidurile ca să-l pot învăţa, el încă nu le ridicase pe ale lui. Când minţile ni s-au întâlnit şi s-au împletit, m-a copleşit extazul. Alături de el, auzeam urletul estompat al gândurilor Meşteşugului, aidoma vuietului unui râu învolburat, gata să iasă din matcă. *Pleacă de acolo,* l-am sfătuit şi l-am tras cumva de pe mal. Fascinaţia lui mă descuraja. Simţisem şi eu cândva atracţia torentului Meşteşugului. Mă ademenea încă, cu o putere uimitoare, dar îi cunoşteam pericolele, care atârnau la fel de greu în balanţă. Prinţul era ca un copilaş care vrea să

prindă flacăra lumânării. L-am tras de lângă râu, m-am aşezat între el şi apă şi, până la urmă, l-am simţit apărându-şi mintea de murmurul Meşteşugului.

— *Dutiful.*

I-am rostit numele şi în gând, şi cu glas tare.

— Trebuie să te opreşti acum. Ajunge pentru astăzi, e mult prea mult pentru prima lecţie.

— Dar... vreau...

Vorbea mai mult în şoaptă, însă m-am bucurat că deschisese gura.

— Ajunge, am repetat şi mi-am luat mâna de pe umărul lui.

S-a proptit de spătarul scaunului cu un oftat, lăsându-şi capul pe spate. Mă luptam cu propriile mele ispite. Aş fi putut să-mi împart forţele cu el, să-l ajut să-şi revină? Aş fi putut să-i ridic eu zidurile, să-l apăr până când învăţa să navigheze cu pricepere pe apa Meşteşugului? Aş fi putut să-i şterg din minte porunca dată prin Meşteşug, aceea de a nu mi se împotrivi?

Când mi se oferise prima oară şansa de a deprinde Meşteşugul, o considerasem o sabie cu două tăişuri, Era o nemaipomenită ocazie de a învăţa să-i stăpânesc magia, dar numai fiind tot timpul în pericol să afle Galen că sunt înzestrat şi cu Har şi să mă distrugă. Nu mă apropiasem niciodată de Meşteşug atât de deschis şi dornic ca Dutiful. În scurt timp, primejdia şi durerea îmi înăbuşiseră curiozitatea stârnită de magia regală. O folosisem fără tragere de inimă, momit numai de dependenţa pe care o crea, şi totodată înspăimântat fiindcă ameninţa să mă mistuie pe dinăuntru. Odată ce descoperisem că scoarţa de spiriduş mă făcea insensibil la chemarea ei, nu ezitasem s-o beau, în ciuda celor ce se spuneau despre fiertura aceea. Scăpat de sub efectul amorţitor al leacului, entuziasmul meu fusese reaprins de al prinţului şi de faptul că acum puteam citi oricând manuscrisele despre Meşteşug. Ca şi Dutiful, tânjeam să mă arunc din nou în curentul lui ameţitor. Dar mi-am oţelit voinţa. Nu trebuia să-l las pe prinţ să simtă ce se petrecea cu mine.

O privire către soarele care urca pe boltă mi-a spus că lecţia noastră era pe sfârşite. Lui Dutiful aproape că îi revenise culoarea în obraji, dar transpiraţia îi lipise părul de cap.

— Hai, adună-te, băiatule!

— Sunt obosit. Aş putea să dorm tot restul zilei.

Nu i-am pomenit de durerea care tocmai începea să mă chinuie.

— E firesc, dar probabil că nu e o idee bună. Vreau să rămâi treaz. Du-te şi fă mişcare. Călăreşte sau antrenează-te cu sabia. Şi, cel mai important, nu te gândi la lecţia asta. Nu lăsa Meşteşugul să te mai momească astăzi. Până nu te învăţ cum să te opui chemării, rămâne un pericol pentru tine. E o magie utilă, dar poate atrage omul cum atrage mierea albinele. Dacă te aventurezi în curgerea lui de unul singur, dacă îţi laşi toată atenţia abătută către el, vei ajunge într-un loc de unde nu te mai poate aduce nimeni înapoi, nici măcar eu. Însă trupul tău va rămâne aici, ca un bebeluş mare, plin de bale la gură, care habar n-are ce se petrece în jurul lui.

I-am repetat de mai multe ori că nu trebuie să-şi folosească Meşteşugul fără mine, că trebuie să-l experimenteze numai în prezenţa mea. Cred că am exagerat cu morala, pentru că, la un moment dat, mi-a spus, nervos, că fusese şi el acolo şi ştia ce noroc avusese că revenise teafăr şi nevătămat.

I-am spus cât mă bucur că îşi dă seama, şi cu asta ne-am despărţit. Totuşi, când a ajuns la uşă, a stat un pic pe gânduri, s-a răsucit şi s-a uitat la mine.

— Ce este? l-am întrebat, văzând că liniştea se prelungea.

A părut dintr-odată foarte stânjenit.

— Vreau să te întreb ceva.

Am aşteptat, dar până la urmă am fost nevoit să insist.

— Ce anume?

Şi-a muşcat buza de jos şi s-a întors spre fereastră.

— Despre tine şi Lordul Auriu, a răspuns, în cele din urmă, şi a amuţit din nou.

— Ce vrei să ştii despre noi? am întrebat nerăbdător.

Dimineaţa se scurgea repede, iar eu aveam multe de făcut. De pildă, să-mi alin cumva durerea de cap care mă asalta deja cu toate forţele.

— Îţi place... îţi place să lucrezi pentru el?

Am ştiut imediat că nu asta voia să afle şi m-am întrebat ce anume îl îngrijora. Era gelos pe prietenia mea cu bufonul? Se simţea neglijat într-un fel sau altul? i-am răspuns cu blândeţe:

— Îmi e prieten de multă vreme. Ţi-am mai spus-o şi la han, când ne-am întors acasă. Rolurile pe care le jucăm acum, de stăpân şi servitor, sunt numai de ochii lumii. Aşa pot ajunge

acolo unde unul ca mine n-are ce căuta. Atâta tot.

— Atunci înseamnă că tu îl… slujeşti într-adevăr.

Am ridicat din umeri.

— Numai când mi-o cere rolul sau când vreau să-i fac o favoare. Suntem prieteni de multă vreme, Dutiful. Puţine sunt lucrurile pe care nu le-am face unul pentru altul.

Citeam pe faţa lui că nu-i alungasem grijile, dar în momentul acela eram înclinat să las lucrurile aşa cum erau. Puteam aştepta până când găsea cuvinte pentru întrebarea potrivită. Şi el părea să vrea acelaşi lucru, pentru că s-a întors spre uşă. Dar, cu mâna pe clanţă, a adăugat brusc, cu voce răguşită, parcă împotriva voinţei sale:

— Civil spune că Lordului Auriu îi plac băieţii.

Nu i-am răspuns, aşa că a completat cu durere în glas:

— În patul lui.

Nu-şi luase ochii de la uşă. Ceafa i-a devenit stacojie.

M-am simţit brusc foarte obosit.

— Dutiful, uită-te la mine, te rog.

— Îmi pare rău, a spus, întorcându-se, dar n-a fost în stare să mă privească în ochi. N-ar fi trebuit să întreb.

Aş fi vrut şi eu să n-o fi făcut. Aş fi vrut să nu fi aflat că bârfa se răspândise şi ajunsese şi la urechile lui. Venise timpul s-o îngrop.

— Dutiful, eu şi Lordul Auriu nu Împărţim patul. Ca să fiu sincer, nu l-am văzut niciodată aducându-şi pe cineva în pat. S-a purtat aşa cu Civil ca s-o facă pe Lady Bresinga să ne ceară să plecăm. A fost un şiretlic, atâta tot. Dar, desigur, nu-i poţi spune adevărul lui Civil. Rămâne între noi doi.

A tras aer în adâncul pieptului şi a oftat prelung.

— N-am vrut să gândesc aşa despre tine. Dar păreţi foarte apropiaţi. Iar Lordul Auriu este, bineînţeles, jamaillian şi toată lumea ştie că jamaillienii nu se sinchisesc prea mult de asta.

M-am întrebat o clipă dacă să-i spun adevărul sau nu. Am ajuns la concluzia că l-aş fi împovărat cu prea multe.

— Cel mai bine ar fi să nu discuţi cu Civil despre Lordul Auriu. Dacă aduce cumva vorba despre el, schimb-o. Poţi?

Mi-a zâmbit strâmb.

— Chade mi-a fost şi mie dascăl, a subliniat.

— Am observat că ai fost foarte rece cu Lordul Auriu în ultima vreme. Dacă ăsta a fost motivul, să ştii că tu ai de pierdut dacă

nu ajungi să-l cunoşti mai bine. Odată ce îţi devine prieten, e cel mai sincer pe care-l poţi avea.

A dat din cap în tăcere. Probabil că nu-i spulberasem pe deplin îndoielile, dar mă străduisem din toate puterile.

A ieşit şi l-am auzit încuind uşa înainte de a coborî scările în spirală. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că-şi alesese de curând turnul drept loc de meditaţie în zori.

Mi-am plimbat din nou privirea prin cameră şi m-am hotărât să depozitez acolo tot ce ne-ar fi putut ajuta dacă mai treceam prin pericole ca acela din care tocmai scăpaserăm. O sticlă de rachiu, dacă Dutiful trebuia să-şi revină. Şi lemne de foc, pentru că frigul iernii muşca tot mai tare. Nu eram adeptul instruirii în condiţii austere practicate de Galen, care spunea că, în lipsa confortului, înveţi mai bine. Trebuia să discut cu Chade despre asta.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile, jinduind încă un pui de somn. Mă întorsesem la Buckkeep cu numai o seară înainte. Baia fierbinte şi lungul raport dat lui Chade îmi luaseră câteva ceasuri bune, în care aş fi preferat să dorm. Îi înmânasem toate pergamentele şi toate celelalte scrieri pe care le adusesem. Nu eram foarte încântat, dar el fie ştia deja, fie bănuia cam tot ce conţineau. După baia care-mi gonise frigul din oase, mă instalasem în faţa căminului său ca să stăm de vorbă pe îndelete.

În odaia din turn locuia deja un dihor tânăr, cafeniu. Îl chema Gilly şi era obsedat de propria tinereţe, de noul său teritoriu şi de zgomotele făcute de rozătoare. Eu îl interesasem doar cât să-mi adulmece temeinic cizmele şi să-mi între în sac. Mintea lui ascuţită şi curioasă era o schimbare plăcută în odaia sumbră din turn. Mă considera o creatură prea mare ca s-o mănânce, care împărţea teritoriul cu el.

Bârfele aflate de la Chade acopereau totul, de la ducele de Tilth, care îi înarma pe sclavii din Statele Chalced şi îi învăţa tactica militară, la Kettricken, chemată să medieze conflictul dintre Lordul Carolsin de Ashlake şi Lordul Dignity de Timbery. Primul susţinea că al doilea îi sedusese şi furase fiica. Lordul Dignity îl contrazicea, pretinzând că fata venise la el de bunăvoie şi că, fiind deja căsătoriţi, nu mai conta dacă o sedusese ori nu. Mai era şi problema docurilor noi pe care voia să le construiască un negustor din Buckkeep. Alţi doi negustori

pretindeau că docurile ar bloca accesul pe apă la depozitele lor. Această neînţelegere banală, pe care ar fi trebuit s-o rezolve Sfatul Oraşului, ajunsese o problemă a întregului Buckkeep şi urma să fie supusă judecăţii reginei. Chade mi-a vorbit şi de alte probleme plicticoase şi obositoare, ceea ce mi-a adus aminte că grijile cu care se luptau zilnic el şi Kettricken erau deopotrivă foarte diversificate şi profunde.

I-a spus asta, şi el a răspuns:

— Tocmai de-aceea avem noroc că te-ai întors la Buckkeep, ca să te ocupi numai de prinţul Dutiful. Kettricken crede că şi mai bine ar fi dacă l-ai putea însoţi pretutindeni, dar eu rămân la părerea că posibilitatea de a studia curtea ca acum, fără ca lumea să facă vreo legătură între tine şi prinţ, are avantajele sale.

Despre Pestriţi şi agitaţia stârnită de ei Chade nu auzise nimic nou. Nu mai apăruseră nici afişe care să-i dea în vileag pe înzestraţii cu Har, nici bilete clandestine, nici ameninţări la adresa reginei.

— Dar avertizarea primită de regină de la Laurel despre zvonurile ajunse la urechile lui Deerkin? îl întrebasem.

Pentru o clipă, a părut în încurcătură.

— Deci ştii asta, nu? Ei, vorbeam numai despre veştile primite de regină direct de la Pestriţi. Am luat în serios informaţiile oferite de Laurel şi am făcut tot ce am putut ca s-o protejăm cât mai discret. Acum instruieşte un vânător nou, pe ajutorul ei. E foarte vânjos, mânuieşte sabia cu foarte multă pricepere şi o însoţeşte pe Laurel pretutindeni. Am mare încredere în el. Pe lângă asta, le-am cerut gărzilor să fie mai suspicioase când e vorba de străini, mai ales dacă sunt însoţiţi de animale. Evident, ştim că Pestriţii sunt în conflict cu Sângele Străvechi. Iscoadele mele mi-au adus veşti despre familii masacrate în pat şi despre casele lor arse, ca să se şteargă orice urmă. Totul e înspre bine, ar zice unii. N-au decât să se căsăpească între ei şi să ne dea nouă pace o vreme. Hai, lasă, nu te încrunta aşa la mine. Aşa ar zice unii, asta am spus, nu că aş vrea *eu* să se omoare unul pe altul, până la ultimul. Ce-ai vrea să fac? Să trimit gărzile peste ei? N-a venit nimeni să ceară ajutorul reginei. Să urmărim nişte umbre pe care nimeni nu le-a învinuit de asasinat? Am nevoie de dovezi temeinice, Fitz. Un om sau mai mulţi, cărora să li se cunoască numele, acuzaţi pentru omoruri. Până când nu

îndrăzneşte cineva cu Sânge Străvechi să iasă în faţă şi să spună tot ce ştie, nu pot face prea multe. Dacă te încălzeşte cu ceva, regina se înfurie imediat ce aude astfel de zvonuri.

Chade trecuse pe urmă la altele.

Civil Bresinga era încă la curte, se întâlnea zilnic cu Dutiful şi nu părea să fie trădător sau complotist. M-am bucurat fiindcă, în lipsa mea, Chade pusese iscoade pe urmele băiatului. Dutiful o curta oficial pe Elliania, sub ochii tuturor. Se plimbau împreună, călăreau împreună, luau masa împreună, dansau împreună. Menestrelii din Buckkeep cântau despre frumuseţea şi graţia Narcescăi. La suprafaţă, totul mergea perfect, însă Chade bănuia că tinerii nu erau îndrăgostiţi unul de altul. Spera să se poarte prieteneşte până când pleca fata acasă. Discuţiile cu negustorii care însoţiseră suita Narcescăi mergeau foarte bine. Nesiguranţa cu care priveau cei din Beams alianţa dispăruse într-o oarecare măsură când regina îngăduise, oficial, ca Sealbay să devină singurul port din cele Şase Ducate unde să se facă negoţ cu blănuri, fildeş şi ulei. Din oraşul Buckkeep aveau să plece pe mare mărfurile sosite din ducatele interioare, vinurile, rachiul şi cerealele. Shoaks şi Rippon aveau să pretindă supremaţia în comerţul cu lână, bumbac, piele şi alte mărfuri de acelaşi soi.

— Şi crezi că ducatele vor ţine cont de aceste hotărâri? întrebasem într-o doară, învârtind rachiul în pahar.

— Bineînţeles că nu, a pufnit Chade. Contrabanda e o meserie veche, onorată în toate porturile în care-am ajuns vreodată. Dar fiecărui duce i s-a dat un os de ros şi fiecare socoteşte deja ce profit îi va aduce alianţa provinciei sale. Noi, de fapt, asta am urmărit. Să-i convingem pe toţi că tot regatul va avea de câştigat de pe urma ei.

Oftase şi se lăsase pe spătarul scaunului, frecându-şi şaua nasului.

— A! exclamase o clipă mai târziu, foindu-se, oarecum stânjenit.

Scosese dintr-o cută a robei figurina găsită pe plajă. Atârna de lanţ, mică şi perfectă. Pe părul negru şi lucios avea o podoabă albastră.

— Am găsit-o pe o grămadă de zdrenţe din colţ. E a ta?

— Nu. Dar „zdrenţele” erau, probabil, vechile mele haine de lucru. Colierul e al prinţului. Ţi-am povestit despre el, am

adăugat, văzând că se încrunta nedumerit. Despre timpul petrecut pe plaja aia stranie. Acolo l-am găsit. Şi i l-am pus lui în pungă. Ar trebui să i-l dau înapoi.

Chade se încruntase.

— Când mi-a spus povestea aventurilor sale, a vorbit foarte puţin despre călătoria cu ajutorul stâlpilor Meşteşugului şi despre timpul petrecut pe plajă. Despre colier sigur n-a scos niciun cuvânt.

— N-a încercat să-ţi ascundă ceva, Chade. Chiar şi pentru un cineva care stăpâneşte temeinic Meşteşugul, trecerea printr-un stâlp e o experienţă tulburătoare. L-am dus pe plajă fără să-l previn; habar n-a avut ce i s-a întâmplat. Şi, ca să ne întoarcem, am trecut prin trei stâlpi. Nu mă miră că i s-au încâlcit amintirile. Mă bucur că nu şi-a pierdut minţile; tinerii care-şi foloseau Meşteşugul pentru Regal nu s-au descurcat aşa de bine.

Fruntea lui Chade se încreţise adânc.

— Adică un om fără experienţă nu poate trece singur printr-un stâlp?

— Nu ştiu. Prima oară când am trecut eu printr-unul a fost din pură întâmplare. Dar îmi petrecusem toată ziua într-un soi de amorţeală provocată de Meşteşug, pe un drum al Străbunilor… Chade, la ce te gândeşti?

Nedumerirea lui avusese ceva prea inocent.

— Chade, ţine departe de stâlpii ăia. Sunt primejdioşi. Şi mai primejdioşi pentru tine, care poate că ai cât de cât Meşteşugul în sânge, decât pentru un om obişnuit.

— De ce anume ţi-e frică? mă întrebase cu voce joasă. Că aş putea descoperi că am aptitudini pentru Meşteşug? Că, dacă aş fi fost instruit începând din copilărie, aş putea să le întrebuinţez acum?

— E posibil să le poţi folosi. Însă eu mă tem că vei citi un manuscris vechi, rupt şi prăfuit şi te vei pune în pericol făcând un experiment tocmai când cele Şase Ducate au mai mare nevoie de tine.

Mormăise dezaprobator în timp ce se dusese să pună figurina pe poliţa căminului.

— Şi-aşa mi-am amintit de altceva. Regina ţi-a trimis asta.

Luase de pe poliţă un pergament mic şi mi-l întinsese. Îl desfăcusem şi recunoscusem imediat scrisul drept al lui Kettricken. Nu se învăţase niciodată cu scrisul aplecat şi cursiv

din cele Şase Ducate. Desenase cu migală douăsprezece rune, în cerneală, şi sub fiecare scrisese câte un singur cuvânt: „port, plajă, gheţar, peşteră, munte, casa-mamei, vânător, războinic, pescar, mama-tuturor, fierar, ţesător”.

— Sunt din jocul pe care l-a jucat cu Peottre. Eu ştiu de ce ţi le-a trimis. Tu?

— Runele seamănă cu cele de pe stâlpii Meşteşugului. Nu sunt identice, dar par să-i aparţină aceluiaşi sistem de scriere.

— Foarte bine. Dar cel puţin una seamănă leit cu ele. Uite-aici. Astea sunt runele de pe stâlpul folosit de tine şi de prinţ. Stâlpul de lângă cele trei movile.

Chade luase încă un sul de pe masa dintre noi. Se vedea limpede că era munca unui scrib iscusit. Erau patru simboluri copiate cu grijă, cu orientarea fiecărei laturi a stâlpului marcată, precum şi cu însemnări despre mărimea şi poziţia originalelor. Evident, Chade îşi trimisese iscoadele să adune informaţii pentru el.

— Care dintre ele te-a dus la plajă?

— Ăsta.

Era aproape la fel cu cel sub care scrisese Kettricken plajă, n-avea decât una sau două „codiţe” în plus.

— Şi te-ai întors înapoi printr-unul identic?

Mă încruntasem.

— N-am avut timp să văd cum arată cel care m-a adus înapoi. Observ că n-ai stat degeaba în lipsa mea.

Dăduse din cap.

— Mai sunt şi alţi stâlpi ai Meşteşugului în cele Şase Ducate. O să primesc informaţii despre ei în următoarele câteva săptămâni. E clar că iniţial au fost utilizaţi de specialişti în Meşteşug, iar cunoştinţele despre felul în care se folosesc s-au pierdut în timp. Dar avem o şansă să le recuperăm.

— Numai cu riscuri foarte mari. Chade, pot să-ţi atrag atenţia că excursia noastră pe plajă s-a încheiat cu Dutiful şi cu mine sub apă? Ar fi putut fi mult mai rău. Închipuie-ţi că unul din stâlpii de ieşire ar sta cu faţa la pământ. Sau ar fi spart. Ce crezi că ar păţi cel care-l foloseşte?

Chade păruse doar uşor stânjenit.

— Păi, am presupus că ai vedea că drumul e blocat şi ai veni imediat înapoi.

— Eu cred că aş fi împins afară din stâlp şi izbit de piatră. Nu

e ca o uşă lângă care te poţi opri ca să arunci o privire dincolo de prag. Te azvârle cât colo, ca şi când ai călca pe un chepeng.

— A, pricep. Înseamnă că trebuie verificat mai atent cum se folosesc. Dar, pe măsură ce vom citi din manuscrise, vom reuşi să descifrăm sensul fiecărei rune şi să stabilim unde anume se deschidea, la început, fiecare „poartă”. În felul ăsta, până la urmă, vom stabili care dintre ele se pot întrebuinţa fără riscuri. Şi poate le vom îndrepta sau repara pe celelalte. Putem face şi noi ceea ce au făcut cei care foloseau Meşteşugul în trecut.

— Chade. Nu sunt deloc sigur că stâlpii au fost construiţi de ei. Poate că unii dintre ei i-au folosit, dar, de câte ori am trecut pe lângă unul, dezorientarea şi… Nu-mi găseam cuvintele. Senzaţia că ai ajuns într-o lume străină, mă hazardasem, în cele din urmă. Apariţia acestei senzaţii mă face să mă întreb dacă i-au construit într-adevăr cei care întrebuinţau Meşteşugul. Dacă, la urma urmei, au fost construiţi de oameni.

— Te gândeşti la Străbuni? sugerase Chade după un moment de tăcere.

— Nu ştiu, răspunsesem eu.

Ecourile conversaţiei îmi răsunau în minte în timp ce mă uitam la manuscrisele de pe suport şi la scrinurile încuiate din turnul Meşteşugului. Răspunsurile puteau fi chiar acolo, aşteptându-mă.

Am ales trei manuscrise dintre cele care păreau mai noi. Aveam de gând să încep cu cele scrise cu alfabete şi în limbi pe care le cunoşteam bine. Nu am găsit niciunul scris de Solicity, ceea ce mi s-a părut ciudat. Mai mult ca sigur că ultima noastră maestră a Meşteşugului pusese pe hârtie câte ceva din înţelepciunea ei; se presupunea că persoana care ajungea la statutul de maestră avea ceva unic de transmis urmaşilor săi. Însă, dacă Solicity scrisese vreodată ceva, manuscrisele ei nu se găseau acolo. Cele trei la care m-am oprit erau semnate de un oarecare Treeknee şi etichetate drept traduceri dintr-un manuscris mai vechi, lăsat de Maestrul Oklef. Traducerile fuseseră făcute la porunca maestrului Barley[10]. Nu auzisem de niciunul dintre ei. Le-am vârât sub braţ şi am ieşit prin panoul fals de lângă poliţa căminului.

Aveam de gând să le las în camera din turn a lui Chade. N-aveau ce căuta în odaia lui Tom Badgerlock. Dar, înainte de a

---

[10] Orz (n. tr.).

merge acolo, am făcut un mic ocol pe coridoarele ascunse, până când am dat de o crăpătură neregulată în zid. M-am apropiat în tăcere şi m-am uitat prin ea. Camera lui Civil Bresinga era goală. Se adeverea ce-mi spusese Chade cu o seară înainte, că tânărul Civil călătorea cu un grup care-i însoţea pe prinţ şi logodnica sa. Numai bine. Poate mi se ivea ocazia să dau un tur prin camera lui. Sigur că nu speram să găsesc cine ştie ce. În afară de haine şi obiectele obişnuite ale unui bărbat, Civil nu ţinea nimic neobişnuit acolo. Seara, ori pleca, ori stătea singur. Iar când nu pleca, de cele mai multe ori se distra cântând prost la un cimpoi mic sau respira fumariţă şi apoi se uita pe fereastră. Civil era cel mai plictisitor subiect din toată cariera mea de spion.

Am pornit spre camera din turn a lui Chade, dar m-am oprit înainte de a acţiona încuietoarea dosită, ca să trag cu urechea şi cu ochiul înăuntru. Am auzit un murmur moale şi bufnituri de butuci descărcaţi. A fost cât pe ce să fac cale-ntoarsă, zicându-mi că pot lăsa manuscrisele în coridor până mai târziu, dar m-am răzgândit. Amânasem prea multe în viaţă şi lăsam prea multe în seama lui Chade. De fapt, numai eu puteam face asta. Am tras aer în piept încet şi îndelung, m-am concentrat şi mi-am coborât zidurile minţii.

Te rog să nu te sperii. Intru în cameră.

Nu mi-a ajutat la nimic. Nici n-am intrat bine, că m-a şi izbit un val. *Nu mă vezi, câine împuţit! Să nu-mi faci niciun rău! Pleacă!*

Dar zidurile mele erau deja ridicate la loc, iar eu mă ţineam tare.

— Încetează, Thick. Ar trebui să ştii deja că nu-ţi merge cu mine şi că n-am de gând să-ţi fac rău. De ce ţi-e aşa de frică de mine?

Am pus manuscrisele pe masa de lucru.

Thick se ridicase ca să-mi iasă înainte. La picioarele lui era o troacă pentru lemne de foc. Golise jumătate din ea în lada de lângă cămin. S-a uitat la mine îngustându-şi ochii parcă mereu cârpiţi de somn.

— Nu mi-e frică. Nu-mi placi.

Vorbea ciudat, nu sâsâit, dar parcă nu-şi termina cuvintele, asemenea unui prunc. A rămas pe loc, fixându-mă cu o privire rea, cu vârful limbii pe buza de jos. Deşi scund şi cu voce de

copil, nu era deloc un copil, aşa că n-aveam să-i vorbesc ca unui copil.

— Serios? Eu încerc să cunosc oamenii înainte de a vedea dacă îmi plac sau nu. Nu cred că ţi-am dat vreun motiv să nu mă placi.

S-a încruntat, cu fruntea încreţindu-i-se adânc, apoi şi-a rotit braţul, arătând întreaga încăpere.

— Foarte multe motive. Dai de lucru mai mult. Apă de baie. Adu mâncare, ia vasele. Mult mai mult decât numai bătrânul.

— Ei, asta nu pot s-o neg. Şi ce ţi-aş putea da în schimb?

— În schimb?

Şi-a mijit din nou ochii, privindu-mă bănuitor. Foarte prudent, am lăsat garda jos şi am încercat să aflu ce simte. N-ar fi trebuit să mă obosesc. Era evident. Toată viaţa fusese batjocorit şi tachinat. Era convins că şi eu făceam acelaşi lucru.

— Ţi-aş putea da bani pentru munca ta în plus.

— Bani?

— Monede.

Aveam ceva mărunţiş în pungă. Am ridicat-o şi-am scuturat-o.

— Nu. Fără monede. Nu vreau monede. Bate pe Thick şi ia monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a repetat cuvintele mimând bătaia cu pumnul cărnos de la capătul braţului său scurt.

— Cine face asta?

Şi-a îngustat ochii şi a clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Cineva. Nu-l ştii. N-am zis la nimeni. Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a agitat iar pumnul, aţâţat, fără îndoială, de amintirea bătăii. A început să gâfâie. Am încercat să scot mai multe de la el.

— Thick. Cine te bate?

— Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a rotit din nou pumnul, stând cu limba scoasă de tot, cu buza de jos întoarsă spre bărbie şi cu pleoapele aproape închise. Am lăsat pumnul să lovească aerul, apoi am intervenit. I-am pus mâinile pe umeri, vrând să-l domolesc, ca să-i pot vorbi. Însă el a ţipat din toate puterile, un ţipăt sălbatic, fără cuvinte, şi a făcut un salt înapoi. Şi, în aceeaşi clipă:

Nu mă vezi! Să nu-mi faci niciun rău!

Am tresărit sub forţa atacului şi m-am retras, la rândul meu.

— Thick! Să nu-mi faci niciun rău, am ripostat. Mi-am tras răsuflarea şi am adăugat: Nu merge întotdeauna, nu-i aşa? Unii oameni nu simt când îi respingi astfel. Dar se poate şi altfel, i-aş putea opri altfel.

Printre ceilalţi servitori erau aşadar unii care fie nu simţeau absolut nimic când îi atingea cu Meşteşugul, fie îl simţeau numai atât cât să-i înfurie. După cât de puternic era, aş fi zis că Thick îşi putea impune voinţa asupra oricui. Trebuia să-i spun asta lui Chade. Am lăsat ideea pentru mai târziu. Din cauza loviturii lui, adăugată durerii de cap stârnite de Meşteşug mai devreme, mi se părea că-mi curge sânge în spatele ochilor. M-am silit să vorbesc, în ciuda zvâcnirilor roşii, dureroase, din ţeastă.

— Pot să-i opresc, Thick. O să-i opresc.

— Ce? Ce să opreşti? m-a întrebat bănuitor. Pe Thick?

— Nu. Pe ceilalţi. O să-i fac să nu-l mai bată pe Thick şi să nu-i mai ia monedele.

— Pfu! a pufnit zgomotos, arătându-şi neîncrederea. A spus „cumpără-ţi ceva dulce”. Dar pe urmă a luat monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

— Thick. Era greu să-l scap de obsesie. Ascultă-mă. Dacă nu-i mai las să te lovească, dacă nu-i mai las să-ţi ia dulciurile, o să încetezi să mă urăşti?

M-a privit tăcut şi încruntat. Am tras concluzia că nu făcea legătura între cele două idei. I-am explicat mai simplu:

— Thick, pot să-i fac să te lase în pace.

— Pfu! a repetat. Şi apoi. Nu ştii. Nu ţi-am zis.

A trântit restul lemnelor din troacă în ladă şi a plecat furios, cu paşi apăsaţi. Odată rămas singur, m-am afundat în scaun, ţinându-mi o vreme capul în mâini. N-am mai fost în stare decât s-ajung, clătinându-mă pe picioare, până la manuscrisele abandonate şi să le pun pe noptieră. M-am aşezat pe marginea patului şi m-am întins, cu gândul să stau aşa o clipă. Capul mi s-a afundat în perna rece. Am adormit.

Capitolul VIII

AMBIŢII

Astfel, fiecare magie îşi are locul printre celelalte şi alcătuiesc împreună marele cerc al puterii. În el e cuprinsă toată învăţătura magică, de la cea a umilului vrăjitor-tămăduitor, cu talismanele sale, şi de la cea a ghicitorilor în globuri de cristal, la animalica magie a Harului şi la cea celestă a Meşteşugului, cărora li se alătură vrăjile simple, ale vetrei şi ale inimii. Toate se pot aşeza, după cum am arătat, într-o salbă lungă, şi orice ochi trebuie să vadă limpede că au un fir comun.

Dar aceasta nu înseamnă că orice întrebuinţător poate sau trebuie să încerce să le stăpânească pe toate. O cunoaştere atât de largă a artei nu îi este dată niciunui muritor, şi pe bună dreptate. Nimeni nu e menit să stăpânească toate puterile. Cel înzestrat cu Meşteşug poate încerca să ghicească în globul de cristal şi chiar se povesteşte despre vrăjitori cu har animalic iscusiţi şi la vrăjile focului şi despre vrăjitori-tămăduitori pricepuţi la a găsi apă în pământ. După cum o arată desenul, toate aceste arte mai puţin însemnate ale magiei se învecinează cu magiile de mare importanţă, iar un mag îşi poate spori puterile dacă deprinde şi tainele vrăjitor mai mărunte. Însă a avea ambiţii mai mari decât acestea este o mare greşeală. Ghicitorul în globul de cristal greşeşte dacă încearcă să stăpânească focul. A ceste magii nu se învecinează, iar încordarea cerută de susţinerea deosebirilor dintre ele poate tulbura mintea. Iar dacă un deţinător al Meşteşugului se înjoseşte folosind şi magia animalică a Harului cheamă asupra magiei sale mai înalte decăderea şi putreziciunea. O astfel de ambiţie mârşavă trebuie condamnată.

Maestrul Oklef al Meşteşugului, *Cercul magiei,* în traducerea lui Treeknee

Privind în urmă, bănuiesc că din prima lecţie cu Dutiful am învăţat mai mult decât el. Am învăţat teama şi respectul. Îndrăznisem să mă pretind dascăl, să învăţ pe altcineva un lucru pe care de-abia dacă îl pricepeam eu însumi. Aşa că zilele şi nopţile mele s-au umplut mai mult decât mă aşteptasem, pentru

că a trebuit să fiu şi învăţăcel, şi învăţător şi nu puteam renunţa la celelalte roluri ale mele, de slugă a Lordului Auriu, tată al lui Hap şi iscoadă a Casei Farseer.

Pe măsură ce iarna scurta zilele, lecţiile mele cu Dutiful începeau în bezna primului ceas al dimineţii. De obicei, plecam din turnul lui Verity înainte să se lumineze cu adevărat cerul. Atât băiatul, cât şi Chade voiau să progresăm cât mai repede, însă eu, ţinând seama că scăpaserăm cu greu de un dezastru, eram hotărât să fiu din cale afară de prudent.

Din acelaşi motiv, am tot amânat cererea lui Chade de a pune la încercare abilităţile lui Thick. N-ar fi trebuit să mă agit. Thick se ferea de mine în aceeaşi măsură în care nu mă trăgea pe mine inima să-i dau lecţii. De trei ori aranjase Chade să mă întâlnesc cu netotul în odăile sale. De fiecare dată, Thick nu apăruse la ora stabilită. Drept e că nici eu nu stătusem să-l aştept, nutrind speranţa că învăţăcelul meu îndărătnic avea să vină după o oarecare întârziere. Mergeam acolo, vedeam că el nu venise şi plecam. Thick îi spunea lui Chade că „uitase” de întâlnire, dar nu-şi putea ascunde de el teama şi dezgustul.

— Dar ce i-ai făcut, de e aşa pornit împotriva ţa? m-a întrebat Chade la un moment dat.

I-am răspuns sincer că nu-i făcusem nimic. Nu ştiam de ce îl îngrozeam, însă asta mă bucura.

În timpul lecţiilor noastre, Dutiful era exact opusul bietului netot. Mă saluta cu căldură, întotdeauna dornic să înveţe şi abia aştepta să începem. Mă uimea. Uneori mă întrebam cum m-aş fi descurcat dacă prinţul Verity ar fi fost primul meu profesor de Meşteşug. I-aş fi răspuns la fel de prompt cum îmi răspundea fiul său mie? Amintirile mele despre lecţiile Maestrului Galen erau deosebit de dureroase. Nu găseam deloc că ar fi fost înţelept să-i copiez metodele şi exerciţiile mintale de rutină pentru a pregăti un elev la Meşteşug. Ca să fiu sincer, Dutiful nici nu părea să aibă nevoie de ele. Pentru prinţ, a practica Meşteşugul însemna a-şi da frâu liber sufletului fără vreo strădanie. În curând, m-am întrebat dacă eu nu avusesem de câştigat de pe urma eforturilor făcute la început pentru a stăpâni Meşteşugul. Fusesem nevoit să-mi croiesc drum cu forţa prin propriile mele ziduri. Pentru Dutiful, nu existau graniţe. Îşi putea împărţi cu mine, cu aceeaşi uşurinţă, şi durerile de stomac, şi gândurile. Când se deschidea în faţa mea, parcă

deschidea zăgazurile tuturor gândurilor împrăştiate spre a pluti prin lume. Când pătrundeam în mintea lui, ca martor şi ca paznic, aproape că mă copleşeau. Pe el îl înspăimântau şi-l fascinau, iar spaima şi fascinaţia îl împiedicau deopotrivă să-şi îndrepte toată atenţia către ceea ce voia să facă. Mai rău, când se străduia să mă exploreze pe mine, parcă încerca să treacă o funie prin urechea unui ac. Verity îmi spusese odată că a fi cercetat cu Meşteşugul de către tatăl meu, Chivalry, era totuna cu a fi călcat în picioare de un cal: dădea buzna cu copitele, îţi lăsa în minte ce avea de lăsat şi dispărea. Aşa făcea şi Dutiful.

— Dacă va învăţa să-şi controleze talentul, îşi va depăşi dascălul cu mare iuţeală, m-am plâns lui Chade în seara aceea, foarte târziu, când a trecut întâmplător prin fostele lui odăi.

Şedeam la vechea noastră masă de lucru, înconjuraţi de un talmeş-balmeş de manuscrise despre Meşteşug.

— Aproape că m-am simţit uşurat când l-am învăţat jocul cu pietre al lui Kettle. La început, i s-a părut greu, dar acum pare să-i fi prins şmecheria. Sper să-l mai domolească şi să-l înveţe că trebuie să caute tipare mai profunde în magia lui. Toate celelalte îi vin cu o uşurinţă nemaipomenită. Explorează cu Meşteşugul la fel de natural cum îşi vâră un pui de câine de vânătoare nasul în urme. Parcă şi-ar aminti cum se face, în loc să afle acum prima oară.

— Şi asta e de rău? m-a întrebat voios bătrânul asasin.

S-a apucat să scotocească printre ceaiurile de plante de pe rafturile de sus, unde ţinea întotdeauna poţiunile cele mai periculoase şi mai puternice. Am zâmbit scurt când l-am văzut căţărându-se pe un taburet şi m-am întrebat dacă mai credea şi acum că le poate ascunde acolo de mine.

— Ar putea fi periculos. Odată ce mă depăşeşte şi începe să cocheteze cu celelalte puteri ale Meşteşugului, se va aventura pe teritorii unde eu nu am experienţă. Nici măcar nu voi putea să-l previn împotriva pericolelor, darămite să-l apăr de ele.

Supărat, am dat la o parte un manuscris, odată cu traducerea mea stângace. Dutiful mă depăşea şi în domeniul acela. Puştiul avea talentul lui Chade la alfabete şi limbi străine. Tălmăcirile mele erau descifrări greoaie, cuvânt cu cuvânt, ale manuscriselor, pe când Dutiful citea propoziţie cu propoziţie şi le reda înţelesul în fraze curgătoare. Anii scurşi fără a traduce îmi tociseră deprinderile. Oare invidiam ascuţimea minţii

învăţăcelului meu? Oare eram un dascăl prost?

— Poate că l-a moştenit de la tine, a remarcat Chade gânditor.

— Ce să moştenească?

— Meşteşugul. Ştim că minţile voastre s-au întâlnit câteodată şi când era foarte mic. Totuşi, tu zici că Harul nu e o magie care să permită aşa ceva. Rezultă că trebuie să-şi fi folosit Meşteşugul. Şi mai rezultă că poate l-ai învăţat să-l întrebuinţeze când era numai un băieţel sau cel puţin i-ai pregătit mintea pentru el.

Nu-mi plăcea raţionamentul lui. Imediat mi-am amintit de Nettle şi m-a izbit un val de vinovăţie. O pusesem şi pe ea în pericol?

— Vorbeşti de parcă ar fi vina mea.

Am vrut s-o spun cu nepăsare, ca şi cum aşa mi-aş fi alungat groaza subită. Am oftat şi m-am apucat iar de tradus. Dacă nu voiam să-mi pierd speranţa că voi rămâne dascălul lui Dutiful, trebuia să învăţ eu însumi mai multe despre Meşteşug. Manuscrisul la care lucram propunea exerciţii de îmbunătăţire a puterii de concentrare a învăţăceilor. Speram să mă ajute şi pe mine.

Chade a venit să se uite peste umărul meu.

— Hm… Ce zici de celălalt manuscris, cel despre durere şi Meşteşug?

Am ridicat spre el doi ochi nedumeriţi.

— Care alt manuscris?

S-a înfuriat…

— Ştii care. Ţi l-am lăsat aici.

Am aruncat o privire grăitoare către dezordinea de pe masă. Erau cel puţin douăsprezece pergamente şi hârtii îngrămădite pe ea.

— La care anume te referi?

— Unul dintr-astea. Ţi l-am arătat, băiete. Sunt sigur.

Eu eram la fel de sigur că nu mi-l arătase, dar mi-am ţinut gura. Pe Chade îl lăsa memoria. Eram convins. Şi el era, însă nu voia să recunoască. Descoperisem că simpla menţionare a acestei posibilităţi îl aducea într-o stare de nervi mai tulburătoare pentru mine decât ideea că bătrânul meu mentor îşi pierdea memoria. Aşa că l-am urmărit în tăcere în vreme ce scotocea printre hârţoagele amestecate, până când a dat peste

un sul cu margine albastră.

— Vezi? E aici, exact unde ţi l-am lăsat. Nici nu te-ai uitat pe el.

— Nu, nu m-am uitat, am recunoscut îndată, ca să nu ne mai întrebăm dacă mi-l arătase sau nu. Despre ce spuneai că e vorba?

M-a privit cu dezgust.

— Despre durerea stârnită de Meşteşug. Ca durerea ta de cap. Sugerează remedii, adică exerciţii şi ierburi deopotrivă, deşi spune că e posibil ca durerile să nu mai apară cu timpul. Însă pe mine mă interesează nota de la sfârşit. Treeknee spune că unii maeştri foloseau o barieră dureroasă ca să-i împiedice pe elevi să experimenteze singuri. Nu spune şi că bariera asta poate deveni atât de puternică încât să-ţi anuleze capacitatea Meşteşugului. Mă interesează din două motive. Dacă Galen ţi-a pus ţie bariera asta şi dacă Thick poate fi controlat cu ajutorul ei.

Am observat că nu a propus-o ca măsură de siguranţă pentru prinţ.

Reveneam aşadar la Thick. Ei bine, bătrânul avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ne ocupăm de el.

— N-aş vrea să folosim durerea ca barieră în cazul nimănui. Meşteşugul lui Thick răspândeşte muzică mai tot timpul. Dacă îi provoci durere pentru că face asta, dacă îl blochezi… nu ştiu ce se poate întâmpla.

Chade a scos un sunet dispreţuitor. Ştiuse dinainte de a-mi sugera aşa ceva că n-aveam să fiu de acord. Iar eu ştiam că Galen nu s-ar fi dat în lături să mă nenorocească astfel. Am căzut pe gânduri. Chade a întins manuscrisul în faţa mea, arătând cu degete noduroase fragmentul care îl interesa. L-am citit, dar n-am aflat decât mare lucru în plus faţă de ce-mi spusese deja. M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Încerc să-mi aduc aminte când m-a durut prima oară capul din cauza Meşteşugului. Întotdeauna mă istovea. Prima dată când a împrumutat Verity energie de la mine, am leşinat pe loc. Orice efort serios mă lăsa bolnav de oboseală. Dar nu-mi amintesc să fi simţit vreo durere până când…

Am cugetat o vreme.

— Nu pot să trag o linie, am spus, clătinând din cap. Prima oară când, absolut din întâmplare, am cutreierat cu ajutorul

Meşteşugului, m-am trezit tremurând de slăbiciune. Am luat scoarţă de spiriduş, şi atunci, şi altă dată. După un timp, slăbiciunea de după Meşteşug s-a transformat în durere. Am oftat. Nu. Nu cred că durerea e o barieră pusă de cineva în mine.

Chade cotrobăia din nou prin rafturile sale. S-a întors cu două sticle astupate.

— Oare să fie de vină Harul? Manuscrisele vorbesc în multe locuri despre pericolul în care te pune folosirea ambelor magii.

Oare încerca să-mi amintească cât de multe nu ştiam? Nu-i suportam întrebările. Nu făceau decât să mă avertizeze că îl călăuzeam pe prinţul meu prin teritorii necunoscute. Am clătinat din cap plictisit.

— Încă o dată, Chade, îţi spun că nu ştiu. Poate că, dacă pe prinţ începe să-l doară capul după Meşteşug la un moment dat, am putea să presupunem că e de vină Harul.

— Am crezut că-i vei separa Harul de Meşteşug.

— Le-aş separa, dacă aş şti cum. Nu pot decât să încerc să-l fac să întrebuinţeze Meşteşugul în aşa fel încât să nu poată folosi şi Harul în acelaşi timp. Nu ştiu cum să-l fac să le separe, aşa cum nu ştiu să înlătur comanda pe care i-am întipărit-o cu Meşteşugul meu atunci când am ajuns cu el pe plaja aia.

Chade a înălţat dintr-o sprânceană. Potrivea doza de ierburi pentru un ceainic.

— Când i-ai cerut să nu ţi se împotrivească?

Am încuviinţat în tăcere.

— Păi, mie mi se pare destul de simplu. Îi dai încă una, dar opusă.

Mi-am încleştat dinţii. Am izbutit să nu spun: „Ţi se pare simplu numai pentru că n-ai nici Har, nici Meşteşug, nici habar despre ce vorbeşti.” Mi-am spus că eram obosit şi înciudat. Nu trebuia să mă răzbun pe bătrân.

— Nu prea ştiu cum i-am întipărit comanda aia în minte, aşa că nu ştiu nici cum s-o anulez. A-i da încă una, dar opusă, nu e simplu deloc. Ce să-i comand? Să mi se împotrivească? Nu uita că prinţul Chivalry i-a făcut acelaşi lucru lui Galen. La nervi, i-a dat o poruncă pe care nici el, nici Verity n-au mai putut s-o înlăture.

— Dar Dutiful e prinţul şi elevul tău. Fără îndoială că asta te pune pe altă poziţie.

— Nu văd ce legătură are asta, am ripostat, încercând să nu par nervos.
— Cred că te-ar putea ajuta să i-o scoţi din minte.
A adăugat în ceainic câteva picături dintr-un lichid. S-a oprit, apoi m-a întrebat, cu delicateţe:
— Prinţul ştie ce i-ai făcut? Că i-ai poruncit să nu ţi se împotrivească?
— Nu!
Mi-am lăsat furia să răzbată prin unicul cuvânt al răspunsului meu, apoi am inspirat prelung.
— Nu, şi mi-e ruşine de ceea ce am făcut, mi-e ruşine şi să recunosc că mi-e frică să-i spun. Sunt atâtea lucruri pe care mai trebuie să le aflu despre el, Chade! Nu vreau să-i dau motive să nu mai aibă încredere în mine. M-am frecat pe frunte. Nu ne-am cunoscut în cele mai fericite împrejurări, ştii, nu?
— Ştiu, ştiu. M-a bătut pe umăr. Ei, şi ce-aţi făcut împreună până acum?
— Am încercat mai ales să-l cunosc. Traducem manuscrise împreună. Şi am „împrumutat” nişte săbii de antrenament din depozitul de arme. Ne-am încercat puterile cu ele. E un spadasin bun. După câte vânătăi mi-a lăsat, cred că am mai îndulcit porunca aia, dacă nu cumva am anulat-o de tot.
— Dar nu eşti sigur?
— Nu. Când ne atacăm, nu încercăm să ne rănim de-adevăratelea. E un joc, ca atunci când ne luptăm corp la corp. Totuşi, n-am observat niciodată să dea înapoi, nici să mă lase să câştig mai uşor.
— Eu zic că e bine să se antreneze cu tine. Şi că îi dai lecţii de Meşteşug. Cred că în viaţa lui era nevoie de cineva care să-l trateze cu o astfel de asprime.
A luat ibricul de pe foc şi a turnat apa peste noul amestec de frunze.
— Cred că numai timpul ne va da răspunsul. Dar Meşteşugul îl practici împreună cu el vreodată?
Mi-am dus mâna la nas. Mirosul din ceainic îmi umpluse ochii de lacrimi, dar Chade n-a părut să observe.
— Da. Am făcut exerciţii care-l ajută să-şi concentreze magia.
— S-o concentreze?
A învârtit ceainicul, apoi i-a pus capacul.
— În momentul de faţă, când întrebuinţează Meşteşugul,

strigă de la o poştă şi oricine ascultă îl poate auzi. Încercăm să micşorăm puterea strigătului, să facem din el o şoaptă adresată numai mie. Şi mă străduiesc să-l învăţ să transmită numai ce vrea, nu tot ce are în minte în clipa când transmite. Aşa că repetăm un grup de exerciţii. Îl pun să încerce să ajungă în mintea mea cât e la masă şi poartă o conversaţie. Pe urmă cizelăm asta: poate să ajungă la mine, să-mi transmită ce mănâncă şi, în acelaşi timp, să nu-mi spună cu cine stă de vorbă? Mai departe, ne stabilim alte scopuri. Mă poate ţine la distanţă de mintea lui, ridicându-şi ziduri? E în stare să înalţe ziduri pe care eu să nu le pot sparge nici în toiul nopţii, când doarme?

Chade a găsit o cană, s-a încruntat şi a şters-o cu marginea mânecii lui largi. M-am străduit să nu zâmbesc. Uneori, când purtam asemenea discuţii, nu mai era un mare nobil, ci redevenea bătrânul pasionat care mă învăţase prima mea meserie.

— Crezi că e înţelept? Să-l înveţi cum să te blocheze?

— Păi, trebuie să înveţe şi asta, în caz că dă peste cineva care nu-i vrea binele. Deocamdată, eu sunt singurul cu care poate face exerciţii de Meşteşug.

— Mai e şi Thick, a subliniat Chade, turnându-şi ceai.

Lichidul fierbinte, verde-închis spre negru, a umplut cana. El l-a privit cu scârbă.

— Cred că deocamdată îmi ajunge un elev, am protestat. Ai luat vreo măsură în privinţa necazurilor lui Thick?

— Ce necazuri?

Chade şi-a pus cana în faţa focului. Am intrat în panică, dar, încercând să nu mă trădez, i-am răspuns cu nepăsare:

— A crezut că ţi-am spus. Ceilalţi servitori îl bat şi-i fură banii.

— A, asta.

S-a lăsat pe spătarul scaunului ca şi când aşa ceva n-ar fi contat. Am scos un oftat de uşurare. Nu uitase de conversaţia noastră.

— Am găsit un motiv pentru ca bucătăreasa să-i dea o odaie separată. Acolo lucrează el, de ochii lumii, ştii? La bucătărie. Aşa că acum are o odăiţă lângă cămara cu provizii. E mică, dar bănuiesc că e prima oară când are un loc al lui. Cred că-i place.

— Atunci e bine, am zis. O clipă mai târziu, l-am întrebat: Te-ai gândit vreodată să-l trimiţi altundeva? Să lipsească din

Buckkeep până începe prinţul să se descurce mai bine cu Meşteşugul? Meşteşugul lui Thick îi abate uneori atenţia. E ca şi cum te-ai strădui să faci o adunare complicată când îţi numără cineva la ureche.

Chade a sorbit din lichidul scârbos. S-a strâmbat, apoi a înghiţit cu hotărâre. Pe faţa mea a apărut o grimasă compătimitoare, dar n-am scos nicio vorbă când mi-a luat paharul cu vin şi a băut din el ca să-şi dreagă gustul.

— Câtă vreme Thick e singurul candidat pe care-l mai avem, rosti cu glas dogit, nu-l voi trimite de aici. Vreau să stea undeva unde să-l avem sub ochi. Şi unde poţi încerca să-i câştigi simpatia. Ai făcut vreun efort în sensul ăsta?

— N-am avut prilejul.

M-am ridicat de pe scaun, am mai adus un pahar pe masă şi am turnat vin pentru amândoi. S-a întors şi el la masă. Şi-a pus cana cu ceai şi paharul unul lângă altul şi le-a privit cu mare tristeţe.

— Nu ştiu dacă se fereşte de mine sau nu apare fiindcă are alte treburi.

— A avut şi altele în ultima vreme.

— Ei, asta explică neglijenţa cu care lucrează aici, am remarcat cu amărăciune. Uneori, îşi aduce aminte să înlocuiască resturile de lumânare cu lumânări noi, alteori, nu. Uneori, curăţă vatra de cenuşă şi tăciuni, alteori, cenuşa şi tăciunii sunt tot acolo. Cred că e din cauză că nu mă poate suferi. Lucrează cât poate de puţin.

— Nu ştie să citească, aşa nu-i pot da o listă cu tot ce are de făcut. Uneori ţine minte tot ce-i spun, alteori, nu. E un servitor prost, dar nu e leneş, nici dispreţuitor.

Chade a mai luat o înghiţitură de ceai. De data asta, în ciuda eforturilor, a tuşit şi a împroşcat masa. Am dat manuscrisele la o parte. S-a şters la gură cu batista, apoi a şters masa.

— Te rog să mă ierţi, a spus cu gravitate, lăcrimând.

Şi a sorbit din vin.

— Ce-i în ceaiul ăsta?

— Frunza-pădurii. Untul-vrăjitoarei. Talpa-apei. Şi câteva alte ierburi.

A mai luat o gură de ceai şi una de vin.

— Pentru ce sunt bune?

Într-un cotlon al minţii mi s-a trezit o amintire.

— Am nişte probleme, s-a fofilat el.

Dar eu m-am ridicat şi am răscolit manuscrisele. L-am găsit pe cel care mă interesa aproape imediat. Ilustraţiile încă luceau, în ciuda anilor. L-am desfăcut şi i-am arătat desenul cu frunza-pădurii.

— Ierburile astea sunt trecute aici, se spune că ajută candidatul să-şi deschidă mintea pentru Meşteşug.

M-a privit fără nicio expresie.

— Şi?

— Chade. Ce faci, ce încerci?

Pentru o clipă, s-a mulţumit să mă privească. Pe urmă m-a întrebat, cu răceală în glas:

— Eşti invidios? Şi tu crezi că ar trebui să mi se interzică şi dreptul primit prin naştere?

— Ce?!

Din cuvintele lui răbufnea o forţă stranie:

— Nu mi s-a dat niciodată nici măcar şansa de a fi pus la încercare pentru Meşteşug. Bastarzii nu sunt instruiţi. Numai cu tine a făcut excepţie Shrewd. Dar ca şi ţie, şi mie îmi curge sânge Farseer prin vene. Şi mă pricep la vrăji mai neînsemnate, ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Era supărat şi nu ştiam de ce. Am dat din cap şi am spus calm:

— Ştii să ghiceşti în apă. Aşa ai aflat de atacul Corăbiilor Roşii la Neatbay, cu atâţia ani în urmă.

— Da, a recunoscut cu satisfacţie.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, dar degetele îi alergau pe marginea mesei ca nişte păianjeni speriaţi. Oare din pricina buruienilor din ceai?

— Da, am şi eu puterile mele magice. Şi, poate, dacă mi s-ar fi dat o şansă, aş fi avut magia sângelui meu, cea pe care sunt îndreptăţit s-o am. Nu încerca să-mi negi dreptul ăsta, Fitz. Atâţia ani la rând, propriul meu frate mi-a interzis până şi să mi-o pun la încercare. A fost destul de bun ca să-i păzesc spatele, ca să-i instruiesc fiii şi nepotul. Dar n-am fost niciodată atât de bun încât să am propria mea magie.

M-am întrebat de când îl măcinau resentimentele. Mi-am adus aminte cât de încântat fusese când îmi dăduse Shrewd voie să fiu instruit în Meşteşug, dar ce ciudă îi fusese apoi, când nu mă descurcasem şi refuzasem şi să discut cu el despre lecţii. Îl

mistuia o furie veche, dezvăluită pentru prima oară în faţa mea.

— De ce acum? l-am întrebat, destins. Ai manuscrisele Meşteşugului de cincisprezece ani. De ce ai aşteptat atât?

Credeam că ştiu şi răspunsul: vrusese să fiu aproape de el, să-l pot ajuta. M-a surprins din nou:

— Ce te face să crezi c-am aşteptat? Da, m-am străduit mai mult în ultima vreme, pentru că nevoia mea de magie e tot mai disperată. Am mai vorbit despre asta. Ştiam că n-o să vrei să m-ajuţi.

Nu se înşela. Totuşi, în momentul acela, dacă m-ar fi întrebat de ce, n-aş fi ştiut ce să-i răspund. Am încercat să ocolesc o astfel de întrebare.

— Ce nevoie te îmboldeşte acum? E pace în ţară. De ce te pui în pericol?

— Fitz. Uită-te la mine. Uită-te! îmbătrânesc. Timpul mi-a jucat un renghi mişelesc. Când eram tânăr şi capabil, am fost încuiat în odăile astea, silit să rămân ascuns şi lipsit de putere. Acum, când am ocazia să construiesc o temelie solidă pentru tronul Farseer, când, într-adevăr, familia mea are mai multă nevoie de mine, sunt bătrân şi mă ramolesc. Mintea îmi joacă feste, mă doare spatele, amintirile mi se întunecă. Crezi că nu-ţi văd expresia îngrozită ori de câte ori îţi spun că trebuie să-mi răsfoiesc jurnalele ca să găsesc ceea ce te interesează? închipuie-ţi, aşadar, cum mă simt eu. Închipuie-ţi, Fitz, cum e să nu te mai poţi bizui pe memoria ta. Să bâjbâi după un nume, să pierzi brusc firul unei conversaţii în toiul unei glume. Când erai mai tânăr, când ai crezut că trupul te trădează din cauza crizelor, tu ai căzut pradă disperării. Dar mintea ţi-a rămas întotdeauna întreagă. Eu cred c-o pierd pe-a mea.

Era o revelaţie înfricoşătoare, ca şi când aş fi descoperit că temeliile castelului Buckkeep se cutremurau şi se fărâmiţau. De-abia în ultimul timp începusem să apreciez la adevărata lor valoare sforile pe care le trăgea pentru Kettricken. Şi eu fusesem prins în urzeala deasă de legături sociale care alcătuiau politica Buckkeepului şi, între firele ei încâlcite, mă zbătusem să le înţeleg pe toate. În copilărie, Chade îmi explica tot ce se întâmpla în castel, iar eu mă mulţumeam cu interpretările lui. Acum vedeam lucrurile cu ochi de adult şi avusesem un adevărat şoc când înţelesesem cât de complicate erau.

Şi de fascinante. Ca jocul cu pietre al lui Kettle, însă jucat la o

scară mult mai mare. Reperele se deplasau, alianţele se schimbau, iar puterea trecea dintr-o mână într-alta în numai câteva ore. Cu atât era mai impresionantă profunzimea cunoştinţelor lui Chade, care încerca să găsească un echilibru între domnia lui Kettricken şi loialitatea schimbătoare a nobilimii. Sub nicio formă n-aş fi putut să ţin pasul cu toate astea, dar între ele existau nenumărate legături.

De la reîntoarcerea mea în Buckkeep, mă minunasem că bătrânul ştia să le ţină socoteala şi mă înspăimânta gândul la ziua când nu avea să le mai facă faţă. Nu-i mai venea nici lui atât de uşor ca altădată. Existenţa jurnalelor sale, volume masive legate în stil jamaillian, indica pierderea încrederii în propria memorie. Avea şase volume identice, cu copertă roşie, albastră, verde, galbenă, violetă şi galben-închis, câte unul pentru fiecare ducat. Modul în care stabilea de ce ducat ţinea o informaţie îmi depăşea puterea de înţelegere. În al şaptelea volum, alb, cu căpriorul Farseer pe coperta din faţă, nota zilnic detalii mărunte. De el se folosea cel mai des, răsfoindu-l în căutarea unor fragmente de bârfe sau de conversaţii sau a rezumatului raportului unui spion. Chiar şi în acest volum secret, dosit în camera sa tainică, scria numai cifrat. Nu îmi spusese că pot citi volumele, iar eu nu i-o cerusem. Sunt convins că ascundeau multe lucruri pe care n-aş fi vrut să le aflu. Şi era mai sigur aşa, pentru că spionii care trudeau pentru cele Şase Ducate nu puteau trăda, din întâmplare, secrete pe care nu le cunoşteau. Deşi ştiam că bătrânul asasin se teme pentru memoria sa, tot nu îmi explicam de ce făcea ce făcea.

— Ştiu că ţi-a fost greu în ultima vreme. Mi-am făcut griji din cauza ta. Dar, atunci, de ce te mai chinui să înveţi şi Meşteşugul?

Şi-a încleştat degetele noduroase pe marginea mesei.

— Din cauza celor citite despre el. A ceea ce mi-ai spus tu că poţi face cu el. Textele spun că un om care foloseşte Meşteşugul îşi poate vindeca singur trupul, îşi poate prelungi viaţa. Câţi ani avea Kettle când a călătorit cu tine? Două sute, trei sute? Şi era destul de sprintenă ca să înfrunte iarna la munte. Tu însuţi mi-ai spus că ai intrat în mintea lupului tău şi ai devenit una cu el, cel puţin o vreme. Dacă aş reuşi să-mi deschid şi eu mintea Meşteşugului, n-ai face asta pentru mine? Sau, dacă m-ai refuza, cum cred că se va întâmpla, n-aş putea s-o fac eu însumi

pentru mine?

Ca şi când ar fi trebuit să-şi demonstreze hotărârea categorică, a înhăţat cana şi a băut ceaiul bărbăteşte, dintr-o înghiţitură. S-a înecat şi a scuipat. Buzele i s-au umezit de la lichidul negru când a luat paharul cu vin şi l-a dat pe gât.

— Văd că nu sari să-mi vii în ajutor, a observat, cu amărăciune, ştergându-se la gură.

Am oftat din rărunchi.

— Chade, abia dacă ştiu rudimentele pe care mă străduiesc să i le explic prinţului. Cum să mă ofer să te învăţ o magie pe care de-abia o înţeleg eu? Dar dacă…

— Asta a fost dintotdeauna slăbiciunea ta cea mai mare, Fitz. Toată viaţa ta. Prea multă prudenţă. Prea puţină ambiţie. De-asta te iubea Shrewd. Nu s-a temut de tine niciodată, cum s-a temut de mine.

În timp ce îl priveam, îndurerat, cu gura căscată, a continuat să vorbească, aparent nesinchisindu-se de lovitura pe care tocmai mi-o dăduse.

— Nu m-am aşteptat să mă aprobi. Nu vreau să zic că aprobarea ta e necesară. Cred că e mai bine să explorez limitele acestei magii de unul singur. Odată ce mi se va deschide o uşă, voi vedea ce părere ai despre bătrânul tău mentor. Cred că vei fi surprins, Fitz. Cred că am talentul Meşteşugului, că, poate, l-am avut dintotdeauna. Chiar tu ai făcut o aluzie când ai vorbit de muzica lui Thick. Am auzit-o. Aşa cred. O aud undeva, la marginea minţii, înainte de a adormi noaptea. Cred că am şi eu talentul Meşteşugului.

Nu-mi venea să cred o vorbă din ce spunea. Pretindea că avea Meşteşug aşteptându-se să reacţionez. Eu nu mă puteam gândi decât că nu credeam să nu fi avut vreodată ambiţie, doar că aspiraţiile mele erau altele decât scopurile lui în ceea ce mă privea. Aşa că liniştea s-a prelungit, tot mai stânjenitoare. Iar când a spart-o, schimbând total vorba, a înrăutăţit lucrurile.

— Văd că n-ai nimic să-mi spui. Bine.

S-a silit să zâmbească şi m-a întrebat:

— Cum se descurcă băiatul tău cu ucenicia?

M-am ridicat în picioare.

— Prost. Cred că, la fel ca acela care vrea să-i fie tată, nu are ambiţie. Noapte bună, Chade.

Am plecat în camera mea de servitor, unde mi-am petrecut

restul nopţii. N-am dormit. N-am îndrăznit. În ultimul timp, evitam patul, culcându-mă în el numai când eram extenuat. Nu numai fiindcă trebuia să-mi petrec orele nopţii studiind manuscrisele Meşteşugului, dar şi pentru că, în clipa când închideam ochii, eram asaltat. În fiecare noapte îmi ridicam zidurile minţii înainte de a mă retrage şi în fiecare noapte Nettle le lua cu asalt. Forţa şi tenacitatea ei mă nelinişteau. Nu voiam ca fiica mea să ştie ce-i Meşteşugul. Nu aveam cum s-o aduc la Buckkeep şi s-o instruiesc şi mă temeam pentru ea când pornea singură în explorare. Am chibzuit că, dacă o lăsam să-mi străpungă zidurile, nu făceam decât s-o încurajez să continue. Câtă vreme nu ştia că se foloseşte de ceva care se cheamă Meşteşug, câtă vreme îşi închipuia că îşi caută doar un tovarăş de visare, poate că reuşeam s-o ţin în siguranţă. Şi plină de ciudă. Dacă îi răspundeam o singură dată, chiar şi numai pentru a o respinge, mă temeam că avea să-şi dea seama cine şi unde sunt. Mai bine s-o las în pace, să nu ştie nimic. Poate, după o vreme, văzând că nu mai ajunge la mine, avea să renunţe. Sau să-şi găsească altă distracţie, un flăcău din vecini sau o meserie. Aşa speram. Dar în fiecare dimineaţă mă trezeam la fel de nedormit ca la culcare.

În rest, viaţa mea personală luase o întorsătură la fel de nemulţumitoare. Strădaniile mele de a sta de vorbă singur cu Hap se dovedeau la fel de zadarnice ca ale lui Chade de a mă aduce la o întâlnire cu Thick. Hap era beat de dragoste pentru Svanja. Timp de trei săptămâni, mi-am petrecut majoritatea serilor libere la *Porcul Pârlit*, tot sperând să-l prind pe Hap singur. Odaia în care trăgea curentul şi berea îndoită cu apă nu mă făceau mai răbdător cu fiul meu. De cele mai multe ori, aşteptam zadarnic după Hap. Iar când venea, o aducea pe Svanja cu el. Era o copilă superbă, brunetă şi cu ochi mari, suplă şi mlădioasă ca trestia, dar avea şi un aer îndărătnic. Şi îi plăcea să vorbească, nu-mi dădea ocazia să intervin, cu atât mai puţin să discut cu Hap între patru ochi. El stătea lângă ea, încântat că-i împărtăşea dragostea şi savurându-i frumuseţea, iar ea îmi povestea întruna despre ea, despre părinţii şi planurile ei de viitor, îmi spunea ce credea despre Hap, despre Buckkeep şi despre viaţă, în general. Am dedus că mama ei ceda în faţa firii ei voluntare şi se bucura că fata se întâlneşte cu un băiat de viitor. Tatăl nu avea despre Hap aceeaşi părere grozavă, dar

Svanja se aştepta să i-o schimbe cât de curând. Sau nu. Dacă nu putea să priceapă că fata lui îşi alegea singură bărbatul, atunci ar fi făcut bine să iasă din viaţa ei. Părea gata să înfrunte viaţa fără teamă, chiar şi mergând contra vântului, ceea ce era lăudabil la o tânără femeie dornică să stea pe picioarele ei, numai că eu eram tată şi nu puteam fi întru totul de acord cu fata aleasă de băiatul meu. Svanjei părea să nu-i pese prea mult că nu-i aprobam atitudinea. Îmi plăcea spiritul ei, dar nu-mi displăcea că-mi desconsidera sentimentele.

În cele din urmă, într-o seară, Hap a apărut singur, dar singura mea ocazie de a vorbi numai cu el nu mi-a adus nicio mulţumire. Stătea bosumflat fiindcă Svanja nu era acolo şi se plângea că tatăl ei se încăpăţâna tot mai des să o ţină serile acasă. Omul pur şi simplu refuza să-i dea o şansă. Când am îndreptat, cu forţa, conversaţia spre ucenicia lui, mi-a repetat cele spuse mai demult. Nu-i plăcea cum era tratat. Gindast îl considera un neghiob şi îl batjocorea în faţa calfelor. I se dădeau cele mai plictisitoare însărcinări, dar nu şi ocazia să-şi arate puterile. Totuşi, când, la stăruinţa mea, mi-a dat câteva exemple, am tras concluzia că Gindast era un meşter pretenţios, dar pe deplin rezonabil.

Nemulţumirile lui Hap nu m-au convins că era prost tratat. Pornind de la cuvintele lui, mi-am format altă părere. Băiatul meu era îndrăgostit de Svanja, nu se gândea decât la ea. Ea era cauza multora dintre greşelile lui şi a întârzierilor lui repetate la muncă dimineaţa. Eram convins că, dacă Svanja n-ar fi existat, Hap ar fi fost mai hotărât şi mai mulţumit de lecţii. Un tată mai sever i-ar fi interzis s-o mai vadă pe fată. Eu, nu. Câteodată, mă gândeam că n-o fac fiindcă ştiu ce înseamnă să ţi se impună restricţii; altă dată, mă temeam că Hap nu m-ar fi ascultat, aşa că nu îndrăzneam să-i impun nimic.

Mă întâlneam şi cu Jinna, dar, ca un laş ce eram, o vizitam numai când poneiul şi căruţa îmi arătau că e acasă şi nepoata ei. Voiam să pun frâu poftei noastre năvalnice, deşi căldura patului ei era o ispită greu de alungat. Am încercat. De fiecare dată când mergeam la ea, stăteam puţin, dând vina pe treburi urgente pentru stăpânul meu. Prima oară, Jinna a înghiţit povestea fără să pună întrebări. A doua oară, m-a întrebat când cred că voi avea o după-masă liberă. Deşi mi-a vorbit în prezenţa nepoatei, ochii ei mi-au pus altă întrebare. Am ocolit

un răspuns clar, spunând că stăpânul meu e capricios şi nu-mi dă o anumită după-masă liberă pentru propriile mele nevoi. Am dres-o în aşa fel încât să sune ca o plângere, iar Jinna a dat din cap compătimitoare.

A treia oară, nepoata ei nu era acasă. Plecase să-şi ajute o prietenă din Buckkeep, care trecuse printr-o naştere grea. Jinna mi-a spus asta după ce m-a întâmpinat cu o îmbrăţişare călduroasă şi un sărut prelung. În faţa pasiunii ei arzătoare, hotărârea mea de a mă reţine s-a topit ca sarea în apă. Fără alte vorbe, a zăvorât uşa, m-a luat de mână şi m-a dus în dormitor.

— Aşteaptă numai puţin, m-a rugat, iar eu m-am oprit în prag. Poţi să intri acum.

M-am supus şi, când am intrat, am văzut că acoperise talismanul cu o eşarfă groasă. A inspirat adânc, ca un om flămând în aşteptarea unei mese bune, şi, dintr-odată, nu m-am mai putut gândi decât la sânii care-i împungeau corsajul. Mi-am zis că fac o greşeală prostească, dar tot am făcut-o. De mai multe ori. Iar când am obosit amândoi, iar ea aţipise pe jumătate pe umărul meu, am făcut una şi mai mare:

— Jinna, am întrebat-o cu glas moale, crezi că e înţelept ce facem?

— Nesăbuit, înţelept… mi-a răspuns adormită. Contează? Nu facem rău nimănui.

Pusese întrebarea fără s-o ia cu adevărat în serios, dar eu i-am răspuns cu toată seriozitatea:

— Da. Contează, vreau să zic. Şi poate că facem rău.

A oftat adânc şi s-a săltat în capul oaselor, dându-şi buclele la o parte de pe obraz. M-a cercetat cu o privire atentă.

— Tom, de ce eşti întotdeauna aşa de hotărât să complici lucrurile? Suntem amândoi adulţi, niciunul dintre noi nu a jurat altuia şi ţi-am garantat că n-ai cum să mă laşi grea. De ce să nu ne bucurăm de o plăcere simplă şi nevinovată cât mai putem?

— Poate că pentru mine nu e nici simplă, nici nevinovată. M-am străduit să-mi explic motivele cât mai logic. Fac ceea ce l-am învăţat pe Hap că nu e bine: să fii cu o femeie căreia nu i-ai jurat nimic. Dacă mi-ar spune că face şi el cu Svanja ceea ce tocmai am făcut noi, l-aş mustra aspru, spunându-i că nu are niciun drept să…

— Tom, m-a întrerupt ea, le impunem copiilor reguli ca să-i

protejăm. Când devenim adulţi, cunoaştem pericolele şi ne alegem singuri riscurile. Nici tu, nici eu nu mai suntem copii. Şi nici nu ne-am păcălit unul pe altul că ne-am oferi cine ştie ce. Ce primejdie crezi că te paşte, Tom?

— Mi-e… mi-e groază de ceea ce ar crede Hap despre mine, dacă ar afla. Şi nu-mi place că-l mint, făcând ceea ce i-am interzis lui. Şi, am adăugat, întorcând capul, aş vrea ca între noi să fie şi altceva decât… riscul de dragul plăcerii.

— Înţeleg. Ei, poate va fi, cu timpul, a sugerat Jinna, dar nu mi-a scăpat umbra de dezamăgire din vocea ei.

Atunci mi-am dat seama că poate ea *chiar* se înşelase în privinţa legăturii dintre noi.

Ce era să-i mai spun? Nu ştiu. Am făcut-o pe laşul:

— Poate, da, cu timpul.

Dar nici eu nu credeam ce spun. Am mai stat puţin în pat, pe urmă ne-am ridicat şi am băut o cană cu ceai lângă foc. Când, într-un târziu, i-am spus că trebuie să plec şi am tot repetat, destul de penibil, că nu ştiam exact în ce seară puteam să revin, ea mi-a răspuns, ferindu-şi privirea:

— Atunci, vino când ai chef, Tom Badgerlock.

Şi-a însoţit vorbele cu un sărut de despărţire. După ce am auzit uşa închizându-se în spatele meu, am înălţat ochii spre stelele sclipitoare de pe cerul iernii şi am oftat. Pe lungul drum spre Buckkeep, a început să mă macine vinovăţia. O lipseam pe Jinna de ceva, nu pentru că refuzam să-i fac un fals jurământ de dragoste, ci pentru că îngăduiam continuarea distracţiei noastre. Mă îndoiam că aveam să simt vreodată pentru ea mai mult decât simţeam în clipa aceea. Mai rău decât atât nu eram în stare să-mi promit mie însumi că n-o s-o mai văd, deşi nu-i puteam oferi altceva decât o prietenie a trupurilor. Nu gândeam prea frumos despre mine şi mă simţeam şi mai prost recunoscând că Hap probabil bănuia că împart uneori patul cu Jinna. Prost exemplu îi dădeam băiatului meu. Drumul înapoi spre castelul Buckkeep a fost tare sumbru şi friguros în seara aia.

Capitolul IX

RĂMĂŞAG CU PIETRE

Pe măsură ce Meşteşugul devine tot mai puternic şi mai sofisticat, cel care îl întrebuinţează va simţi tot mai des chemarea lui. Un bun dascăl va fi foarte atent cu candidaţii, foarte sever cu învăţăceii şi neînduplecat cu ucenicii săi. Mult prea mulţi au fost aceia care s-au rătăcit în mrejele Meşteşugului lor. Semnele care arată că un învăţăcel e ispitit prea des de Meşteşug sunt neatenţia şi irascibilitatea când îşi vede de treburile zilnice. Când îşi foloseşte Meşteşugul o face străduindu-se mai mult decât e necesar, de dragul plăcerii pe care-o simte când îl străbate puterea magiei, şi petrece în starea aceasta un timp mult mai îndelungat decât e nevoie pentru a-şi duce treburile la bun sfârşit. Dascălul trebuie să fie foarte atent cu astfel de învăţăcei şi să-i pedepsească aspru imediat ce-i vede purtându-se astfel. Mai bine să fie nemilos cu ei la timp, decât să-şi dorească zadarnic, mai târziu, să aducă la normal un învăţăcel care stă cu bale la gură şi bolboroseşte întruna, până când îi piere trupul, răpus de foame şi de sete.

Îndatoririle unui dascăl de Meşteşug, în traducerea lui Treeknee

Zilele de iarnă veneau şi plecau neabătute, ca apele care creşteau şi se retrăgeau de pe plaja oraşului Buckkeep, şi la fel monotone. Se apropia Festivalul Iernii, sărbătoarea care vesteşte şi noaptea cea mai lungă, şi creşterea zilelor ce îi urmează. Cândva îl aşteptam cu nerăbdare. Acum însă aveam prea multe treburi pe cap şi prea puţin timp ca să le duc la bun sfârşit. Dimineaţa eram dascălul prinţului. În cea mai mare parte a zilei o făceam pe sluga Lordului Auriu. Aşa-zisul meu stăpân angajase doi lachei care să se ocupe de garderoba lui şi să-i aducă dejunul, dar eu tot trebuia să călăresc cu el şi să-i stau la dispoziţie când o cerea eticheta. Oamenii se învăţaseră să mă vadă în preajma lui, aşa că nu mă dezlipeam de el, deşi glezna părea să i se fi vindecat. Mie îmi era de folos. Lordul Auriu conducea uneori conversaţia în aşa fel încât să afle părerea unui nobil despre negoţul cu Străinii sau despre modul în care se împărţiseră drepturile de a face acest negoţ. Auzeam astfel

multe păreri rostite întâmplător şi îi duceam toate informaţiile lui Chade.

Lordul Auriu se arăta interesat şi de Har şi punea întrebări despre magia aceasta ciudată. Răspunsurile violente pe care le primea adesea mă şocau până şi pe mine. Ura faţă de Har se adâncea dincolo de logică. Când a întrebat ce rău făcea magia aceea, i s-a spus că înzestraţii cu Har nu se dădeau în lături de la nimic, de la a se împerechea cu animalele ca să le înveţe limba până la a blestema turmele şi cirezile vecinilor. Se puteau transforma în animale ca să ajungă la cei pe care îi seduceau sau, mai rău, siluiau şi ucideau sub această înfăţişare. Unii dezaprobau făţiş îngăduinţa reginei faţă de magia animalelor şi îi spuneau Lordului Auriu că regatul nostru fusese un loc mult mai bun pe vremea când le puteai face de petrecanie celor mânjiţi cu Har. Oh, în serile când făceam pe sluga Lordului Auriu am aflat mai multe decât aş fi vrut despre lipsa îngăduinţei poporului meu faţă de vecini. În orele libere, încercam să studiez cât mai multe manuscrise despre Meşteşug. Prea adesea însă renunţam la asta şi mă duceam în oraş, unde nu mă întâlneam cu băiatul meu. Uneori îl vedeam pe fugă, când pleca de la Jinna la întâlnirea cu Svanja. Abia aveam timp să ne salutăm şi să-mi făgăduiască, zadarnic, că se va întoarce acasă repede, ca să stăm de poveşti pe îndelete. Nu o dată i-am surprins privirea bănuitoare când mă vedea împreună cu Jinna şi de fiecare dată eram uşurat când nu venea acasă devreme, aşa cum promisese.

Riscam să mă deprind într-o rutină dacă nu convenabilă, cel puţin previzibilă. În ciuda intenţiilor mele de a fi tot mai prudent faţă de Pestriţi, tăcerea şi lipsa lor de acţiune se prelungea. Îndrăzneam chiar să sper că Laudwine murise din cauza rănilor. Poate că adepţii lui se risipiseră şi ameninţarea dispăruse. Deşi mă terorizaseră în noaptea aceea pe drum spre castel, îmi venea greu să stau tot cu ochii în patru, dacă ei nu făceau niciun pas înainte. Mă pândea pericolul de a mă mulţumi cu situaţia, fără a încerca să o schimb. Chade mă întreba periodic cum stau cu iscoditul, dar nu aveam ce să-i raportez. Din câte puteam să-mi dau seama, Pestriţii ne uitaseră.

Pe Civil Bresinga îl spionam cu regularitate, dar tot nu aflam nimic care să-mi confirme bănuielile legate de el. Părea la fel ca toţi ceilalţi nobili mărunţi, venit la curte cu intenţia de a-şi

îmbunătăţi poziţia. Nici urmă de pisica lui în grajduri. Călărea deseori însoţit de grăjdarul său, dar, în cele câteva ocazii când l-am urmărit, n-a făcut nimic altceva decât să-şi antreneze calul. I-am scotocit camera în mai multe rânduri, dar nu am descoperit decât un bilet de la mama lui, care îl asigura că e sănătoasă şi prefera ca el să rămână la curte, „pentru că noi suntem încântaţi că te înţelegi atât de bine cu prinţul Dutiful”. Şi, într-adevăr, era foarte apropiat de prinţ, deşi îl rugam cu stăruinţă pe Dutiful să se poarte cu prudenţă în preajma lui. Discutasem despre asta şi cu Chade. Amândoi am fi preferat ca prietenia lor să înceteze, dar nu ştiam cum ar fi reacţionat cei cu Sânge Străvechi.

Nu aveam nicio ştire directă de la înzestraţii cu Har, nici de la Sângele Străvechi, nici de la Pestriţi. Liniştea lor prelungită era de rău augur.

— Noi ne-am respectat promisiunea, mi-a spus odată Chade morocănos. De când s-a întors prinţul înapoi, nu au mai avut loc execuţii în Buck. Poate că numai asta au urmărit. Cât despre ceea ce le-ar putea face Pestriţii semenilor lor, nu ne putem amesteca decât dacă vin să se plângă în faţa noastră. Lucrurile par să se fi liniştit, dar, în adâncul inimii, mă tem că e doar liniştea dinaintea furtunii. Fii cu ochii în patru, băiete. Fii cu ochii în patru.

Chade avea dreptate în privinţa execuţiilor publice. Regina Kettricken le pusese capăt dând pur şi simplu de veste că niciun răufăcător din Buckkeep nu poate fi condamnat la moarte decât prin decret regal şi că orice execuţie va avea loc numai în Buckkeep. Până acum, niciun oraş nu ceruse în scris executarea cuiva. Hârţogăria îi descurajează chiar şi pe cei mai dornici de răzbunare. Totuşi, pe măsură ce trecea vremea şi nu primeam nicio veste de la Pestriţi, eu nu mă simţeam uşurat, ci urmărit fără oprire. Chiar dacă Pestriţii nu ne mai dădeau bătaie de cap, nu puteam uita că prea mulţi dintre cei cu Sânge Străvechi aflaseră că prinţul nostru avea Har. Puteau folosi lucrul acesta oricând împotriva noastră. Mă uitam bănuitor la animalele străine şi mă bucuram că micul dihor Gilly patrula prin castel.

Dar, într-o noapte, a trebuit să-mi ascut simţul prudenţei. Mă dusesem în oraş. Când am bătut la uşa Jinnei, nepoata ei mi-a spus că mătuşa plecase să ducă nişte talismane unei familii ale cărei capre aveau râie. În sinea mea, m-am întrebat dacă

talismanele chiar alungau râia, dar pe nepoată am rugat-o să-i spună Jinnei că am trecut pe la ea. Când am întrebat de Hap, fata s-a strâmbat şi mi-a spus că l-aş putea găsi la *Porcul Pârlit,* cu „fata aia, Hartshorn”. M-a durut dispreţul ei faţă de iubita fiului meu. În drum spre cârciumă, prin frigul nopţii de iarnă, m-am gândit la ce măsuri ar trebui să iau. Pasiunea lui Hap pentru fată nu era nici echilibrată, nici potrivită. Exact din motivele acelea, mă îndoiam că avea să-mi dea ascultare şi s-o lase mai moale cu curtatul.

Dar, când am intrat în cârciuma friguroasă, n-am văzut nici urmă de Hap sau Svanja. M-am întrebat pe unde umblau, dar am uitat brusc de ei când am văzut-o pe Laurel stând la o masă murdară. Vânătorul reginei bea de unul singur. M-am încruntat, ştiind că avea o gardă permanentă, pusă la dispoziţia ei de Chade. Băiatul care servea la mese a venit să-i umple halba. După cum a săltat-o Laurel, mi-am dat seama că îi fusese umplută de mai multe ori în seara aceea.

Mi-am luat şi eu o halbă şi am studiat lumea din cârciumă. La o masă din colţ, doi bărbaţi şi o femeie păreau aşezaţi astfel încât să stea cu ochii pe vânător. Dar, chiar în timp ce mă întrebam dacă au gânduri rele, cei doi care formau, evident, o pereche s-au ridicat, i-au spus la revedere celuilalt bărbat şi au plecat agale, fără să privească înapoi. Bărbatul rămas singur a chemat o servitoare. Mi s-a părut că încerca să cumpere de la ea şi altceva, nu numai bere. Purtarea lui de bădăran mi-a liniştit temerile.

Am traversat încăperea plină de lume. Laurel a tresărit când mi-am aşezat cana pe masa ei, apoi a întors capul când m-am aşezat lângă ea. I-am vorbit în şoaptă:

— Ăsta nu-i tocmai locul în care te-ai aştepta să-l vezi bând pe vânătorul reginei.

Mi-am plimbat intenţionat privirea prin crâşma nespălată şi am întrebat-o:

— Unde ţi-e ucenicul în seara asta?

Îl văzusem de câteva ori pe fugă. Cu muşchii lui, l-ar fi speriat pe orice bătăuş. Despre mintea lui aveam o părere mai proastă, mai ales în momentele acelea.

— Nu crezi că e o nechibzuinţă să te plimbi prin oraş fără el?

— Nechibzuinţă? Atunci unde-i paznicul tău? Te paşte un pericol mai mare decât pe mine, m-a mustrat ea cu amărăciune.

Avea ochii roşii, poate de la bere, poate de la lacrimi. Am vorbit tot în şoaptă.

— Poate că sunt mai învăţat cu genul ăsta de pericole.

— S-ar putea să ai dreptate. Ştiu prea puţine despre tine ca să-mi dau seama cu ce eşti învăţat şi cu ce nu. Eu însă n-am de gând să mă învăţ cu el. Nici să nu fac tot ce-mi place fiindcă mă ţine frica-n frâu.

Părea obosită, iar în colţurile gurii şi ale ochilor avea riduri pe care nu mi le aminteam. Stătea cu frica-n sân, degeaba făcea pe curajoasa.

— Ai mai primit şi alte ameninţări?

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet.

— De ce? Una nu-i de-ajuns pentru tine?

— Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap şi şi-a băut berea. I-am făcut semn băiatului să ne mai aducă.

— Prima n-ar fi zis nimeni că e o ameninţare. O ramură de dafin legată de zăvorul staulului calului meu. Agăţată de un laţ de sfoară. Şi o pană, a adăugat în silă. Tăiată în patru şi pârlită.

— O pană?

Mi-a răspuns după un răstimp destul de îndelungat.

— Cineva la care ţin s-a legat prin Har cu o gâscă.

În prima clipă, mi-a stat inima, apoi a reînceput să bată, dar în salturi.

— Deci îţi arată că pot pătrunde în castel, am tras concluzia calm.

Laurel a încuviinţat în tăcere când a venit băiatul să ne umple halbele dintr-un urcior greu. I-am plătit şi a plecat. Laurel şi-a luat imediat halba, vărsându-şi ceva bere pe mână. Era uşor ameţită.

— Ţi-au cerut ceva? Sau pur şi simplu ţi-au dovedit că pot ajunge la tine?

— Mi-au cerut, şi încă foarte clar.

— Cum?

— Mi-au lăsat un sul mic de pergament printre hamurile calului. Toţi cei din grajd ştiu că am insistat să mă ocup singură de Bulgăr. Scria negru pe alb că, dacă ştiu ce e înţelept să fac şi ce nu, atunci, pe timp de noapte, să las iapa ta neagră şi pe cea a Lordului Auriu, Malta, în padocul mai îndepărtat.

Pornit din stomac, un fior rece mi s-a răspândit în tot corpul.

— N-ai făcut-o.

— Bineînţeles că nu. Ba chiar am pus pe grăjdarul de încredere să păzească amândouă animalele azi-noapte.

— Deci, ameninţarea e proaspătă?

— O, da.

A clătinat uşor din cap.

— Şi i-ai spus reginei?

— Nu. N-am spus nimănui.

— De ce? Cum să te apărăm, dacă nu ştim că eşti ameninţată?

A răspuns după o scurtă tăcere.

— N-am vrut să le dau de înţeles că se pot folosi de mine împotriva reginei. Dacă e să-mi facă de petrecanie, atunci nu vreau să trag pe nimeni după mine. Ar trebui să mă apăr singură, Tom, nu să mă ascund printre fustele reginei şi s-o sperii şi pe ea.

Curajoasă. Şi proastă. Dar asta nu i-am spus-o.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cu caii voştri? Nimic. Dar pe Bulgăr l-am găsit mort în staul a doua zi dimineaţa.

Am rămas fără cuvinte. Bulgăr fusese calul lui Laurel, un animal docil şi inteligent, mândria ei. Văzând că tac, m-a străpuns cu privirea.

— Ştiu ce gândeşti. Vorbea în şoaptă, cu răutate şi ironie. N-are Har. Pentru ea, Bulgăr n-a fost decât un cal, un animal pe care îl călărea. Dar nu e adevărat. L-am crescut de când era mânz, mi-a fost prieten, nu doar animal de călărie. N-a trebuit să ne împletim minţile ca să ne împletim inimile.

— Nu am gândit deloc aşa, i-am răspuns cu glas foarte scăzut. Am avut multe animale cu care m-am împrietenit fără să existe între noi legătura aparte a Harului. Oricine te-a văzut cu Bulgăr şi-a dat seama că animalul te adora. Mă simt vinovat fiindcă ai protejat caii noştri şi ai plătit pentru asta cu al tău.

Nu ştiu dacă m-a auzit. Se holba la masa zgâriată.

— A murit… A murit încet. I-au dat ceva, nu ştiu cum, şi i-a rămas în gât. S-a umflat şi l-a sufocat. Cred că… nu, ştiu sigur. A fost culmea bătăii lor de joc, pentru că mă trag dintr-o familie cu Sânge Străvechi, dar nu am Har. Dacă l-aş fi avut, aş fi ştiut că suferă şi m-aş fi dus să-l salvez. Când l-am găsit, era căzut la pământ, cu botul şi pieptul plin de salivă şi sânge… A murit în

chinuri, Tom, iar eu n-am fost acolo să-mi iau rămas-bun de la el.

Faptul că un înzestrat cu Har era în stare de o asemenea cruzime mi-a îngheţat sângele în vene. Întrecea orice imaginaţie. Mă simţeam mânjit fiindcă oameni cu care împărţeam aceeaşi magie coborâseră atât de jos. Nu făceau altceva decât să confirme tot răul care se spunea despre noi.

Laurel răsufla sacadat şi s-a întors spre mine părând să nu se mai gândească la nimic. Durerea îi întipărise o spaimă pe care nu voia s-o recunoască. Am ridicat braţul şi am lăsat-o să se ascundă la pieptul meu, îmbrăţişând-o.

— Îmi pare rău, i-am şoptit la ureche. Îmi pare atât de rău, Laurel.

Nu plângea, doar suspina în braţele mele. Nu mai avea putere nici să plângă, poate că nici să se teamă. Mi-am zis că, dacă Pestriţii izbuteau s-o înfurie, s-ar fi ales cu un duşman mai puternic decât avuseseră de gând să-şi facă. Asta dacă nu o omorau mai întâi. M-am foit pe scaun. Din obicei, mă aşezasem cu spatele la perete. Acum am căutat să cuprind cu privirea toată cârciuma şi pe oricine ar fi urmărit-o.

Atunci am văzut-o pe Jinna. Probabil că venise ca să mă caute, după ce vorbise cu nepoata ei. Stătea în uşa pe care tocmai intrase. Privirile ni s-au întâlnit o fracţiune de secundă. Se holba şocată la femeia din braţele mele. Am implorat-o din ochi, dar expresia ei nu s-a îndulcit. Apoi şi-a trecut privirea peste mine, ca şi când nu m-ar fi văzut sau nu m-ar fi recunoscut. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat, întorcându-mi spatele. Am înţeles din gestul ei mai mult decât dintr-o mie de cuvinte.

Ciuda mi-a strâns inima ca o gheară. Nu făceam nimic rău, dar ea plecase din cârciumă arătându-mi cât de jignită era. Şi nici nu puteam s-o las pe Laurel singură şi ameţită de bere, ca să fug după Jinna şi să-i explic, deşi mă simţeam înclinat s-o fac. Aşa că am fiert în propria mea nemulţumire cât a mai suspinat Laurel de câteva ori până s-a liniştit. S-a ridicat brusc de la pieptul meu şi aproape că m-a împins. Am eliberat-o din îmbrăţişare. S-a frecat la ochi, şi-a luat halba şi a golit-o dintr-o sorbitură. Eu de-abia pusesem gura pe bere.

— Sunt o proastă, mi-a dat brusc de ştire. Am venit pentru c-am auzit că în crâşma asta se adună cei cu Har. Am venit

sperând că se va lega cineva de mine şi-mi va da prilejul să-l omor. Probabil că aş fi fost ucisă şi eu. Cu asta nu ştiu cum să lupt.

Am observat o sclipire tulburătoare în ochii ei. O privire calculată şi rece, în vreme ce se gândea că, de fapt, ştie cum să lupte.

— Ar trebui să laşi lupta în seama celor care…

— N-ar fi trebuit să se atingă de calul meu, m-a întrerupt ea cu brutalitate.

Ştiam că nu voia să mai audă nimic despre povestea asta.

— Hai să mergem acasă, i-am propus, iar ea a încuviinţat dând din cap obosită.

Am plecat din cârciumă. Străzile friguroase erau luminate numai de lumina strecurată prin obloanele de la ferestre. După ce am lăsat casele în urmă şi am început să urcăm pe drumul lung către castel, am întrebat-o cu şovăire:

— Ce-o să faci? O să pleci din Buckkeep?

— Şi unde să mă duc? Acasă, ca să atrag necazul asupra familiei? Nici gând.

A respirat scurt, scoţând aburi pe gură în răceala nopţii.

— Dar cred că ai dreptate. Aici nu pot rămâne. Ce vor face mai departe? Ce e mai rău decât să-mi omoare calul?

Amândoi puteam da mai multe răspunsuri la întrebarea asta. Am parcurs restul drumului în tăcere, deşi Laurel nu era nici furioasă, nici tăcută din fire. Îi simţeam ochii încordându-se în lumina tulbure a lunii. Întorcea capul la orice sunet, cât de slab. Nu m-am lăsat nici eu mai prejos. Am spart liniştea o singură dată, ca s-o întreb:

— E adevărat că înzestraţii cu Har se adună la *Porcul Pârlit*?

— Aşa se zice, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Lumea îi spune cârciumii în mai multe feluri. *Bună pentru Har.* Sigur îţi sună cunoscut.

Nu-mi suna, dar am reţinut informaţia. Poate că în zvonuri era un sâmbure de adevăr. Exista în Buckkeep o cârciumă unde se adunau cei cu Har? Cine ar şti să spună? Ce aş putea afla acolo?

Tocmai când intram de porţile castelului, l-a văzut pe „ucenicul” ei venind în grabă spre noi. Părea îngrijorat. A mârâit la vederea mea. Laurel a oftat şi a dat drumul braţului meu. Împleticindu-se, s-a îndreptat către vânjosul care aproape c-a luat-o pe sus. I-a vorbit degeaba frumos despre mine, fiindcă

oricum m-a privit bănuitor înainte de a o conduce în odaia ei. Eu nu m-am dus direct în a mea, ci am trecut mai întâi pe la grajduri. Negruţa m-a întâmpinat cu obişnuita ei indiferenţă. Nu o puteam condamna; în ultimul timp, abia dacă avusesem timp pentru ea. Ca să fiu sincer, era pentru mine „doar un animal”. O călăream când Lordul Auriu pleca la plimbare cu Malta, dar altfel, o lăsam în seama grăjdarilor. În clipa aceea, mi s-a părut că sunt un stăpân rău, dar timp să-i ofer mai multe nu aveam. M-am întrebat ce-şi puseseră în gând Pestriţii. Dacă animalele noastre ar fi fost lăsate în padocul îndepărtat, le-ar fi furat? Sau, mai rău, le-ar fi omorât?

Cu simţul Harului încordat, am trecut pe la fiecare boxă şi i-am cercetat pe toţi grăjdarii şi toţi ajutorii lor care moţăiau printre animale. Nu am recunoscut pe nimeni, iar Laudwine nu pândea din spatele scărilor sau în faţa uşii. Totuşi, în noaptea aceea, nu m-am simţit în largul meu decât în camerele de sus ale lui Chade. El nu era acolo, dar i-am lăsat un raport amănunţit.

L-am discutat a doua zi, însă nu am ajuns la nicio concluzie. Avea să-l mustre pe paznicul lui Laurel că o lăsase să-i fugă pe sub nas. Nu ştia cum altfel s-o apere pe Laurel decât păzind-o cât mai bine.

— Ei nu-i pasă. Nu-i convine că am pus pe cineva pe urmele ei tot timpul. Dar altceva ce pot să fac, Fitz? E importantă pentru noi, i-ar putea scoate pe Pestriţi din ascunzătoare.

— Cu ce preţ? l-am întrebat aspru.

— Cu cel mai mic posibil, mi-a răspuns morocănos.

— De ce au vrut calul meu şi pe al Lordului Auriu?

Chade a înălţat dintr-o sprânceană.

— Ştii mai multe despre Har decât mine. I-ar putea vrăji ca să vă arunce din şa ori să se folosească de ei ca să asculte cumva ce vorbiţi între voi?

— Harul nu face aşa ceva, am spus plictisit. De ce caii noştri? De ce nu al prinţului Dutiful? Parcă bufonul şi cu mine am fi ţinta lor, nu prinţul.

Bătrânul a părut stânjenit.

— O minte prudentă ar merge pe urmele gândului ăluia şi ar vedea unde duce, mai sugerat, şovăitor, cu voce înceată.

M-am holbat la el. Oare ce voia să-mi spună, în felul său enigmatic? A strâns din buze şi a clătinat din cap către mine,

parcă regretându-şi spusele. Nu după mult timp, a găsit o scuză ca să plece. Eu am rămas să cuget în preajma focului.

În zilele următoare, m-am simţit prea jenat ca să merg la Jinna. Ştiam că mă port prosteşte, dar n-aveam încotro. Nu mă simţeam dator cu vreo explicaţie, însă eram convins că aştepta una. Nu-mi venea în minte nicio minciună convenabilă ca justificare pentru c-o îmbrăţişasem pe Laurel în cârciumă. Nici măcar nu voiam să vorbesc despre Laurel cu Jinna. Ar fi apropiat-o de subiecte prea periculoase. Ca urmare, n-am mai trecut pe la ea.

Când mergeam în oraş, îl căutam pe Hap la atelier. Discutam pe fugă şi nemulţumitor. Băiatul era conştient că ucenicii ceilalţi ne văd stând de vorbă şi rostea cuvintele de parcă ar fi vrut să le-arate că era supărat pe meşterul său. Îi era ciudă că nu o mai putea curta pe Svanja. Tatăl fetei îi punea piedici şi refuza să stea de vorbă cu el pe stradă. Am simţit că o parte din furia lui Hap se îndrepta spre mine. I se părea că îl neglijez, dar, când trebuia să-şi facă timp ca să ne întâlnim seara, prefera tovărăşia Svanjei. Îmi tot făgăduiam că o să mă ocup mai îndeaproape de el şi că o să mă împac cu Jinna, dar nu ştiu cum se făcea că zilele se scurgeau, iar eu nu găseam timp nici pentru una, nici pentru alta.

În castel, continuau festivităţile şi înţelegerile negustoreşti în urma logodnei prinţului. Festivalul Iernii a venit şi a trecut, măreţ cum nu mai fusese vreodată. Oaspeţilor din Insulele Străine le-a plăcut din cale-afară. Discuţiile despre negoţ şi distracţiile nobilimii au continuat şi după festival, seară de seară. Păpuşarii, menestrelii, jonglerii şi alţi artişti din cele Şase Ducate prosperau. Străinii au devenit o prezenţă obişnuită în sălile din Buckkeep. Unii legau prietenii adevărate şi cu nobilii care locuiau în castel, şi cu negustorii din oraş. În port, a prins să înflorească din nou tradiţionalul nostru negoţ cu Insulele Străine. Soseau corăbii încărcate de mărfuri şi se făcea schimb de bunuri, dar şi de mesaje.

Nu mai era o ruşine să recunoşti că ai un văr sau doi în Insulele Străine. Planurile lui Kettricken păreau să dea roade.

Nopţile pline de veselie de la curte îmi arătau o faţă a Buckkeepului pe care nu o cunoscusem. Ca servitor, eram aproape la fel de invizibil ca în copilărie, când fusesem un ţânc anonim, cu singura diferenţă că, fiind sluga Lordului Auriu, îl

slujeam la întruniri simandicoase, când nobilii se aşezau la mesele de joc, mâncau sau dansau. I-am văzut în cele mai elegante haine şi în cele mai penibile situaţii. Ameţiţi de vin sau pleoştiţi de fumariţă, arşi de pofte trupeşti sau străduindu-se nebuneşte să recâştige ce pierduseră la joc… dacă îmi închipuisem vreodată că lorzii şi doamnele lor erau alcătuiţi dintr-un aluat mai fin decât pescarii şi croitorii care se îmbulzeau prin crâşmele din oraş, în iarna aceea mi-a pierit orice iluzie.

Femeile, şi tinere, şi bătrâne, măritate sau nu, se adunau ciotcă, atrase de farmecele Lordului Auriu, ca şi bărbaţii tineri dornici să iasă în evidenţă ca „prieteni ai lordului jamaillian”. Spre amuzamentul meu, nici măcar Starling sau Lordul Fisher nu le puteau rezista farmecelor Lordului Auriu în societate. Nu o dată i s-au alăturat la masa de joc. De două ori au venit chiar la el în cameră să guste rachiul fin jamaillian împreună cu ceilalţi oaspeţi. Îmi venea greu să-mi păstrez atitudinea servilă şi dezinteresul în prezenţa lui Starling. Soţul ei era genul afectuos şi de multe ori o trăgea lângă el şi-i fura câte-un sărut, ca un băieţandru. Ea îl mustra veselă, spunându-i că nu ştia să se poarte în societate, dar îmi arunca deseori câte-o privire, ca să se asigure că văd cu câtă pasiune o curtează soţul ei şi acum. Uneori, îmi păstram cu greu aerul indiferent. Nu tânjeam de dorul ei nici cu inima, nici cu trupul, însă mă durea când se fălea înadins cu fericirea ei, numai ca să-mi amintească mie ce viaţă singuratică duceam. În mijlocul curtenilor veseli şi al distracţiilor lor sofisticate, eu stăteam, servitor tăcut, martor la plăcerile lor.

Aşa s-a târât iarna lungă şi întunecată. Vârtejul vieţii a lăsat urme şi asupra tânărului prinţ, şi asupra mea. Într-o dimineaţă, devreme, am ajuns amândoi în turn fără niciun chef de studiu sau de orice altceva. Prinţul se culcase târziu cu o seară înainte, fiindcă întârziase la masa de joc alături de Civil şi alţi tineri nobili care locuiau atunci în castel.

Eu avusesem înţelepciunea să mă culc la o oră mai puţin târzie şi dormisem adânc şapte ore, înainte ca Nettle să mi se furişeze în vise. Visasem că prind peşte de râu, că-mi vâr mâna în apă, apuc peştele ascuns şi îl arunc brusc pe mal, lângă mine. Era un vis frumos, liniştitor. Ochi Întunecaţi era cu mine, îi simţeam prezenţa, deşi nu-l vedeam. Bâjbâind cu degetele pe sub apa rece, am dat peste o clanţă. Mi-am vârât capul în apă,

să văd ce e acolo. În timp ce-o priveam prin apa verde-albăstruie, uşa s-a deschis şi m-a tras dincolo de ea. M-am pomenit, ud leoarcă, într-un dormitor micuţ. După tavanul înclinat, mi-am dat seama că mă aflu la etajul unei case. Era linişte în jur, iar în odaie ardea o singură lumânare. Întrebându-mă cum ajunsesem acolo, m-am întors spre uşă. În faţa ei stătea o fată, cu spatele lipit de ea şi cu braţele desfăcute lateral, ca să nu pot trece. Purta o cămaşă de noapte lungă, din bumbac, iar părul negru şi lung îi atârna într-o singură cosiţă, peste umăr. M-am uitat la ea cu surprindere.

— Dacă tu nu-mi dai voie să intru în visele tale, atunci te voi prinde în capcană într-ale mele, m-a anunţat triumfătoare.

Am stat nemişcat, nici răsuflarea nu mi-am tras-o, şi n-am deschis gura. Într-un colţ al minţii mele, am simţit că orice i-aş fi oferit, un cuvânt, un gest, o privire, m-ar fi afundat şi mai mult în capcană. Mi-am luat ochii de la ea, pentru că, recunoscând-o, intram şi mai adânc în visul ei. Aşa că m-am silit să privesc în jos, la mâinile mele. Cuprins de o bucurie curioasă, am constatat că nu sunt ale mele. Mă prinsese în capcană cu înfăţişarea pe care mi-o crease ea, nu aşa cum arătam de fapt. Aveam degete scurte şi îndesate, palmele şi pielea dintre degete erau negre şi aspre, ca perniţele labei de lup, iar pe dosul mâinii şi pe încheieturi îmi creştea păr negru, ţepos.

— Ăsta nu sunt eu.

Vorbisem cu glas tare şi din gură îmi ieşise un mârâit straniu. Mi-am dus mâinile la faţă şi am dat peste un bot.

— Ba eşti! m-a contrazis ea categorică, dar eu deja începeam să mă fac nevăzut, să părăsesc corpul în care credea că exist. Îmi alesese drept capcană un trup nepotrivit. A sărit la mine şi m-a prins de încheietură, dar s-a trezit că strânge între degete o piele de lup.

— O să te prind eu data viitoare! mi-a făgăduit nervoasă.

— Nu, Nettle. N-o să mă prinzi.

A îngheţat când şi-a auzit numele. Cât s-a străduit ea să mimeze întrebarea – de unde ştiu cum o cheamă? —, am dispărut din visul ei şi m-am trezit. M-am foit pe patul tare şi am deschis scurt ochii în bezna cu care deja mă obişnuisem în chilia mea de servitor. „Nu, Nettle. N-o să mă prinzi.” Rostisem cuvintele cu voce tare, ca să mă asigur din nou că erau adevărate. Dar n-am mai dormit bine tot restul nopţii.

Aşa se face că eu şi Dutiful stăteam faţă în faţă, cu ochii cârpiţi de somn, la masa din turnul Meşteşugului, a doua zi, în zori. Zori numai cu numele. Cerul iernii era negru, iar lumânările de pe masă nu izbuteau să alunge întunericul din colţuri. Aprinseserăm focul, dar de-abia se mai dezmorţise aerul.

— Poate fi ceva mai rău decât să fim amândoi morţi de somn şi înfriguraţi în acelaşi timp? l-am întrebat, fără să aştept vreun răspuns.

Prinţul a oftat, dându-mi impresia că nici nu-mi auzise întrebarea. Cea pe care mi-a pus-o el mi-a trimis un alt soi de fior pe şira spinării:

— Ai folosit vreodată Meşteşugul ca să faci pe cineva să uite de ceva?

— Eu... Nu. Nu am făcut niciodată aşa ceva. De ce întrebi? am adăugat, temându-mă de răspunsul lui.

A oftat şi mai adânc.

— Pentru că, dacă ar fi cu putinţă, mi-ar face viaţa mult mai uşoară acum. Mă tem că... azi-noapte am spus ceva cuiva fără să vreau să... N-am vrut să sune aşa, dar ea...

I-a pierit glasul şi l-a cuprins disperarea.

— Începe cu începutul, i-am propus.

Şi-a luat inima în dinţi trăgând aer adânc în piept, apoi a răsuflat cu furie îndreptată către el însuşi.

— Jucam pietre cu Civil şi...

— Pietre?

Încă un oftat.

— Mi-am făcut singur o pânză şi piese de joc. Am crezut că voi învăţa să joc mai bine dacă am şi alt partener în afară de tine.

Mi-am ascuns nemulţumirea. De ce să nu îi înveţe jocul şi pe prietenii lui? Nu-mi venea în minte niciun motiv. Dar eram dezamăgit.

— Am jucat una sau două partide cu Civil şi le-a pierdut. Aşa cum era şi normal şi se aşteptase şi el, pentru că nimeni nu joacă bine un joc prima oară când îl învaţă. Dar mi-a spus că i-a ajuns, că nu era genul de joc care să-i placă. S-a ridicat de la masă şi s-a dus lângă foc, să stea de vorbă cu altcineva. Lady Vance ne urmărise jucând mai devreme şi spusese că ar vrea să înveţe, dar atunci eram în toiul unei partide şi nu aveam cum s-o primim şi pe ea în joc. Însă ea n-a plecat de la masa noastră,

ci ne-a urmărit mai departe, iar când s-a ridicat Civil, nu s-a dus după el, cum am crezut eu că va face, fiindcă îl urmărise foarte atentă până atunci, ci s-a aşezat în locul lui. Eu dădusem la o parte pânza şi pietrele, dar ea s-a întins şi m-a prins de mână, spunând cu hotărâre că trebuia să reîncep jocul, pentru că era rândul ei să înveţe.

— Lady Vance?

— A, nu cred că ai cunoscut-o. Are, stai puţin, cred că vreo şaptesprezece ani şi e tare simpatică. O cheamă Advantage, dar zice că e un nume prea lung. E foarte prietenoasă şi spune poveşti amuzante şi… nu ştiu, mă simt mult mai lejer în preajma ei decât a altor fete. Nu pare să fie întotdeauna, cum să zic, conştientă că e fată. Se poartă ca toată lumea. Lordul Shemshy de Shoaks e unchiul ei. Dutiful a ridicat din umeri, alungând temerile legate de obârşia fetei. Reiau. A vrut să joace şi, deşi am prevenit-o că era posibil să piardă primele partide, a zis că nu-i pasă, că dacă jucam cu ea cinci partide, punea rămăşag că avea să câştige cel puţin două. O prietenă de-a ei a auzit-o şi a venit la masă, întrebând pe ce anume pune prinsoare. Atunci Lady Vance a zis că, dacă va câştiga, voia să călăresc cu ea a doua zi, adică azi, iar dacă voi câştiga eu, puteam să-i cer ce vreau. Iar felul în care a spus-o… parcă m-a provocat să-i cer un lucru care ar putea fi… ăăă… cam nepotrivit sau…

— Un sărut, am sugerat, cu inima cât un purice. Sau ceva de genul ăsta.

— Ştii că n-aş merge până acolo!

— Dar până unde ai merge?

Chade ştia de întâmplarea asta? Sau regina Kettricken? Cât de târziu în noapte se petrecuse? Şi cât vin se băuse?

— I-am zis că, dacă pierde, trebuie să ne aducă dejunul mie şi lui Civil în Sala Oglinzilor şi să ni-l servească ea însăşi, şi să recunoască deschis că eu avusesem dreptate, jocul cu pietrele nu e pentru fete.

— Ce? Dutiful, eu l-am învăţat de la o femeie!

— Păi… Prinţul a avut destul bun simţ ca să se simtă stânjenit. N-am ştiut. Ai zis că l-ai învăţat ca parte a instruirii tale în Meşteşug. Am crezut că îl ştii de la tata. Aşa că… Stai puţin. Deci o femeie te-a ajutat să înveţi Meşteşugul? Am crezut că numai tata s-a ocupat de tine.

Mi-am blestemat neatenţia.

— Lasă asta, i-am poruncit ferm. Termină-ţi povestea.

A pufnit şi mi-a aruncat o privire care promitea că păstrează întrebarea pentru mai târziu.

— Prea bine. Oricum, nu eu i-am spus asta Ellianiei, ci Civil, şi…

— Ce i-a spus Ellianiei?

M-a copleşit groaza.

— Că nu-i un joc pentru mintea fetelor. Civil a spus aşa. Jucam cu el şi ea a venit şi a spus că vrea să înveţe. Dar… lui Civil nu-i place Elliania. Zice că e ca Sydel, fata care l-a jignit şi i-a călcat în picioare sentimentele, că Elliania nu e interesată decât să facă o partidă bună. Aşa că nu-i place s-o vadă lângă noi când stăm de vorbă sau jucăm jocuri de noroc.

A tresărit când a văzut că mă încrunt şi a adăugat bosumflat:

— Elliania nu e ca Lady Vance. Întotdeauna se poartă ca o fată, întotdeauna cunoaşte bunele maniere şi ce se cuvine sau nu când vrei să fii curtenitor. E atât de corectă, că se înşală întotdeauna. Înţelegi ce vreau să spun?

— Mi se pare că e o străină la curtea noastră şi încearcă să ne respecte obiceiurile. Dar continuă.

— Bine. Civil ştie lucrurile astea despre ea, iar ea mereu se străduieşte să dea dovadă de cele mai bune maniere. El ştia că scapă cel mai uşor de ea dacă-i spune că, în cele Şase Ducate, jocul pietrelor e numai pentru bărbaţi. I-a explicat într-un fel care părea amabil, dar în acelaşi timp a fost teribil de amuzant, deşi cam răutăcios, pentru că ea nu vorbeşte bine limba noastră şi nici nu e învăţată cu obiceiurile noastre, ca să-şi dea seama cu ce scuză ridicolă venea Civil… Nu te uita aşa la mine, Tom. Nu *eu* am spus-o. Şi, odată ce Civil a început să-i explice, dacă încercam să-l opresc, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile. Deci i-a spus Ellianiei că jocul cu pietre nu e pentru fete, iar ea a plecat şi s-a dus lângă unchiul ei, care juca „aruncă osul“ cu tatăl ei, la o masă din capătul opus al sălii. Deci n-a fost lângă noi când s-a aşezat Lady Vance la masa mea. Aşa că am pregătit piesele pe pânză şi am început să jucăm. Primele două partide au mers exact aşa cum am bănuit. La a treia, am făcut o greşeală prostească şi a câştigat ea. Pe a patra, iarăşi am câştigat-o. Pe urmă – meriţi să fiu lăudat pentru asta – la jumătatea celei de-a cincea, mi-am dat seama că lumea ar considera nepotrivit ca Lady Vance să ne servească dejunul lui

Civil şi mie. Până şi ducele Shemshy ar vedea-o ca pe-o insultă. Nepoata lui să facă pe sluga noastră… Poate că Elliania sau mama nu ar fi gândit aşa. Dar… Aşa că m-am hotărât că e mai bine s-o las să câştige. Nu scăpăm de călărit cu ea, dar puteam face astfel încât să vină şi alţii cu noi, poate chiar Elliania.

— Deci ai lăsat-o să câştige, am tras concluzia pe un ton grav.

— Da. Am lăsat-o să câştige. Pentru că s-a înveselit teribil când a câştigat a treia partidă, s-a pus pe râs şi pe strigat şi le-a spus tuturor că m-a bătut, în jurul nostru se adunase un grup destul de mare, ca să urmărească jocul. Aşa că, atunci când a câştigat ultima partidă, a jubilat cu ţipete de bucurie şi una din prietenele ei mi-a spus: „Ei, prinţe, te-ai înşelat amarnic mai devreme, când ai zis că fetele nu se pricep la jocul ăsta.” Iar eu i-am răspuns… Am vrut să fac pe deşteptul, Tom, jur, n-am vrut să jignesc pe nimeni. Am zis…

— Ce-ai zis? am întrebat nervos, văzând că nu-şi încheie fraza.

— Că fetele nu se pricep la el, dar poate că o femeie frumoasă se pricepe. Toată lumea a râs şi a ridicat paharele în cinstea vorbelor mele. Am băut şi eu şi pe urmă toţi au lăsat paharele jos. Abia atunci am văzut-o pe Elliania la marginea grupului. N-a ciocnit cu noi, n-a scos un cuvânt. A stat şi s-a holbat la mine cu o figură împietrită. Pe urmă s-a răsucit şi a plecat. Nu ştiu ce i-a spus unchiului ei, dar el s-a ridicat imediat şi s-a dat bătut în faţa tatălui ei, deşi grămada de monede era destul de mare. Cei doi au părăsit sala de jocuri şi s-au dus direct în camerele lor.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, străduindu-mă să chibzuiesc. Am dat dezaprobator din cap şi-am întrebat:

— Mama ta a aflat?

— Nu cred, a oftat prinţul. Aseară s-a retras devreme din sala de jocuri.

— Dar Chade?

S-a strâmbat, îngrozindu-se numai gândindu-se la reacţia sfetnicului, la fapta lui nesocotită.

— Nu. Şi el s-a retras devreme. Pare cam obosit şi distrat în ultimul timp.

O ştiam şi eu, şi încă prea bine. Am clătinat iar din cap.

— Asta nu se poate rezolva cu Meşteşugul, băiete. E mai înţelept s-o laşi în seama celor care se pricep la diplomaţie. Şi,

după aceea, să faci tot ce spun ei.

— Ce crezi că îmi vor cere? m-a întrebat, înspăimântându-se.

— Nu ştiu. După mine, să-ţi cer scuze fără ocolişuri ar fi o greşeală; n-ar face decât să confirme că ai insultat-o. Dar… Nu ştiu, Dutiful. Diplomaţia n-a fost niciodată punctul meu tare. Dar poate că va şti Chade ce e de făcut. O atenţie specială din partea ta, ca să arăţi că, în ochii tăi, Elliania e şi frumoasă, şi femeie.

— Dar eu nu cred asta.

Nu i-am luat în seamă protestul plin de amărăciune.

— Şi mai ales să nu călăreşti singur cu Lady Vance. De fapt, cred că ar fi mai înţelept s-o eviţi.

A dat cu palma în masă, înciudat.

— Dar nu pot să nu-mi respect promisiunea!

— Atunci du-te, m-am răstit. Dar, în locul tău, eu m-aş asigura că lângă mine călăreşte Elliania şi că numai cu ea stau de vorbă. Civil te-ar putea ajuta, dacă ţi-e prieten atât de bun cum spui. Roagă-l să-i abată atenţia lui Lady Vance de la tine, ca să pară că el e cel care-o însoţeşte la plimbare.

— Dar dacă nu vreau să-i abată atenţia de la mine?

Acum era de-a dreptul încăpăţânat şi năzuros, la fel de jignit cum fusese şi Hap când îl văzusem ultima oară. M-am mulţumit să-l ţintuiesc cu o privire nepăsătoare, până când l-am făcut să-şi lase ochii în jos.

— Acum ar fi mai bine să pleci, i-am spus.

— Vii cu mine? I se înmuiase vocea. Ca să vorbesc cu mama şi cu Chade.

— Ştii bine că nu pot. Şi, chiar dacă aş putea, consider că de data asta cel mai bine e să te descurci singur.

Şi-a dres glasul.

— În dimineaţa asta, când mergem să călărim. Vii cu mine?

Am şovăit, apoi i-am propus altceva:

— Invită-l pe Lordul Auriu. Nu-ţi făgăduiesc că voi veni, doar că o să mă gândesc la asta.

— Şi vei face exact ceea ce va considera Chade că e mai înţelept.

— Probabil. Întotdeauna se descurcă mai bine decât mine când vine vorba de politeţuri.

— Politeţuri. Pfui! Mi s-a acrit de ele, Tom. De-asta e mult mai uşor să stau în preajma lui Lady Vance. Ştie să fie ea însăşi.

— Înţeleg, am spus, dar urma să mă gândesc bine şi la asta.

M-am întrebat dacă Lady Vance nu era decât o femeie care pusese ochii pe un prinţ sau pionul altcuiva, hotărât să dea peste cap planurile lui Kettricken. Ei, aveam să ne lămurim cât de curând.

Prinţul a plecat. Rămas singur, am contemplat în tăcere camera din turn, ascultând cum se îndepărtează paşii lui Dutiful pe treptele de piatră. Am auzit şi salutul sonor al gărzii de la baza scării. Mi-am plimbat ochii de jur-împrejur, am suflat în lumânarea de pe masă şi am plecat, luând o altă lumânare ca să-mi lumineze drumul.

M-am oprit pe la Chade înainte de a merge în camera mea de servitor. Am intrat la el pe uşa secretă şi am rămas pe loc, uimit să-i văd acolo şi pe el, şi pe Thick. Chade, evident, mă aştepta. Thick părea ţâfnos şi somnoros, cu pleoapele mai căzute ca de obicei.

— Bună dimineaţa, i-am salutat.

— E bună, într-adevăr, mi-a răspuns Chade.

Îi luceau ochii şi părea foarte mulţumit. Am aşteptat să-mi spună şi mie de ce, dar el mi-a spus altceva:

— L-am rugat pe Thick să vină devreme azi, aici. Ca să stăm de vorbă toţi trei.

— Aha.

N-am ştiut ce să mai spun. Nu era momentul să mă plâng că ar fi trebuit să mă pună în gardă. Nu aveam să-i vorbesc astfel în prezenţa lui Thick. Încă nu uitasem cum subapreciasem o fetiţă şi-mi dădusem drumul la gură în faţa ei. Rosemary, un mic animal de casă trădător, dresat de Regal. Mă îndoiam că Thick ne-ar fi putut trăda cuiva, dar ceea ce nu auzea de mine nu avea cum să repete.

— Cum se simte prinţul în dimineaţa asta? m-a întrebat Chade pe nepusă masă.

— Bine, am răspuns prudent. Dar va dori să-ţi spună ceva, destul de urgent. Poate vei vrea să fii… ăăă… undeva unde să te găsească uşor. Curând.

— Prinţ trist, a confirmat Thick amărât şi a clătinat compătimitor din capul său greu.

Mi s-a făcut inima cât un purice, însă m-am hotărât să-l pun la încercare:

— Nu, Thick, prinţul nu e trist. E vesel. A plecat să ia dejunul

cu toţi prietenii lui.

Netotul s-a încruntat la mine. A scos limba mai mult ca de obicei. Buza de jos îi atârna legănându-se uşor.

— Nu. Prinţul e un cântec trist astăzi. Fete proaste. Un cântec trist. La-la-la-le-lo-lo-lo.

Neghiobul intona un bocet. M-am uitat la Chade. Ne urmărea îndeaproape schimbul de cuvinte. Fără a-şi lua ochii de la mine, m-a întrebat:

— Şi Nettle cum se simte azi?

Nu mi-am schimbat expresia feţei. M-am străduit să respir normal, dar nu mai ştiam cum.

— Nettle e îngrijorată. Omul din vis nu mai vrea să-i vorbească, iar tatăl şi fratele ei se ceartă. Da, da, da, o doare capul şi cântecul ei e trist. Na-na-na-na, na-na-na-na.

Thick a pus tristeţea lui Nettle pe o altă melodie, apăsată de nelinişti. S-a oprit brusc, m-a privit şi a rânjit triumfător.

— Lui Pute-a-câine nu-i place asta.

— Nu. Nu-i place, am încuviinţat pe un ton plat.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am plimbat privirea furioasă de la el la Chade.

— Nu-i cinstit, am spus.

Mi-am încleştat fălcile – vorbisem ca un copil.

— Într-adevăr, nu e, a recunoscut Chade cu blândeţe. Thick, poţi să pleci dacă vrei. Cred că ţi-ai terminat treaba aici.

Thick şi-a ţuguiat buzele gânditor.

— Adus lemne. Adus apă. Duc vasele. Adus mâncare. Aprins lumânări. S-a scobit în nas. Da. Treaba gata.

A dat să plece.

— Thick, l-am strigat, iar când s-a oprit, aruncând o privire mânioasă, l-am întrebat: ceilalţi servitori îl mai bat pe Thick? Îi mai iau monedele? Sau e mai bine acum?

S-a încruntat la mine.

— Ceilalţi servitori?

A părut oarecum alarmat.

— Ceilalţi servitori. Înainte, „bătut pe Thick, luat monedele”, mai ştii?

Am încercat să-i imit inflexiunile vocii şi gestul. În loc să-i zgândăresc memoria, l-am făcut să dea înapoi speriat.

— Las-o baltă, m-am grăbit să-i spun.

Străduindu-mă să-i aduc aminte că, probabil, îmi datora o

favoare, nu făcusem altceva decât să-l îndepărtez şi mai mult de mine. S-a tras înapoi, scoţându-şi buza de jos în afară.

— Thick. Să nu uiţi tava, i-a spus Chade cu blândeţe.

Servitorul s-a uitat urât, dar s-a întors după tava cu resturile de la dejunul lui Chade. A luat-o şi a ieşit cu paşi repezi, parcă temându-se că aveam să-l atac.

Când stativul cu sticle de vin a revenit la loc în spatele lui, m-am aşezat pe scaunul meu.

— Aşadar? am întrebat.

— Aşadar, a repetat Chade binevoitor. Când aveai de gând să-mi spui?

— Niciodată.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am hotărât că nu mai aveam ce discuta despre asta. Am vrut să-i abat atenţia în altă parte.

— Ţi-am spus adineauri că Dutiful trebuie să-ţi vorbească, şi asta cât mai curând. Ar trebui să te poată găsi.

— Despre ce e vorba?

— Cred că e mai bine să-ţi spună chiar prinţul meu. Mi-am muşcat limba, dar am adăugat: Bineînţeles, poţi să-l întrebi oricând pe Thick.

— Atunci mă duc în camera mea. Imediat. Fitz, Nettle e în pericol?

— Sunt sigur că nu ştiu.

Am observat că făcea eforturi ca să se stăpânească.

— Ştii ce vreau să spun. Foloseşte Meşteşugul, nu-i aşa? Fără s-o călăuzească nimeni. Şi se pare că totuşi te-a găsit. Sau ai găsit-o tu primul?

Aşa să fi fost? Îi pătrunsesem în vise în copilăria ei, ca într-ale lui Dutiful? Oare pusesem chiar eu temelia legăturii pe care îşi clădea ea Meşteşugul acum? Am căzut pe gânduri, dar Chade mi-a luat tăcerea drept încăpăţânare.

— Fitz, cum pot fi atât de îngust la minte? Zicând că o protejezi, o pui, de fapt, în primejdie. Nettle ar trebui să fie aici, la Buckkeep, unde poate fi învăţată să-şi controleze talentul.

— Şi să fie pusă în slujba tronului Farseer.

M-a fixat cu privirea, dar fără să-şi piardă calmul.

— Bineînţeles. Dacă magia e darul ei moştenit, atunci e datoare să-l slujească. Cele două merg mână în mână. Sau i-ai refuza şansa pentru că şi ea e bastardă?

Mi-am înăbuşit brusca răbufnire de furie. Când am fost în stare să vorbesc, am răspuns cu voce domoală:

— Eu nu văd aşa lucrurile. Nu îi refuz nimic. Încerc s-o apăr.

— Gândeşti aşa numai pentru că te încăpăţânezi s-o ţii departe de Buckkeep cu orice preţ. Ce ameninţare teribilă crezi că o paşte dacă vine aici? Muzica şi poezia, dansul şi frumuseţea pe care le-ar învăţa? Un tânăr de obârşie nobilă, pe care l-ar cunoaşte, ar face o partidă bună şi ar trăi bine? Nepoţii tăi care ar creşte sub privirile tale?

Vorbea de parcă el era cel rezonabil, iar eu, egoistul. Am inspirat adânc.

— Chade. Burrich a spus deja că fata lui nu va veni la Buckkeep. Dacă îl presezi sau, mai rău, dacă forţezi lucrurile, va bănui că ai un motiv ascuns. Şi cum îi vei spune lui Nettle că are Meşteşugul în sânge fără să-i spui de la cine l-a moştenit, când te va întreba? Ştie că Molly e mama ei. Rămâne doar familia tatălui…

— Sunt şi copii care au Meşteşug şi nu se înrudesc cu neamul Farseer. Poate că l-a primit de la Molly sau de la Burrich.

— Doar ea, fraţii ei, nu, am subliniat.

Chade a lovit înciudat masa cu palma.

— Am mai spus-o. Eşti prea prudent, Fitz. Dar dacă una, dar dacă alta. Te fereşti de necazuri care poate că nici nu-ţi vor bate la uşă. Şi dacă Nettle ar descoperi că tatăl ei e un Farseer? Ar fi chiar atât de rău?

— Da, fiindcă, dacă ar veni la curte, ar afla nu numai că e copil din flori, ci şi că tatăl ei e un Farseer mânjit cu Har. Ce s-ar alege atunci de perspectiva unui soţ nobil şi de viitorul ei luminos? Ce s-ar alege de fraţii ei, de Molly şi Burrich, dacă ar trebui să înfrunte un asemenea trecut? Să nu crezi că, dacă o aduci pe Nettle aici, Burrich nu va veni s-o vadă, ca să se asigure că-i merge bine. Ştiu că m-am schimbat, dar în faţa lui m-ar trăda imediat şi cicatricele, şi anii. Dacă m-ar vedea, m-ar recunoaşte şi ar fi distrus. Sau ai încerca să-i ascunzi adevărul, să-i spui lui Nettle că nu trebuie să-i dezvăluie mamei şi tatălui ei că învaţă Meşteşugul, şi încă de la un bărbat cu nasul rupt şi o cicatrice pe obraz? Nu, Chade. Mai bine să stea acolo unde e, să se mărite cu un fermier pe care îl va iubi şi să ducă un trai liniştit.

— Un viitor de-a dreptul idilic, a remarcat Chade nervos. Sunt

convins că orice fiică de-a ta ar fi încântată să aibă o viaţă atât de paşnică, de netulburată.

Sarcasmul a continuat să-i picure din aceste cuvinte până când a întrebat:

— Şi cum rămâne cu datoria ei faţă de prinţ? Dutiful are nevoie de o coterie.

— O să-ţi găsesc pe altcineva, am făgăduit cu nesăbuinţă. Cineva la fel de puternic ca ea, dar nu înrudit cu mine. Şi fără un trecut complicat.

— Mă îndoiesc că un asemenea om e uşor de găsit. S-a încruntat brusc. Sau ai mai întâlnit şi alţii şi n-ai considerat necesar să aflu şi eu?

Am văzut că nu s-a oferit pe sine însuşi şi m-am ferit să-l stârnesc.

— Chade, îţi jur, nu cunosc niciun alt candidat la Meşteşug. Numai pe Thick.

— Aha. Să înţeleg că pe el îl vei pregăti?

Întrebarea era ironică, Chade încerca să mă facă să recunosc că nu existau alţi oameni potriviţi. Ştiam că se aştepta să-l refuz cu hotărâre. Thick mă ura şi se temea de mine. Pe deasupra, mai era şi nerod. Nu puteam găsi niciun învăţăcel pe care să mi-l doresc mai puţin. În afară de Nettle. Şi poate de încă unul. Disperarea mi-a scos cu forţa vorbele din gură:

— Ar mai fi cineva.

— Şi mie nu mi-ai spus?

Tremura, gata să-şi dea frâu liber mâniei.

— Nu eram sigur. Nu sunt nici acum. De-abia de curând am început să mă gândesc la el. L-am cunoscut cu ani în urmă. Şi, instruit, ar putea fi la fel de periculos ca Thick, dacă nu mai periculos. Pentru că are nu numai păreri proprii, la care ţine cu încăpăţânare, ci şi Har.

— Cum îl cheamă?

Era o poruncă, nu o simplă întrebare.

Mi-am făcut curaj şi am ieşit din prăpastie.

— Rolf cel Negru.

Chade şi-a încreţit fruntea. Şi-a îngustat ochii, scotocindu-şi memoria.

— Bărbatul care s-a oferit să te înveţe să-ţi controlezi Harul? Cel pe care l-ai întâlnit în drum spre Regatul Munţilor?

— Da. Chiar el.

Chade fusese de faţă când îi povestisem lui Kettricken de-a fir a păr călătoriile mele prin cele Şase Ducate, în căutarea ei.

— Întrebuinţa Harul cum n-am mai văzut pe nimeni s-o facă. Ştia ce discutam cu Ochi Întunecaţi între patru ochi. Niciun alt om cu Har nu mi-a mai dovedit că e în stare de aşa ceva. Unii ştiau când comunicăm prin Har, dacă nu eram destul de atenţi, dar nu pricepeau ce anume ne spuneam. Rolf pricepea. Chiar şi atunci când am încercat să ne ferim de el, tot l-am bănuit că ştie mai multe decât arată. Poate că se folosea de Har ca să ne găsească şi de Meşteşug ca să-mi asculte gândurile.

— Dar n-ar fi trebuit să-ţi dai seama?

— Nu mi-am dat, am spus, ridicând din umeri. Aşa că probabil mă înşel. Şi nici n-am chef să-l caut pe Rolf ca să aflu adevărul de la el.

— Oricum, nici n-ai putea. Te anunţ cu părere de rău c-a murit acum trei ani. S-a îmbolnăvit de fierbinţeală şi s-a stins repede.

Am înţepenit, şocat şi de veste, şi fiindcă o aflase Chade. M-am aşezat pe un scaun. Nu m-a copleşit suferinţa. Legătura mea cu Rolf cel Negru fusese întotdeauna pe muchie de cuţit. Dar îmi părea rău. Plecase dintre noi. M-am întrebat cum se descurca Holly fără el şi cum suportase ursoaica Hilda pierderea lui. Un timp, am rămas cu ochii la perete, închipuindu-mi o căsuţă dintr-un loc îndepărtat.

— De unde ştii? am îngăimat într-un târziu.

— Hai, Fitz, i-ai povestit reginei despre el. Şi te-am auzit pomenindu-i numele şi înainte, când aveai febră şi delirai din cauza rănii infectate. Am ştiut că e un personaj important. Iar oamenilor importanţi le ţin socoteala.

Era ca în jocul cu pietre. Tocmai pusese o nouă piesă pe tablă, una care îi dezvăluia vechea strategie. Am completat eu ceea ce lăsase el la o parte:

— Aşadar, ştiai că m-am întors aici. Că am învăţat cu el o vreme.

A încuviinţat cu o scurtă înclinare a capului.

— N-am fost foarte sigur. Dar am bănuit că erai tu. Am primit ştirea cu bucurie. Nu mai auzisem nimic despre tine, ştiam doar ce aflasem de la Starling şi Kettricken după ce te lăsaseră în cariera de piatră. Dar să aud că eşti teafăr şi nevătămat... Luni de zile am tot aşteptat să-mi apari la uşă. Ardeam de nerăbdare să aflu din gura ta ce s-a întâmplat după ce Verity-Dragonul a

părăsit cariera. Erau atât de multe necunoscute! Mi-am imaginat revederea noastră în sute şi sute de feluri. Bineînţeles, ştii că am aşteptat în zadar. Şi, în cele din urmă, am înţeles că n-o să te întorci la noi de bunăvoie.

A oftat, cu gândul la dureri şi dezamăgiri trecute. Apoi a adăugat cu voce liniştită:

— Totuşi, m-am bucurat când am auzit că trăieşti.

Nu-mi făcea reproşuri, pur şi simplu îşi recunoştea suferinţa. Alegerea mea îl rănise, dar mi-o respectase. După răstimpul petrecut cu Rolf, probabil pusese iscoade pe urma mea. Iscoadele nu ştiuseră că-l urmăreau pe FitzChivalry Farseer, însă, fără îndoială, mă găsiseră. Altfel cum ar fi ştiut Starling să ajungă la uşa mea cu atâţia ani în urmă?

— Nu m-ai scăpat niciodată din ochi, nu-i aşa?

S-a uitat la tăblia mesei şi a răspuns cu încăpăţânare:

— Altcineva ar fi spus că mi-am păstrat mereu asupra ta mâna protectoare. Aşa cum ţi-am spus, Fitz, întotdeauna ţin socoteala oamenilor importanţi.

Puţin mai târziu, a continuat, ca şi când mi-ar fi citit gândurile:

— Am încercat să te las în pace, Fitz. Să-ţi găseşti liniştea, chiar dacă asta însemna să mă scoţi din viaţa ta.

Cu zece ani în urmă nu i-aş fi înţeles durerea din voce. Aş fi fost de părere că se amestecă unde nu-i fierbe oala şi vrea să-mi pună el ordine în viaţă. Abia acum, când aveam un fiu la fel de căpos ca mine, care-mi nesocotea absolut toate sfaturile, înţelegeam ce sacrificiu făcuse Chade când mă lăsase să merg pe drumul ales de mine şi să-mi iau propriile hotărâri. Probabil crezuse ceea ce credeam şi eu despre Hap, că mergeam, evident, pe calea greşită. Numai că bătrânul asasin mă lăsase pe mine s-o schimb.

În clipa aceea am luat o hotărâre. Şi am izbutit să-l surprind:

— Chade, dacă vrei, aş putea încerca… vrei să încerc să te învăţ Meşteşugul?

Privirea i-a devenit brusc de nepătruns.

— A, deci acum te oferi? Interesant. Dar cred că progresez destul de repede şi studiind de unul singur. Nu, Fitz. Nu vreau să mă înveţi.

Am lăsat capul în jos. Poate că meritam dispreţul lui. Am oftat.

— Atunci o să fac ce-mi ceri, de data asta. O să-l instruiesc pe

Thick. O să-l conving eu cumva să mă lase să-l învăţ. Puternic cum e, poate că va face singur cât o coterie întreagă pentru Dutiful.

Şocat, Chade a păstrat tăcerea preţ de câteva clipe, apoi a zâmbit amar:

— Mă îndoiesc, Fitz. Iar tu nu numai că te îndoieşti, dar nu crezi o iotă din ce spui. Totuşi, să lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt. Vei începe să-l înveţi pe Thick. În schimb, eu o voi lăsa pe Nettle acolo unde e. Îţi mulţumesc. Acum trebuie să plec, să aflu în ce belea s-a vârât prinţul Dutiful de data asta.

S-a ridicat greoi de pe scaun, ca şi când l-ar fi durut şalele şi genunchii. L-am privit plecând, dar n-am mai spus nimic.

Capitolul X

HOTĂRÂRI

Din câte se povesteşte, atât Kebal Rawbread, cât şi Femeia Palidă au pierit în ultima lună. Au plecat pe mare, spre Hjolikej, cu ultima Corabie Albă, având un echipaj alcătuit din cei mai credincioşi adepţi ai lor. De atunci n-au mai fost văzuţi şi nici epava corabiei n-a fost găsită. Se presupune că, aşa cum s-a întâmplat cu multe alte vase de pe Insulele Străine, dragonii au zburat deasupra ei, au amorţit echipajul şi au lăsat-o să piară, pradă uraganului şi talazurilor stârnite de aripile lor uriaşe. Cum nava era încărcată cu ceea ce, în limba Străinilor, înseamnă „piatra dragonului”, probabil că s-a scufundat repede.

Raport către Chade Fallstar, scris la sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii

Am coborât agale spre camerele Lordului Auriu. Am încercat să mă concentrez asupra grijilor prinţului, însă n-am fost în stare să mă gândesc decât la necazul mai mare pe care mi-l adusesem singur pe cap. Abia reuşeam să-l învăţ pe prinţ, care era un elev capabil şi docil. Aveam să mă consider norocos dacă Thick nu încerca să mă omoare de la prima lecţie. Însă mai ameninţa o umbră; Chade ştiuse să mă momească, aşa cum nu putea decât cineva care mă cunoştea foarte bine: Nettle acolo, la Buckkeep, unde puteam s-o văd zi de zi, s-o urmăresc înflorind ca să se preschimbe în femeie şi, probabil, să-i ofer o viaţă mai uşoară decât i-ar fi oferit Burrich şi Molly. Am încercat să-mi scot ideea din cap. Era o dorinţă egoistă.

Străbătând coridoarele secrete ale lui Chade, am făcut un scurt ocol până la unul din locurile pentru spionat. Am stat o vreme lângă el, şovăind. Ar fi fost prima oară când veneam acolo înadins, ca să trag cu urechea. M-am aşezat pe banca prăfuită şi m-am uitat în odăile Narcescăi.

Mi-a surâs norocul. Vasele de la micul dejun erau încă pe masă, între Peottre şi fată. Niciunul nu părea să aibă poftă de mâncare. El era deja în costurnul de călărie. Elliania purta o rochie drăguţă, albastru cu alb, cu multă dantelă la manşete şi la gât. El a clătinat dezaprobator din capul său mare.

— Nu, fetiţo. E ca la pescuit. Întâi pui cârligul în undiţă şi numai după aceea poţi să te joci cu el. Arată-i acum că eşti supărată pe el, şi se va feri de gustul neplăcut al supărării tale, căutând penele mai strălucitoare şi ouăle mai dulci ale altei păsări. Nu-i poţi arăta ce simţi, Elli. Uită de insultă. Poartă-te ca şi când n-ai fi auzit-o.

Ea a izbit tava cu lingura, făcând câţiva stropi de terci să sară din farfurie.

— Nu pot. Aseară m-am prefăcut că sunt calmă, atât de mult cât sunt în stare. În clipa asta, n-aş putea să-i arăt ce simt pentru el decât c-o muchie de cuţit, unchiule.

— A, şi cât de mult bine le-ai face *astfel* mamei tale şi surorii tale mai mici.

Vocea lui Peottre fusese domoală, dar Elliania a împietrit, ca şi când ar fi pomenit de moarte şi molime ajunse în camera de alături. Şi-a plecat mica bărbie mândră, proptindu-şi capul în piept, cu genele lăsate. Am simţit ce efort de voinţă făcea ca să se stăpânească şi, dintr-odată, mi-am dat seama cât se schimbase în lunile petrecute la Buckkeep. Poate că Peottre îi spunea încă „peştişorul meu”, dar fata pe care o vedeam acum nu mai era copila pe care o spionasem prima dată. Brutalitatea curţii din Buckkeep alungase din ea şi ultimele fărâme de copilărie. Vorbea cu hotărâre, ca o femeie:

— Unchiule, voi face ce e mai bine pentru casa mamelor noastre. O ştii. Orice trebuie ca să „prind peştele” ăsta.

Când şi-a ridicat privirea către el, linia buzelor era fermă, dar îi înotau ochii în lacrimi.

— Nu treaba aia, a spus el încet. Nu încă, poate niciodată. Eu aşa sper. A oftat. Dar trebuie să fii prietenoasă cu el, Elli. Nu-i poţi arăta furia. Îmi plânge sufletul când îţi spun că trebuie să laşi impresia că nu te-a atins insulta. Zâmbeşte-i. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Trebuie să facă mai mult decât atât.

N-am văzut cine vorbise, dar am recunoscut vocea menajerei. Am văzut după ce s-a apropiat şi am studiat-o mai atent decât prima dată. Părea de vârsta mea şi era îmbrăcată simplu, ca o servitoare. Dar, după ţinuta ei, ştiai că ea dădea poruncile. Avea păr şi ochi negri, pometţi laţi şi un nas mic. A clătinat din cap nemulţumită, uitându-se de la unul la altul.

— Trebuie să pară umilă şi doritoare.

A tăcut şi am văzut muşchii feţei lui Peottre încordându-se când a strâns din dinţi. Femeia a zâmbit. A continuat, evident uşurată:

— Şi trebuie să-l faci să creadă că e posibil să… să-i cedezi. Îngenunchează-l pe ţărănoiul ăsta de prinţ, Elliania, a adăugat, cu glas mai gros, şi nu-l lăsa să se ridice. Nu trebuie să se uite la altă femeie; nici măcar nu trebuie să se gândească să se culce cu alta înainte de nuntă. Numai al tău trebuie să fie. Trebuie să pretinzi cumva că-ţi aparţine cu trup şi suflet. Ai auzit avertizarea Doamnei. Dacă dai greş, dacă se îndepărtează de tine şi o lasă grea pe alta, tu şi ai tăi sunteţi pierduţi.

— Nu pot s-o fac, a izbucnit fata.

Şi a luat privirea îngrozită a unchiului ei drept reproş, pentru că a continuat cu disperare:

— M-am străduit, unchiule Peottre. Am încercat. Am dansat pentru el, i-am mulţumit pentru cadouri şi m-am străduit să par foarte interesată de conversaţia lui plictisitoare în limba asta ţărănească. Dar totul e zadarnic, pentru că el mă consideră o fetiţă. Mă priveşte de sus, ca pe-o copilă, o ofrandă din partea tatălui meu pentru încheierea unui tratat.

Unchiul ei s-a lăsat pe spătarul scaunului, împingând la o parte farfuria cu mâncare neatinsă. A oftat din străfunduri, apoi a săgetat-o pe slujitoare cu privirea.

— Ai auzit-o, Henja. A încercat deja tactica ta dezgustătoare. Prinţul n-o vrea. E un băiat cu niciun strop de foc în sânge. Mai mult de-atât nu ştiu ce-am putea face.

Elliania şi-a îndreptat brusc spatele.

— Ştiu eu.

Şi-a împins bărbia în faţă şi ochii negri, negri ca noaptea, i s-au învăpăiat iarăşi. Peottre a clătinat din cap dezaprobator.

— Elliania, eşti doar un…

— Nu mai sunt copil, nici măcar fetiţă! Nu mai sunt fetiţă de când mi s-a aruncat pe umeri îndatorirea asta. Unchiule, nu poţi să te porţi cu mine de parcă aş fi copil şi să te-aştepţi pe urmă să vadă alţii în mine o femeie. Nu poţi să-mi dai haine de păpuşă, să-mi ceri să fiu drăguţă şi blândă, micul odor al unei mătuşi îngăduitoare, şi pe urmă să te aştepţi să-l atrag pe prinţ. A crescut la curtea asta, printre femeile astea lunecoase ca peştele. Dacă nu mă deosebesc cu nimic de ele, nici măcar nu mă va lua în seamă. Lasă-mă să fac ce trebuie. Ştim amândoi

că, dacă o să continuăm aşa, vom da greş. Aşa că lasă-mă să încerc şi varianta mea. Dacă nu merge, avem de pierdut?

Peottre a rămas un timp cu ochii la ea. Fata a întors capul sub privirea lui pătrunzătoare şi şi-a făcut de lucru turnând în ceşti ceaiul până atunci neatins. A luat-o pe a ei şi a sorbit, ferindu-se să-i întâlnească ochii.

— Ce propui, copilă? a întrebat-o Peottre cu spaimă în glas.

Fata a lăsat ceaşca pe masă.

— Nu ce a propus Henja, dacă de asta te temi. Nu. Femeia aceasta îţi propune să-i spui vârsta mea. Astăzi. În anii lor de ţărani, nu în ai Runelor Zeului. Şi, cel puţin astăzi, să mă laşi să mă îmbrac şi să mă port ca una dintre fiicele din casa mamei noastre, insultată cum m-a insultat el când a preferat frumuseţea alteia în locul frumuseţii mele şi a spus-o în faţa tuturor. Lasă-mă să-l îngenunchez, aşa cum ai poruncit. Nu cu dulcegării greţoase, ci cu biciul, cum merită un câine ca el.

— Elliania. Nu. Ţi-o interzic, a poruncit servitoarea.

I-a răspuns Peottre. S-a ridicat în picioare, înălţându-şi palma lată.

— Ieşi afară, femeie! Piei din ochii mei dacă nu vrei să mori. Îţi jur, Doamnă. Dacă nu pleacă acum, rămâi fără slugă!

— O să-ţi pară rău! a mârâit Henja, dar s-a grăbit să plece.

Am auzit-o trântind uşa.

Pe urmă Peottre a vorbit încet şi apăsat, ca şi cum cuvintele lui ar fi putut s-o ferească pe Elliania de căderea într-o prăpastie.

— Nu avea dreptul să-ţi vorbească aşa. Dar eu îl am, narcescă. Ţi-o interzic.

— Serios? l-a întrebat ea cu voce egală, şi am ştiut că Peottre pierduse.

A urmat o bătaie în uşă. Era tatăl fetei. A intrat salutându-i pe amândoi. Elliania s-a scuzat aproape imediat, spunând că trebuie să se îmbrace pentru plimbarea călare cu prinţul, care o aştepta la jumătatea dimineţii. După plecarea ei, tatăl Narcescăi a început o discuţie despre o corabie cu mărfuri care întârziase. Peottre îi răspundea, dar rămăsese cu ochii la uşa pe care ieşise Elliania.

La scurt timp după aceea, am intrat cu mare băgare de seamă în chilia mea de slugă şi, de acolo, cu şi mai multă precauţie, în odăile calde şi spaţioase ale Lordului Auriu. L-am

găsit singur, la masă, terminându-şi porţia din dejunul copios comandat zilnic pentru amândoi. Probabil că toată curtea se întreba cum poate rămâne aşa de suplu dacă dimineaţa mănâncă atât de mult aşa cum susţine.

M-a cercetat cu ochii lui galbeni în timp ce intram fără zgomot.

— Hm… Stai jos, Fitz. Nu-ţi zic bună dimineaţa, pentru că e, evident, prea târziu. Vrei să-mi povesteşti de ce eşti aşa de abătut?

Ar fi fost zadarnic să-i mint. M-am aşezat în faţa lui şi am ciugulit direct de pe tavă în timp ce-i istoriseam ce gafă făcuse Dutiful. N-avea rost să i-o ascund. Prinţul avusese destui spectatori şi povestea urma oricum să ajungă la urechile Lordului Auriu, şi încă destul de curând, dacă nu cumva fusese şi el de faţă. Despre Nettle nu i-am spus nimic. Mă temeam oare că ar fi putut fi de acord cu Chade? Nu eram sigur. Ştiam doar că pe asta voiam s-o ţin pentru mine. N-am suflat nicio vorbă nici despre scena văzută prin gaura din zid. Aveam nevoie de timp să pun cumva ordine în cele aflate înainte de a i le dezvălui altcuiva.

Când am terminat de povestit, Lordul Auriu a dat din cap a încuviinţare.

— N-am fost atunci în sala de joc, am preferat să-i ascult pe menestrelii din Insulele Străine, sosiţi de curând. Dar tărăşenia am aflat-o chiar aseară, înainte de a mă retrage. Am fost deja invitat să călăresc cu prinţul în dimineaţa asta. Vrei să vii şi tu?

A zâmbit când am dat din cap. Pe urmă şi-a tamponat buzele cu şervetul.

— Vai, vai, nefericită gafă, cea mai nefericită. Bârfele vor fi de-a dreptul suculente. Mă întreb cum vor reuşi regina şi sfetnicul ei să echilibreze lucrurile.

Nu era uşor să dai un răspuns. Ştiam că avea să se folosească de agitaţia stârnită de gafa prinţului ca să afle cui îi era loial fiecare curtean în parte. Am mâncat amândoi tot ce era pe tăvi. Eu le-am dus pe urmă la bucătărie, unde am zăbovit puţin. Da, servitorii bârfeau deja şi se zvonea că între prinţ şi Lady Vance e mai mult decât un simplu joc cu pietrele. Cineva chiar susţinea că-i văzuse plimbându-se singuri în grădina plină de zăpadă, cu câteva seri în urmă. O altă servitoare povestea că ducele Shemshy era mulţumit, ba chiar că spusese că el unul nu vedea

nicio piedică în calea unirii tinerilor. Mi s-a făcut inima cât un purice. Ducele Shemshy avea influenţă. Dacă începea să ceară sprijin nobililor pentru căsătoria nepoatei sale cu prinţul, era foarte posibil să pună capăt şi logodnei cu Narcesca, şi alianţei.

Cât am rămas acolo, am mai observat ceva care mi-a trezit bănuieli. Servitoarea Narcescăi, femeia care se certase cu Peottre, a trecut grăbită pe lângă uşile bucătăriei şi a ieşit în curte. Era îmbrăcată gros, cu mantie şi cizme, ca şi cum ar fi plecat într-o plimbare lungă în ziua aceea rece. Poate că stăpâna ei o trimisese cu treabă în oraş. Dar nu avea niciun coş. Şi nici nu părea genul de slujitoare care să fie trimisă la piaţă. Plecarea ei m-a nedumerit şi m-a îngrijorat. Dacă nu i-aş fi făgăduit prinţului că aveam să călăresc cu el, aş fi urmărit-o. Dar a trebuit să urc scările în grabă, ca să-mi pun haine potrivite pentru călărie.

Când m-am întors în camerele Lordului Auriu, tocmai îşi punea la punct ultimele amănunte ale costurnului. În prima clipă, m-am întrebat dacă lorzii jamaillieni se îmbrăcau cu adevărat atât de ţipător. Trupul său subţire se îndoia sub straturi peste straturi de materiale groase. O mantie grea de blană atârna pe un scaun. Bufonul nu suportase niciodată frigul, iar Lordul Auriu îi moştenise această slăbiciune. Îşi aranja gulerul de blană, ca să stea după placul lui. Cu o mână lungă şi subţire, mi-a făcut semn să mă duc în camera mea şi să mă grăbesc, în vreme ce continua el să se studieze în oglindă.

Am aruncat o privire în odaia mea, la straiele întinse pe patul meu, şi am protestat:

— Dar sunt gata îmbrăcat!

— Nu aşa cum îmi doresc eu. Am descoperit că mai mulţi lorzi tineri de la curte şi-au luat gardă de corp, într-o neizbutită încercare de a mă imita. E vremea să le arăt că imitaţia nu poate egala originalul. Îmbracă-te, Tom Badgerlock.

Am mârâit, iar el mi-a zâmbit dulce.

Hainele erau albastre, ca ale tuturor servitorilor, dar de o calitate excelentă. Am recunoscut mâna croitorului Scrandon. Acum, după ce-mi luase măsurile, Lordul Auriu îmi putea vârî pe gât haine elegante oricând avea chef. Materialul era fin, foarte călduros, bufonul avea grijă să mă simt bine. Avusese grijă şi să ceară să bufonul de aur fie croite şi astfel încât să nu mă stânjenească în mişcări. Dar, când am întins un braţ al cămăşii

cu croială ciudată, am observat cute de diverse nuanţe de albastru care, desfăcute, aduceau cu o aripă de pasăre întinsă ca să-şi dezvăluie penajul de culori diferite. Când am îmbrăcat-o, am remarcat că avea buzunare cusute în cele mai interesante locuri. Cu ele am fost de acord, chiar dacă m-am strâmbat la gândul că Lordul Auriu îi spusese croitorului unde să le adauge, fiindcă aş fi preferat să nu ştie nimeni că am nevoie de buzunare ascunse.

Ca şi când mi-ar fi ghicit îngrijorarea, bufonul mi-a vorbit din cealaltă cameră:

— Vei băga de seamă că i-am cerut lui Scrandon să adauge buzunare în care să cari cele necesare mie, precum săruri aromate, ierburi pentru digestie, instrumente de înfrumuseţare şi nişte batiste în plus. I-am dat măsuri precise pentru ele.

— Da, lordul meu, am răspuns cu seriozitate şi am început să umplu buzunarele cu pricina după cum mi-o cereau propriile nevoi.

Când am săltat mantia grea, am descoperit obiectul care-mi întregea ţinuta. Garda şi teaca sabiei erau atât de ţipător împodobite, încât nu mi-am putut reţine o strâmbătură. Dar, când am scos sabia, am auzit şoapta morţii ieşind din teacă odată cu ea şi am simţit arma legănându-mi-se ca o pasăre pe degete. Am oftat şi-am ridicat privirea. Bufonul stătea în cadrul uşii mele. Expresia de pe chipul meu îi încânta. Uimirea mea i-a smuls un zâmbet larg.

— Nu sunt atât de iscusit încât să merit o astfel de sabie, am spus, clătinând din cap.

— Meriţi să porţi sabia lui Verity fără fereală. Asta nu e decât o răsplată fără însemnătate.

N-am găsit cuvinte ca să-i mulţumesc pentru darul său generos. M-a urmărit prinzându-mi centura sabiei, părând tot atât de încântat de mine pe cât eram eu de armă.

În curte am dat peste mai multă lume decât bănuisem eu că avea să se adune. Câţiva nobili îl aşteptau deja pe prinţ. Tânărul Civil Bresinga era şi el prezent, adâncit într-o discuţie cu Lady Vance. Oare ea părea nemulţumită în vreme ce arăta spre caii nerăbdători şi spre mulţimea mult mai numeroasă decât cea la care se gândise când pusese rămăşag cu prinţul? Alte două tinere, cele mai bune prietene ale ei, după cât de aproape stăteau de ea, o compătimeau. Toată adunarea l-a salutat

călduros pe Lordul Auriu când i s-a alăturat. Am observat, cu uimire, că, judecând după înfăţişare, ai fi zis că lordul era cu foarte puţin mai în vârstă decât tinerii din jur – un nobil străin, abia trecut de douăzeci de ani, frumos, bogat şi exotic. Femeile s-au strâns grămadă pe lângă el, sporovăind, iar trei nobili, tot tineri, printre care şi o rudă de-a lui Shemshy, după cât de bine semăna cu el, şi-au făcut şi ei de lucru prin preajma bufonului. Lady Vance era, evident, centrul atenţiei în micul său grup. Dacă izbutea într-adevăr să-l câştige pe prinţ, noii curteni, credincioşi ei, aveau să se ridice odată cu ea.

Servitorii le ţineau caii de căpestre. Scăunelul tapiţat al pisicii lui Civil, aşezat în spatele şeii, era gol. Mă îndoiam că îşi lăsase animalul la Galekeep, aşa cum se spunea; niciun om cu Har nu stătea departe de partenerul său atâta vreme. Probabil că motanul hoinărea pe dealurile din jurul castelului, iar Civil îl vizita eu regularitate. M-am hotărât să-l spionez când pleca la întâlnirea secretă cu tovarăşul său de Har. Poate că o confruntare cu cei doi mi-ar fi oferit mai multe informaţii despre comunitatea celor cu Sânge Străvechi şi despre legăturile lui cu Pestriţii.

Nu am avut timp să mă gândesc prea mult la asta. Le-am luat pe Negruţa şi pe Malta de la grăjdarul care le păzea şi am rămas pe loc, ţinându-le de frâie, în timp ce Lordul Auriu se amesteca prin mulţimea adunată pentru a-l însoţi pe prinţ. Nu se cuvenea să mă holbez la nobili, dar puteam să le studiez caii şi să deduc cine urma să ne însoţească. O iapă era atât de împovărată de podoabe, încât probabil că o aştepta chiar pe regină. Am recunoscut şi calul lui Chade. Alţi trei cai, pe lângă al prinţului, erau la fel de împopoţonaţi. Deci şi Arkon Bloodblade, şi unchiul Peottre făceau parte din alai. Iapa murgă, cu clopoţei la coamă, era cu siguranţă a Narcescăi.

Am auzit voci şi râsete în dreptul uşii. Sosea grupul principal. Prinţul purta în straie sclipitoare, albastru de Buck, tivite cu blană de vulpe albă – culorile mamei sale. Regina se îmbrăcase tot în albastru cu alb, dar avea dungi galben-aurii pe mantie. În ciuda culorilor aprinse care se potriveau atât de bine cu albastrul şi albul acelei zile de iarnă, hainele sale aveau o croială simplă, în comparaţie cu îmbrăcămintea extravagantă a nobilimii din alai. Chade se îmbrăcase elegant, în nuanţe de albastru tivite cu negru, şi purta numai bijuterii din argint.

Prinţul zâmbea, însă eu ştiam că e dojenit, după cum zăbovea în vârful treptelor, discutând cu mama lui şi cu Chade, şi nu cu însoţitorii săi mai tineri. Nu spunea nimănui că plimbarea aceasta călare era plata unui pariu nesăbuit. Trecând-o cu vederea, probabil spera să-i scadă din însemnătate şi în ochii celorlalţi. Lady Vance îi zâmbea şi, pentru o clipă, li s-au întâlnit privirile. Prinţul a salutat-o înclinând politicos din cap, dar şi-a mutat imediat privirea spre Civil, pe care l-a salutat în acelaşi fel. Nu cumva obrajii lui Lady Vance deveniseră mai roz decât înainte? Prinţul a coborât odată cu Chade şi regina a rămas lângă mama lui.

Şi-au făcut apoi apariţia câţiva dintre nobilii negustori din Insulele Străine, alături de Arkon Bloodblade. Se îmbrăcaseră după moda cea mai extravagantă din Buckkeep. Dantela şi panglicile fluturau pe ei ca steguleţele; blănurile grele cu care veniseră de acasă fuseseră înlocuite cu materiale din Bingtown şi Jamaillia şi chiar din porturi mai îndepărtate. Kettricken, Chade şi Dutiful i-au salutat cu efuziune. Au făcut schimb de amabilităţi, remarci despre vreme, complimente pentru veşminte şi altele de acelaşi soi, aşteptându-i pe Peottre şi pe narcescă.

Îi aşteptam cu toţii.

Era un şiretlic pus la cale ca să ne ţină cu sufletul la gură. Kettricken arunca mereu priviri către uşă. Râsul lui Dutiful şi amabilităţile lui Chade sunau nefiresc. Întârzierea se prelungea îndeajuns ca să ne spunem toţi acelaşi lucru: iată cum arată Narcesca Elliania că a jignit-o Dutiful. Îl umilea în faţa prietenilor şi a familiei lui, făcându-l să aştepte. Dacă îl făcea pe tatăl ei să se simtă stânjenit în faţa reginei, n-ar fi apărut şi fricţiuni între cei doi? Tocmai când i-am văzut pe Chade şi Kettricken întrebându-se unul pe altul dacă să trimită un servitor să vadă ce era cu Narcesca, şi-a făcut apariţia Peottre.

Spre deosebire de ceilalţi oaspeţi din Insulele Străine, preferase veşmintele de pe meleagurile sale natale, fapt care nu-l făcea totuşi să pară barbar, ci să dea impresia de puritate. Purta pantaloni de piele şi o mantie bogată, de blană. Bijuteriile erau din fildeş, aur şi jad. Simplitatea ţinutei arăta că e gata să călărească, să vâneze, să călătorească sau să lupte, pentru că nu e încurcat de zorzoane. S-a oprit în capul scărilor şi a rămas acolo, ca în mijlocul unei scene. Nu părea încântat de asta, doar

hotărât. Fiindcă tăcea, cu braţele încrucişate la piept, a amuţit toată lumea. Toţi ochii s-au întors spre el. Şi atunci a început să vorbească, foarte calm, cu voce prietenoasă, dar pe un ton care nu îngăduia să fie întrerupt:

— Narcesca m-a rugat să dau de ştire că, pe Runele Zeului, vârsta se socoteşte altfel. Elliania se teme că, din cauza necunoaşterii acestui amănunt, oamenii i-au înţeles greşit poziţia în rândurile poporului nostru. După tradiţiile noastre, ba chiar după ale voastre, bănuiesc, nu e un copil. La noi, pe insule, unde viaţa e mai aspră decât pe tărâmul vostru plăcut şi cald, se spune că aduce ghinion să numeri primele douăsprezece luni, când o mică viaţă fragilă se poate ofili atât de uşor. Şi nici nu le dăm nume copiilor înainte de a se scurge primul an atât de primejdios. După socoteala din Runele Zeului, Narcesca are aşadar numai unsprezece ani, aproape doisprezece. După socoteala voastră, a împlinit doisprezece şi a intrat în al treisprezecelea. E aproape de aceeaşi vârstă cu prinţul Dutiful.

Uşa s-a deschis în spatele lui. Nu o ţinea niciun servitor. Narcesca a închis-o singură, cu hotărâre. Îmbrăcată în acelaşi stil ca Peottre, s-a oprit lângă el. Renunţase la podoabele din Buckkeep pentru nişte pantaloni din piele de focă pătată şi o vestă din blană de vulpe roşcată. Mantia care i se drapa în jur, ajungându-i până la genunchi, era din hermină albă, cu cozile animalelor atârnând în chip de ciucuri. Şi-a pus gluga şi a privit întreaga adunare cu un zâmbet rece, apoi a vorbit.

— Da, am aproape aceeaşi vârstă ca prinţul Dutiful, a subliniat, vorbind din adâncurile gulerului înalt, din blană de lup. La noi, vârsta se socoteşte altfel. La fel şi rangurile. Pentru că, deşi nu am primit nume şi nu mi s-au numărat zilele până ce am împlinit un an, tot narcescă am fost. Însă prinţul Dutiful, din câte am înţeles, nu va fi rege, nici măcar prinţ moştenitor, până când nu va împlini şaptesprezece ani. Aşa este?

Ca şi când nu ar fi fost sigură pe ea, i-a adresat întrebarea lui Kettricken, stând deasupra ei, în vârful treptelor. Regina mea nu s-a fâstâcit când a ridicat ochii spre prinţesa străină şi i-a răspuns:

— Aici ai dreptate, narcescă. Fiul meu nu va fi considerat pregătit să primească acest titlu decât după ce va fi împlinit şaptesprezece ani.

— Înţeleg. O deosebire interesantă faţă de obiceiurile noastre.

Poate că noi, acasă, credem cu mai multă tărie în forţa obârşiei: un prunc este deja ceea ce urmează să fie, de aceea o fetiţă e demnă de titlul ei de la prima suflare. Pe când voi, în lumea aceasta de lucrători ai pământului, aşteptaţi să vedeţi dacă odrasla e vrednică de neamul său. Înţeleg.

Spusele nu îi puteau fi luate drept insultă. Cu accentul ei şi străin, şi cu unele cuvinte straniu aşezate, ar fi putut trece doar drept întorsături neinspirate de frază. Eu însă ştiam sigur că nu de aşa ceva era vorba, şi eram tot atât de convins că tot ce i-a spus lui Peottre, clar şi răspicat, când a coborât scările alături de el, a fost rostit ca să fie auzit şi de alţii:

— Atunci poate că n-ar trebui să mă mărit cu prinţul până când nu suntem siguri că va deveni rege, nu? Mulţi oameni speră să moştenească tronul, dar sunt împiedicaţi şi cad înainte de a se urca pe el. Poate că ar trebui să amânăm căsătoria până când poporul lui îl va considera demn să-i fie rege.

Zâmbetul lui Kettricken nu s-a stins, dar i-a înţepenit pe buze. Ochii lui Chade s-au îngustat puţin. Însă Dutiful nu şi-a putut alunga roşeaţa din obraji. Stătea tăcut, îndurându-şi umilinţa sub privirile ei. Am crezut că Narcesca se răzbunase deja pe el cât se poate de elegant şi că se sfârşise; prinţul fusese umilit aşa cum fusese şi ea, şi în faţa aceloraşi oameni. Dar m-am înşelat crezând că Elliania terminase cu el.

Când prinţul s-a apropiat de ea, curtenitor, ca s-o ajute să încalece, Narcesca i-a făcut semn să plece.

— Lasă-l pe unchiul meu să mă ajute. E bărbat cu experienţă, se pricepe şi la cai, şi la femei. Dacă voi avea nevoie de ajutor, mă voi simţi mai în siguranţă în mâinile lui.

Totuşi, când s-a apropiat Peottre, i-a zâmbit şi l-a asigurat că putea să se descurce singură.

— Doar nu sunt copil, ştii bine.

Şi a încălecat fără ajutor, deşi iapa ei înaltă era mult mai mare decât poneii pe care călăreau Străinii.

Odată în şa, i s-a alăturat lui Kettricken, ca să stea de vorbă. Îmbrăcate elegant, dar simplu, amândouă erau în contrast cu veşmintele de un lux extravagant ale celorlalţi. Într-un fel, hainele lor le făceau una pe potriva celeilalte, lăsând în acelaşi timp impresia că, din întregul grup, numai ele ştiau cum să se simtă bine la o plimbare călare, într-o zi de iarnă. Dacă ar fi păţit ceva caii, oricare dintre ele ar fi fost în stare să se întoarcă

acasă pe jos, prin zăpadă. Fără să se fi înţeles, îi făceau pe nobilii coafaţi şi împopoţonaţi să pară prostănaci şi uşuratici. Gândul ăsta mi-a încruntat fruntea. Armonizându-se cu veşmântul simplu al lui Kettricken şi rămânând, totuşi, credincioasă obiceiurilor poporului său, Narcesca susţinea că e pe picior de egalitate cu regina.

Prinţul Dutiful s-a uitat spre prietenii lui. Când a întâlnit ochii lui Civil, acesta a ridicat întrebător din sprâncene. Însă, silit de privirea mustrătoare a mamei sale, prinţul a trecut în stânga Narcescăi. Ea nici măcar nu l-a luat în seamă. În puţinele dăţi când s-a răsucit în şa ca să i adreseze şi lui, a făcut-o cu aerul că se străduia să includă un străin în conversaţie. El nu prea avea ce spune, dădea din cap şi zâmbea, după care ea îl ignora din nou.

Imediat în spatele lor, Chade călărea între Arkon Bloodblade şi Peottre Blackwater. Lordul Auriu şi-a făcut loc printre prietenii mai tineri ai prinţului, iar eu veneam în urma lor. Tinerii călăreau în grup şi sporovăiau. Prinţul Dutiful, sunt sigur, le simţea prea bine ochii în ceafă şi ştia că discută despre umilirea lui. Lordul Auriu lua parte la conversaţie cu abilitate, arătându-se interesat şi încurajând-o, fără să strecoare remarci care s-o îndrepte spre alt subiect. Am observat că Lady Vance, deşi se uita veselă la prietenii ei şi îi acorda atenţie Lordului Civil, arunca deseori priviri speculative către prinţul jignit. M-am întrebat dacă îşi urmărea propriile ambiţii sau pe ale unghiului său, Lordul Shemshy.

Am trecut printr-un singur moment descumpănitor, când Dutiful mi-a spart brusc zidurile şi mi-a pătruns în gânduri:

Nu merit aşa ceva! Eu am făcut o remarcă întâmplătoare, dar ea se poartă ca şi când aş fi umilit-o înadins. Şi acum chiar aş vrea s-o fi făcut!

Ca şi cum n-aş fi fost destul de şocat, l-am văzut pe Lordul Auriu tresărind la rândul său. S-a uitat înapoi, spre mine, cu o sprânceană ridicată, de parcă ar fi crezut că îi vorbisem eu. Şi nici n-a fost singurul, deşi nimeni altcineva n-a reacţionat atât de puternic. Câţiva călăreţi din grupul nostru s-au uitat dintr-odată în direcţii diferite, ca şi când ar fi auzit un ţipăt îndepărtat. Am inspirat adânc, mi-am redus concentrarea la dimensiunile unui vârf de ac şi i-am răspuns băiatului:

Linişte. Stăpâneşte-ţi sentimentele. Să nu mai faci aşa ceva.

Elliania nu are de unde să ştie că nu ai umilit-o înadins. Şi nu e singura care gândeşte aşa. Uită-te la toate tinerele care călăresc în jurul lui Civil. Dar ţine deocamdată asta pentru tine. Nu-ţi controlezi bine Meşteşugul când eşti nervos. Abţine-te să-l foloseşti în asemenea clipe.

Prinţul şi-a plecat fruntea sub dojana mea aspră. A tras aer în adâncul pieptului, şi-a îndreptat umerii şi şi-a corectat poziţia în şa. Apoi şi-a rotit privirea, ca şi când s-ar fi bucurat de frumuseţea zilei.

M-am înduplecat şi i-am oferit o mică alinare.

Ştiu că nu meriţi aşa ceva. Dar uneori un prinţ, sau orice om, trebuie să îndure ceea ce nu merită. Cum a îndurat şi Elliania aseară, învaţă ce e răbdarea şi supune-i-te.

A dat din cap şi a răspuns la una dintre scurtele întrebări ale Narcescăi.

Plimbarea pe câmpiile înzăpezite n-a fost lungă, dar lui Dutiful sunt sigur că aşa i s-a părut. Şi-a îndurat pedeapsa bărbăteşte, însă, când a venit vremea să descalece, privirile ni s-au încrucişat o clipă şi i-am citit în ochi uşurarea. Gata. Se terminase. Plătise cu vârf şi îndesat pentru gafa comisă cu o seară înainte şi acum totul reintrase pe vechiul făgaş.

Aş fi putut să-i spun că asta nu se întâmplă niciodată.

Pentru după-amiaza aceleiaşi zile era plănuită o distracţie, o piesă jucată de oameni mascaţi după moda jamailliană, nu de păpuşi. Mie îmi venea greu să pricep cum se putea juca astfel o piesă, dar Lordul Auriu m-a asigurat că văzuse multe asemenea reprezentaţii în oraşele din sud şi existau numeroase artificii care abăteau atenţia spectatorilor de la nepotriviri. Păruse foarte încântat de un asemenea gen de distracţie şi chiar şi mai încântat de sosirea navei care-i aducea pe actori. Războiul neîntrerupt dintre Bingtown şi Statele Chalced era o piedică serioasă în calea navigaţiei şi a călătoriilor. Flota Statelor Chalced suferise, evident, o înfrângere vremelnică, fiindcă două nave din sud acostaseră în portul nostru în ziua aceea şi se zvonea că urmau să apară şi altele. Lordul Auriu s-a luminat la faţă la auzul veştii. În ochii lui, războiul cu prietenii era o neplăcere care îl lăsa fără rachiu de caise, dar eu băgasem de seamă că vasele care izbuteau să treacă de patrulele din Statele Chalced îi aduceau deseori, pe lângă rachiu, şi pachete de

scrisori pe care le ducea imediat în odăile sale. Bănuiam că ele îl îngrijorau mai mult decât rachiul şi banii. Însă el nu-mi spunea ce conţin misivele, iar eu ştiam că nu e cazul să întreb. Manifestarea curiozităţii în indiferent ce privinţă era modul cel mai rapid de a-l face pe bufon să nu mai vorbească despre obiectul curiozităţii tale.

Aşa că am petrecut după-amiaza stând lângă el, într-o sală întunecoasă. Povestea era tipic jamailliană, numai despre nobili, preoţi şi intrigi, iar la sfârşit, zeitatea lor cu două feţe restaura ordinea şi împărţea dreptatea. Piesa mai mult m-a dezorientat decât m-a amuzat. Nu mă puteam obişnui cu oameni în diferite roluri. O marionetă nu are viaţă decât în povestea în care joacă. Mă zăpăceam când îmi dădeam seama că bărbatul care-o făcea acum pe servitorul fusese mai devreme unul din ajutoarele preoţilor. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra subiectului, şi nu doar pentru că eram nedumerit. În sala slab luminată, nefericirea prinţului îmi plutea în faţa nasului ca o miasmă. Nu şi-o transmitea înadins, prin Meşteşug, ci se prelingea din el ca apa dintr-un burduf găurit. Pe scenă, actorii gesticulau, ţipau şi pozau în diverse ipostaze. Dar prinţul şedea lângă mama lui, singur şi nenorocit din cauza situaţiei lui stânjenitoare. În ultima lună, veselia renăscută din castelul Buckkeep îl ajutase să cunoască mulţi tineri de vârsta lui. Prin Civil, cunoscuse prietenia şi flirtul. Acum, tuturor acestora trebuia să le pună frâu, de dragul alianţei politice pe care mama lui se străduia să o facă. Îl simţeam chibzuind cât de nedrept, dar şi cât de necesar era să se poarte astfel. Nu ajungea că trebuia să se lege prin căsătorie de Narcesca Elliania, mai era nevoit şi să dea impresia că o făcea de bunăvoie.

Ceea ce nu era adevărat.

Către sfârşitul aceleiaşi seri, Lordul Auriu mi-a oferit câteva ore libere. Mi-am pus haine lejere şi am plecat în oraş, la *Porcul Pârlit.* Ţinând seama de întâmplările la care fusesem martor în castel, eram dispus să fiu mai îngăduitor cu amorul năbădăios al lui Hap. Mergând prin ninsoare, mi-am zis că există un echilibru pe lume prin faptul că Hap se putea desfăta cu ceea ce lui Dutiful îi era refuzat cu desăvârşire.

La *Porcul Pârlit* era linişte. Fusesem acolo de suficiente ori ca să-i recunosc pe muşteriii obişnuiţi ai cârciumii. Nu lipseau, şi veniseră şi alţii, însă mai puţini. Fără îndoială că ninsoarea şi

viscolul tot mai muşcător îi ţineau pe mulţi acasă în seara aceea. Am aruncat o privire în jur, dar nu l-am văzut pe Hap. M-am bucurat o clipă; poate că era acasă şi dormea deja. Poate că nu mai era chiar atât de ispitit de noutatea oraşului şi învăţa să-şi pună ordine în viaţă. M-am aşezat în colţul preferat de el şi de Svanja şi un servitor mi-a adus bere.

Meditaţia mea s-a încheiat brusc când a intrat în cârciumă un bărbat roşu la faţă, între două vârste. Nu purta nici mantie, nici vreo haină mai groasă şi avea capul descoperit, cu fulgi de zăpadă peste părul negru. A clătinat nervos din cap, ca să se scuture de zăpadă şi de picăturile de apă din păr şi din barbă şi a aruncat o privire urâtă către colţul în care stăteam. A părut surprins să dea cu ochii de mine acolo. S-a întors spre cârciumar şi l-a întrebat ceva cu glas furios, dar scăzut. Cârciumarul a ridicat din umeri. Când nou-venitul şi-a încleştat pumnii şi a mai pus o întrebare, i-a răspuns în şoaptă, arătându-mă pe mine.

Bărbatul s-a răsucit, m-a privit fix, cu ochi mijiţi, şi a pornit-o mânios spre mine. M-am ridicat în picioare când l-am văzut apropiindu-se, dar am avut grijă să las masa între noi. A bătut cu pumnii în lemnul scrijelit.

— Unde sunt? m-a întrebat.

— Cine? am întrebat, la rândul meu, deşi mi s-a strâns inima, fiindcă ştiam despre cine vorbeşte.

Svanja avea fruntea tatălui ei.

— Ştii bine. Cârciumarul zice că te-ai mai întâlnit cu ei aici. Fata mea, Svanja, şi puţoiul ăla de la ţară, cu ochi nelegiuiţi, care a sedus-o şi a îndepărtat-o de căminul părintesc. Cârciumarul zice că e fiul tău, mi-a răspuns jupânul Hartshorn[11], făcând din ultimele cuvinte o acuzaţie.

— Are un nume. Îl cheamă Hap. Şi, da, e fiul meu.

M-am înfuriat brusc, dar era o furie rece, ca de gheaţă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, eliberându-mi şoldul. Dacă mă ataca peste masă, îl întâmpina cuţitul meu.

— Fiul tău, a repetat el cu dispreţ. Mi-ar fi ruşine s-o recunosc. Unde sunt?

I-am simţit pe neaşteptate în glas şi disperare, nu numai furie. Aşa, deci, Svanja nu era acasă şi nici ea, nici Hap nu erau la cârciumă. Unde s-ar fi putut duce pe bezna şi ninsoarea asta? Cât despre ce-or fi făcut, nici nu mai trebuia să mă întreb. Mi s-a

[11] Corn de cerb (n. tr.).

strâns iarăşi inima, însă i-am răspuns calm:

— Nu ştiu unde sunt. Dar nu mi-e ruşine să recunosc că Hap e fiul meu. Şi nici nu cred că a „sedus-o“ pe fiica ta. Dimpotrivă, Svanja ta e cea care-l învaţă pe fiul meu cum e moda pe la oraş.

— Cum îndrăzneşti? a răcnit, ridicându-şi pumnul gros, gata să mă lovească.

— Coboară-ţi vocea şi mâna, i-am sugerat pe un ton de gheaţă. Vocea, ca să cruţi reputaţia fiicei tale, iar pumnul, ca să-ţi cruţi viaţa.

Poziţia în care stăteam i-a atras privirea către sabia urâtă de la şold meu. Furia nu i-a dispărut, dar a fost domolită de prudenţă.

— Stai jos, i-am spus, dar a sunat mai degrabă a poruncă decât a invitaţie. Şi stăpâneşte-te. Şi hai să vorbim despre ceea ce ne îngrijorează pe amândoi, ca taţi.

Şi-a tras încet un scaun, fără să-şi dezlipească privirea de la mine. Nici eu nu m-am grăbit să mă aşez înaintea lui. Mă deranjau muşteriii care nu-şi luau ochii de la noi, însă n-aveam ce face. Peste câteva clipe, un servitor s-a apropiat grăbit de masa noastră şi a trântit în faţa jupânului Hartshorn o halbă cu bere. Tatăl Svanjei s-a uitat cu dispreţ la băutură.

— Chiar îţi închipui că o să stau aici şi-o să beau cu tine? Trebuie să-mi găsesc fata, şi încă repede.

— Atunci înseamnă că nu e acasă, cu soţia ta.

— Nu. Şi-a supt buzele. A continuat cu voce usturătoare, presărându-şi spusele cu frânturi de mândrie rănită. Svanja a spus că merge în pod să se culce. Peste un timp, am observat că lăsase o treabă neterminată. Am strigat-o să coboare şi s-o ducă la bun sfârşit. Nu mi-a răspuns, aşa că am urcat la ea. Nu era acolo.

Vorbele au părut să-i mai domolească nervii, lăsând la suprafaţă numai dezamăgirea şi teama unui tată.

— Am venit direct aici.

— Fără căciulă sau manta. Înţeleg. Nu poate fi altundeva? Poate la bunica ei sau la o prietenă?

— N-avem rude în Buckkeep. Am venit aici astă-primăvară. Iar Svanja nu e fata care să-şi facă prietene.

Pe măsură ce vorbea, mânia făcea loc tot mai mult disperării. Bănuiam că Hap nu era primul băiat căruia îi plăcea Svanja şi că nici nu era prima dată când tatăl ei pleca s-o caute după lăsarea

întunericului. Mi-am ţinut observaţiile pentru mine. Am luat halba şi am golit-o.

— Ştiu un loc unde am putea merge să-i căutăm. Vino cu mine. Mergem împreună. Acolo stă fiul meu cât lucrez eu la castel.

Şi-a lăsat berea neatinsă, dar s-a ridicat de la masă odată cu mine. Am ieşit din cârciumă urmăriţi de toţi ochii dinăuntru. Afară, în beznă, viscolul se înteţise. Jupânul Hartshorn şi-a tras umerii în faţă şi şi-a strâns braţele pe lângă trup. Vorbind printre rafalele de vânt, i-am pus întrebarea de al cărei răspuns mă temeam cel mai mult:

— Eşti cu desăvârşire împotriva lui Hap, nu-i îngădui s-o curteze pe fiica ta?

Nu-i vedeam faţa din cauza întunericului, dar i-am auzit vocea plină de indignare:

— Dacă sunt împotriva lui? Sigur că da! Nici măcar n-a avut curajul să vină la mine, să spună cine e şi ce gânduri are! Şi, chiar dacă ar fi venit, tot m-aş fi opus. I-a spus fetei mele că e ucenic. Dacă e adevărat, de ce nu locuieşte în casa meşterului său? Şi, tot dacă e adevărat, cum îşi închipuie că poate curta o fată până nu e în stare să-şi câştige singur pâinea? N-are niciun drept. E pe de-a-ntregul nepotrivit pentru Svanja.

Nimic din ce-ar fi făcut Hap nu i-ar fi schimbat bărbatului de lângă mine părerea despre el.

Nu era mult de mers până la Jinna. Am bătut, temându-mă să dau ochii cu ea la fel de mult cum mă temeam c-o să aflu că Hap şi Svanja nu sunt acolo. A trecut destul până când a strigat Jinna, de dincolo de uşă:

— Cine-i acolo?

— Tom Badgerlock. Şi tatăl Svanjei. Îi căutăm pe Hap şi Svanja.

Jinna a deschis numai jumătatea de sus a uşii, semn clar că decăzusem în ochii ei. S-a uitat mai mult la jupanul Hartshorn decât la mine.

— Nu sunt aici, ne-a spus cu asprime. Şi nici nu le-am îngăduit să stea vreodată împreună aici, dar n-am cum s-o opresc pe Svanja să-mi bată la uşă şi să întrebe de Hap. Mi-a aruncat o privire plină de reproş. Nu l-am văzut deloc pe Hap în seara asta.

Şi-a încrucişat mâinile la piept. Nu era nevoie să-mi spună că

mă avertizase ea că la aşa ceva avea să se ajungă, îi citeam cuvintele în ochi. Am simţit brusc că nu mai sunt în stare să-i susţin privirea. Din seara când mă surprinsese cu Laurel în braţe, mă ferisem s-o mai întâlnesc. Mă simţeam ca un ticălos fiindcă nu-i dădusem nicio explicaţie. Mă purtasem deopotrivă ca un copil şi ca un laş.

— Atunci mai bine mă duc să-l caut, am bâiguit stânjenit.

Îmi era ruşine de purtarea mea şi, deopotrivă, de a lui Hap. O rănisem pe Jinna, ăsta era adevărul, şi tocmai îl înfruntam pentru prima oară. Mă săgeta în inimă. Nu o ocolisem pe Jinna din motive care ţineau de morală, ci de frică, ştiind că devenea o parte din viaţa mea pe care nu o puteam controla. Aşa cum îmi scăpase şi Hap de sub control.

— Blestemat să fie! Blestemat, fiindcă mi-a distrus fata! a răcnit Hartshorn.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o împleticindu-se prin vârtejurile de ninsoare. În lumina care răzbătea prin deschiderea uşii Jinnei, l-am văzut privind înapoi spre mine şi ameninţând cu pumnul.

— Ţine-l departe de ea! Ţine-l pe fiul tău nelegiuit departe de Svanja mea!

Mi-a întors din nou spatele şi după câţiva paşi a dispărut, înghiţit de beznă şi de disperare. Aş fi vrut să-l urmez, dar mă simţeam prizonier în lumina Jinnei. Am inspirat adânc:

— Jinna, trebuie să-l găsesc pe Hap în seara asta. Dar cred că…

— Ştim amândoi că n-ai să-l găseşti. Nici pe el, nici pe Svanja. Mă îndoiesc că vor să fie găsiţi în seara asta.

A tăcut, dar, înainte de a apuca eu să deschid gura, a vorbit din nou:

— Şi cred că Rory Hartshorn are dreptate. N-ar trebui să-l laşi pe Hap să se mai apropie de Svanja. Spre binele tuturor. Cum ai s-o faci, nu ştiu. Ar fi fost mai bine să nu-l scapi din mână, Tom Badgerlock. Sper că nu e prea târziu pentru el.

— E un băiat bun, m-am auzit spunând.

Era o scuză jalnică a unui tată care-şi neglijase fiul.

— Este. De-asta merită mai mult din partea ta. Noapte bună, Tom Badgerlock.

A închis uşa, luându-mi lumina şi căldura. Am rămas pe întuneric, pătruns de ger. Fulgii de zăpadă mi se strecurau sub

guler.

Am simţit ceva cald izbindu-mi-se de glezne. *Deschide uşa*. *Pisica vrea să între*.

M-am aplecat să-l mângâi. Zăpada rece îi smălţa blana, dar tot se simţea căldura corpului prin ea. *Trebuie să te descurci singur*, *Fennel. Uşa asta nu se mai deschide pentru mine*... *Adio.*

Prostule. Nu trebuie decât să ceri. *Uite-aşa.*

S-a săltat în două labe şi a zgâriat cu zel lemnul, miorlăind în acelaşi timp.

Mieunatul lui insistent m-a urmărit prin beznă şi frig. În spatele meu, uşa s-a întredeschis o clipă şi am ştiut că Fennel fusese primit în casă. Am pornit-o spre castel, invidiind o pisică.

Capitolul XI

VEŞTI DIN BINGTOWN

„Când pleci din Chalced, ţine pânzele ridicate." Această zicală din bătrâni porneşte de la observaţii temeinice. Odată ce vasul tău părăseşte porturile şi oraşele din Statele Chalced, vechi de când răul pe pământ, întinde pânzele şi navighează cu toată viteza. Ţărmurile Blestemate din sudul Statelor Chalced sunt foarte inspirat denumite. Apa din Râul Sălbatic îţi putrezeşte butoaiele şi arde gâtlejurile corăbierilor tăi. Fructele din locurile alea îţi opăresc gura şi-ţi fac bube pe mâini. Dacă treci dincolo de Râul Sălbatic, nu lua apă care vine din interiorul tărâmului. Într-o singură zi, se înverzeşte, iar în trei zile se umple de viermi. Îţi murdăreşte butoaiele şi nu le vei mai putea folosi niciodată. Mai bine să-i dai echipajului porţii mici de apă decât să acostezi acolo, indiferent de motiv. Nu eşti în siguranţă nici când înfrunţi furtuna, nici când îţi iei o zi de odihnă într-un golfuleţ ispititor. Visele şi viziunile vor otrăvi minţile oamenilor, iar corabia îţi va fi cotropită de crime, sinucideri şi revolte neîntemeiate. Golful care te ademeneşte să acostezi se va umple de şerpi de mare înainte de venirea zorilor. Fecioarele mării se vor ridica pe valuri ca să te îmbie cu sânii goi şi glasuri dulci, însă corăbierul care se aruncă în braţele plăcerii va fi tras la fund şi va ajunge hrană pentru bărbaţii lor cu dinţi ascuţiţi, ascunşi sub apă.

Unicul port sigur de pe fâşia aceea de coastă e oraşul Bingtown. Acolo se poate ancora cu uşurinţă, dar trebuie să fii atent la docurile unde corăbii vrăjite îţi pot blestema vasele din lemn. Cel mai bine e să eviţi docurile. Aruncă ancora în Golful Negustorilor şi vâsleşte la mal, şi tot cu barca adu-ţi mărfurile de pe mal pe vas. Acolo apa şi mâncarea se pot înghiţi fără teamă, deşi unele mărfuri din prăvălii sunt ciudate şi aduc ghinion în călătorie. În Bingtown se cumpără şi se vând tot felul de lucruri, mărfuri care nu-şi găsesc pereche în lume. Cu toate acestea, ţine-ţi echipajul în apropierea vasului şi nu lăsa decât căpitanul şi secundul să debarce şi să se amestece printre localnici. E mai bine ca să nu pună piciorul pe pământul ăla corăbierii necunoscători, pentru că îi poate vrăji pe cei mai slabi

de minte. Pe bună dreptate se spune că „în Bingtown găseşti de vânzare tot ce-ţi trece prin gând”. Însă nu orice lucru care-i vine omului în cap îi este şi prielnic, iar acolo se vând multe dintre acelea care nu-i sunt. Fereşte-te, de asemenea, de oamenii misterioşi ai acelui tărâm, care-şi fac apariţia câteodată numai pe timp de noapte. Un Om-cu-Văl care taie calea căpitanului când se întoarce la corabie aduce mare ghinion. E mai înţelept să-şi petreacă noaptea pe ţărm şi să se în toarcă pe corabie a doua zi decât să pornească în larg de îndată ce i s-a arătat un astfel de semn rău.

Dincolo de Bingtown, părăseşte siguranţa pasajului interior şi du-ţi corabia în Sălbăticie. Mai bine să înfrunţi furtunile şi vremea rea decât să ispiteşti piraţii, şerpii, fecioarele mării şi pe Ceilalţi din apele acelea, ca să nu mai pomenesc de fundul nestatornic al apelor şi curenţii înşelători. Nu te opri până la Jamaillia, cu numeroasele ei porturi gălăgioase. Nu-ţi scăpa nici de data asta echipajul din ochi, fiindcă se ştie că acolo se fură corăbieri.

Căpitanul Banrop, *Sfaturi pentru corăbierii negustori*

I-am lăsat prinţului Dutiful un bilet pe masa din turnul Meşteşugului. Am scris pe el doar atât: „Mâine”. Înainte de schimbarea gărzii, în zori, stăteam deja în faţa locuinţei meşterului Gindast. Lumina din spatele unei ferestre brăzda curtea albă. Zăpada scârţâia sub tălpile calfelor care străbăteau potecile prin semiîntuneric ca să aducă apă şi lemne de foc şi pentru gospodăria meşterului, şi pentru atelierul său şi măturau zăpada de pe vârfurile grămezilor de buşteni acoperite cu pânze şi de pe alei. L-am căutat zadarnic cu privirea pe Hap printre calfe.

Lumina colorase deja ziua când a apărut şi el, într-un târziu. Mi-am dat seama dintr-o privire cum îşi petrecuse noaptea. Ochii îi luceau încă de uimire, de parcă nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui, şi mergea clătinat, ca un beţiv. Oare şi eu strălucisem la fel, după ce Molly mi se dăruise prima oară? Mi-am luat inima în dinţi şi l-am strigat:

— Hap! Vreau să-ţi spun două vorbe.

A venit zâmbind la mine.

— Atunci va trebui să fii scurt, Tom, pentru că deja am întârziat.

În jurul nostru, ziua sclipea în alb şi albastru, aerul rece te înviora, iar fiul meu stătea în faţa mea şi-mi zâmbea larg. Am simţit că sunt un trădător când i-am spus:

— Iar eu ştiu de ce ai întârziat. Şi ştie şi tatăl Svanjei. Aseară v-am căutat amândoi.

Mă aşteptasem să se ruşineze, dar el n-a făcut decât să-şi lărgească şi mai mult zâmbetul – unul plin de subînţelesuri, scos numai între bărbaţi.

— Atunci mă bucur că nu ne-aţi găsit.

Am simţit o nevoie iraţională să-l lovesc, să-i şterg expresia sfidătoare de pe faţă. Parcă stătea într-un hambar cuprins de flăcări, jucându-se cu focul, fără să-i pese de pericolul care îi păştea pe el şi pe Svanja. Asta era – am înţeles eu dintr-odată – ceea ce mă înfuria, de fapt: părea că nici nu-şi dă seama că o pune şi pe fată în primejdie. O umbră de furie mi s-a strecurat în glas:

— Aşa, deci, înţeleg că nu v-a găsit nici jupânul Hartshorn. Dar îmi închipui că o va aştepta pe Svanja când ajunge şi ea acasă.

Dacă am sperat să-i calmez spiritul nechibzuit, m-am înşelat.

— Iar ea ştie treaba asta. Şi a considerat că merită să rişte. Nu fi aşa de serios, Tom. Ştie cum să-l ia pe tatăl ei. O să fie bine.

— Va fi în multe feluri, dar mă îndoiesc că va fi şi „bine”.

Mi-am ascuns furia din voce. Cum putea fi atât de nepăsător?

— Nu gândeşti, băiete. Ce se va întâmpla cu părinţii ei, cu viaţa lor de zi cu zi, ştiind că fata lor a făcut alegerea asta? Şi ce te vei face tu, dacă o laşi însărcinată?

În cele din urmă, zâmbetul i-a dispărut de pe chip, dar el a rămas tot băţos şi m-a înfruntat:

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez din cauza asta, Tom. Sunt destul de mare ca să-mi conduc singur viaţa. Dar, pentru liniştea ta, să ştii că Svanja mi-a spus că femeile ştiu cum să se ferească de necazuri. Cel puţin până când vom fi pregătiţi pentru un copil, până când voi putea s-o iau de nevastă.

Probabil că zeii ne pedepsesc punându-ne faţă în faţă cu propriile noastre greşeli prosteşti, condamnându-ne să vedem cum copiii noştri cad în aceleaşi capcane care ne-au schilodit pe noi. Dulceaţa orelor pe care le petrecusem cu Molly în taină avusese preţul ei. La vremea aceea, credeam că îl împărţeam

amândoi, că singurul preţ era acela că trebuia să ne tăinuim dragostea. Molly însă a fost mai înţeleaptă, sunt sigur. Şi ea a fost cea care a plătit, mult mai greu decât mine. Dacă n-ar fi fost Burrich, să le adăpostească şi să le apere pe ea şi pe fata mea, ar fi plătit şi copila, nu doar mama ei. Şi poate că Nettle avea să mai plătească, fiindcă era diferită, un pui de cuc, nu ca fraţii ei. M-am întrebat dacă puteam să-l avertizez cumva pe Hap, dacă avea să mă asculte, deşi eu nu îl ascultasem nici pe Burrich, nici pe Verity. Mi-am stăpânit nervii şi am vorbit îndemnat de teamă şi pentru fiica mea, şi pentru Hap:

— Hap, te rog, ascultă-mă. Nu există metode sigure pentru ca femeile să nu rămână însărcinate. Toate au un risc, iar femeia plăteşte oricum. De câte ori se culcă lângă tine, Svanja probabil că se întreabă: dacă rămân însărcinată acum? Dacă îmi voi face de ruşine familia? Ştii că eu nu te-aş da afară din casă, indiferent ce greşeală ai face, dar traiul Svanjei nu e sigur. Ar trebui s-o protejezi, nu s-o expui primejdiilor. Îi ceri să rişte totul numai de dragul plăcerii de a fi cu tine, fără nicio garanţie. Ce vei face dacă tatăl ei o dă afară din casă? Sau o bate? Ce vei face dacă ea se va pomeni brusc dată la o parte şi condamnată de prieteni? Îţi dai seama ce răspundere e asta pentru tine?

O umbră de supărare i-a brăzdat fruntea. Încăpăţânarea pe care şi-o arăta atât de rar pusese stăpânire pe el. A respirat adânc de câteva ori, de fiecare dată tot mai adânc, apoi cuvintele i s-au desprins de pe buze în cascadă:

— Dacă o dă afară, o iau eu la mine şi voi face tot ce trebuie ca s-o întreţin. Dacă o bate, îl omor. Iar dacă prietenii o dau la o parte înseamnă că nu i-au fost niciodată prieteni cu adevărat. Nu-ţi face griji, Tom Badgerlock. Asta e datoria *mea* acum.

Mi-a azvârlit ultimele vorbe cu dispreţ, ca şi când l-aş fi trădat cumva doar pentru că îi spusesem ce mă îngrijora. Şi-a luat ochii de la mine.

— De-acum sunt bărbat. Pot să iau singur hotărâri şi să fac ce vreau. Iar acum, dacă nu ţi-e cu supărare, trebuie să mă duc la muncă. Sunt sigur că meşterul Gindast mă aşteaptă să-mi ţină, la rândul lui, o predică despre ceea ce înseamnă răspunderea.

— Hap.

I-am rostit numele cu asprime. Când s-a întors către mine, speriat de tonul meu sever, i-am spus tot ceea ce ştiam că trebuie să-i spun:

— Dacă faci dragoste cu o fată, nu înseamnă că eşti bărbat. Nu aveţi niciun drept s-o faceţi decât atunci când puteţi spune lumii că sunteţi împreună şi puteţi avea grijă de copiii care vor veni. N-ar trebui să te mai întâlneşti cu ea, Hap. Nu în felul ăsta. Dacă nu te duci la tatăl ei cât de curând, ca să discuţi cu el faţă în faţă, nu vei fi niciodată un bărbat adevărat în ochii lui. Şi…

Se îndepărta de mine. La jumătatea discursului meu, s-a întors şi a plecat. Am rămas cu gura căscată, privind în urma lui. Mă tot gândeam că se opreşte şi se întoarce să-mi ceară să-l iert şi să-l ajut să-şi pună ordine în viaţă. Dar el a intrat în atelierul meşterului Gindast fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Am rămas multă vreme pironit în zăpadă. Nu eram calm. Dimpotrivă, furia ardea în mine cu destulă tărie ca să alunge frigul iernii din întreg ţinutul. Cred că a fost prima oară când am fost foarte mânios din pricina lui Hap, atât de mânios, încât voiam să-l trezesc la realitate cu bătaia, dacă de vorbă bună refuza să priceapă. Mi-am închipuit cum ar fi fost să dau buzna în atelier şi să-l târăsc afară, silindu-l să se confrunte cu ceea ce făcea.

Până la urmă, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat şi eu, cu paşi amărâţi. Oare, la vârsta lui, aş fi ascultat glasul raţiunii? Nu. Nu-l ascultasem când îmi explicase Patience, în nenumărate rânduri, de ce nu trebuia să mă mai apropii de Molly. Oricât de bine aş fi înţeles asta, nu scăpam nici de supărarea pe Hap, nici de dispreţul întârziat faţă de cel care fusesem în tinereţe. Am rămas, în schimb, cu senzaţia că sunt inutil, că trebuie să fiu martor la greşelile prosteşti şi actele de egoism ale fiului meu vitreg, aceleaşi pe care le făcusem şi eu mai demult. Exact ca mine, şi el credea că dragostea justifica riscurile pe care şi le asumau, fără să se gândească deloc că un copil ar fi acela care ar plăti preţul nesăbuinţei lor. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla din nou, fără ca eu să-l pot opri. Cred că atunci am înţeles, în treacăt, patima care îl stăpânea pe bufon. Credea în puterea teribilă a Profetului Alb şi a Catalizatorului de a abate viitorul de pe brazda trasă de prezent către o cărare mai bună. Credea că o faptă de-a noastră îi putea împiedica pe alţii să repete greşelile trecutului.

Când am ajuns la castel, m-am văzut în turnul Meşteşugului, furia teribilă mi se mai domolise. Însă mi-a rămas gustul ei apăsător, care mi-a otrăvit ziua. Am fost aproape uşurat când

am văzut că Dutiful renunţase să mă aştepte şi plecase. Pe biletul pe care i-l lăsasem am găsit doar cuvântul scris de mine, subliniat. Băiatul învăţa să fie subtil. Poate că măcar pe el îl puteam feri de greşelile trecutului. Gândul acesta rătăcitor n-a reuşit decât să mă facă să mă simt ca un laş. Capitulam oare în faţa lui Hap, îl abandonam judecăţii sale strâmbe? Nu, m-am hotărât, nu aveam să procedez aşa. Însă hotărârea luată nu m-a ajutat să aflu şi ce anume trebuia să fac pentru el.

M-am întors în camerele Lordului Auriu la timp ca să mănânc dejunul împreună cu bufonul. Când am intrat, am observat însă că el nu mânca. Stătea la masă, răsucind nedumerit un bucheţel de flori între arătător şi degetul mare. Era un simbol ciudat, cu flori din dantelă albă şi panglică neagră. Părea un truc ingenios pentru un anotimp fără flori şi mi-a amintit de costurnul pestriţ, de iarnă, al bufonului. Lordul Auriu a văzut că privesc mirat bucheţelul, a zâmbit şi şi l-a prins la piept, însă bufonul a fost cel care mi-a arătat mâncarea întinsă pe masă în faţa lui şi mi-a spus:

— Aşază-te şi mănâncă repede. Am fost chemaţi. La docuri a acostat un vas cu un grup de soli din Bingtown. Şi nu e un vas oarecare, e una dintre Corăbiile lor Vii, cu o statuie care vorbeşte şi se mişcă. *Goldendown* mi se pare că se numeşte. Nu cred că s-a mai aventurat vreuna în apele râului Buck până acum. La bordul ei sunt emisari ai Consiliului Negustorilor din Bingtown. Au cerut să fie primiţi de regina Kettricken foarte urgent, cât poate ea de repede.

Vestea m-a speriat. De obicei, legăturile celor Şase Ducate cu Bingtown se stabileau între negustori din ambele ţări, nu între consiliul lor şi Casa Farseer. Am încercat să-mi aduc aminte dacă oraşul-stat ne trimisese vreodată emisari pe vremea regelui Shrewd, dar am renunţat. Nimeni nu-mi spusese astfel de lucruri în copilărie. M-am aşezat la masă.

— Şi tu trebuie să fii de faţă la întâlnire?

— La propunerea sfetnicului Chade, amândoi vom fi de faţă. Nu vizibili, evident. Tu trebuie să mă conduci prin labirintul lui Chade. Chiar el a venit să mi-o spună. De-abia aştept să văd labirintul, recunosc. Nu l-am străbătut decât o dată, pe fugă, în noaptea când am părăsit castelul împreună cu Kettricken, fugind de Regal.

Eram şocat. Era inevitabil să ştie de existenţa coridoarelor

pentru iscoade, dar nu mă gândisem că i se va îngădui să le cutreiere.

— Şi regina a încuviinţat? am întrebat, încercând să fiu cât mai delicat.

— Da, dar în silă. Deoarece am petrecut un timp în Bingtown şi ştiu întrucâtva cum merge treaba în consiliul lor, a adăugat, renunţând la ifosele de nobil. Chade speră că o să înţeleagă lucrurile mai bine dacă le cântăresc eu cuvintele. Iar tu, bineînţeles, eşti perechea lui de ochi şi de urechi în plus, ca să surprinzi nuanţe care ne-ar putea scăpa nouă.

În timp ce vorbea, ne servea cu îndemânare, transformând un platou într-o farfurie pentru mine. Mi-a pus din belşug peşte afumat, brânză moale, pâine proaspătă şi unt. Un ceainic aburea în mijlocul mesei. M-am dus la mine în cameră să-mi aduc cana. Când am revenit, l-am întrebat:

— De ce nu a putut regina să te invite, pur şi simplu, să fii prezent când îi primeşte?

Bufonul a ridicat din umeri şi a luat o înghiţitură de peşte afumat.

— Nu crezi că ambasadorii din Bingtown s-ar uita urât dacă regina celor Şase Ducate l-ar invita pe un nobil străin să participe la prima întâlnire cu ei? m-a întrebat o clipă mai târziu.

— Poate că da, poate că nu. Cred că au trecut zeci de ani de când n-a mai trimis Consiliul din Bingtown o solie oficială la curtea celor Şase Ducate. Iar noi avem o regină munteancă, o femeie dintr-un ţinut despre care ei nu ştiu mai nimic. Dacă i-ar întâmpina omorând găini în cinstea lor sau împrăştiindu-le trandafiri în faţă, pentru ei ar fi totuna. Indiferent ce va face ea, oaspeţii vor bănui că aşa e obiceiul la munte şi vor încerca să reacţioneze politicos. Am sorbit din ceai şi am subliniat: Inclusiv la prezenţa nobililor străini invitaţi să participe la prima lor întâlnire cu ea.

— Poate. Dar am motivele mele pentru care nu vreau ca prezenţa mea să fie una vizibilă, a recunoscut el, cam în silă.

— Şi care-ar fi acelea?

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. I-a pregătit o îmbucătură şi a mâncat-o. După ce şi-a clătit gura cu o sorbitură de ceai, mi-a mărturisit:

— Poate şi-ar da seama că nu semăn deloc cu nicio familie de jamaillieni pe care au cunoscut-o. Negustorii din Bingtown au

mult mai multe legături cu Jamaillia decât oricare dintre cele Şase Ducate. Mi-ar remarca imediat prefăcătoria şi m-ar da în vileag.

I-am luat de bun motivul, dar nu i-am spus că mă îndoiam că era singurul. Nu l-am întrebat dacă nu se teme cumva să nu fie recunoscut. Îmi spusese că stătuse un timp în Bingtown. Chiar îmbrăcat ca un nobil, avea o înfăţişare unică şi putea fi recunoscut de către oricine l-ar fi zărit acolo. Nu-l mai văzusem de multă vreme atât de stânjenit. Am schimbat vorba:

— Şi cine va mai fi prezent „vizibil” la cea dintâi primire a emisarilor de către regină?

— Nu ştiu. Oricine reprezintă cele Şase Ducate şi se află acum la curte, îmi închipui.

A mai luat o îmbucătură, a mestecat-o gânditor, a înghiţit-o şi a adăugat:

— Vom vedea. S-ar putea să fie o situaţie delicată. Am înţeles că a avut loc un schimb de mesaje, dar neregulat. De fapt, solia asta era aşteptată acum câteva luni, dar chalcedenii au pornit la război cu mai multă înverşunare. La sud de Shoaks, conflictul dintre Bingtown şi Statele Chalced s-a făcut simţit peste tot. Cred că regina şi Chade îşi pierduseră deja orice speranţă.

— Mesaje?

Aflam noutăţi.

— Cei din Bingtown au intrat în legătură cu regina, propunând o alianţă, ca să potolească Statele Chalced o dată pentru totdeauna. Ca s-o tenteze, i-au oferit avantaje negustoreşti în Bingtown şi o apropiere nouă între cele două ţinuturi. Pe bună dreptate, Kettricken a considerat că îi spun doar vorbe goale. Nu va exista negoţ liber până când Statele Chalced nu vor renunţa la hărţuirea vaselor care vin şi pleacă din Bingtown. Chalcedenii odată puşi cu botul pe labe, Bingtown va fi din nou deschis pentru negoţ, indiferent că iau sau nu cele Şase Ducate parte la război. Bingtown trăieşte din negoţ. Nici măcar nu se poate hrăni singur. În concluzie, cântărind situaţia la rece, cele Şase Ducate riscau să între şi ele în conflict cu Statele Chalced, fără să aibă mai nimic de câştigat. Aşa că regina Kettricken le-a refuzat politicos invitaţia de a intra în război. Dar consiliul din Bingtown a sugerat acum, discret, că îi poate oferi altceva, ceva de-a dreptul uluitor şi misterios, încât nu se poate scrie pe hârtie. Iată de ce şi-au trimis aici solii. O manevră inteligentă, ca

să profite de curiozitatea reginei şi a nobililor ei. Publicul va fi de-a dreptul captivat. Mâncăm şi mergem?

Am împărţit iute mâncarea între noi, apoi am dus tava cu vase la bucătărie. Acolo era o adevărată harababură. Pentru solii sosiţi pe nepusă masă era nevoie de un prânz oficial nemaipomenit, şi apoi de un ospăţ extraordinar, în cinstea lor. Însăşi bătrâna bucătăreasă Sara coborâse chiar în mijlocul aventurii culinare, declarând că avea să pregătească ea totul, că negustorii ăia din Bingtown n-aveau să poată spune vreodată că în cele Şase Ducate nu se ştie ce înseamnă o mâncare ca lumea. M-am retras degrabă din toiul zarvei şi m-am întors în odăile Lordului Auriu.

Am găsit uşa zăvorâtă. Am bătut şi am strigat încet şi mi s-a deschis. Am intrat, am încuiat uşa la loc şi am împietrit. În faţa mea stătea bufonul. Nu bufonul în straiele Lordului Auriu, ci bufonul aşa cum îl cunoscusem în tinereţea noastră. De vină erau hainele pe care le purta, pantalonii mulaţi şi tunica neagră ca smoala. Ca podoabe n-avea decât cercelul şi bucheţelul alb-negru. Până şi pantofii erau negri. Numai statura lui de bărbat şi culoarea se schimbaseră faţă de zilele acelea. Aşteptam parcă să scuture bastonul cu cap de şobolan sau să facă o tumbă. Văzând că înalţ din sprâncene, mi-a spus cam stânjenit:

— Nu vreau să risc să-mi distrug nicio piesă din garderoba Lordul Auriu în vizuina ta prăfuită. Iar în hainele astea mă pot mişca fără să fac zgomot.

Nu i-am răspuns, m-am mulţumit s-aprind o lumânare şi i-am întins încă două, ca să le luăm cu noi. L-am poftit în odaia mea. Am închis uşa exterioară, am deschis-o pe cea către coridoarele tainice şi l-am condus prin labirintul lui Chade.

— Unde îi primeşte regina Kettricken? l-am întrebat cu întârziere.

— În sala de la apus. Chade mi-a zis să-ţi spun că se intră prin peretele exterior de acolo.

— Mi-ar fi fost mai de folos dacă spunea şi cum se ajunge acolo. Dar nu-i nimic, ne descurcăm noi.

Optimismul meu n-a fost justificat. Prin acea parte a labirintului nu mai umblasem. Ne-am umplut amândoi de ciudă din cauza mea, fiindcă am găsit camera de deasupra sălii de audienţe şi pe cea de lângă ea înainte de a-mi da seama că trebuia să coborâm la un nivel inferior şi abia apoi să urcăm prin

peretele exterior. Cotitura din coridor era foarte strâmtă, deabia m-am strecurat prin ea. Până când am ajuns la postul nostru de iscoade, ne-am umplut de pânze de păianjen. Singura gaură din zid era orizontală şi îngustă. Am acoperit flacăra lumânării şi am dat la o parte bucata de piele care acoperea gaura din exterior. Dacă stăteam pe vine unul lângă altul, reuşeam să vedem amândoi prin ea cu un ochi. Bufonul respira destul de tare lângă mine. A trebuit să mă concentrez ca să aud cuvintele care străbăteau până în ascunzişul nostru.

Întârziaserăm. Emisarii fuseseră deja întâmpinaţi. Nu o vedeam pe Kettricken, nu-l vedeam nici pe Chade. Mi-am închipuit că regina stă pe scaunul înalt, între Dutiful şi Chade, aşezat pe o treaptă mai joasă a daisului. Din punctul nostru de observaţie, vedeam până în capătul celălalt al încăperii, probabil pe deasupra capetelor reginei şi prinţului. În partea opusă a sălii de audienţe stăteau conducătorii celor Şase Ducate sau reprezentanţii lor la curte. Starling era şi ea de faţă, bineînţeles. Nu exista adunare importantă la curte fără să fie martor un menestrel. Era îmbrăcată elegant, dar avea o expresie mai degrabă solemnă decât interesată de evenimente, cum ar fi fost de aşteptat. Părea distrasă, gânditoare. M-am întrebat ce o tulbura, apoi mi-am concentrat privirea şi atenţia către ceea ce trebuia să urmăresc.

Exact în faţa noastră stăteau cei patru emisari din Bingtown. Fiind vorba de un oraş prosper mulţumită negoţului, erau mai degrabă negustori, nu duci şi lorzi. Totuşi, mulţumită straielor lor luxoase, păreau egalii oricărui nobil. Veşmintele le străluceau de atâtea pietre preţioase, iar în semiîntunericul din sala de audienţe, câteva giuvaiere parcă-şi aveau propria lor lumină. O femeie scundă purta haine dintr-un material care plutea în jurul ei ca apa, atât de subţire şi fin era ţesut. Pe umerii unui bărbat stătea cocoţată o pasăre cu pene în toate nuanţele de roşu şi portocaliu, cu excepţia capului, acoperit de piele albă şi încreţită. Avea un cioc albastru spre negru, mare cât toate zilele.

În spatele acestor negustori impozanţi, stătea un al doilea şir de oaspeţi, foarte probabil servitorii celor dintâi, în ciuda hainelor lor elegante. Cărau cutii şi scrinuri cu daruri aduse ca semn al bunăvoinţei lor. Doi ieşeau în evidenţă. Prima era o femeie cu faţa acoperită de tatuaje lucrate fără pic de simţ

artistic sau de simetrie; nu se distingea un model anume, doar o succesiune de mâzgălituri care îi alunecau pe obraji. Ştiam că erau însemne de sclav, fiecare tatuaj reprezentând sigiliul altui stăpân. M-am întrebat ce făcuse ca să fi fost cumpărată şi vândută de atâtea ori. Celălalt servitor straniu se ascundea sub o glugă şi un voal dintr-un material fin, migălos lucrat. Voalul de pe faţă atârna greu de dantelă. Nu i-am putut distinge trăsăturile. Până şi mâinile îi erau acoperite de mănuşi, pentru ca nici măcar o bucăţică de piele să nu i se vadă. Mă neliniştea, aşa că am decis să-l supraveghez mai târziu îndeaproape.

Am ajuns la timp ca să urmărim prezentarea darurilor. Erau cinci în total, unul mai desfătător decât celălalt. Au fost oferite cu complimente pretenţioase şi apelative elegante, de parcă favorul reginei noastre putea fi cumpărat cu vorbe frumoase şi linguşeli. Nu m-am încrezut în discursuri, dar m-au fascinat darurile. Primul era o sticlă înaltă, cu parfum. Când servitoarea tatuată s-a apropiat ca să i-o ofere lui Kettricken, o femeie înaltă a explicat că mirosul lui îi aducea vise frumoase până şi celui care dormea iepureşte. Despre vise n-aş putea garanta nimic, dar, când s-a scos dopul sticlei pentru o clipă, parfumul s-a răspândit în toată sala. L-am simţit până şi eu, şi bufonul. Nu era unul greu, ci semăna cu mireasma de grădină adusă vara de o suflare de vânt. Am văzut cum se schimbă expresia de pe chipurile nobililor din spatele sălii când a ajuns la ei parfumul acela rar. Zâmbetele li s-au lărgit, iar frunţile li s-au descreţit. Până şi prudenţa mea s-a mai relaxat.

— Un drog? l-am întrebat în şoaptă pe bufon.

— Nu, doar un parfum, un miros dintr-un loc mai bun. Pe chip i-a dansat un zâmbet vag. Îl ştiu de mult, din copilăria mea. Au ajuns cu negoţul în locuri foarte îndepărtate ca să-l găsească.

S-a apropiat următorul servitor şi şi-a deschis cutia la picioarele reginei. A scos din ea nişte clopoţei de vânt, din aceia care se văd în orice grădină, numai că păreau făcute din sticlă, nu din metal. I-a ţinut nemişcaţi cu mâna până când, la semnalul bărbatului cu papagalul pe umăr, i-a scuturat cu delicateţe, făcându-i să se clatine şi să răsune. Fiecare sunet era dulce, iar succesiunea lor întâmplătoare s-a transformat repede într-un cântec al valurilor. Servitorul le-a oprit brusc, mult prea iute pentru mine, dar le-a scuturat din nou şi-a început o altă melodie, la fel de diferită de prima ca trosnetul lemnelor în foc

de susurul unui pârâu. A lăsat-o să curgă o vreme. Clopoţeii nu dădeau semne că s-ar opri singuri din cântat. Când servitorul i-a oprit din nou, a început să vorbească bărbatul cu papagalul pe umăr:

— Prea cinstită regină Kettricken, nobilă doamnă a Regatului Munţilor şi a celor Şase Ducate deopotrivă, sperăm că această muzică îţi va fi pe plac. Nimeni nu ştie câte melodii pot cânta aceşti clopoţei. De câte ori îi porneşti, încep alta. Deşi stăpâneşti tărâmuri nemărginite şi, nu ne îndoim, ai gusturi cât se poate de fine, sperăm că vei considera umilul nostru dar cu adevărat demn de tine.

Kettricken a făcut probabil un semn de acceptare, pentru că clopoţeii au fost puşi înapoi, în cutie şi aduşi lângă ea.

Al treilea cadou era un material asemănător ca textură cu cel purtat de femeie, însă de o nuanţă diferită. A fost scos dintr-un scrin mic, dar, când femeia cea scundă şi bărbatul cu papagalul au înaintat ca să-l ia de la servitor, s-a desfăşurat singur, încă o dată şi încă o dată, până când ar fi putut acoperi o masă lungă din Sala cea Mare şi ar fi atârnat şi pe jos. Sclipea când era mişcat, în diferite nuanţe, de la violet închis la culoarea cerului palid de vară. Pe urmă, cei doi l-au împăturit fără efort, într-un pătrat compact, şi l-au aşezat înapoi în scrin. Şi acesta a fost dus în faţa reginei. Al patrulea cadou era un set de clopote aranjate într-o gamă. Melodia era frumoasă, dar nimic mai mult. Ceea ce uimea era însă că metalul din care erau făcute sclipea de câte ori răsunau.

— Acesta este jidzin, îngăduitoare regină Kettricken, conducătoare a celor Şase Ducate şi moştenitoare a tronului Regatului Munţilor, i s-a adresat femeia cea scundă lui Kettricken, o comoară care se găseşte numai şi numai în Bingtown. Suntem convinşi că meriţi tot ceea ce îţi putem oferi noi mai bun. Jidzin face parte dintre comorile noastre unice. La fel şi acestea. I-a făcut semn bărbatului cu glugă, care a păşit în faţă. Giuvaiere învăpăiate, preacinstită regină Kettricken. Rare precum cea mai rară dintre toate reginele.

Mi s-au încordat muşchii când bărbatul acoperit de voal s-a apropiat de podiumul unde şedeau Kettricken şi Dutiful. Chade era acolo, mi-am reamintit, exact în clipa când stomacul mi s-a făcut ghem. Asasinul cel bătrân era la fel de prudent ca mine; nu avea să lase să se întâmple nimic rău reginei sau prinţului.

Cu toate acestea, i-am trimis lui Dutiful un gând.

Fii precaut.

Voi fi.

Nu mă aşteptasem să răspundă avertizării mele. Gândul său a fost mai mult azvârlit decât canalizat atent, cu ajutorul Meşteşugului. Mi s-a făcut părul măciucă văzându-l pe bărbatul ascuns sub voaluri cum tresare, ca împuns pe neaşteptate. O clipă a rămas nemişcat. Am simţit venind ceva dinspre el, o senzaţie pe care nu ştiam cum s-o calific.

Sst, mi-am avertizat prinţul cu o urmă de gând. *Nu te mişca.*

Aş fi dat orice să văd figura bărbatului cu voal. Se holba oare la prinţul meu? Arunca ochii prin sală, căutându-mă pe mine?

Indiferent cine era, se controla perfect. A făcut din oprirea sa bruscă o pauză rituală. Apoi s-a înclinat adânc şi şi-a prezentat cadoul. A lăsat lada jos, în faţa lui. Abia a atins-o, că s-a şi deschis, parcă singură. Bărbatul a scos din ea o cutie mai mică, pe care a deschis-o, dând la iveală un colan de aur bătut cu pietre scumpe. I l-a arătat reginei, apoi l-a ridicat, ca să-l vadă şi nobilii adunaţi. Ţinându-l aşa, l-a scuturat o dată. Toate pietrele au prins viaţă dintr-odată, sclipind cu un albastru nefiresc în semiîntunericul din sală. Când s-a întors spre regină şi i l-a oferit, ca să-l privească mai bine, l-am auzit pe bufon cum rămâne cu răsuflarea tăiată la frumuseţea colanului. În ciuda voalurilor care-l ascundeau privirii, bărbatul a vorbit clar, cu voce tânără, de copil:

— Pietrele albastre sunt cele mai rare giuvaiere învăpăiate, milostivă regină. Au fost alese pentru tine, în culoarea ducatului Buck. Iar pentru fiecare distins şi onorat nobil al fiecărui ales şi preţios ducat…

În spatele sălii, lumea a rămas cu gura căscată când purtătorul de daruri a scos din ladă alte cinci cutii. Le-a deschis pe rând, dezvăluind coliere de argint, în loc de aur, fiecare cu un singur giuvaier, dar la fel de fascinante. Cineva studiase atent cele Şase Ducate, pentru că giuvaierele aveau culorile ducatelor, iar galbenul palid al sigiliului floral al ducatului Bearns se deosebea de auriul-închis al ducatului Farrow. După ce regina şi-a primit colanul, servitorul cu glugă s-a dus la nobilii adunaţi, s-a închinat solemn în faţa fiecăruia şi i-a oferit darul din Bingtown. În pofida hainelor sale neobişnuite, am observat că nimeni nu a şovăit când i s-a oferit cadoul.

Cât s-a desfăşurat ceremonia darurilor, i-am studiat atent pe ceilalţi emisari din Bingtown.

— Cine e şeful lor? m-am întrebat, fiindcă niciunul nu dădea prioritate altuia.

Bufonul a crezut că l-am întrebat pe el.

— O vezi pe femeia cu ochi verzi, cea mai înaltă dintre cele două? mi-a şoptit la ureche. Cred că o cheamă Serilla. Se trage din Jamaillia şi a fost cândva tovarăşa satrapului lor. Adică a fost sfetnicul conducătorului Jamailliei, o expertă în domeniul ei. Se ocupa de Bingtown şi zona de jur-împrejurul acestuia. A venit la Bingtown în împrejurări foarte ciudate şi de atunci n-a mai plecat din oraş. Cică ar fi decăzut din graţiile satrapului, iar el o exilase acolo. Unii zic că ar fi încercat să-i ia locul. Dar, în loc să-şi considere exilul o pedeapsă, a făcut din Bingtown casa ei şi s-a ridicat la rangul de negociator profesionist pentru negustori.

În ciuda conflictului cu satrapul, cunoştinţele ei despre Bingtown şi Jamaillia le-au adus celor din Bingtown avantaje în afacerile cu Jamaillia.

— Sst, m-am grăbit eu să-l fac să tacă.

M-am întrebat de unde ştia toate astea şi aş fi vrut să-mi spună mai multe, dar mai puteam aştepta. Pentru moment, trebuia să absorb orice inflexiune a cuvintelor rostite în sală. Bufonul a tăcut, dar fierbea de nerăbdare. Cum stăteam amândoi şi ne holbam prin crăpătura îngustă, obrazul său rece se lipea de al meu. Mi-a pus o mână pe umăr, ca să se liniştească, dar l-am simţit încordat şi teribil de agitat. Evident, întâlnirea avea o semnificaţie mult mai profundă pentru el. Mai târziu, aveam să-l întreb cine erau ceilalţi. Acum, însă, mă captiva scena din faţa mea. Aş fi vrut numai să-i văd pe regină, pe Chade şi pe prinţul Dutiful în timp ce se desfăşura evenimentul.

Am ascultat-o pe Kettricken mulţumind pentru cadouri şi salutându-i încă o dată pe emisari. Le-a răspuns în cuvinte simple, nu cu complimente sforăitoare şi apelative pompoase, dar le-a oferit sinceritate în fraze fără ocolişuri. Era încântată de vizita lor neaşteptată, dar aşteptată de atâta vreme. Spera că aveau să se simtă bine în Buckkeep şi că solia lor era semnul unei comunicări viitoare mai deschise dintre Bingtown şi cele Şase Ducate. Femeia cea înaltă, Serilla, stătea senină şi asculta atentă spusele reginei. Cea tatuată strângea din buze, clar

abţinându-se să vorbească. Bărbatul de lângă ea i-a aruncat o privire neliniştită. Era înalt, cu umeri laţi, păr tuns scurt şi ondulat deasupra frunţii ridate, evident obişnuit cu munca fizică şi cu rezolvarea lucrurilor pe loc, nu să le amâne cu protocoale şi complimente. Aşteptând să termine regina de vorbit, îşi tot încleşta şi descleşta pumnii. Pasărea de pe umărul lui se foia. Celălalt bărbat, slab, cu înfăţişare de erudit, aducea mai degrabă cu Serilla. O lăsa pe Kettricken să stabilească ritmul întâlnirii. Serilla a fost aceea care a luat cuvântul după ce a terminat Kettricken. La rândul ei, i-a mulţumit reginei şi celor Şase Ducate pentru primirea călduroasă şi a spus că le-ar fi plăcut tuturor să aibă ocazia să se odihnească în ţinutul nostru paşnic, departe de ororile războiului purtat de Statele Chalced împotriva lor. A povestit puţin despre câte avuseseră de îndurat: atacurile împotriva vaselor lor, care întrerupseseră negoţul – vital pentru locuitorii Bingtownului – şi greutăţile prin care trecuse din acest motiv un oraş care se bizuie pe schimbul de mărfuri ca să-şi hrănească populaţia. A vorbit şi despre raidurile chalcedenilor prin aşezările de la marginea Bingtownului.

— Nu ştiam că au astfel de aşezări, am comentat în şoaptă.

— Au, dar nu foarte multe. De când li se tot înmulţeşte populaţia cu sclavi eliberaţi, încearcă mereu să găsească teren arabil.

— Sclavi eliberaţi?

— Sst, a făcut bufonul.

Avea dreptate. Trebuia să ascult, întrebările puteam să i le pun mai târziu. Mi-am proptit fruntea de piatra rece a zidului.

Serilla a înşirat lista de nenorociri îndurate în clipa aceea de Bingtown din cauza Statelor Chalced. Pe cele mai multe le cunoşteam, iar altele erau acelaşi soi de conflicte pe care le aveau cele Şase Ducate cu vecinul nostru hrăpăreţ din sud. Jefuitori chalcedeni, lupte la graniţă, hărţuirea şi piratarea corăbiilor cu mărfuri, taxe uriaşe pentru aceia care aveau, totuşi, destul curaj ca să facă negoţ cu chalcedenii – veşnicele plângeri. Apoi a început să spună cum se ridicase Bingtown împotriva influenţei corupte a Statelor Chalced, pentru a-i elibera pe toţi sclavii ţinuţi între hotarele lor şi a le da şansa de a deveni cetăţeni cu drepturi depline ai Bingtownului. Bingtown nu le mai îngăduia corăbiilor cu sclavi să acosteze în portul lui, fie că se îndreptau către nord, fie spre sud, spre Jamaillia.

Conform unei înţelegeri cu noii aliaţi ai oraşului Bingtown, din aşa-numitele Insule ale Piraţilor, corăbiile cu sclavi care intrau în portul oraşului erau abordate, li se confisca încărcătura, iar sclavilor li se oferea libertatea.

Întreruperea negoţului cu sclavi practicat de chalcedeni era unul din aspectele principale ale conflictului. Aducea din nou în discuţie vechea neînţelegere legată de frontiera dintre Statele Chalced şi Bingtown. Serilla spera că legitimitatea poziţiei oraşului Bingtown atât în ceea ce privea negoţul cu sclavi, cât şi în problema hotarelor, avea să fie recunoscută de cele Şase Ducate. Ştia că ducatul Shoaks primea pe pământurile sale sclavi eliberaţi, considerându-i oameni liberi, şi că şi ducatul respectiv suferea din cauza eforturilor depuse de Statele Chalced pentru dobândirea unor terenuri care nu le aparţineau de drept. Ar fi putut spera ea, oare, că, în curând, cele Şase Ducate vor acorda oraşului Bingtown ceea ce îi propuseseră mesagerii de mai înainte Maiestăţii Sale, nobilei regine Kettricken? O alianţă şi sprijinul în războiul împotriva Statelor Chalced? În schimb, Bingtown şi aliatul său aveau multe de oferit celor Şase Ducate. Negoţ liber cu oraşul Bingtown şi o parte din înţelegerile neguţătoreşti favorabile ale acestuia cu aşa-numitele Insule ale Piraţilor ar fi adus foloase mari tuturor. Darurile oferite în acea zi reprezentau doar o părticică din varietatea de bunuri care s-ar fi putut afla la dispoziţia locuitorilor celor Şase Ducate.

Regina Kettricken a ascultat-o cu seriozitate până la capăt. Dar, la sfârşitul discursului ei, Serilla nu ne oferise nimic nou. Chade a fost acela care, în calitatea sa de sfetnic, a subliniat cu gravitate acest lucru. Bunurile lor nemaipomenite erau renumite, şi pe bună dreptate. Dar nici măcar asemenea minuni nu puteau convinge cele Şase Ducate să între în război. Şi-a încheiat observaţiile cu următoarele cuvinte:

— Maiestatea Sa, nobila regină Kettricken, trebuie să se gândească întotdeauna mai întâi la binele poporului său. Ştiţi că relaţiile noastre cu Statele Chalced sunt, în cel mai bun caz, încordate. Şi noi îndurăm multe din cauza lor, dar ne-am abţinut să pornim singuri război cu ei. E o vorbă cunoscută: „Mai devreme sau mai târziu, războiul cu Statele Chalced tot o să înceapă.” Sunt un neam arţăgos. Dar un război e scump şi distrugător. Iar un război început mai târziu e întotdeauna mai

bun decât unul pornit acum. De ce să riscăm să le stârnim mânia în numele oraşului Bingtown?

Chade a lăsat întrebarea să-şi facă efectul, apoi a vorbit încă şi mai pe şleau:

— Ce le puteţi oferi voi celor Şase Ducate, ceva care să nu ne revină oricum, în cele din urmă, indiferent cine va câştiga acest război al vostru?

Câţiva duci din spate au dat cu gravitate din capete. Toată lumea cunoştea stilul negustorilor. Nu ştiau decât să se târguiască şi să vândă sau să cumpere. Se aşteptau din partea lui Chade să se tocmească, iar el tocmai asta a şi făcut:

— Maiestate, nobilă regină, nobil prinţ, înţelept sfetnic şi măreţi duci şi ducese, vă oferim…

Serilla s-a întrerupt, evident tulburată de întrebarea directă a lui Chade.

— Oferta noastră e delicată. Poate că ar fi cel mai bine dacă aţi cântări-o între patru ochi înainte de a cere încuviinţarea nobililor. Poate ar fi mai bine…

Serilla nu se uita la nobilii din spatele sălii, dar din propoziţia ei neterminată se subînţelegea clar ce anume insinua.

— Te rog, Serilla de Bingtown, vorbeşte limpede. Vino cu propunerea ta în faţa noastră, a tuturor, pentru ca nobilii, sfetnicii mei şi cu mine să o putem discuta liber împreună.

Serilla a făcut ochii cât cepele, şocată. M-am întrebat ce fel de loc era Jamaillia, de era atât de surprinsă de răspunsul direct al reginei mele. În timp ce ea se fâstâcea, bărbatul cu papagalul pe umăr a tuşit pe neaşteptate. Serilla l-a avertizat din priviri, dar el a ieşit totuşi în faţă.

— Mă pot adresa Maiestăţii Voastre?

Kettricken era aproape uluită.

— Desigur. Eşti negustorul Jorban, cred.

El a dat din cap cu gravitate.

— Aşa este. Nobilă regină Kettricken, conducătoare a celor Şase Ducate şi moştenitoare a tronului Regatului Munţilor…

Simţeam stânjeneala tânărului bărbat în timp ce înşira titlurile. Era clar că nu era obişnuit cu asemenea adresări pompoase, dar, în ciuda privirii furioase pe care i-a aruncat-o Serilla, nu avea de gând să dea înapoi.

— Cred că Maiestatea Voastră e o femeie, adică o regină care apreciază sinceritatea. Întârzierea aceasta m-a supărat foarte

mult. Dar astăzi, auzind că manifestaţi faţă de Statele Chalced tot atât de puţină dragoste ca noi, îndrăznesc să sper că ne veţi susţine propunerea îndată ce o veţi auzi.

Şi-a dres glasul, apoi a continuat cu mai mult curaj:

— Am venit aici căutând să încheiem o alianţă împotriva unui duşman comun. De trei ani ne războim cu Statele Chalced. Războiul ne-a secătuit şi ne-am pierdut nădejdea că se va termina prea curând. Chalcedenii sunt un popor de oameni încăpăţânaţi. De câte ori îi înfrângem, par să se îndârjească mai tare, să fie mai dornici să ne facă rău. Prosperă de pe urma războiului; lor le place să jefuiască şi să distrugă, ceea ce nu ne place nici nouă. Bingtown are nevoie de pace ca să prospere, de pace şi de ape liniştite. Depindem de negoţ, nu doar pentru că asta ştim să facem, ci pentru că ne asigură cele necesare traiului. Poate că unii dintre noi sunt magicieni şi fac minuni, dar numai din ele nu ne putem hrăni copiii. Nu avem ogoare întinse pe care să cultivăm cereale sau păşuni pe care să pască vitele. Statele Chalced ne-ar cotropi numai din lăcomie. Ne-ar omorî pe toţi, numai ca să pună mâna pe ceea ce avem, fără să înţeleagă că tot ce avem are nevoie de noi ca să existe. Vor distruge exact ceea ce caută, tocmai prin faptul că încearcă să-i ia în stăpânire. Ceea ce avem noi nu ne poate fi luat de alţii, continuând să existe. E ca… Glasul bărbatului s-a frânt într-un tremur… ca o corabie eşuată pe un banc de nisip.

Kettricken a aşteptat o vreme, dar el n-a mai făcut nimic altceva decât să-şi desfacă larg braţele a neputinţă.

— Sunt negustor şi corăbier, doamna mea. Prea bună regină. Bărbatul a adăugat titlul de parcă abia şi l-ar fi amintit. Vorbesc mânat de nevoile noastre, dar nu mă pot explica aşa cum ar trebui.

— Ce anume ceri, negustorule Jorban?

Întrebarea reginei Kettricken era simplă, dar politicoasă.

Speranţa s-a aprins brusc în ochii bărbatului, parcă încurajată de francheţea ei.

— Ştim că, în ducatul Shoaks, aveţi greutăţi la graniţa cu chalcedenii. Îi ţineţi la distanţă, iar această vigilenţă vă cere o mare parte a atenţiei.

S-a răsucit brusc, ca să facă o plecăciune adâncă, cu ochii la nobilii din spatele sălii.

— Pentru aceasta, vă mulţumim.

Ducele i-a primit mulţumirile înclinându-şi capul cu gravitate. Negustorul Jorban s-a întors din nou către regină.

— Dar trebuie să vă cerem mai mult decât atât. Cerem ca vasele voastre de război şi războinicii voştri să atace Statele Chalced dinspre partea voastră. Să hărţuiască şi să scufunde corăbiile împiedică negoţul nostru cu voi. Am… pune capăt lungului şir de lupte pe care le purtăm cu toţii din pricina Statelor Chalced. Jorban a răsuflat adânc. Am cuceri tot pământul lor şi am pune capăt acestei vrajbe vechi. Dacă nu vor să trăim ca buni vecini, atunci să fie în schimb conduşi de noi.

Serilla din Jamaillia s-a amestecat dintr-odată:

— Negustorule Jorban, întreci măsura! Prea cinstită şi îndurătoare regină Kettricken, am venit să facem propuneri, nu să punem la cale o întrecere.

Jorban şi-a încleştat hotărât fălcile şi a continuat imediat ce a tăcut Serilla.

— Nu fac o propunere. Am venit să tratez cu nişte posibili aliaţi. Caut să pun capăt războiului nesfârşit pornit de Statele Chalced împotriva noastră. Voi spune pe şleau ceea ce e în sufletele multor negustori.

Ochii lui albaştri au clipit scurt când au întâlnit privirea lui Kettricken. A vorbit sincer şi cu patimă:

— Haideţi să cucerim Statele Chalced în întregime şi să le împărţim teritoriile între noi. Toată lumea ar avea de câştigat. Bingtown ar dobândi teren arabil şi s-ar bucura că încetează hărţuială chalcedenilor. Ducele de Shoaks şi-ar putea lărgi domeniul şi ar avea în spate, în loc de un duşman, un partener de negoţ. Iar cele Şase Ducate ar putea face negoţ în sud fără piedici.

— Să subjugăm Statele Chalced în întregime?

Mi-am dat seama, din vocea lui Kettricken, că nici nu se gândise la asta, că o asemenea faptă îi contrazicea toate principiile ei de munteancă.

Însă, în spatele sălii, ducele de Shoaks zâmbea cu gura până la urechi. Războiul i-ar fi fost pe plac, de mult fierbea în el răzbunarea. Poate a mers prea departe când a ridicat pumnul şi a venit cu o propunere:

— Haideţi să-l includem şi pe ducele de Farrow în înţelegerea noastră. Şi poate că tatăl vostru, regele Eyod din Regatul Munţilor, ar dori o parte din teritoriul Statelor Chalced, regina

mea. Le este vecin şi, din câte am auzit, nu se prea dă în vânt de dragul chalcedenilor.

— Pace, Shoaks, l-a mustrat regina, mai blând decât m-aş fi aşteptat.

Poate că se petrecuseră unele lucruri de care eu nu aveam cunoştinţă. Cât de dure erau luptele de la graniţa Regatului Munţilor cu Statele Chalced? Oare conflictul îi amintea lui Kettricken de o ranchiună mai veche decât ştiam eu? Dar am observat că totuşi le-a răspuns solilor cu reţinere:

— Ne oferiţi o parte din războiul vostru, de parcă ar fi o marfă după care tânjim. Nu este. Am trecut printr-un război, acum căutăm să ni-i facem prieteni pe foştii duşmani. Războiul vostru nu ne ispiteşte. Ne oferiţi teritorii din Statele Chalced, dacă le înfrângem. E o victorie îndepărtată şi nesigură. Iar noile teritorii ar putea fi mai degrabă o povară decât un avantaj. Un popor cucerit se resemnează rareori să accepte guvernarea străinilor. Ne oferiţi comerţ liber în sud dacă învingem. Dar Bingtownul a fost întotdeauna dornic să facă negoţ cu noi, fără oprelişti; nu văd în asta nimic nou. Vă întreb aşadar încă o dată: de ce ar trebui să luăm în considerare propunerea voastră?

Am văzut că mesagerii din Bingtown schimbă priviri şi am zâmbit în sinea mea. Propunerea lor nu se limita la împărţirea teritoriului Statelor Chalced. Dar, indiferent ce ţineau ca rezervă, era vorba de ceva de care nu erau dispuşi să se despartă decât dacă se vedeau siliţi s-o facă. Nu îi compătimeam deloc.

Nu ar fi trebuit să aţâţe curiozitatea lui Chade, făcându-l să se întrebe cât de groasă le era punga. Negustorul Jorban a făcut un gest scurt, cu palma în sus, invitând parcă pe altcineva să-şi încerce norocul acolo unde el dăduse greş.

Pe urmă, ca şi cum ar fi fost înţeleşi, solii s-au dat la o parte, făcându-i loc printre ei bărbatului cu voal, ca să poată ajunge chiar în faţa reginei. Se părea că se puseseră cu toţii de acord, fără vorbe.

Mi-am schimbat imediat părerea despre bărbatul cu faţa acoperită. Nu era servitor. Poate că niciunul dintre ei nu era, nici măcar femeia cu tatuaje de sclavă. Când bărbatul cu văl a ieşit pe neaşteptate în faţă, am tresărit, aşteptându-mă să atace, dar el n-a făcut decât să-şi dea jos gluga. Fiind prins de ea, vălul de dantelă a fost îndepărtat în acelaşi timp. Am icnit, cu răsuflarea

întretăiată, dar alţii, printre care şi Chade, n-au fost atât de subtili.

— Eda, nu mă lăsa! l-am auzit exclamând pe bătrânul asasin, iar din spatele sălii au răsunat exclamaţiile îngrozite ale unor oameni şocaţi.

Mesagerul era tânăr, mai tânăr decât Dutiful şi Hap, deşi la fel de înalt ca ei. Avea solzi în jurul ochilor şi ai gurii. Nu erau podoabe artificiale. De falcă îi atârnau nişte excrescenţe păroase. Se ţinea foarte ţeapăn. Crezusem că părea mai înalt din cauza glugii, dar am văzut că, deşi avea oasele de la braţe şi de la picioare nefiresc de lungi, înfăţişarea lui era graţioasă, nu stângace. S-a uitat direct la Kettricken, deloc intimidat de poziţia ei, şi a vorbit cu glas limpede, de copil:

— Numele meu e Selden Vestrit. Sunt din neamul negustorilor Vestrit, din Bingtown, şi am fost crescut de familia Khuprus a negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

A doua parte a prezentării sale nu-mi spunea nimic. Nimeni nu locuia pe Tărâmul Ploilor Sălbatice. Teritoriile vecine cu râul erau numai mlaştini şi băltoace – unul din motivele pentru care graniţa dintre Statele Chalced şi Bingtown nu fusese stabilită clar niciodată. Râul şi malurile lui mlăştinoase sfidau ambele părţi. Dar ceea ce a adăugat mai departe a fost şi mai şocant:

— Aţi ascultat-o pe Serilla, care vorbeşte în numele Consiliului din Bingtown. Mai sunt aici de faţă şi soli care pot vorbi în numele Tatuaţilor, foştii sclavi care sunt acum cetăţeni ai oraşului Bingtown, al Negustorilor din Bingtown şi al Corăbiilor Vii. Eu vorbesc pentru Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar şi pentru Tintaglia, ultimul dragon adevărat care a jurat să ajute oraşul Bingtown la vreme de restrişte. Acum voi rosti cuvintele ei în faţa voastră.

M-a trecut un fior când am auzit numele dragonului. N-am ştiut de ce.

— Tintaglia s-a săturat de luptele interminabile dintre Statele Chalced şi oamenii ei din Bingtown. Le abate atenţia şi îi împiedică să-şi vadă de o treabă mult mai însemnată pentru care o are în vedere pentru ei. Războiul acesta pe care Statele Chalced se încăpăţânează să-l poarte pune în primejdie un destin măreţ.

Vorbea de parcă n-ar fi fost om, cu dispreţ faţă de meschinele preocupări umane. Te speria, dar te şi inspira. Şi-a plimbat

privirea prin toată sala. Atunci mi-am dat seama că licărul albăstrui din ochii lui nu era doar o părere.

— Ajutaţi oraşul Bingtown să distrugă Statele Chalced şi să pună capăt războiului şi veţi intra în graţiile Tintagliei. Şi nu doar într-ale ei, ci şi ale fiului ei, care creşte repede, făcându-se tot mai frumos şi mai înţelept. Ajutaţi-ne şi, într-o zi, legenda celor Şase Ducate despre dragonii care se ridică în apărarea lor va fi înlocuită de existenţa reală a unui dragon aliat.

S-a lăsat o linişte de mormânt. Sunt sigur că toţi emisarii au înţeles-o greşit. Negustorul Jorban a rânjit văzând probabil expresia şocată de pe chipul lui Kettricken şi a îndrăznit să adauge:

— Nu vă condamn fiindcă vă îndoiţi de noi. Dar Tintaglia e reală, la fel de reală ca mine. Dacă nu ar fi fost nevoită să-şi îngrijească urmaşul, ar fi pus de mult capăt hărţuielii chalcedene. Nu aţi auzit zvonurile despre bătălia din Golful Negustorilor şi despre dragonul din Bingtown, argintiu şi albastru, care s-a înălţat şi i-a măturat pe chalcedeni de pe ţărmurile noastre? Am fost acolo în ziua aceea, luptând să ne eliberăm portul de duşmani. Zvonurile nu sunt nici exagerările unei imaginaţii bogate, nici poveşti năstruşnice, ci purul adevăr. Bingtown are un aliat rar şi nemaiîntâlnit, ultimul dragon adevărat din lume. Ajutaţi-ne să subjugăm Statele Chalced şi ar putea deveni şi aliatul vostru.

Nu cred că s-a aşteptat ca vorbele lui să aprindă focul mocnit din sufletul lui Kettricken. Mă îndoiesc că putea înţelege cât de ataşată era ea de dragonii celor Şase Ducate ale noastre.

— Ultimul dragon adevărat! a exclamat regina.

I-am auzit rochia foşnind când s-a ridicat brusc în picioare. A coborât treptele, ca să-i înfrunte pe mesagerii insolenţi, dar s-a oprit pe ultima, ca să rămână deasupra lor. Vocea raţională şi blândă a reginei mele era acum răguşită de furie. A răsunat în toată sala:

— Cum îndrăzniţi să vorbiţi astfel? Cum îndrăzniţi să spuneţi că Străbunii noştri sunt legende? Eu însămi am văzut cerul spuzit nu de unul, ci de o armată întreagă de dragoni care s-au ridicat în apărarea celor Şase Ducate. Eu însămi am călărit pe unul, cel mai adevărat dintre toţi, care m-a purtat pe spinarea lui când m-am întors înapoi la castelul Buckkeep. Nu există om matur în sala asta care să nu le fi văzut aripile întinse deasupra

apelor noastre, împrăştiind Corăbiile Roşii, care ne hărţuiau de atâta vreme. Insinuaţi cumva că dragonii noştri erau nesinceri în suflet şi în fapte? Pe băiatul acesta poate că îl scuză tinereţea şi lipsa de experienţă, nu numai fiindcă probabil nici nu venise pe lume când ne purtam noi războiul, ci şi pentru că nu a fost învăţat îndeajuns să respecte cum se cuvine aceste fiinţe. În apărarea ta, poţi spune doar că nu ne cunoşti istoria. Ultimul dragon, cum să nu!

Nu cred că regina noastră ar fi reacţionat mai puternic dacă insulta ar fi fost la adresa ei. Nimeni dintre cei de faţă nu ştia că pe regele ei, pe Verity, marea ei iubire, îl susţinea ea astfel. Până şi câţiva dintre nobilii noştri păreau uluiţi s-o vadă pe regina lor, de obicei paşnică, dojenind un mesager cu atâta asprime, dar asta nu însemna că nu o aprobau. Am văzut capete înclinându-se a încuviinţare. Câţiva duci şi ducese s-au ridicat în picioare, iar ducesa de Bearns a dus mâna la sabie. Băiatul cu solzi şi-a rotit privirea de jur-împrejur, cu buzele întredeschise a panică, când Serilla şi-a dat ochii peste cap, scandalizată de gafa lui. Mesagerii din Bingtown s-au apropiat instinctiv unii de alţii.

Băiatul cu solzi a făcut un pas spre Kettricken. Chade a dat să-l oprească, însă el s-a mulţumit să se lase într-un genunchi, pentru a vorbi apoi, înălţându-şi privirea:

— Îmi cer iertare dacă v-am jignit. Am spus numai ceea ce am ştiut. Aşa cum aţi subliniat, sunt tânăr. Dar chiar Tintaglia ne-a spus, cu mare tristeţe, că e ultimul dragon din lume. Dacă lucrurile stau altfel, am să-i dau cu bucurie vestea. Vă rog, daţi-mi voie să-i văd pe dragonii voştri, daţi-mi voie să le vorbesc. Le voi explica de ce are ea nevoie.

Umerii lui Kettricken încă mai tresăltau la fiecare respiraţie, cu aprindere. Într-un târziu a răsuflat în sfârşit liniştită, apoi a spus, pe tonul ei dintotdeauna:

— Nu-ţi port pică pentru că ai vorbit despre ceea ce nu ştiai. Cât priveşte dorinţa ta de a te adresa dragonilor noştri, iese din discuţie. Sunt ai celor Şase Ducate şi numai ai lor. Tinere domn, mergi prea departe. Dar eşti tânăr şi de asta te iert.

Băiatul a rămas pe loc, într-un genunchi, dar, când şi-a înălţat capul spre regină, ochii lui n-au privit-o cu supunere, ci cu o oarecare îndoială.

Chade a fost cel care a potolit spiritele. A înaintat, ca să

ajungă faţă în faţă cu delegaţia din Bingtown.

— Este, probabil, cât se poate de firesc să vă îndoiţi de cuvintele reginei noastre, aşa cum ne îndoim şi noi de ale voastre. Aţi spus că Tintaglia e ultimul dragon adevărat, dar aţi vorbit de urmaşul ei. Aici mă tem că nu înţeleg: de ce nu le spuneţi amândurora „dragoni adevăraţi”? Dacă dragonul vostru există, atunci de ce nu a venit cu voi, ca să se arate şi să ne îndemne să trecem de partea voastră? Şi-a plimbat privirea de la un mesager la altul. Dragi prieteni, oferta voastră e foarte neobişnuită. Sunt multe lucruri pe care nu ni le spuneţi. Nu mă îndoiesc că aveţi motive întemeiate să le tăinuiţi. Dar, dacă le ţineţi ascunse, puteţi pierde nu doar alianţa cu noi, ci şi respectul nostru. Cântăriţi bine târgul pe care ni-l propuneţi.

Deşi îl vedeam numai din spate, ştiam că bătrânul asasin îşi mângâia bărbia, cugetând. A aruncat o privire către Kettricken. Nu ştiu ce anume a citit pe faţa ei, dar a luat o hotărâre:

— Nobili domni şi doamne, propun să încheiem deocamdată audienţa. Daţi-i voie preacinstitei şi milostivei noastre regine să discute cu nobilii ei despre oferta voastră. Vi s-au pregătit camere. Bucuraţi-vă de ospitalitatea noastră. Am ghicit zâmbetul discret care i-a îndulcit vocea. Oricare dintre menestrelii pe care vi i-am pus la dispoziţie va fi încântat să vă povestească, în cântece sau vorbe, despre dragonii celor Şase Ducate. Poate că, data viitoare când ne vom întâlni, vom fi cu toţii mai calmi datorită cântecelor şi odihnei.

Concediaţi atât de ferm, mesagerii n-au avut de ales, s-au văzut nevoiţi să se retragă. Regina şi prinţul Dutiful au plecat după aceea. Chade a mai rămas cu nobilii. Am avut impresia că stabilea o oră de întâlnire cu toţi, ca să discute propunerea făcută de Bingtown. Ducele de Shoaks se plimba încoace şi încolo, evident agitat, în vreme ce ducesa de Bearns stătea pe loc, înaltă şi tăcută, cu braţele încrucişate la piept, ca şi când propunerea n-ar fi interesat-o câtuşi de puţin. M-am îndepărtat de gaura din zid şi am lăsat bucata de piele să cadă peste ea.

— Hai să mergem, i-am şoptit bufonului, iar el a dat din cap în tăcere.

Am luat lumânarea şi am reuşit să trecem prin deschizăturile înguste, pline de cuiburi de şobolani care împânzeau zidurile castelului. Nu l-am condus pe bufon direct în odaia mea, ci ne-am oprit în vechea cameră din turn a lui Chade. Odată intrat,

bufonul a rămas pe loc, a închis puţin ochii şi a respirat prelung.

— Nu s-a schimbat prea mult de când am fost aici ultima dată, mi-a spus cu voce sugrumată.

Am aprins lumânările de pe masă de la lumânarea mea. Am aruncat un buştean peste cărbunii din cămin.

— Îmi închipui că, în noaptea când a fost omorât regele Shrewd, Chade te-a adus aici.

A dat din cap fără grabă.

— Îl mai văzusem pe Chade şi mai stătusem de vorbă cu el de-a lungul anilor. Prima oară l-am văzut la scurtă vreme după ce am venit la regele Shrewd. Chade îşi făcea apariţia noaptea, ca să stea de vorbă cu el. Uneori jucau zaruri, ştiai? Dar de cele mai multe ori stăteau lângă foc, beau rachiu fin şi vorbeau despre primejdiile cu care se confrunta atunci regatul. Aşa am aflat eu de existenţa ta. Dintr-o conversaţie de-a lor, purtată lângă foc. Atât de tare mi-a bătut inima, încât am crezut că o să leşin când am înţeles ce însemnau cuvintele lor pentru mine. Ei nici măcar nu-şi dădeau seama că îi ascult. Mă considerau copil, poate unul înapoiat, iar eu mă îngrijisem ca, la început, să pară că de-abia vă stăpânesc limba. A clătinat din cap ca pentru sine. Ce parte stranie a vieţii mele a fost… Atât de importantă şi de rău prevestitoare, dar, protejat cum eram de regele Shrewd, copilăria mea a fost cât se poate de apropiată de una adevărată.

Am găsit două ceşti şi sticla cu rachiu a lui Chade. Le-am aşezat pe masă şi am turnat băutura. Bufonul a înălţat dintr-o sprânceană:

— Atât de devreme?

Am ridicat din umeri.

— Poate că mie mi se pare că e mai târziu. Am început ziua devreme. Cu Hap.

M-am aşezat greoi în scaun, cu sufletul apăsat de grijă pentru băiatul meu.

— Bufonule, îţi doreşti vreodată din toată inima să te întorci înapoi în timp şi să faci un lucru altfel?

El s-a aşezat, dar nu s-a atins de rachiu.

— Toată lumea îşi doreşte asta. Jucăm un joc prostesc. Ce te frământă, Fitz?

I-am povestit. I-am spus tot ce aveam pe suflet, ca un copil, toate temerile şi dezamăgirile mele, ca să le sorteze el, de parcă

aşa le-aş fi înţeles mai bine.

— Privesc în trecut, bufonule, şi câteodată mi se pare că atunci când am fost cel mai convins că fac ceea ce trebuie, am săvârşit cele mai mari greşeli. De exemplu, i-am urmărit pe Justin şi Serene şi i-am omorât în faţa ducilor, după ce-l uciseseră pe regele meu. Uite la ce-a dus asta, la cascada de întâmplări care-au urmat.

A dat din cap.

— Şi? m-a îmboldit în vreme ce-mi turnam încă o porţie de rachiu.

Am sorbit toată băutura şi m-am hotărât să adaug:

— Şi m-am culcat cu Molly.

Am oftat, dar oftatul nu mi-a adus nicio uşurare.

— Atunci mi s-a părut că e bine. O trăire atât de frumoasă, adevărată şi nepreţuită. Era singurul lucru de pe lume care îmi aparţinea numai mie. Dar, dacă nu l-aş fi făcut…

Bufonul a aşteptat să continui.

— Dacă nu l-aş fi făcut, dacă nu aş fi lăsat-o grea, nu ar fi plecat din Buckkeep ca să-şi ascundă sarcina, chiar şi atunci când am comis încă o greşeală prostească, tot ar fi putut să se descurce singură. Burrich n-ar fi considerat că trebuie să meargă cu ea, să o păzească până la naşterea copilului. Nu s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Nu s-ar fi căsătorit. Când… După întâmplarea cu dragonii, m-aş fi putut întoarce la ea. Acum aş fi avut şi eu ceva al meu.

Nu plângeam. Sufeream dincolo de lacrimi. Singura noutate era că o recunoşteam cu glas tare, pentru mine.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Numai eu am fost de vină.

Bufonul s-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna lungă şi rece peste a mea.

— E un joc prostesc, Fitz, mi-a spus calm. Şi îţi dai prea multă putere ţie, şi nu scurgerii faptelor. Şi lui Molly. Dacă ai putea să te întorci în timp şi să-ţi schimbi toate hotărârile luate atunci, cine ştie cu ce le-ai înlocui. Treci peste asta, Fitz. Las-o baltă. Faptele lui Hap de acum nu sunt o pedeapsă pentru faptele tale din trecut. Nu l-ai îndemnat tu să facă alegerea pe care a făcut-o. Iar asta nu te eliberează de îndatoririle tale de tată, eşti dator să-l scoţi de la drumul greşit. Tu crezi că, dacă ai luat cândva aceeaşi hotărâre, nu se cade să-i spui lui că e greşită?

A respirat adânc, apoi m-a întrebat:

— Te-ai gândit vreodată să-i povesteşti despre Molly şi Nettle?

— Păi... Nu, nu pot.

— Of, Fitz, secrete şi taine şi mistere...

Glasul i s-a stins cu durere.

— La fel ca dragonii din Bingtown, am subliniat cu voce plată.

Şi-a retras mâna de pe a mea.

— Ce?

— Am băut amândoi în seara aia, şi mi-ai spus o poveste. Despre şerpi care se făceau coconi de fluture, din care ieşeau apoi dragoni. Dar, din cine ştie ce motiv, se năşteau mici şi bolnăvicioşi. Ai crezut că e din vina ta.

Bufonul s-a sprijinit de spătarul scaunului. Mai degrabă palid decât auriu.

— Băuserăm. Amândoi. Foarte mult.

— Da. Şi tu te îmbătaseşi destul ca să ai chef de vorbă. Dar eu eram destul de treaz ca să te ascult.

Am aşteptat un răspuns, dar a păstrat tăcerea, cu ochii la mine.

— Ei? l-am întrebat, într-un târziu.

— Ce vrei să ştii? m-a întrebat, la rândul său, cu glas scăzut.

— Dragonii din Bingtown. Există?

L-am privit hotărându-se. S-a îndreptat de spate, a mai turnat rachiu pentru amândoi şi a băut.

— Da. Aşa cum au existat dragonii celor Şase Ducate, dar într-un fel diferit.

— Cum adică?

Şi-a făcut curaj trăgând o gură zdravănă de aer.

— Cu multă, multă vreme în urmă, ne-am mai contrazis pe tema asta. Ţii minte? Ţi-am spus că, demult, trebuie să fi existat dragoni în carne şi oase care au inspirat coteriile Meşteşugului când au creat dragoni din piatră şi din amintiri.

— Asta a fost cu ani de zile în urmă. Nu-mi aduc aminte ce-am vorbit.

— Nici nu e nevoie. Nu trebuie să ştii decât că am avut dreptate. Un zâmbet i-a fluturat pe chip în grabă: Cândva, Fitz, au existat dragoni adevăraţi. Dragonii care i-au inspirat pe Străbuni.

— Dragonii erau Străbunii, l-am contrazis.

A zâmbit.

— Ai dreptate, Fitz, dar nu în felul în care îţi închipui că ai. Aşa

cred. E o oglindă spartă, tot încerc să pun cioburile la loc. Dragonii pe care tu şi cu mine i-am trezit, dragonii celor Şase Ducate… au fost creaţi. Cioplită de cei din coterii sau de Străbuni, piatra-amintire a preluat forma pe care i-au dat-o ei şi a prins viaţă. Ca dragoni. Sau ca mistreţi înaripaţi. Sau ca nişte cerbi înaripaţi. Sau ca Fata-de-pe-dragon.

Punea lucrurile cap la cap prea repede ca să-l pot urmări, dar am dat totuşi din cap a aprobare.

— Spune mai departe.

— De ce au cioplit Străbunii dragonii ăia şi de ce şi-au pus vieţile la păstrare în ei? Pentru că au fost inspiraţi de dragoni adevăraţi. Dragoni care, asemenea fluturilor, trăiesc în două etape. Ies din ouă, devenind şerpi de mare. Cutreieră apele şi cresc până se fac uriaşi. Iar la tipul cuvenit, după ce au trecut destui ani şi au ajuns la dimensiunile unui dragon, se întorc la casa strămoşilor lor. Dragonii adulţi le ies în întâmpinare şi îi însoţesc în susul râurilor. Acolo, tinerii dragoni îşi ţes coconii din nisip – nisip din piatra-amintirii, măcinată – şi din propria lor salivă. Odinioară, adulţii îi ajutau la ţesut. Iar odată cu saliva lor le dădeau şi amintirile lor, care să-i ajute să se formeze. O iarnă întreagă hibernează şi se preschimbă, sub ochii dragonilor adulţi, care îi feresc de prădători. În lumina soarelui fierbinte al verii, ies din cocon, absorbind o mare parte din el. Cu tot cu amintirile păstrate în el. Astfel vin pe lume dragoni tineri, pe deplin formaţi şi puternici, gata să-şi poarte singuri de grijă, să mănânce, să vâneze şi să se bată ca să-şi câştige perechea. Şi, în cele din urmă, să depună ouă pe o insulă îndepărtată. Insula Celorlalţi. Ouă din care vor ieşi şerpi.

El vorbea, iar eu aproape că vedeam totul. Poate că mă pregătiseră pentru asta visele mele. De câte ori nu-mi închipuisem, în somn, cum ar fi să mă transform în dragon, ca Verity, să zbor prin cer, să vânez şi să mă hrănesc din vânat? Ceva din cuvintele lui mi-a atins visele care au părut deodată să fie propriile mele amintiri adevărate, şi nu închipuiri ţesute în somn. Între timp, bufonul tăcuse.

— Spune mai departe, l-am îndemnat.

S-a lăsat din nou pe spătarul scaunului şi a oftat.

— Ceva i-a omorât. Demult de tot. Nu ştiu exact ce. Un cataclism care a îngropat cetăţi întregi în câteva zile. A scufundat coasta, a înecat oraşele-porturi şi a schimbat cursul

apelor. A şters dragonii de pe faţa pământului şi cred că i-a omorât şi pe Străbuni. Toate acestea sunt doar presupuneri, Fitz. Nu pleacă doar de la ceea ce am văzut şi am auzit, ci şi de la ceea ce mi-ai spus şi de la ceea ce am citit în jurnalele tale. Oraşul pustiu şi rupt pe care l-ai vizitat, viziunea ta cu dragonul care coboară pe râu şi cu mulţimea stranie, adunată ca să-l întâmpine. Cândva, oamenii şi dragonii aceia au convieţuit. Când s-a petrecut dezastrul care i-a ucis, oamenii au încercat să salveze câţiva coconi cu dragoni. I-au târât în clădirile lor. Coconi şi oameni au fost îngropaţi la un loc. Oamenii au pierit. Dar în coconi, neatinşi de lumina şi căldura care le-ar da semnalul de trezire, dragonii pe jumătate formaţi au rezistat.

Îl ascultam cu gura căscată de încântare, ca un copil.

— În cele din urmă, i-au găsit alţi oameni. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, o ramură a celor din Bingtown, au săpat în vechile oraşe îngropate, în căutare de comori. Multe minuni au găsit acolo. Multe din cele pe care le-ai văzut astăzi, darurile oferite lui Kettricken, giuvaierele învăpăiate, jidzin, până şi materialul acela fabulos, fac parte din comoara din locuinţele Străbunilor. Negustorii au găsit şi coconii cu dragoni. Bineînţeles, habar n-au avut ce erau. Au crezut… cine ştie ce au crezut la început? Poate li s-au părut a fi bucăţi mari din trunchiuri de copaci uriaşi. Aşa că le-au spus pădurea vrăjitoriilor. Le-au tăiat şi au folosit coconii drept cherestea, aruncând dragonii pe jumătate formaţi în ei. Din ei au construit Corăbiile Vii, iar vasele acelea ciudate îşi trag seva din dragonii care ar fi trebuit să fie. Majoritatea dragonilor pe jumătate formaţi au murit, bănuiesc, înainte de a le fi tăiaţi coconii. Dar unul, cel puţin, a supravieţuit. Şi un lanţ de întâmplări despre care eu nu am aflat toate amănuntele a expus coconul la lumina soarelui. Şi din el a ieşit un dragon. Tintaglia.

— Slăbită şi încă neformată.

Am încercat să fac legătura între povestea lui de acum şi cea pe care mi-o spusese înainte.

— Nu. Teafără şi nevătămată, cea mai arogantă creatură din câte ai fi vrut să întâlneşti. A plecat în căutarea semenilor ei. În cele din urmă, a renunţat să mai caute dragoni. În schimb, a găsit şerpi. Bătrâni şi imenşi, pentru că – astea sunt, repet, speculaţiile mele, Fitz – cataclismul care i-a omorât pe dragonii adulţi a schimbat lumea destul ca să împiedice şerpii să se

întoarcă pe pământurile lor protectoare. Deceniu după deceniu, poate veac după veac, au tot încercat să se întoarcă, numai ca să piară mulţi dintre ei. Dar, de data asta, călăuziţi de Tintaglia şi deoarece locuitorii din Bingtown au curăţat fundul râurilor, pentru ca ei să le poată străbate, unii şerpi i-au supravieţuit călătoriei. În toiul iernii, şi-au ţesut coconii. Erau bătrâni, vlăguiţi şi bolnavi şi nu aveau decât un dragon care să-i păstorească şi să-i ajute să şi-i ţească. Mulţi au pierit în călătoria prin apă; alţii au adormit în coconi şi nu s-au mai trezit. Când a venit vara, cei clociţi în lumina puternică a soarelui au ieşit la iveală, slăbiţi. Poate că şerpii erau prea bătrâni, poate că nu au stat destul în cocon, poate că nu se simţeau prea bine când au început să se schimbe. Sunt creaturi demne de milă. Nu pot zbura, nu pot vâna, ca să aibă cu ce se hrăni. O scot pe Tintaglia din minţi, pentru că dragonii dispreţuiesc slăbiciunea şi îi lasă să moară pe cei care nu sunt destul de rezistenţi ca să supravieţuiască. Dar, dacă îi lasă să moară, atunci va rămâne singură, ultima din neamul ei, fără speranţa de a-şi renaşte specia. Aşa că îşi iroseşte toată vremea şi puterea vânând pentru ei şi aducându-le de mâncare. E convinsă că, dacă îi hrăneşte suficient, se vor transforma, până la urmă, în dragoni adulţi. Îşi doreşte, nu, pretinde ca Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice să o ajute în efortul ei. Dar aceştia au şi ei copiii lor de hrănit şi de purtat un război care îi pune negoţului lor beţe în roate. Aşa că se zbat cu toţii. Aşa stăteau lucrurile când am fost ultima oară pe Râul Sălbatic, cu doi ani în urmă. Şi bănuiesc că nu s-au schimbat între timp.

Am rămas tăcut o vreme, încercând să-mi întipăresc în minte povestea exotică a bufonului. Nu mă puteam îndoi de el; îmi spusese mult prea multe lucruri ciudate în anii petrecuţi împreună. Şi, totuşi, dacă-i dădeam crezare, multe din propriile mele experienţe căpătau forme şi înţelesuri noi. Am încercat să mă concentrez, să-mi dau seama ce însemnătate avea povestea pentru Bingtown şi pentru cele Şase Ducate.

— Chade şi Kettricken ştiu toate astea?

Bufonul a clătinat din cap.

— Nu, cel puţin nu de la mine. Poate are Chade alte surse. Însă eu nu am vorbit niciodată cu el despre asta.

— Pe Eda şi Ed, de ce nu? Ei tratează cu Bingtown orbeşte, bufonule. Mi-a venit în minte un gând şi mai periculos. Ai vorbit

cuiva despre dragonii noştri? Negustorii din Bingtown cunosc adevărata natură a dragonilor celor Şase Ducate?

A clătinat din cap încă o dată.

— Mulţumesc lui Eda pentru asta. Dar de ce n-ai vorbit cu Chade despre povestea asta? De ce ai ascuns-o de toată lumea?

M-a privit în tăcere atât de mult, încât m-am gândit că nu voia să-mi răspundă. În cele din urmă, mi-a răspuns totuşi, dar fără tragere de inimă:

— Eu sunt Profetul Alb. Scopul meu în această viaţă este să îndrept lumea pe o cale mai bună. Totuşi… nu sunt Catalizatorul, nu sunt cel care aduce schimbarea. Acela eşti tu, Fitz. A-i spune lui Chade ceea ce ştiu ar însemna, fără îndoială, să schimb direcţia în care se îndreaptă negocierile cu Bingtown. Nu ştiu dacă schimbarea mă va ajuta sau mă va împiedica să fac ce am de făcut. În clipa asta, mi-e greu să-mi aleg calea, sunt mai nesigur ca niciodată.

A tăcut şi a aşteptat, ca şi cum ar fi sperat că aveam să spun ceva care să-l ajute. Dar eu nu ştiam ce să spun. Tăcerea s-a prelungit. Bufonul şi-a pus mâinile în poală şi a rămas cu ochii la ele.

— Cred că am făcut o greşeală. În Bingtown. Şi mă tem că, în anii pe care i-am petrecut acolo şi… în alte locuri, nu mi-am împlinit destinul cum se cuvenea. Mă tem că nu am făcut ceea ce ar fi trebuit. În consecinţă, tot ceea ce fac acum va fi deformat. A Oftat. Fitz, îmi simt drumul înaintând prin timp. Nu pas cu pas, ci clipă cu clipă. Ce e mai adevărat? Până acum, n-am simţit că e bine să vorbesc despre lucrurile astea cu Chade. Aşa că nu i le-am spus. Astăzi, am simţit că a venit vremea să le afli tu. Aşa că ţi le-am împărtăşit. Te las pe tine să hotărăşti dacă i le spui şi lui Chade sau nu, Preschimbătorule. O las în seama ta.

Mi-a sunat ciudat să aud numele pe care mi-l dăduse Ochi Întunecaţi rostit de un glas omenesc. Era neplăcut, ca o împunsătură.

— Aşa ai luat întotdeauna asemenea decizii esenţiale? După cum ai „simţit”?

I-am vorbit mai aspru decât voiam, dar nici n-a clipit. În schimb, m-a privit calm şi m-a întrebat:

— Şi cum altfel să le fi luat?

— În cunoştinţă de cauză. După semne rele şi bune, după vise

de rău augur, după propriile tale profeţii… Nu ştiu. Dar nu pur şi simplu după cum simţi. Pe boaşele lui El, omule, dacă ţi-a picat rău peştele pe care l-ai mâncat, pe asta te „bazezi” când iei asemenea hotărâri?

Mi-am luat capul în mâini şi am cugetat. Aruncase răspunderea pe umerii mei. Ce trebuia să fac? Hotărârea mi s-a părut deodată mai greu de luat decât atunci când îl mustrasem fiindcă ţinuse povestea numai pentru el. Cum ar fi putut influenţa cunoaşterea acelor întâmplări atitudinea lui Chade faţă de oraşul Bingtown şi o posibilă alianţă cu el? Dragoni adevăraţi. Merita să porneşti la război ca să împarţi un dragon? Ce ar însemna să nu ne aliem, dacă Bingtown învingea şi avea la ordinele sale o falangă de dragoni? Să-i spun lui Kettricken? Atunci s-ar ridica aceleaşi întrebări, care însă ar primi răspunsuri diferite. Am scăpat un oftat.

— De ce mă laşi pe mine să iau hotărârea asta?

I-am simţit mâna pe umăr. Când am înălţat ochii, m-a întâmpinat surâsul lui discret, straniu.

— Pentru că ai mai luat-o şi altă dată când am lăsat-o în seama ta, şi a fost corectă. Atunci când am plecat în grădină, în căutarea unui băiat, şi i-am spus: „Fitz scapă sufocat. Uns cu unt.”

M-am holbat la el ca prostul.

— Dar atunci mi-ai spus că avuseseşi un vis şi ai venit să mi-l povesteşti.

Bufonul îmi surâse enigmatic.

— Şi chiar am avut un vis. L-am pus şi pe hârtie. Când aveam opt ani. Şi, când am simţit că a venit vremea, ţi l-am spus şi ţie. Iar tu ai ştiut ce să faci cu el, să fii Catalizatorul meu, chiar şi atunci. Aşa cum sper că vei fi şi acum.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Atunci habar nu aveam ce fac. Nici prin cap nu-mi trecea să mă gândesc la urmări.

— Dar acum, când ştii ce faci?

— Aş vrea să nu ştiu. E şi mai greu să iei o hotărâre aşa.

S-a lăsat pe spătarul scaunului zâmbind cu superioritate.

— Înţeleg, a spus, apoi s-a aplecat brusc în faţă. Atunci, demult, în grădină, cum ai hotărât în ce fel să te porţi? Şi cum să acţionezi?

— N-am hotărât, lucrurile curgeau într-o direcţie, iar eu am

urmat-o. Dacă m-a îmboldit ceva anume, a fost probabil gândul la ceea ce mi s-a părut mai bine pentru cele Şase Ducate. Mai departe de atât nu m-am dus cu mintea.

Am întors capul cu o fracţiune de secundă înainte ca stativul cu vinuri să se mişte, dezvăluind pasajul din spatele lui. A apărut Chade. Părea cu răsuflarea tăiată, hărţuit. I-au căzut ochii pe rachiu. Fără niciun cuvânt, s-a îndreptat spre masă, mi-a luat ceaşca şi a dat băutura peste cap. Apoi şi-a tras răsuflarea şi a vorbit:

— Am bănuit eu că s-ar putea să vă găsesc pe amândoi ascunzându-vă aici.

— Nu ne ascundem deloc, am protestat. Purtam o discuţie liniştită, între patru ochi, într-un loc unde ştiam că nu aude nimeni.

M-am ridicat de pe scaun. Chade s-a lăsat să cadă pe el recunoscător. Fără îndoială, urcase în fugă scările secrete din turn.

— Aş fi preferat ca eu şi regina Kettricken să fi discutat între patru ochi cu negustorii din Bingtown. Apele deja se tulbură, iar lumea a început deja să vorbească.

— Dacă să ne aliem sau nu cu ei şi să intrăm în războiul lor cu Statele Chalced. Dă-mi voie să ghicesc. Shoaks e gata să-şi lanseze vasele de război chiar mâine.

— Cu Shoaks m-aş descurca eu, a răspuns Chade iritat. Dar a mai apărut ceva şi mai ciudat. Nici nu s-a întors bine Kettricken în odăile ei, nici nu ne-am lămurit bine ce vrea de la noi şi ce ne oferă Bingtownul de fapt, că a şi bătut un paj la uşă. Peottre Blackwater şi Narcesca au cerut să se întâlnească imediat cu noi. Nu ne-au rugat, au cerut. A făcut o pauză, ca să ne dea timp de gândire la spusele lui. Mesajul ne-a fost transmis cât se poate de urgent. Ce să fi făcut? Ne-am supus. Regina se temea că Narcesca se simţise din nou jignită de vreo vorbă sau faptă de-a lui Dutiful. Dar, când au fost poftiţi în camera ei specială pentru audienţe, Peottre ne-a informat că el şi Narcesca sunt foarte tulburaţi de faptul că în cele Şase Ducate sunt primiţi emisari ai negustorilor din Bingtown. Amândoi păreau foarte agitaţi. Însă partea cea mai interesantă a fost când Peottre a declarat categoric că, dacă între cele Şase Ducate şi „crescătorii ăia de dragoni” se încheie orice fel de alianţă, logodna dintre prinţ şi narcescă se rupe imediat.

— Peottre Blackwater şi Narcesca au venit la voi ca să vă spună asta, nu Arkon Bloodblade? am vrut eu să m-asigur că nu înţelesesem greşit.

Aproape în aceeaşi clipă, bufonul a întrebat, foarte interesat:

— „Crescători de dragoni”? Blackwater i-a numit „crescători de dragoni”?

Chade şi-a plimbat privirea de la mine la bufon şi înapoi.

— Bloodblade n-a fost de faţă, mi-a răspuns mie, apoi s-a întors spre bufon: De fapt, Narcesca e cea care i-a numit aşa.

— Şi regina ce-a spus? am vrut eu să ştiu.

Chade a inspirat adânc.

— Eu am sperat să le spună că avem nevoie de câteva clipe singuri, ca să ne consultăm. Dar Kettricken era, evident, mai iritată decât am crezut, din cauza umilinţelor îndurate ieri de prinţul Dutiful. Câteodată uit că e şi mamă, nu doar regină, înţepată şi fără să stea pe gânduri, i-a replicat Narcescăi şi unchiului ei că înţelegerile dintre cele Şase Ducate şi negustorii din Bingtown vor ţine cont de interesele celor Şase Ducate, nu de ameninţări. Indiferent din partea cui ar veni.

— Şi?

— Şi cei doi au plecat din sala de audienţe. Narcesca părea turbată de mânie, mergea ţeapănă ca o cătană. Blackwater umbla cocoşat ca un om apăsat de poveri cumplite.

— Urmează să se întoarcă pe Insulele Străine în scurtă vreme, nu-i aşa?

Chade încuviinţă abătut din cap.

— Peste câteva zile. Astea se întâmplă exact când nu trebuie, ca să rămână toate treburile în aer. Dacă regina nu le dă mesagerilor din Bingtown un răspuns cât de curând, atunci, după plecarea Narcescăi, logodna va rămâne sub un mare semn de îndoială. Toată strădania de a consolida relaţiile dintre noi a fost zadarnică, dacă nu mai rău. Însă eu consider că nu trebuie să ne grăbim să le dăm un răspuns negustorilor. Trebuie să chibzuim mult la oferta lor. Toată povestea asta cu dragonii… să fie o ameninţare? O bătaie de joc la adresa dragonilor noştri? E o propunere falsă, ne oferă ceva ce nu există, pentru că au mare nevoie de ajutorul nostru? Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie să-mi pun iscoadele la treabă şi să cumpăr informaţii. Nu îndrăznim să dăm un răspuns până când nu aflăm cum stau lucrurile cu adevărat din sursele noastre.

Am schimbat priviri cu bufonul.

— Ce-i? ne întrebă Chade.

Am tras adânc aer în piept şi am dat cu piciorul prudenţei.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine şi cu regina. Poate că ar fi bine să fie de faţă şi Dutiful.

Capitolul XII

JEK

Nu sunt laş de felul meu. Am acceptat întotdeauna voia celui născut din Zeu. Viaţa mea a stat la picioarele ducelui Sidder de nenumărate ori, pentru binele glorioaselor State Chalced. Nu regret niciun risc pe care mi l-am asumat. Dar când nobilul şi divin-onoratul duce Sidder ne consideră vinovaţi pentru că nu am reuşit să punem mâna pe portul Bingtown, îşi întemeiază judecata pe rapoartele unor oameni care nu au fost acolo. Deci nobilul şi divin-onoratul nostru duce Sidder nu poate fi învinovăţit că trage concluzii greşite. În acest document, încerc să îndrept erorile din rapoartele pe care le-a primit.

Scribul Wertin a consemnat că" o flotă de nave călite în bătălii a fost învinsă şi alungată de sclavi şi pescari". Nu aşa s-a întâmplat în realitate. Sclavii şi pescarii au fost, într-adevăr, de vină pentru faptele de trădare îndreptate împotriva corăbiilor noastre, desfăşurate în taină, pe întuneric, şi nu în luptă dreaptă. Dar, cum căpitanii noştri nu au fost avertizaţi că negustorii din Bingtown ar putea avea asemenea forţe organizate la dispoziţia lor, de ce să se fi aşteptat de la noi să stăm cu ochii în patru ca să ne păzim de ele? Cred că vina nu e a căpitanilor noştri, ci a celor din Bingtown, emisari, scribi şi socotitori, nu războinici, care n-au avut grijă să ne informeze. Spânzurătoarea e o pedeapsă prea blândă pentru ei. Mulţi luptători curajoşi au avut parte de o moarte nedemnă din cauza rapoartelor lor neglijente.

Scribul Wertin sugerează şi că, înainte de distrugerea depozitelor, e posibil să se fi scos din ele o comoară pe care căpitanii au păstrat-o pentru ei după ce am fost înfrânţi. Acesta e un lucru cât se poate de neadevărat.

Înţesate de pradă adunată cu zel de războinicii noştri pentru Domniile Voastre, depozitele au ars din temelie, cu conţinut cu tot, aprinse de fanaticii din Bingtown. De ce le vine scribilor atât de greu să creadă acest lucru? S-au primit şi rapoarte despre locuitori din Bingtown care au preferat să-şi omoare familiile şi să-şi ia ei înşişi vieţile, în loc să-i înfrunte pe năvălitorii noştri. Având în vedere reputaţia noastră, cred că acesta este purul

adevăr.

Dar greşeala cea mai gravă şi mai nedreaptă a scribului Wertin este negarea existenţei dragonilor. Aş putea să întreb, cât se poate de politicos şi de umil, pe ce anume îşi întemeiază raportul? Fiecare căpitan întors pe malurile noastre a raportat că a văzut un dragon albastru cu argintiu. Fiecare căpitan. De ce sunt nesocotite spusele lor, luate drept scuzele unor laşi, iar basmele unui eunuc sunt preţuite drept adevărate? Acolo a fost într-adevăr un dragon. Ne-a pricinuit pagube imense. Scribul Domniei Voastre scrie, prosteşte, că nu există nicio dovadă, că rapoartele despre dragoni sunt" scuzele unor laşi, care au fugit, dând cu piciorul unei victorii sigure, poate ca subterfugiu pentru a păstra comoara şi tributul ce i se cuvin ducelui Sidder". Ce dovadă mai grăitoare să fie, întreb eu, decât sutele de oameni care nu s-au mai întors niciodată acasă?

Apelul căpitanului Slyke împotriva verdictului execuţiei sale,
tradus de Chade Fallstar din chalcedeană

Abia peste câteva ceasuri bune am urcat scările către camerele Lordului Auriu. Regina ne acordase, mie şi lui Chade, o audienţă care se prelungise. Chade ceruse să nu fie chemat şi prinţul Dutiful.

— Ştie că noi doi ne cunoaştem de demult. Dar nu cred că ar fi înţelept să-i întărim convingerea asta. Nu încă.

Gândindu-mă mai bine, ajunsesem la concluzia că avea probabil dreptate. Chade îmi era de fapt străunchi, deşi eu nu-l privisem astfel niciodată. Îmi fusese întotdeauna mentor. Bătrân cum era el şi plin de cicatrice cum eram eu, continuam totuşi să avem trăsăturile comune ale familiei. Dutiful bănuia deja că îi eram, cumva, rudă, şi o şi spusese. Mai bine să nu ne vadă împreună, ca să nu i se întărească suspiciunile.

Întâlnirea mea cu Chade şi regina fusese lungă. Chade nu mai avusese niciodată prilejul să se afle cu noi amândoi în aceeaşi încăpere, ca să ne pună întrebări despre natura adevărată a dragonilor celor Şase Ducate. Sorbise tot timpul dintr-o fiertură puturoasă de-a lui şi luase de zor notiţe, până ce îi obosise mâna osoasă. Pe urmă îmi dăduse mie condeiul şi-mi poruncise să scriu ce vorbeam. Pusese, ca întotdeauna, întrebări concise şi bine gândite. Noi fuseserăm, pentru el, entuziasmul şi fervoarea. Minunea dragonilor din piatră, aduşi la viaţă cu

sânge, Meşteşug şi Har, i se părea o manifestare a puterilor extinse ale Meşteşugului. Îi văzusem setea din priviri când spusese că, poate, bărbaţii care se străduiau să se ferească de colţii reci ai morţii fuseseră cei dintâi care încercaseră o asemenea magie.

Auzindu-l, Kettricken se încruntase. Eu mă gândisem că prefera să vadă în dragonii de piatră o creaţie a coteriilor Meşteşugului, în speranţa că, într-o bună zi, aveau să le fie de folos celor Şase Ducate. Îşi închipuise, pesemne, că şi dragonii mai bătrâni fuseseră cioplіţi cu un scop mai nobil. Când îi contrazisesem pe amândoi, spunându-le că dependenţa de Meşteşug ducea la creaţie, se încruntaseră la mine.

Îmi atrăsesem privirile lor încruntate de nenumărate ori. Când le vorbisem despre dragonii din Bingtown, se arătaseră mai întâi neîncrezători, apoi iritaţi fiindcă nu pomenisem nimic despre asta mai demult. De ce nu le mărturisisem că vina o purta bufonul n-aş fi putut spune. Nu-i minţisem de-a dreptul; Chade mă învăţase bine cum s-o fac pe ocolite. Le dădusem de înţeles că bufonul îmi povestise despre dragonii din Bingtown când venise prima oară să mă viziteze. Şi luasem asupra mea răspunderea faptului că nu le împărtăşisem cele aflate. Ridicasem din umeri susţinând, nepăsător, că nu crezusem că asemenea poveşti ne-ar fi putut afecta pe noi, acolo, în Buckkeep. Nu fusese nevoie să adaug că le consideram simple scorneli. Amândoi stătuseră pe gânduri, nehotărându-se dacă să le ia sau nu în seamă.

— Asta îi pune pe dragonii noştri într-o lumină nouă, cugetase Kettricken cu blândeţe.

— Şi face observaţiile bărbatului cu văl mai puţin jignitoare, cutezasem eu să adaug.

— Se prea poate. Dar continui să văd un afront în îndrăzneala cu care s-a îndoit de dragonii noştri.

Chade îşi dresese glasul.

— Trebuie să trecem peste asta deocamdată, draga mea. Anul trecut am intrat în posesia unor documente despre un dragon care-a apărat Bingtownul de flota chalcedeană. Mi s-a părut o născocire, una dintre cele cu care îşi scuză oamenii înfrângerile. Am presupus că zvonurile despre dragonii noştri i-au făcut pe chalcedeni să pretindă mai degrabă că au fost învinşi de un dragon din Bingtown decât ca urmare a unei

strategii banale. Poate-ar fi trebuit să le dau mai multă atenţie; am să văd ce alte informaţii mai pot cumpăra. Însă acum, haideţi să ne gândim la resursele noastre.

Tuşise, apoi se uitase la mine de parcă ar fi bănuit că tăinuiam informaţii.

— E posibil să existe o legătură între oraşele îngropate de care ţi-a pomenit bufonul… şi cel părăsit în care ai fost?

Rostise întrebarea apăsând pe cuvinte, ca şi cum ar fi fost mai importantă decât comentariul reginei despre afront.

Eu înălţasem din umeri.

— N-am de unde să ştiu. Oraşul în care am fost nu era îngropat. Da, îl nimicise un cataclism. Părea un tort tăiat cu toporul. Iar apa râului îl inundase, umplând despicătura.

— Ceea ce a despicat pământul într-un oraş ar fi putut să scufunde un altul în pământ, Presupusese Chade cu voce tare.

— Sau să trezească furia unui munte, se amestecase Kettricken. În Regatul Munţilor avem multe basme despre aşa ceva. Pământul se zdruncină şi se trezeşte unul din munţii de foc, care scuipă lavă şi cenuşă, uneori întunecând cerul şi îmbâcsind aerul de fum înecăcios. Alteori e doar un amestec de apă, noroi şi pietre care se revarsă în cascadă, umplând văile şi răspândindu-se peste câmpii. Şi mai sunt şi poveşti, nu atât de vechi, despre un oraş dintr-o vale de lângă un lac adânc. Cu o zi înainte de cutremur, toate erau bune şi frumoase acolo. Valea mustea de viaţă. Călătorii sosiţi la două zile după cutremur au găsit oameni morţi pe stradă, da, da, cu animalele lângă ei. Pe leşuri nu se vedea nicio rană. De parcă ar fi căzut cu toţi dintr-odată, fără suflare.

După cuvintele ei se lăsase tăcerea. Pe urmă, Chade îmi ceruse să repet tot ce-mi povestise bufonul despre dragonii din Bingtown. Îmi pusese o seamă de întrebări despre dragonii celor Şase Ducate, şi la cele mai multe nu ştiusem ce să-i răspund. Oare printre dragonii treziţi de mine existau şi dragoni născuţi din şerpi? Credeam că, dacă dragonii din Bingtown, născuţi din şerpi, s-ar fi ridicat împotriva celor Şase Ducate, ai noştri ar fi putut fi convinşi să se trezească şi să ne apere din nou? Sau au trecut de partea rudelor lor solzoase? Şi, fiindcă tot vorbeam de solzi, ce părere aveam despre băiatul-şopârlă? Ştia ceva bufonul despre creaturile de soiul lui?

Lăsat în sfârşit să mă retrag, să poată vorbi ei între patru

ochi, eram sigur că sărisem peste mai multe mese. Am plecat din camera lui Kettricken pe coridoare tainice, am ieşit din odaia mea ca să văd apoi că Lordul Auriu lipsea din ale lui şi am coborât la bucătărie, dornic s-o golesc de ceva mâncare. Însă acolo agitaţia era în toi şi m-am pomenit că nu mi se îngăduie să intru. M-am retras, apoi am dat o raită prin sala gărzilor, de unde am luat pâine, carne, brânză şi bere – mai mult nici nu-mi trebuia ca să-mi pun burta la cale.

Urcând scările, m-am întrebat dacă aş fi putut aţipi câteva minute, în vreme ce Lordul Auriu şi ceilalţi nobili din Buckkeep luau cina cu trimişii Bingtownului. Ştiam că ar fi trebuit să mă îmbrac şi să cobor, să stau lângă Lordul Auriu şi să urmăresc ce se petrecea, dar simţeam că aflasem deja atâtea noutăţi, încât în mintea mea nu mai încăpeau şi altele. Şi de toate îi înştiinţasem pe Kettricken şi pe Chade; n-aveau decât să facă ei ce era de făcut. Mie mi-era de-ajuns dilema cu Hap, care îmi sfâşia inima. Şi nu ştiam ce cale ar fi fost mai bine s-o apuc.

Dormi, mi-am poruncit. Somnul mă putea feri o vreme de toate, iar la trezire poate aveam să văd mai clar măcar o parte a lucrurilor.

Am bătut la uşa Lordului Auriu şi am intrat. În clipa aceea, o femeie tânără s-a ridicat de pe un scaun de lângă foc. Am cercetat încăperea cu privirea, presupunând că o poftise înăuntru bufonul, dar n-am văzut nici urmă de el. Poate era în altă odaie, deşi nu-i stătea în obicei să-şi lase oaspeţii singuri. N-am văzut nici mâncare sau vin pe masă, cum ar fi pus el cu siguranţă.

Înfăţişarea femeii era izbitoare. Nu numai fiindcă purta veşminte extravagante, ci mai ales datorită staturii impunătoare. Era înaltă cel puţin cât mine, avea păr blond lung, ochi căprui-deschis şi muşchii braţelor şi ai umerilor de războinic. Se îmbrăcase special ca să-i scoată în evidenţă. Cizmele negre îi ajungeau până la genunchi şi purta pantaloni mulaţi, nu fustă. Peste bluza din pânză de culoarea fildeşului avea o vestă bogat decorată, din piele de căprioară. Mânecile cămăşii erau plisate şi împodobite cu dantelă la manşete, dar astfel încât să n-o încurce în mişcări. Croiala hainelor era simplă, însă extravaganţa materialului nu era întrecută decât de broderia care le împodobea. Purta mai mulţi cercei în fiecare ureche, unii din lemn, alţii din aur. În cei de lemn, spiralaţi, am

recunoscut măiestria bufonului. Avea aur şi la gât, şi la încheieturile mâinilor, dar era aur simplu şi eram gata să pun prinsoare că îl purta de plăcere, nu ca s-atragă atenţia. Pe un şold ţinea o sabie obişnuită, iar pe celălalt, un cuţit practic.

În prima clipă de surprindere a amândurora ni s-au întâlnit privirile. Pe urmă a ei s-a îndepărtat de mine într-un fel mult prea familiar. Iar când a revenit asupra mea, femeia mi-a zâmbit larg, dezarmant. Avea dinţi albi ca laptele.

— Trebuie să fii Lordul Auriu.

S-a apropiat spre mine cu mâna întinsă. În ciuda veşmintelor străine, vorbea cu accentul din Ducatul Shoaks.

— Eu sunt Jek. Poate că Amber[12] ţi-a vorbit de mine.

I-am luat mâna din reflex.

— Îmi pare rău, doamna mea, dar te înşeli. Sunt servitorul Lordului Auriu, Tom Badgerlock. Strângerea ei de mână era fermă, şi i-am simţit palma bătătorită şi puternică. Îmi pare rău că n-am fost aici ca să te întâmpin la sosire. Nu mi-am dat seama că Lordul Auriu aşteaptă musafiri. Pot să te servesc cu ceva?

A ridicat din umeri, mi-a eliberat mâna şi s-a reaşezat pe scaun.

— De fapt, Lordul Auriu nu mă aşteaptă. Am venit să-l caut şi o servitoare m-a condus aici. Am bătut şi nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am intrat şi am aşteptat.

S-a aşezat picior peste picior şi m-a întrebat, cu un zâmbet plin de subînţelesuri:

— Aşadar… Ce mai face Amber?

Ceva nu era în regulă. Am aruncat o privire la celelalte uşi, toate închise.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Cum ai intrat aici?

Stăteam între ea şi uşă. Înfăţişarea ei mă înspăimânta, dar hainele şi părul nu îi erau în dezordine. Dacă l-ar fi atacat pe bufon, lupta ar fi lăsat urme. Care s-ar fi văzut şi în cameră, însă toate lucrurile erau la locurile lor.

— Am deschis uşa şi am intrat. Nu era încuiată.

— Uşa aia e întotdeauna încuiată.

Am încercat s-o contrazic pe un ton cât mai blând, dar mă simţeam tot mai îngrijorat.

— Ei, bine, Tom, azi n-a fost, iar eu am lucruri importante de

[12] Chihlimbar (n. tr.).

discutat cu Lordul Auriu. Cum mă cunoaşte foarte bine, mă îndoiesc că se va supăra că am intrat în odăile lui. M-am ocupat foarte mult de negoţ în numele lui în ultimul an şi ceva, prin mijlocirea lui Amber. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi şi-a dat ochii peste cap. Şi nu cred nicio clipă că n-ai auzit de Amber.

Capul i s-a lăsat în partea cealaltă şi m-a ţintuit cu o expresie pătrunzătoare. Apoi a zâmbit larg.

— Ştii, îmi placi mai mult cu ochi căprui. Te prind mult mai bine decât cei albaştri ai lui Paragon.

Eu o priveam consternat, iar ea a zâmbit şi mai larg. Parcă eram hărţuit de o pisică uriaşă, exagerat de prietenoasă. Nu simţeam la ea nimic ostil. Era mai degrabă ca şi cum şi-ar fi lăsat deoparte voioşia şi s-ar fi străduit să mă stânjenească, dar asta prieteneşte, în glumă. Nu pricepeam nimic din tot ce făcea. Am încercat să mă hotărăsc dacă ar fi fost mai bine s-o dau afară sau s-o reţin până la întoarcerea Lordului Auriu. Ardeam de nerăbdare să deschid uşa dormitorului lui şi s-arunc un ochi înăuntru, ca să mă asigur că nu fusese victima niciunei trădări în absenţa mea.

Cu o bruscă uşurare, l-am auzit răsucind cheia în broască. M-am dus cu paşi mari la uşă, i-am deschis-o şi l-am anunţat înainte de a trece pragul:

— Lord Auriu, te aşteaptă o vizitatoare. O anume Lady Jek. Zice că e…

N-am apucat să-mi termin discursul prevenitor, că şi-a şi făcut loc pe lângă mine, cu o grabă care nu-i stătea în fire. A închis apoi uşa, ca şi când Lady Jek ar fi fost un căţeluş gata să fugă pe coridor, şi a zăvorât-o înainte de a se întoarce spre ea. Cu ochii la musafira neaşteptată, a pălit aşa cum nu îl mai văzusem de ani de zile.

— Lordul Auriu?! a exclamat Jek.

S-a holbat la el câteva clipe lungi, după care a izbucnit într-un râs sănătos, lovindu-se de două ori cu pumnul peste coapsă.

— Da, bineînţeles! Lordul *Auriu*! Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ghicesc de la bun început!

A înaintat spre el, convinsă că avea s-o întâmpine cu căldură, l-a îmbrăţişat şi s-a tras pe urmă cu un pas înapoi. Când l-a luat de umeri, i-a studiat faţa şi părul cu o privire încântată. Mie, bufonul mi s-a părut şocat, dar femeii nu i-a pierit zâmbetul de pe buze.

— E minunat. Dacă n-aş fi ştiut, nu mi-aş fi dat seama. Dar nu înţeleg. Ce e cu farsa asta? Nu vă e mai greu să fiţi împreună aşa?

Mi-a aruncat o privire, fiindcă, evident, vorbea despre noi amândoi. Atâta lucru era clar, dar nu pricepeam ce înţelegea ea prin „farsă”. Am simţit cum mi se înfierbântă obrajii. Am aşteptat o explicaţie din partea Lordului Auriu, dar el tăcea. Probabil uluită de expresia mea, femeia s-a uitat din nou la el. I s-a adresat cu nesiguranţă în glas:

— Amber, dragă, nu te bucuri că mă vezi?

Chipul lui parcă împietrise. Şi-a mişcat fălcile şi, într-un târziu, a şi vorbit:

— Tom Badgerlock, nu mai am nevoie de serviciile tale în seara asta. Eşti liber.

Niciodată nu mi-a fost mai greu să-mi joc rolul, dar am simţit disperarea din tonul lui ceremonios. Am strâns din dinţi şi m-am înclinat ţeapăn, stăpânindu-mi furia clocotitoare stârnită de presupunerea lui Jek în legătură cu noi doi. Am răspuns cu voce de gheaţă:

— Cum doreşti, lordul meu. Am să profit de ocazie ca să mă odihnesc.

Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre odaia mea. Trecând pe lângă masă, am luat o lumânare. Am deschis uşa, am intrat şi am închis-o la loc. Aproape că am închis-o.

Nu sunt mândru de ceea ce am făcut pe urmă. Să dau vina pe învăţătura primită de la Chade? Aş putea, dar aş fi nedrept. Ardeam de indignare. Jek credea, evident, că Lordul Auriu şi cu mine eram iubiţi. El nu catadicsise să-i spună că se înşela; cuvintele şi purtarea ei îmi arătau că el îi vârâse asta în cap. El ştia că o lăsa să creadă un neadevăr.

Mă uimise privirea cu care mă măsurase Jek, ca şi cum ar fi ştiut despre mine mult mai mult decât ştiam eu despre ea. Era limpede că-l cunoştea pe Lordul Auriu, dar dintr-un alt loc şi sub un alt nume. Eu unul eram sigur că n-o mai văzusem niciodată.

Aşa că, indiferent ce-ar fi ştiut, ştia de la bufon. M-am gândit că-l puteam spiona absolvindu-mă de orice vină, căci eram îndreptăţit să ştiu ce le spusese străinilor despre mine. Mai ales fiindcă făcuse o femeie care nu mă cunoştea să se uite de la el la mine cu subînţeles şi atât de ofensator. Ce-i povestise ca s-o facă să-şi imagineze aşa ceva? Şi de ce? De ce anume? Furia

mea se străduia să răbufnească, dar am înăbuşit-o. Dincolo de astfel de vorbe trebuia să existe un motiv, un ţel. Nu se putea să lipsească. Aveam încredere în prietenul meu, dar aveam şi dreptul să ştiu despre ce era vorba. Am pus lumânarea pe masa mea, m-am aşezat pe patul meu şi mi-am încleştat mâinile. M-am silit să-mi îndepărtez toate emoţiile. Şi, oricât de dezgustătoare ar fi fost postura în care ajunsesem, aveam să judec totul raţional. Am ascultat. Auzul meu încordat a desluşit sunetul slab al conversaţiei celor doi.

— Ce cauţi aici? De ce nu m-ai înştiinţat că vii?

În vocea bufonului nu se simţeau doar surprinderea şi supărarea. Era, în plus, disperare.

— Cum te-aş fi putut înştiinţa? a întrebat ea veselă. Chalcedenii continuă să scufunde toate corăbiile care se îndreaptă încoace. Din puţinele scrisori pe care le-am primit de la tine, am înţeles că jumătate dintr-ale mele s-au rătăcit. Pe urmă a adăugat: Recunoaşte aşadar. Tu eşti Lordul Auriu? Cu treburile tale mi-am bătut capul în tot acest timp?

— Da. Bufonul părea să-şi fi ieşit din fire. Şi e singurul nume sub care mă cunoaşte lumea în Buckkeep. Aşa că te-ai bucura de recunoştinţa mea dacă ţi-ai întipări asta în minte.

— Dar tu mi-ai spus că ai venit în vizită la Lordul Auriu, un vechi prieten de-al tău, că trebuie să-ţi trimit toate scrisorile prin mijlocirea lui. Şi cum rămâne cu tot ce-am vândut şi cumpărat în Bingtown şi Jamaillia? Cu toate cercetările pe care le-am făcut, cu toate informaţiile pe care le-am trimis? Şi ele au fost, de fapt, tot pentru tine?

El a răspuns cu voce încordată:

— Dacă trebuie s-o ştii, da. Apoi, rugător: Jek, te uiţi la mine de parcă te-aş fi trădat. N-am făcut-o. Eşti prietena mea şi n-a fost o plăcere să-ţi ascund adevărul. Dar n-am avut încotro. Tot acest vicleşug, cu tot ce-a ţinut de el, a fost necesar. Nu-ţi pot explica de ce, nici nu-ţi pot dezvălui totul. Nu pot decât să-ţi repet că e necesar. Viaţa mea e în mâinile tale. Istoriseşte totul într-o noapte de chef într-o tavernă şi-o să fie ca şi cum mi-ai fi tăiat gâtul cu mâna ta, în clipa asta.

Am auzit-o pe Jek lăsându-se să cadă pe un scaun. Când a vorbit, ceva din vocea ei trăda, vag, că se simţea rănită.

— M-ai înşelat. Iar acum mă insulţi. După toate cele prin care-am trecut împreună, chiar nu mă crezi în stare să-mi ţin gura?

— N-am vrut să fac niciuna, nici alta, a zis cineva.

Şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, fiindcă glasul nu era nici al Lordului Auriu, nici al bufonului. Era mai firav şi fără pic de accent jamaillian. Glasul lui Amber, am presupus. O altă faţă a unei fiinţe omeneşti pe care crezusem că o cunosc.

— M-ai luat pur şi simplu prin surprindere şi m-ai speriat foarte tare. Am intrat aici şi am dat de tine, rânjind cu gura până la urechi, ca şi cum totul ar fi fost o farsă excelentă, când tu, de fapt… Ah, Jek, nu sunt în stare să explic. Trebuie să mă încred pur şi simplu în prietenia noastră, în toate cele prin care am trecut împreună, în tot ce-am însemnat una pentru alta. Ai dat buzna în înscenarea mea şi mă tem că acum trebuie să intri într-un rol. Cât rămâi aici, va trebui să-mi vorbeşti ca şi cum aş fi cu adevărat Lordul Auriu, iar tu mijlocitoarea mea din Bingtown şi Jamaillia.

— N-o să-mi vină greu, pentru că asta am şi fost. Şi rosteşti adevărul când vorbeşti despre prietenia care ne leagă. Dar mă doare când mă gândesc la tertipurile de care ţi-ai închipuit că e nevoie între noi. Cred totuşi că pot să ţi-o iert. Însă aş vrea să pot pricepe. Când omul tău… acest Tom Badgerlock, când a intrat şi i-am recunoscut chipul, m-am umplut de bucurie pentru tine. Te-am privit dăltuindu-l, ca galion. Nu încerca să-mi ascunzi ce simţi pentru el. „Au ajuns în sfârşit să fie împreună”, mi-am spus. Dar tu te-ai răstit pe urmă la el şi l-ai dat afară ca pe o slugă. Slujitorul Lordului Auriu, de fapt chiar asta mi-a spus că e. La ce bun o asemenea mascaradă, când trebuie să vă fie amândurora atât de greu?

A urmat o tăcere îndelungată. N-am auzit zgomot de paşi, dar am recunoscut clinchetul gâtului sticlei atins de buza unui pahar. Mi-am dat seama că, în vreme ce Jek îi aştepta răspunsul, bufonul turna vin pentru amândoi.

— Pentru mine e greu, a zis el cu vocea lui Amber. Pentru el nu e atât de greu, fiindcă ştie prea puţin despre asta. Poftim. În ce hal m-a cuprins nebunia când am lăsat pe cineva să-mi întrezărească secretul, ba chiar şi să-i privească forma bine conturată! De ce vanitate monstruoasă am dat dovadă!

— Monstruoasă? Monumentală! I-ai dăltuit chipul ca galion al unei corăbii şi, fac prinsoare, ai sperat că n-o să-i ghicească nimeni ce înseamnă pentru tine? Ah, dragă prietenă! Te pricepi atât de bine să le porţi de grijă vieţilor şi secretelor altora, dar

când trebuie să-ţi păzeşti propria taină... În fine. Iar el nici măcar nu ştie că-l iubeşti?

— Cred că alege să nu ştie. Poate o bănuieşte... ei, o ştie cu siguranţă acum, după ce-a stat de vorbă cu tine. Dar nu dă atenţie. Aşa e el.

— Atunci e un prost. Un prost chipeş, oricum. În ciuda nasului spart. Pun rămăşag că înainte era şi mai frumos. Cine i-a pocit faţa?

A urmat, scurt, o tuse uşoară, parcă mascând un chicotit.

— Draga mea Jek, l-ai văzut. Nimeni nu-i poate poci lui faţa. Nu poate face să pară pocit în ochii mei. A oftat uşor, cu graţie. Dar, lasă. Prefer să nu vorbim despre asta, dacă nu te superi. Să trecem la altceva. Ce face Paragon?

— Paragon. Corabia, sau micul prinţ al piraţilor?

— Amândoi. Te rog.

— Ei, despre moştenitorul tronului Insulelor Piraţilor nu ştiu cu mult mai mult decât ce vorbeşte lumea. E un băiat voinic şi plin de viaţă, o copie leită a regelui Kennit şi o încântare pentru mama lui. De fapt, şi pentru întreaga flotă Raven[13], care-l adoră. Ştii, ăsta e al doilea nume al lui: prinţul Paragon Raven Ludluck.

— Şi corabia?

— Ursuză, ca de obicei. Dar altfel nu mai e melancolia aia periculoasă în care obişnuia să se afunde, seamănă mai degrabă cu neliniştea unui tânăr care se crede poet. De aceea mi se pare mult mai sâcâitor să mă aflu în preajmă când e în toane rele. Nu e numai vina sa, fireşte. Althea a rămas grea şi corabia e obsedată de copil.

— Althea a rămas grea?

„Amber“ părea să primească vestea cu sincera încântare a unei femei.

— Da. Şi faptul o înfurie la culme, cu toate că Brashen e într-al nouălea cer şi-i alege copilului câte un nume nou în fiecare zi. De fapt, cred că, în mare parte, tocmai de asta e ea atât de nervoasă. S-au cununat în timpul Adunării Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice... Ţi-am povestit într-o scrisoare, nu? Cred că n-a făcut-o fiindcă voia să se mărite, ci mai mult ca s-o împace pe soră-sa Malta, care părea umilită de prea multa libertate cu care-şi privea ea legătura cu Brashen. Şi acum are un copil în burtă, o chinuie vărsăturile în fiecare dimineaţă şi se

[13] Corb (n. tr.).

răţoieşte la Brashen de fiecare dată când vede că-l îngrijorează starea ei.

— Trebuie să fi ştiut că până la urmă o să se-aleagă c-un copil, nu?

— Mă îndoiesc. La negustorii ăştia, femeile nu prind rod prea repede şi, în una din două dăţi în care prind, fătul piere în pântec. Sora ei, Malta, a pierdut deja doi. Cred că măcar jumătate din furia Altheei de aici vine. Dacă ar şti că, după toate greţurile şi toate crampele, o să aibă un copil pe care să i-l arate lumii, pesemne că şi-ar accepta starea cu graţie, ba chiar cu bucurie. Mama ei o bate la cap să vină acasă, să fie acolo când i-o sosi sorocul, corabia ţine morţiş să vadă pruncul lumina zilei pe punţile sale, iar Brashen n-ar avea nimic împotrivă nici dacă ar naşte într-un copac, atâta timp cât urmarea va fi un copil pe care să-l răsfeţe el şi cu care să se fălească. Şirul neîntrerupt de sfaturi o înnebuneşte. I-am atras atenţia lui Brashen. „Nu mai vorbi cu ea despre asta, l-am povăţuit. Prefă-te că nu vezi nimic schimbat şi poartă-te ca mai înainte.” Şi el a zis: „Dar cum aş putea, când văd cum i se freacă pântecul de parâme când încearcă să manevreze pânzele?” Însă când a spus asta, ea era pe-aproape, fireşte, şi l-a auzit, şi l-a făcut cu ou şi cu oţet, şi el s-a înroşit până-n vârful urechilor.

Au ţinut-o tot aşa, bârfind ca nişte cumetre la piaţă. Au vorbit despre toate femeile care rămăseseră grele, despre toate cele care nu rămăseseră, dar şi-ar fi dorit-o, despre tot ce mai era nou prin porturile şi la curţile jamailliene, despre intrigile din Insulele Piraţilor şi despre războiul dintre Bingtown şi Chalced. Dacă n-aş fi ştiut cine se afla în încăperea de alături, n-aş fi ghicit niciodată. Amber nu semăna nici cu Lordul Auriu, nici cu bufonul. Schimbarea era totală.

Şi aşa mi s-a sfâşiat inima, în seara aceea, pentru a doua oară. Nu numai că bufonul le vorbise unor străini despre mine cu atâtea amănunte încât Jek putuse să mă recunoască şi crezuse că eram amanţi, dar mai şi avea o viaţă, sau chiar mai multe, despre care nu ştiusem nimic. E ciudat că te simţi trădat ori de câte ori nu ţi se împărtăşeşte un secret.

Am stat singur la lumina lumânării, întrebându-mă cine era de fapt bufonul. Am strâns laolaltă, într-o grămăjoară, toate indiciile mărunte pe care le adunasem de-a lungul anilor şi m-am gândit la ele. Îmi pusesem viaţa în mâinile lui de câteva ori.

Îmi citise jurnalele şi îmi ceruse să-i istorisesc de-a fir a păr toate călătoriile mele, iar eu o făcusem. Şi ce-mi oferise în schimb? ghicitori şi mistere, şi fărâme din el însuşi.

Şi, ca smoala, sentimentele mele pentru el căpătau mai multă tărie pe măsură ce se răceau. Când mă gândeam la asta, în mine creştea o rană. Mă exclusese. La aşa ceva, inima ştie să răspundă într-un singur fel. Acum urma să-l exclud eu. M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Am închis-o bine, fără zgomot, dar şi fără să mă sinchisesc dacă observa că până atunci fusese întredeschisă. Am acţionat mecanismul uşii secrete şi am traversat camera ca s-o deschid. Am intrat în labirintul spionului. Mi-am dorit ca, închizând uşa, să-mi fi putut lăsa în spatele ei acea parte a vieţii în care exista bufonul. Am încercat. M-am îndepărtat de ea.

Pe lume sunt puţine lucruri mai delicate decât orgoliul unui bărbat. Simţeam, dureros şi cu furie, că mi se adusese un afront, că greutatea care-mi apăsa pieptul creştea cu fiecare treaptă pe care-o urcam. Am început să număr pe degete tot ce mă nemulţumea în privinţa bufonului.

Cum îndrăznea să mă pună într-o asemenea postură? îşi compromisese propria reputaţie la Galekeep, unde ajunseserăm în căutarea prinţului Dutiful. Acolo îl sărutase pe tânărul Civil Bresinga, dând înadins naştere unui scandal care-o făcuse pe Lady Bresinga să se înşele în privinţa scopului vizitei noastre şi, totodată, să ne alunge din casa ei. Civil încă se mai ferea de el, scârbit, şi ştiam că acel sărut stârnise, la Buckkeep, o furtună de bârfe aprinse şi de presupuneri legate de preferinţele sale. Credeam că reuşisem să mă ţin departe de ele. Acum începeam să privesc totul cu alţi ochi. Prinţul Dutiful îmi pusese anumite întrebări, iar cearta mea cu gărzile de la baia de abur căpăta brusc un alt înţeles. Sângele îmi năvălise în obrajii pe care mi-i simţeam arzând. Jek făgăduise să-şi ţină gura, dar dacă totuşi răspândea vorbe încă şi mai umilitoare? După cum zicea ea, bufonul îmi cioplise chipul ca galion al unei corăbii. O făcuse fără consimţământul meu şi mă simţeam aproape ca şi cum aş fi fost siluit. Şi ce le spusese oamenilor în timp ce-l dăltuia, ca s-o facă pe Jek să îşi închipuie aşa ceva?

Fapta lui nu se potrivea nici cu ceea ce ştiam despre bufon, nici cu ceea ce ştiam despre Lordul Auriu. O săvârşise Amber, despre care nu ştiam nimic.

Adică o persoană pe care de fapt n-o cunoşteam. N-o cunoscusem niciodată.

Şi astfel, fără s-o fi vrut, mi-am dat seama că ajunsesem la cea mai profundă sursă a suferinţei mele. Descoperisem că tocmai cel mai credincios prieten pe care-l avusesem vreodată era de fapt un străin şi mă simţeam ca şi cum mi s-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

Era încă o abandonare, un pas greşit în beznă, o făgăduinţă măsluită de afecţiune şi camaraderie. Am clătinat din cap.

— Idiotule, mi-am şoptit. Eşti singur. Ai face bine să te înveţi cu asta.

Dar, fără să mă gândesc, m-am întins spre ceea ce-mi adusese cândva alinare.

O clipă mai târziu, simţeam lipsa lui Ochi Întunecaţi şi pieptul îmi era, fizic, în strânsoarea cumplită a unei gheare. Am închis ochii, cu pleoapele puternic apăsate, apoi am mai făcut doi paşi şi m-am aşezat pe o banchetă, chiar lângă gaura prin care puteam spiona apartamentul Narcescăi. Am clipit, oprind lacrimile de băieţaş care mi se agăţaseră de gene. Singur. Până la urmă, mă trezeam din nou singur. Era ca o boală cuibărită în mine din clipa când mama nu găsise destul curaj ca să-şi înfrunte tatăl şi să mă păstreze şi de când preferase tatăl meu mai degrabă să renunţe la coroană şi la moştenire decât să mă recunoască.

Mi-am lipit fruntea de piatra rece, străduindu-mă să mă stăpânesc. Mi-am domolit răsuflarea şi mi-am dat seama că auzeam, slab, voci de dincolo de zid. Am oftat adânc. Pe urmă, mai ales ca să mă retrag din propria mea viaţă decât din alt motiv, mi-am lipit ochiul de gaura sfredelită în perete şi am ascultat.

Narcesca stătea pe un taburet scund, în mijlocul odăii. Plângea fără zgomot, ţinându-se strâns de coate şi legănându-se înainte şi înapoi. Lacrimile îi brăzdau faţa, îi picurau de pe bărbie şi continua să i se prelingă pe sub pleoapele lăsate. O pătură udă îi acoperea umerii. Suferea într-o asemenea tăcere, încât m-am întrebat dacă nu cumva fusese pedepsită de tatăl său sau de Peottre.

Dar unchiul ei a intrat în cameră chiar în clipa aceea. La vederea lui, Narcesca a scâncit scurt, încet. Bărbatul îşi ţinea fălcile încleştate şi, la auzul sunetului, trăsăturile i s-au crispat

mai tare şi faţa i-a pălit mai mult. Îşi ţinea în mâini mantia, cu marginile alăturate, folosind-o drept sac. S-a grăbit să se-apropie de Ellianja, lângă care şi-a lăsat-o jos, cu tot cu povara pe care-o cărase. A îngenuncheat şi a prins-o pe narcescă de umeri, ca să-i întâlnească privirea.

— Care e? a întrebat-o cu voce joasă.

Ea a tras aer în piept icnind şi s-a străduit să vorbească.

— Şarpele verde. Aşa cred. O altă răsuflare chinuită. Nu pot să spun. Când mă arde, arsura e atât de puternică, încât par să mă ardă şi toţi ceilalţi.

Şi-a dus mâna la buze şi şi-a înfipt dinţii în partea cărnoasă a degetului mare. Cu toată puterea.

— Nu! a exclamat Peottre.

A prins în mâini marginea păturii, din care picura apă, a îndoit-o de două ori şi i-a întins-o. A fost nevoit să-i scoată mâna dintre dinţi cu forţa. Pe urmă, cu ochii închişi, Narcesca şi-a înfipt dinţii în pătură. Şi am văzut clar urmele pe mâna ei când şi-a lăsat-o să cadă pe lângă trup.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult. A trebuit să mă furişez, ca să nu vadă nimeni ce fac şi să pună întrebări. Şi am vrut-o proaspătă şi curată. Haide, întoarce-te în partea asta, către lumină, i-a cerut el.

A prins-o de umeri şi a răsucit-o cu spatele către mine. Ea a lăsat pătura să-i cadă de pe umeri. Era goală mai sus de talie, deasupra pantalonilor din piele de căprioară. Şi tatuată de la umeri până în talie. Asta m-a lăsat deja cu gura căscată, dar, în plus, desenele nu semănau cu nimic din tot ce mai văzusem vreodată. Ştiam că Străinii se tatuau ca să se ştie din ce clan fac parte, ca să-şi vestească victoriile şi chiar ca să arate care e statutul unei femei, marcându-i cu semne aparte căsătoriile şi copiii. Dar toate semănau cu ceea ce avea Peottre pe frunte, linii albastre adunate în modele simple.

Tatuajele Ellianiei erau cu totul altceva. Nu mai văzusem nimic asemănător, niciodată. Erau superbe, strălucitor colorate, cu contururi clare, precise. Culorile aveau o scânteiere metalică, reflectau lumina ca o lamă de oţel bine lustruită. Înfăţişau creaturi care i se întindeau şi i se răsuceau pe umeri, pe şira spinării şi în josul coastelor, lucind şi scânteind. Iar una dintre ele, un şarpe splendid, care pornea de la ceafă şi cobora ondulându-se printre celelalte, ieşea în relief, umflat ca o arsură

proaspătă. Era de o frumuseţe stranie, fiindcă dădea impresia că e captiv sub piele, aidoma unui fluture încercând să se scape din forma sa de crisalidă. La vederea lui, Peottre a scos un strigăt scurt, compătimitor. A desfăcut mantia împăturită de pe podea, dând la iveală un morman de zăpadă. Şi-a umplut mâna cu ea şi a pus-o pe capul şarpelui. Spre groaza mea, am auzit un sfârâit, ca atunci când căleşti o sabie. Elliania a ţipat la atingere, dar sunetul însemna deopotrivă şoc şi uşurare.

— Iată, a spus Peottre, cu o oarecare bruscheţe. O clipă. Şi-a întins mantia şi a nivelat zăpada peste ea. Întinde-te aici, a învăţat-o pe narcescă şi a ajutat-o să se ridice de pe taburet.

A aşezat-o încet cu spatele pe patul de zăpadă şi ea a scâncit când răceala i-a liniştit arsura. Acum îi vedeam faţa, şi sudoarea i se scurgea de pe frunte, amestecându-se cu lacrimile care continuau să-i inunde obrajii. A rămas nemişcată, cu ochii închişi şi cu sânii abia înmuguriţi ridicându-i-se şi coborând la fiecare răsuflare chinuită. Peste câteva clipe a început să tremure, dar nu s-a rostogolit de pe zăpadă. Peottre luase pătura căzută şi o uda din nou cu apa dintr-un urcior. I-a adus-o înapoi Narcescăi, i-a pus-o alături.

— Plec să mai aduc zăpadă, i-a spus. Dacă asta se topeşte şi nu-ţi mai alină spatele, încearcă să te foloseşti de pătură. Mă întorc cât pot de repede.

Ea şi-a descleştat fălcile şi şi-a umezit buzele.

— Grăbeşte-te, l-a implorat gâfâind.

— Mă voi grăbi, micuţo. Ţi-o făgăduiesc. Şi-a îndreptat spatele şi a adăugat cu gravitate, făcând fiecare cuvânt să sune solemn: Mamele noastre să te binecuvânteze pentru ceea ce înduri. Blestemaţi fie aceşti Farseeri şi mândria lor îndărătnică! Şi blestemaţi fie crescătorii ăştia de dragoni!

Elliania şi-a rostogolit capul dintr-o parte într-alta pe patul de zăpadă.

— Mi-aş dori… Mi-aş dori doar să ştiu ce voia ea. Ce se aştepta să fac, pe lângă tot ce-am făcut noi deja.

Peottre începuse să se foiască prin odaie, căutând ceva în care s-aducă zăpadă. Ridicase şi apoi pusese la loc un lighean. În clipa aceea tocmai lua mantia Narcescăi.

— Ştim amândoi ce vrea, a răspuns cu glas aspru.

— Nu sunt încă femeie, a spus ea încet. E împotriva legii mamelor.

— E împotriva legii *mele,* a lămurit Peottre lucrurile, de parcă voinţa lui ar fi fost singura care conta. Nu vreau să te văd folosită astfel. Trebuie să existe o altă cale. Henja a venit la tine? a întrebat apoi, părând să-şi calce pe inimă. A spus de ce eşti chinuită în halul ăsta?

Ea a încuviinţat cu o zvâcnire a capului.

— Repetă cu stăruinţă că trebuie să-l leg de mine. Să-mi desfac picioarele pentru el înainte de despărţire, ca să fiu sigură că-l stăpânesc. E singura cale în care crede ea. Elliania vorbea printre dinţii încleştaţi. Am pălmuit-o şi a plecat. Şi pe urmă durerea s-a împătrit.

Trăsăturile lui s-au crispat de furie.

— Unde e acum?

— Nu e aici. Şi-a luat mantia şi a ieşit. Poate ca să se ferească de furia ta, dar cred că s-a dus din nou în oraş, ca să-şi susţină cauza acolo. Dinţii Narcescăi s-au unit într-un zâmbet. E bine aşa. Ne e destul de greu aici şi fără să fie nevoie să explici de ce mi-ai ucis camerista într-o răbufnire de furie.

Cred că vorbele ei l-au readus pe Peottre cu picioarele pe pământ, deşi nu i-au domolit mânia.

— E bine că nu pot pune mâna acum pe căţeaua aia. Dar nu cumva mă sfătuieşti cam prea târziu să mă înfrânez? Ai moştenit firea unchiului tău, mica mea războinică. Fapta ta a fost nechibzuită, dar n-o să m-auzi pe mine învinovăţindu-te pentru ea. Târfa aia fără suflet. Chiar crede că numai aşa poate fi legat un bărbat de o femeie.

Nu mi-aş fi închipuit că era cu putinţă, dar Narcesca a râs scurt.

— E singura cale în care crede ea, unchiule. N-am spus că e singura pe care-o ştiu eu. Mândria poate lega un bărbat chiar şi dacă nu există dragoste. De gândul ăsta mă agăţ acum. Pe urmă durerea i-a încreţit fruntea. Mai adu zăpadă, te rog, a gâfâit, iar el a dat scurt din cap şi a ieşit în grabă.

L-am privit plecând. Rămasă singură, ea s-a ridicat încet. A râcâit mantia cu degetele, făcând zăpada rămasă un pat mai îngust. Tatuajele de pe spate îi străluceau cu aceeaşi putere. În jurul lor lucea pielea dezgolită, înroşită de frig. S-a întins pe culcuşul de nea cu delicateţe. A tras aer în adâncul pieptului şi şi-a pus mâinile cu dosul palmelor peste sprâncene. Mi-am adus aminte de un pergament pe care scria că aşa se rugau străinii.

Dar ea n-a spus decât:

— Mamă. Soră. Pentru voi. Mamă. Soră. Pentru voi.

Cuvintele au devenit curând o incantaţie monotonă, rostită în ritmul răsuflării.

Eu, pe banchetă, mi-am îndreptat spatele. Tremuram, copleşit deopotrivă de uimirea stârnită de curajul ei şi de milă pentru ceea ce îndura. M-am întrebat la ce fusesem martor şi ce anume putea să însemne. Lumânarea mi se mistuise pe jumătate. Am luat şi am urcat încet restul scărilor către camera lui Chade din turn. Eram istovit şi abătut, şi căutam undeva alinarea adusă de un loc familiar. Dar, când am ajuns acolo, am găsit odaia pustie şi focul stins. Un pahar de vin stătea, gol şi murdar, pe masa înconjurată de scaune. Am curăţat cenuşa din vatră, bombănind că Thick îşi neglija treburile, şi am aprins focul.

Pe urmă am luat hârtie şi cerneală şi am istorisit în scris scena la care fusesem martor. Am legat-o de cea văzută mai înainte, când totul se petrecuse între Elliania, Peottre şi Henja, servitoarea. Am presărat nisip peste cerneala proaspătă, l-am scuturat şi am pus hârtia pe scaunul lui Chade. Speram s-ajungă acolo în seara aceea. M-am gândit din nou, cu amărăciune, la stupiditatea cu care refuzase să-mi spună cum aş fi putut lua legătura cu el de-a dreptul. Ştiam că fusesem martor la ceva important; speram că el ştia de ce era important.

M-am întors pe scări fără tragere de inimă şi m-am dus în odaia mea. Am stat acolo o vreme, în picioare şi în tăcere, ascultând. Dacă Lordul Auriu şi Jek nu plecaseră, fie nu făceau niciun zgomot, fie trecuseră în dormitorul lui. Dar aşa ceva era puţin probabil, dacă ţineam cont de tot ce dăduse ea de înţeles despre mine. După o vreme, am întredeschis uşor uşa. În încăperea alăturată domnea întunericul, focul din cămin fusese acoperit. Bun. În clipa aia, n-aveam chef să dau ochii cu niciunul dintre ei. Mă hotărâsem să le spun amândurora câteva cuvinte, dar nu mă simţeam destul de calm pentru asta.

În schimb, mi-am luat mantia din cuier şi am plecat din odăile Lordului Auriu. M-am gândit că era bine să ies. Trebuia să mă îndepărtez o vreme de castel, de toată încrengătura lui de intrigi şi înşelătorii. Minciunile mă sufocau.

Am coborât scările şi m-am îndreptat către intrarea servitorilor. Dar, în timp ce străbăteam sala mare, am simţit brusc un tremur cu Harul. Mi-am ridicat privirea. Din celălalt

capăt al sălii venea spre mine tânărul cu văl din Bingtown. Prin dantela care îi ascundea trăsăturile, i-am desluşit strălucirea de un albastru palid a ochilor. Am simţit cum mi se făcea pielea ca de găină pe ceafă. M-am gândit să-l ocolesc, sau chiar să fac cale-ntoarsă şi să dispar. Dar o asemenea purtare ar fi părut foarte stranie. Mi-am făcut curaj şi am înaintat spre el cu hotărâre. Mai întâi mi-am ferit privirea, dar, odată ce mi-am întors capul în direcţia lui, am simţit că se uita la mine. Şi-a încetinit paşii când ne-am apropiat unul de altul. Când am ajuns foarte aproape, mi-am înclinat fruntea, cu respectul unui slujitor care-l recunoştea. Dar, înainte de a apuca să trec de el, s-a oprit şi a rămas nemişcat.

— Te salut, a spus.

M-am crispat şi am intrat în rolul unui bun servitor din Buckkeep. M-am îndoit de mijloc într-o plecăciune.

— Bună seara, domnul meu. Îţi pot fi de folos?

— Păi… Da… Poate că da.

În timp ce vorbea, şi-a săltat vălul şi şi-a dat gluga pe spate, dezgolindu-şi faţa solzoasă. N-am putut să nu mă holbez la el cu gura căscată. De aproape, faţa lui mă uluia încă şi mai mult decât înainte, când i-o întrezărisem de la distanţă. Atunci mi se păruse mai matur decât era. Avea cu câţiva ani mai puţin decât Hap sau Dutiful, dar nu-i puteam ghici vârsta exactă. Fiind atât de înalt, figura copilărească părea nelalocul ei. Luciul argintiu al solzilor de pe pometţii şi de pe fruntea lui mă ducea cu gândul la tatuajele sclipitoare ale Narcescăi. Mi-am dat brusc seama că machiajul jamaillian de care se folosea uneori Lordul Auriu imita solzii lui. Intuisem un amănunt bizar şi mi l-am întipărit în minte alături de celelalte lucruri importante pe care bufonul nu se ostenise niciodată să mi le explice. Avea să mi le dezvăluie, fără îndoială, într-un moment potrivit pentru atingerea ţelului său. Fără îndoială. Amărăciunea s-a revărsat în mine ca sângele dintr-o rană deschisă. Însă solul din Bingtown se îndepărta, făcându-mi semn să-l urmez. M-am supus în silă. A aruncat o privire într-un mic salon şi m-a îndemnat să intru. În preajma lui mă simţeam nervos. Mi-am repetat întrebarea, ca un bun servitor:

— Cum îţi pot fi de folos?

— Păi… adică… Am senzaţia că te cunosc.

M-a privit cu atenţie. Fiindcă n-am făcut nimic altceva decât

să mă holbez la el nedumerit, a încercat din nou.

— Înţelegi despre ce vorbesc?

Părea să mă încurajeze să încep o conversaţie.

— Ce anume, domnul meu? Ai nevoie de ajutor?

Era singurul lucru care-mi trecea prin minte.

A aruncat o privire peste umăr şi mi-a vorbit cu mai multă insistenţă în glas.

— Sunt în slujba dragonului Tintaglia. Am venit aici împreună cu emisarii Bingtownului şi cu împuterniciţii negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ei sunt poporul meu, semenii mei. Dar eu o slujesc pe Tintaglia şi grijile ei sunt primele mele griji.

Rostea cuvintele ca şi cum prin ele mi-ar fi trimis un mesaj ascuns.

Am sperat că pe chip nu mi se citea ceea ce simţeam. Eram nedumerit, nu din pricina vorbelor lui stranii, ci fiindcă mă străbătea o senzaţie bizară la auzul acelui nume: *Tintaglia.* Îl mai auzisem, dar, aşa cum suna desprins de pe buzele lui, avea un vârf ascuţit, de vis care se înfigea în lumea reală. Simţeam din nou şi vântul gonindu-mi pe sub aripi, şi gustul umed al ceţii din zori umplându-mi gura. Am clipit şi amintirea a dispărut, lăsând în urmă stânjenitoarea impresie că, într-o fracţiune ruptă din viaţa mea, fusesem mai degrabă altcineva decât eu însumi. Am spus singurul lucru la care eram în stare să mă gândesc.

— Şi cum îţi pot fi de folos, domnul meu?

M-a măsurat cu o privire atentă şi mă tem că tot aşa m-am uitat şi eu la el. Avea fălcile conturate de un ţesut zimţat, care atârna. Carnea franjurată arăta prea uniform ca să fi fost o cicatrice sau o excrescenţă nefirească. Părea să stea acolo la locul ei, tot atât de îndreptăţită ca nasul sau ca buzele să se afle pe faţa lui. A oftat, şi în clipa aceea am văzut clar cum i s-au închis nările pentru o scurtă clipă. Se hotărâse evident s-o ia de la început, fiindcă mi-a zâmbit şi m-a întrebat, cu blândeţe:

— Ai visat vreodată dragoni? Că zbori ca un dragon sau că… eşti dragon?

Aluzia era prea apropiată de adevăr. Am dat din cap cu gravitate, ca un slujitor flatat fiindcă stătea de vorbă cu unul dintre mai-marii săi.

— Oh, dar nu-i visăm cu toţii, domnul meu? Adică noi, cei de-aici, din cele Şase Ducate? Sunt destul de bătrân, domnul meu, am văzut cu ochii mei dragonii veniţi să ne apere ţinuturile.

Cred că e firesc să-i visez uneori. Magnifici erau, domnule. Şi înspăimântători, şi primejdioşi, dar un om care i-a văzut nu spune asta. În minte mi-a rămas măreţia lor, domnule.

Mi-a zâmbit.

— Exact. Magnificenţă. Măreţie. Poate că asta e ceea ce am simţit în tine.

M-a scrutat cu insistenţă şi am simţit că lucirea albastră a ochilor săi era mai pătrunzătoare decât ochii înşişi. Am încercat să scap de privirea lui cercetătoare.

M-am uitat într-o parte.

— Nu sunt singurul căruia i se întâmplă, domnule. În cele Şase Ducate sunt mulţi oameni care-au văzut dragonii în zbor. Şi unii i-au văzut mai bine decât mine, fiindcă eu trăiam atunci departe de Buckkeep, la ferma tatălui meu. Cultivam ovăz acolo. Cultivam ovăz şi creşteam porci. Alţii vă pot spune poveşti mai interesante decât ale mele. Totuşi, chiar şi o singură privire aruncată dragonilor era de-ajuns, domnul meu, ca să înflăcăreze sufletul unui om.

A schiţat un gest uşor dispreţuitor.

— Nu mă îndoiesc. Dar eu vorbeam despre altceva. Despre dragoni adevăraţi. Dragoni care respiră, care mănâncă şi cresc şi se înmulţesc ca orice altă făptură. Ai visat vreodată un astfel de dragon? Unul pe nume Tintaglia?

Am clătinat din cap.

— Eu, domnule, nu visez prea mult.

Aici am amuţit şi am lăsat tăcerea să se prelungească destul ca să devină oarecum stânjenitoare. Pe urmă am întrebat, după o nouă plecăciune:

— Dar cum îţi pot fi de folos, domnul meu?

A rămas cu privirea pierdută în gol, pe lângă mine, un timp atât de îndelungat, încât am crezut că uitase de prezenţa mea. M-am gândit să-l las pur şi simplu acolo şi să plec tiptil, numai că mi se părea că simt ceva în aer. S-ar putea spune că magia zumzăie? Nu, n-am găsit cel mai potrivit cuvânt, dar există un freamăt asemănător, lipsit de cuvinte, pe care nu-l simţi cu trupul, ci cu acea parte a fiinţei omeneşti care face vraja sau o primeşte. Harul şopteşte şi Meşteşugul cântă. Iar ceea ce se petrecea acolo semăna cu amândouă, dar era cu totul altceva. Îmi aluneca de-a lungul fiecărui nerv şi-mi zbârlea părul de pe ceafă. Ochii tânărului s-au întors brusc către mine.

— Ea spune că minţi, m-a învinovăţit.

— Domnul meu!

Mă simţeam atât de ofensat cât îmi stătea în putere când eram cuprins de spaimă. Ceva mă căuta pe bâjbâite, cu furie. Mi se părea că prin tot trupul îmi treceau gheare fantomatice. Un soi de instinct m-a prevenit să-mi las zidurile Meşteşugului exact aşa cum erau, fiindcă orice strădanie de a le întări n-ar fi reuşit decât să mă facă vizibil pentru ea. Căci creatura care încerca să mă prindă era, inconfundabil, de parte femeiască. Am tras aer în piept. Mi-am reamintit că nu sunt decât un servitor. Însă nu încăpea îndoială că orice servitor din Buckkeep s-ar fi simţit jignit de astfel de cuvinte rostite de un străin. Mi-am îndreptat uşor spatele.

— Vinurile din pivniţa reginei noastre sunt excelente, domnul meu, după cum se ştie pe tot cuprinsul celor Şase Ducate. Poate ţi-au copleşit simţurile. Se ştie şi că străinilor li se întâmplă des. Poate-ar fi bine să te retragi o vreme în odaia Domniei Tale.

— Trebuie să ne ajuţi. Trebuie să-i faci pe ei să ne-ajute.

Nu părea să fi auzit cuvintele mele. Iar în ale lui se simţea disperarea.

— I se frânge sufletul din pricina asta. Se străduieşte zi de zi să-i hrănească, dar nu e decât una. Nu poate hrăni atât de mulţi, iar ei nu pot vâna singuri. E istovită, a început să slăbească. E deznădăjduită, se teme că nu vor creşte niciodată destul de mari şi de puternici. N-o osândi să fie ultima din neamul ei. Dacă aceşti dragoni ai voştri, din Cele Şase Ducate, sunt, cât de cât, dragoni adevăraţi, atunci îi vor veni în ajutor. Oricum, ai putea măcar să-ţi convingi regina că trebuie să se alieze cu noi. Să pună capăt ameninţării chalcedene. Tintaglia nu-şi încalcă făgăduielile; le ţine corăbii departe de Râul Sălbatic, dar nu poate face nimic mai mult. Nu cutează să se îndepărteze mai mult ca să ne apere, fiindcă atunci micii dragoni ar muri. Te implor, domnul meu! Dacă ai inimă, vorbeşte-i reginei tale! Nu lăsa dragonii să dispară din lumea asta pentru că oamenii nu sunt în stare să-şi întrerupă certurile înverşunate pentru un timp destul de îndelungat ca să-i ajute.

A înaintat cu un pas şi a încercat să mă prindă de mână. M-am grăbit să mă feresc.

— Domnul meu, mă tem că ai băut prea mult. Mă iei drept un om cu influenţă. Nu sunt. Aici, în castelul Buckkeep, nu sunt

nimic mai mult decât o slugă. Iar acum am de făcut ceea ce mi-a cerut stăpânul meu. Să ai o seară bună, domnul meu. O seară bună.

Ţintuit de privirile lui, am părăsit încăperea cu mare iuţeală, mergând de-a-ndărătelea şi făcând plecăciuni şi înclinându-mi într-una fruntea, ca o păpuşă trasă de sfori. Odată ce m-am văzut în sala mare, i-am întors spatele şi m-am îndepărtat repede, cu paşi mari. Ştiam că venise în cadrul uşii, de unde se uita după mine, fiindcă îi simţeam în ceafă privirea albastră. M-am bucurat când am trecut de un colţ şi am intrat în aripa bucătăriilor, şi am fost cu atât mai bucuros când am închis o uşă între el şi mine.

Afară ningea, fulgi albi imenşi pluteau, căzând pe pământ odată cu noaptea. Am părăsit castelul, salutând străjile de la poartă cu o înclinare abia vizibilă a capului, şi mi-am început lungul drum către oraş. Nu mă duceam într-un loc anume, tot ce-mi doream era să mă îndepărtez de castel. Înaintam în vreme ce întunericul şi ninsoarea se îndeseau. Prin gând mi se perindau atât de multe! Tatuajele Ellianiei şi ceea ce ar fi putut însemna, bufonul şi Jek şi ceea ce credea ea despre mine din pricina unor vorbe de-ale lui, dragoni şi băietani cu solzi şi ce anume aveau să le spună Chade şi Kettricken emisarilor din Bingtown şi Străinilor. Însă, pe măsură ce mă apropiam de oraş, în minte îmi revenea tot mai des Hap. Cu băiatul pe care-l consideram fiul meu dădeam greş. Indiferent cât de grav ar fi fost, nu puteam lăsa nimic din tot ce se petrecea în castel să mă facă să uit de el. Încercam să mă gândesc cum l-aş fi putut întoarce de pe calea pe care pornise, cum l-aş fi putut aduce înapoi, făcându-l să-şi vadă de ucenicie cu drag şi cu degete dornice de muncă, să nu se mai vadă cu Svanja atâta timp cât nu-i putea cere mâna în mod onorabil, să se mute în casa meşterului său… să ducă o viaţă bine orânduită, condusă de legi care-l putea ţine mereu în siguranţă, fără să-i ofere însă vreodată glorie şi fericire.

Mi-am alungat această ultimă idee trădătoare. Dar mă înfuriase şi mi-am întors furia împotriva băiatului. Ar fi trebuit să fac aşa cum mă sfătuise Jinna. Să pun picioru-n prag, să-l pedepsesc fiindcă nu mă asculta. Să-l las fără bani şi fără niciun ajutor până când se arăta dispus să-mi facă pe plac. Să nu-l mai las să stea la ea, să-i spun că trebuia să locuiască împreună cu

meşterul al cărui ucenic era sau să se descurce sigur. Să-l oblig să mi se supună. M-am încruntat la mine însumi. Oh, da, la vârsta lui mie exact aşa ceva mi-ar fi trebuit ca să meargă totul ca pe roate! Totuşi, nu mai puteam sta cu mâinile-n sân. Trebuia să-l fac cumva să gândească raţional.

Gândurile mi s-au spulberat când am auzit tropotul copitelor unui cal în urma mea. Mi-am adus aminte în aceeaşi clipă de primejdia despre care-mi vorbise Laurel. M-am tras într-o parte când calul şi călăreţul au ajuns în dreptul meu şi mi-am pus uşor palma pe mânerul cuţitului. Mă aşteptam să-şi vadă de drum fără nicio vorbă. Şi abia când calul, strunit, s-a oprit locului, am recunoscut-o în şa pe Starling. În prima clipă s-a mulţumit să se uite în jos, la mine. Pe urmă a zâmbit.

— Urcă în spatele meu, Fitz. Te duc până-n oraş, în Buckkeep.

Inima e dornică să se îndrepte către oricine îi oferă alinare.

Ştiam asta, aşa că am ţinut-o pe a mea în frâu.

— Mulţumesc, dar nu. Drumul ăsta e înşelător pe întuneric. Ar fi periculos pentru cal.

— Atunci o să-l duc de căpăstru şi-o să merg pe jos, alături de tine. N-am mai stat de mult de vorbă şi-n seara asta mi-ar prinde bine o ureche prietenoasă.

— Eu aş prefera să fiu singur în seara asta, Starling.

A păstrat o vreme tăcerea. Calul s-a foit, agitat, şi ea l-a strunit mai tare decât trebuia. Iar când a vorbit, nu şi-a ascuns iritarea.

— În seara asta? De ce zici „în seara asta”, când ceea ce gândeşti de fapt e: „Prefer întotdeauna să fiu mai degrabă singur decât cu tine?” De ce născoceşti scuze? De ce nu-mi spui pur şi simplu că nu m-ai iertat şi că n-o să mă ierţi niciodată?

Era adevărat. N-o iertasem. Dar ar fi fost o prostie să i-o spun.

— N-am putea s-o lăsăm baltă? Nu mai contează, am zis, şi era un alt adevăr.

A pufnit.

— Aha. Înţeleg. Nu mai contează. *Eu* nu mai contez. Am făcut o singură greşeală, nu ţi-am spus un singur lucru, care, de fapt, nu te privea câtuşi de puţin, iar tu te-ai hotărât nu doar să nu mă ierţi niciodată, ci şi să nu-mi mai vorbeşti niciodată.

Furia îi creştea cu o iuţeală uimitoare. Stăteam nemişcat, privind-o în timp ce se înverşuna astfel. În lumina slabă, faţa i se contură neclară. Părea mai bătrână şi mai obosită decât o mai

văzusem vreodată. Şi mai mânioasă. Împietrit, o lăsam să se dezlănţuie asupra mea.

— Şi m-am întrebat de ce. De ce se descotoroseşte „Tom Badgerlock” de mine cu atâta uşurinţă? Fiindcă probabil pentru tine n-am contat niciodată, decât într-o singură privinţă. Te interesa numai un mic serviciu pe care ţi-l ofeream într-un mod atât de convenabil, venind să bat la uşa ta, fiindcă-mi închipuiam că între noi există prietenie, afecţiune şi, da, poate chiar dragoste. Dar tu ai hotărât că nu mai doreşti aşa ceva de la mine şi m-ai aruncat cu totul. Ai redus ceea ce ne lega la atâta lucru şi te-ai lepădat de el lepădându-te şi de mine. Şi de ce? Mărturisesc că m-am gândit la asta mai mult decât s-ar fi cuvenit. Şi cred c-am găsit răspunsul. Ai dat de un alt loc unde-ţi poţi satisface poftele? Noul tău stăpân te-a iniţiat în tainele desfătărilor jamailliene? Sau eu m-am înşelat în toţi aceşti ani? Poate că bufonul ţi-a fost un bărbat pe cinste şi-acum te-ai întors pur şi simplu la ceea ce ţi-a plăcut întotdeauna cel mai mult. Starling a smucit din nou de frâul calului. Mă dezguşti, Fitz, şi faci de ruşine numele Farseer. Mă bucur că ai renunţat la mine. Acum, când ştiu ce eşti, aş vrea să nu mă fi culcat niciodată cu tine. A cui era faţa pe care-o vedeai de fiecare dată când închideai ochii?

— A lui Molly, căţea proastă. Întotdeauna a lui Molly.

Nu era adevărat. N-o înşelasem astfel şi nu mă amăgisem astfel pe mine însumi. Dar era cel mai dureros răspuns cu care mă puteam gândi s-o insult. Deşi poate că n-o merita. Şi mi-a fost ruşine fiindcă m-am folosit de numele lui Molly pentru aşa ceva. Dar furia care mă mistuia în seara aceea îşi găsise în sfârşit o ţintă.

Starling a răsuflat de mai multe ori adânc, de parcă aş fi azvârlit-o în apă rece. Pe urmă a râs zgomotos.

— Şi nu mă îndoiesc că-i murmuri numele în pernă şi când te călăreşte Lordul tău Auriu. Oh, da, îmi pot imagina cum arăţi. Eşti jalnic, Fitz. Jalnic.

Nu mi-a oferit şansa să ripostez, i-a dat cu cruzime pinteni calului şi a plecat în galop, pierzându-se în întuneric şi în ninsoare. Într-o clipă de mânie sălbatică, am sperat că animalul avea să se împiedice, iar ea avea să-şi frângă gâtul.

Pe urmă, exact când aveam cea mai mare nevoie de ea, furia aia m-a părăsit. M-a lăsat îngreţoşat, trist şi plin de regrete,

singur pe drum, în noapte. De ce-mi făcuse bufonul aşa ceva? De ce? Mi-am continuat calea spre oraş târşindu-mi picioarele.

Însă nu m-am dus la *Porcul Pârlit.* Ştiam că n-aveam să-i găsesc acolo nici pe Hap, nici pe Svanja. Am intrat în schimb la *Câinele şi Fluierul*, o tavernă veche, unde mergeam pe vremuri cu Molly. M-am aşezat într-un colţ, am privit muşterii intrând şi ieşind şi am băut două stacane de bere. Era bună, mult mai bună decât cea pe care-mi permisesem s-o cumpăr când stătusem ultima oară acolo împreună cu Molly. Am băut şi m-am gândit la ea. Cel puţin ea mă iubise cu adevărat. Însă alinarea pe care mi-o aduceau amintirile s-a risipit cu iuţeală. M-am străduit să-mi aduc aminte cum era să ai cincisprezece ani, să fii îndrăgostit şi teribil de sigur că dragostea te făcea înţelept şi-ţi modela soarta. Ţineam totul minte foarte bine şi gândurile au prins să mi se învârtească în jurul situaţiei în care ajunsese Hap. M-am întrebat dacă, odată ce mă culcasem cu Molly, ar mai fi putut cineva să-mi scoată din cap ideea că aveam dreptul s-o fac şi că, făcând-o, îmi împlineam destinul. Mă îndoiam. O stacană mai târziu, am ajuns la concluzia că ar fi fost cel mai bine să nu-i dau lui Hap ocazia s-o cunoască pe Svanja. Şi Jinna mă prevenise în privinţa asta, dar eu n-o luasem în seamă. Întocmai ca pe vremuri, când Burrich şi Patience mă preveniseră că nu era bine să am o legătură cu Molly. Avuseseră dreptate. Ar fi trebuit s-o recunosc cu mult timp în urmă. Dacă ar fi fost cu putinţă, le-aş fi mărturisit asta pe loc.

Iar înţelepciunea adunată din trei stacane de bere după o noapte nedormită şi o zi lungă, bogată în veşti neliniştitoare, m-a convins că, în continuare, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să merg la Jinna şi să-i spun că ea avusese dreptate. Asta ar fi îmbunătăţit cumva totul. Nu-mi era deloc clar de ce, dar nu m-am descurajat pentru atâta lucru. Am pornit-o către uşa ei prin liniştea nopţii.

Ninsoarea încetase. Zăpada se aşternuse peste oraş ca o pătură de un alb curat, moale în cea mai mare parte. Împodobea streşinile, astupa hârtoapele, ascundea toate păcatele. Îmi scârţâia sub cizme în timp ce străbăteam străzile tăcute. Când am ajuns la uşa Jinnei aproape că-mi venisem în fire, dar am ciocănit totuşi. Poate că aveam într-adevăr mare nevoie de prezenţa unui prieten, a oricărui soi de prieten.

Am auzit o bufnitură când i-a sărit pisica din poală, apoi paşii

ei. A întredeschis jumătatea de sus a uşii ca să se uite afară.

— Cine-i acolo?

— Eu. Tom Badgerlock.

A închis partea de sus a uşii. Mi s-a părut c-a trecut foarte mult timp până când a descuiat şi a deschis uşa în întregime.

— Intră, a spus, dar vocea i-a sunat ca şi cum nu s-ar fi sinchisit dacă intram sau nu.

Am rămas afară, în zăpadă.

— Nu e nevoie să intru. Am venit doar ca să-ţi spun că ai avut dreptate.

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Iar tu ai avut timp să te îmbeţi. Intră, Tom Badgerlock. Nu vreau să-mi pătrundă frigul nopţii în casă.

Aşa că am intrat. Fennel se instalase deja pe locul cald de pe scaunul ei, dar s-a săltat ca să mă privească dezaprobator.

Peşte?

N-am adus peşte. Scuze.

Scuze nu e un peşte. La ce e bun” scuze”?

S-a încovrigat din nou, ascunzându-şi faţa sub coadă.

I-am dat dreptate.

— Scuzele nu înseamnă mare lucru, dar sunt tot ce pot să ofer.

Jinna m-a privit posomorâtă.

— Ei, înseamnă cu mult mai mult decât mi-ai oferit în ultima vreme.

Stăteam în picioare, cu zăpada de pe cizme topindu-mi-se pe podea. Focul ardea trosnind.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Hap. Ar fi trebuit să pun picioru-n prag cu mult mai devreme şi n-am făcut-o. Ar fi trebuit să te-ascult.

— Nu vrei să te-aşezi puţin? m-a întrebat ea, o clipă mai târziu. Nu cred c-ar trebui să încerci să te întorci la castel chiar acum.

— Nu cred că-s chiar atât de beat! am zis în zeflemea.

— Eu nu cred că eşti destul de treaz ca să ştii cât eşti de beat, a ripostat ea. Şi, în timp ce mă străduiam să pricep ce voia să spună, a adăugat: Scoate-ţi haina şi stai jos.

A luat de pe scaun împletitura la care lucra şi de pe altul motanul şi ne-am aşezat amândoi.

Pentru o scurtă vreme, ne-am mulţumit să privim focul. Pe urmă a vorbit ea.

— Ar trebui să ştii un anumit lucru despre tatăl Svanjei.

I-am întâlnit privirea fără s-o fi vrut.

— Seamănă mult cu tine, a continuat cu voce înceată. Are nevoie de ceva timp ca să se înfurie. În clipa asta se simte doar îndurerat de purtarea fiicei lui. Însă, când va deveni subiect de bârfă în oraş, se vor găsi unii care să-l întărâte. Durerea se va preschimba în ruşine şi, nu mult după aceea, în mânie. Dar nu şi-o va revărsa asupra fetei. O să vină după Hap, vinovat în ochii lui fiindcă şi-a amăgit şi i-a sedus fiica. Atunci va fi tot atât de îndreptăţit s-o facă pe cât va fi de furios. Şi e puternic ca un taur.

Am păstrat tăcerea, iar ea a adăugat:

— I-am spus toate astea lui Hap.

Fennel s-a apropiat de ea şi i-a sărit în poală lin ca o boare, împingându-i împletitura la o parte. L-a mângâiat absentă.

— Şi Hap ce-a spus?

A mormăit scârbită.

— Că nu se teme. I-am explicat că n-are nicio legătură cu teama. Şi că uneori prostia şi lipsa oricărei temeri sunt două crengi din acelaşi tufiş.

— Iar el n-a mai putut de bucurie, fireşte.

— A plecat. De-atunci nu l-am mai văzut.

Am oftat. Începeam să mă încălzesc.

— Când a fost asta?

M-a privit clătinând din cap.

— N-are rost să te duci după el. S-a întâmplat cu mai multe ore în urmă, înainte de apusul soarelui.

— Oricum n-aş şti unde să-l caut, am recunoscut. Nu l-am găsit nici azi-noapte şi unde-au fost amândoi atunci sunt probabil şi acum.

— Probabil, a încuviinţat ea, cu voce joasă. Ei, cel puţin azi-noapte nu i-a găsit nici Rory Hartshorn. Aşa că pesemne sunt în siguranţă.

— De ce nu-şi poate ţine fata acasă noaptea? Dacă n-ar fi lăsat-o să iasă, n-ar fi avut nimeni necazuri.

S-a uitat la mine îngustându-şi ochii.

— N-ar fi avut nimeni necazuri nici dacă tu nu ţi-ai fi lăsat fiul să iasă noaptea, Tom Badgerlock.

— Ştiu, ştiu, am spus resemnat. Am tăcut puţin înainte de a adăuga: Tu chiar n-ar fi trebuit să te loveşti de povestea asta.

Câteva clipe mai târziu, restul aceluiaşi gând a reuşit să le dea pe altele la o parte.

— Când o să se hotărască să-l caute pe Hap, tatăl Svanjei o să vină mai întâi aici. M-am încruntat până mi s-au împreunat sprâncenele. N-am vrut nicidecum să-ţi aduc beleaua asta la uşă, Jinna. N-am vrut decât o prietenie. Şi acum s-a dat totul peste cap, şi numai din vina mea.

Chibzuind astfel, am ajuns la o concluzie.

— Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la Rory Hartshorn.

— Nu-ţi pune cenuşă-n cap, Tom Badgerlock, a zis ea dezgustată. Ce-o să-i spui omului? De ce trebuie să crezi că eşti singurul vinovat pentru tot ce nu merge bine în lume? Din câte-mi aduc aminte, l-am întâlnit pe Hap şi m-am împrietenit cu el înainte de a te cunoaşte pe tine. Iar Svanja e sământă de belea care-şi caută loc de încolţit încă de când a venit familia ei în Buckkeep, dacă nu şi de mai înainte. Şi are doi părinţi. Iar în toată povestea asta nici Hap nu e un ageamiu inocent. El se zbenguieşte cu fiica lui Hartshorn, nu tu. Aşa că nu te mai văicări că ai dat totul peste cap; mai bine explică-i lui Hap că e răspunzător pentru faptele lui.

S-a aşezat mai bine pe scaun. Şi a adăugat, ca pentru sine:

— Ai făcut tu însuţi destule boacăne pe care trebuie să le dregi, nu e nevoie să te consideri vinovat şi pentru ale tuturor celorlalţi.

M-am holbat la ea uluit.

— E simplu, m-a lămurit cu voce înceată. Hap trebuie să simtă urmările faptelor sale. Atâta timp cât susţii că vina e numai a ta, fiindcă nu eşti un tată bun, el nu e nevoit să recunoască nicidecum că e vinovat într-o foarte mare măsură. Fireşte că încă nu-şi dă seama că are necazuri, dar imediat ce-o să priceapă cum stau lucrurile o să dea fuga la tine, să vadă dacă nu-i poţi îndrepta greşelile. Şi tu o să încerci, pentru că te crezi vinovat.

Stăteam ca împietrit, sorbindu-i cuvintele şi străduindu-mă să le înţeleg.

— Şi ce-ar trebui să fac? am întrebat într-un târziu.

A râs a neajutorare.

— Nu ştiu, Tom Badgerlock. Dar cu siguranţă nu trebuie să-i

spui lui Hap că tu eşti singurul vinovat. Jinna a luat motanul şi l-a pus pe podea. Şi ştiu ce trebuie să fac eu.

S-a dus în dormitorul ei. Şi s-a întors peste numai câteva clipe cu o pungă. Mi-a întins-o. Fiindcă n-am schiţat nici cel mai mic gest, mi-a legănat-o în faţa nasului.

— Ia-o. Sunt banii pe care nu i-am cheltuit pentru Hap. Ţi-i dau înapoi. Diseară, când o să se întoarcă, o să-i spun că nu mai poate sta în casa mea, fiindcă nu vreau să-mi aducă necazuri la uşă. A râs zgomotos când a văzut cum mă uitam la ea. E o urmare a faptelor, Tom. Hap trebuie s-o simtă pe pielea lui. Iar când o să vină plângând la tine, cred că va trebui să-l laşi să se descurce singur.

M-am gândit la ultima mea discuţie cu Hap.

— Nu cred c-o să vină plângând la mine, am zis posomorât.

Mi-a răspuns pe ton muşcător.

— Cu atât mai bine. Să iasă singur din încurcătură. E obişnuit să doarmă sub un acoperiş. O să-şi dea repede seama că e cel mai bine să-şi găsească locul în dormitorul ucenicilor. Şi cred c-ar fi înţelept din partea ta să-l laşi pe el să-i ceară meşterului Gindast să-l primească.

Fennel i se reinstalase în poală. Jinna şi-a ridicat împletitura deasupra lui; a tras de fir, şi l-am privit trecând printre ghearele motanului, care-şi pusese lenevos lăbuţa peste el.

Am strâns din ochi când m-am gândit în cât de mare măsură trebuia să-şi lase Hap mândria deoparte. O clipă mai târziu, am avut o senzaţie stranie de uşurare. Putea s-o facă el însuşi. Nu era nevoie să mă umilesc eu în numele lui. Cred că Jinna mi-a citit toate astea pe faţă.

— Nu trebuie să rezolvi tu singur toate problemele din lume, Badgerlock. Lasă-le altora partea lor.

M-am gândit la asta o vreme.

— Eşti o prietenă adevărată, Jinna, am spus pe urmă cu recunoştinţă.

M-a privit pieziş.

— Aha. Tocmai ai priceput, nu?

Tonul ei m-a făcut să tresar, dar am încuviinţat cu o înclinare a capului.

— Îmi eşti cu adevărat prietenă. Dar încă mai eşti supărată din pricina purtării mele.

A dat din cap, ca pentru sine.

— Iar unele probleme sunt ale tale, Tom Badgerlock. În întregime.

A rămas cu ochii la mine aşteptând.

Am tras aer în adâncul pieptului şi mi-am făcut curaj. M-am mângâiat cu gândul că aveam să mint cât mai puţin posibil. Nu era cine ştie ce alinare.

— Femeia de la *Porcul Pârlit,* din noaptea aia. Ei bine, nu suntem… nu suntem decât prieteni, asta e. Nu mă culc cu ea.

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze sunând stângaci, ca un vas scăpat din mâini, şi au rămas între noi, ca tot atâtea cioburi ascuţite.

A urmat o tăcere îndelungată. Jinna s-a uitat la mine, apoi la foc, apoi din nou la mine. Furia şi mâhnirea îi mai licăreau mărunt în privire, dar, în acelaşi timp, colţurile gurii i s-au înălţat într-un zâmbet firav.

— Înţeleg. Ei, cred că e bine de ştiut. Şi acum ai *două* prietene cu care nu te culci.

Mesajul nu lăsa nicio umbră de îndoială. O asemenea alinare n-avea să-mi fie oferită în seara aceea, şi poate nici altădată. N-avea să mă prefac că nu sunt dezamăgit. Dar era totodată o uşurare. Dacă mi s-ar fi oferit, ar fi trebuit să refuz. Şi mai refuzasem o femeie în aceeaşi zi, simţind urmările din plin. Am ascultat cuvintele Jinnei dând încet din cap.

— Apa din ibric e fierbinte, mi-a atras ea atenţia. Dacă vrei să rămâi, ai putea face un ceai pentru noi doi.

Asta nu era iertare. Era o şansă de a redeveni prieteni. Am acceptat-o cu încântare. M-am ridicat să iau ceainicul şi cănile.

Capitolul XIII

PROVOCĂRI

Iată de ce reguli trebuie să ţină cont cei care întocmesc hărţi. Harta unui loc de pe uscat trebuie făcută din pielea unui animal care-şi duce traiul pe uscat şi pe ea trebuie să apară o cât mai mică parte a mării. Harta mării nu se poate desena decât pe pielea unei creaturi din apele sale şi, cu toate că pe ea trebuie trasat uscatul, e păcat să fie descris pe o hartă dedicată mării. Făcând altminteri, i se aduce o ofensă zeului care a făurit lumea aşa cum este ea.

Insulele noastre sunt aşa cum le-a zămislit zeul. Astfel a scris el pe mări cu mult timp în urmă. Sunt runele lui, de aceea, când sunt trecute pe harta mării întinse, trebuie desenate cu sângele unei creaturi de pe uscat. Iar când marchezi un port bun, un loc unde abundă peştele, bancurile de nisip ascunse vederii sau orice altceva care îi aparţine mării, semnele trebuie făcute cu sângele unei făpturi a mării. Pentru că aşa a făcut zeul lumea, şi cine e omul ca să încerce s-o deseneze altcumva?

Insulele noastre sunt runele zeului. Nu le pricepem pe toate, pentru că nu suntem decât nişte oameni şi nu se cuvine să cunoaştem nici toate runele pe care le poate scrie zeul nostru, nici ce-a scris cu ele pe întinderea mării. Acoperă o parte de insule cu gheaţă, ascunzându-le de ochii noştri, şi respectăm asta. Desenăm aşadar gheaţa, şi trebuie s-o facem nu cu sângele unei creaturi care trăieşte pe întinderea ei, dar nici cu al uneia care poate să zboare. Pentru aşa ceva e bun şi sângele unei foci, însă al unui urs alb e cel mai bun.

Dacă vrea cineva să înfăţişeze faţa cerului, atunci e vremea să folosească drept cerneală sângele unei păsări şi să deseneze uşor, pe o piele de pescăruş.

Toate acestea sunt legi din vremuri foarte vechi. Orice femeie care are o mamă bună le ştie deja. Le scriu aici numai şi numai fiindcă fiii fiilor noştri şi vlăstarele lor sunt din ce în ce mai înceţi la minte şi nu cunosc voinţa zeului lor. Vor abate năpasta asupra noastră, a tuturor, dacă nu le aducem aminte că am fost învăţaţi ce trebuie să facem şi că am auzit legile rostite chiar de buzele zeului nostru.

Întocmirea hărţilor – manuscris din Insulele Străine, tradus de Chade Fallstar

Mă simţeam uşurat fiindcă mă împăcăm din nou bine cu Jinna. În noaptea aceea n-am ajuns deloc în patul ei şi nici măcar n-am sărutat-o la plecare. Trupul meu protesta, dar îmi scăpasem mintea de o povară. Am plecat hotărât să tratez prietenia noastră peticită cu delicateţe şi s-o păstrez în limite cărora le puteam face faţă. Cred că, dincolo de asta, Jinna îmi simţea o lipsă a încrederii, dar fusesem întotdeauna bănuitor. Sau cel puţin Chade mi-o spusese de foarte multe ori.

Următoarele trei zile m-au pus din greu la încercare. Nimic altceva din viaţa mea nu s-a limpezit. De la Hap n-am primit nicio veste. Mă gândeam cu groază că băiatul meu dormea probabil pe undeva, prin zăpadă, cu toate că îmi spuneam, dezgustat de mine însumi, că era destul de deştept ca să nu se întâmple aşa ceva. Regina şi Chade se întâlneau în fiecare zi cu conducătorii celor Şase Ducate, cufundându-se în discuţii despre propunerea de alianţă a Bingtownului. Nu mă chemau să-mi împărtăşească gândurile lor. Trimişii negustorilor erau cât se putea de vizibili în castel şi curtau cu insistenţă fiecare duce şi ducesă în parte, cu daruri şi atenţii de tot soiul. Dinspre partea noastră, banchetele şi toate distracţiile se desfăşurau încercându-se pe de-o parte alinarea sentimentelor ciufulite ale Străinilor şi, pe de alta, tratându-i cu graţie pe oaspeţii din Bingtown. Spre surprinderea mea, Arkon Bloodblade şi negustorii lui din Insulele Străine păreau fascinaţi de oamenii din Bingtown şi discutau cu ei pe faţă despre o înmulţire a schimburilor de mărfuri, bazată pe logodna Prinţului Dutiful cu Narcesca lor. Însă Elliania şi Peottre Blackwater lipseau foarte des de la festivităţi. În puţinele rânduri când îşi făcea apariţia, Narcesca era sobră şi tăcută.

Atât ea, cât şi Peottre se fereau, în toate felurile posibile, să-i întâlnească pe emisarii din Bingtown. Elliania era evident dezgustată de băiatul cu solzi, Selden Vestrit, trimisul Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. La un moment dat, am zărit-o trăgându-se înapoi, scârbită, când a trecut pe lângă ea. Dar n-am fost sigur că o făcuse din proprie voinţă, fiindcă pe urmă a văzut-o stând foarte ţeapănă pe scaunul ei, în timp ce fruntea i se brobonea de sudoare. La scurt timp după aceea, în

timpul unei piese de teatru de păpuşi, Narcesca şi Peottre s-au scuzat şi au plecat sub pretextul că ea era obosită, iar el trebuia să supravegheze strângerea bagajelor. Era o reamintire aproape nemascată a inevitabilei plecări a grupului din Insulele Străine. Negustorii din Bingtown şi propunerea lor n-ar fi avut cum să apară într-un moment mai nepotrivit pentru noi.

— Cu numai o săptămână mai târziu, n-ar mai fi fost aici la sosirea soliei din Bingtown; şi da, nu mă îndoiesc că am fi putut îndrepta mica poticneală a lui Dutiful în privinţa Ellianiei, şi ea, şi ai ei ar fi plecat fericiţi. Acum se pare că adăugăm refuzul de a întrerupe negocierile cu Bingtownul peste afrontul adus de prinţ Narcescăi. Şi totul ajunge sub semnul întrebării.

Aşa a sunat părerea lui Chade, exprimată fără ocolişuri într-o seară, când beam împreună un pahar cu vin. Era întors pe dos din mai multe motive. Starling încercase să-i dea un bilet pentru mine. O făcuse fără martori, dar se dovedise de o indiscreţie fără margini, arătând că legătura dintre noi doi îi era cunoscută. Iar vina era, cumva, a mea.

— Atunci spune-i măcar că-mi pare rău, îi ceruse ea lui Chade după ce o refuzase. Mă certasem cu bărbatul meu şi aveam nevoie de alinarea pe care mi-o putea oferi prietenia lui. Băusem în castel înainte de a pleca să mă îmbăt de-a binelea în oraş. Ştiu că n-ar fi trebuit să zic tot ce-am zis.

Când încă îl mai priveam cu gura căscată, bătrânul m-a întrebat, cu delicateţe, dacă eu şi Starling aveam „un aranjament” şi, când i-am răspuns, furios, că asta nu ne privea decât pe mine şi pe ea, dar oricum n-aveam, m-a surprins spunând că numai un prost provoacă un menestrel cu bună ştiinţă, înfuriindu-l.

— N-am provocat-o, n-am avut de gând s-o înfurii. Totul e din cauză că n-am vrut s-o mai primesc în patul meu după ce-am aflat că e măritată. Cred că am dreptul să hotărăsc cu cine mă culc. Nu?

Îmi închipuiam că o asemenea revelaţie o să-l şocheze. Speram mai ales să se simtă jenat şi să se hotărască să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. El s-a mulţumit să se plesnească peste frunte.

— Fireşte. Ei, ar fi trebuit să se-aştepte s-o arunci din aşternutul tău odată ce-ai descoperit că e măritată, dar... Fitz, înţelegi ce înseamnă asta pentru ea? Gândeşte-te bine.

Probabil că, dacă nu mi-aş fi dat seama că era foarte hotărât să mă înveţe ceva, m-aş fi simţit jignit. Căpătase un aer deosebit de familiar, aşa că nu-i puteam lua întrebarea decât drept o încercare de începere a unei lecţii. Îmi vorbise adesea astfel pe vremea când se străduia să mă înveţe cum pot descoperi toate motivele care puteau îndemna pe cineva să facă un anumit lucru, în loc să mă mulţumesc cu primele care-mi veneau în minte.

— Se simte umilită fiindcă a scăzut în ochii mei când am aflat că venea în patul meu deşi era măritată?

— Nu. Gândeşte-te bine, băiete. Chiar a scăzut în ochii tăi din pricina asta?

Am clătinat din cap fără tragere de inimă.

— M-am simţit ca un prost, atât şi nimic mai mult. Chade, într-un fel, n-am fost nici măcar surprins. Starling şi-a îngăduit întotdeauna astfel de lucruri. Am ştiut-o de când am întâlnit-o prima oară. Nu mă aşteptam să-şi schimbe purtările de menestrel. Pur şi simplu n-am vrut să fiu părtaş la aşa ceva.

A oftat.

— Fitz, Fitz. Eşti cel mai adesea orbit fiindcă nu-ţi poţi imagina că alţii te văd altfel decât te vezi tu însuţi. Ce eşti, cine eşti pentru Starling?

Am ridicat dintr-un umăr.

— Fitz. Bastardul. Un om pe care-l cunoaşte de cincisprezece ani.

Pe faţă i-a jucat un zâmbet foarte firav. Mi-a vorbit încet, cu blândeţe.

— Nu. Eşti FitzChivalry Farseer. Prinţul nerecunoscut. Înainte de-a te întâlni a scris un cântec despre tine. De ce? Pentru că i-ai înflăcărat imaginaţia. Bastardul Farseer. Dacă te-ar fi recunoscut Chivalry, ai fi avut o şansă să urci pe tron. Respins şi ignorat de tatăl tău, ai fost totuşi loial, ai fost totuşi erou în bătălia de la Turnul de pe Insula Cornului. Ai murit, în dizgraţie, în temniţele lui Regal şi te-ai ridicat din morţi, ca spectru răzbunător, ca să-l chinui pe Regal în zilele Domniei Sale de uzurpator. Starling te-a însoţit în căutarea în care ai pornit ca să-ţi salvezi regele şi, cu toate că lucrurile n-au mers aşa cum ar fi vrut oricare dintre noi, totul s-a încheiat cu un triumf. Iar ea n-a fost doar o martoră a faptelor, a luat parte la cele petrecute.

— Când o spui aşa, povestea pare minunată, fără nimic din

toată mizeria, toată suferinţa, tot ghinionul.

— E o poveste minunată, cu tot cu mizerie, suferinţă şi ghinion. O minunată poveste glorioasă, care ar umple un menestrel de faimă îndeajuns pentru o viaţă, dacă ar putea s-o cânte vreodată. Numai că Starling n-o poate cânta. Pentru că i s-a interzis. Marea ei aventură şi minunatul ei cântec, două taine ferecate. Dar măcar ştie că a luat şi ea parte, că a făcut parte din viaţa bastardului de viţă regească. A devenit metresa lui, o parte din secretul lui. Cred că se aştepta să revii într-o bună zi la Buckkeep, să fii din nou în centrul intrigilor şi al unor întâmplări miraculoase. Şi se aştepta să fie ea însăşi şi o parte din ele, să se întoarcă toate capetele către ea, să-ţi împărtăşească gloria, să se scalde în strălucirea ei. Iubita Menestrel a Bastardului cu Har. Dacă nu poate s-o cânte ea însăşi, cel puţin şi-ar fi asigurat un loc în istorisire, presupunând că ar fi spusă vreodată. Şi nu mă îndoiesc că o are deja scrisă undeva, în chip de cântec sau de poem. Se vedea ca parte din povestea ta, atinsă de fantastica ta glorie. Pe urmă, tu i-ai luat toate astea. Nu numai că te-ai îndepărtat de ea, dar te-ai mai şi întors la Buckkeep ca slujitor umil. Nu numai că-ţi închei povestea într-o notă dezamăgitoare, prin asta faci şi din Starling un personaj lipsit de orice importanţă. Ea e menestrel, Fitz. Cum credeai c-o să reacţioneze? Cu eleganţă?

Atunci am văzut brusc totul în altă lumină. Cruzimea ei faţă de Hap, jignirile aduse mie.

— Eu nu mă gândesc la mine însumi astfel, Chade.

— Ştiu, a spus, cu mai multă blândeţe. Însă acum înţelegi tot ce şi-a putut imagina ea? Şi că i-ai spulberat toate visurile?

Am dat din cap cu încetineală.

— Dar nu pot face nimic ca s-o ajut. Nu-mi iau în pat o femeie măritată. Şi nu mă pot întoarce aici ca FitzChivalry Farseer. Mi-aş vârî singur capul în ştreang.

— E adevărat, într-o foarte mare măsură. Sunt de acord că nu te poţi face din nou cunoscut ca FitzChivalry. Cât despre cealaltă parte… eh. Dă-mi voie să-ţi amintesc că Starling ştie foarte multe. De aceea suntem cu toţii vulnerabili, la mâna ei. Mă aştept să ai grijă să-i rămânem cu toţii în graţii.

Înainte de-a avea timp să mă gândesc ce să-i răspund, a vrut să ştie de ce amânasem toate lecţiile de Meşteşug ale Prinţului până după plecarea soliei din Bingtown. Dutiful îmi pusese deja

întrebarea. I-am spus lui Chade ceea ce îi spusesem şi lui: mă temeam că băiatul cu solzi din Bingtown avea o anumită sensibilitate faţă de Meşteşug şi, până la plecarea negustorilor, aveam să ne limităm lecţiile la traducerea manuscriselor. Prinţul îşi pierdea repede răbdarea când era vorba de studii atât de banale. Iar bănuielile pe care mi le stârnise negustorul cu văl îi intrigau atât pe el, cât şi pe Chade. Acesta din urmă mă pusese să-i repet de trei ori conversaţia mea cu Selden Vestrit şi o întorsese pe toate părţile. Nici el, nici eu nu izbuteam să-i descoperim miezul. Începeam să învăţ că, uneori, era mai simplu să nu-i oferi lui Chade nicio informaţie, decât să-i dai numai frânturi pe care nu putea să le verifice. Ca şi atunci când îi vorbisem despre tatuajele Narcescăi.

Ştiam că-şi petrecuse el însuşi câteva ore cu ochiul la gaura de observare fără să-i zărească tatuajele. Şi, cum ea nu se plânsese de sănătate, nu-şi putea trimite vindecătorul în odăile ei, să confirme ceea ce văzusem eu. Elliania răspunsese cu câte un refuz usturător la mai multe invitaţii ale prinţului la călărie sau la jocuri, aşa că Dutiful n-avusese cum să-şi dea seama dacă ea era sau nu chinuită de vreo durere. Iar regina nu cutezase să-i trimită prea multe invitaţii insistente, de teamă să nu lase impresia că logodna era dorită de cele Şase Ducate într-o mai mare măsură decât o doreau Insulele Străine. În final, niciunul dintre ei nu avea nimic altceva decât istorisirea mea despre ceea ce descoperisem. Tatuajele ne nedumereau pe toţi, ca şi Henja, camerista Narcescăi.

Femeia aia rămânea pentru noi un mister. Tot ce spusese ea despre o Doamnă era neclar, dacă nu cumva se referea la o rudă mai vârstnică a Ellianiei, care avea autoritate asupra ei. Cercetările noastre discrete nu ne dezvăluiseră nimic. Şi spionii lui Chade dăduseră greş. Henja fusese urmărită de două ori pe drumul către oraşul Buckkeep. Şi de fiecare dată izbutise să se facă nevăzută, prima oară în mulţimea din piaţă, iar a doua oară după ce dăduse pur şi simplu un colţ. N-aveam idee nici cu cine se întâlnea în oraş, nici dacă asta avea vreo importanţă. Misterioasa pedeapsă care înfierbânta tatuajele vorbea despre o magie necunoscută pentru noi. Poate că trebuia să ne bucurăm fiindcă o putere necunoscută o îndemna pe narcescă să facă din logodna cu prinţul o legătură cât mai puternică. Însă pe amândoi ne îngrozea acea cruzime tainică.

— Eşti sigur că Lordul Auriu n-ar putea să arunce o oarecare lumină asupra tuturor acestora? m-a întrebat Chade pe neaşteptate.

Mi-aduc aminte că într-o seară, la cină, le-a spus mai multor meseni că într-o vreme l-a pasionat studiul istoriei şi culturii Insulelor Străine.

Am ridicat din umeri cu elocinţă.

Chade a pufnit.

— Măcar l-ai întrebat?

— Nu, am răspuns scurt. Pe urmă, după ce s-a uitat la mine încruntând din sprâncene, am adăugat: Ţi-am mai spus. S-a vârât în pat şi nu se mai dă jos aproape deloc. Până şi mâncarea îi e adusă acolo. Stă cu draperiile trase, şi la ferestre, şi în jurul patului.

— Dar nu crezi că e bolnav?

— N-a spus că ar fi, dar asta e impresia pe care-o lasă pălăvrăgeala pajului său prin castel. Uneori cred că, măcar pe jumătate, l-a luat pe Char[14] în slujba lui tocmai ca să răspândească zvonurile care îi convin lui. Cred că nu vrea să mai apară în public înainte de a pleca trimişii Bingtownului. A trăit în oraşul lor o vreme şi acolo n-a fost nici bufon, nici Lordul Auriu. Presupun că se teme să nu fie recunoscut şi să dea de bucluc la curte din pricina asta.

— Bun. Cred că e logic să se poarte aşa. Dar nu e deloc convenabil pentru mine. Fitz, n-ai putea pur şi simplu să te duci să vorbeşti cu el? Să vezi dacă şi-a dat cumva seama că acest Selden Vestrit ar stăpâni Meşteşugul?

— El însuşi nu-l stăpâneşte, aşa că nu mi se pare cu putinţă să-i simtă aura în jurul lui Vestrit.

— Dar nu l-ai întrebat, nu-i aşa? a zis Chade, lăsându-şi din mână paharul cu vin.

L-am ridicat pe al meu şi am băut, ca să câştig câteva clipe.

— Nu, am spus, punându-l jos. Nu l-am întrebat.

M-a privit cu atenţie. Pe urmă a spus uluit:

— Voi doi v-aţi certat dintr-un motiv sau altul, nu-i aşa?

— Prefer să nu discut despre asta, am răspuns cu asprime.

— Hmm. Toate vin în momentul cel mai potrivit. Îi amestecăm pe negustorii din Bingtown cu Străinii şi, când treaba asta e în

[14] Prăjit (n. tr.).

toi, tu îi aduci o ofensă menestrelului favorit al reginei, după care vine cearta prostească dintre tine şi bufon, şi nu mai sunteţi niciunul bun de nimic.

S-a lăsat scârbit pe spătarul scaunului, de parcă am fi pus totul la cale cu gândul să-i facem lui greutăţi.

— Mă îndoiesc că bufonul ar putea intui cum stau lucrurile, am răspuns.

În ultimele trei zile, nu mă putusem hotărî să-i adresez mai mult de vreo zece cuvinte, dar n-aveam de gând să-i mărturisesc aşa ceva lui Chade. Dacă bufonul îmi observase cumva răceala, nu o luase în seamă. Îi poruncise lui Tom Badgerlock să nu lase pe nimeni să-i treacă pragul înainte de a-şi veni în fire, şi eu chiar asta făceam. Îmi petreceam cât mai puţin timp cu putinţă în odăile pe care le împărţeam cu el. De câteva ori văzusem, la întoarcere, mici semne că, în absenţa mea, fusese cineva acolo, şi nu era vorba doar de pajul Char, care făcea ordine. Jek venea şi pleca în lipsa mea, fiindcă recunoşteam parfumul ei aţâţător, care zăbovea mult în aer.

— Ei. S-ar putea să fie cum zici. S-a încruntat la mine. Ei, indiferent despre ce-ar fi vorba, aţi face bine să vă peticiţi repede ruptura. Când te frământă astfel de lucruri, nu eşti mai bun decât o ceapă degerată.

Am tras aer în adâncul pieptului ca să nu-mi ies din fire.

— Nu e singurul lucru pe care l-am avut pe cap zilele astea, am spus Scuzându-mă.

— Fireşte. Toţi avem pe cap mult prea multe. Ce-a vrut fiul tău alaltăieri, când a venit la castel? Cu el e totul bine?

— Nu tocmai.

Fusesem de-a dreptul uluit când îmi bătuse la uşă un băiat de la bucătărie ca să-mi spună că acolo, în curte, era un tânăr care mă căuta. Mă grăbisem să cobor şi-l găsisem pe Hap aşteptându-mă sub cerul liber şi părând furios şi sfios în acelaşi timp. Şi nu voise să între nici măcar în ghereta străjilor, deşi îl asigurasem că nu s-ar fi supărat nimeni. În ultima vreme, se învăţaseră toţi să mă vadă printre ei. Hap nu voia să-mi răpească mult timp, ştia că sunt ocupat, că trebuie să-mi văd de ale mele. Şi aşa începusem să mă simt vinovat, fiindcă ştiam că fusesem mereu ocupat în ultima vreme, adesea prea ocupat ca să trec pe la el când ar fi trebuit. Până când îşi făcuse curaj să-mi spună şi că Jinna îl dăduse afară, şi de ce-l dăduse, hotărârea

mea începuse deja să se clatine.

Se uitase tot timpul peste umărul meu, ca şi cum i s-ar fi adresat cerului mohorât.

— Aşa că, neavând niciun ban, în ultimele două nopţi am dormit pe unde am găsit cât de cât adăpost. Dar nu pot să fac la fel tot restul iernii. Şi n-am de ales, nu-mi rămâne decât să mă mut în casa ucenicilor, cu ceilalţi. Numai că… mi-e tare greu să-i cer găzduire meşterului Gindast după ce el m-a sfătuit de-atâtea ori să locuiesc acolo şi eu am refuzat de fiecare dată.

Asta fusese o noutate pentru mine.

— Te-a sfătuit să te muţi acolo? De ce? S-ar părea că economiseşte nişte bani dacă nu trebuie să-ţi dea de mâncare la dejun şi la cină.

Hap se foise amărât. Răsuflase adânc.

— Mi-o spune ori de câte ori nu-mi fac destul de bine treaba. Spune că, dacă aş dormi bine noaptea şi m-aş trezi odată cu ceilalţi, dacă aş veni la timp la muncă şi m-aş duce la timp la culcare, m-aş descurca mai bine. Îşi ferise privirea. Şi adăugase îmbufnat, dar cu mândrie: Spune că-şi dă seama că aş face treabă mai bună, mult mai bună, dacă n-aş fi somnoros dimineaţa. Eu i-am tot repetat că sunt în stare să-mi fac singur programul. Şi mi l-am făcut. Ei, am întârziat o dată sau de două ori, dar, de când am sosit în Buckkeep, am fost acolo în fiecare zi. Pe cuvântul meu.

O spusese ca şi cum eu aş fi avut îndoieli în privinţa asta. Iar eu nu-i spusesem că mă întrebam mereu dacă stătea la lucru cât i-o cerea meşterul.

Şovăisem puţin.

— Şi-atunci? De ce ai greutăţi? Dacă te-a sfătuit de mai multe ori să te muţi acolo, o să fie încântat când o să-i asculţi sfatul.

Hap păstrase tăcerea. Şi i se înroşiseră uşor urechile. Eu aşteptasem. În cele din urmă, îşi luase inima-n dinţi.

— Mă întrebam dacă n-ai putea tu să-i spui că ai hotărât c-o să-mi fie mai bine aşa. Ar fi mai simplu. Mai puţin stânjenitor.

I-am vorbit rostind rar cuvintele şi întrebându-mă dacă erau înţelepte.

— Mai puţin stânjenitor decât dacă i-ai da impresia că-i asculţi sfatul fiindcă n-ai încotro? Sau decât a fost când te-a dat Jinna afară fiindcă nu vrea să aibă necazuri din pricina ta?

Se înroşise ca racul şi ştiusem că vorbele mele îşi atinseseră

ţinta. Îmi întorsese spatele, gata să plece. Îl prinsesem de umăr şi-l strânsesem mai tare când încercase să se elibereze. Tresărise când îşi dăduse seama că nu putea scăpa din strânsoarea mea. Prin urmare, exerciţiile zilnice de pe terenul de instrucţie îmi fuseseră de folos. Puteam să ţin pe loc un flăcău care se smucea. Mare brânză! Aşteptasem până când nu se mai zvârcolise. Nu încercase să mă lovească, dar nici nu se întorsese cu faţa la mine. Îi vorbisem cu voce înceată, numai pentru urechile lui, nu şi pentru ale celor care căscau gura la mica noastră ceartă.

— Du-te chiar tu la Gindast, fiule. Poţi să-ţi salvezi obrazul faţă de ceilalţi ucenici povestindu-le că tatăl tău ţi-a cerut să te muţi împreună cu ei. Dar, până la urmă, Gindast o să te respecte mai mult dac-o să-i spui că te-ai gândit şi ţi-ai dat seama că e cel mai bine să locuieşti acolo. Şi n-ar trebui să uiţi că Jinna s-a purtat foarte frumos, nu numai cu tine, ci cu noi amândoi, prea frumos ca să poată fi răsplătită cu bani şi mult mai frumos decât merită oricare dintre noi. N-o ocoli fiindcă nu vrea necazuri în casă. Nu trebuie să primească belele în schimbul prieteniei pentru tine.

Îmi slăbisem strânsoarea, ca să se poată desprinde de mine, şi plecase furios. Nu ştiam ce făcuse apoi. Nu mă dusesem să verific. Îl lăsasem să-şi pună singur ordine în propria viaţă. Avea mâncare şi adăpost, dacă voia să le primească aşa cum îi erau oferite. Nu puteam face nimic mai mult pentru el. Mi-am îndreptat din nou gândurile către discuţia cu Chade.

— Lui Hap îi vine greu să se înveţe cu traiul în oraş, am recunoscut în faţa bătrânului asasin. În coliba noastră, odată ce-şi termina treburile, putea face ce voia cu timpul lui. Viaţa era mai simplă. Mai puţină rutină, mai multe altele de ales.

— Îmi imaginez că şi mai puţină bere, şi mai puţine fete, a adăugat Chade, iar eu am bănuit că, aşa cum se întâmpla de obicei, ştia, despre orice, mai multe decât lăsa să se vadă.

Dar a rostit cuvintele zâmbind şi nu m-am supărat. Nu numai fiindcă nu voise să ne insulte, nici pe mine, nici pe Hap, ci şi fiindcă era o uşurare să-l ştiu la fel de ascuţit la minte ca întotdeauna. Se părea că era cu atât mai înfloritor cu cât se încâlceau mai tare iţele intrigilor din castelul Buckkeep.

— Ei, ştii, sper că, în orice bucluc ar intra Hap, îmi poţi cere ajutorul. Dacă e nevoie. Fără să-mi dai nimic în schimb.

— Ştiu, am răspuns cu o oarecare brutalitate, şi el m-a lăsat să plec.

Trebuia să ne pregătim amândoi pentru evenimentele după-amiezii. El trebuia să se îmbrace aşa cum se cuvenea pentru ceremonia oficială de rămas-bun a Străinilor. Spera din răsputeri că onorurile şi darurile aveau să astupe toate rupturile şi să facă uitate toate neînţelegerile. Că aveau să plece a doua zi cu logodna consfinţită. Iar eu trebuia să-mi adun proviziile şi să trec la postul meu de spion, să privesc totul din acel punct de observare avantajos şi să reţin orice amănunt i-ar fi putut scăpa lui Chade.

El s-a dus în odăile lui să se pregătească. Pregătirile mele erau de cu totul alt soi. Mi-am luat o rezervă de lumânări, o pernă de pe patul lui şi o pătură, o sticlă cu vin şi ceva de-ale gurii. Mă aşteptam să stau ghemuit în ascunzătoare mai multe ore şi eram hotărât s-o preschimb de data asta într-un loc plăcut. Asprimea iernii luase castelul în stăpânire în ultimele câteva zile, iar în tunelele şi coridoarele secrete, nicidecum ospitaliere, domnea frigul.

Am strâns totul grămadă, dându-l de mai multe ori pe Gilly la o parte. Dihorul devenise prietenos în ultima vreme, mă întâmpina adulmecându-mă cu mustăţile fremătându-i ori de câte ori ne întâlneam prin încrengătura de coridoare tainice. Cu toate că-i plăcea atât de mult vânătoarea şi-şi lăsa trofeele peste tot ca să-şi demonstreze dibăcia, mă uimea adesea cerşind stafide şi bucăţele de pâine. Dar nu le mânca, părea mai încântat să le ascundă în spatele raftului cu manuscrise sau pe sub fotolii. Mintea i se repezea în toate părţile, ca un colibri, cercetătoare şi neobosită. Ca mai toate animalele, nu era deloc interesant să se lege de un om. Ne atingeam adesea unul pe altul cu Harul, dar nu comunicam niciodată. Era totuşi intrigat de tot ce făceam şi mă urmărea curios când străbăteam culoarele înguste.

Am sosit înainte de începerea banchetului de rămas-bun şi am avut timp berechet pentru pregătiri. Mi-am aşezat perna pe un taburet şubred pe care-l găsisem pe drum şi mi-am lăsat alături de el mâncarea, dincolo de care mi-am pus lumânarea aprinsă şi pe cele de rezervă. M-am instalat, mi-am pus pătura pe umeri şi m-am înfăşurat în ea, apoi m-am uitat prin gaura de observare. Am constatat, mulţumit, că era plasată foarte

avantajos. Vedeam daisul înalt şi aproape o treime din restul sălii.

Decoraţiunile de iarnă din Sala Mare fuseseră reînnoite. Tocurile uşilor şi şemineurile erau încadrate de crengi de brad şi de ghirlande, iar menestrelii cântau în surdină în timp ce oaspeţii intrau rând pe rând şi-şi căutau locurile. Totul îmi amintea în foarte mare măsură de ceremonia de logodnă, pe care o urmărisem dintr-un alt unghi. Pânzeturi brodate acopereau mesele lungi, iar pâinea, fructele uscate şi vinul aşteptau oaspeţii. Tămâia din sud, un dar al negustorilor din Bingtown, îşi răspândea în aer parfumul dulce. De data asta, ducii şi ducesele şi-au făcut intrarea cu mai puţină ceremonie. Bănuiam că până şi nobilimea începuse să se sature de toate festivităţile şi de toată pompa din ultima vreme. Am observat, cu interes, că solii din Bingtown au intrat odată cu mica nobilime şi au fost aşezaţi la o bună distanţă de daisul Străinilor. M-am întrebat dacă stăteau destul de departe unii de alţii ca să nu iasă scântei.

La asta mă gândeam când a intrat grupul lui Arkon Bloodblade. Păreau cu toţii foarte bine dispuşi şi hainele lor extravagante erau din nou o imitaţie a modei din Buckkeep. Blănurile grele fuseseră înlocuite cu satin şi catifea, dantela abunda, iar culorile dominante erau roşu şi portocaliu. I, bizar, vestimentaţia aceea îi prindea pe toţi, bărbaţi şi femei. Excesul barbar cu care ne adoptaseră moda devenise un stil al lor. Iar faptul că imitau o parte dintre obiceiurile noastre îmi spunea că aveau să se deschidă în curând uşile pentru orice soi de negoţ. Dacă Arkon Bloodblade avea de spus un cuvânt cu greutate.

Peottre Blackwater şi Elliania nu îi însoţeau.

Încă nu-şi făcuseră apariţia când regina şi prinţul s-au îndreptat spre daisul înalt, cu Chade, sobru, în urma lor. Am văzut ochii lui Kettricken mărindu-se de o exasperare pe care n-a lăsat-o să-i atingă zâmbetul. Prinţul Dutiful avea un aer rezervat, plin de demnitate, părând să nu observe că logodnica lui nu găsise de cuviinţă să ia parte la ceremonia desfăşurată cu prilejul plecării sale. După ce Farseerii s-au aşezat la locurile lor, a urmat o mică pauză stânjenitoare. În mod normal, regina ar fi trebuit să le poruncească slujitorilor să toarne vin şi să toasteze în cinstea onoraţilor oaspeţi. Lumea tocmai începuse să bombăne când în uşa sălii a apărut Peottre Blackwater. Îşi

păstrase îmbrăcămintea de Străin, din piele împodobită cu lanţuri, dar bogăţia blănurilor şi a aurului de pe braţe spunea că-i acordase ţinutei sale cea mai mare atenţie. A rămas în cadrul uşii până s-a stins murmurul stârnit de apariţia lui. Pe urmă s-a tras în tăcere deoparte şi a intrat Narcesca. Alcătuit din mărgele de culoarea fildeşului, narvalul, blazonul descendenţei ei materne, îi împodobea tunica de piele tivită cu blană albă, probabil de vulpe de zăpadă. Purta fustă şi pantofi din piele de focă. Şi nicio bijuterie pe degete şi pe braţe. Negru ca noaptea, părul i se revărsa liber pe spate şi avea pe cap o podoabă albastră stranie, aproape ca o coroană. Îmi amintea de ceva, dar nu izbuteam să-mi dau seama de ce anume.

S-a oprit o clipă în uşă. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Kettricken şi a susţinut-o. Cu capul sus, a străbătut încăperea în lung, îndreptându-se spre daisul înalt, cu Peottre Blackwater mergând încet în spatele ei. O lăsă să-l conducă într-o măsură suficientă pentru ca prezenţa lui să nu distragă atenţia de la a ei, dar, ca întotdeauna, stătea destul de aproape ca s-o apere dacă ar fi încercat cineva să-i facă vreun rău. Elliania s-a uitat în ochii reginei tot timpul, chiar şi când a urcat treptele daisului. Când a ajuns în sfârşit în faţa lui Kettricken, a făcut o reverenţă solemnă, dar nu şi-a plecat fruntea şi nici nu şi-a desprins privirea de a reginei.

— Mă bucur mult că ni te-ai alăturat, a spus Kettricken cu căldură în vocea înceată.

Sinceritatea tonului ei nu era prefăcută.

Mi s-a părut, pentru o clipă, că în privirea Narcescăi s-a strecurat o îndoială trecătoare. Însă hotărârea ei a părut să se întărească. Când a vorbit, vocea tânără i-a răsunat înaltă şi limpede, în cuvintele clare, răspicate. Voia să fie auzită de toată lumea.

— Sunt aici, regină Kettricken a celor Şase Ducate. Dar, din păcate, încep să mă îndoiesc că mă voi alătura vreodată vouă, ca soţie a fiului tău.

S-a răsucit şi a măturat uşor cu privirea întreaga adunare. Tatăl ei stătea cu spatele foarte drept. Am bănuit că nu se aşteptase să audă aşa ceva şi se străduia să-şi ascundă surprinderea. Privirea şocată a reginei fusese imediat înlocuită de o mască rece, politicoasă.

— Cuvintele tale mă dezamăgesc, narcescă Elliania

Blackwater din Rimele Zeului.

Kettricken n-a spus nimic mai mult. N-a rostit nicio întrebare care să ceară răspuns. Am văzut o Elliania şovăind, căutând cu stângăcie ceva care s-o conducă la discursul plănuit. Se aşteptase, fără îndoială, la o reacţie mai viguroasă, care să pretindă explicaţii. În lipsa unei astfel de introduceri, s-a văzut nevoită să-şi îndulcească tonul, acordându-i cu regretul curtenitor al reginei.

— Găsesc că această logodnă nu e pe măsura aşteptărilor mele, care sunt şi ale casei mamelor mele. Mi s-a spus că vin aici pentru a promite mâna mea unui rege. Am descoperit în schimb că îi este oferită unui băieţel care nu e decât prinţ, nu e nici măcar prinţ moştenitor, aşa cum îl numiţi aici pe cel care învaţă ce îndatoriri impune Coroana. Asta nu-mi satisface aşteptările.

Kettricken nu s-a grăbit să răspundă. A lăsat să se stângă ecoul vorbelor fetei. Pe urmă a vorbit cu simplitate, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil prea mic ca să înţeleagă. Şi a părut o femeie matură, răbdătoare, care-i vorbea unei fetiţe îndărătnice.

— Narcescă Elliania, e mare păcat că nu te-a învăţat nimeni nimic despre obiceiurile noastre în această privinţă. Prinţul Dutiful trebuie să împlinească măcar şaptesprezece ani înainte de a fi declarat prinţ moştenitor. Pe urmă, ducii săi vor hotărî dacă va fi sau nu încoronat ca rege. Cred că n-o să dureze mult până când va dobândi această responsabilitate.

În timp ce vorbea, şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la duci şi la ducese. Recunoscându-le rolul, le aducea un omagiu, iar ei o ştiau. Cei mai mulţi au dat din cap, cu aerul unor înţelepţi. Totul mersese ca uns.

Cred că Elliania a simţit că scăpa frâiele din mâini. A vorbit cu glas ceva cam strident şi poate cu o secundă cam prea repede.

— N-are importanţă. Dacă accept acum să devin logodnica prinţului Dutiful, nu poate nimeni nega că risc să-mi leg soarta de a unui prinţ care s-ar putea să nu fie proclamat rege niciodată.

În timp ce-şi trăgea răsuflarea, s-au strecurat, calme, vorbele lui Kettricken:

— Aşa ceva e aproape imposibil, narcescă Elliania.

Am simţit cum îl incita pe Dutiful orgoliul, de parcă ar fi fost al

meu. În spatele măştii lui calme, de muntean, se ascundea firea iute a unui Farseer. Legătura noastră prin Meşteşug vibra în ritmul furiei lui crescânde.

Calmează-te. Lasă totul în seama reginei.

M-am străduit să-mi trimit sfatul ca pe un fir subţire, bine întins între noi.

Cred că aşa trebuie, mi-a răspuns, nu cu aceeaşi prudenţă. *Oricât de mult mi-ar displăcea. Aşa cum trebuie să suport şi căsătoria asta aranjată.*

Înfierbântat de provocare, nu se controla prea puţin, ci deloc. Am tresărit şi m-am uitat la negustorul cu văl din Bingtown. Selden Vestrit stătea foarte ţeapăn şi poate că îşi încorda atenţia pur şi simplu fiindcă era interesat, ca toţi ceilalţi trimişi ai Bingtownului, de discuţia între regină şi narcescă. Numai că stătea mult prea neclintit, ca şi cum ar fi ascultat cu toţi porii. Mă temeam de el.

— N-are importanţă! a repetat Narcesca şi, de data asta, accentul ei a stâlcit mai tare cuvintele.

O vedeam pierzându-şi aplombul, dar continua cu încăpăţânare. Nu mă îndoiam că-şi repetase îndelung discursul în camera ei, dar îl rostea fără fineţe şi fără niciun gest. Nu erau decât cuvinte, ca tot atâtea pietre azvârlite cu disperare. Fără îndoială, mulţi îşi închipuiau că voia să scape de logodnă. Însă eu aveam alte bănuieli.

— Totuşi, dacă trebuie să accept acest obicei şi să făgăduiesc că mă voi mărita cu un prinţ care s-ar putea să nu ajungă niciodată rege, atunci mi se pare echitabil şi bine să cer în schimb să se respecte o tradiţie a poporului meu.

Mi-a fost imposibil să urmăresc reacţiile zugrăvite de pe toate chipurile. Însă am avut grijă să n-o scap pe a lui Arkon Bloodblade. Nu mă îndoiam că discursul fiicei sale era, pentru el, o surpriză deplină. Totuşi a părut încântat când a auzit-o vorbind despre tradiţia aceea. Pe de altă parte, m-am gândit, era un om care savura orice provocare şi orice joc de noroc, şi căruia îi plăcea să facă impresie. O lăsa să tulbure apele şi aştepta să vadă ce aveau să scoată la suprafaţă. Ar fi putut fi în avantajul lui. Dintre cei aşezaţi alături de el, unii nu păreau atât de optimişti. Schimbau priviri îngrijorate, temându-se că insolenţa fetei putea să pună în pericol logodna şi toate înţelegerile lor negustoreşti.

Faţa prinţului Dutiful a început să se împurpureze. Îl vedeam şi îl simţeam străduindu-se să-şi păstreze seninătatea. Kettricken a rămas calmă aproape fără efort.

— Poate că e acceptabilă, a răspuns încet, tot ca şi cum ar fi făcut pe placul unui copil. Vrei să ne spui ce cere această tradiţie?

Narcesca Elliania părea să-şi dea seama că nu se află într-o postură favorabilă. Şi-a îndreptat spatele şi a răsuflat adânc înainte de a vorbi.

— În ţara mea, pe Runele Zeului, se obişnuieşte ca, atunci când au îndoieli în ceea ce priveşte stirpea sau caracterul bărbatului care vrea să se însoare cu o femeie, mamele ei să-i ceară să treacă printr-o încercare pentru a dovedi că e demn de ea.

Şi gata. Insulta era destui de gravă pentru ca niciun duce să nu-şi învinovăţească regina dacă rupea imediat logodna şi alianţa. Nu, nu i-ar fi găsit nicio vină, deşi pe chipul multora orgoliul se războia cu dorinţa de câştig negustoresc. Ochii zvâcneau în toate părţile în vreme ce ducii şi ducesele îşi puneau întrebări din priviri, cu feţe încă neclintite şi cu buzele strânse. Dar, înainte a apuca regina să tragă aer în piept ca să-şi rostească răspunsul, Narcesca a continuat:

— Fiindcă stau în faţa voastră fără mamele mele, care să vorbească în numele meu, îi voi cere eu însămi prinţului să-mi ofere dovada că mă merită.

Eu unul o cunoscusem pe Kettricken pe vremea când era fiica Sacrificiului Munţilor, înainte de a deveni regina celor Şase Ducate. Pe vremea când fetiţa în care abia înmugurea femeia se transforma nu numai în femeie, ci şi în regină. Poate că alţii fuseseră alături de ea mai multă vreme, sau se aflaseră în preajma ei mai de curând, dar cred că, mulţumită faptului că o cunoscusem atunci, la începuturi, o puteam citi mai bine decât oricine altcineva. Mişcarea abia schiţată a buzelor sale mi-a spus cât de dezamăgită era. Atâtea luni în care se înaintase cu o chinuitoare trudă către alianţa dintre cele Şase Ducate şi Insulele Străine erau spulberate în grabă de cuvintele unei fetiţe impetuoase. Uitându-se cu neîncredere la Dutiful, Elliania se uitase cu neîncredere la întregul regat.

Şi faptul nu putea fi trecut cu vederea, nu din pricina amorului propriu matern, ci fiindcă bagateliza alianţa cu cele Şase

Ducate. Mi-am ţinut răsuflarea aşteptând s-aud cum punea Kettricken capăt negocierilor. Priveam atât de concentrat faţa reginei, încât n-am întrezărit decât cu coada ochiului încercarea discretă şi eşuată a lui Chade de a-şi pune mâna pe umărul lui Dutiful, împiedicându-l să se ridice vijelios în picioare.

— Accept provocarea.

Vocea prinţului a răsunat tânără şi puternică. Încălcând tot ce ţinea de protocol, s-a îndepărtat de scaunul său şi s-a oprit în faţa Narcescăi, de parcă ar fi fost de fapt vorba de o ceartă între îndrăgostiţi. Gestul lui părea s-o excludă pe regină, ca şi cum ea n-ar fi avut niciun cuvânt de spus.

— O accept, dar nu ca să mă dovedesc demn de mâna ta, narcescă. Nu vreau să-ţi dovedesc nimic ţie, şi nimănui altcuiva. O accept pentru că nu vreau să văd zilele de negociere a păcii între popoarele noastre în pericol să se irosească din pricina unei fete orgolioase care se îndoieşte de mine.

Elliania i-a răspuns la fel de rănită în mândria ei, reîncepând brusc să ne vorbească clar, fără cusur.

— Pentru mine n-are aproape nicio importanţă de ce o faci. Atâta vreme cât însărcinarea e îndeplinită.

— Şi care e însărcinarea? a întrebat el.

— Prinţe Dutiful, a spus regina.

Niciunui fiu n-ar fi trebuit să-i scape înţelesul acestor cuvinte. Strigându-l pe nume, Kettricken îi poruncea să tacă şi să se retragă pe scaunul lui. Numai că prinţul n-a părut nici măcar să le fi auzit. Îşi îndrepta întreaga atenţie asupra fetei care îl umilise şi care-l nesocotise cu dispreţ când încercase să-şi ceară scuze.

Elliania a respirat adânc. Şi, când a început să vorbească, am recunoscut clar stilul spilcuit al unui discurs îndelung repetat. Ca un gonaci care simte în sfârşit teren solid sub picioare, s-a năpustit pe urmele vânatului.

— Ştii puţine lucruri despre Runele Zeului, prinţe, şi încă şi mai puţine despre legendele noastre. Mulţi cred că dragonul numit Icefyre e o legendă, dar eu te asigur că e real. Tot atât de real cum au fost dragonii voştri, din cele Şase Ducate, când au trecut în zbor pe deasupra satelor noastre, răpindu-le locuitorilor amintirile şi raţiunea.

Cuvinte amare, care nu le puteau trezi oamenilor din cele Şase Ducate decât amintiri şi mai amare. Cum îndrăznea să se

plângă de ceea ce-i făcuseră dragonii noştri poporului ei, după ce ne provocaseră anii de raiduri şi de transformări în neoameni? Se aventura într-un joc cu focul, aţâţându-l cu fiecare cuvânt. Cred că singurul lucru care a salvat-o a fost dramatismul absolut al situaţiei. Huiduielile ar fi amuţit-o dacă n-ar fi ars toată lumea de curiozitate să afle ce era acel Icefyre. Până şi negustorii din Bingtown au devenit brusc mai atenţi.

— „Legenda” noastră spune că Icefyre, dragonul negru din Runele Zeului, doarme adânc în miezul gheţarului de pe Insula Aslevjal. E cufundat într-un somn magic, care-i păstrează focul vieţii până în clipa când îl va trezi o mare nevoie de ajutor a poporului de pe Runele Zeului. Atunci se va smulge din strânsoarea gheţarului şi va veni să ne salveze.

Ellianía a tăcut şi şi-a plimbat încet privirea prin întreaga sală. A continuat cu voce calmă, lipsită de căldura oricărui sentiment:

— N-ar fi trebuit să se întâmple când au zburat dragonii voştri pe deasupra noastră? Atunci am avut, cu siguranţă, mare nevoie de ajutor. Însă eroul n-a izbutit să se trezească. Şi, ca orice alt erou care îşi nesocoteşte îndatoririle, merită să moară pentru asta. Narcesca s-a întors spre Dutiful. Adu-mi capul lui Icefyre. Atunci voi şti că, spre deosebire de el, eşti un erou merituos. Şi mă voi cununa cu tine şi-ţi voi fi o soţie desăvârşită, chiar dacă nu vei ajunge niciodată regele celor Şase Ducate.

L-am simţit pe Dutiful gata să dea răspunsul pe loc. *NU,* i-am interzis-o atunci şi, pentru prima oară de când mă folosisem fără să vreau de Meşteşug ca să-i poruncesc să nu mă înfrunte şi să-i întipăresc asta în minte, am sperat din toată inima că izbutisem s-o fac bine şi că avea să mi se supună.

Şi speranţa mi s-a îndeplinit. L-am simţit izbindu-se de barieră ca un iepure ajuns la capătul laţului capcanei. Aidoma iepurelui, s-a zbătut, încercând să scape de opreliştea sufocantă a poruncii mele. Dar am simţit că, spre deosebire de iepure şi cu toate că-l stăpâneau panica şi furia, s-a întrebat ce îl sugruma. Iute ca gândul, şi-a săltat capul şi l-am simţit, aproape ca pe un vârf de deget, urmărind laţul până la mine.

L-a tăiat. Nu cu uşurinţă. Cu o clipă înainte de a pierde legătura cu el, am simţit cum îi ţâşnea sudoarea din piele. Pentru mine a fost ca şi cum m-aş fi izbit cu fruntea de o nicovală; m-am clătinat sub forţa loviturii, dar n-am avut când să mă gândesc la durere. Fiindcă mi-am dat brusc seama că

ochii de un albastru palid ai negustorului cu văl se zăreau într-adevăr prin dantela diafană care-i acoperea faţa. Şi se holba, dar nu la prinţ, ci în direcţia găurii în spatele căreia stăteam nevăzut. În timp ce mă rugam să nu fi fost nimic altceva decât o coincidenţă bizară, tânjeam să mă ghemuiesc, pitindu-mă, cu ochii închişi, până când avea să treacă privirea lui dincolo de mine.

Dar n-am putut. Trebuia să-mi fac datoria, nu doar ca Farseer, ci şi ca a doua pereche de ochi a lui Chade. Am continuat să mă uit în sala de dincolo de perete. Capul îmi zvâcnea de durere, iar Selden Vestrit continua să se holbeze la peretele care ar fi trebuit să mă ascundă. Şi pe urmă Dutiful a vorbit.

A răspuns cu voce tunătoare, vocea lui Verity, voce de bărbat.

— Primesc provocarea!

Totul se întâmplase atât de repede! Am auzit icnetul lui Kettricken. N-avusese timp să formuleze un refuz. A urmat o tăcere uluită. Străinii, printre care şi Arkon Bloodblade, schimbau priviri îngrijorate la gândul că prinţul celor Şase Ducate ar fi putut să le măcelărească dragonul. Mesele celor din regatul nostru erau dominate de ideea, aproape palpabilă, că Dutiful nu era obligat să accepte provocarea Străinei. L-am văzut pe Chade strângând din pleoape şi crispându-se. Însă, o clipă mai târziu, ochii bătrânului asasin s-au deschis, mari şi sticlind de speranţă. Fiindcă în aer se înălţau urale, nu doar de la mesele celor Şase Ducate, ci şi de la ale Străinilor. Entuziasmul tânărului care mugise ca un taur anunţând că primea provocarea era mai puternic decât orice urmă de raţiune a tuturor celor de faţă. Până şi eu mi-am simţit pieptul umflându-se de mândrie pentru tânărul prinţ Farseer. Ar fi putut să refuze provocarea, ar fi fost îndreptăţit s-o facă, fără să i se ştirbească onoarea. Însă el o primise cu braţele deschise, sfidând presupunerea insultătoare a Străinilor care nu-l credeau demn de Narcesca lor. Am presupus că, la mesele lor, unii făceau deja prinsoare că băiatul avea să dea greş. Dar, chiar dacă n-avea să izbândească, acceptând fără şovăire provocarea, crescuse în ochii lor. Poate că, la urma urmelor, n-o măritau pe Elliania cu un prinţ al ţăranilor. Poate că în venele lui curgea un strop de sânge fierbinte.

Şi am văzut pentru prima oară privirile consternate, aproape îngrozite, ale negustorilor din Bingtown. Selden Vestrit nu se

mai holba la perete. Gesticula frenetic, străduindu-se cu disperare să se facă auzit de cei de la masa lui în vacarmul care umpluse Sala Mare.

Am întrezărit-o pe Starling Birdsong. Sărise pe masă şi capul i se rotea în toate părţile ca o morişcă asaltată de vânturi, într-o încercare de a surprinde toate amănuntele scenei, reacţiile tuturor şi toate comentariile. Dacă despre cele ce se petreceau avea să scrie cineva un cântec, ea avea să fie aceea.

— N-am terminat! a strigat prinţul Dutiful, acoperind larma din jur.

Şi în încreţiturile din jurul ochilor lui era ceva care mi-a prevestit un pericol.

— Eda, fie-ţi milă, m-am rugat, dar niciun zeu şi nicio zeiţă nu puteau să-l oprească.

Excitarea şi încăpăţânarea îi licăreau deopotrivă în privire şi mă temeam de ceea ce urma să spună. La strigătul lui, rumoarea din Sala Mare a încetat brusc. A vorbit din nou cu voce mai scăzută pentru urechile Narcescăi. Dar, în liniştea deplină din încăpere, toată lumea l-a auzit cât se putea de clar.

— Am şi eu o provocare. Pentru că, dacă eu trebuie să mă dovedesc demn de Narcesca Elliania, care nu poate spera să ajungă regină nicăieri dacă nu-mi oferă mâna ei, cred că e cazul să se dovedească ea că e demnă să fie regina celor Şase Ducate.

A fost rândul lui Peottre să tresară şi să pălească, Căci încă nu se stinseseră bine cuvintele de pe buzele prinţului, când fata a şi răspuns:

— Spune-mi care e provocarea!

— Ţi-o spun, n-ai teamă!

Dutiful a tras aer în piept. Cei doi tineri se priveau în ochi. Se sinchiseau atât de puţin de prezenţa noastră, a tuturor celorlalţi, încât era ca şi cum s-ar fi aflat singuri într-un deşert. Nu se ţintuiau cu priviri fixe, ci pline de viaţă, de parcă s-ar fi văzut prima oară în clipa când se încleştaseră în acea luptă a voinţelor.

— După cum poate că ştii, tatăl meu nu era decât „prinţ moştenitor” când a plecat la luptă pentru salvarea celor Şase Ducate. Nu-l călăuzea aproape nimic mai mult decât curajul său când a pornit în Căutarea Străbunilor care aveau să ne vină în ajutor pentru a pune capăt războiului purtat de poporul tău

împotriva noastră.

Prinţul a tăcut, m-am gândit eu, aproape ca şi cum ar fi vrut să se convingă că spusele lui îşi atinseseră scopul. Elliania a păstrat o tăcere de gheaţă, continuând să-l studieze cu atenţie. El a reînceput brusc să vorbească.

— După ce s-au scurs mai multe luni fără nicio veste de la el, mama, care, între timp, ajunse regina asediată de duşmani, dar legitimă, a celor Şase Ducate, a plecat pe urmele lui. Cu numai o mână de însoţitori, l-a căutat, l-a găsit şi l-a ajutat să trezească dragonii din regatul nostru.

O altă pauză. Pe care Elliania a refuzat din nou s-o umple cu cuvinte.

— Fiindcă ea şi-a dovedit meritele alăturându-i-se tatălui meu în încercarea sa de a trezi dragonii, mi se pare potrivit să joci un rol asemănător în încercarea mea de a-l ucide pe dragonul din ţara voastră. Vino cu mine, narcescă Elliania. Îndură greutăţile umăr la umăr cu mine şi fii martora faptei pe care-o voi săvârşi spre a-ţi îndeplini dorinţa. Iar dacă nu există niciun dragon pe care să-l ucid, depune mărturie după ce te vei fi convins cu ochii tăi. Dutiful s-a întors brusc spre restul încăperii şi şi-a înălţat glasul într-un strigăt: Pentru ca nimeni dintre cei aici de faţă să nu poată spune vreodată că numai cele Şase Ducate au dorit uciderea dragonului Icefyre! Narcesca voastră, cea care i-a cerut moartea, să ia parte la omorârea lui, alături de mine. S-a răsucit din nou către ea şi şi-a coborât glasul până la o şoaptă suavă: Dacă îndrăzneşte!

Buzele ei s-au curbat a dispreţ.

— Îndrăznesc.

Dacă ar fi rostit mai mult de un singur cuvânt, celelalte n-ar mai fi fost auzite, pentru că sala a prins să vuiască. Peottre încremenise, palid şi nemişcat ca o statuie de gheaţă, însă toţi ceilalţi, chiar şi tatăl Ellianiei, băteau în mese. Au început cu toţii, brusc, în limba lor şi în sala mare a unui castel străin, un cântec monoton, ritmat, despre hotărâre şi sete de sânge, mai potrivit pentru vâslaşii de pe o corabie de piraţi decât pentru negociatori. Lorzii şi doamnele din cele Şase Ducate strigau unii la alţii ca să se facă auziţi. Unii erau de părere că Narcesca meritase să fie provocată cu dispreţ de prinţ, iar alţii mergeau până la a spune că fata Străină dăduse un răspuns plin de curaj şi că poate în ea se ascundea o regină demnă de cele Şase

Ducate.

În mijlocul tuturor, regina mea rămăsese dreaptă şi neclintită, privindu-şi fiul în tăcere. Am văzut buzele lui Chade mişcându-se când i-a dat un sfat, pe şoptite. Ea a oftat. Am bănuit ce-i spusese el. Era prea târziu ca să mai schimbe ceva; cele Şase Ducate trebuiau să meargă înainte, pe calea deschisă de lovitura dată de prinţ. Nu departe de ei, în lateral, Peottre se străduia să-şi mascheze groaza profundă. Iar în faţa lor, prinţul şi Narcesca stăteau în picioare, duelându-se din priviri.

Regina a vorbit cu voce joasă, pentru început doar ca să facă linişte în sală.

— Onoraţi oaspeţi şi voi, domnii şi doamnele mele, vă rog să m-ascultaţi.

Vacarmul s-a stins încet, cu loviturile de la masa străinilor s-au domolit treptat, fiind ultimele care au încetat. Kettricken a răsuflat adânc şi i-am văzut hotărârea întipărită pe trăsăturile feţei. Nu s-a întors spre Arkon Bloodblade şi spre masa lui, ci spre locul unde ştia că se afla în clipa aceea puterea. Şi-a îndreptat privirea în direcţia Narcescăi, dar ştiam că de fapt se uita la Peottre Blackwater.

— S-ar părea că am ajuns la o înţelegere bine stabilită. Prinţul Dutiful este astfel logodit cu Narcesca Elliania Blackwater din Runele Zeului, dacă el îi va aduce Narcescăi capul dragonului negru Icefyre, iar ea îl va însoţi ca să fie martoră la îndeplinirea acestei îndatoriri.

— AŞA SĂ FIE! a tunat Arkon Bloodblade, fără să-şi dea seama că dreptul de a hotărî nu-i aparţinuse lui niciodată.

Peottre a încuviinţat cu gravitate, dând de două ori din cap în tăcere. Iar Narcesca Elliania s-a întors spre regina mea ridicându-şi bărbia.

— Aşa să fie, a spus şi ea, şi negocierea s-a încheiat.

— Aduceţi mâncarea şi vinul! a poruncit regina pe neaşteptate.

Nu astfel cerea eticheta să înceapă banchetul, dar am bănuit că simţea nevoia să se aşeze şi că un pahar cu vin ar fi fost un întăritor bine-venit. Eu unul tremuram, nu doar fiindcă mă temeam de ceea ce putea ieşi în final din toate astea, ci şi din pricina durerii ce-mi zvâcnea în cap, stârnită de Dutiful când tăiase legătura care-mi dăduse putere asupra lui. La semnul lui Chade, menestrelii au început brusc să cânte, în vreme ce

şuvoiul servitorilor pătrundea în sală. Toată lumea s-a aşezat la locul său, chiar şi Starling, care a coborât cu graţie de pe masă în braţele soţului ei, aflate în aşteptare. Molipsit de buna dispoziţie a întregii curţi, bărbatul a învârtit-o înainte de a o lăsa cu picioarele pe podea. Indiferent pentru ce s-ar fi certat, se părea că se împăcaseră.

Ca şi cum ar fi simţit că mă întrebam cum izbutise să scape de porunca dată de mine prin Meşteşug, Dutiful mi-a pătruns pe neaşteptate în minte.

Tom Badgerlock, pentru asta o să-mi dai mai târziu socoteală.

Şi m-a părăsit la fel de brusc. Când am încercat, şovăitor, să ajung la el, pur şi simplu avea uşa închisă pentru mine. Ştiam că se afla acolo, dar nu reuşeam să găsesc nimic de care să trag ca să-i deschid mintea în faţa mea. Nu era semn bun. Îl înfuriasem şi probabil că încrederea care ne lega se zdruncinase din temelii. Aşa ceva n-avea să m-ajute să-i dau lecţii cu mai multă uşurinţă. Mi-am înfăşurat pătura mai strâns în jurul umerilor.

Jos, în sală, numai negustorii din Bingtown nu erau exaltaţi. Vorbeau încet, doar între ei. Ceea ce nu-i împiedica totuşi să-şi umple din belşug farfuriile şi paharele. Numai Selden Vestrit părea adâncit în gânduri. Nu mai avea nimic în farfurie şi pahar şi părea să se uite-n gol.

Însă la toate celelalte mese se discuta cu însufleţire şi toată lumea mânca lacom, ca oştenii abia întorşi de pe câmpul de luptă. Entuziasmul părea palpabil, ca şi sentimentul de triumf. Se făcuse. Cel puţin pe moment, cele Şase Ducate şi Insulele Străine aveau o înţelegere temeinică. Meritul era al reginei, fireşte, dar şi al prinţului, căruia i se aruncau priviri mult mai laudative decât înainte. Fără nicio îndoială, tânărul le dovedise deopotrivă nobililor din regatul său şi Străinilor că era plin de curaj.

Oaspeţii şi-au îndreptat tot mai mult atenţia asupra mâncării şi a băuturii. Un menestrel a început un cântec vesel şi discuţiile s-au împuţinat când pofta de mâncare şi-a intrat în drepturi. Am destupat sticla cu vin pe care-o luasem cu mine şi mi-am desfăcut şervetul, din care am scos pâine, carne şi brânză. Dihorul a apărut ca prin farmec şi şi-a pus lăbuţele din faţă pe genunchiul meu. Am rupt o bucată de carne pentru el.

— Un toast! a strigat cineva din sală. În cinstea prinţului şi a Narcescăi!

Cuvintele au dezlănţuit urale zgomotoase.
Mi-am ridicat sticla zâmbind amar şi am băut.

Capitolul XIV

MANUSCRISE

Pescarul Owen trăia pe insula rună numită Fedois. Casa mamelor soţiei sale era din lemn şi piatră şi se afla la o bună distanţă deasupra nivelului fluxului, fiindcă acolo apa poate urca uneori foarte mult şi alteori foarte puţin. Era un loc bun. Pe plaja dinspre miazănoapte găseai moluşte gustoase, iar sub gheţar păşunea era destul de întinsă pentru ca nevasta lui să-şi poată hrăni cele trei capre proprii dintr-o turmă numeroasă, deşi era una dintre fiicele tinere. Adusese pe lume doi fii şi o fiică, şi toţi îl ajutau la pescuit. Nu le lipsea nimic şi asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru el. Dar nu era.

În zilele cu văzduhul limpede, un om cu vederea ageră de pe Fedois putea zări insula Aslevjal, cu gheţarul ei scânteind albastru sub cerul azuriu. Toată lumea ştie că iarna, la data când urcă fluxul cel mai puţin, o barcă se poate aventura pe sub poalele gheţarului, căutând o cale către centrul insulei. Şi toată lumea ştie că acolo doarme dragonul, cu o comoară împrăştiată în jurul său. Unii spun că un bărbat curajos poate ajunge la Icefyre, care doarme captiv în răceala gheţii, ca să-i ceară să-i îndeplinească o dorinţă, şi mai spun şi că trebuie să fii şi lacom, şi nesăbuit ca să faci aşa ceva. Fiindcă se zice că Icefyre nu-i dă unui astfel de om numai ce cere, ci şi ceea ce merită, şi că nu e vorba întotdeauna de noroc şi de aur. Ca să ajungi astfel la Icefyre, trebuie să fii foarte iute, să aştepţi să scadă apa de sub gheţar şi să te repezi sub el imediat ce-ţi alunecă barca printre suprafaţa ei şi acoperişul de gheaţă. Odată ajuns în interiorul acelui safir rece, trebuie să-ţi numeri bătăile inimii, pentru că, dacă zăboveşti prea mult, vine fluxul şi eşti zdrobit între apă şi gheaţă. Şi nu e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla dacă te aventurezi acolo. Sunt puţini cei care povestesc că au văzut locul acela, şi, dintre ei, puţini spun adevărul.

Owen ştia toate acestea, pentru că le auzise de la mama lui, şi de la nevasta lui, şi de la mama nevestei.

— N-ai de ce să te duci să cerşeşti la uşa dragonului, îl preveniseră ele. Fiindcă n-o să primeşti nimic mai bun decât ar primi un cerşetor nesăbuit ajuns la uşa noastră.

Până şi cel mai mic dintre fiii săi, care nu văzuse decât şase ierni, ştia că aşa stăteau lucrurile. Însă fiul său cel mare avea şaptesprezece ani şi-n inimă, şi-n vintre îi ardea focul dragostei pentru Gedrena, fiica lui Sindre şi a mamelor Lindsfall. Era o mireasă bogată, care nu şi-ar fi ales drept soţ un fiu de pescar. Aşa că băiatul bâzâia la urechea lui Owan ca un ţânţar noaptea, văietându-se şi mormăind că, dacă ar fi avut curaj să-i facă o vizită lui Icefyre, s-ar fi îmbogăţit amândoi.

Bârlogul lui Icefyre – manuscris din Insulele Străine

Străinii au plecat în dimineaţa următoare, în ceasul din zori al fluxului. Nu-i invidiam pentru călătoria care îi aştepta. Ziua era posomorâtă şi friguroasă, şi vântul aducea stropi fini de pe crestele valurilor. Însă ei nu păreau să se sinchisească de asprimea vremii, o acceptau, făcea parte din viaţa lor de zi cu zi. Auzisem că o procesiune coborâse către port, pentru un rămas-bun oficial în clipa îmbarcării Ellianiei pe corabia care urma s-o ducă înapoi, pe Runele Zeului. Dutiful se aplecase asupra mâinii ei şi şi-o sărutase. Ea răspunsese cu o reverenţă pentru el şi cu una pentru regină.

Peottre fusese ultimul care-şi luase rămas-bun de la Farseeri. Şi tot el o escortase pe narcescă la bordul corabiei. Rămăseseră cu toţii pe doc, făcând cu mâna în vreme ce ieşea vasul din port. Cred că lumea adunată să vadă spectacolul s-a simţit dezamăgită fiindcă în ultima clipă n-a apărut o răsturnare dramatică a lucrurilor. Totul te ducea cu gândul la calmul de după o furtună. Poate că, după cele petrecute într-o noapte în care dormise prea puţin şi după hotărârile zguduitoare în privinţa cărora se ajunsese la o înţelegere, Elliania era încă prea năucită ca să mai pună piedici în ultima clipă.

Ştiam că, după banchetul oficial, regina şi Chade discutaseră în linişte cu Blackwater şi Bloodblade. Aranjaseră în grabă acea întâlnire care se prelungise până în primele ore ale dimineţii. Vorbiseră, fără îndoială, despre îndărătnicia de care dăduseră dovadă prinţul şi Narcesca, dar mult mai important, preschimbaseră călătoria prinţului în căutarea dragonului într-o simplă etapă a unei vizite îndelungate în Insulele Străine. Chade mi-a povestit, mai târziu, că despre uciderea ipoteticului dragon vorbiseră mult mai puţin decât despre un program al acelei vizite care să permită nu doar întâlnirea prinţului cu Hetgurdul

Insulelor Străine, ci şi o vizită la familia mamelor Ellianiei. Hetgurdul era o alianţă fără constrângeri a şefilor de trib, care se ocupa de legile negoţului într-o mult mai mare măsură decât de orice fel de guvernare. Însă în privinţa casei mamelor Ellianiei lucrurile stăteau cu totul altfel. Chade mi-a spus că Blackwater păruse din cale afară de stânjenit, şi chiar dornic să refuze dacă ar fi putut, când Bloodblade declarase că întâlnirea cu ele trebuia să fie o parte a vizitei lui Dutiful în Insulele Străine. Prinţul şi escorta sa aveau să plece într-acolo în primăvară. După ce am aflat asta, am spus că lui Chade îi rămânea prea puţin timp ca să adune informaţii.

N-am luat parte nici la acele negocieri desfăşurate în grabă, nici la alte evenimente din ziua plecării. Spre nemulţumirea lui Chade, Lordul Auriu se ferea în continuare să apară în public, dând vina pe sănătatea sa, care lăsa de dorit. Iar eu m-am bucurat la fel de mult ca el fiindcă puteam rămâne în castel. Încă mă mai dureau toţi muşchii şi mă simţeam ţeapăn după noaptea petrecută înţepenit într-un spaţiu strâmt, trăgând cu ochiul printr-o gaură. O cavalcadă până în oraşul Buckkeep şi înapoi nu mă tenta câtuşi de puţin.

Ca urmare a plecării Străinilor, mulţi nobili mărunţi din cele Şase Ducate au început să părăsească la rândul lor curtea. Serbările şi ceremoniile prilejuite de logodna prinţului încetaseră, iar ei aveau multe de povestit celor rămaşi acasă. Castelul se golea ca o sticlă întoarsă cu gâtul în jos. Grajdurile şi încăperile servitorilor au devenit brusc mai spaţioase şi viaţa a intrat în rutină mai puţin zgomotoasă din vremea iernii.

Spre disperarea mea, negustorii din Bingtown n-au plecat. Asta însemna că Lordul Auriu continua să rămână în odăile sale ca să nu fie recunoscut, iar eu puteam da oricând nas în nas cu Jek, venită să-l viziteze. Decenţa era un concept inexistent pentru ea. Crescuse într-o lume necizelată, era fiică de pescari şi trăia în stilul lor indolent. Am întâlnit-o de mai multe ori pe coridoarele castelului. Mi-a zâmbit de fiecare dată şi m-a salutat cu voie bună. La un moment dat, când ne îndreptam în aceeaşi direcţie, m-a bătut pe braţ şi mi-a spus să nu mai fiu posomorât tot timpul. I-am dat un răspuns care se voia neutru, dar, înainte de a apuca să mă îndepărtez, m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras deoparte.

S-a uitat în jur, ca să se convingă că locul era pustiu, şi mi-a

şoptit:

— Sunt sigură că mă leg la cap fără să mă doară, dar nu mai suport să vă văd pe voi doi aşa. Refuz să cred că nu cunoşti „secretul Lordului Auriu”. Şi dacă-l cunoşti… A şovăit o clipă, apoi a continuat cu voce la fel de înceată, dar insistentă. Deschide ochii, omule, şi vezi ce-ai putea primi. Nu mai aştepta. O dragoste ca aceea de care-ai putea avea parte nu…

M-am grăbit s-o întrerup.

— Poate că „secretul Lordului Auriu” nu e ceea ce crezi. Sau poate ai stat prea mult printre jamaillieni, am sugerat jignit.

Privirea mea ursuză n-a izbutit decât să-i stârnească râsul.

— Uite ce e, a spus, ai putea să ai încredere în mine. „Lordul Auriu” are de ani de zile, încrede-te în prietenia mea şi să ştii că, la fel ca tine, pot să păstrez secretul unui prieten atunci când merită să fie păstrat. A întors capul şi s-a uitat la mine ca o pasăre la un vierme. Însă unele secrete imploră să fie trădate. Ca al iubirii nemărturisite. Amber e o proastă fiindcă nu-ţi spune ce simte. Păstrarea unui asemenea secret nu vă face niciunuia vreun bine.

M-a privit în ochi cu gravitate, continuând să mă strângă de încheietura mâinii.

— Habar n-am despre ce secret vorbeşti, i-am răspuns cu asprime, în timp ce mă întrebam, stânjenit, câte secrete de-ale mele îi împărtăşise bufonul.

În clipa aceea, în capătul coridorului au apărut două servitoare şi s-au îndreptat spre noi, sporovăind vesel.

Jek mi-a dat drumul, m-a privit oftând şi a clătinat din cap, compătimindu-mă în bătaie de joc.

— Sigur că n-ai habar, şi n-ai fi în stare să vezi nici ce ţi se pune sub nas. Voi, bărbaţii! Dacă ar ploua cu supă, aţi ieşi s-o adunaţi cu furculiţa.

M-a bătut cu palma pe spate şi apoi, spre uşurarea mea, drumurile ni s-au despărţit.

Pe urmă am început să-mi doresc să lămuresc lucrurile cu bufonul. Chinuitor ca un dinte dureros, mi-am repetat iarăşi şi iarăşi tot ce voiam să-i spun. Muream de ciudă fiindcă nu puteam intra în dormitorul lui, deşi părea s-o primească pe Jek cu plăcere, pentru conversaţii între patru ochi. E drept că nici nu i-am bătut la uşă ca să mă lase să intru; în prezenţa lui tăceam, ursuz, aşteptând să mă întrebe ce nu-mi convenea. Necazul era

că nu mă întreba. Toate gândurile păreau să i se îndrepte în altă parte; aveam impresia că nici măcar nu-mi observa tăcerea şi supărarea. Există ceva mai iritant decât s-aştepţi să înceapă cineva o ceartă înjositoare? Mă posomoram din ce în ce mai tare. Faptul că Jek îl credea pe bufon o femeie, o oarecare Amber, nu-mi oferea nicio alinare. Doar făcea totul încă şi mai bizar.

Încercam zadarnic să-mi distrag atenţia gândindu-mă la alte mistere. Laurel dispăruse. În zilele tot mai puţine ale iernii, îi observasem absenţa. Întrebările mele discrete despre ea îmi aduseseră la urechi zvonul că plecase să-şi viziteze familia. Având în vedere cum stăteau lucrurile, mă îndoiam că era adevărat. Când îl întrebasem direct, Chade îmi spusese că nu era treaba mea dacă regina hotărâse să-şi trimită vânătorul acolo unde nu se afla în primejdie. Când voisem să aflu unde, mă măsurase cu o privire aspră.

— Ceea ce nu ştii nu te pune în pericol şi nu o pune nici pe ea.

— Şi ar fi periculos să ştiu unde e?

Chade căzuse o clipă pe gânduri, apoi oftase din greu.

— Nu ştiu nici eu. A implorat-o pe regină să-i acorde o audienţă între patru ochi. N-am idee ce-au vorbit şi Kettricken refuză să-mi povestească. I-a făgăduit prosteşte vânătorului că va fi secretul lor. Şi pe urmă Laurel a plecat. Nu ştiu dacă regina a trimis-o undeva sau dacă ea a cerut să i se îngăduie să plece, sau dacă a fugit pur şi simplu. I-am spus lui Kettricken că nu e înţelept să-mi ascundă asta, dar e de neclintit, nu vrea să-şi încalce cuvântul.

Mă gândisem la ultima mea întâlnire cu Laurel. Bănuiam că plecase să se lupte cu pestriţii în felul ei. N-aveam habar cum anume. Dar mă temeam pentru ea.

— Mai avem vreo veste despre Laudwine şi adepţii lui?

— Nimic despre care să ştim că e în totalitate adevărat. Însă zice-se că trei zvonuri fac cât o certitudine. Şi până la noi au ajuns destule care spun că s-a refăcut după ce l-ai rănit şi că se pregăteşte să ia din nou hăţurile. Dar s-ar părea că o parte dintre Pestriţi susţin că nu mai are dreptul să-i conducă, şi asta se apropie cel mai mult de o veste bună. Nu putem decât să sperăm că-şi are propriile necazuri.

Era speranţa mea arzătoare, dar, în adâncul inimii, nu puteam să cred că era adevărat.

Nici în rest nu-mi însenina nimic viaţa. Prinţul nu venise în Turnul Meşteşugului în dimineaţa plecării Narcescăi. Atunci nu mă mirasem. Se culcase târziu noaptea, iar prezenţa lui fusese necesară în port în zori. Dar şi în următoarele două dimineţi îl aşteptasem zadarnic. Mă dusesem acolo la ora stabilită, îl aşteptasem lucrând singur la traducerea manuscriselor, apoi plecasem. Nu-mi trimisese vorbă ca să-mi ofere explicaţii. În a treia dimineaţă, după ce fiersesem la foc mic în propria mea furie, mă hotărâsem, cu fermitate, să nu încerc să iau legătura cu el. Îmi spusesem că nu eram eu cel care trebuia să facă primul pas. Încercasem să mă pun în pielea lui. Cum m-aş fi simţit dacă aş fi aflat că Verity se folosise de Meşteşug ca să-mi poruncească să-i fiu credincios? Ştiam foarte bine cum fusese când îmi înceţoşase maestrul Galen mintea ca să nu-mi pot găsi talentul pentru Meşteşug. Dutiful avea, deopotrivă, dreptul să fie furios şi să mă sfideze, ca un prinţ ce era. Intenţionam să-i las şi furia, şi sfidarea să-şi urmeze cursul, risipindu-se. Când avea să fie pregătit, urma să-i dau singura explicaţie posibilă: adevărul. Nu voisem să-l silesc să mi se supună, ci doar să nu-l las să încerce să mă ucidă. Gândul îmi smulsese un oftat şi mă aplecasem din nou asupra muncii mele.

Era seară şi mă aflam în turnul lui Chade. Venisem acolo imediat ce trecuse de amiază, ca să-l aştept pe Thick. Era încă o întâlnire la care nu venea. Aşa cum îi spusesem lui Chade, nici el, nici eu nu puteam face mare lucru dacă netotul nu venea de bunăvoie la întâlnirea cu mine. Însă nu pierdusem timpul. Pe lângă mai multe dintre cele mai vechi şi mai greu de descifrat manuscrise despre Meşteşug, Chade îmi dăduse două, tot vechi, despre Icefyre, dragonul din Runele Zeului. Două legende, dar speram că era cu putinţă să găsesc sâmburele de adevăr din care luaseră naştere. Bătrânul asasin îşi trimisese deja spioni în Insulele Străine. Unul călătorise chiar pe corabia Narcescăi, pretinzând că se folosea de prilej ca să-şi viziteze rudele din ţinutul ei. Adevărata sa însărcinare era s-ajungă pe insula Aslevjal sau măcar să afle cât mai multe despre ea şi să-i dea raportul lui Chade. Acesta se temea că, după ce se obligase să se supună încercării, Dutiful chiar trebuia să caute dragonul. Şi era hotărât să nu-l lase să plece decât foarte bine pregătit şi cu o escortă de nădejde.

— S-ar putea să-l însoţesc chiar eu, mă înştiinţase când ne

întâlniserăm în turn ultima oară.

Şi gemusem, dar numai în sinea mea. Era prea bătrân pentru o astfel de călătorie. Printr-un mare efort de voinţă, reuşisem să păstrez şi cuvintele numai pentru mine. Fiindcă ştiam că altminteri ar fi urmat un protest:

— Atunci pe cine crezi c-ar trebui să trimit?

Nu înclinam în favoarea unei vizite făcute de mine pe Aslevjal mai mult decât în favoarea vizitei lui Chade. Şi nici în favoarea vizitei lui Dutiful.

Am împins manuscrisul despre Icefyre într-o parte şi m-am frecat la ochi. Era interesant, dar mă îndoiam că povestea conţinea ceva care l-ar fi putut ajuta pe prinţ în aventura lui. Din câte ştiam despre dragonii noştri de piatră, şi chiar din tot ce-mi istorisise bufonul despre dragonii din Bingtown, mi se părea foarte puţin probabil să existe unul adormit într-un gheţar, pe una dintre Insulele Străine. Era mult mai degrabă posibil ca pe un „dragon adormit” să se dea vina pentru cutremure şi pentru ruperea gheţurilor. În plus, pe moment îmi primisem porţia de dragoni. Cu cât studiam mai mult manuscrisul, cu atât mai tulburătoare erau gândurile la bingtownianul cu văl care-mi ameninţau somnul. Totuşi aş fi dorit să fie acestea singurele mele griji.

Ochii mi-au căzut pe un castron greu, de lut, aşezat cu faţa în jos pe colţul mesei. Sub el era un şobolan mort. Ei, cea mai mare parte a unui şobolan mort. I-l luasem dihorului cu o noapte înainte. Dormeam adânc şi mă trezisem când Harul îmi adusese la urechi un ţipăt de durere atroce. Nu fusese obişnuita stingere a vieţii unei creaturi mărunte. Când eşti înzestrat cu Har trebuie să te înveţi cu aceste pulsaţii neîntrerupte. Vietăţile mici dispar, de obicei, ca nişte balonaşe de săpun care se sparg. Pentru ele, moartea e un pericol care te paşte zi de zi, pe toată durata vieţii. Numai un om legat de un animal putea să pună într-un urlet atâta groază, atâta furie şi atâta amărăciune pentru moartea unei făpturi.

Odată trezit, renunţasem la orice speranţă că aş fi putut adormi din nou. Fusese ca şi cum mi s-ar fi redeschis rana făcută de pierderea lui Ochi Întunecaţi. Îmi sărise somnul şi, neavând niciun chef să-l trezesc pe bufon, o pornisem în schimb către turn. Pe drum, dădusem de dihor, care târa după el şobolanul. Cel mai mare care-l văzusem vreodată, şi cel mai

sănătos, judecând după blana lui lucioasă. După o urmărire şi o scurtă luptă, dihorul mi-l lăsase mie. N-aveam cum să dovedesc că şobolanul îi fusese cuiva tovarăş de Har, dar era o bănuială greu de înlăturat. Păstrasem animalul mort ca să i-l arăt lui Chade. Ştiam că avem un spion în castel. Ramura de dafin găsită de Laurel era o dovadă îndestulătoare. Acum era posibil ca şobolanul şi tovarăşul lui de Har nu doar să fi pătruns în reşedinţa regală, ci să fi ştiut câte ceva şi despre ascunzătorile noastre. Speram că bătrânul urma s-ajungă în turn în seara aceea.

M-am întors către cele două manuscrise vechi despre Meşteşug pe care ne străduiam să le punem cap la cap. Erau mult mai greu de descifrat decât cele despre Icefyre, dar şi rezultatele se dovedeau mult mai mulţumitoare. Pornind de la vechimea pe care păreau s-o aibă pergamentele şi de la stilul în care erau caligrafiate, Chade credea că făceau amândouă parte din aceeaşi lucrare. Iar eu, pornind de la cuvintele alese şi de la desenele care le împodobeau, credeam că erau fragmente din lucrări diferite. Ambele pergamente erau pătate şi pe ambele cerneala se decolorase, mai multe cuvinte, ba chiar şi fraze, erau, în parte, de necitit. Erau caligrafiate într-un stil arhaic, care-mi dădea dureri de cap. Alături de fiecare pergament era un altul, nou, pe care traduceam eu şi Chade textul, cuvânt cu cuvânt. Uitându-mă la ele, mi-am dat seama că scrisul meu apărea mult mai des. Am aruncat o privire către ultimele rânduri scrise de Chade. O frază începea astfel: „Întrebuinţarea scoarţei de spiriduş”. M-am încruntat şi am căutat rândul corespunzător de pe pergamentul vechi. Ilustraţia de alături era destul de decolorată, dar nu înfăţişa nicidecum scoarţa de spiriduş. Cuvântul tradus astfel de Chade era pe jumătate ascuns de o pată. Uitându-mă cu mai multă atenţie, n-am putut să nu-i dau dreptate. Însă logica lipsea. Dacă nu cumva desenul ilustra o altă parte a textului. Şi atunci însemna că tot ce tradusesem eu ar fi putut fi greşit. Am oftat.

Raftul cu sticle de vin s-a rotit brusc. A intrat Chade, urmat de Thick, care aducea o tavă cu mâncare şi băutură.

— Bună seara, i-am salutat eu, punându-mi cu grijă pergamentele deoparte.

— Bună seara, Tom, mi-a răspuns Chade.

— ’Nă seara, jupâne, *pute-a-câine*, a zis şi nerodul.

Nu-mi spune mie aşa.

— Bună seara, Thick. Cred că noi doi ar fi trebuit să ne întâlnim ceva mai devreme.

Netotul a lăsat tava jos şi s-a scărpinat.

— Am uitat, a răspuns, cu o ridicare din umeri, dar ochii lui mici s-au îngustat când a rostit cuvintele.

I-am aruncat lui Chade o privire resemnată. Mă străduisem, dar expresia lui ursuză voia să spună că nu îndeajuns. Am încercat să mă gândesc cum să scap de Thick ca să pot vorbi cu bătrânul între patru ochi despre şobolan.

— Thick? Data viitoare când aduci lemne pentru foc, n-ai putea aduce un braţ în plus? Seara se face uneori foarte frig aici.

I-am arătat flăcările din ce în ce mai mici. Le lăsasem să se stângă, fiindcă nu mai aveam lemne.

Pute-a-câine îngheţat.

I-am auzit gândul cât se putea de clar, însă el se holba la mine cu nepăsare, ca şi cum nu mi-ar fi înţeles cuvintele.

— Thick? Două braţuri de lemne în seara asta. Da?

Chade îi vorbea mai tare decât ar fi fost nevoie, rostind fiecare cuvânt foarte clar. Oare nu-şi dădea seama ce mult îl enerva asta pe Thick? Era netot, nu surd. Şi nici pe de-a-ntregul idiot.

Slujitorul a dat încet din cap.

— Două braţuri.

— Ai putea să le-aduci chiar acum, a spus Chade.

— Acum, a încuviinţat Thick.

Când s-a răsucit pe călcâie ca să plece, mi-a aruncat o scurtă privire cu coada ochiului.

Pute-a-câine. Mai multă muncă.

Am aşteptat să iasă înainte de a-mi începe discuţia cu Chade. El aşezase tava departe de pergamente, în celălalt capăt al mesei.

— Nu mai încearcă să m-atace cu Meşteşugul. Dar îl foloseşte ca să mă insulte fără martori. Ştie că tu nu-l poţi auzi. Nu ştiu de ce nu mă poate suferi în halul ăsta. Nu i-am făcut nimic.

Chade a ridicat dintr-un umăr.

— Ei bine, trebuie să treceţi amândoi peste asta şi să lucraţi împreună. Prinţul trebuie să fie însoţit în aventura lui de un soi de coterie de oameni care stăpânesc Meşteşugul, chiar dacă n-o

să poată primi forţă în plus decât de la un servitor. Fitz, fă-i curte lui Thick şi cucereşte-l. Avem nevoie de el.

Nu i-am răspuns, şi a oftat.

— Vin? m-a îmbiat după ce s-a uitat în jur.

I-am arătat cana mea.

— Nu, mulţumesc. În seara asta beau ceai fierbinte.

— Oh, foarte bine. Chade a ocolit masa să vadă la ce lucram. Oh, ai dat gata pergamentele despre Icefyre?

Am clătinat din cap.

— Încă nu. Nu cred c-o să găsim în ele ceva folositor. Despre dragonul ăsta nu spun nimic clar. Povestesc doar despre cutremure, care dovedesc că pedepseşte pe cineva fiindcă nu se poartă cum se cuvine, pentru ca omul să priceapă că trebuie să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

— Citeşte-le oricum până la sfârşit. S-ar putea să conţină totuşi ceva, să amintească printre rânduri vreun amănunt pe care ne-ar prinde bine să-l ştim.

— Mă îndoiesc. Chade, chiar crezi că au un dragon? N-ar putea fi un şiretlic al Ellianiei, ca să-şi amâne nunta trimiţându-l pe prinţ să caute ceva care nu există?

— Sunt sigur că-n gheaţa de pe Aslevjal e captivă o creatură. În pergamente foarte vechi se spune de mai multe ori, în treacăt, c-a fost zărită. Câteva ierni în care a nins foarte mult şi o avalanşă au ascuns-o vederii. Dar, pentru o vreme, călătorii care ajungeau acolo se abăteau foarte mult din drum ca să se uite în gheţar şi-şi dădeau cu părerea despre ceea ce desluşeau în interior.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Oh, minunat. Poate e o treabă pentru lopeţi şi fierăstraie de gheaţă, nu pentru un prinţ şi o sabie.

Pe faţa lui Chade a licărit un zâmbet fugar.

— Ei, dacă trebuie să dăm repede deoparte gheaţa şi zăpada, cred c-avem o metodă mai bună. Dar e totuşi nevoie de rafinament.

— Aha. Aşadar luna trecută, pe plajă, a fost mâna ta?

Auzisem zvonuri despre o detunătură însoţită de o străfulgerare de lumină, la care fuseseră martori corăbierii de pe mai multe vase din port. Se întâmplase în miez de noapte şi în toiul unui viscol. Toată lumea care povestea despre asta era nedumerită. Nu zăriseră niciun fulger brăzdând cerul şi, într-o

astfel de noapte, aşa ceva nici nu era de aşteptat. Dar detunătura o auziseră cu toţii. Spulberase o grămadă de piatră şi de nisip.

— Pe plajă? m-a întrebat Chade, ca şi cum s-ar fi mirat.

— Nu contează, m-am lăsat eu păgubaş, aproape cu uşurare.

Nu voiam să fiu amestecat în experienţele lui cu pulbere explozivă.

— Aşa e, a încuviinţat el. Avem de vorbit despre altele, mult mai importante. Cum se descurcă prinţul la lecţiile de Meşteşug?

Am tresărit. Nu-i spusesem că Dutiful nu mai venise la lecţii. Mai întâi am încercat să ocolesc răspunsul.

— Nu-l las să exerseze Meşteşugul cât timp e aici bingtownianul cu solzi, i-am reamintit. Aşa că ne-am mulţumit să studiem manuscrisele…

Pe urmă mi-am dat brusc seama că era lipsit de sens să-i ascund adevărul, că nu puteam ajunge departe minţindu-l.

— De fapt, după banchetul de rămas-bun n-a mai venit la lecţii. Cred că e încă furios fiindcă a descoperit că m-am folosit de Meşteşug ca să-i dau o poruncă.

Chade s-a încruntat la auzul veştii.

— Ei, o să iau măsuri ca să-l readuc la sentimente mai bune. Indiferent cât de tare s-a supărat, trebuie să-şi vadă de treabă. Mâine o să fie acolo. O să am grijă să-şi poată petrece în fiecare dimineaţă o oră în plus cu tine fără să i se simtă lipsa. Să trecem la Thick. Trebuie să-i dai şi lui lecţii, Fitz, sau măcar să-l faci să ţi se supună. Nu mă interesează cum o să izbuteşti, dar îţi sugerez că mita e mai bună decât ameninţările şi decât pedepsele. Şi-acum următoarea noastră însărcinare: cum propui să începem să căutăm alţi tineri potriviţi să deprindă Meşteşugul?

M-am aşezat şi mi-am încrucişat braţele pe piept. M-am străduit să-mi reţin furia în timp ce l-am întrebat:

— Înseamnă c-ai găsit un maestru care să-i înveţe după ce-i descoperi?

M-a privit încruntând din sprâncene.

— Te-avem pe tine.

Am clătinat din cap.

— Nu. Eu îl învăţ pe prinţ, la cererea lui. Iar tu m-ai silit să încerc să-l învăţ pe Thick. Dar nu sunt maestru. N-aş fi nici dacă

aş avea toate cunoştinţele necesare. Nu pot. Îmi ceri să fac asta o viaţă. Să-mi iau în cele din urmă un ucenic, care să fie maestru după moartea mea. N-am cum s-adun un grup de oameni şi să-i învăţ Meşteşugul fără să le spun cine sunt. Şi asta n-o s-o fac.

M-a fixat îndelung cu privirea, cu buzele uşor întredeschise, ca răspuns la furia mea reţinută. Asta a părut să le dea vorbelor mele avânt.

— Mai mult decât atât, aş prefera să mă laşi să găsesc eu însumi o cale de împăcare cu prinţul. O să fie mai bine aşa. E ceva personal, între mine şi el. Şi vrei să ştii când şi unde voi putea să-i dau lecţii lui Thick? Niciodată şi nicăieri, am răspuns scurt. Nu mă poate suferi. Şi el e nesuferit, prost crescut şi pute. Şi, dacă n-ai băgat de seamă, e încet la minte. E puţin cam periculos să-i încredinţăm lui tainele magiei Farseer. Dar, chiar şi fără să ţinem cont de toate astea, mi-a respins toate încercările de a-l învăţa ceva.

Ceea ce era adevărat, mi-am spus, luându-mi apărarea faţă de mine însumi. Thick pusese repede capăt tuturor încercărilor mele de a sta de vorbă lăsându-mi mintea într-un nor de insulte trimise prin Meşteşug.

— Şi e puternic. Dacă insist, aversiunea lui faţă de mine ar putea deveni violentă. Ca să fiu sincer, mă sperie.

Sperasem să-l înfurii pe Chade, dar nu mi-a reuşit. S-a aşezat încet în faţa mea şi a sorbit din paharul cu vin. M-a privit câteva clipe în tăcere, apoi a clătinat din cap.

— Aşa nu rezolvi nimic, Fitz, mi-a spus cu voce scăzută. Ştiu, te îndoieşti că vei putea să-l instruieşti pe prinţ şi să-i aduni şi o coterie în timpul care ne-a mai rămas, dar trebuie s-o facem. Mă încred în tine, sunt sigur că vei găsi o cale.

— Tu eşti cel convins că prinţul are nevoie să ia fiinţă coteria asta înainte de a pleca în căutarea dragonului. Eu nici măcar nu sunt sigur că e o căutare în toată puterea cuvântului şi cu atât mai puţin că o coterie o să-i fie de mai mult folos decât nişte oşteni cu lopeţi.

— Totuşi, mai curând sau mai târziu, prinţul va avea nevoie de coteria asta. Aşa că poţi începe s-o înfiinţezi de-acum. Chade s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele la piept. M-am gândit cum am putea găsi oameni potriviţi pentru aşa ceva.

M-am holbat la el în tăcere. Îmi nesocotea cu inima uşoară refuzul de a deveni maestru. Următoarele lui cuvinte m-au umplut de furie.

— Aş putea pur şi simplu să-l pun la treabă pe Thick. A găsit-o cu uşurinţă pe Nettle. Poate, dacă îşi dă silinţa şi e răsplătit după fiecare izbândă, descoperă şi alţii.

— Pur şi simplu nu vreau să am de-a face cu Thick, am murmurat.

— Păcat, a ripostat Chade, cu voce la fel de înceată. Fiindcă mă tem că asta nu mai ţine de ceea ce stabilim noi doi. Dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau: e porunca pe care ne-a dat-o regina. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă şi am discutat câteva ore despre Dutiful şi căutarea în care va porni. E de aceeaşi părere cu mine, trebuie să existe o coterie care să-l însoţească. M-a întrebat ce oameni am găsit. I-am vorbit despre Thick şi Nettle. Vrea să înceapă imediat instruirea lor.

Mi-am încrucişat braţele şi am mai păstrat o vreme tăcerea. Eram şocat, nu doar fiindcă voiau s-o amestece pe Nettle. În Regatul Munţilor, copii de soiul lui Thick erau de obicei abandonaţi la scurt timp după naştere. Îmi imaginasem că ideea de a avea un astfel de om în slujba fiului ei avea s-o îngrozească pe regină. De fapt, fusesem sigur c-avea s-o respingă. Mă surprindea încă o dată.

— A trimis deja pe cineva după Nettle? am întrebat imediat ce am putut vorbi fără să-mi tremure glasul.

— Nu încă. Vrea să se ocupe ea însăşi de toate astea, cu mult tact. Ştim că, dacă va cere aşa ceva, Burrich ar putea să refuze iarăşi. Dacă va fi o poruncă, ei bine, niciunul dintre noi nu ştie ce va face el. Regina vrea să fie de acord şi Burrich, şi fata. De aceea trebuie să se gândească bine la cuvintele în care să-şi îmbrace dorinţa şi, în clipa de faţă, solia din Bingtown îi înghite tot timpul. După plecarea negustorilor, regina îi va invita aici pe Burrich şi pe Nettle ca să le explice de ce e nevoie de ei amândoi. Şi, poate, şi de Molly. Fireşte, a adăugat, cu multă grijă, dacă nu cumva preferi să le vorbeşti tu în numele reginei. Atunci Nettle şi-ar putea începe lecţiile mai curând.

Am tras aer în piept.

— Nu. Nu prefer. Iar Kettricken n-ar trebui să-şi piardă timpul gândindu-se cum să-i înduplece. Pentru că eu unul n-o s-o învăţ pe Nettle Meşteşugul.

— M-am gândit c-o să răspunzi aşa, mânat de sentimente. Numai că sentimentele nu au ce căuta aici, Fitz. E porunca reginei noastre. N-avem de ales, trebuie să ne supunem.

M-am gârbovit pe scaun. Am simţit gustul înfrângerii amar ca fierea. Aşadar se întâmplase. Regina poruncise să-mi fie sacrificată fiica pentru binele moştenitorului Farseer. Tihna vieţii şi siguranţa căminului ei nu însemnau nimic pe lângă nevoile arzătoare ale tronului. Mă mai izbisem de aşa ceva. Cândva crezusem că nu puteam decât să mă supun. Dar fusese gândul unui Fitz mai tânăr. Mi-am îngăduit să chibzuiesc câteva clipe. Kettricken, prietena mea şi soţia unchiului meu Verity, era o Farseer prin căsătorie. Jurăminte din copilărie, din adolescenţă şi din tinereţe mă legau de Farseeri, mă obligau să mă supun poruncilor lor, neprecupeţindu-mi nici măcar viaţa. Pentru Chade, datoria mea părea mai presus de orice dubiu. Dar ce însemna un jurământ? Cuvinte rostite cu glas tare şi cu bună intenţie de a le respecta. Pentru unii nu erau decât atât, simple cuvinte pe care le puteai da uitării când se schimba ceva în inima ta. Bărbaţi şi femei care se juruiseră unul altuia se întâlneau pe furiş cu altcineva sau pur şi simplu îşi părăseau perechea. Oştenii care-i juraseră credinţă unui lord dezertau în iernile cu prea mult ger şi prea puţină hrană. Nobilii care se dedicau unei cauze o abandonau dacă puteau trage mai multe foloase intrând în tabăra opusă. Prin urmare, chiar eram obligat să mă supun reginei? Mâna mi s-a dus la mica insignă în formă de vulpe înfiptă în cămaşă, pe dedesubt.

Aveam o sută de motive să nu-i îndeplinesc porunca şi, dintre ele, niciunul n-avea legătură cu Nettle. Îi spusesem mai înainte lui Chade că Meşteşugul era o magie care ar fi putut fi lăsată să se stângă. Însă mă lăsasem convins să-l învăţ pe Dutiful. Citirea manuscriselor despre Meşteşug nu mă ajutase să fiu sigur că hotărârea mea era corectă. În acele pergamente date uitării întrezărisem o sferă a Meşteşugului cu mult mai vastă decât cutezase vreodată Verity să şi-o imagineze. Mai rău decât atât, cu cât citeam mai mult, cu atât mai bine îmi dădeam seama că nu aveam o bibliotecă plină cu scrieri despre Meşteşug, ci numai fragmente din ea. Manuscrisele noastre descriau îndatoririle profesorilor sau cele mai sofisticate întrebuinţări ale acestei magii. Probabil că existaseră şi altele, despre elementele sale de bază şi despre modul în care puteai să capeţi nişte

deprinderi şi să ţi le controlezi la un nivel cerut de cele mai avansate scopuri. Dar pe acelea nu le aveam. Numai El ştia care le fusese soarta. Crâmpeiele de cunoştinţe pe care le întrezărisem mă convinseseră că Meşteşugul oferea puteri aproape egale cu ale zeilor. Cu ajutorul lui puteai să răneşti sau să vindeci, să iei lumina ochilor sau s-o dăruieşti, să încurajezi sau să nimiceşti. Nu credeam că eram destul de înţelept ca să stăpânesc o asemenea putere şi, cu atât mai puţin, să hotărăsc cine s-o primească şi cine nu. În schimb, pe măsură ce citea mai mult, Chade îşi dorea cu o tot mai mare lăcomie să stăpânească acea magie care-i fusese refuzată din pricina naşterii lui nelegitime. Ceea ce putea oferi Meşteşugul îl umplea de un entuziasm care mă înspăimânta adesea. Iar faptul că insista să se aventureze pe tărâmul său de unul singur mă speria în alt mod. Dar în ultima vreme nu mai vorbise despre asta şi speram că nu izbândise.

Însă nu cutezam să sper că asta lăsa pe seama mea luarea unei hotărâri. Aş fi putut să refuz să mă supun reginei, aş fi putut fugi, dar Chade ar fi continuat să studieze Meşteşugul fără mine. Voinţa lui era puternică, aşa cum îi era şi dorinţa de a deprinde Meşteşugul. Nu s-ar fi mulţumit să înveţe el, ar fi încercat să-i dea lecţii lui Dutiful; şi poate şi lui Thick. Şi lui Nettle, mi-am dat apoi seama. Fiindcă, în ochii lui, Meşteşugul nu era periculos, ci ispititor. Şi se considera îndreptăţit să-l stăpânească. Era un Farseer, şi magia Farseerilor i se cuvenea de drept, dar acest drept îi fusese negat de propria naştere, fiindcă era un Farseer bastard. Ca şi fiica mea.

M-am trezit punând brusc degetul pe o rană în care-mi mustea puroiul de mulţi ani. Magia Farseer. Asta era Meşteşugul. Se presupunea că orice membru al familiei regale avea „dreptul” să şi-o însuşească. Iar această presupunere era urmată de ideea că un Farseer era destul de înţelept ca s-o folosească oriunde în lume. Născut în patul cui nu trebuia, Chade fusese socotit nedemn şi i se negase cu brutalitate dreptul de a deprinde Meşteşugul. Poate că n-avusese niciodată talentul necesar pentru a-l stăpâni; sau poate că acest talent i se ofilise, neglijat. Dar nedreptatea care i se făcuse neoferindu-i-se prilejul să-l înveţe continua să-l macine pe bătrânul asasin chiar şi după atâta vreme. Eram sigur că, în spatele dorinţei mistuitoare de a se trece din nou la întrebuinţarea

Meşteşugului, se ascundea ambiţia lui zădărnicită. Avea impresia că eu o lipseam pe Nettle de ceva care i se cuvenea, aşa cum i se întâmplase lui? L-am privit. Dacă el, Verity şi Patience n-ar fi intervenit în favoarea mea, aş fi putut fi şi eu în situaţia lui.

— Eşti foarte tăcut, a spus cu blândeţe.

— Mă gândesc, am răspuns.

S-a încruntat.

— E porunca reginei, Fitz. Nu o cerere la care să te gândeşti cum răspunzi. De data asta trebuie să te supui.

Nu o cerere la care să te gândeşti cum răspunzi. În tinereţea mea, trecusem atât de des la fapte fără să stau pe gânduri. Îmi făcusem pur şi simplu datoria. Dar pe atunci fusesem un băieţandru.

Acum eram bărbat. Şi nu oscilam între a-mi face sau nu datoria, ci între ce era bine şi ce era rău. Am privit întrebarea de departe, ca s-o văd într-un tablou cât mai larg. Era bine să-i dau unei alte generaţii lecţii de Meşteşug şi să-l păstrez astfel în lumea noastră? Era bine să las tot ce se ştia despre el să se piardă, ca să nu mai poată fi folosit de oameni? Dacă existau întotdeauna unii care n-aveau dreptul să-l înveţe, nu era mai bine să i-l interzic întregii omeniri? Cunoştinţele despre magie erau aidoma obiectelor de preţ adunate rând pe rând într-un tezaur, sau nu reprezentau decât un talent cu care te năşteai sau nu, ca acela de a trage bine cu arcul sau de a cânta fără cusur fiecare notă a unei melodii?

Mă simţeam asediat de întrebările care mi se învârtejeau în minte. Din inimă striga la mine o alta. Nu puteam face nimic ca s-o feresc pe Nettle de asta? Pentru că nu puteam suporta. Nu puteam suporta să văd că tot ce sacrificasem devenea zadarnic fiindcă secretul naşterii ei şi al supravieţuirii mele le erau brusc dezvăluite celor cărora le puteau face cel mai mult rău. Puteam refuza să-i iniţiez pe alţii în tainele Meşteşugului, dar nu puteam păstra pacea vieţii ei. Puteam s-o răpesc de-acasă şi să fug, dar urmările s-ar fi dovedit exact atât de dezastruoase cum mă temeam.

Când mă învăţase Kettle jocul cu pietre, modul în care priveam lumea se schimbase pe neaşteptate. Pe atunci lupul se afla alături de mine. Văzusem pietrele mici, aşezate în locurile unde se încrucişau liniile de pe pânza de joc, ca pe o stare a

lucrurilor nicidecum neschimbătoare, ci ca pe un punct din fluxul bogat al posibilităţilor. Nu puteam câştiga partida cu Chade spunând *nu.* Dar dacă aş fi spus *da!*

Alegi întotdeauna să te laşi încătuşat de ceea ce eşti. Acum lasă ceea ce eşti să te elibereze.

Gândul mi-a pătruns nepoftit în minte şi mi-am ţinut răsuflarea.

Ochi Întunecaţi?

M-am întins spre gândul acela, dar venise de nicăieri, ca vântul. Nu ştiam dacă era al altcuiva şi mi-l adusese Meşteşugul sau dacă se înălţase din adâncul fiinţei mele. Dar, de oriunde ar fi apărut, purta pecetea adevărului. L-am întors pe toate părţile cu delicateţe, ca şi cum m-ar fi putut tăia. Aşadar mă încătuşa ceea ce eram. Şi eram un Farseer. Dar într-un mod straniu, distanţat, care mă elibera.

— Vreau o făgăduinţă, am spus tărăgănând cuvintele.

Chade a simţit schimbarea din mine. Şi-a lăsat paharul jos cu băgare de seamă.

— Vrei o făgăduinţă?

— Între regele Shrewd şi mine nimic n-a rămas nerăsplătit. Eu am fost omul lui. În schimb, el s-a îngrijit de nevoile mele trupeşti şi sufleteşti, a avut în vedere să primesc învăţătură. Şi a făcut totul foarte bine, dar am înţeles asta întru totul abia când am ajuns bărbat în toată firea. Vreau acum o făgăduinţă asemănătoare.

Chade m-a privit pe sub sprâncenele încruntate.

— Îţi lipseşte ceva? Bine, ştiu că odaia în care locuieşti lasă mult de dorit, dar, aşa cum ţi-am mai spus, cea în care ne aflăm acum poate fi modificată oricum ai vrea, ca să fie pe potriva nevoilor tale. Calul tău pare bun, dar, dacă vrei unul şi mai bun, pot aranja…

— Nettle, am spus cu voce joasă.

— Vrei să i se poarte ei de grijă? Se poate face cu uşurinţă dac-o aducem aici, să fie educată şi să aibă prilejul să cunoască tineri bine situaţi…

— Nu. Nu vreau să i se poarte de grijă. Vreau să fie lăsată în pace.

A clătinat din cap cu încetineală.

— Fitz, Fitz. Ştii că aşa ceva nu-ţi pot oferi. Regina a poruncit să fie adusă aici şi să înveţe.

— Nu ţi-o cer ţie. I-o cer reginei mele. Dacă primesc să devin Maestrul Meşteşugului la curtea ei, trebuie să mă lase să învăţ pe cine vreau, în taină şi în felul meu. Şi trebuie să-mi făgăduiască, în primul rând, c-o să-mi lase fiica în pace. Pentru totdeauna.

Pe faţa lui s-a aşternut o expresie nemaipomenită. În ochi i s-a aprins, nebuneşte, speranţa că aveam să fiu Maestru al Meşteşugului. Dar cerusem un preţ care-l speria.

— Vrei să-ţi făgăduiască regina ta ceva? Nu ţi se pare că astfel ceri prea mult?

Mi s-au încordat fălcile.

— Poate că da. Dar, poate pentru prea mult timp, Farseerii au cerut prea mult de la mine.

A tras aer pe nări îndelung. Ştiam că-şi ţinea furia în frâu mulţumită speranţei. Mi-a vorbit protocolar, cu o răceală de gheaţă:

— O să aduc la cunoştinţa Maiestăţii Sale cererea ta şi o să-ţi transmit răspunsul.

— Te rog, am zis curtenitor, cu glas scăzut.

S-a ridicat ţeapăn şi s-a îndepărtat fără să mai scoată niciun cuvânt. După tăcerea lui, mi-am dat seama că era mai furios decât crezusem. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg. Nu eram la fel ca el, nici ca Farseer, nici ca asasin. Nu eram sigur că asta mă făcea un om mai bun decât el. Tânjeam să-l las să plece, dar ştiam că mai aveam şi altele de discutat.

— Chade, înainte de a pleca, mai am ceva să-ţi spun. Cred că pe coridoarele noastre secrete e un spion.

Şi-a lăsat furia deoparte, retrăgându-se aproape vizibil din braţele ei. Când s-a întors spre mine, am ridicat castronul ca să-i arăt şobolanul.

— L-a omorât dihorul, azi-noapte. Am simţit pe cineva suferind pentru moartea lui. Cred că era tovarăş de Har cu cineva din Buckkeep. Ar putea fi cel pe care l-am întâlnit pe drum, în noaptea dinainte de logodna prinţului.

Cu o strâmbătură de dezgust, Chade s-a aplecat asupra şobolanului şi l-a împuns cu degetul.

— Putem afla în vreun fel de cine-l lega Harul?

Am clătinat din cap.

— Nu cu certitudine. Dar moartea lui a îndurerat profund pe cineva. Cred că va avea nevoie de cel puţin o zi ca să-şi revină.

Prin urmare, dacă din vârtejul vieţii la curte dispare cineva vreme de o zi sau mai mult, poate-o să vrei să-i faci o vizită, să afli de ce suferă.

— O să fac cercetări. Crezi aşadar că e un nobil?

— Asta e partea cea mai grea. Ar putea fi orice bărbat şi orice femeie, dintre nobili, dintre servitori şi dintre menestreli. Ar putea fi cineva care-a locuit aici toată viaţa lui sau cineva care-a sosit după ce-a început sărbătorirea logodnei.

— Bănuieşti pe cineva?

M-am încruntat o clipă.

— Am putea urmări cu cea mai mare atenţie familia Bresinga şi însoţitorii săi. Dar numai pentru că ştim că unii dintre ei au Har şi sunt plini de simpatie pentru alţii, înzestraţi cu Har.

— Sunt puţini. Civil Bresinga se află aici, cu un singur valet, un paj şi, cred, şi cu un grăjdar pentru calul lui. O să văd ce se ştie despre ei.

— Mă intrigă c-a rămas aici, când atât de mulţi alţi nobili s-au întors pe domeniile lor. Poţi pune întrebări, discret, ca să aflăm de ce?

— A devenit prieten foarte bun cu prinţul. E în interesul familiei lui să profite de asta. Dar o să mă interesez, fără zarvă, cum stau lucrurile la Galekeep. Ştii că am pe cineva acolo.

Am dat din cap cu gravitate.

— Mi-a spus că servitorimea e în declin de vreo lună încoace. Slujitorii mai bătrâni au plecat, iar cei noi par să nu cunoască bunele maniere şi sunt nesupuşi. Mi-a povestit c-a fost un incident cu nişte ajutoare noi de la bucătărie care s-au servit cu vin din pivniţă. Bucătăreasa i-a găsit beţi şi s-a supărat cu atât mai tare când a aflat că furau băutură de mai multă vreme. Şi, când a văzut că lady Bresinga nu-i dă afară pe vinovaţi, a plecat ea, după ce fusese bucătăreasă acolo câţiva ani buni. S-ar părea că s-au schimbat şi oaspeţii primiţi la castel. Nu mai vin nobilii de ţară, şi nici alţii, tot de rang mărunt, care îi erau de obicei oaspeţi; în locul lor a găzduit câteva grupuri de vânători care mi s-au părut lipsiţi de rafinament, ba chiar grosolani.

— Ce crezi că înseamnă?

— Poate că lady Bresinga face alianţe noi. Bănuiesc că noii ei prieteni sunt, în cel mai bun caz, oameni cu Har, dacă nu cumva chiar Pestriţi. Totuşi, e posibil să n-o facă de bunăvoie. Iscoada mea spune că-şi petrece din ce în ce mai mult timp singură în

odăile ei, chiar şi când „oaspeţii” stau la masă.

— Ai pus mâna pe câte ceva din corespondenţa ei cu Civil?

Chade a clătinat din cap.

— Pe nimic în ultimele două luni. S-ar părea că nu-şi scriu.

A fost rândul meu să clatin din cap.

— Mi se pare din cale-afară de bizar. Acolo se întâmplă ceva. Trebuie să-l supraveghem pe Civil mai îndeaproape ca oricând. Am oftat. Şobolanul ăsta e prima dovadă a activităţii Pestriţilor după ramura spânzurată a lui Laurel. Speram că s-au potolit.

Chade a răsuflat adânc şi prelung. S-a întors la masă şi s-a aşezat.

— Au mai fost şi altele, a spus încet. Dar, ca şi de data asta, n-au sărit în ochi.

Era o noutate.

— Oh?

Şi-a dres glasul.

— Regina a izbutit să pună capăt execuţiilor oamenilor cu Har din Buck. Sau cel puţin execuţiilor publice. Bănuiesc că s-ar putea să continue în oraşele mici şi în sate, dar veştile nu ajung până la noi. Sau s-ar putea face sub pretextul pedepsei pentru o altă fărădelege. Dar, în loc de execuţii, s-au săvârşit crime. Îi omoară lumea pe cei cu Har? Sau Pestriţii se ridică împotriva unora de-ai lor, ca să-i silească să li se supună? Nu putem spune. Ştim doar că omorurile continuă.

— Am mai vorbit despre asta. Aşa cum spuneai, regina Kettricken nu poate face mai nimic ca să-i oprească, am zis pe ton neutru.

A scos un sunet scurt din fundul gâtului.

— Mi-ai fi de mare ajutor dac-ai putea s-o convingi pe ea de asta. Povestea o macină într-o foarte mare măsură, Fitz. Şi nu numai fiindcă fiul ei are Har.

Mi-am înclinat fruntea, înţelegând că regina îşi făcea griji şi pentru mine.

— Şi în afara ţinutului Buck? am întrebat.

— Acolo e mult mai complicat. Ducilor nu le-a plăcut niciodată să amestece prea mult Coroana în ceea ce numesc ei problemele „interne” ale puterii şi justiţiei. Să le ceri celor din Farrow sau lui Tilth să nu mai condamne oamenii la moarte fiindcă au Har e ca şi cum le-ai cere celor din Shoaks să-şi înceteze atacurile de hărţuire de la hotarul cu Chalced.

— Hotarul ăla a fost întotdeauna o pricină de ceartă între ei.

— Iar în Farrow şi Tilth i-au omorât întotdeauna pe cei cu Har.

— Nu e pe de-a-ntregul adevărat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Primisem, spre încântarea mea, îngăduinţa să citesc pergamentele din colecţia lui Chade şi pe cele aflate în biblioteca din castel. Înainte de Prinţul Pestriţ, Harul era privit în aceeaşi lumină ca magia tămăduitoare. Nu ca o putere foarte mare, dar, dacă o avea cineva, o avea şi gata. Nu era văzut ca un ticălos dezgustător.

— Ei, da, a recunoscut Chade. Aşa e. Dar oamenii au acum o altă părere, atât de bine înrădăcinată încât e imposibil să le-o scoţi din cap. Lady Patience a făcut tot ce era cu putinţă în Farrow. Ori de câte ori n-a putut împiedica o execuţie, i-a pedepsit pe toţi cei amestecaţi. Nimeni n-o poate învinovăţi că n-a încercat să schimbe lucrurile. Chade şi-a muşcat buza de sus. Regina a primit săptămâna trecută un mesaj anonim.

— De ce nu mi s-a spus? am întrebat imediat.

— De ce să ţi se fi spus? mi-a răspuns el c-o altă întrebare. Pe urmă, când m-am încruntat, a continuat pe un ton mai blând. Nu era mare lucru de spus. Mesajul nu conţinea nicio cerere şi nicio ameninţare. Era o simplă listă a oamenilor cu Har executaţi în tot regatul în ultimele şase luni. A oftat. O listă lungă. Patruzeci şi şapte de nume. M-a privit lăsându-şi capul pe-o parte. Nu purta însemnul Pestriţilor, calul ăla al lor. De aceea credem c-a fost trimis de o altă facţiune a celor cu Sânge Străvechi.

Am rămas o vreme pe gânduri.

— După părerea mea, Chade, cei cu Sânge Străvechi ştiu că regina îşi pleacă urechea către ei. Cred că-i dau de ştire ce se petrece, ca să vadă ce va face ea. Să nu facă nimic ar fi o greşeală.

A dat din cap, deşi nu părea încântat că-şi trăda mulţumirea.

— Aşa am zis şi eu. Regina spune că izbutim într-o tot mai mare măsură să câştigăm încrederea celor cu Sânge Străvechi. Nu i-ar fi trimis lista dacă n-ar fi crezut că ea poate face ceva. Ne străduim să găsim rudele celor ucişi. Pe urmă regina va înştiinţa toate ducatele că trebuie să le plătească preţul sângelui.

— Mă îndoiesc c-o să le puteţi găsi rudele. Toată lumea se fereşte să dezvăluie că se înrudeşte cu cineva înzestrat cu har.

A dat iarăşi din cap.

— Am găsit totuşi câteva. Iar aurul cuvenit celorlalţi ca răscumpărare pentru sângele vărsat va fi păstrat aici, în Buckkeep, în grija vistiernicului reginei. Dacă n-o să-i găsească, se vor face pancarte pe care va sta scris că rudele celor ucişi pot veni la noi să primească răscumpărarea.

M-am gândit şi la asta.

— Multora o să le fie frică s-apară. Aurul poate fi privit ca momeală. Dintre nobili, unii se vor gândi că merită să-l dea ca să scape de toţi cei cu Sânge Străvechi din ţinuturile lor. Ca atunci când plăteşti pe cineva ca să-ţi prindă şobolanii.

Chade şi-a lăsat capul în piept şi şi-a frecat tâmplele. Când şi-a ridicat fruntea şi m-a privit, i-am văzut pe faţă oboseala.

— Facem tot ce ne stă în puteri, FitzChivalry. Ai o idee mai bună?

Am căzut din nou pe gânduri câteva clipe.

— Nu tocmai. Dar aş vrea să văd pergamentele pe care le-au trimis. Pe ăsta, cu lista, şi pe celelalte, de mai înainte. Mai ales pe cel sosit imediat după ce l-au luat pe Prinţ.

— Dacă vrei să le vezi, atunci le vei vedea.

În glasul lui era ceva aparte. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Am vorbit cu prudenţă.

— Am mai spus deja că vreau să le văd. De mai multe ori. Şi chiar vreau, Chade. Când pot s-arunc o privire asupra lor?

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lăsate. Pe urmă s-a ridicat şi s-a îndreptat încet, cu paşi apăsaţi, spre raftul lui cu pergamente.

— Cred că, în cele din urmă, va trebui să-mi afli oricum toate secretele, a spus, fără tragere de inimă.

Apoi, fără să-mi dau seama cum, a apăsat pe ceva care-a pornit un mecanism. Ornamentul de deasupra raftului s-a lăsat în jos. El şi-a strecurat mâna în interior şi, o clipă mai târziu, a scos trei suluri de pergament. Toate erau mici şi rulate strâns, în cilindri uşor de ascuns în pumn. M-am ridicat la rândul meu, însă a închis locaşul înainte de-a apuca să văd ce mai conţinea.

— Cum l-ai deschis? am întrebat.

Mi-a zâmbit scurt.

— Am spus „în cele din urmă”, Fitz. Nu „azi”.

Tonul era al mentorului meu de odinioară. Părea să fi uitat că-l supărasem mai înainte. A venit lângă mine şi mi-a întins cele trei suluri.

— Eu şi Kettricken am avut motivele noastre. Sper c-o să le găseşti întemeiate.

Am luat pergamentele, dar, înainte de a-l desface pe primul, stativul cu băuturi s-a rotit iarăşi şi a intrat Thick. Mi-am ascuns în mânecă toate cele trei misive, cu o mişcare atât de mult exersată, încât o făceam aproape din instinct.

— Iar acum trebuie să plec, FitzChivalry, a spus Chade. Apoi s-a întors spre netot.

— Thick. Ar fi trebuit să te întâlneşti cu Tom azi, mai devreme. Acum, dacă tot sunteţi amândoi aici, vreau să petreceţi un timp împreună. Vreau să fiţi prieten. Bătrânul asasin mi-a aruncat o ultimă privire nimicitoare. Sunt sigur c-o să vă facă plăcere să staţi de vorbă. Eu vă spun noapte bună.

Şi cu asta a plecat. Oare în glas i se simţise uşurarea fiindcă putea s-o facă? A ieşit în grabă, înainte de a se închide stativul în urma lui Thick.

Servitorul încet la minte adusese de două ori mai multe lemne ca de obicei într-o bandulieră de pânză, agăţată de un umăr. S-a uitat în jur, probabil surprins că bătrânul plecase cu atâta iuţeală.

— Lemne, mi-a spus.

Şi-a aruncat povara pe podea, şi-a îndreptat umerii şi mi-a întors spatele, gata să plece şi el.

— Thick.

Vocea mea l-a oprit. Chade avusese dreptate. Trebuia să-l deprind măcar să mi se supună.

— Ştii că altceva trebuia să faci. Stivuieşte lemnele în suportul de lângă cămin.

S-a uitat urât la mine, strângând din umeri şi frecându-şi mâinile butucănoase. Pe urmă a prins legătura de pânză de un capăt şi a târât-o spre cămin, împrăştiind în urmă surcele, sfărâmături de scoarţă de copac şi murdărie. Nu i-am spus nimic. S-a ghemuit lângă mormanul de lemne şi a început să le stivuiască cu şi mai multă vigoare şi cu mai mult zgomot decât ar fi trebuit. Muncea aruncându-mi des priviri peste umăr, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă ochii lui mijiţi însemnau duşmănie sau teamă. Mi-am umplut paharul cu vin şi m-am străduit să nu-i dau atenţie. Trebuia să fac ceva, cumva, ca să nu-l văd în fiecare zi. Nu-l voiam în preajma mea şi cu atât mai puţin nu-mi doream să-i dau lecţii. De fapt, trupul lui diform şi

mintea lui ceţoasă mă umpleau de un anumit fel de repulsie.

Aşa cum nu mă putuse Galen suferi pe mine. Cum nu-şi dorise el să mă înveţe pe mine.

Gândul mi-a tras un ghiont într-o vânătaie dureroasă, de care nu scăpasem cu adevărat niciodată. Uitându-mă cum muncea Thick, ursuz, m-am simţit pentru o clipă copleşit de vinovăţie. Nu ceruse el să devină o unealtă a coroanei Farseerilor, aşa cum nu cerusem nici eu. Nu hotărâse el să se nască diform şi încet la minte. Mi-a trecut prin cap că exista o întrebare pe care nu i-o pusese nimeni, una care mi s-a părut dintr-odată foarte importantă. Una care punea întreaga problemă a coteriei lui Dutiful într-o altă lumină.

— Thick, am spus.

A mârâit. Am păstrat tăcerea până când i s-a domolit furia cu care stivuia lemnele şi s-a întors să se uite urât la mine. Probabil că nu era cel mai bun moment ca să-l întreb ceva. Dar mă îndoiam că exista vreunul favorabil pentru ceea ce voiam să vorbesc cu el. Când am fost sigur că aveam parte de atenţia lui, că ochii lui mici mă ţintuiau, i-am vorbit iarăşi.

— Thick, ţi-ar plăcea să te învăţ Meşteşugul?

— Ce?

Părea bănuitor, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l iau în bătaie de joc.

Am respirat adânc.

— Ai un talent.

S-a încruntat mai tare. M-am grăbit să-l lămuresc.

— Ceva pe care-l poţi face mai bine decât alţii. Ceva de care te foloseşti ca să-i împiedici pe oameni să te vadă. Şi ca să mă insulţi fără să te-audă Chade. Ca atunci când îmi spui „pute-a-câine”.

Asta i-a smuls un zâmbet dispreţuitor. Nu i l-am luat în seamă.

— Ţi-ar plăcea să te învăţ cum să-l foloseşti în alte feluri? Să-l foloseşti bine, ca să te-ajute să-ţi slujeşti prinţul?

N-a stat pe gânduri.

— Nu.

Mi-a întors spatele şi s-a apucat din nou să stivuiască lemnele.

Iuţeala cu care-mi răspunsese m-a surprins întrucâtva.

— De ce nu?

S-a lăsat pe călcâie şi a tras cu ochiul la mine peste umăr.
— Am destul de lucru.
Şi-a mutat privirea grăitoare de la mine la lemne.
Pute-a-câine.
Termină cu asta.
— Ei, de lucru avem cu toţii. Aşa-i viaţa.
Nu mi-a răspuns, a continuat să pună lemnele la locul lor făcând înadins cât mai mult zgomot. M-am hotărât să nu iau în seamă asta. Şi m-am întrebat cum l-aş fi putut face să se poarte măcar o idee mai frumos. Fiindcă mi-am dorit brusc să-l învăţ. Aş fi putut începe să mă ocup de el, dovedindu-i astfel reginei devotamentul meu. Oare Thick putea fi mituit, aşa cum mă sfătuise Chade, ca să încerce să înveţe Meşteşugul? Puteam cumpăra siguranţa fiicei mele ademenindu-l pe el?
— Ce-ţi doreşti tu, Thick? l-am întrebat.
Asta l-a făcut să încremenească. S-a întors spre mine încruntându-se.
— Ce?
— Ce-ţi doreşti? Ce te-ar face fericit? Ce vrei de la viaţă?
— Ce vreau eu? M-a privit îngustându-şi ochii, ca şi cum mi-ar fi putut înţelege mai bine cuvintele dacă mă vedea mai bine. Ce vreau să am? Ce vreau să fie al meu?
Am dat din cap după fiecare întrebare, încuviinţând. S-a ridicat încet, scărpinându-şi ceafa. În timp ce se gândea, şi-a ţuguiat buzele, cu vârful limbii vizibil între ele.
— Vreau… vreau eşarfa aia roşie a lui Rowdy.
A tăcut şi m-a privit posomorându-se. Probabil se aştepta să-i spun că n-o putea primi. Nici măcar nu ştiam cine era Rowdy.
— O eşarfă roşie. Cred că-ţi pot face rost de ea. Şi altceva?
S-a holbat pur şi simplu la mine vreme de câteva minute.
— Şi o prăjitură roz, ca s-o mănânc eu pe toată. Nu una arsă. Şi… şi un pumn întreg de stafide.
S-a oprit şi m-a privit provocator.
— Şi ce altceva? l-am întrebat.
Din tot ce ceruse, nimic nu părea greu de găsit.
S-a uitat la mine cu atenţie, apropiindu-se. Credea că-mi bat joc de el.
M-am străduit să-mi îmblânzesc vocea cât mai mult cu putinţă.
— Dacă ai primi acum toate astea, ce altceva ţi-ai mai dori?

— Dacă eu… stafide *şi* prăjitură?

— Stafide *şi* prăjitură, *şi* o eşarfă roşie. Şi ce altceva?

Buzele i se mişcau şi îşi mijea ochii mici. Cred că nu se gândise niciodată că şi-ar fi putut dori mai mult de-atât. Dacă voiam să folosesc mita, trebuia să-l învăţ să fie lacom. Pe de altă parte, lucrurile atât de simple după care tânjea, gândindu-se că era imposibil să le primească, mi-au sfâşiat inima. Nu voia să fie plătit mai bine, nici să aibă mai mult timp liber. Nu voia decât lucruri mărunte, mici plăceri care să-i facă o viaţă grea suportabilă.

— Vreau… un cuţit ca al tău. Şi una dintre penele alea, o pană de-aia mare, cu ochi în ea. Şi un fluier. Un fluier roşu. Am avut unul – mămica mea mi-a dat un fluier roşu, un fluier roşu pe un şnur verde. S-a încruntat mai tare, adunându-şi gândurile. Dar ei mi l-au luat şi mi l-au făcut bucăţi.

În clipa următoare a amuţit, respirând hârşâit pe măsură ce-şi amintea. M-am întrebat cu cât timp în urmă se întâmplase. Se străduia din răsputeri să-şi aducă aminte, strângând din ochi atât de tare încât aproape îi închisese. Îl crezusem prea netot ca să poată avea amintiri din copilărie. Imaginea pe care mi-o formasem despre el se schimba cu iuţeală. Cu siguranţă că mintea lui nu lucra la fel de bine ca e mea şi ca a lui Chade, dar lucra totuşi. A clipit de mai multe ori şi a răsuflat prelung, tremurător. A vorbit din nou cu un suspin. Cuvintele lui, trunchiate în cele mai fericite cazuri, deveniseră aproape de neînţeles.

— N-au vrut să sufle-n el. „Puteţi să suflaţi în el”, le-am zis eu. „Dar mi-l daţi pe urmă înapoi.” Şi nici măcar n-au suflat. L-au făcut bucăţi. Şi au râs de mine. Fluierul meu roşu, pe care mi l-a dat mămica mea.

Poate că, aşa cum plângea, cu limba ieşită printre buze, după fluierul lui, omuleţul bondoc avea ceva caraghios. Cunoşteam mulţi oameni care ar fi râs cu poftă. Însă eu mi-am ţinut răsuflarea. Suferinţa radia din el cum radiază căldura din flăcări şi-mi aprindea propriile amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare. Nepăsarea cu care mă îmbrâncea Regal când mă întâlnea pe coridoare, sau jucăriile pe care mi le călcase în picioare când stăteam cu ele pe podea, într-un colţ din Sala Mică. În mine s-a surpat ceva, un zid pe care-l înălţasem ca să mă despartă de Thick, fiindcă văzusem atât de multe deosebiri

între noi. La urma urmelor, era încet la minte şi gras, stângaci, diform şi necioplit. Neîngrijit, împuţit şi mojic. Proscris într-un castel al bogăţiei şi plăcerii în aceeaşi măsură în care mă simţisem eu, nu când eram doar un puşti fără nume, care trăia printre câini. Vârsta lui nu conta. Brusc, n-am mai văzut decât un copil, un băiat care n-avea să devină niciodată bărbat, care n-avea să poată spune nicicând că astfel de suferinţe făceau parte dintr-un trecut în care fusese vulnerabil. Thick avea să fie întotdeauna vulnerabil.

Avusesem de gând să-l mituiesc. Avusesem de gând să aflu ce-şi dorea, ca să-i flutur recompensa în faţa nasului, momindu-l să-mi facă pe plac. Nu cu cruzime, doar ca troc, oferindu-i-o în schimbul supunerii. Nu s-ar fi deosebit prea mult de modul în care mă cumpărase bunicul meu. Regele Shrewd îmi dăduse un ac şi-mi făgăduise c-o să mă bucur de învăţătură. Nu-mi oferise niciodată dragostea lui, deşi cred că, în cele din urmă, ajunsese să ţină la mine la fel de mult cât ţineam eu la el. Însă îmi dorisem întotdeauna să-mi fi dăruit simpatia lui la început, nu la sfârşit. În amurgul vieţii sale, avusesem bănuiala că ajunserăm să împărtăşim această dorinţă deja zadarnică.

Aşa că m-am trezit rostindu-mi gândurile cu glas tare înainte de a-mi da seama că-mi treceau prin minte:

— Oh, Thick, nu ne-am purtat frumos cu tine, nu-i aşa? Dar de-acum înainte va fi bine. Ţi-o făgăduiesc. Îţi vom face viaţa mai bună înainte de a-ţi cere din nou să înveţi ceea ce vreau eu.

Capitolul XV

CEARTA

În Insulele Străine există trei locuri în care merită să-şi petreacă timpul un călător. Unul dintre ele e Osuarul de Gheaţă din Insula Perlious. De mai multe veacuri, Străinii îşi îngroapă acolo toţi marii războinici. Femeile sunt înhumate, de obicei, pe pământurile propriei familii. Contopirea sângelui, cărnii şi oaselor cu pământul sărac e privită ca o ultimă ofrandă adusă rudelor. Pe de altă parte, bărbaţii îi sunt de obicei oferiţi mării. Numai cei mai mari eroi ajung în câmpul de gheaţă de pe Perlious. Monumentele înălţate deasupra mormintelor sunt sculptate în sloiuri. Cele mai vechi şi-au pierdut forma, devenind de nerecunoscut, deşi s-ar părea că locuitorii insulei le refac din când în când. Într-o strădanie de a împiedica netezirea inevitabilă a gheţii, sculpturile sunt de multe ori mai mari decât modelul lor real. De obicei înfăţişează totemul clanului eroului. Aşa că vizitatorul descoperă acolo urşi uriaşi, foci de dimensiuni înfricoşătoare, vidre imense şi câte un peşte care ar umple o căruţă.

Al doilea loc pe care merită să-l vezi e Peştera Vânturilor. Acolo sălăşluieşte Prezicătoarea Străinilor. Unii spun că e o fecioară frumoasă, de vârsta măritişului, goală, în ciuda suflării îngheţate a vânturilor. Alţii spun că e o cotoroanţă inimaginabil de bătrână, întotdeauna în veşminte groase, din pene de păsări. Alţii zic că fecioara şi baba sunt una şi aceeaşi. Prezicătoarea nu iese în întâmpinarea tuturor călătorilor care-i ajung la uşă. Şi e adevărat, eu unul n-am văzut-o. În jurul intrării în peşteră, pe o întindere de mai mulţi acri, pământul e plin de ofrandele aduse Prezicătoarei. Se povesteşte că-ţi găseşti moartea şi numai dacă te apleci cu gândul de a atinge vreuna.

Al treilea loc în care merită să-ţi dai osteneala s-ajungi e insula de gheaţă numită Aslevjal. Multe dintre Insulele Străine sunt presărate cu gheţari, dar aceasta e scufundată Într-unul Nu poţi ajunge pe ea decât la reflux, când e dezgolită o plajă neagră, stâncoasă, ce pare un tiv în partea de răsărit. De acolo trebuie să te caţări pe panta muntelui de gheaţă, folosindu-te de o frânghie şi de o secure. Pe Insula Rogeon poţi tocmi

călăuze care te vor ajuta s-o faci. Te costă mult, dar, mulţumită lor, urcuşul e mult mai puţin primejdios. Drumul către Monstrul din Gheţar e înşelător. Ceea ce pare gheaţă trainică poate fi, de fapt, o crustă amăgitoare din zăpadă suflată de vânt peste o crăpătură adâncă. Însă, în pofida frigului, a greutăţilor şi a pericolelor, merită să rişti ca să vezi Monstrul captiv în gheaţă. Odată ce ai ajuns, trebuie s-aştepţi până când îndepărtează însoţitorii zăpada aşternută de curând peste fereastra de gheaţă prin care se zăreşte fiara. Odată curăţată, călătorul se poate uita cu gura căscată. Deşi nu se zăreşte cu mult mai mult decât spatele, umerii şi aripile creaturii, şi imaginea e ceţoasă, mărimea monstrului nu poate fi pusă la îndoială. Şi, fiindcă pe an ce trece gheaţa se îngroaşă, priveliştea de dincolo de ea devine mai pâcloasă şi, în cele din urmă, nu va mai exista decât în amintiri.

Creon Hevcoldwell, *Călătorii în Ţinutul de la Miazănoapte*

După plecarea lui Thick, am rămas cam o oră cu ochii la focul abia aprins. Vorbele schimbate cu netotul mă lăsaseră cu inima grea. Purta o atât de mare povară de amărăciune, şi asta numai din pricina cruzimii unor oameni care nu-l puteau suferi pentru simplul motiv că era altfel decât ei. Un fluier. Un fluier roşu. Ei bine, aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri ca să primească unul, indiferent dacă astfel devenea sau nu mai dispus să înveţe Meşteşugul.

Am mai zăbovit în acelaşi loc, întrebându-mă apoi ce-avea să-i răspundă regina lui Chade după ce va fi aflat de la el ce târg îi propuneam. Acum îmi părea rău: nu fiindcă mă hotărâsem să pretind să mi se făgăduiască aşa ceva, ci fiindcă nu-i spusesem bătrânului că aveam să-mi înfăţişez cererea eu însumi. Părea o laşitate să-l trimit în locul meu, ca şi cum m-aş fi temut să apar în faţa reginei. Ei. Nu mai puteam schimba nimic.

După ce m-am tot gândit la asta o vreme, mi-am amintit de pergamentele pe care mi le îndesasem sub manşetă. Le-am tras pe rând afară. Erau din hârtie din scoarţă de copac, ţeapănă şi sfărâmicioasă după ce se învechea, şi era deja greu să le desfaci. L-am întins pe unul pe masă cu băgare de seamă şi l-am fixat cu câteva obiecte grele să stea aşa. Pe urmă a trebuit s-aduc lângă el mai multe lumânări ca să pot desluşi scrisul neciteţ şi şters. Îl desfăcusem pe cel despre care Chade nu-mi

spusese nimic. Mesajul era simplu: „Grim Lendhorn din oraşul Buckkeep şi soţia lui, Geln, sunt înzestraţi cu Har. El are un ogar, iar ea un terier.” Singura semnătură era schiţa unui cal pestriţ. N-aveam după ce să-mi dau seama când fusese scris. Oare îi fusese trimis reginei sau era unul dintre denunţurile pe care le afişau ca să-i dea de gol pe cei cu Sânge Străvechi care refuzau să le devină aliaţi? Trebuia să-l întreb pe Chade.

Al doilea pergament pe care am reuşit să-l desfăşor era cel despre care tocmai îmi vorbise. Nu era atât de greu de desfăcut. Pe acesta scria doar: „Regina spune că să ai Har nu e o fărădelege. Atunci de ce-au fost executaţi aceşti oameni?” Şi urma lista numelor. Le-am citit; cel puţin două grupuri păreau să reprezinte câte o familie ai cărei membri muriseră împreună. Am strâns din dinţi şi am sperat că nu fuseseră copii, deşi nu-mi dădeam seama cum ar fi putut fi o astfel de moarte mai uşoară pentru un om în toată firea sau pentru un bătrân. N-am dat decât peste un singur nume pe care am crezut că-l recunoşteam, totuşi fără să am certitudinea că era vorba de aceeaşi femeie. Relditha Cane ar fi putut să nu fie Rellie Cane. Printre cei cu Sânge Străvechi de lângă Crowsneck fusese o femeie cu numele ăsta. O întâlnisem de mai multe ori în casa lui Rolf cel Negru. Bănuisem că nevasta lui Rolf, Holly, se gândea că eu şi Rellie am fi fost potriviţi unul pentru altul, însă Rellie se purtase întotdeauna cu mine doar cu o politeţe rece. Probabil că numele de pe listă era al altcuiva, m-am minţit singur, şi am încercat să nu-mi imaginez buclele părului ei castaniu zgârcindu-se la atingerea flăcărilor. Pe pergament nu se vedeau nicio semnătură şi niciun însemn.

Ultimul sul era înfăşurat atât de strâns, încât părea aproape solid. Era, probabil, cel mai vechi. Când m-am străduit să-l desfac, s-a rupt: în două, în trei şi, în final, în cinci. Mi-a părut rău, dar n-aveam cum altcumva să-l citesc. Dacă rămânea în continuare rulat, avea să se fărâmiţeze pur şi simplu, pentru a nu mai putea fi citit niciodată.

După ce l-am citit, m-am întrebat dacă nu cumva tocmai asta fusese intenţia lui Chade, dacă nu cumva chiar asta sperase.

Era mesajul primit înainte de dispariţia prinţului. Cel care-l făcuse pe Chade să trimită în grabă la uşa mea un călăreţ care să-mi ceară, cu insistenţă, să vin imediat la Buckkeep. Îmi spusese ce conţinea ameninţarea anonimă. Acum le aveam sub

propriii mei ochi. „Faceţi ce trebuie, şi nu va mai afla nimeni. Nesocotiţi această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut.”

Însă Chade trecuse sub tăcere cuvintele dinaintea acestora.

Hârtia din scoarţă nu absorbise uniform cerneala, iar suprafaţa curbată făcea textul foarte greu de citit. M-am încăpăţânat să-l descifrez. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să-mi aduc aminte cum se respiră.

„Bastardul cu Har trăieşte. O ştiţi, aşa cum o ştim şi noi. Trăieşte şi aveţi grijă să nu i se întâmple nimic rău, pentru că v-a slujit. Pe el îl apăraţi chiar şi atunci când lăsaţi bărbaţi şi femei din popor să moară pur şi simplu fiindcă au Sânge Străvechi. Sunt nevestele noastre, bărbaţii noştri, fiii noştri, fiicele noastre, surorile noastre şi fraţii noştri. Poate că veţi pune capăt măcelului când vă vom arăta cum e când îl pierzi pe unul dintre ai tăi. Cât de aproape trebuie să tăiem ca să sângeraţi la fel ca noi? Ştim multe lucruri pe care nu le cântă menestrelii. Harul încă mai curge prin venele clanului Farseer. Faceţi ce trebuie, şi nu va mai afla nimeni. Nesocotiţi această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut.”

Nu urma niciun fel de semnătură.

Mi-am revenit foarte încet. Am cântărit tot ce făcuse Chade, ca şi motivul pentru care îmi ascunsese intenţionat acea ameninţare. În momentul când dispăruse prinţul şi înţelesese că era reală, trimisese după mine. Mă lăsase să cred că, înainte de asta, Pestriţii trimiseseră un bilet care-l ameninţa. Fireşte că mesajul putea fi înţeles şi astfel. Dar ameninţarea mult mai clară era la adresa mea. Mă chemase ca să mă apere sau pentru a feri Coroana Farseer de un scandal? Pe urmă mi-am scos din minte ceea ce făcuse Chade şi m-am aplecat din nou, cu atenţie, asupra cernelii decolorate de pe foaia din scoarţă. Cine trimisese misiva? Pestriţilor părea să le facă plăcere să-şi semneze scrisorile cu armăsarul care le era emblemă. Aceea era însă nesemnată, ca şi cealaltă, cu lista morţilor. Le-am alăturat. Mai multe litere semănau foarte bine. Ar fi putut fi scrise de aceeaşi mână. Pe cea semnată de Pestriţi scrisul era gros, mare, cu multe înflorituri. O scrisese altcineva, dar asta nu dovedea mare lucru. Pentru toate fusese ales acelaşi soi de hârtie. Nu era de mirare; hârtia bună costa scump, însă oricine putea jupui scoarţă de pe un mesteacăn. Asta nu însemna că mesajele

aveau un singur autor, şi nici măcar doar doi. Mi-am pus în balanţă ipotezele. Oare cei cu Har fuseseră împărţiţi, chiar dinainte de dispariţia prinţului, în două tabere care se străduiau să pună capăt persecuţiei semenilor lor? Sau îmi închipuiam aşa ceva numai fiindcă mi-ar fi plăcut să reprezinte adevărul? Era destul de rău că Rolf cel Negru şi prietenii lui bănuiseră cine sunt şi, ca urmare, trăseseră concluzia că bastardul cu Har nu murise în temniţa lui Regal. Nu voiam să ştie şi Pestriţii că FitzChivalry trăia.

M-am uitat din nou la lista morţilor. Am văzut un alt nume, Nat din Mlaştini. Ar fi putut fi un bărbat pe care-l întâlnisem când stăteam la Rolf cel Negru. Dar n-aveam cum să fiu sigur. Am început să bat darabana cu degetele în masă, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să merg în mijlocul grupului de oameni cu Sânge Străvechi din Crowsneck. Dar de ce m-aş fi dus? Ca să-i întreb dacă nu cumva îi trimiseseră reginei un mesaj prin care-mi ameninţau viaţa? Nu părea cea mai potrivită strategie. Poate nu fusese decât un vicleşug. Dacă mă duceam să dau ochii cu ei, chiar şi după atâţia ani, le-aş fi dovedit că supravieţuisem într-adevăr. În cel mai fericit caz, aş fi ajuns un ostatic valoros pentru ei şi, viu sau mort, i-aş fi pus pe Farseeri în încurcătură dacă se afla cine eram de fapt. Nu. Nu era un moment potrivit pentru confruntări. Poate că oricum Chade n-ar fi putut face nimic mai bun decât ceea ce hotărâse să facă. Mă luase de unde mă aflam, purtându-se ca şi cum ameninţarea n-ar fi fost decât o vorbă-n vânt. Supărarea pe care mi-o stârnise pălea. Trebuia totuşi să-l conving că nu era o idee bună să-mi ascundă adevărul. De ce se temuse? Că n-aveam să-i vin în ajutor prinţului, că aveam să fug din regat, să încep altundeva o nouă viaţă? Asta era părerea lui despre mine?

Am clătinat din cap. Era limpede că venise vremea să vorbesc cu Chade cu cărţile pe faţă. Trebuia să înţeleagă că eram bărbat în toată firea, că-mi controlam singur viaţa şi eram în stare să-mi iau propriile hotărâri. Şi cu regina Kettricken trebuia să stau de vorbă. Chade trebuia să-mi aranjeze o întâlnire cu ea, ca să-i explic eu însumi că mă temeam pentru fiica mea şi s-o rog să-mi promită că avea să fie lăsată în pace. Urma bufonul. Era bine să lămuresc lucrurile şi cu el. Toate astea mi-au trecut prin minte în timp ce părăseam turnul lui Chade ca să-mi petrec noaptea în patul meu.

Am avut un somn agitat. Nettle s-a lovit tot timpul de visele mele, ca un fluture de noapte care se străduieşte să-şi găsească pieirea în flacăra lămpii. Am avut parte de odihna unui om care doarme cu spatele sprijinit de o uşă asediată. Am fost tot timpul conştient de prezenţa ei. La început a fost doar hotărâtă, apoi s-a înfuriat. Către dimineaţă a ajuns la disperare. Cel mai greu mi-a fost să-mi păstrez zidurile înălţate în faţa rugăminţilor ei.

Te rog. Te rog.

Numai atât spunea. Dar Meşteşugul ei preschimba cele două cuvinte într-un vânt implorator care-mi biciuia nervii.

M-am trezit cu capul zvâcnindu-mi surd. Aveam impresia că mi se ascuţiseră toate simţurile. Lumina galbenă a lumânării din odaia mea părea prea strălucitoare şi toate sunetele erau prea puternice. Vinovăţia care mă rodea fiindcă o ignorasem pe Nettle nu îmbunătăţea lucrurile. Era fără îndoială o dimineaţă în care mi-ar fi prins bine nişte scoarţă de spiriduş şi, cu sau fără încuviinţarea lui Chade, n-aveam să-mi încep ziua lipsindu-mă de ea. M-am ridicat din pat, mi-am împroşcat faţa cu apă şi m-am îmbrăcat. Apa rece izbindu-mi faţa cu un şoc şi aplecarea grăbită către şireturile propriilor pantofi mi s-au părut pedepse la fel de cumplite ca o bătaie.

Am ieşit din camerele noastre. Am coborât încet către bucătărie. Pe drum m-am întâlnit cu Char, pajul Lordului Auriu. I-am spus că era liber toată dimineaţa, fiindcă lordului aveam să-i duc eu micul dejun. Zâmbetul lui plin de încântare şi mulţumirile repetate mi-au adus aminte că fusesem şi eu cândva un băiat care-şi putea umple cu uşurinţă ceasurile libere cu o duzină de îndeletniciri. M-a făcut să mă simt bătrân. Recunoştinţa lui sinceră m-a umplut de ruşine pentru o clipă. Voiam să fiu singur cu bufonul în odăile noastre şi, aducându-i eu însumi mâncarea, îmi ofeream cea mai bună acoperire.

Zăngănitul, aburul şi zarva din bucătărie n-au avut darul să-mi domolească durerea de cap. Am umplut tava, adăugând un vas de dimensiuni generoase cu apă fierbinte şi am făcut cale întoarsă spre scări. Eram la jumătatea celui de-al doilea palier când o femeie m-a ajuns din urmă gâfâind.

— Ai uitat florile Lordului Auriu, mi-a spus.

— Dar e iarnă, am mormăit, oprindu-mă în silă. Nu găseşti flori nicăieri.

— Nu contează, mi-a răspuns cu un zâmbet cald care i-a redat

tinereţea. Pentru Lordul Auriu vor fi întotdeauna flori.

Am clătinat din cap, cu gândul la fanteziile stranii ale bufonului. Femeia a aşezat pe tavă un bucheţel din nuiele negre de care fuseseră cusuţi muguri mici, din panglică albă. Creaţia era întregită de două funde înguste, una albă şi una neagră. I-am mulţumit îndatoritor şi femeia m-a asigurat că fusese plăcerea ei, apoi a plecat să-şi vadă de treburi.

Când am ajuns cu tava în odăile noastre am văzut, surprins, că bufonul se ridicase din pat şi stătea pe un scaun lângă cămin. Purta unul dintre halatele de casă sofisticate ale Lordului Auriu, dar părul îi cădea nepieptănat pe umeri. În clipa aceea nu poza în nobil. M-a năucit. Îmi făcusem planul să duc mâncarea în camera mea, apoi să bat la uşa lui şi să-i spun că micul dejun îl aştepta pe masă. Ei, măcar Jek nu era acolo. Poate izbuteam în sfârşit să stau de vorbă cu el între patru ochi. La intrarea mea, a întors încet capul.

— Iată-te, a spus, fără vlagă.

Arăta ca după o noapte albă.

— Da, am răspuns scurt.

Am lăsat tava din mâini cu zgomot surd şi m-am dus să încui uşa. Pe urmă am intrat în camera mea, după farfuriile pe care le furasem rând pe rând din bucătărie, şi am aranjat pe masă micul dejun pentru noi amândoi. Venise momentul să-l înfrunt, dar n-aveam idee cu ce să încep. Îmi doream cu ardoare să termin cu asta. Însă primele cuvinte care mi-au ieşit din gură au fost despre cu totul altceva.

— Îmi trebuie un fluier roşu. Pe şnur verde. Crezi că-mi poţi face rost de unul?

S-a ridicat în picioare, zâmbind încântat, dar uimit. S-a apropiat încet de masă.

— Cred că da. Îţi trebuie curând?

— Cât mai curând cu putinţă.

Vocea îmi suna plat şi dur chiar şi în propriile urechi. Ca şi cum aş fi suferit fiindcă eram nevoit să-i cer o favoare.

— Nu-l vreau pentru mine. E pentru Thick. A avut cândva unul, dar cineva i l-a luat şi i l-a făcut bucăţi. Evident ca să-l facă să sufere. N-a uitat niciodată.

— Thick, a zis el. Apoi: E un individ ciudat, nu-i aşa?

— Cred că da, am încuviinţat băţos.

N-a părut să-mi observe răceala.

— De câte ori îl întâlnesc, se holbează la mine. Şi dacă mă uit şi eu la el, se grăbeşte să plece, ca un câine bătut.

Am ridicat din umeri.

— Când e vorba de servitori, Lordul Auriu nu e cel mai blajin nobil din castel.

A tras aerul scurt pe nări, apoi şi l-a scos din piept cu un oftat prelung.

— Adevărat. O decepţie necesară, dar mă doare când îl văd reacţionând aşa. Un fluier roşu pe un şnur verde; cât mai curând cu putinţă, mi-a făgăduit.

— Mulţumesc.

Un alt răspuns rece. Cuvintele lui îmi reamintiseră că Lordul Auriu nu era decât un rol în care intrase. Deja îmi doream să nu-l fi rugat nimic. Cererea unui favor e un mod neinspirat de a începe o ceartă. Am refuzat să-i întâlnesc privirea nedumerită. Mi-am luat cana în odaia mea. Am pus în ea o măsură de scoarţă de spiriduş şi m-am întors la masă. Bufonul îşi răsucea nedumerit buchetul pe deget, cu buzele curbate schiţând un zâmbet. Am turnat apă fierbinte peste scoarţa de spiriduş şi peste ierburile din ceainic. M-a urmărit cu zâmbetul pierindu-i de pe faţă şi din privire.

— Ce faci? m-a întrebat cu blândeţe.

Am gemut, apoi am răspuns cu asprime în glas.

— Durere de cap. Nettle mi-a bătut toată noaptea în obloane. Mi-e din ce în ce mai greu s-o ţin la distanţă.

Mi-am ridicat cana şi am învârtit apa în ea. Din scoarţa de spiriduş înmuiată se înălţau lujeri negri precum cerneala. Ceaiul s-a închis la culoare şi am luat o sorbitură. Amară. Dar durerea care-mi zvâcnea în ţeastă s-a domolit aproape imediat.

— Chiar e nevoie de aşa ceva? m-a întrebat bufonul cu voce plată.

— Dacă n-aş fi de părere că e nevoie, n-aş face-o.

— Dar Chade…

— Chade nu stăpâneşte Meşteşugul, nu ştie ce dureri dă şi nu înţelege rostul leacurilor pentru astfel de dureri.

I-am răspuns mai tăios decât aş fi vrut, cu o furie la care nu mă aşteptasem. Mi-am dat seama că eram încă supărat pe Chade fiindcă nu-mi dezvăluise tot conţinutul mesajului. Încă mai încerca să-mi ţină viaţa sub control, cum făcuse întotdeauna. E straniu când descoperi că un sentiment pe care-l

credeai uitat încă mai clocoteşte la suprafaţă. Am luat o a doua înghiţitură de băutură amară. Ca de obicei, scoarţa de spiriduş avea să m-aducă într-o stare de spirit mizerabilă, făcându-mă în acelaşi timp foarte agitat. O combinaţie nefericită, dar mai bună decât încercarea de a străbate întreaga zi cu o durere de cap care-mi zvâcnea în tâmple.

Bufonul a rămas înfiorător de neclintit preţ de câteva clipe lungi. Apoi m-a întrebat, cu ochii la ceainic, în vreme ce, cu mişcări delicate, îşi umplea cana:

— Scoarţa de spiriduş n-o să-ţi facă necazuri în timpul lecţiei de Meşteşug cu prinţul Dutiful?

— De necazuri s-a ocupat deja prinţul, fiindcă n-a mai venit la lecţii de câteva zile. Cu scoarţă de spiriduş sau nu, pe un băiat care nu vine la mine nu-l pot învăţa nimic.

M-am simţit încă o dată uşor surprins când am descoperit cât de mult mă supăra asta. Faptul că stăteam la masă cu un vechi prieten, ştiind că voiam să mă cert cu el, făcea cumva toate adevărurile dureroase să iasă din mine bolborosind. Ca şi cum el ar fi fost de vină pentru toate, fiindcă fusese atât de distant faţă de mine în ultima săptămână, lăsându-şi totodată prietena să ia de bune nişte minciuni despre noi doi.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu cana de ceai cuibărită între palmele lui lungi, graţioase. S-a uitat pe lângă mine.

— Ei. Se pare că ai ceva de lămurit cu prinţul.

— Aşa e. Dar am ceva de lămurit şi cu tine.

Mi-am auzit vocea îngroşându-se, învinovăţitoare, în timp ce rosteam cuvintele, dar nu izbuteam să mi-o controlez.

Între noi s-a lăsat o tăcere îndelungată. La un moment dat, bufonul a strâns din buze, ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească vorbele. Pe urmă a sorbit din ceai. Şi-a ridicat privirea ca s-o întâlnească pe a mea, şi m-a uluit oboseala care-i marca faţa.

— Serios? m-a întrebat fără tragere de inimă.

În mine ceva se împotrivea, dar m-am silit să vorbesc.

— Da. Serios. Vreau să ştiu ce i-ai spus acestei Jek ca s-ajungă să creadă că eu, că noi, că…

Nu-mi plăcea că nu-mi găseam cuvintele. Era ca şi cum m-aş fi temut să-mi dezvălui gândurile, ca şi cum ceea ce rosteam cu glas tare ar fi început să ţină întrucâtva de realitate.

O expresie stranie i-a măturat fulgerător chipul. A clătinat din cap.

— Nu i-am spus nimic, Fitz. „Această Jek”, cum i-ai spus tu, e în stare să născocească teorii despre orice. Face parte dintre oamenii pe care nu e nevoie să-i minţi niciodată; le ascunzi pur şi simplu câte ceva şi îşi scornesc propriile poveşti. Unele sunt extraordinar de îndepărtate de adevăr, aşa cum ai văzut. Aşa cum face Starling, într-un anumit fel.

N-ar fi trebuit s-aud numele ei atunci. Se număra printre cei convinşi că de bufon mă lega ceva mai mult decât prietenia. Mi-am dat seama c-o făcuse să creadă aşa ceva mulţumită aceleiaşi metode pe care le folosise cu Jek. Fără să nege nimic, strecurând comentarii şi vorbe de duh cu subînţeles, toate călăuzitoare către o părere greşită. Cândva, mi se păruse jenant, dar amuzant, s-o văd pe Starling zbătându-se în plasa iluziilor. Acum faptul că bufonul o făcuse să creadă şi aşa ceva se părea umilitor şi necinstit.

El şi-a pus cana de ceai pe masă.

— Aveam impresia că am prins puteri, dar m-am înşelat, a zis pe tonul aristocratic al Lordului Auriu. Cred c-o să mă retrag în camera mea. Nu primesc pe nimeni, Tom Badgerlock.

A început să se ridice.

— Rămâi pe scaun, am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

S-a săltat în picioare.

— Nu cred.

— Insist.

— Eu refuz.

S-a uitat pe lângă mine, cu privirea pierdută în depărtare. Şi-a înălţat bărbia.

M-am ridicat la rândul meu.

— Trebuie să ştiu, bufonule. Uneori, după cum te uiţi la mine şi după cum îmi vorbeşti, s-ar zice că glumeşti, dar… Le-ai lăsat pe Starling şi pe Jek să creadă că suntem amanţi.

Cuvântul a sunat brutal, ca o insultă.

— Poate că ţie puţin îţi pasă că Jek te ia drept femeie îndrăgostită de mine. Dar pe mine nu mă amuză astfel de presupuneri. M-am lovit deja de zvonuri despre gusturile tale când e vorba să-ţi aduci pe cineva în pat. Până şi prinţul Dutiful mi-a pus întrebări. Ştiu că şi Civil Bresinga are bănuieli. Şi detest asta. Nu-mi place cum se uită oamenii la noi, întrebându-se ce faci noaptea cu servitorul tău.

La auzul vorbelor mele aspre, s-a cutremurat şi s-a clătinat pe

picioare, ca un pom tânăr la prima lovitură de secure. Când a vorbit, cuvintele i-au fost şoapte.

— Tu şi cu mine ştim ce e de fapt între noi, Fitz. Întrebările pe care şi le pun alţii ar trebui să fie problema lor, nu a noastră.

Mi-a întors încet spatele, vrând să pună capăt discuţiei.

Aproape că l-am lăsat să plece. Mi se înrădăcinase obiceiul de a-i accepta hotărârile în astfel de privinţe. Dar pentru mine devenise brusc important tot ce se bârfea în castel, tot ce-ar fi putut Hap s-audă în vreo tavernă din oraş, chip de glumă grosolană.

— Vreau să ştiu! am strigat pe neaşteptate. Contează, şi vreau să aflu, o dată pentru totdeauna. Cine eşti? Ce eşti? I-am văzut pe bufon şi pe Lordul Auriu, şi te-am auzit vorbind cu această Jek cu glasul unei femei. Al lui Amber. Mărturisesc că asta mă uimeşte mai mult decât orice. De ce trăieşti în Bingtown în chip de femeie? De ce-o laşi pe Jek să te creadă o femeie care mă iubeşte?

Bufonul nu se uita la mine. Am crezut c-avea să mă lase fără răspuns, cum făcea de multe ori. Dar a răsuflat adânc şi a zis cu voce înceată:

— Am devenit Amber pentru că s-a potrivit cel mai bine scopului meu şi nevoilor mele din Bingtown. M-am dus printre ei ca străin şi ca femeie slabă, care nu poate fi o ameninţare. Sub această deghizare, mi-au vorbit fără fereală cu toţii, sclavii şi negustorii, bărbaţii şi femeile. Rolul s-a potrivit cu treburile mele. Aşa cum mi se potriveşte acum cel al Lordului Auriu.

Cuvintele lui mi-au străpuns inima. I-am spus, cu răceală, ce mă rănise cel mai mult:

— Atunci şi bufonul a fost tot un rol? Cineva în pielea căruia ai intrat pentru că „se potrivea scopului tău”? Şi care ţi-a fost scopul? Să câştigi încrederea unui rege senil? Să te împrieteneşti cu bastardul regal? Să devii omul de care aveam cea mai mare nevoie, ca să te-apropii cel mai mult de noi?

Nu se uita la mine, dar, în timp ce-i priveam eu profilul neclintit, a închis ochii. Pe urmă a vorbit.

— Bineînţeles. N-ai decât să înţelegi de-aici ce vrei.

Asta a dat pinteni furiei mele.

— Înţeleg. Nimic n-a fost real. De fapt, nu te-am cunoscut niciodată, nu-i aşa?

Mânia şi ofensa m-au sufocat şi mi-a pierit graiul pentru o

clipă în care nu m-am aşteptat la niciun răspuns.

Totuşi l-am primit.

— Ba da. M-ai cunoscut. Mai bine decât oricine altcineva din viaţa mea.

Acum se uita în jos, încremenit, şi totul părea să îi încremenească în jur.

— Dacă e adevărat, cred că eşti dator să-mi spui adevărul despre tine. Vreau să ştiu ce e real, bufonule, nu ceea ce sugerează glumele tale şi ceea ce îi laşi pe alţii să bănuiască. Cine şi ce eşti? Ce sentimente te leagă de mine?

Şi-a îndreptat în sfârşit faţa spre mine. I-am văzut în ochi suferinţa. Dar, în timp ce continuam să-i cer din priviri un răspuns, am văzut cum se aprindea într-ale lui furia. Şi-a îndreptat brusc spatele şi a pufnit scurt, dispreţuitor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că-l întrebasem aşa ceva. Vorbele i s-au revărsat ca un torent năvalnic.

— Ştii cine sunt. Ţi-am spus chiar şi numele meu adevărat. Cât despre ceea ce sunt, ştii şi asta. Cauţi o alinare măsluită când îmi ceri să mă definesc pentru tine în cuvinte. Cuvintele nu conţin un om, nu-l pot descrie. O inimă poate, dacă e dornică s-o facă. Însă mă tem că a ta nu e. Ştii despre mine, întregul, mai multe decât orice altcineva care are suflare, şi totuşi continui să insişti că tot ce ştii nu mă poate defini. Ce-ai vrea să fie tăiat din mine şi abandonat? Şi de ce trebuie să mă mulţumesc cu mai puţin decât sunt ca să te mulţumesc pe tine? Eu nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva. Şi, spunând asta, recunosc un alt adevăr. Ştii ce simt pentru tine. O ştii de ani de zile. Să nu pretindem, noi doi, când suntem aici singuri, că n-ai habar. Ştii că te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Şi te voi iubi întotdeauna.

A rostit totul pe un ton egal. Ca şi cum ar fi vorbit despre ceva de neînlăturat. Fără nicio umbră de ruşine sau de triumf în glas. Pe urmă a aşteptat. Astfel de cuvinte cer neapărat răspuns.

Am respirat adânc ca să pot trece peste proasta dispoziţie de care se făcea vinovată scoarţa de spiriduş. I-am vorbit sincer, fără ocolişuri.

— Ştii că şi eu te iubesc, bufonule. Aşa cum îşi iubeşte un bărbat cel mai bun prieten. Fără să mă ruşinez. Dar a le lăsa pe jek şi Starling, sau pe altcineva, să creadă că asta trece dincolo de hotarele prieteniei, că vrei să te culci cu mine, e…

M-am oprit. Aşteptam de la el un semn de încuviinţare. N-a

venit. I-am întâlnit în schimb ochii de culoarea ambrei. Privirea lor nu nega nimic.

— Te iubesc, a spus încet. Nu-mi ţin dragostea între hotare. Între niciun fel de hotare. Înţelegi?

— Mă tem că înţeleg foarte bine. Am răsuflat adânc şi cuvintele mi-au scrâşnit. Dar niciodată… pricepi ce spun? Niciodată n-o să doresc să te am pereche în pat. Niciodată.

Şi-a ferit privirea. Obrajii i s-au înroşit uşor, nu de ruşine, ci învăpăiaţi de o pasiune mai profundă. A vorbit încet, controlându-şi vocea.

— Şi asta o ştim amândoi, de mulţi ani. E un adevăr care n-ar fi trebuit rostit niciodată, fiindcă acum voi purta toată viaţa cu mine cuvintele în care-a fost pus. M-a privit din nou, dar părea să nu mă vadă. Ne-am fi putut trăi vieţile în întregime fără să purtăm vreodată discuţia asta. Acum suntem condamnaţi să ne-o reamintim până la sfârşitul zilelor noastre.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat agale spre dormitorul lui. Păşea cu grijă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat bolnav. S-a oprit şi m-a privit iarăşi. În ochi îi sticlea o furie care m-a şocat, nu crezusem că s-ar fi putut uita vreodată astfel la mine.

— Chiar ai crezut că aş fi în stare să-ţi cer să-mi satisfaci o dorinţă pe care tu n-o împărtăşeşti? Ştiu foarte bine cât de mult te-ar dezgusta aşa ceva. Ştiu foarte bine că, cerându-ţi asta, aş strica, ireparabil, orice altceva există între noi. De aceea am ocolit întotdeauna să discutăm despre prietenia noastră aşa cum m-ai silit s-o facem acum. A fost o mutare greşită, Fitz. Greşită şi câtuşi de puţin necesară.

A mai făcut un pas împleticit, sau doi, ca un om năucit de o lovitură. Şi s-a oprit brusc. Cu mişcări şovăitoare, a scos din buzunarul halatului bucheţelul alb cu negru.

— Ăsta nu e de la tine, nu-i aşa? m-a întrebat.

Avea vocea brusc răguşită. Nu se uita la mine.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci de la cine?

Am ridicat din umeri, iritat de întrebarea stranie pusă brusc în mijlocul unei discuţii serioase.

— De la grădinăreasă. Îţi pune câte unul pe tavă în fiecare dimineaţă.

A răsuflat ceva mai adânc şi a închis o clipă ochii.

— Fireşte. N-au fost niciodată de la tine, niciunul n-a fost de la tine. Atunci de la cine?

A închis ochii şi, privindu-i faţa, m-am temut dintr-odată că avea să leşine. Pe urmă a reînceput să vorbească cu voce joasă.

— Fireşte. Nu puteau fi decât de la cineva care-a văzut dincolo de deghizarea mea şi, dacă a putut cineva s-o facă, atunci a fost ea. Bufonul a deschis ochii. Grădinăreasa. E cam de vârsta ta. Cu pistrui pe faţă şi pe braţe. Cu părul de culoarea paielor curate.

Mi-am readus în minte imaginea femeii.

— Cu pistrui, da. Are părul castaniu-deschis, nu auriu.

A închis iar ochii, strângând cu putere din pleoape.

— Atunci culoarea s-a închis când a îmbătrânit. Când tu nu erai decât un băiat, Garetha era ucenică în grădină.

Am dat din cap.

— Mi-o aduc aminte, deşi îi uitasem numele. Ai dreptate. Şi ce-i cu asta?

A râs scurt. Aproape amar.

— Dragostea şi speranţa ne orbesc pe toţi. Am crezut că florile erau de la tine, Fitz. O idee prostească. Sunt, în schimb, de la o femeie care, cu mult timp în urmă, era îndrăgostită nebuneşte de bufonul regelui. Îndrăgostită nebuneşte, aşa mă gândeam eu. Dar, la fel ca a mea, nici dragostea ei nu era împărtăşită. Însă i-a rămas acestei iubiri destul de fidelă ca să mă recunoască, în ciuda tuturor schimbărilor. Destul de fidelă acestei iubiri ca să-mi păstreze secretul, dându-mi totuşi discret de înţeles că îl cunoaşte. A ridicat din nou buchetul. Alb şi negru. Culorile mele de iarnă, Fitz, de pe vremea când eram măscăriciul regelui. Garetha ştie cine sunt. Şi încă mai ţine la mine.

— Ai presupus că eu îţi aduceam flori?

Nu-mi venea să cred că-şi putuse imagina aşa ceva.

Şi-a ferit brusc privirea şi mi-am dat seama că şi cuvintele, şi tonul meu îl făcuseră să se ruşineze. Cu capul în jos, s-a îndreptat încet spre dormitorul lui. Nu mi-a răspuns, şi m-a invadat brusc un val de milă pentru el. Ca prieten, îl iubeam. Nu-mi puteam schimba sentimentele în privinţa dorinţei lui nefireşti, dar nu voiam să-l văd ruşinându-se sau suferind. Aşa că am înrăutăţit fireşte lucrurile când m-am trezit spunând, fără ocolişuri:

— Bufonule, de ce nu-ţi îndrepţi dorinţele către un loc unde ar fi întâmpinate cu braţele deschise? Garetha e o femeie foarte atrăgătoare. Poate, dacă i-ai primi cu bucurie atenţiile…

S-a întors brusc spre mine şi furia sinceră care i-a licărit în ochi i-a colorat într-un auriu intens. Emoţia i-a întunecat faţa când m-a întrebat sarcastic:

— Ce-ar fi atunci? Ce? Aş fi ca tine, m-aş mulţumi cu oricine mă vrea, pentru simplul fapt că mi s-a oferit? Mie aşa ceva mi se pare „dezgustător”. Nu m-aş folosi niciodată astfel nici de Garetha, nici de altcineva. Spre deosebire de una dintre cunoştinţele noastre comune.

Mi-a adresat ultimele cuvinte apăsându-le. A mai făcut încă doi paşi spre camera lui, apoi s-a răsucit din nou pe călcâie către mine. Avea pe faţă un zâmbet de o amărăciune cumplită.

— O clipă. Înţeleg. Îţi închipui că n-am avut niciodată parte de genul ăsta de intimitate. Că m-am „păstrat” pentru tine. A pufnit cu dispreţ. Nu te flata, FitzChivalry. Mă îndoiesc că ar fi meritat aşteptarea.

M-am simţit ca şi cum mi-ar fi tras o palmă, însă el a fost cel care şi-a dat brusc ochii peste cap şi a căzut moale pe podea. Pentru o clipă, am încremenit de furie şi de spaimă. Aşa cum n-o pot face decât prietenii, îl loviserăm fiecare pe celălalt în punctul cel mai sensibil. Cea mai rea parte din mine îmi cerea să-l las să zacă acolo unde căzuse; nu-i datoram nimic. Dar, după nicio secundă, m-am lăsat într-un genunchi lângă el. Avea ochii aproape închişi, păreau două dungi albe. Gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat o grămadă.

— Bufonule? am întrebat, şi mândria mi-a pus iritare în glas. Acum ce-ai păţit?

Şovăind, i-am atins faţa.

Era caldă.

Aşadar, boala lui din ultimele zile nu fusese prefăcătorie. Ştiam că, de obicei, trupul îi era mai rece decât al unui om obişnuit, prin urmare, căldura aceea plăcută însemna, pentru el, ceea ce ar fi fost pentru mine o febră puternică. Am sperat că nu era nimic mai mult decât unul dintre rarele şi straniile momente când se simţea slăbit şi mistuit de febră. Ştiam, din experienţă, că îşi revenea după o zi sau două, timp în care i se cojea o mare parte din piele, lăsând la vedere una mai întunecată. Poate că leşinase din pricina acelei slăbiciuni.

Totuşi, când m-am aplecat ca să-mi strecor braţele pe sub el şi să-l ridic, mi s-a strâns inima de teamă că boala ar fi putut fi gravă. Găsisem într-adevăr cel mai prost moment cu putinţă pentru mica noastră confruntare. Cu el cuprins de febră şi cu mine năucit de scoarţa de spiriduş, nu era de mirare că vorbele noastre o luaseră pe căi greşite.

L-am săltat şi l-am dus în odaia lui, deschizând uşa cu piciorul. Înăuntru domnea un miros greu, apăsător. Patul era răvăşit, ca şi cum s-ar fi zvârcolit toată noaptea. Ce soi de idiot insensibil devenisem, ca nici măcar să nu mă întreb dacă nu cumva era bolnav cu adevărat? I-am aşezat pe pat trupul fără vlagă. Am scuturat o pernă groasă înainte de a i-o strecura cu stângăcie sub cap şi am încercat să trag aşternuturile în jurul lui. Ce aveam de făcut? Ştiam că nu trebuia să dau fuga să chem un vindecător. În toţi anii petrecuţi la Buckkeep, bufonul nu-i îngăduise niciodată vreunuia să-l atingă. Când era Burrich mai-marele grajdurilor, se ducea din când în când la el, să-i ceară un leac sau altul, dar Burrich se afla acum prea departe, nu mă putea ajuta. L-am bătut pe bufon uşor peste obraji, dar nu şi-a revenit.

M-am dus la ferestre. Am dat deoparte draperiile grele, am desferecat obloanele şi le-am deschis pentru frigul zilei de iarnă. Aerul curat şi rece s-a revărsat înăuntru. Am găsit una dintre eşarfele Lordului Auriu şi am adunat în ea zăpadă de pe pervaz. Am împăturit-o ca pe o compresă şi m-am întors lângă pat. M-am aşezat lângă bufon şi i-am atins-o cu delicateţe de frunte. S-a foit uşor, iar când i-am apăsat-o în lateralul gâtului şi-a recăpătat cunoştinţa brusc, cu o rapiditate înfricoşătoare.

— Nu mă atinge! s-a răstit, împingându-mi mâinile într-o parte.

Când a respins grija pe care i-o purtam, neliniştea mi-a devenit furie arzătoare.

— Cum doreşti.

M-am îndepărtat cu o zvâcnire şi am trântit compresa pe noptieră.

— Te rog să pleci, a spus pe un ton care-a preschimbat formula de politeţe într-o vorbă goală.

Şi am plecat.

Cu un soi de turbare, am făcut ordine în odaia alăturată, cu vasele zăngănind când le-am pus la loc, pe tavă. Niciunul dintre

noi nu mâncase nimic. N-avea importanţă. Oricum îmi pierise pofta de mâncare. Am dus tava înapoi, în bucătărie, şi am golit-o acolo. Pe urmă am luat apă şi lemne pentru odăile noastre. Când m-am întors sus, împovărat cu ele, am găsit dormitorul bufonului cu uşa închisă. Chiar în timp ce stăteam în faţa ei am auzit cum, de cealaltă parte, erau închise obloanele. Am bătut cu putere în tăblie.

— Lord Auriu, am adus lemn de foc şi apă pentru odaia ta.

Nu mi-a răspuns, aşa că am reumplut cu lemne căminul din camera principală şi cu apă vasul meu pentru spălat. Am lăsat provizia rămasă în faţa uşii lui. În suflet îmi clocoteau mărunt furia şi durerea. Iar cea dintâi se îndrepta, în cea mai mare parte, împotriva mea. De ce nu-mi dădusem seama că era într-adevăr bolnav? De ce insistasem să continuăm discuţia în ciuda împotrivirii lui? Şi, mai presus de toate, de ce, în privinţa prieteniei noastre, nu-mi ascultasem instinctul, în loc să-mi plec urechea la bârfele unora care nu ştiau nimic despre noi? Iar durerea mă mistuia fiindcă ştiam ceea ce-mi repetase Chade atât de des: că nu era întotdeauna de ajuns să-mi cer iertare ca să repar lucrurile. Mă temeam că răul pe care-l făcusem în ziua aceea era ireparabil; şi că, aşa cum mă avertizase bufonul, discuţia noastră era ceva pe care aveam să-l purtăm amândoi după noi toată viaţa. Nu puteam decât să sper că amintirea tăioasă a vorbelor mele avea să se tocească pe măsura scurgerii timpului. Ale lui încă mă căsăpeau ca nişte brice.

Mi-aduc aminte de următoarele patru sau trei zile ca de o ceaţă încărcată de nefericire. Pe bufon nu l-am văzut deloc. Continua să-l primească în dormitor pe tânărul său paj, dar, din câte ştiam eu, el nu ieşea. Bineînţeles că Jek l-a mai vizitat cel puţin o dată înainte de plecarea soliei din Bingtown, pentru că m-a oprit iarăşi pe scări. Cu o politeţe rece, mi-a spus că Lordul Auriu îi scosese definitiv din minte toate ideile greşite despre ceea ce mă lega de stăpânul meu. M-a rugat s-o iert dacă presupunerile ei mă făcuseră să sufăr în vreun fel. Pe urmă a adăugat, şuierând cu voce joasă, că eram cel mai prost şi mai crud om pe care-l întâlnise vreodată. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Trimişii Bingtownului au plecat a doua zi. Regina şi ducii ei nu le dăduseră niciun răspuns clar în privinţa alianţei, dar fuseseră de acord să le dea douăsprezece păsări-mesager şi să primească în schimb tot atâţia porumbei din

Bingtown. Negocierile aveau să continue.

Imediat după plecarea lor, în castel s-a stârnit rumoare când regina a ieşit, în miez de noapte, însoţită de o companie din garda ei. Chade mi-a spus că până şi el a găsit gestul ei mai degrabă extremist. Iar ducii au fost într-o mult mai mare măsură de aceeaşi părere. Scopul cavalcadei a fost împiedicarea unei execuţii în Bidwell, un cătun din apropierea hotarului dintre ducatele Buck şi Rippon. Au făcut drumul călare în toiul nopţii, evident ca urmare a raportului trimis de un spion care-o anunţase că, în dimineaţa următoare, o femeie avea să fie spânzurată şi arsă. Au plecat în grabă, luminându-şi drumul cu torţe şi cu răsuflarea cailor vizibilă în aerul rece. Regina era în mijlocul lor, purtându-şi pelerina purpurie peste tunica din blană albă, de vulpe. Eu stăteam la fereastră, dorindu-mi zadarnic să călăresc alături de ea. Rolul meu de slujitor al Lordului Auriu părea să mă condamne întotdeauna că mă aflu acolo unde-mi doream cel mai puţin.

S-au întors în seara următoare. Îi însoţea o femeie plină de vânătăi, care se clătina în şa. Era clar că sosiseră în ultimul moment când se mai putea face ceva, smulgând-o în adevăratul sens al cuvântului din laţul spânzurătorii. Mulţimea care o linşa nu li se opusese călăreţilor înarmaţi din gardă. Iar Kettricken nu se mulţumise să-i adune pe bătrânii satului pentru a-i dojeni oficial şi cu asprime vreme de câteva ceasuri. Poruncise să vină în mica piaţă a satului toată suflarea, din fiecare colibă, ca s-o asculte.

Stătuse ea însăşi în faţa lor şi le citise cu voce puternică proclamaţia regală care interzicea execuţia cuiva pentru simplul fapt că stăpânea Harul. Pe urmă, toată lumea, până la cel mai mic copil în stare să ţină în mână un condei, fusese obligată să semneze pe o copie a acelei proclamaţii, ca dovadă că fusese de faţă, auzise porunca regală şi avea să i se supună. Fiindcă n-aveau primărie, Kettricken decretase că proclamaţia semnată trebuia afişată tot timpul deasupra vetrei din singura cârciumă din mica aşezare. Le garantase oamenilor că garda regală avea să treacă des pe acolo, ca să s-asigure că era la locul ei, intactă. Şi le făgăduise că, dacă avea să mai ia vreodată parte la o astfel de încercare de ucidere a cuiva înzestrat cu Har, orice semnatar urma să-şi piardă toată averea şi să fie surghiunit nu doar din Buck, ci din toate cele Şase Ducate.

După întoarcerea reginei, femeia învinovăţită a fost dusă la vindecătorii gărzii, să-i lecuiască rănile. Sătenii nu se purtaseră blând cu ea. Era nou sosită şi avea puţine cunoştinţe. Venise în vizită la verişoara ei, cea care se dusese la bătrânii cătunului să spună că o văzuse, chipurile, stând de vorbă cu porumbeii. Se zvonea că la mijloc era o ceartă legată de o moştenire, fapt care m-a făcut să mă întreb dacă osândita era o femeie cu Har sau doar o ameninţare la adresa proprietăţilor verişoarei sale. Imediat ce s-a simţit destul de bine ca să poată călători, regina Kettricken i-a dat bani, un cal şi, după spusele unora, un act de proprietate pentru o bucată de teren aflată departe de satul verişoarei ei. În orice caz, femeia a plecat din Buck imediat ce s-a simţit în stare să călătorească.

Întâmplarea a devenit centrul unui vârtej de controverse. Unii susţineau că regina făcuse mai mult decât avea dreptul, că Bidwell se găsea de fapt chiar pe graniţa dintre Buck şi Rippon şi că n-ar fi trebuit să se treacă la fapte înainte de a se fi cerut măcar şi părerea ducelui de Rippon. Acesta părea să vadă în intervenţia personală a reginei o critică şi un afront. Deşi el însuşi nu rostise astfel de cuvinte, bârfele spuneau că poate regina din munţi era prea nerăbdătoare să se alieze cu oameni din afara ţării, cum erau Străinii şi negustorii din Bingtown, în vreme ce ducilor săi nu le oferea tot respectul cuvenit. Nu-i credea pe nobili în stare să rezolve problemele din ducatele lor? De aici, bârfele şi bombănelile mergeau mult mai departe. Credea că o mireasă din cele Şase Ducate nu era destul de bună pentru fiul ei pe jumătate muntean? Şi, încă şi mai perfide, alte vorbe răspândite pe la colţuri spuneau că fusese adus un afront casei ducelui Shemshy, căci prinţul se arătase vădit interesat de Lady Vance până când se pusese regina mamă de-a curmezişul. De ce o curta Kettricken pe dispreţuitoarea narcescă a Străinilor, când până şi tânărul prinţ îşi dădea seama că mult mai aproape exista o fată de obârşie nobilă cu mult mai demnă de el?

Pentru că toate aceste plângeri nu erau înfăţişate oficial, reginei îi venea greu să le răspundă. Însă ştia că nu puteau fi nesocotite întru totul, pentru că ar fi pus paie pe focurile nemulţumirii din Rippon şi Shoaks, ajutându-le să se răspândească în celelalte ducate. Soluţia aleasă de ea a fost să le poruncească ducilor să-şi numească împuterniciţi într-un

consiliu însărcinat cu găsirea unui mod de a pune capăt persecuţiei oamenilor cu Har. Însă singurul rezultat a fost cel pe care-l prezisesem eu; consiliul a propus întocmirea unei liste cu numele tuturor celor care aveau Harul, ca să se poată verifica dacă nu erau cumva persecutaţi pe nedrept. O a doua sugestie a fost mutarea tuturor în anumite sate, pe care să fie îndemnaţi să nu le părăsească, pentru a fi astfel tot timpul protejaţi. Iar a treia, cea mai generoasă, sugera să li se permită tuturor să plece în Chalced sau în Bingtown, unde ar fi fost cu siguranţă mult mai bine primiţi decât în cele Şase Ducate.

Îmi cunoşteam propria reacţie la toate cele trei propuneri. Până şi cei mai înceţi la minte îşi puteau da seama că o asemenea înregistrare sau strămutare în locuri bine cunoscute s-ar fi putut dovedi preludiul unui masacru general. Cât despre „plecarea” în Chalced sau Bingtown, aşa ceva nu se deosebea prea mult de un surghiun. Regina le-a spus membrilor consiliului, cu acreală şi asprime, că soluţiile găsite de ei erau lipsite de imaginaţie şi le-a poruncit s-o ia de la început. Atunci, din întâmplare, un bărbat tânăr din Tilth i-a oferit un mare avantaj.

— Execuţiile celor cu Har, a spus el, în glumă, nu-i deranjează pe cei mai mulţi oameni. De fapt, cei care stăpânesc Magia Animalelor atrag asemenea dezastre asupra lor înşişi. Ceea ce se petrece nu-i supără decât pe înzestraţii cu Har; poate-ar trebui să li se ceară lor o soluţie.

Regina s-a grăbit să-i primească sfatul. Zâmbetul batjocoritor a pierit de pe faţa lui şi chicotelile celorlalţi au încetat brusc când au auzit răspunsul ei.

— Măcar asta e o soluţie care dă dovadă de imaginaţie şi merită să fie luată în considerare. Voi face aşa cum m-aţi sfătuit.

Probabil că numai eu şi Chade ştiam că era vorba de o idee care îi făcea lui Kettricken cu ochiul de multă vreme. A scris o proclamaţie regală şi le-a poruncit mesagerilor s-o răspândească pe întreg teritoriul celor Şase Ducate, unde nu trebuia doar citită în sate şi în oraşe, ci şi afişată în locuri cât mai vizibile. Îi invita pe cei cu Har, sau cu Sânge Străvechi, cum li se mai spunea, să-şi trimită împuterniciţi la o întâlnire cu ea, ca să găsească împreună un mod de a pune capăt persecuţiilor şi omorurilor neîndreptăţite de nicio lege. A ales ea însăşi cuvintele proclamaţiei, deşi Chade a implorat-o cu stăruinţă să

fie prudentă. Pe mulţi nobili i-a înfuriat, acuzându-i astfel, indirect, că aprobau asasinatele de pe domeniile lor. Însă eu unul am apreciat poziţia luată de Kettricken şi am presupus că o apreciau şi toţi ceilalţi deţinători ai Harului, deşi mă îndoiam că avea să se înfăţişeze vreunul ca să-şi apere cauza. De ce şi-ar fi riscat vieţile făcându-se cunoscuţi?

După dezastruoasa mea confruntare cu bufonul, m-am ales cel puţin cu destulă înţelepciune ca să mă port cu mai multă prudenţă cu Chade, cu regina şi cu prinţul. Am lăsat bucăţile de pergament acolo unde Chade nu putea să nu le vadă, adică pe masa noastră de lucru. O întâlnire întâmplătoare în turn mi-a oferit ocazia să-l întreb, calm, de ce-mi ascunsese o parte din mesaj. Mi-a dat un răspuns la care nu mă aşteptam:

— În împrejurările de atunci, era ceva prea personal ca să ţi-l pot dezvălui. Aveam nevoie să m-ajuţi să aflu unde se afla prinţul şi să-l aduci în siguranţă la Buckkeep. Dacă ţi-aş fi arătat mesajul, atenţia ta s-ar fi îndreptat spre altceva. Te-ai fi străduit din toate puterile să-l descoperi pe autor, chiar dacă nu ne-ar fi fost întru totul de folos ca să-l găsim pe prinţ. E necesar să ai mintea limpede, Fitz. N-am putut să nu-mi amintesc ce iute la mânie erai pe vremuri şi cum te împingea firea ta nestăpânită la fapte nebuneşti. Aşa că ţi-am ascuns ceea ce am crezut că ţi-ar fi putut abate atenţia de la cea mai importantă parte a însărcinării tale.

Asta nu m-a domolit pe de-a-ntregul, dar m-a făcut să pricep că bătrânul asasin privea adesea lucrurile sub un unghi foarte diferit de ceea ce îmi imaginam eu. I-am acceptat raţionamentul cu un asemenea calm, încât cred că a fost oarecum uluit. Se aşteptase la confruntarea pe care eu unul chiar o plănuisem cu atât de puţin timp în urmă. Fără niciun imbold din partea mea şi aproape ruşinându-se, m-a asigurat că înţelegea că mă maturizasem şi a recunoscut că nu fusese corect din partea lui să-mi ascundă mesajul.

— Şi dacă-mi îndrept acum atenţia către autor? l-am întrebat cu voce înceată.

— Ne-ar fi de folos să ştim cine l-a trimis, a mărturisit. Dar nu cu preţul pierderii maestrului de Meşteşug al prinţului sau al abaterii atenţiei sale. Am cercetat cu mare grijă toate urmele care ne-ar fi putut conduce la autor. Însă pare să se fi risipit în văzduh precum ceaţa. N-am uitat nici de şobolan, dar, în ciuda

tuturor strădaniilor mele, n-am descoperit absolut nimic care să trădeze prezenţa unui spion înzestrat cu Har. Ştii că nici supraveghindu-l pe Civil n-am aflat nimic. A oftat. Te implor, Fitz, ai încredere în mine şi lasă-mă să mă ocup singur de asta şi să te folosesc pe tine acolo unde eşti de cea mai mare importanţă pentru noi.

— Atunci ai vorbit cu regina. Mi-a acceptat condiţiile.

Verdele ochilor lui s-a asprit până la nuanţa minereului de aramă.

— Nu. N-am făcut-o. Am sperat c-o să te răzgândeşti.

— De fapt, chiar m-am răzgândit, am spus, şi am încercat să nu savurez şocul care i s-a citit pe faţă. Şi m-am grăbit să adaug, înainte de a apuca să creadă că tocmai capitulasem întru totul: Am hotărât că despre asta trebuie să vorbesc cu regina eu însumi.

— Bine. Chade şi-a căutat cuvintele. Sunt de aceeaşi părere. O s-o rog să-şi facă azi timp pentru o discuţie cu tine.

Şi aşa ne-am despărţit, fără să fim de acord, dar şi fără să ne certăm. A plecat aruncându-mi o privire stranie, ca şi cum aş fi continuat să-l uimesc. M-am simţit încântat de mine însumi şi mi-am dorit să fi învăţat lecţia aceea mai devreme.

Prin urmare, când m-a înştiinţat că puteam merge la regină, am privit cu calm întâlnirea. Ea poruncise să se aducă o măsuţă cu vin şi prăjituri pentru noi. Eu mă pregătisem, înainte de a intra, să dau dovadă de sânge rece. Poate că asta mi-a îngăduit să văd cât de obosită era Kettricken.

Regina mea mă aştepta stând dreaptă, senină, dar mi-am dat seama că aerul împăciuitor îi servea drept armură. Şi ea se aştepta să mă înfierbânt şi să jignesc. Prudenţa pe care-o afişa aproape că mă provoca să-mi dezvălui sentimentele rănite de părerea ei despre caracterul meu. Însă am răsuflat adânc şi mi-am ţinut indignarea în frâu. M-am silit să mă înclin calm în faţa ei şi am aşteptat până când m-a invitat să mă aşez la masă, alături de ea, şi chiar am schimbat câteva vorbe despre vreme şi despre starea sănătăţii ei înainte de a trece la ceea ce mă rodea. Chiar şi aşa, i-am văzut colţurile ochilor îngustându-se, semn că se aştepta la o tiradă. Când hotărâseră toţi aceia care mă cunoşteau cel mai bine că eram iraţional şi arţăgos? Dar nu mi-am îngăduit nici măcar să mă gândesc din a cui vină se ajunsese la asta. Am întâlnit în schimb privirea reginei mele şi

am întrebat-o cu voce scăzută:

— Ce-ai de gând să faci în privinţa lui Nettle?

Într-o străfulgerare, i-am văzut ochii albaştri-verzui mărindu-se de uimire. Pe urmă şi-a revenit. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi m-a studiat câteva secunde.

— Ce ţi-a spus Chade despre asta? a zis în cele din urmă.

Am zâmbit larg, fără să vreau. Pe moment, toate grijile pe care mi le făceam pentru fiica mea au dispărut. Şi m-am auzit vorbind:

— Mi-a spus să mă feresc de femeile care răspund la o întrebare cu o alta.

Pentru o scurtă clipă, am crezut că întrecusem măsura. Dar Kettricken mi-a răspuns apoi zâmbind la rândul ei. M-am întristat când, odată ce i-a înflorit zâmbetul, a lăsat garda jos. Am văzut brusc că, în spatele măştii ei de calmă indiferenţă, era istovită şi neliniştită. Asupra ei se abătuseră prea multe griji, ca nişte câini care lătrau duşmănoşi. Logodna prinţului cu o narcescă imprevizibilă şi ridicola lui „aventură”, problema celor cu Har, tulburările stârnite de Pestriţi, nobilimea arţăgoasă, ba chiar şi negustorimea din Bingtown, cu războiul şi cu dragonii ei, toate cerând să le dea cât mai multă atenţie. Aşa cum o pală întâmplătoare de vânt poate învăpăia un tăciune muribund, privirea ei de animal hăituit mi-a trezit în minte un ecou difuz al dragostei pe care i-o purtase Verity. Legătura creată cândva prin Meşteşug între mine şi regele meu îmi îngăduise uneori să-i cunosc sentimentele. Era totuşi straniu să simt susurul îndepărtat al iubirii lui pentru ea. În numele lui, ca şi datorită propriei mele afecţiuni pentru Kettricken, am descoperit brusc că nu puteam să nu-mi fac griji pentru ea. Când s-a lăsat pe spătarul scaunului, vizibil uşurată fiindcă n-aveam de gând să încep o ceartă, mi-a fost ruşine preţ de o clipă. Prins în zbuciumul propriilor necazuri, uitam prea des că alţii purtau poveri la fel de grele.

Ea a lăsat să scape răsuflarea pe care şi-o ţinuse.

— Fitz, mă bucur că te-ai hotărât să-mi vorbeşti nemijlocit. Chade e un sfetnic înţelept, trecut prin multe şi loial tronului Farseer. În zilele lui bune, vede limpede tot ce ţine de treburile ţării. Ştie şi să citească în inimile oamenilor. Dă sfaturi înţelepte, întemeiate. Dar pe Nettle o priveşte întotdeauna prin ochii de sfetnic al tronului Farseer. Kettricken şi-a întins braţul peste

masă şi şi-a pus mâna delicată peste asprimea mâinii mele. Prefer să vorbesc cu tatăl ei, ca prietenă.

Mi s-a părut potrivit să păstrez tăcerea.

Regina nu şi-a clintit mâna de pe a mea în timp ce a continuat cu simplitate:

— Fitz, Nettle trebuie să înveţe cum se foloseşte Meşteşugul. În inima ta, o ştii. Nu doar ca să fie apărată de pericolul care e această magie în mâini profane – da, am citit o parte din pergamente ca să pot hotărî ce e de făcut cu talentul lui Dutiful dar şi pentru că e cine e. Posibila moştenitoare a tronului Farseer.

Vorbele ei mi-au tăiat răsuflarea. Mă aşteptam să cântărim cât de înţelept era s-o învăţ Nettle Meşteşugul, nu să ne întoarcem la ameninţarea mai veche şi mai gravă care plana asupra ei. N-am izbutit să găsesc cuvintele cu care să-mi descriu neliniştea, dar n-avea importanţă. Regina mea încă nu spusese tot ce avea de spus.

— Nu putem schimba ceea ce suntem. Eu voi fi întotdeauna regina lui Verity. Tu eşti fiul lui Chivalry, nelegitim, dar totuşi un Farseer. Şi eşti totodată considerat mort de poporul tău, iar Chade e deopotrivă bătrân şi nerecunoscut vreodată membru al casei regale. Cât despre August, ştim amândoi că nu şi-a mai recăpătat minţile după ce a ajuns Verity la mine prin el. Sunt sigură că regele meu n-a vrut niciodată să-i facă rău vărului său, dar s-a întâmplat şi asta e. Nu putem schimba ceea ce suntem şi, cu toate că, prin nume, e un Farseer, a devenit, înainte de vreme, un bătrân cu mintea dusă. Nu-l putem privi cu adevărat ca pe un posibil moştenitor al tronului dacă urmaşii lui Verity se stâng.

Construit cu minuţiozitate, raţionamentul ei m-a convins. M-am văzut silit să dau aprobator din cap, deşi ştiam către ce conducea, inevitabil, înlănţuirea gândurilor ei.

— Însă trebuie să avem, e întotdeauna necesar să avem, un moştenitor aflat în rezervă, gata să ocupe tronul dacă nu mai există nimeni altcineva. Kettricken s-a uitat în gol, pe lângă mine. Deşi nu i-a fost înfăţişată poporului său, fiica ta e, cu siguranţă, următoarea din linia succesiunii. Nu putem schimba ceea ce este ea. Oricât de mult şi-ar dori-o cineva, n-o să facă din ea o Farseer într-o mai mică măsură. Dacă va fi nevoie, FitzChivalry Farseer, fiica ta va sluji tronul. Aşa am aranjat noi

lucrurile, cu ani în urmă. Ştiu că tu ai fost împotrivă atunci, când am întocmit hrisoavele, la Jhaampe. Ştiu că nu eşti de acord nici acum. Dar e o Farseer recunoscută de tine, ca tată, de mine, ca regină, şi de un menestrel căruia i-ai mărturisit adevărul şi care ne-a fost martor.

Hrisovul încă mai există, Fitz, aşa cum se şi cuvine. Chiar dacă eu, tu, Chade şi Starling Birdsong am muri cu toţii odată, hrisovul va putea fi găsit în arhivele regale, cu un codicil care spune unde poate fi găsită Nettle. Aşa trebuie să fie, Fitz. Nu putem schimba sângele care-i curge prin vene; nu-i putem anula venirea pe lume. Şi chiar ai dori cu adevărat aşa ceva? Eu cred că nu. Până şi simpla dorinţă ar fi un afront adus zeilor.

Şi atunci s-a întâmplat din nou. Am văzut, dintr-odată, cu ochii altcuiva. Când am înţeles cum gândea regina, furia mea a rămas fără miez. Pentru Kettricken, faptul că Nettle îşi avea locul în şirul moştenitorilor tronului era de neschimbat. Nu conta ce doream eu sau ce dorea ea însăşi. Lucrurile stăteau aşa cum stăteau, noi nu puteam schimba nimic. Pentru ea, Nettle nu putea face obiectul unei negocieri. Nu putea fi de acord s-o scutească de o îndatorire pentru care se născuse. Asta era viziunea lui Kettricken.

Am răsuflat adânc, dar ea a ridicat un deget, cerându-mi s-o las să spună tot ce avea de gând.

— Ştiu că te sperie ideea că Nettle ar putea deveni Sacrificiu. Şi eu mă rog să nu se întâmple niciodată. Gândeşte-te ce-ar însemna pentru mine: fiul meu ar fi mort sau, cumva, prea nevolnic ca să-şi mai poată servi regatul. Ca mamă, îmi îndepărtez cât mai mult cu putinţă gândurile de la o asemenea posibilitate şi, aşa cum o faci şi tu, mă rog fierbinte să nu-i fie sortită povara coroanei. Însă, deşi sperăm amândoi că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, trebuie să fim pregătiţi, dacă se va întâmpla totuşi, s-o avem atunci pe ea gata să-şi slujească poporul. Va fi instruită, nu numai în ceea ce priveşte Meşteşugul, ci va învăţa şi mai multe limbi, istoria ţării şi a locuitorilor săi, eticheta şi tradiţiile legate de tron. Am dat amândoi dovadă de neglijenţă fiindcă n-a deprins deja toate acestea, şi suntem amândoi de neiertat fiindcă încă nu ştie nimic despre obârşia ei. Dacă va veni momentul să servească regatul, crezi că ne va mulţumi fiindcă am ţinut-o în ignoranţă?

Şi astfel au primit convingerile mele o nouă lovitură. Lumea

mi s-a răsucit în jur şi am pus brusc sub semnul întrebării toate hotărârile pe care le luasem vreodată în privinţa fiicei mele. Când am înţeles adevărul, mi s-a făcut rău. Mi-am lăsat gândurile să prindă glas.

— Probabil mă va urî fiindcă i-am ascuns totul. Însă nu văd cum aş putea schimba asta atât de târziu fără să-i fac şi mai mult rău. M-am gârbovit pe scaun. Kettricken, oricât de neglijent s-ar putea să-ţi par, totuşi te implor: las-o să rămână aşa cum e acum. Dacă spui „da”, îţi promit că voi face tot ce-mi stă în puteri şi mă voi strădui cu dragă inimă să mă asigur că nu va fi niciodată necesar să slujească ea ca Sacrificiu.

Am înghiţit în sec şi cuvintele mele mi-au legat din nou soarta de a tronului; mă aflam iarăşi în faţa unui suveran din Casa Farseer, punându-mi viaţa în mâinile sale. Numai că de data asta o făceam ca bărbat matur.

— Mă voi strădui din toată inima să alcătuiesc o coterie pentru Dutiful. Voi fi maestru al Meşteşugului.

Regina m-a fixat cu privirea.

— Şi ce e nou în această ofertă a ta, FitzChivalry? m-a întrebat după o clipă. Sau în ceea ce-mi ceri?

Întrebările ascundeau o dojană. Mi-am lăsat capul în jos şi am primit-o.

— Poate acum sunt gata să îndeplinesc această îndatorire de bunăvoie şi fără să ascund ce gândesc cu adevărat.

— Şi-o să accepţi ceea ce va făgădui regina ta, fără să insişti să-şi mai dea din nou cuvântul? Am să-ţi vorbesc cât se poate de clar: Voi îngădui ca fiica ta, Nettle Farseer, să rămână acolo unde se află, cu Burrich ca tată adoptiv, atâta vreme cât asta nu ne pune în pericol. Te mulţumeşte această făgăduială şi eşti convins că o voi respecta?

O altă dojană. Îi rănisem sentimentele rugând-o, în repetate rânduri, să fie lăsată Nettle în pace? Poate.

— Da, am răspuns cu voce înceată.

— Bine, a spus ea, şi încordarea dintre noi a dispărut treptat în timp ce am rămas aşezaţi la masă, în tăcere, ca şi cum liniştea ar fi fost o completare a vorbelor reginei. Apoi, tot în tăcere, ea mi-a umplut paharul cu vin şi mi-a pus în faţă o prăjitură mică, savuroasă. Pe urmă am mâncat şi am vorbit o vreme numai despre lucruri lipsite de importanţă. Nu i-am spus că Dutiful mă ocolea. În privinţa asta, aveam să pun lucrurile la

punct împreună cu prinţul. Cumva.

Când m-am ridicat să plec, Kettricken şi-a înălţat privirea spre mine şi mi-a zâmbit.

— Mi se pare o ruşine, FitzChivalry, că izbutesc atât de rar să stau de vorbă cu tine. Regret că avem nevoie de toată prefăcătoria asta, pentru că ne ţine departe unul de altul. Îţi simt lipsa, dragul meu prieten.

Am plecat, dar am luat aceste cuvinte cu mine, ca pe o binecuvântare.

Capitolul XVI

PĂRINŢI

Când un căpitan negustor are legături destul de puternice în Jamaillia, e întru totul posibil să-şi umple calele cu obiecte valoroase din multe porturi străine îndepărtate. Are avantajul de a dobândi mărfuri exotice fără să fie nevoit să înfrunte pericolele în care te pun deopotrivă echipajul şi vasul într-o călătorie pe mări adânci. Desigur, plăteşte cu bani pentru toate grijile de care scapă, dar e un târg pe care trebuie să-l accepte orice negustor înţelept.

Jamaillia nu e doar cel mai nordic port de pe Insula Mirodeniilor în care ajung cu regularitate negustorii, e şi singurul port de pe ţărmurile noastre în care poposeşte flota Velierelor Mari. Corăbiile ce o alcătuiesc ajung în Jamaillia (pe care, în limba lor barbară, o numesc Portul Apusean) în grup, din trei în trei ani. Despre primejdiile prin care trec traversând apele vorbesc pânzele zdrenţuite şi corăbierii vlăguiţi. Aduc mărfuri pe cât de exotice, pe atât de scumpe; numai la ei găseşti mirodenia roşie şi guma de sed; şi întreaga cantitate e cumpărată pentru palatul Satrapului, de unde se întoarce pe piaţă mult prea puţin, de aceea putem considera că acestea n-au cum să ajungă la negustorii obişnuiţi. Dar orice altceva aduc e de vânzare pentru cei deopotrivă destul de înţelepţi şi de norocoşi ca vină la Jamaillia când soseşte flota Velierelor Mari.

Căpitanul Banrop, *Sfaturi pentru Corăbierii Negustori*

Un alt mănunchi de zile a venit şi a trecut. Lordul Auriu a ieşit din dormitorul său, cu obişnuita sa înfăţişare rafinată şi sofisticată, şi a anunţat sus şi tare că era din nou sănătos tun. Aplicat cu migală în fiecare dimineaţă, machiajul lui jamaillian devenise chiar mai extravagant ca oricând. Uneori îşi purta solzii chiar şi în plină zi. Bănuiesc că voia să abată atenţia, să nu observe nimeni că pielea i se întuneca la culoare. Şi bănuiesc că îi izbutea, fiindcă n-am auzit pe nimeni pomenind de asta. Curtea a întâmpinat însănătoşirea sa cu mare entuziasm; nu-şi pierduse popularitatea.

Mi-am reluat îndatoririle de servitor. Uneori, Lordul Auriu îi

distra după-amiaza pe curteni în odăile sale, cu jocuri de noroc sau aducând menestreli. Nobilii tineri, bărbaţi şi femei deopotrivă, concurau pentru onoarea de a fi invitaţi. În astfel de ocazii, rămâneam în mica mea odaie, oricând la dispoziţia lui, sau eram liber să plec. Continuam să-l însoţesc în timpul plimbărilor călare cu alţi aristocraţi şi stăteam în spatele scaunului său la dineurile cu pretenţii. Însă astfel de evenimente erau acum mai rare. După ce plecaseră atât Străinii, cât şi negustorii din Bingtown, mulţimea din castelul Buckkeep se subţiase şi reintrase în rutina de mai înainte pe măsură ce nobilii celor Şase Ducate se înapoiaseră pe domeniile lor. Se răriseră jocurile de noroc, reprezentaţiile de teatru de păpuşi şi alte distracţii. Serile erau mai lungi şi mai liniştite. Aveam o oră liberă în fiecare dintre ele şi de obicei mi-o petreceam în Sala Mare. Copiii din castel îşi învăţau din nou lecţiile lângă focul din cămin, în timp ce femeile ţeseau şi bărbaţii ascuţeau săgeţi. Bârfele şi poveştile se înşirau în ritmul firului tors. Umbrele ascundeau colţurile încăperilor şi, dacă mă străduiam, puteam să mă cred în acel Buckkeep din vremea copilăriei mele.

Dar pe bufon nu-l mai întrezăream deloc. Lordul Auriu nu-mi arăta prin nicio vorbă şi prin niciun gest că eram altceva decât ceea ce ne credea lumea din castel: stăpân şi servitor. Şi nu-mi adresa niciodată cuvinte care să-l scoată din rolul său de nobil jamaillian. Iar dacă făceam eu vreo glumă care trecea dincolo de limitele acestui rol, n-o lua în seamă.

Prăpastia care mi se căscase în suflet din pricina unui asemenea soi de însingurare mă uimea. Se lărgea şi se adâncea în fiecare zi. La un moment dat, când m-am întors în odaia mea după ce antrenasem împreună cu Wim pe terenul de instrucţie, am găsit pe pat un pachet mic. O pungă de pânză adăpostea un fluier roşu atârnat de un şnur verde. Pe un bilet erau caligrafiate cuvintele „Pentru Thick”, cu scrisul clar al bufonului. Am sperat că era un soi de ofertă de pace, dar, când am îndrăznit să-i mulţumesc, Lordul Auriu şi-a ridicat privirea din tratatul despre plante pe care-l răsfoia, părând absent şi iritat.

— N-am idee pentru ce-mi mulţumeşti, Tom Badgerlock. Nu-mi amintesc să-ţi fi dăruit ceva, şi cu atât mai puţin un fluier roşu. E ridicol. Găseşte alte trăsnăi cu care să-ţi pierzi timpul, omule. Eu citesc.

M-am retras, înţelegând că fluierul nu fusese făurit ca să mi

se facă mie o favoare, ci ca dar sincer pentru Thick din partea cuiva care ştia foarte bine ce înseamnă să fii nesocotit şi batjocorit. N-avea într-adevăr nicio legătură cu mine. Şi la gândul ăsta mi s-a strâns inima.

Cel mai rău era că nu-i puteam destăinui nimănui cât de mizerabil mă simţeam, dacă nu voiam să-i dezvălui lui Chade întreaga măsură a prostiei mele. Aşa că sufeream în tăcere şi mă străduiam din răsputeri să le-o ascund tuturor.

În ziua când mi-a dat bufonul fluierul, m-am gândit că eram pregătit să-mi ţin în frâu învăţăceii neascultători. Negustorii din Bingtown părăsiseră castelul şi Selden Vestrit plecase împreună cu ei. Sosise timpul să fac ceea ce îi făgăduisem reginei mele.

Am mers mai întâi în turnul lui Chade, apoi am urcat într-al Meşteşugului. Când, aşa cum începuse să devină un obicei, Dutiful n-a apărut, am deschis larg obloanele, lăsând să între frigul şi întunericul dimineţii de iarnă. M-am aşezat pe scaunul lui Verity şi am privit deprimat negurile. Ştiam că bătrânul asasin îi spusese lui Dutiful să vină la mine şi chiar îi plănuise timpul astfel încât să-i rămână mai mult pentru învăţătură. Dar asta nu schimbase nimic. De când descoperise porunca dată prin Meşteşug şi o spulberase, nu mai venise deloc la lecţii. Îi suportasem nesupunerea mai mult decât mi-ar fi suportat-o Verity mie. Lăsat de capul lui, prinţul n-avea să revină la mine niciodată. Mi-am îndepărtat îndoielile la adresa înţelepciunii faptelor mele. Am răsuflat de câteva ori adânc şi lent în marea de aer rece şi am închis ochii. Mi-am îngustat Meşteşugul către un punct minuscul, poruncitor.

Dutiful. Vino la mine.

N-am simţit niciun răspuns. Fie nu mi-l trimisese, fie refuza să-mi asculte mesajele. Mi-am întins mintea către el. Mi-a fost greu să-l prind. Mi-am spus că mă bloca probabil cu bună ştiinţă, că îşi ridicase zidurile Meşteşugului în calea mea. M-am aplecat către ele şi am devenit cât se putea de sigur că dormea. I-am pus la încercare tăria zidurilor. Ştiam că, dacă voiam, le puteam sparge ca să trec prin ele. Am tras aer în piept, adunând forţa de care aveam nevoie. Pe urmă mi-am schimbat brusc strategia. M-am sprijinit de zidurile lui, apăsând pe nesimţite. Şi am avut senzaţia că undeva, departe, mi se întindeau buzele într-un zâmbet subţire. Metoda Nettle, mi-am spus, şi m-am strecurat prin zid în mintea lui adormită.

Dacă visa, nu i-am putut simţi visul. Nu era decât neclintirea minţii lui, răspândindu-mi-se în jur pe tăcute, ca o băltoacă. M-am lăsat să cad în ea, ca şi cum aş fi fost o pietricică.

Dutiful.

A devenit conştient de prezenţa mea cu o zvâcnire. În prima clipă a fost indignat.

Ieşi!

A încercat să m-azvârle din minte, dar trecusem deja de apărarea lui. I-am opus rezistenţă în tăcere, fără să fiu agresiv, ci doar refuzând să mă las izgonit. Ca şi în timpul primei noastre lupte, s-a aruncat asupra mea condus de furie, fără nicio strategie. Am rămas pe poziţie, suportându-i loviturile mentale de pumn în vreme ce se sleia de puteri. Când l-a zdrobit oboseala, i-am vorbit din nou.

Dutiful. Te rog, vino în turn.

M-ai minţit. Mă dezguști. Nu te-am minţit. Te-am nedreptăţit fără să vreau. Am încercat să repar lucrurile ţi am crezut că izbutisem. Pe urmă, în cel mai nepotrivit moment cu putinţă, ne-am dat amândoi seama că nu era aţa.

M-ai ţinut în frâu. Încă de când ne-am cunoscut m-ai silit să fac ce-ai vrut tu. Probabil m-ai forţat să cred că-mi eşti pe plac.

Cercetează-ţi amintirile, Dutiful. O să descoperi că nu e adevărat. Dar n-o să mai vorbesc cu tine astfel. Vino în Turnul Meşteşugului. Te rog.

Nu vin.

Te aştept.

Şi m-am retras din mintea lui.

Am rămas o vreme nemişcat, adunându-mi puterile şi gândurile. O durere de cap îmi apăsa tâmplele, vrând să-i dau atenţie. Am împins-o deoparte. Am răsuflat adânc şi m-am întins din nou în afară.

Să-l găsesc pe Thick a fost uşor. Din mintea lui izvora muzică, o muzică unică în felul ei, fiindcă nu avea sunet. Când am lăsat-o să-mi curgă în voie prin cap a devenit şi mai stranie, fiindcă nu era alcătuită din note cântate de un flaut sau de o harfă. M-a captivat pentru o clipă. Pe un nivel al melodiei, „notele” erau frânturi din zgomotele obişnuite ale vieţii de zi cu zi. Tropotul unei copite, zăngănitul unei farfurii aşezate pe masă, şuierul vântului când pătrunde prin coşul de fum, clinchetul unei monede căzute pe caldarâm. Era o muzică alcătuită din

sunetele vieţii. Pe urmă am alunecat în adâncul ei şi pe al doilea nivel nu am dat de muzică, ci de un anumit motiv melodic. Sunetele erau separate unele de altele diferitele lor înălţimi, dar asta ţinea seamă de un acelaşi tipar, ca şi modul în care se repetau. Semăna mai degrabă cu o tapiserie. Vedeai mai întâi întregul tablou, pentru ca, după o privire mai atentă, să desluşeşti şi materialul din care erau alcătuite imaginile. Iar studiind în amănunt descopereai fiecare fir, cu textura şi culoarea lui aparte.

M-am descâlcit cu greu din cântecul lui Thick. Şi m-am întrebat cum era cu putinţă ca o minte atât de simplă să dea naştere unei melodii atât de întortocheate şi de subtile. Iar în clipa următoare mi s-a tăiat răsuflarea, fiindcă am înţeles. Broderia muzicală era cadrul gândurilor şi al lumii lui. Aduna amănuntele cărora le dădea atenţie, punând fiecare sunet auzit la locul care i se potrivea în acel tablou sonor. Nu era aşadar mai deloc de mirare că grijile meschine pentru lumea înconjurătoare, din pricina cărora ne agitam eu şi Chade, nu-şi găseau loc în gândurile lui şi nu se sinchisea de ele. Cât de mult mă concentram eu asupra sunetului picăturilor de apă sau al unei lame ascuţite de o piatră?

Mi-am venit în fire, aşezat pe fotoliul lui Verity. Aveam senzaţia că mintea îmi era burete căzut într-o apă a muzicii. Trebuia să las melodia lui Thick să se scurgă din mine înainte de a-mi regăsi propriile gânduri şi intenţii. După o vreme, mi-am umplut din nou plămânii cu aer, m-am liniştit şi m-am întins din nou în afară.

De data asta am avut grijă să nu m-ating decât de marginile muzicii lui, foarte uşor. Acolo am şovăit, încercând să-mi dau seama cum era cel mai bine să-l fac conştient de prezenţa mea fără să-l sperii. Am făurit o legătură cu toată delicateţea de care eram în stare.

Thick?

I-am simţit spaima şi furia izbindu-mă ca un pumn în stomac. A fost ca şi când aş fi înghiontit o pisică adormită. A fugit, dar nu înainte de a mă zgâria. Zguduit, am deschis ochii şi am văzut zbuciumul valurilor mării, întocmai cum se zărea de la fereastra turnului. Dar chiar şi aşa mi-a venit greu să mă reaşez în propriul trup şi să mă conving că acolo îmi era locul. M-a invadat un val de greaţă. Ei, prima încercare a mers grozav de bine, mi-

am spus, cu acreală. M-am lăsat o vreme în braţele descurajării. Dutiful nu venea, iar Thick n-avea să mă lase niciodată să-l învăţ ceva. La acest şirag al înfrângerilor s-a adăugat gândul că nu mai primisem nicio veste de la Hap de când îi spusesem să se împace cu meşterul lui fără ajutorul meu. Mă pricepeam uimitor de bine să-i spulber iluziile oamenilor pe care-i îndrăgeam cel mai mult şi să-i nemulţumesc.

Încă un efort, atât mi-am făgăduit. Pe urmă aveam să mă întorc în odaia mea sumbră şi de-acolo aveam să-i dau de ştire Lordului Auriu că umilul său servitor îşi lua o zi liberă. Aveam să plec în oraş, ca să dau într-un fel sau altul de Hap. Am scos fluierul roşu şi l-am privit. Bufonul se întrecuse pe sine însuşi. Era mult mai frumos decât oricare altul pe care-l mai văzusem vreodată. Îl împodobeau păsări minuscule. L-am dus la buze şi am încercat să cânt câteva note. În tinereţea mea, Patience încercase să mă înveţe să cânt la mai multe instrumente. Dar nu izbutise mare lucru cu niciunul dintre ele. Puteam totuşi să înşir notele unui cântecel simplu, pentru copii. L-am repetat de mai multe ori, străduindu-mă zadarnic să-l fac să curgă cât mai lin. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu fluierul încă la buze. Cântând, m-am întins spre Thick, trimiţându-i doar notele în loc de orice fel de gând sau semn al prezenţei mele. Cântecul s-a năpustit în muzica lui şi o vreme s-a contopit cu ea, într-un amestec discordant. Pe urmă melodia lui s-a stins, pe măsură ce-şi îndrepta tot mai mult atenţia către mine.

Ce-i asta?

Gândul nu mi se adresa mie. Thick aproape că nici nu s-a întins în afară, să vadă de unde venea sunetul. Mi-am trimis către el cuvintele, străduindu-mă s-o fac cu mare delicateţe. Şi nu m-am oprit din cântat în acest timp.

E un fluier roşu. Pe un şnur verde. E al tău, dacă vrei să vii să-l iei.

Întrebarea lui a venit după un moment în care şi-a ascuns gândurile.

Unde?

Asta m-a pus pentru o clipă pe gânduri. La piciorul scării care urca în Turnul Meşteşugului se afla un străjer. Nu-i puteam spune lui Thick să vină pe acolo. Ar fi fost întors din drum. Chade îi dezvăluise cel puţin o parte din labirintul coridoarelor secrete din castel. Ştiam că ar fi trebuit să cer părerea

bătrânului asasin înainte de a-i arăta eu şi altele, dar prilejul era prea bine venit ca să-l nesocotesc. Voiam să văd dacă-l puteam călăuzi pe Thick folosindu-mă de legătura dintre minţile noastre. Nu aş fi pus doar la încercare limitele talentului nostru de a comunica unul cu altul prin Meşteşug, mi-aş fi dat totodată seama şi care erau puterile lui. Am refuzat să pierd prea mult timp şovăind.

Vino la mine pe aici.

Am trimis către mintea lui imaginea odăii lui Chade din turn. Apoi i-am arătat, pas cu pas, coridoarele pe care trebuia să meargă. N-am făcut-o în grabă, dar nici cu încetineală.

Dacă te rătăceşti, am adăugat, în încheiere, *întinde-te spre mine.*

O să te-ajut.

Pe urmă am întrerupt cu delicateţe legătura dintre noi. M-am sprijinit din nou de spătar şi m-am uitat la fluierul din mâna mea. Speram să fie o momeală destul de puternică. L-am aşezat pe masă şi am pus lângă el o figurină care înfăţişa o femeie. Era cea găsită de prinţ pe plaja pe care ne duseseră stâlpii Meşteşugului. Fără să ştiu prea bine de ce, o luasem din turnul lui Chade ca să i-o înapoiez prinţului. Mi-am amintit, cu bruscă strângere de inimă, de penele găsite pe aceeaşi plajă. Nu-i vorbisem niciodată bufonului despre ele. Nu mi se păruse niciodată că ar fi fost momentul potrivit. Şi mă întrebam dacă aveam s-o fac vreodată. Mi-am alungat gândul din minte. Aveam de făcut lucruri pentru care era nevoie de toată atenţia mea.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte. Când m-am ridicat în picioare, am văzut că tremuram uşor. Trecuse destulă vreme de când nu mă mai folosisem de Meşteşug atât de mult ca în dimineaţa aceea. Şi durerea de cap era mai puternică în aceeaşi măsură. Dacă aş fi avut un ceainic, o cană, apă şi scoarţă de spiriduş, probabil că m-aş fi lăsat ispitit. M-am mulţumit în schimb să-mi torn un pahar de rachiu şi să-mi scot câtva timp capul pe fereastră.

Pe urmă am auzit paşi pe treptele turnului. M-am gândit că era străjerul. Mi-am luat sticla şi paharul, m-am retras într-un colţ întunecos şi am rămas nemişcat. Am auzit cheia răsucindu-se încet în broască şi uşa s-a deschis. Pe urmă a intrat Dutiful. A închis uşa cu hotărâre şi şi-a rotit privirea prin încăperea care

părea pustie. Iritarea i se citea clar pe faţă. S-a apropiat de masă şi s-a uitat din nou în jur. Şi atunci, încet, am înţeles ceva. Prinţul stăpânea Harul, dar nu cu aceeaşi forţă ca mine. Deşi ne aflam în aceeaşi încăpere, nu simţea prezenţa. Descoperisem ceva nou pentru mine: ca şi Meşteşugul, Harul nu era la fel de puternic pentru toţi cei care se bucurau de el. Mi-am făgăduit să chibzuiesc la asta mai târziu.

— Aici.

A tresărit violent când mi-a auzit glasul şi a devenit conştient de prezenţa mea când am ieşit din umbră, cu paharul în mână. M-a privit cu asprime când m-am apropiat şi am pus paharul pe masă.

— Bună dimineaţa, prinţul meu.

Mi-a vorbit cu hotărâre şi cu un dispreţ enorm.

— Poţi să pleci, Tom Badgerlock. Nu mai vreau să mă înveţi nimic. O să vorbesc cu mama, ca să-ţi poruncească să părăseşti castelul.

Mi-am păstrat calmul.

— Cum ţi-e voia, prinţul meu. Fără îndoială, asta va fi şi pentru mine calea cea mai uşoară.

— Nu e vorba de ceea ce e „mai uşor“ pentru mine. E vorba despre încredere înşelată, despre trădare. Ai folosit Meşteşugul împotriva mea, a prinţului căruia îi datorezi de drept supunere. Aş putea cere să fii surghiunit. Sau chiar executat.

— Ai putea, prinţul meu. Sau ai putea să-mi ceri o explicaţie.

— Nicio explicaţie nu poate scuza ceea ce ai făcut.

— N-am spus c-ai putea să-mi ceri o scuză; doar o explicaţie.

Şi aici conversaţia s-a întrerupt. Am refuzat să-mi las ochii în jos. I-am susţinut privirea. Eram hotărât să nu mai scot niciun cuvânt înainte de a-mi cere el, curtenitor, să-i explic. Iar el părea la fel de hotărât să mă intimideze cu aerul său princiar până când mă hotărâm să-l implor să mă ierte.

Încordarea dintre noi a lucrat în favoarea mea.

— Explicaţia trebuia dată de mult.

— Poate că da, am recunoscut, şi am aşteptat din nou.

— Explică-te, Tom Badgerlock.

Un „te rog“ ar fi sunat frumos, dar mi-am dat seama că mai mult de-atât nu se putea umili. La un băiat de vârsta lui, amorul propriu e din cale-afară de fragil.

M-am apropiat de masă şi mi-am umplut din nou paharul. Am

ridicat sticla întrebător către el, dar a clătinat din cap, refuzând cu grosolănie să bea cu unul de teapa mea. Am oftat.

— Cât de bine îţi aminteşti ce s-a întâmplat pe plajă? Plaja pe care-am ajuns când am fugit prin monolit?

S-a înnegurat la faţă şi a căpătat un aer prudent.

— Păi… A şovăit, aproape gata să mintă. Apoi: îmi amintesc câte ceva. Totul păleşte, ca un vis, dar îmi revin pe urmă în minte frânturi foarte clare. Ştiu că te-ai folosit de magia Meşteşugului ca să ne duci acolo. Asta m-a vlăguit şi, cumva, m-a năucit. Îmi imaginez că atunci ţi-ai aruncat vraja de putere asupra mea.

Am oftat. Avea să fie mult mai greu decât mă temusem.

— Îţi aminteşti momentul în care eram lângă un foc şi m-ai atacat? Ţii minte că m-ai atacat ca să mă ucizi?

Şi-a ferit o clipă privirea, apoi a dat din cap ca şi cum ar fi fost surprins fiindcă-şi amintea aşa ceva.

— Dar n-a fost întru totul din propria mea voinţă. Doar ştii! Peladine se străduia să-mi controleze până şi trupul. Şi atunci nu te cunoşteam. Credeam că-mi eşti duşman!

— Nici eu nu te cunoşteam. Nu aşa cum te cunosc acum. Dar aveam deja o legătură prin Meşteşug, fiindcă fusesem nevoit mai înainte să plec după sufletul tău şi să ţi-l readuc în corp.

Am şovăit, apoi m-am hotărât să nu vorbesc despre cealaltă fiinţă pe care o întâlnisem, creatura uriaşă care ne ajutase să ne întoarcem. Amintirea aceea rămânea ceţoasă chiar şi în mintea mea. Era mai bine să nu aduc vorba despre ceea ce nu puteam să explic. Am tras aer în piept.

— Ştiam că Peladine era în tine. Şi că pe ea n-o putea împiedica nimic să mă ucidă, nu-i păsa dacă, făcând-o, tu ai fi fost rănit. Mă înspăimânta. Şi atunci, copleşit de furie şi de teamă pentru viaţa mea, ţi-am poruncit: „Dutiful, nu mi te mai împotrivi!” A fost o poruncă dată prin Meşteşug. S-a întipărit în mintea ta cu mai multă forţă decât aş fi vrut. N-am făcut-o dinadins, Dutiful. A fost un accident, pe care l-am regretat şi am încercat să îndrept lucrurile. Şi am crezut că-mi izbutise.

Mi-am simţit pe buze un zâmbet nepoftit.

— Am crezut că te scăpasem de ea, până în clipa când am încercat să te împiedic să faci declaraţia prostească din Sala Mare. Abia atunci mi-am dat seama că legătura îşi lăsase o umbră, şi asta s-a petrecut în clipa când ai rupt-o.

— Da. Am rupt-o.

A vorbit cu satisfacţie. Pe urmă m-a săgetat din nou cu privirea.

— Dar, ştiind că a existat, ştiind că-mi poţi face aşa ceva, cum aş mai putea avea vreodată încredere în tine?

Încă mă mai gândeam ce să-i răspund când Thick a deschis uşa din lateralul căminului. Pentru un trup masiv, ca al lui, intrarea cu pânze de păianjen şi praf pe margini era mai strâmtă decât pentru mine. A rămas o clipă nemişcat, clipind şi ţintuindu-ne cu ochii lui parcă somnoroşi pe mine şi pe prinţul uluit. Cu falca împinsă în afară şi cu limba ieşindu-i printre buze, părea căzut pe gânduri. Pe urmă a şi vorbit:

— Am venit să-mi iau fluierul.

— Şi o să-l primeşti, am spus.

Am ridicat fluierul de pe masă şi i l-am întins, legănându-se la capătul şnurului verde. Şi am adăugat cu blândeţe:

— Şi eşti iscusit, Thick. Ai făcut ce ţi-am spus, şi iată-te aici.

S-a apropiat de mine bănuitor, târşindu-şi picioarele. Mă îndoiesc că îl recunoscuse pe prinţul Dutiful, departe de tron şi fără însemnele puterii. S-a strâmbat şi la el, spunând:

— M-ai făcut să merg o grămadă.

A înhăţat fluierul şi l-a apropiat de ochii lui mici, cercetători. Pe urmă s-a încruntat.

— Ăsta nu e fluierul meu!

— Acum e, l-am încredinţat. E nou, făcut special pentru tine. Vezi păsările de pe el?

L-a răsucit în mâini.

— Îmi plac păsările, a recunoscut în silă.

Ne-a întors spatele, gata să plece, cu fluierul strâns la piept. Prinţul îl privea fix, cu o groază vecină cu dezgustul. Ştiam care era, în Regatul Munţilor, soarta oricărui copil cum fusese Thick. Avea parte de o moarte rapidă şi poate milostivă, aşa cum ar fi înecat Burrich un căţeluş diform. Însă regina Kettricken îmi poruncise să-i dau lecţii acelui om. Oare tradiţiile din ţara mamei sale aveau să-l împiedice pe prinţ să-l accepte pe Thick? Mi-am propus să nu sper că Dutiful n-avea să-l primească în coteria lui. M-am străduit să-l întârzii pe netot.

— Nu-l încerci, Thick?

Mi-a răspuns târşindu-şi picioarele spre uşă.

— Nu.

— Încearcă melodia pe care ţi-o cânţi în gând. Asta: la-da-da-da-de… Când mă străduiam să redau cântecul pe care ajunsesem să-l învăţ, Thick s-a răsucit brusc spre mine.

— E-al meu! a urlat. Cântecul meu! Cântecul mămicii mele! S-a repezit la mine cu o privire ucigaşă. A ridicat fluierul ca pe un cuţit pe care mi l-ar fi putut împlânta în inimă.

— Îmi pare rău, Thick. N-am ştiut că vrei să-l ţii numai pentru tine.

Dar mi-am dat brusc seama că ar fi trebuit să ştiu. M-am retras din faţa lui. Avea trupul îndesat, cu picioare şi braţe scurte, stângace. Ştiam că, dacă ne-am fi luat la trântă, l-aş fi înfrânt. Dar mai ştiam şi că n-aş fi reuşit fără să-l rănesc. Şi nu voiam. Trebuia să-i câştig bunăvoinţa. M-am repezit dincolo de masă.

— Cântecul meu! a repetat el. Hoţ împuţit, duhoare-de-căcat-de-câine!

Lui Dutiful i-a scăpat un hohot de râs. Cred că era deopotrivă îngrozit şi fascinat de netotul care mă ataca din pricina unui cântec. Pe urmă s-a încruntat brusc. În timp ce ocoleam masa, având grijă să mă despartă tot timpul de Thick până ce izbuteam să-l domolesc, prinţul a exclamat pe neaşteptate:

— Ştiu cântecul ăsta! A fredonat o frântură, făcându-l pe Thick să se încrunte mai tare. E primul lucru pe care-l aud de fiecare dată când încerc să folosesc Meşteşugul. De la tine vine?

Părea uluit.

— Cântecul meu! a strigat Thick din nou, apărându-şi proprietatea. Cântecul mămicii mele! Nu poţi să-l auzi. Numai eu pot!

S-a răsucit şi s-a repezit deodată către prinţ, alergând. A înşfăcat din fugă sticla de rachiu, ridicând-o ca pe o bâtă, fără să-i pese că alcoolul se scurgea vijelios din ea şi în josul braţului lui. Dutiful a făcut ochii mari, dar un orgoliu prostesc nu l-a lăsat să se retragă, ferindu-se de atacul violent al netotului. A rămas pe loc, aplecându-se într-o poziţie de luptă învăţată de la mine. Mâna i s-a dus ia cuţitul de la centură. Thick s-a apropiat şi mai mult şi i-am simţit mintea împrăştiindu-şi, drept răspuns, norul care amorţea mintea:

Nu mă vezi, nu mă vezi, nu mă vezi.

L-am văzut pe Dutiful încercând să reziste şi adunându-şi puterile ca să străpungă cu o lovitură scutul creat de

Meşteşugul bondocului.

— Nu! am urlat îngrozit. Nu vă faceţi niciun rău unul altuia!

Şi sub porunca mea a scânteiat tăişul Meşteşugului. I-am văzut pe amândoi înfiorându-se la atingerea lui, i-am văzut răsucindu-se ca să mă înfrunte cu braţele ridicate, ca şi cum astfel ar fi putut para magia. Şi am putut aproape s-o văd ricoşând de ei, dar pentru o clipă i-a năucit pe prinţ şi pe netot deopotrivă. Propria mea poruncă, respinsă instinctiv de cei doi, m-a cutremurat şi pe mine, dar mi-am revenit mai repede decât ei. Dutiful a dat înapoi cu un pas, clătinându-se, iar Thick a scăpat sticla şi-a ridicat palmele durdulii ca să-şi acopere ochii. Ceea ce făcusem mă îngrozea, dar, când au rămas amândoi nemişcaţi, docili pentru o clipă, m-am grăbit să adaug:

— Ajunge! Nu trebuie să vă mai atacaţi niciodată aşa. Nu şi dacă vreţi să învăţaţi împreună cum să stăpâniţi Meşteşugul.

Am fost mândru de mine însumi fiindcă nu-mi lăsasem vocea să tremure.

Prinţul a scuturat din cap.

— Ai făcut-o iar! a exclamat năucit. Ai *îndrăznit* să foloseşti Meşteşugul împotriva mea!

— Întocmai, am recunoscut. Ce altceva ai fi vrut să fac? am întrebat apoi. Să mă uit cum vă distrugeţi mintea unul altuia? L-ai întâlnit vreodată pe vărul tău August, Dutiful? Pe bătrânul ăla care tremură tot timpul, cu saliva scurgându-i-se printre buze? El a fost victima unui accident, dar alţii au păţit-o după ce s-au slujit de Meşteşug într-o luptă ca asta pe care eraţi gata s-o începeţi voi. Şi, da, uneori sfârşitul a fost moartea, o moarte care l-a vătămat pe cel care-a ucis aproape la fel de cumplit ca pe acela care-a fost ucis.

Dutiful s-a sprijinit de masă. Thick şi-a luat mâinile de la ochi şi le-a lăsat din nou în jos. Îşi muşcase limba, care sângera. Dutiful ne-a vorbit amândurora.

— Sunt prinţul vostru. Mi-aţi jurat credinţă. Cum îndrăzniţi să mă atacaţi?

Mi-am umplut plămânii cu aer şi am intrat fără tragere de inimă în rolul pe care mi-l impusese Chade.

— Nu şi aici, am spus, cu voce înceată. E adevărat că am jurat credinţă casei Farseer. O slujesc cât de bine pot. Iar ca s-o pot sluji astfel, trebuie, Dutiful, să-ţi spun un lucru pe care vreau să-l înţelegi. În încăperea asta, nu eşti prinţul meu, ci învăţăcelul

meu. Şi, la fel cum îţi face maestrul tău de scrimă vânătăi cu o lamă boantă ca să te înveţe să lupţi, voi folosi şi eu forţa ori de câte ori va fi necesar. M-am întors spre Thick, care ne privea bosumflat pe amândoi. În încăperea asta, Thick nu e servitor. Aici e învăţăcelul meu. M-am uitat de la unul la altul şi i-am pus în hamul pe care trebuiau să-l poarte împreună. Aici sunteţi egali. Învăţăcei. O să vă tratez cu respect şi vreau să vă respectaţi unul pe altul. Dar nu mă înţelegeţi greşit. În încăperea asta, în timpul lecţiilor noastre, autoritatea mea e absolută. Mi-am plimbat din nou privirea de la unul la celălalt. Aţi priceput amândoi?

Pe chipul prinţului se citea încăpăţânarea, iar Thick era bănuitor.

— Nu servitor? a întrebat tărăgănând silabele.

— Nu, dacă te hotărăşti să-mi fii învăţăcel. Să înveţi ce-am să-ţi spun eu. Pentru ca, în final, să-l poţi ajuta pe prinţ.

S-a încruntat, pe măsură ce înţelegea totul încetul cu încetul.

— Să-l ajut pe prinţ. Să muncesc pentru el. Servitor. Mai multă muncă pentru Thick.

Ochii lui mici au licărit răutăcioşi în timp ce dezvăluia ceea ce luase drept intenţia mea ascunsă.

Am clătinat din cap.

— Nu. O să-l ajuţi pe prinţ. O să faci parte din grupul lui. Ca prieten.

— Oh, te rog, a mormăit prinţul cu dispreţ.

— Nu ca servitor.

Asta îl încânta evident pe Thick. Mi-a dezvăluit ceva în plus despre el. Îl crezusem prea greoi la minte ca să-i pese care-i era locul în lume. Însă, fără nicio îndoială, prefera să nu fie servitor.

— Da. Dar numai dacă eşti învăţăcel. Dacă nu vii aici în fiecare zi şi nu te străduieşti să înveţi ce-ţi spun eu, nu eşti învăţăcel. Thick e atunci din nou servitor. Cară lemne şi aduce apă.

Am pus sticla goală pe masă. El s-a grăbit să-şi atârne fluierul de gât.

— Îl păstrez, a zis apăsat, ca şi cum ar fi fost o parte importantă a înţelegerii noastre.

— Servitor sau învăţăcel, fluierul e al lui Thick, l-am lămurit eu.

Asta a părut să-l facă din nou să cântărească lucrurile. Limba

mică, groasă i-a ieşit mai mult dintre buze în timp ce se gândea.

— Nu se poate să vorbeşti serios, a zis prinţul cu jumătate de glas. *Ăsta* o să facă parte din coteria mea?

M-am simţit, în aceeaşi clipă, cuprins de milă pentru el şi de o puternică iritare stârnită de dispreţul lui faţă de Thick.

I-am răspuns cu voce plată.

— Pentru asta, e cel mai potrivit om găsit de Chade până acum. Fireşte, dacă nu cumva ai întâlnit tu alţii cu aceeaşi înclinare înnăscută către Meşteşug.

A tăcut şi a clătinat din cap în silă. Într-un colţ al minţii, mă amuzam descoperind că-l supăra mai mult ideea că Thick urma să-i fie tovarăş de învăţătură decât intenţia mea de a-i trata pe amândoi la fel în timpul lecţiilor. M-am hotărât să profit de acea abatere vremelnică a atenţiei lui.

— Bun. Atunci ne-am înţeles. Şi cred c-am învăţat cu toţii destul de multe pentru o singură dimineaţă. Sper că mâine veţi veni amândoi la timp. Acum sunteţi liberi.

Thick a fost încântat să plece. Cu fluierul încă strâns în pumn, s-a repezit la uşa de lângă cămin. În timp ce se închidea în urma lui, prinţul m-a întrebat cu voce înceată:

— De ce-mi faci asta?

— Pentru că am jurat credinţă tronului Farseer. Ca să-l slujesc cât de bine pot. Iar tu, Dutiful, poţi pleca acum.

Am sperat c-avea să se îndrepte spre uşă, dar n-a făcut-o. Nu înainte de a ciocăni cineva pe neaşteptate. Am tresărit amândoi. M-am uitat la prinţ, care a întrebat cu glas sonor:

— Ce e?

Vocea unui paj tânăr a ajuns la noi prin lemnul masiv. Un mesaj pentru voi, prinţe, de la sfetnicul Chade. Mi-a poruncit să vă cer iertare, dar să vă spun că e urgent.

— O clipă.

M-am retras din nou într-un colţ când el s-a dus la uşă, a descuiat-o, a întredeschis-o şi a primit un sul mic de pergament, sigilat. Urmărindu-l cu privirea, m-am gândit, posomorându-mă, că, indiferent cum o mai fi fost maestrul Galen, în mai multe privinţe făcea ce şi cum trebuia. Discipolii săi n-ar fi cutezat niciodată să se atace unii pe alţii, şi cu atât mai puţin să pună sub semnul întrebării autoritatea lui. Şi îi aducea, imediat şi brutal, pe toţi pe picior de egalitate, chiar dacă eu fusesem o excepţie; toată lumea ştia că mă considera mai prejos decât

ceilalţi. Oricât de mult mi-ar fi stat în gât, trebuia să imit măcar o parte din ceea ce făcea, deşi refuzam să mă port cu aceeaşi violenţă. A disciplina nu e totuna cu a pedepsi, m-am gândit, şi am recunoscut ecoul vorbelor lui Burrich.

Dutiful a închis uşa şi a rupt pecetea de ceară. Şi s-a încruntat când a desfăcut sulul pentru a găsi în el un altul, tot cu sigiliu.

— Cred că e pentru tine, a spus stânjenit.

Pe al doilea sul am zărit cuvântul „dascăl“ caligrafiat astfel încât n-aş fi recunoscut niciodată scrisul lui Chade. La vederea blazonului meu, căpriorul Farseer gata de atac, am luat pergamentul din mâna prinţului.

— Da, este, am încuviinţat scurt.

M-am întors cu spatele, am rupt pecetea şi am citit singura propoziţie. Apoi, sub ochii prinţului, am aruncat mesajul în foc.

— Ce-a fost? a întrebat el.

— Am fost chemat, i-am răspuns. Trebuie să plec. Dar mă aştept să te văd mâine venind aici la timp, pregătit să înveţi. Zi bună, prinţul meu.

L-am lăsat în urmă, amuţit de uimire, şi am ieşit pe mica uşă de lângă cămin, pe care-am închis-o şi am încuiat-o în urma mea. Odată intrat în culoarul îngust, m-am grăbit cât de mult am putut. Am înjurat în gând tavanele scunde, colţurile pe lângă care mă strecurăm cu greu şi labirintul de tunele care şerpuiau, când eu aş fi vrut s-alerg cât mai repede cu putinţă, pe cel mai drept drum cu putinţă.

Când am ajuns la gaura din peretele sălii de audienţe private a reginei, aveam gura uscată şi gâfâiam ca un ogar. Am răsuflat de mai multe ori adânc şi m-am silit să rămân nemişcat până când am putut să respir din nou fără zgomot. Pe urmă m-am aşezat pe un taburet mic şi mi-am lipit ochiul de gaura de observare. Întârziasem. Regina şi Chade se aflau deja acolo, ea aşezată, iar el în picioare, alături. Amândoi stăteau cu spatele la mine. În faţa lor era un băiat deşirat, de vreo zece ani. Sudoarea îi lipea de ţeastă buclele părului negru, iar zăpada noroioasă care-i murdărea tivul mantiei se topea şi picura pe podea. Pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuţi pentru o călătorie la vreme de iarnă. Nici crusta de zăpadă de pe jambiere şi de pe picioare încă nu i se topise cu totul. Indiferent de unde venise, mersese probabil toată noaptea. Ochii lui negri, imenşi susţineau privirea reginei.

— Înţeleg, a spus ea cu voce înceată.

Răspunsul a părut să-i dea băiatului curaj. Îmi părea rău că n-auzisem începutul conversaţiei.

— Da, doamna mea, a întărit el. Şi, astfel, auzind că n-o să mai îngăduiţi să se repete ceea ce li s-a făcut oamenilor cu Har, am venit la înălţimea Voastră. Poate aici, în Buckkeep, pot fi ceea ce sunt fără să mă alunge nimeni pentru asta. Făgăduiesc că nu-mi voi folosi niciodată Harul în scopuri josnice. Voi jura credinţă Casei Farseer şi vă voi sluji bine, în orice fel veţi dori.

Şi-a înălţat fruntea ca să întâlnească ochii reginei, nu cu obrăznicie, ci cu sinceritate, ca un băiat convins că alesese calea cea bună. M-am uitat cu atenţie la fiul lui Burrich şi am recunoscut ceva din Molly în pometţii şi în genele lui.

— Şi tatălui tău îi place ce-ai hotărât? a întrebat Chade, sobru, dar cu blândeţe în glas.

Băiatul şi-a ferit privirea. A răspuns cu voce mai înceată.

— Tata nu ştie, domnul meu. Am plecat când am simţit că nu mai puteam suporta. N-o să mi se simtă lipsa. Aţi văzut casa noastră. Mai are şi alţi fii, băieţi buni, fără Har.

— Asta nu înseamnă că nu-ţi simte lipsa, Nim.

Băiatul mi s-a părut pentru prima oară iritat.

— Nu sunt Nim. Nimble nu e înzestrat cu Har. Sunt Swift, fratele lui geamăn. Vedeţi, tata n-o să-mi simtă lipsa şi din această pricină. Mai are pe cineva care arată la fel ca mine, dar n-are niciun cusur.

Ceilalţi au păstrat tăcerea, şocaţi. Mă îndoiesc că băiatul a înţeles adevăratul motiv al liniştii care se lăsase. Într-un târziu a spulberat-o Kettricken, încercând să îndrepte lucrurile.

— L-am cunoscut pe Burrich cu ani în urmă. Oricât de mult s-ar fi schimbat, sunt sigură că, înzestrat cu Har sau nu, o să-ţi simtă lipsa.

— Când am vorbit cu el, a adăugat Chade, părea să ţină foarte mult la toţi copiii lui şi era foarte mândru de ei.

Pentru o clipă, am crezut că băiatul avea să cedeze. Însă el a tras aer în piept şi a spus cu voce plată:

— Ei, da, dar asta a fost înainte.

Chade l-a privit, pesemne, nedumerit, fiindcă băiatul l-a lămurit, cu durere în glas.

— Înainte s-apară pata asta în mine. Înainte să afle că am Harul.

I-am văzut pe regină şi pe Chade întorcându-se unul spre altul şi sfătuindu-se în şoaptă. O clipă mai târziu, ea a spus cu blândeţe:

— Atunci, Swift, fiu al lui Burrich, iată ce zic eu: te primesc în slujba mea. Dar cred că e cel mai bine s-o fac cu îngăduinţa tatălui tău. Trebuie să i se spună unde te afli. E nedrept să-ţi laşi părinţii să se teamă că ai avut o soartă cruntă.

Înainte de a termina ce avea de spus, am auzit cu toţii că pe culoarul de lângă încăpere se vorbea cu voci ridicate. A urmat o bătaie uşoară în uşă, apoi, înainte de a avea cineva timp să răspundă, o alta, mai grăbită şi mai puternică. Kettricken a dat din cap către un paj tinerel de lângă ea, care s-a dus să deschidă. De cealaltă parte a uşii stătea un oştean din gardă, gata să transmită un mesaj. În spatele lui era Burrich, mătăhălos şi încruntat, negru de supărare şi, în ciuda anilor scurşi, am început să tremur la vederea lui. Cu flăcări în ochii negri, se uita în sală, peste umărul oşteanului. Era limpede că-l considera lipsit de orice importanţă, fiindcă a strigat:

— Chade! Numai o vorbă, te rog.

Dar i-a răspuns regina Kettricken.

— Burrich. Intră, te rog. Eşti liber, pajule. Închide uşa după tine. Nu, străjer Senna, te încredinţez că totul merge bine. În clipa asta n-am nevoie de serviciile tale. Închide uşa.

Burrich a intrat furios, cu paşi mari, dar curtenia împăciuitoare a vorbelor reginei şi seninătatea ei l-au făcut să şovăie. Mergea rotindu-şi un picior, fiindcă încheietura nu i se îndoia cât ar fi trebuit.

S-a lăsat într-un genunchi în faţa lui Kettricken, deşi ea a exclamat:

— Oh, Burrich, nu e nevoie de aşa ceva. Te rog, ridică-te!

S-a supus ca şi cum i-ar fi venit greu s-o facă. Când şi-a înălţat ochii spre ea, ceva m-a izbit. O cataractă abia vizibilă, un început sfios de pâclă târâtoare, îi înceţoşa privirea. A salutat ceremonios.

— Regina mea. Lord Chade.

Pe urmă, ca şi cum n-ar mai fi avut nimic altceva să le spună, s-a întors spre Swift.

— Hai acasă, băiete! Acum.

Şi, când copilul a cutezat să se uite la regină, cerând o confirmare, a mârâit:

— Am spus că mergem acasă! Ai uitat cine ţi-e tată?

— Nu, tată. Nu. Dar… cum m-ai găsit? a întrebat Swift descurajat.

Burrich a pufnit cu dispreţ.

— Destul de uşor. L-ai întrebat pe fierarul din Trura care e drumul spre Buckkeep. Am bătut cale lungă, prin frig, iar tu i-ai sâcâit destul pe oamenii ăştia. Te iau acasă chiar acum.

L-am admirat pe Swift fiindcă n-a dat înapoi în faţa mâniei tatălui său.

— I-am cerut adăpost reginei. Dacă mi-l oferă, vreau să rămân aici.

— Vorbeşti prostii. N-ai nevoie să ţi se ofere adăpost. Ţi-ai speriat mama atât de tare încât ai adus-o în pragul isteriei, iar sora ta plânge de două nopţi. Acum vii acasă, acolo unde ţi-e locul, şi-ţi vezi de treburile tale. Fără să te plângi.

— Da, tată, a răspuns Swift, nu în semn de supunere, ci doar ca să se ştie că auzise.

Şi-a ridicat în tăcere ochii negri spre regină. Stând alături, Burrich, îmbătrânit şi încărunţit, şi fiul său, cu o încăpăţânare geamănă cu a lui în privire, alcătuiau un tablou straniu.

— Dacă-mi este îngăduit să fac o propunere… a început Chade, dar regina l-a întrerupt.

— Swift, ai făcut repede un drum lung. Ştiu că eşti ud, înfrigurat şi obosit. Spune-i străjerului de la uşă să te ducă la bucătărie şi să aibă grijă să primeşti mâncare, apoi să te lase să stai lângă vatră, ca să te încălzeşti şi să te usuci. Vreau să vorbesc cu tatăl tău.

Băiatul a şovăit şi Burrich s-a încruntat mai tare.

— Supune-te, băiete! s-a răstit. E regina ta. Dacă nu eşti în stare să-ţi respecţi şi să-ţi asculţi tatăl, măcar dovedeşte că eşti bine crescut ascultându-ţi regina. Pleacă-te în faţa ei şi fă ce ţi-a spus.

Am văzut speranţele băiatului spulberându-se. S-a înclinat ţeapăn, dar corect, şi a plecat. Dar nu în grabă, ci cu paşi mari, demn, de parcă s-ar fi dus la propria sa execuţie. După ce s-a închis uşa în urma lui, Burrich şi-a întors din nou privirea spre Kettricken.

— Îmi implor regina să mă ierte fiindcă fiul meu a sâcâit-o cu aşa ceva. De obicei e un băiat destul de bun. Numai că a ajuns la… o vârstă dificilă.

— Nu ne-a sâcâit. Ca să fiu sinceră, suport bucuroasă astfel de sâcâieli, dacă te fac să ne vizitezi. Nu vrei să stai jos, Burrich?

I-a arătat un scaun gol, unul dintre mai multele înşiruite în faţa ei.

Burrich a rămas în picioare, drept.

— Mulţumesc, dar nu pot zăbovi, doamna mea. I-am promis nevestei mele că mă întorc la ea, cu băiatul, cât de repede pot şi…

— Trebuie să-ţi poruncesc să te-aşezi, bătrânul meu prieten căpos? Sunt sigură că, dacă te odihneşti o clipă, buna ta soţie îţi va ierta întârzierea.

El n-a răspuns. Apoi, aidoma unui câine căruia i s-a poruncit să stea şi să aştepte, s-a îndreptat spre un scaun şi s-a aşezat. Şi a rămas în aşteptare.

După o pauză, Kettricken a mai făcut o încercare.

— După atâţia ani, e păcat că ne aflăm din nou împreună într-o situaţie atât de jenantă. Însă, oricum ar fi, mă bucur să te văd din nou. Da, şi să văd că ai un fiu tot atât de demn ca tatăl lui.

Pe orice alt tată l-ar fi entuziasmat un asemenea compliment, însă Burrich s-a uitat în jos şi a domolit entuziasmul spunând:

— Mă tem, doamna mea, că are şi toate cusururile tatălui său.

Kettricken n-a făcut risipă nici de timp, nici de cuvinte.

— Vorbeşti despre Har.

Burrich a tresărit de parcă l-ar fi înjurat.

— Swift ne-a spus, Burrich. Nu văd nimic ruşinos în asta. Mi-a mărturisit că a venit la mine fiindcă am interzis persecuţia oamenilor cu Har. Mi-a cerut să-l iau în slujba mea. Adevărul e că mi-ar plăcea să am ca paj un băiat atât de curajos. Dar i-am spus că nu se poate decât cu încuviinţarea tatălui lui.

Burrich a refuzat cu o clătinare a capului.

— Nu încuviinţez, doamna mea. Swift e mult prea mic ca să trăiască printre străini. Dacă ajunge atât de repede şi cu atât de mult mai sus faţă de locul care i se cuvine, i s-ar putea urca la cap.

Trebuie să mai rămână alături de mine câţiva ani, până învaţă să-şi stăpânească impulsurile copilăreşti.

— Până când vei izbuti să-l laşi fără Har, a completat Chade.

Burrich i-a cântărit spusele, apoi s-a încruntat.

— Nu cred că aşa ceva e cu putinţă. Încerc de mulţi ani să

scot Harul din mine însumi. Şi totuşi rămâne acolo. Dar, dacă nu putem scăpa un om de el, îl putem măcar învăţa să-l respingă. Aşa cum poate învăţa să respingă orice alte apucături rele.

— Şi eşti atât de sigur că Harul e o apucătură rea, că trebuie dispreţuit? Kettricken vorbea cu blândeţe. Cu atâţia ani în urmă, dacă tu n-ai fi fost înzestrat cu Har, eu aş fi murit de mâna lui Regal, iar Fitz ar fi pierit în temniţa lui.

Burrich a respirat scurt. Răsuflarea a părut să i se oprească în gât, aşa că a luat o altă gură de aer, ca un om care se controlează străduindu-se din greu. Şi-a ridicat privirea clipind şi mi s-a frânt inima când i-am văzut genele ude de lacrimi pe care nu şi le ascundea.

— Îi rosteşti numele, a spus, cu vocea răguşită, dar nu-ţi dai seama că el e motivul pentru care mă port astfel? Regina mea, dacă n-ar fi fost Harul, Fitz n-ar fi ajuns niciodată în temniţa lui Regal. Dacă n-ar fi fost Harul, poate ar mai trăi şi azi. Harul l-a osândit la moarte, şi nici măcar ca om. Ca animal.

Respira întretăiat şi îi hârjâia vocea, dar stătea drept şi se stăpânea.

— Îmi trăiesc fiecare zi a vieţii gândindu-mă că am dat greş. Prinţul meu, prinţul Chivalry, mi l-a încredinţat pe singurul său copil, cerându-mi numai să-l cresc aşa cum se cuvine. Nu mi-am putut ţine cuvântul faţă de prinţ, nu l-am putut ajuta pe Fitz şi m-am dezamăgit pe mine însumi. Fiindcă am fost slab. Voinţa nu mi-a fost atât de puternică încât să mă port cu asprime cu un băiat care trebuia strunit. Aşa că i-a căzut pradă acelei magii abjecte, a practicat-o şi ea l-a dus la pieire. A plătit fiindcă dragostea mea pentru el şi-a spus cuvântul acolo unde nu trebuia. A avut parte de o moarte cumplită şi s-a stins singur, ca un animal.

Regina mea, l-am iubit pe Fitz, mai întâi ca pe fiul prietenului meu şi apoi ca prieten al meu. L-am iubit ca pe un fiu. Şi nu-mi voi pierde încă un fiu din pricina acestei magii de joasă speţă. N-o să-l pierd.

Vocea lui groasă n-a tremurat decât la ultimele cuvinte. Îşi tot încleştase şi descleştase mâinile, până când le lăsase în jos, cu pumnii strânşi. Şi le ţintuia cu ochii înceţoşaţi.

— Burrich, bătrâne prieten. Chade vorbea cu glas sugrumat. Cu mult timp în urmă, mi-ai trimis vorbă că Fitz s-a stins. Atunci m-am îndoit de asta. Şi încă mă mai îndoiesc. Cum poţi fi sigur

de moartea lui? Adu-ţi aminte ce ne-a spus amândurora. Că pleacă spre miazăzi, spre Chalced şi mai departe de Chalced. Poate că asta a şi făcut şi…

— Nu. N-a izbutit.

Burrich şi-a dus încet mâinile la gât. Şi-a întors gulerul şi a scos de sub el un obiect mic, strălucitor. Mi s-a răsucit inima-n piept şi m-au podidit lacrimile. Le-a arătat celor doi obiectul care-i lucea în palmele pline de bătături.

— Îl recunoaşteţi? E acul pe care i l-a dat regele Shrewd, când a hotărât că băiatul e în slujba lui. A suspinat zgomotos, apoi şi-a dres glasul. Când i-am găsit trupul, Fitz murise de mult. Din el muşcaseră multe creaturi. Dar ăsta era încă acolo, în gulerul cămăşii în care a murit. A murit ca un animal, luptându-se cu alte animale, aproape semeni de-ai lui. A fost fiul unui prinţ, al celui mai bun dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut, şi a murit ca un câine.

A strâns pe neaşteptate acul în pumn. Şi l-a înfipt la loc, sub guler, fără să mai scoată nicio vorbă.

Stăteam în întuneric, dincolo de perete, apăsându-mi gura cu palma. Încercam să nu mă înec cu propriile lacrimi, trădându-mi prezenţa. Trebuia să-mi păstrez secretul. Pentru el trebuia să rămân mort. Nu mă gândisem niciodată ce putea să însemne pentru el moartea mea. Nu, nu-mi imaginasem niciodată că-i putea aduce atâta durere, atâtea remuşcări. Burrich continua să creadă că Harul mă luase în stăpânire, că ajunsesem să duc o viaţă de animal, în pădure, până când mă atacaseră şi mă uciseseră neoamenii. Nu se îndepărta prea mult de adevăr. O vreme îmi găsisem *refugiu* într-o viaţă de lup dusă în trup omenesc. Dar mă smulsesem din adăpostul acela, îmi impusesem să fiu om din nou. Când mă atacaseră neoamenii, dând buzna în casa mea, fugisem. Şi trecuseră mai multe zile până când îmi dădusem seama că uitasem acolo acul pe care-l preţuiam atât de mult. Burrich găsise trupul unui neom ucis de mine. Purta cămaşa cu acul înfipt în guler. Aşa că Burrich crezuse că leşul era al meu. În toţi anii scurşi de atunci, ignoranţa în care trăia astfel fusese de folos pentru atingerea scopurilor mele. Crezusem că era cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla tuturor. El şi Molly se îndrăgostiseră şi-şi duceau viaţa împreună. Dacă aflau că eram în viaţă, legătura care-i unea s-ar fi putut rupe. Lucrurile trebuia să rămână aşa cum

erau. Întru totul. Stăteam nemişcat, amorţit, uitându-mă la bărbatul care se simţea vinovat de moartea mea. Trebuia să poarte mereu povara acelei vinovăţii. Nu puteam să schimb nimic.

— Burrich, eu cred că n-ai greşit cu nimic şi n-ai dezamăgit pe nimeni, a spus Kettricken cu blândeţe. Şi nu văd Harul ca pe un cusur al fiului tău. Lasă-l aici, cu mine. Te rog.

El a clătinat din cap, încet, hotărât.

— N-ai spune asta dacă ar fi fiul tău. Dacă ar fi zi de zi în pericol să afle lumea ce e de fapt.

Am văzut umerii lui Kettricken înălţându-se ca şi cum ar fi tras aer în piept şi am ştiut că se pregătea să-i dezvăluie că şi fiul ei avea Har. Şi Chade a simţit pericolul, fiindcă s-a amestecat imediat în vorbă.

— Te înţeleg, Burrich. Nu-ţi împărtăşesc părerea, dar ţi-o înţeleg. A şovăit o clipă, apoi a întrebat: Ce-o să faci cu băiatul?

Burrich s-a holbat la el. Pe urmă a râs scurt.

— Ce? Te temi c-o să-i pun pielea pe băţ? Nu. O să-l duc acasă, o să-l ţin cât mai departe de animale şi o să-l pun la muncă în fiecare zi, până când o să fie atât de obosit încât s-adoarmă seara înainte de a ajunge în pat. Nimic mai rău decât asta. Limba ascuţită a mamei lui o să-i lase probabil urme mai dureroase decât un ciomag. Nici sora lui n-o să-l ierte uşor fiindcă ne-a pricinuit atâtea griji.

Pe urmă s-a încruntat brusc, posomorându-se mai tare ca oricând.

— Flăcăul v-a zis cumva că se teme c-o să-l omor sau c-o să-l schilodesc? Fiindcă e o minciună, şi el o ştie, şi pentru asta ar merita un dos de palmă.

— N-a spus nicidecum aşa ceva, a răspuns Kettricken încet. Numai că nu mai poate suporta traiul într-o casă unde Harul îi e interzis.

Burrich a pufnit.

— Nimeni nu moare fiindcă i s-a interzis Harul. Când renunţi la el, te simţi singur, asta o ştiu foarte bine. Dar nimeni nu moare dacă se fereşte de el. Îţi aduce moartea numai când îl foloseşti.

S-a ridicat brusc în picioare. I-am auzit genunchiul beteag trosnind şi i-am văzut strâmbătura de durere.

— Iartă-mă, regina mea, dar înţepenesc dacă stau prea mult pe scaun, şi-o să-mi fie mai greu să fac azi drumul către casă.

— Atunci rămâi o zi aici, Burrich. Du-te la baia de aburi, să-ţi uşurezi durerile din piciorul rănit de două ori în vreme ce apărai viaţa unui Farseer. Mănâncă bine şi dormi la noapte într-un pat moale. Dacă pleci mâine înapoi se cheamă c-o faci destul de repede.

— Nu pot, doamna mea.

— Ba poţi. Trebuie să-ţi dau o poruncă şi ca să te bucuri de odihnă?

Vocea reginei era plină de căldură.

Burrich a privit-o în ochi.

— Regina mea, îmi porunceşti să-mi încalc cuvântul dat doamnei mele de acasă?

Kettricken şi-a înclinat cu gravitate fruntea în faţa lui.

— Om bun, numai onoarea îţi mai e la fel de neclintită ca încăpăţânarea. Nu, nu ţi-aş porunci niciodată să-ţi încalci cuvântul. Propria mea viaţă a depins de el prea des. Te las să pleci, dacă asta vrei. Dar trebuie să mai zăboveşti atât cât e nevoie ca să împachetez câteva daruri pe care vreau să le duci familiei tale. Şi, în acest timp, te poţi bucura şi tu de o masă caldă şi de căldura vetrei.

El a păstrat o clipă tăcerea.

— Cum doreşti, doamna mea, a spus apoi.

Şi s-a lăsat din nou într-un genunchi, încet şi suportând durerea.

Pe urmă s-a ridicat şi a aşteptat. Kettricken a oftat.

— Poţi pleca, prietene.

După ce s-a închis uşa în urma lui, Kettricken şi Chade au stat o vreme fără să scoată nicio vorbă. Rămăseseră singuri în încăpere. Chade s-a întors către gaura prin care spionam. Mi-a vorbit cu blândeţe.

— Ai puţin timp, cât mănâncă. Gândeşte-te foarte bine. Să-l chem înapoi, aici, în camera asta? I-ai putea vorbi între patru ochi. Ai putea să-i iei piatra de pe inimă. S-a întrerupt o clipă. Alegerea îţi aparţine, băiatul meu. Nici eu, nici Kettricken nu vom hotărî în locul tău. Dar…

Glasul i s-a stins. Poate ştia la fel de bine ca mine că nu-mi doream sfatul lui. A adăugat cu voce înceată.

— Dacă vrei să-l chem din nou pe Burrich aici, spune-i Lordului Auriu să-mi trimită vorbă. Dacă nu… nu face nimic.

Pe urmă regina s-a ridicat şi Chade a ieşit odată cu ea,

escortând-o. Ea a aruncat o privire rugătoare către peretele meu înainte de a părăsi mica sală de audienţe.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, în praf şi în semiîntuneric. Când flacăra lumânării a început să mi se înece în propria ceară, m-am ridicat şi m-am întors în cămăruţa mea. Coridoarele mi s-au părut lungi şi lugubre. Mergeam nevăzut de nimeni, prin praf, printre pânze de păianjeni şi căcăreze de şoarece. Ca o stafie, mi-am spus, cu un zâmbet forţat. La fel cum treceam prin propria viaţă.

În odaia mea, mi-am luat mantia din cui. Am ascultat puţin la uşă, apoi am intrat în încăperea centrală din apartamentul Lordului Auriu. Stătea singur la masă. Îşi împinsese tava cu micul dejun într-o parte. Părea să nu facă nimic. Nu m-a salutat. Eu i-am vorbit fără nicio introducere.

— Burrich e aici. A venit după fiul lui, Swift, fratele geamăn cu Nimble. Swift are Har şi i-a cerut reginei să-i ofere adăpost, luându-l în serviciul ei. Burrich n-a fost de acord. Îl duce înapoi, acasă, să-l înveţe să nu folosească Harul. Crede că Harul e malefic. Spune că poartă vina pentru moartea mea. Se învinuieşte şi pe sine însuşi, fiindcă n-a izbutit să mi-l scoată din cap.

O clipă mai târziu, Lordul Auriu şi-a întors nepăsător capul spre mine.

— Interesantă poveste. Acest Burrich era pe vremuri şef la grajduri, nu-i aşa? Cred că nu l-am întâlnit niciodată.

O vreme m-am mulţumit să mă uit la el. Mi-a răspuns cu o privire lipsită de orice interes.

— Azi cobor în oraş, l-am înştiinţat cu voce plată.

S-a dedicat din nou contemplării mesei.

— Faci ce vrei, Tom Badgerlock. Azi n-am nevoie de serviciile tale. Dar fii gata pentru un drum călare mâine la amiază. Lady Thrift şi nepoata ei m-au invitat la o vânătoare cu şoimi. Ştii că eu nu-mi doresc o pasăre a mea. Îmi strică mânecile hainelor cu ghearele. Dar poate reuşesc să-mi îmbogăţesc colecţia de pene.

Mâna mi-a ajuns pe clanţa uşii înainte de a-şi încheia şarada răutăcioasă. Am închis-o zgomotos în urma mea şi am coborât scările în grabă. Am îndrăznit să provoc soarta. Dacă aş fi dat nas în nas cu Burrich pe coridoare, m-ar fi recunoscut. Am lăsat zeii să hotărască dacă urma să plece păstrându-şi ignoranţa şi chinul vinovăţiei, sau cu inima frântă după aflarea adevărului.

Dar nu l-am întâlnit pe culoarele castelului şi nici măcar nu l-am zărit când am trecut pe lângă sala de mese a gărzii. Pe urmă, fantezia mea prostească m-a făcut să pufnesc cu dispreţ. Oaspetele reginei fusese probabil dus în Sala Mare, să mănânce pe săturate, alături de fiul său îndărătnic. Nu mi-am oferit niciun răgaz ca să-mi îndrept gândurile spre alte ispite. Am ieşit în curte şi, nu peste mult timp, străbăteam cu paşi mari drumul către oraş.

Era o zi frumoasă, senină şi rece. Simţeam tăişul frigului pe obraji şi pe vârfurile urechilor. Văzusem în minte o duzină de scene în care dădeam ochii cu Burrich într-un fel sau altul. Mă îmbrăţişa. Mă lovea şi mă înjura. Nu mă recunoştea. Leşina şocat. În unele mă întâmpina cu căldură şi cu lacrimi de bucurie, în altele mă blestema pentru toţi anii în care-l lăsasem să poarte povara vinovăţiei. Dar în niciuna nu-mi puteam imagina cum aveam să vorbim despre Molly şi Nettle şi ce urma să se întâmple după aceea. Dacă descoperea că eram în viaţă, Burrich putea să-i ascundă asta lui Molly? Avea s-o facă? Onoarea lui atingea culmi atât de înalte încât nimeni altcineva nu-şi putea închipui care era, pentru el, singura hotărâre corectă.

M-am smuls din gânduri şi m-am văzut în centrul oraşului Buckkeep. Din calea mea se fereau şi femeile, şi bărbaţii, căscându-mi în faţă un gol larg, şi mi-am dat seama că eram încruntat şi înnegurat la faţă şi bombăneam probabil în barbă. M-am străduit să-mi aştern pe chip o expresie mai plăcută, dar faţa mea părea să nu-şi aducă aminte cum se face aşa ceva. Nici nu mă puteam hotărî unde să merg. Am trecut pe lângă atelierul meşterului lemnar la care ucenicea Hap. M-am foit pe-afară până când l-am zărit pe el înăuntru. Ţinea unelte în mâini. M-am întrebat dacă acum i se încredinţau treburi mai importante sau dacă doar i le ducea altcuiva. Ei, dar măcar se afla acolo unde trebuia să se afle. N-aveam să-l tulbur cu prezenţa mea în ziua aia.

Pe urmă am dat târcoale atelierului Jinnei, dar totul era închis, încuiat. O privire grăbită în grajd a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că poneiul şi căruţa lipseau. Probabil avusese motiv să plece undeva, departe. Nu eram sigur dacă mă simţeam uşurat sau dezamăgit. Alinarea singurătăţii pe care mi-o putea oferi nu m-ar fi ajutat, dar, dacă ar fi fost acasă, probabil m-aş fi lăsat

ispitit.

Aşa că mi-a venit următoarea idee din şirul celor mai proaste cu putinţă, adică m-am dus la *Porcul Pârlit.* Bastardul cu Har într-o tavernă bună pentru Har. Am intrat şi, stând în prag, cu razele soarelui venind din spatele meu, m-am gândit că eram Într-unul dintre acele locuri care arată mai bine la lumina lămpilor. Strălucirea zilei nu făcea să sară-n ochi doar şubrezenia meselor şi stratul de paie umede care implorau milă de pe podea, ci şi feţele mohorâte ale oamenilor care veneau într-o asemenea speluncă într-o după-amiază strălucitoare de iarnă. Oameni ca mine, am presupus, cu acreală. Un moş şi un ciung cu un picior schilod, răsucit, stăteau la o masă de lângă cămin, cu piesele din os ale unui joc între ei. La altă masă, un bărbat cu faţa plină de vânătăi urâte mângâia o cană cu capac şi bombănea ceva pentru el însuşi. O femeie şi-a ridicat privirea la intrarea mea. Când a înălţat întrebător din sprâncene, am clătinat din cap. S-a strâmbat la mine şi şi-a îndreptat din nou ochii către flăcările din cămin. Un băiat cu găleată şi o cârpă freca mesele şi banchetele. Când m-am aşezat, şi-a şters mâinile de pantaloni şi a venit la mine.

— Bere, am spus, nu fiindcă mi-o doream, ci fiindcă eram acolo şi trebuia să comand ceva.

A dat din cap în semn că înţelesese, mi-a luat banul, mi-a adus o stacană şi s-a întors la treburile lui. Eu am luat o înghiţitură şi am încercat să-mi amintesc de ce venisem în oraş. Am hotărât că o făcusem fiindcă simţeam nevoia de mişcare. Şi acum stăteam nemişcat. Ce idioţenie!

Tot nemişcat stăteam şi când a intrat tatăl Svanjei. Cred că nu m-a zărit în prima clipă, când a lăsat în urmă lumina zilei senine de iarnă ca să pătrundă în semiîntunericul din tavernă. Mi-am coborât privirea către tăblia mesei imediat ce l-am recunoscut, de parcă m-aş fi putut face nevăzut dacă nu mă uitam la el. N-a mers. I-am auzit ghetele grele păşind pe paiele ude, apoi şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa mea. L-am salutat prudent, cu o înclinare a capului. El m-a învăluit într-o privire ceţoasă. Avea ochii înroşiţi, dar nu mi-am putut da seama dacă din pricina lacrimilor, a lipsei de somn sau a beţiei. Îşi pieptănase părul negru în dimineaţa aceea, dar nu se şi bărbierise. M-am întrebat de ce era acolo, în loc să-şi vadă de negoţ. Băiatul cu găleata i-a adus după nu mult timp o stacană

cu bere. I-a luat moneda şi s-a apucat din nou de curăţenie. Hartshorn a sorbit din bere, şi-a scărpinat favoriţii şi a spus:

— Ei, da.

— Ei, da, am repetat împăciuitor şi am băut din berea mea.

Îmi doream cu atâta putere să mă aflu în altă parte, încât mi se părea de necrezut că trupul îmi rămânea în acelaşi loc.

— Băiatul tău. Hartshorn s-a foit pe scaun. Are de gând să se însoare cu fata mea sau doar să-i distrugă viaţa?

Faţa i-a rămas calmă, dar am avut senzaţia că văd furia şi durerea urcând în el ca bulele de gaz împuţit de pe fundul unei bălţi cu apă stătută. Cred c-am ştiut că urma să ne luăm la bătaie. Am simţit-o ca pe un soi de iluminare. Trebuia să-şi recâştige cumva respectul de sine, iar eu îi ofeream primul prilej. Bătrânul şi schilodul şi-au luat ochii de la jocul lor ca să şi-i îndrepte spre noi. Ştiau la fel de bine ca mine ce urma. Aveau să fie martorii lui Hartshorn.

N-aveam cum să scap de ceea ce urma să se întâmple, dar am încercat să găsesc o cale. N-am ridicat glasul, tonul a fost echilibrat, plin de seriozitate. Am încercat să ajung la sufletul lui, să-i vorbesc ca de la un tată la altul.

— Hap mi-a spus că o iubeşte pe Svanja. Aşa că n-are nicidecum de gând să-i distrugă viaţa, să se folosească de ea şi s-o arunce. Sunt amândoi foarte tineri. Dar, da, amândoi, şi fiul meu, şi fiica ta, sunt în pericol să-şi distrugă vieţile.

Am greşit fiindcă apoi am tăcut. Cred că, dacă aş fi continuat să vorbesc, ar fi rămas aşezat şi ar fi dat o oarecare atenţie cuvintelor mele. Voiam să-l întreb ce credea că am fi putut face noi, ca părinţi, ca să ne ţinem copiii în frâu până când pasiunea lor şi-ar fi putut construi un soi de fundaţie din nişte planuri de viitor. Poate, dacă nu mi-aş fi ales cu atâta sinceritate cuvintele, dacă nu m-aş fi întrebat cu adevărat ce era de făcut, mi-aş fi dat seama că el se gândea cu toată seriozitatea cum să-mi tragă o bătaie.

S-a ridicat în picioare pe neaşteptate. Avea stacana în mână şi în ochi îi ardea o furie cumplită.

— Fiul tău i-o trage! Fetiţei mele, micuţei mele Svanja! Şi tu crezi că nu-i distruge viaţa?

Mă ridicam şi eu când stacana grea m-a lovit în faţă. O parte din mine a priceput că-i înţelesesem greşit intenţia. Crezusem că voia să mă pocnească folosind stacana ca pe bâtă şi că mă

lăsasem pe spate destul de mult ca să nu mă atingă. Când a aruncat-o, mica distanţă care mă despărţea de ea mi-a fost de-ajuns. M-a lovit în umărul obrazului stâng, am auzit un pocnet şi din locul atins a izvorât durerea, întinzându-se, albă, ca o pânză de păianjen.

O durere usturătoare îi face pe unii să bată în retragere şi îi paralizează pe alţii. Torturile la care mă supusese Regal întipăriseră în mine o cu totul altă reacţie. Atacă acum, cât nu e mai rău, înainte de a te copleşi celălalt, ca să te chinuie după bunul lui plac. M-am azvârlit peste masă înainte de a cădea stacana pe podea, cu un zgomot surd. Durerea din obraz şi-a atins culmea exact în clipa când i-am tras primul pumn în gură. Dinţii lui mi-au pătruns în încheieturile degetelor şi mâna mea dreaptă l-a pocnit în osul pieptului, mai sus de ţinta aleasă.

Jinna îmi spusese adevărul când mă avertizase în privinţa lui. Hartshorn n-a căzut, dar a urlat de furie. Eram cu un genunchi pe masă. Mi-am tras şi celălalt picior sub mine şi m-am azvârlit, întinzându-mi mâinile către gâtul lui în timp ce greutatea mea îl trântea pe podeaua murdară. Banca din spatele genunchilor lui m-a ajutat să-l dobor, dar marginile ei m-au lovit dureros în fluierele picioarelor când m-am prăvălit peste el.

Era mai puternic decât părea şi se lupta fără nicio reţinere, fără nicio grijă pentru propriul lui corp. Nu-şi dorea decât să-mi facă mie rău, fără să-i pese ce păţea el, şi, în timp ce ne rostogoleam, încleştaţi unul de altul, i-am auzit încheieturile trosnind când m-a lovit pumnul lui în ţeastă. Continuam să-l strâng de gât, dar mesele şi scaunele care umpleau din belşug taverna erau piedici în plus pentru lupta noastră. La un moment dat, a ajuns deasupra mea, dar ne aflam sub o masă, aşa că am izbutit să mă ridic spre el şi să-l izbesc cu capul de partea de dedesubt a tăbliei. Asta l-a năucit şi am putut să mă rostogolesc, scăpându-i din strânsoare. M-am grăbit să ies de sub masă şi să mă ridic în picioare. El a mârâit la mine de sub ea, fără să dea vreun semn că i s-ar fi domolit furia.

În timpul unei lupte, se întâmplă multe în acelaşi timp: când Hartshorn ieşea de sub masă şi mă pregăteam să-l lovesc cu piciorul, l-am auzit pe proprietarul tavernei:

— Am chemat garda! Încăieraţi-vă afară! a zbierat, în vreme ce bătrânul de la masa de joc striga, cu voce spartă:

— Atenţie, Rory! Vrea să-ţi tragă un picior, fereşte-te!

Dar glasul care mi-a abătut atenţia a fost al lui Hap:

— Tom! Nu-i face niciun rău tatălui Svanjei!

Dar Rory Hartshorn îi putea face rău tatălui lui Hap fără nicio remuşcare. A ieşit de sub masă rostogolindu-se şi dezechilibrându-mă cu o lovitură de picior în gleznă. Am căzut, însă peste el. L-am înşfăcat de gât, dar şi-a îndesat bărbia în piept, încercând să mă împiedice să-l strangulez, în timp ce mă lovea cu pumnii în coaste.

— Garda oraşului! ne-a avertizat o voce de bas.

Doi bărbaţi vânjoşi ne-au săltat pe amândoi ca pe un singur trup. N-au pierdut vremea ca să ne despartă, s-au mulţumit să ne târască împreună spre uşă şi să ne azvârle în zăpada de pe stradă. Un cerc de bărbaţi ne-a înconjurat în timp ce încă mă mai străduiam să-mi încleştez degetele în jurul gâtului lui Rory. El m-a prins de păr, trăgându-mi capul pe spate şi încercând să-mi înfigă în ochi degetele celeilalte mâini.

— Despărţiţi-i! a urlat un sergent, şi înverşunarea mea a părut brusc prostească.

I-am dat drumul lui Rory şi m-am răsucit ca să mă desprind de el. Am făcut-o lăsându-mi în mâna lui un smoc de păr. Cineva m-a prins de braţ şi m-a ridicat în picioare. Pe urmă m-a apucat de încheieturile mâinilor şi mi le-a dus cu pricepere la spate. Am strâns din dinţi şi am avut nevoie de toată voinţa ca să nu-i opun rezistenţă. Gâfâind, am rămas nemişcat şi docil, şi am simţit strânsoarea slăbindu-se uşor.

Rory Hartshorn nu gândea la fel de limpede. S-a zbătut în timp ce o femeie din Gardă îl sălta de jos şi a primit din partea ei câteva lovituri puternice de bâtă. Când a rămas neclintit, era în genunchi. Din gură îi picura sânge pe bărbie. Mi-a aruncat o privire rea.

— Pentru încăierarea într-o tavernă amenda e de şase arginţi. De fiecare. Plătiţi acum şi despărţiţi-vă în pace sau mergeţi la închisoare şi plătiţi dublu ca să fiţi eliberaţi. Ai pagube înăuntru, cârciumarule?

N-am auzit răspunsul omului, pentru că Hap mi-a şuierat pe neaşteptate la ureche:

— Tom Badgerlock, cum ai putut?

M-am întors să-mi privesc băiatul. S-a tras înapoi când mi-a văzut faţa. Nu m-am mirat. Chiar şi în aerul rece al zilei de iarnă, obrazul îmi ardea. Îl simţeam umflându-se.

— El a început.

Am spus-o ca să-l lămuresc, dar a sunat a scuză de băietan bosumflat.

Bărbatul din gardă care mă ţinea m-a zgâlţâit.

— Ei, tu! Fii atent. Sergentul te-a întrebat dacă ai şase arginţi. Ai?

— Am auzit. Eliberează-mi o mână ca să-mi scot punga.

Am dat din cap către proprietarul tavernei, care nu ne pusese pagubele la socoteală. Poate fiindcă îi eram client fidel.

Oşteanul mi-a eliberat ambele mâini.

— Fără şmecherii prosteşti, da?

— Am făcut-o deja pe cea de azi, am mormăit, şi am primit drept răsplată un chicotit pe care nu şi l-a putut reţine.

Mâinile începeau să mi se umfle. M-au durut când mi-am desfăcut şnururile pungii şi am scos monezile. Frumoasă întrebuinţare a generozităţii reginei! Omul le-a luat şi i le-a întins căpitanului său, care le-a numărat înainte de a le lăsa să cadă în punga cu însemnele oraşului prinsă de centură. Încă ţinut de câte-un om de fiecare mână, Rory Hartshorn a clătinat din cap ursuz.

— Eu n-am bani, a spus fără vlagă.

Cineva din Gardă a pufnit.

— După cât ai cheltuit pe băutură în ultimele zile, e o minune c-ai avut azi bani de bere.

— La închisoare, a hotărât sergentul cu asprime.

— Am eu, a spus Hap pe neaşteptate.

Mi-am adus aminte că era şi el acolo când l-am văzut trăgându-l pe sergent de mânecă.

— Ce ai? a întrebat omul surprins.

— Amenda lui. Plătesc eu pentru Hartshorn. Vă rog, nu-l închideţi.

— Nu vreau banii tăi! Nu vreau nimic de la el!

Rory Hartshorn era gata să se prăbuşească între cei care-l ţineau. Odată ce i se potolise furia, îl copleşea durerea. Pe urmă, groaznic, a început să plângă.

— A distrus viaţa fiicei mele. Mi-a distrus familia. Nu iau banii lui murdari.

Hap s-a albit la faţă. Sergentul l-a măsurat cu răceală, din creştet până în tălpi. Vocea tânărului s-a frânt când a spus:

— Vă rog, nu-l închideţi. E destul de grav rănit, nu?

Pe punga pe care-a ridicat-o şi a deschis-o se vedea clar pecetea meşterului său, Gindast. A scos banii şi i-a întins către sergent.

— Vă rog, a repetat.

Sergent i-a întors brusc spatele.

— Duceţi-l pe Hartshorn acasă. Amenda se anulează.

S-a îndepărtat cu răceală de băiatul meu, care s-a clătinat de parcă l-ar fi lovit. Ruşinea i-a împurpurat obrajii. Cei doi bărbaţi din gardă care-l ţineau pe Hartshorn l-au împins ca să se pună în mişcare, dar acum era clar că, de fapt, nu-l ţineau ca să nu fugă, ci îl ajutau să meargă. Restul patrulei a plecat să-şi facă rondul obişnuit. Eu şi Hap ne-am trezit brusc singuri în mijlocul străzii îngheţate. Am clipit, şi propriile mele răni au început să-mi ceară vehement să le dau atenţie. Cea mai urâtă era pe obraz, unde mă lovise stacana grea de bere. Ochiul de deasupra ei mi se înceţoşase. O clipă, am simţit o mulţumire egoistă fiindcă Hap era acolo şi putea să mă ajute. Dar, când s-a întors spre mine, nu părea să mă vadă.

— Totul e pierdut, s-a plâns neajutorat. N-o să izbutesc niciodată să îndrept lucrurile. Niciodată. S-a întors să privească lung după Hartshorn, care se îndepărta. Pe urmă s-a uitat din nou la mine. De ce, Tom? m-a întrebat cu inima frântă. De ce mi-ai făcut asta? M-am dus să stau la Gindast, cum mi-ai spus tu. Pusesem totul în ordine. Şi-acum tu ai distrus totul. S-a holbat din nou în urma bărbaţilor de care ne despărţea o tot mai mare distanţă. Acum n-o să mă mai împac niciodată cu familia Svanjei.

— Hartshorn a fost cel care-a sărit la bătaie, am spus prosteşte, apoi m-am înjurat singur pentru acea scuză jalnică.

— Şi tu nu puteai să pleci? m-a întrebat, cu siguranţă de sine. Mi-ai spus întotdeauna că, dacă se-ajunge la o încăierare, cea mai bună hotărâre pe care-o poţi lua e să stai deoparte, dacă poţi.

— Nu mi-a dat prilejul s-aleg, am răspuns.

Furia începea să-mi crească mai tare decât umflătura de pe obraz. M-am apropiat de marginea străzii şi m-am întins ca să iau un pumn de zăpadă ceva mai curată decât restul de pe o streaşină. Mi-am apăsat-o pe faţă.

— Nu pricep cum poţi să dai vina pe mine pentru toată povestea asta, am adăugat îmbufnându-mă. Nu eşti ăla care-a

stârnit-o. Te-ai grăbit să-ţi aduci fata în pat.

Pentru o clipă a arătat ca şi cum l-aş fi lovit. Dar, înainte de a apuca să-mi regret vorbele, s-a lăsat pradă mâniei.

— Vorbeşti de parcă aş fi avut de-ales, a zis cu răceală. Dar presupun că e de aşteptat din partea cuiva care, în toată viaţa lui, n-a cunoscut adevărata dragoste. Crezi că toate femeile sunt ca Starling. Nu sunt. Svanja e pentru totdeauna adevărata mea dragoste, şi dragostea adevărată nu poate fi lăsată s-aştepte. Tu şi părinţii ei nu ne-aţi lăsat să ne ducem dragostea la împlinire, de parcă orice om ar fi sigur că vede ziua de mâine. Dar noi nu credem asta. Dragostea cere să iei totul astăzi.

Cuvintele lui mi-au mărit furia. Erau sigur că nu-i aparţineau, că le auzise de la vreun menestrel, într-o tavernă sau alta.

— Dacă-ţi închipui că n-am cunoscut niciodată dragostea, nu ştii nimic despre mine, am ripostat. Cât despre tine şi Svanja, e prima fată căreia i-ai spus vreodată mai mult decât două vorbe de salut, ai căzut în patul ei şi ai proclamat asta dragoste. Dragostea, băiete, înseamnă mai mult decât să te culci cu cineva. Dacă dragostea nu apare prima şi nu poate dăinui, dacă nu le poate face faţă dezamăgirilor şi despărţirii, nu e dragoste. Dragostea n-are nevoie de tăvăleli în pat ca să existe. Nu cere nici măcar întâlniri zi de zi. O ştiu pentru că am cunoscut-o, cu toate multele ei feţe, şi, printre ele, ştiu ce-am simţit pentru tine.

— Tom, s-a răstit el mustrător.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut o pereche în trecere.

— Te temi că-mi vor înţelege greşit spusele? am rânjit.

Simţindu-mi furia din glas, bărbatul a luat femeia de braţ şi a grăbit pasul. Probabil păream nebun. Puţin îmi păsa.

— Mă tem că tu ai înţeles mereu greşit lucrurile. Ai venit în Buckkeep şi ai uitat tot ce-am încercat vreodată să te învăţ. Nici măcar nu mai ştiu cum să-ţi vorbesc.

M-am apropiat de streaşină ca să mai iau un pumn de zăpadă. M-am uitat în urmă, la Hap, dar privirea lui împietrită era pierdută în depărtare. În clipa aceea am simţit că mă rupeam de el. Plecase de lângă mine, o pornise propriul său drum, şi eu nu puteam face nimic. Să stau de vorbă cu el era tot atât de inutil ca mulţimea de cuvinte irosite de Patience şi Burrich când mi le adresaseră mie. Hap avea să-şi urmeze calea, să-şi facă propriile greşeli şi, poate, când avea s-ajungă la vârsta mea, să

şi înveţe din ele. Eu nu făcusem la fel?

— O să plătesc totuşi pentru toată ucenicia ta, am zis încet.

Vorbeam, în aceeaşi măsură, pentru el şi pentru mine, îmi spuneam că acela era sfârşitul. Că se sfârşise deja, nu mai trebuia decât să respect înţelegerea pe care-o făcusem cu mine însumi.

I-am întors spatele şi am pornit-o pe lungul drum de întoarcere la castel. Aerul rece pe care-l respiram îmi îndurera coastele lovite.

N-aveam ce face, trebuia să rabd. Durerea din încheieturile umflate ale degetelor îmi era îngreţoşător de cunoscută. M-am întrebat plictisit, când aveam să fiu destul de bătrân şi de înţelept ca să nu mă mai bat cu nimeni. Şi m-am minunat de ciudata ruptură din pieptul meu, de golul rămas în locul pe care-l ocupase Hap în viaţa mea până cu doar câteva clipe înainte. Îl simţeam ca pe o rană mortală.

Pe urmă am auzit pe cineva alergând în spatele meu şi m-am întors brusc să-l înfrunt, temându-mă de un alt atac. Când mi-a văzut strâmbătura războinică, Hap s-a oprit alunecând pe zăpadă. Preţ de o clipă încremenită, am stat pur şi simplu uitându-ne unul la altul. Pe urmă el a întins mâna şi-a încleştat degetele de mâneca mea.

— Tom, nu-mi place ce se întâmplă. Mă străduiesc din toate puterile, dar spun şi fac numai ce nu trebuie. Părinţii Svanjei o ceartă tot timpul, furioşi, şi, când mi s-a plâns mie, eu am spus că poate-ar trebui să mă întâlnesc cu ei şi să le promit c-o s-o luăm mai încet, iar ea s-a supărat pe mine. Şi e furioasă şi fiindcă stau la Gindast şi trebuie să rămân acasă aproape în toate nopţile. Dar eu m-am dus la Gindast să-l rog să mă primească la el. Şi el m-a făcut să-mi vină să muşc ţărâna, dar am lăsat capul în jos şi am îndurat, dar acum sunt acolo şi fac totul cum spune el, aşa cum m-ai sfătuit. Nu-mi place că ne trezim foarte devreme, că ne dă lumânări cu porţia pentru noapte, că nu mai pot ieşi în fiecare seară. Dar îi dau ascultare. Şi azi, pentru prima dată, m-a trimis după ceva, după nişte scoabe de pe strada fierarilor. Şi-o să mă întorc prea târziu cu ele, şi-o să fiu iar nevoit să las capu-n jos când o să mă dojenească. Dar n-am putut să te las să pleci crezând c-am uitat tot ce m-ai învăţat. N-am uitat nimic. Dar trebuie să-mi găsesc aici propria viaţă, iar lucrurile pe care le-am învăţat de la tine

pur şi simplu par să nu se potrivească deloc cu ceea ce gândeşte aici toată lumea. Aici par să nu meargă. Dar îmi dau silinţa, Tom. Îmi dau silinţa.

Cuvintele i s-au rostogolit de pe buze în mare grabă. După ce s-au revărsat în cascadă şi am simţit liniştea ameninţând să le ia locul, i-am pus mâinile pe umeri şi l-am strâns la piept în ciuda durerii din coaste.

— Fugi să-ţi îndeplineşti însărcinarea, i-am spus la ureche.

Am încercat să mai găsesc ceva de adăugat, dar n-am izbutit să găsesc nimic. Nu-i puteam spune c-o să se termine totul cu bine, fiindcă de asta nu eram sigur. Nu-i puteam spune nici că aveam încredere în judecata lui, pentru că nu era adevărat. Pe urmă a găsit el cuvinte pentru noi amândoi.

— Îmi eşti drag, Tom. O să mai încerc.

Am răsuflat uşurat.

— Şi eu. Şi eu ţin la tine, şi eu o să mai încerc. Acum grăbeşte-te. Ai picioare lungi şi eşti iute. Dacă alergi, poate că n-o să întârzii.

Mi-a zâmbit în grabă, mi-a întors spatele şi a rupt-o la fugă spre strada fierarilor. L-am invidiat pentru uşurinţa cu care se mişca. Şi am pornit-o din nou spre castel.

La jumătatea urcuşului pe coasta dealului, m-am întâlnit cu Burrich, care cobora. Swift călărea în spatele lui, strângându-l de mijloc cu mâinile încleştate. Burrich îşi ţinea piciorul beteag întins stângaci în afară. Modificase scara pentru asta. M-am holbat la el pentru o clipă. Swift m-a privit cu gura căscată, fără îndoială fiindcă faţa mea învineţită era o privelişte bizară. Mi-am amuţit Harul, lăsând din el numai un tăciune. Cu capul în jos, am trecut de ei înaintând cu greu prin zăpadă. Inima mi-a cerut să mă uit în urma lor, dar am refuzat-o. Mă temeam prea mult să nu se uite şi Burrich înapoi, către mine.

Restul drumului mi s-a părut sumbru şi am simţit din plin frigul. M-am dus la baia de aburi. Gărzile care intrau şi ieşeau nu mi-au dat atenţie. Sperasem că durerile aveau să-mi fie alinate de căldura umedă, dar n-a fost aşa. Lungul drum pe trepte până în camerele noastre m-a făcut să sufăr şi, deşi ştiam că aveam să înţepenesc dacă nu mă mişcam, singurul lucru la care mă puteam gândi era patul meu. Mi-am spus că ziua aceea fusese o irosire dureroasă. Mă gândeam că nici măcar strădaniile mele cu Dutiful şi Thick n-aveau să dea roade.

Uşa odăilor noastre s-a deschis când mă apropiam de ea. A ieşit grădinăreasa. Ţinea pe braţ un coş cu flori uscate. A tresărit sub privirea mea şi şi-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai mei. S-a împurpurat brusc la faţă, atât de tare, încât nu i s-au mai văzut pistruii. Şi-a ferit privirea şi s-a grăbit să se îndepărteze, dar am apucat să-i zăresc pandantivul. O amuletă pe un şnur de piele. Micul trandafir cioplit era vopsit în alb, iar tulpina era neagră. Mi-am dat imediat seama că îl meşterise bufonul. Ascultase sfatul meu neinspirat? N-am înţeles de ce am simţit un ghimpe în inimă. Am bătut cu prudenţă la uşă şi m-am anunţat înainte de a intra. Pe urmă m-am uitat în jur şi l-am descoperit pe Lordul Auriu instalat pe fotoliul de lângă cămin, cu aerul unui om perfect echilibrat. Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit o clipă la vederea vânătăilor mele, dar şi-a recăpătat controlul aproape imediat.

— Credeam că-ţi petreci ziua în oraş, Tom Badgerlock, a zis binedispus.

— De-acolo vin, am răspuns, şi am crezut că n-aveam să spun nimic mai mult.

Dar m-am pomenit pironit locului, privindu-l în timp ce se uita la mine cu un calm păstrat cu atâta grijă.

— Azi am stat de vorbă cu Hap. I-am spus că să iubeşti pe cineva e una şi să te culci cu cineva e alta.

Lordul Auriu a clipit alene înainte de a mă întreba:

— Şi el te-a crezut?

Am tras aer în piept.

— Nu cred că m-a înţeles pe de-a-ntregul. Dar va înţelege cu timpul.

— Pentru multe lucruri e nevoie de timp, a remarcat el.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre foc, şi speranţele mele, care prinseseră aripi cu o clipă înainte, şi-au domolit avântul. Am dat din cap, încuviinţând în tăcere, şi m-am dus în odaia mea.

M-am dezbrăcat şi m-am întins în patul îngust. Am închis ochii.

Ziua aceea îmi luase mai mult decât îmi oferise. Am dormit nu doar toată după-amiaza, ci şi după căderea nopţii. Am avut parte de un somn odihnitor, profund şi fără vise, până când, în bezna nopţii, un ghiont m-a împins din somnul încântător de pustiu în acel spaţiu care planează între vis şi trezie. Ce mă

tulburã? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama. Dincolo de zidurile Meşteşugului meu, Nettle plângea. Nu-mi mai asalta adăpostul, nici nu mă mai implora cu furie. Stătea pur şi simplu acolo, plângând. Fără oprire.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, ca şi cum aşa aş fi putut s-o ţin la distanţă. Pe urmă am respirat adânc şi mi-am lăsat zidurile să se surpe. Un singur pas mi-a adus gândurile lângă ale ei. Am vrut să-i ofer alinare, am înfăşurat-o în această dorinţă a mea şi i-am spus:

Îţi faci griji fără rost, draga mea. Tatăl şi fratele tău sunt în drum spre casă, spre tine. Nu sunt în primejdie. Te asigur că-ţi spun adevărul. Gata, nu te mai frământa, odihneşte-te.

Dar… de unde ştii?

Ştiu, şi-atât.

I-am trimis siguranţa mea absolută, ca şi imaginea lui Burrich şi Swift călărind împreună, aşa cum îi zărisem.

Pentru o clipă, a fost atât de uşurată, încât şi-a pierdut forma. Am început să mă retrag, dar s-a agăţat brusc de mine.

Aici e cumplit. Întâi a dispărut Swift, şi ne-am gândit cu toţii că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Pe urmă, fierarul din oraş i-a spus tatei că Swift l-a întrebat ce drum duce la castelul Buckkeep. Şi tata s-a înfuriat şi a plecat călare, ca scos din minţi, şi de-atunci mama nu mai face nimic altceva decât să plângă şi să bombăne, nemulţumită. Spune că, dintre toate locurile din lume, Buckkeep e cel mai periculos pentru Swift. Dar nu vrea să spună de ce. Mă sperie când e aşa. Câteodată mă priveşte şi nu pare să mă vadă. Şi ţipă la mine să fac ceva folositor, sau începe să plângă şi n-o pot opri. Nimic din toate astea n-are sens. Mergem cu toţii prin casă tiptil, ca nişte şoareci. Şi Nim simte că lipseşte jumătate din el şi că e, cumva, vina lui.

I-am întrerupt cascada de vorbe.

Ascultă-mă. O *să fie bine.*

Te cred. Dar cum le pot spune asta celorlalţi?

Am căzut pe gânduri. I-ar fi putut spune lui Molly că avusese un vis? Nu.

*Nu poţi. Mă tem că trebuie să mai sufere. Aşa că, ştiind că totul se va termina cu bine, fii puternică pentru ei. Ajută-ţi mama, ai grijă de fraţii tăi mai mici şi aşteaptă. Dacă-ţi cunosc bine tatăl, o s-ajungă alături de tine atât de repede cât îl poate

aduce calul.

Îl cunoşti pe tata?

Ce întrebare!

Chiar foarte bine.

Şi apoi am ştiut că mersesem prea departe, că îi spusesem lucruri primejdioase pentru noi amândoi. Aşa că, folosindu-mă de Meşteşug, i-am sugerat, mult mai uşor decât mişcarea frunzelor de salcie când adie vântul, că ar fi trebuit s-adoarmă, să doarmă cu adevărat şi să se trezească dimineaţa odihnită. Şi-a slăbit strânsoarea şi m-am îndepărtat de ea alunecând lin, până ce am ajuns din nou la adăpost, în spatele zidurilor mele. Am deschis ochii în întunericul din odaie. Am respirat adânc, m-am răsucit în pat şi m-am învelit mai bine. Mi-era foame, dar până la micul dejun nu mai aveam mult de aşteptat.

Un gând mi-a pătruns în minte pe bâjbâite, purtat de muzică. Meşteşugul era şovăitor, nu fiindcă ar fi fost stângaci, ci din pricina unui oarecare dezgust stârnit de ideea atingerii de mintea mea.

Ai oprit-o în sfârşit din plâns. Acum poate şi Thick să doarmă.

Atingerea lui mi-a dispărut din minte, lăsându-mă să mă holbez neliniştit la tavan. Dar, chiar în vreme ce-mi ordonam gândurile şi încercam să mă conving că întâlnirea cu Thick prin Meşteşug putea fi privită ca un pas în direcţia dorită, nu ca o invazie, o altă minte s-a atins de a mea. Era departe şi era imensă, şi incredibil de străină. Gândurile ei n-aveau nimic omenesc când a spus, cu amărăciune dincolo de amuzament:

Poate c-o să înveţi să nu mai visezi atât de zgomotos. El nu e singurul pe care l-ai deranjat. Şi nu e nici singurul în faţa căruia te-ai dezvăluit, omuleţule. Ce eşti? Ce însemni pentru mine?

Pe urmă gândurile ei m-au părăsit, s-au îndepărtat ca un val ce se retrage, lăsând pe plajă leşul unui om înecat. M-am rostogolit pe marginea patului şi am icnit fără să vărs, mult mai zdrobit de contactul cu mintea aceea monstruoasă decât de bătaia pe care mi-o trăsese Rory. Natura străină a fiinţei care îşi apăsase mintea peste a mea m-a sfărâmat, mi-a sufocat gândurile, de parcă aş fi încercat să respir ulei sau să beau foc. Gâfâind în întuneric, am simţit sudoarea prelingându-mi-se pe frunte şi pe spate şi m-am întrebat ce trezise în lume Meşteşugul meu vagabond.

Capitolul XVII

RĂBUFNIRI

… şi am tras cu urechea la discuţia dintre Erikska şi căpitan, care s-a plâns că vântul bătea din faţa corabiei, de parcă EL însuşi s-ar fi opus întoarcerii lor acasă. Erikska a râs şi şi-a bătut joc de credinţa lui în „zei din vremuri atât de vechi. Ăştia nu mai au nici putere, nici minte. Vânturilor le porunceşte acum Stăpâna Palidă. E supărată pe narcescă şi pentru asta plătiţi toţi”. La auzul acestor cuvinte, căpitanul i-a întors spatele. Părea furios, aşa cum par furioşi Străinii când nu se ruşinează de teama lor şi vor s-o ascundă.

Cât despre camerista pe care mi-aţi poruncit s-o urmăresc, n-am zărit-o deloc. Fie a rămas în cabina Narcescăi pe tot timpul călătoriei, fie nu e pe această corabie. Cred că mai degrabă a doua ipoteză e adevărată.

Raport nesemnat despre călătoria Narcescăi către casă, primit de Chade Farseer

Mi-a sărit somnul. În cele din urmă, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat şi am urcat în turn. Acolo, sus, era frig şi singura lumină venea dinspre cei câţiva cărbuni din cămin. Am aprins de la ei câteva lumânări şi am făcut din nou focul. Apoi am udat o cârpă şi mi-am pus-o pe obrazul dureros. O vreme m-am holbat pur şi simplu la flăcări. Pe urmă, străduindu-mă zadarnic să-mi abat gândurile de la toate întrebările pentru care n-aveam răspuns, m-am aşezat şi am încercat să studiez pergamentele lăsate de Chade pe masă. Conţineau legendele Străinilor despre dragoni, dar două fuseseră scrise de curând; pe pergamentul de un crem palid, cerneala neagră nu se decolorase şi cuvintele erau clare. Chade nu le-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi vrut să le văd. Pe unul era scrisă povestea despre un dragon albastru-argintiu, zărit deasupra portului Bingtown în timpul unei bătălii dintre negustorii din oraş şi chalcedeni. Celălalt părea să fi fost scris de un copil care se deprindea cu alfabetul, literele erau lăbărţate şi diforme. Dar bătrânul asasin mă învăţase mai multe cifruri de care ne foloseam ca să ne trimitem mesaje, şi am izbutit să descifrez textul de pe pergament fără niciun efort. De

fapt, am făcut-o cu atâta uşurinţă, încât m-am încruntat, întrebându-mă dacă bătrânul asasin nu mai era în stare să păstreze secretele noastre sau dacă avea în slujba lui spioni nepricepuţi. Fiindcă mesajul era unul dintre primele rapoarte ale iscoadei trimise în Insulele Străine. Conţinea mai ales bârfe, zvonuri şi discuţii la care omul nostru trăsese cu urechea pe nava Narcescăi, în timpul călătoriei spre Insulele Străine. Am găsit puţine lucruri care ne-ar fi putut fi imediat de folos, deşi faptul că era pomenită Stăpâna Palidă m-a tulburat. Era una dintre umbrele vechi, din viaţa mea trecută, care ajunseseră până la mine, având gheare în loc de degete fantomatice.

Îmi făceam ceai când a apărut Chade. A deschis uşa mascată de raftul cu pergamente împingând-o cu putere şi a intrat clătinându-se. Nasul şi obrajii îi erau roşii şi, pentru un moment, am crezut, uluit, că era beat. Şi-a încleştat mâinile de marginea mesei, s-a aşezat pe scaunul meu şi a spus, cu lacrimi în glas:

— Fitz?

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat apropiindu-mă.

S-a uitat la mine, apoi m-a înştiinţat cu voce mult prea puternică:

— Nu te aud.

Am repetat întrebarea, vorbind mai tare:

— Ce ţi s-a întâmplat?

Cred că nici de data asta nu mi-a auzit cuvintele, dar m-a lămurit totuşi:

— A sărit în aer. Lucram la acelaşi amestec, cel pe care ţi l-am arătat în coliba ta. De data asta a mers mult prea bine. A sărit în aer!

Şi-a dus mâinile la faţă şi şi-a atins obrajii şi fruntea. Avea un aer tragic. Am ştiut imediat ce îl neliniştea. I-am dat o oglindă. S-a privit îndelung în ea, vreme în care am adus un lighean cu apă şi o bucată de pânză. Am udat-o, şi şi-a ţinut-o puţin pe faţă. Când a îndepărtat-o, o parte din roşeaţa pielii îi dispăruse, ca şi cea mai mare parte a sprâncenelor.

— S-ar părea că te-a lovit o flacără care a răbufnit cu putere. Ţi s-a pârlit şi o parte din păr.

— Ce?

I-am făcut semn să vorbească mai încet.

— Nu te aud, a repetat cu aceeaşi jale. Îmi răsună urechile ca atunci când mă altoia tatăl meu vitreg peste ele. Cerule, cât l-

am urât pe omul ăla!

Aceste cuvinte mi-au arătat adevărata măsură a suferinţei sale. Chade nu-mi povestise niciodată prea multe despre copilăria lui. Şi-a pipăit urechile, convingându-se că erau la locurile lor, apoi a încercat să şi le desfunde cu degetele.

— N-aud, a repetat. Dar faţa mea n-arată chiar atât de rău, nu-i aşa? N-o să rămân cu cicatrice, nu?

Am clătinat din cap.

— Sprâncenele îţi vor creşte la loc. Asta – i-am atins uşor obrazul – nu pare cu nimic mai gravă decât pielea arsă de soare sau de vânt. O să dispară. Şi cred c-o să scapi şi de surzenie.

Ultima mea presupunere nu se baza pe nimic altceva în afară de ardoarea cu care speram să se adeverească.

— Nu te aud, a spus îndurerat.

L-am îmbărbătat cu o bătaie pe umăr şi i-am pus în faţă cana mea cu ceai. Mi-am atins buzele ca să-i atrag atenţia asupra lor, apoi a vorbit rostind răspicat fiecare cuvânt.

— Ucenicul tău a păţit ceva?

Ştiam foarte bine că, la o asemenea oră, nu făcea astfel de experimente de unul singur.

Mi-a urmărit mişcarea buzelor şi a părut să-mi înţeleagă spusele, fiindcă o clipă mai târziu mi-a răspuns.

— Nu-ţi face griji. M-am ocupat eu de ea.

Pe urmă, când am tresărit şocat la auzul pronumelui feminin, a exclamat furios:

— Vezi-ţi de treburile tale, Fitz!

Furia i se îndrepta mai mult împotriva lui decât împotriva mea şi, dacă starea în care se afla nu m-ar fi îngrijorat, aş fi râs. Ea. Aşadar fusesem înlocuit cu o fată. Mi-am ţinut gândurile în frâu, ca să nu mă întreb cine era şi de ce-o alesese Chade, străduindu-mă în schimb să alin suferinţa lui. După o vreme, am observat că putea să m-audă, dar nu prea bine. Am cutezat să sper că avea să-şi recapete până la urmă pe deplin auzul şi am încercat să i-o spun. A dat din cap şi şi-a fluturat mâna ca şi cum n-ar fi meritat să vorbim despre asta, dar am citit în ochii lui că era bântuit de spaimă. Dacă rămânea surd, i-ar fi venit foarte greu să-i dea în continuare sfaturi reginei.

Însă a încercat cu mult curaj să nu-şi ia în seamă vătămarea şi m-a întrebat, cu voce prea sonoră, dacă văzusem pergamentele de pe masă şi ce se întâmplase cu faţa mea. Ca

să nu-şi mai zbiere şi alte întrebări, i-am răspuns în scris, pe scurt. I-am spus că fusesem rănit fiindcă mă trezisem amestecat, din întâmplare, într-o încăierare dintr-o tavernă. Şi era prea preocupat de propriile sale probleme ca să-mi pună la îndoială sinceritatea. Pe urmă a scris pe peticul de hârtie de care ne foloseam:

„Ai vorbit cu Burrich?”

„M-am gândit că e mai bine să n-o fac”, am scris drept răspuns.

Chade şi-a ţuguiat buzele, a oftat şi n-a spus nimic, dar mi-am dat seama că voia să spună multe. Le lăsa pe mai târziu, când spera că o să discutăm cu mai multă uşurinţă. Pe urmă ne-am uitat peste pergamentele trimise de spioni, arătându-ne unul altuia fragmente interesante, deşi eram de acord că nu conţineau nimic util pe moment. Chade a scris că spera să primească veşti de la un spion trimis pe Insula Aslevjal, ca să vadă dacă în legendă exista vreun strop de adevăr.

Aş fi vrut să-i vorbesc despre progresele mele în ceea ce-i privea pe Dutiful şi Thick, dar am renunţat nu doar din cauza surzeniei sale, ci şi fiindcă încă mă mai străduiam să-mi dau seama cât de bine mă descurcam de fapt. Mă hotărâsem deja să fac mai multe eforturi cu Thick în dimineaţa care urma.

Şi atunci mi-am dat seama că dimineaţa începuse deja. Chade a părut să descopere acelaşi lucru. Mi-a spus că voia să meargă la culcare şi că avea să scape de servitorii veniţi să-l trezească spunându-le că suferea de dureri de stomac.

Pentru mine, mai multă odihnă în pat era un lux pe care nu mi-l puteam îngădui. M-am retras în odaia mea doar ca să-mi schimb hainele înainte de a urca în turnul lui Verity, să-mi aştept învăţăceii. Sunt sigur că lecţia din acea zi mă înspăimânta mai mult decât pe oricare dintre ei, căci tâmplele încă îmi mai zvâcneau dureros. Mi-am încleştat mâna de frunte ca să-mi suport mai uşor suferinţa în timp ce aprindeam lemnele din cămin şi cele câteva lumânări de pe masă. Nu-mi aduceam aminte când izbutisem ultima oară să scap cu totul de durerea de cap pe care mi-o dădea Meşteşugul. Pentru o scurtă clipă, mi-a trecut prin minte să mă întorc în camera mea după nişte scoarţă de spiriduş. N-am respins ideea fiindcă mă temeam să nu micşoreze forţa cu care stăpâneam Meşteşugul. În minte mi se crease o legătură prea puternică între leacul acela şi

prosteasca mea ceartă cu bufonul. Nu, scoarţă de spiriduş nu mai voiam.

De dincolo de uşă s-au auzit paşii lui Dutiful pe scări, aşa că n-am mai avut timp să chibzuiesc. Prinţul a închis hotărât uşa în urma lui şi s-a apropiat de masă. Am oftat în sinea mea. Întreaga lui atitudine îmi spunea clar că nu mă iertase întru totul. Primele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

— Nu vreau să învăţ Meşteşugul alături de un netot. Trebuie să existe altcineva.

Pe urmă s-a holbat la mine.

— Ce-ai păţit?

— M-am bătut cu cineva. I-am dat cel mai scurt răspuns posibil, ca să înţeleagă că nu voiam să spun mai mult. Cât despre Thick, e singurul potrivit pentru asta. N-avem de ales.

— Oh, nu se poate. Aţi organizat nişte căutări, ca să mai găsiţi şi alţii?

— Nu.

Pe urmă, înainte de a apuca să mai adaug şi altceva, Dutiful a luat mica figurină de masă. Lănţişorul atârna de ea.

— Ce-i asta? a întrebat.

— E a ta. Ai găsit-o pe plajă, acolo unde l-am întâlnit pe Celălalt. Ţi-aduci aminte?

— Nu. S-a uitat îngrozit la mica statuetă. Şi a adăugat, fără tragere de inimă. Ba da. Îmi amintesc. S-a legănat pe scaun, cu ochii la ea. E Elliania, nu? Ce înseamnă asta, Tom? Faptul că am găsit-o acolo, înainte de a o fi văzut vreodată pe ea?

— Ce?

Am întins mâna spre figurină, dar el n-a părut să observe. Stătea pur şi simplu nemişcat, holbându-se la ea. M-am ridicat şi am ocolit masa. Când m-am uitat la faţa mică şi la buclele de păr negru, la sânii goi şi la ochii întunecaţi ca bezna, mi-am dat brusc seama că avea dreptate. Era Elliania. Nu aşa cum arăta atunci, ci cum avea să arate, ca femeie. Podoaba albastră sculptată în păr nu se deosebea cu nimic de cea pe care o purtase Narcesca. Am respirat adânc.

— Habar n-am ce înseamnă.

Prinţul vorbea ca prin vis. Şi-a coborât privirea spre chipul păpuşii.

— Locul unde-am ajuns, plaja aia… era ca un vârtej. Ca o bulboană care atrage toată magia în ea. Orice fel de magie.

A închis ochii o clipă. Continua să strângă în mână figurina.

— Am fost pe punctul să-mi găsesc moartea acolo, nu-i aşa? Meşteşugul m-a aspirat şi m-a dezmembrat. Dar tu ai venit după mine şi… cineva te-a ajutat. Cineva…

A bâjbâit zadarnic în căutarea unui cuvânt.

— Cineva mare. Mai mare decât cerul.

Eu n-aş fi folosit aceeaşi descriere, dar ştiam ce voia să spună. Mi-am dat deodată seama că nu mă trăsese deloc inima să vorbesc despre cele petrecute pe plajă şi nici măcar să mă gândesc la ele. Orele petrecute acolo erau înconjurate de un nimb, de o lumină care mai degrabă ascundea decât dezvăluia. Mă îngrozea. De aceea nu-i arătasem bufonului penele şi nici nu-i vorbisem nimănui despre ele. Reprezentau un punct vulnerabil. O poartă către necunoscut. Când le adunasem, pusesem în mişcare ceva mai amplu, pe care nimeni nu-l putea controla. Gândurile mi s-au retras, de parcă, refuzând să mi le amintesc, aş fi putut anula cele întâmplate.

— Ce-a fost? Cine a fost creatura cu care ne-am întâlnit acolo?

— Nu ştiu, am răspuns scurt.

În ochii lui s-a aprins brusc un entuziasm profund.

— Trebuie să aflăm.

— Nu. Nu trebuie. Am tras aer în piept. De fapt, cred că ar trebui să ne ferim cu multă grijă să aflăm.

M-a privit lung, consternat.

— De ce? Nu-ţi aminteşti ce senzaţie am avut? Cât de minunat a fost?

Îmi aminteam mult prea bine, mai ales fiindcă vorbeam despre asta. Am clătinat din cap şi mi-am dorit dintr-odată să fi ţinut figurina ascunsă. La vederea ei îmi reveneau toate amintirile, aşa cum un parfum familiar sau câteva note dintr-un cântec îţi reamintesc pe neaşteptate nebunia unei seri.

— Da. A fost minunat. Şi e primejdios. N-am vrut să plec de-acolo, Dutiful. Nici tu nu voiai. Ea ne-a făcut să părăsim locul.

— Ea? Nu mi s-a părut c-avea ceva care să amintească de o femeie. Era… ca un tată. Puternic şi protector. Tandru.

— Cred că nu era nimic din toate astea, m-am trezit spunând. Cred că am văzut fiecare creatură în altă formă, sub înfăţişarea pe care ne-ar fi plăcut s-o aibă.

— Crezi că am născocit-o noi?

— Nu. Nu. Cred că am întâlnit ceva mai mare decât pot minţile noastre să cuprindă. Aşa că fiecare i-a dat o formă familiară, ca s o poată vedea. Ca să fie pe înţelesul nostru.

— Ce te face să crezi asta? Ceva pe care l-ai citit pe un pergament despre Meşteşug?

I-am răspuns fără chef.

— Nu. În pergamentele despre Meşteşug n-am găsit nimic despre aşa ceva. Cred asta pentru că… Pentru că o cred.

S-a holbat la mine, iar eu am ridicat nedumerit din umeri, fiindcă n-aveam nicio explicaţie mai bună, nici pentru el, nici pentru mine. Numai o senzaţie de anticipare tulburătoare la amintirea creaturii, însoţită de o spaimă de rău augur.

M-a salvat scârţâitul uşii de lângă cămin. Thick a intrat strănutând. Purta fluierul peste cămaşă. Contrastul dintre vopseaua lucioasă a micului instrument muzical şi hainele lui zdrenţuite şi murdare m-a făcut să-l privesc într-o nouă lumină. M-am îngrozit. Părul lins îi stătea lipit de cap, iar pielea care i se zărea prin rupturile hainelor era soioasă. L-am văzut dintr-odată aşa cum îl vedea Dutiful şi am înţeles că pe prinţ nu-l dezgustau doar diformitatea trupului şi încetineala minţii lui. Dutiful s-a tras vizibil înapoi, strâmbând din nas când s-a apropiat Thick. Pe mine, anii petrecuţi alături de lup mă deprinseseră să mă împac cu faptul că anumite lucruri au un anumit miros. Însă duhoarea de corp nespălat a lui Thick nu făcea parte din el însuşi, ca izul de mosc al dihorului. Putea fi înlăturată, şi trebuia să fie, dacă voiam să înveţe prinţul alături de el.

— Thick, nu vrei să stai jos? m-am mulţumit să întreb pentru început, şi am tras pentru el scaunul cel mai îndepărtat de prinţ.

Netotul m-a privit bănuitor. Pe urmă a tras de scaun către el, l-a privit îndelung, ca şi cum ar fi putut ascunde vreo şmecherie urâtă, apoi s-a aşezat. A început să se scarpine după urechea stângă. M-am uitat la Dutiful, care părea ţintuit locului, fascinat de ceva oribil.

— Ei, iată că suntem aici cu toţii, am spus, apoi m-am întrebat ce-aveam să fac cu ei.

Ochii lui Thick s-au întors spre mine.

— Fata aia plânge din nou, m-a înştiinţat, de parcă ar fi fost vina mea.

— Ei, o să mă ocup de asta mai târziu, i-am răspuns ferm, dar cu o strângere de inimă.

— Care fată? a întrebat imediat prinţul.

— Nu contează, n-avem de ce să ne facem griji.

Thick, acum nu discutăm despre fată. Ai venit aici ca să înveţi ceva.

El a terminat fără grabă cu scărpinatul. Şi-a pus mâna pe masă şi s-a uitat la mine lung, cu cel mai serios aer din lume.

— De ce faci asta? De ce vorbeşti aşa în capul meu?

— Ca să văd dacă te pot face să m-auzi.

A pufnit gânditor.

— Te aud.

Pute-a-câine.

Încetează cu asta.

— Vorbiţi unul cu altul prin Meşteşug? a întrebat prinţul cu sincer interes.

— Da?

— Şi eu de ce nu vă pot auzi?

— Fiindcă vrem să ne-auzim doar unul pe altul.

— Cum a învăţat el să facă asta, pe când eu n-o pot face?

— Nu ştiu, m-am văzut nevoit să recunosc. Thick pare să fi învăţat singur cum să se folosească de Meşteşug. De fapt, nu ştiu tot ce poate face sau nu cu ajutorul lui.

— Poate să nu ne mai trimită tuturor muzica aia tot timpul?

Am încercat să-mi dau seama ce făceam eu însumi cu Meşteşugul.

Nu fusesem conştient de efortul cu care despărţeam gândurile lui Thick de melodia care le înconjura. M-am întors spre el.

— Thick, poţi opri muzica? îmi poţi trimite numai gândurile tale, fără ea?

M-a privit fără nicio expresie.

— Muzica?

— Cântecul mamei tale. Îl poţi face să nu se mai audă?

S-a gândit o vreme la asta, mestecându-şi limba mică, groasă.

— Nu, a spus, cu voce tăioasă.

— De ce nu poţi opri muzica? a întrebat prinţul.

Stătuse o vreme în tăcere. Cred că încercase să caute printre notele melodiei, să vadă dacă putea desluşi gândurile pe care ni le trimiteam unul altuia, prin Meşteşug, eu şi Thick. Părea înciudat. Plin de ciudă şi de invidie.

Thick l-a măsurat cu o privire plictisită, nepăsătoare.

— Nu vreau.

Şi-a luat ochii de la el şi a reînceput să se scarpine după ureche.

Dutiful a părut şocat. A tras aer în piept.

— Şi dacă eu, prinţul tău, ţi-o poruncesc?

În glas îi vibra o furie reţinută.

Thick l-a privit din nou. Apoi s-a uitat la mine. Limba i-a ieşit ceva mai mult în afară, ca şi cum ar fi chibzuit. Pe urmă m-a întrebat:

— Aici învăţăcei amândoi?

Nu mă aşteptasem la aşa ceva din partea lui. Nu-l crezusem în stare să se agaţe cu atâta putere de ideea aceea, şi cu atât mai puţin să se folosească de ea. În mine s-au născut speranţe noi şi temeri la fel de noi ca ele.

— Da, aici învăţăcei amândoi, am confirmat.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat la piept braţele scurte şi groase.

— Iar eu sunt dascălul, am continuat. Şi învăţăceii trebuie să i se supună dascălului, Thick. Poţi opri muzica?

S-a uitat la mine o vreme.

— Nu vreau, a răspuns, dar pe un alt ton.

— Poate că nu vrei. Dar eu sunt dascălul şi tu eşti învăţăcelul. Învăţăcelul i se supune dascălului.

— Învăţăceii se supun ca servitorii?

S-a ridicat, gata să plece.

Fără să mai sper nimic, am încercat totuşi.

— Învăţăceii se supun ca învăţăceii. Ca să poată învăţa. Ca să poată învăţa toată lumea. Dacă Thick se supune, Thick rămâne învăţăcel. Dacă nu se supune, nu mai e. Îl dăm afară de-aici, să fie din nou servitor.

A rămas o vreme locului, în tăcere. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea sau nu. Şi nici dacă pricepuse ce-i spusesem. Dutiful stătea gârbovit în scaun, cu bărbia în piept şi cu braţele încrucişate, încruntat. Era clar, spera că Thick avea să plece. Dar, o clipă mai târziu, bondocul s-a aşezat din nou.

— Opresc muzica, a spus.

A închis ochii. Pe urmă i-a redeschis şi i-a îngustat când s-a uitat la mine şi a spus:

— Iată.

Nu-mi dădusem seama că Meşteşugul lui îmi bătuse în ziduri fără încetare. În liniştea care a urmat, am simţit o uşurare imensă. Era ca acalmia din toiul furtunii, când vântul îşi încetează brusc urletul şi în jur ţi se revarsă tăcerea. Mulţumit, am oftat din rărunchi, iar Dutiful şi-a îndreptat brusc spatele. Şi-a frecat urechile, părând nedumerit, apoi şi-a îndreptat privirea spre mine.

— El era toate astea?

Am dat încet din cap, încă revenindu-mi.

Pe faţa prinţului s-a lăţit nedumerirea.

— Dar eu am crezut… am crezut că e Meşteşugul însuşi. Fluviul imens despre care vorbeai…

S-a uitat din nou la Thick, dar cu alţi ochi. În ei nu era respect, dar se zărea prudenţa, care vesteşte adesea apariţia respectului.

Pe urmă, ca o perdea de ploaie căzută brusc, muzica a prins din nou viaţă în jurul gândurilor mele, despărţindu-mă de Dutiful, aşa cum se lasă ceaţa, ascunzând un vânător de altul. M-am întors spre Thick. Îşi recăpătase figura obişnuită, cu trăsături flasce. Am înţeles dintr-odată că, pentru el, întrebuinţarea Meşteşugului era o stare firească. Eforturi făcea ca să nu se folosească de el. Şi de unde căpătase o asemenea deprindere?

Mama ta îţi vorbea vreodată astfel?

Nu.

Atunci cum ai învăţat aşa ceva?

S-a încruntat.

Mama îmi cânta. Cântam împreună. Şi ea îi făcea pe băieţii răi să nu mă vadă.

M-a cuprins entuziasmul.

Unde e mama ta, Thick? Ai fraţi sau…

— Terminaţi! Nu e corect!

Prinţul se bosumflase ca un copil.

M-a smuls din gânduri.

— Ce nu e corect?

— Vorbiţi între voi, prin Meşteşug, astfel încât să nu vă pot auzi. E nepoliticos. Ca şi cum ai şopti în spatele cuiva.

I-am simţit în glas şi invidia. Thick, netotul, făcea ceva de care Prinţul celor Şase Ducate nu era în stare. Şi eu arătam limpede că asta mă entuziasma. Trebuia să am mai multă grijă. Bănuiam

că Galen, maestrul Meşteşugului, ar fi creat o rivalitate între ei, vrând să-i îmboldească pe amândoi să se străduiască mai mult. Dar eu nu urmăream acelaşi ţel. Voiam să creez între ei o alianţă, să fac din ei o unitate.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, am nesocotit curtenia. Thick mi-a spus că mama lui se folosea de Meşteşug ca să-i cânte, că obişnuiau să cânte împreună. Şi că, uneori, Meşteşugul ei îi împiedica pe alţi băieţi să-l vadă.

— Aşadar şi mama lui stăpânea Meşteşugul? Şi ea era netoată?

L-am văzut pe Thick tresărind şi crispându-se la auzul ultimelor cuvinte, aşa cum mi se întâmpla mie când spunea cineva „bastard”. Asta mi-a înfipt un cuţit în inimă. Aş fi vrut să-l corectez pe prinţ cu o replică tăioasă, dar n-ar fi fost decât ipocrizie. Nu mă gândeam şi eu la Thick tot numindu-l „netotul”? M-am făcut că n-auzisem, dar mi-am propus să vorbesc între patru ochi cu Dutiful, ca să mă conving că Thick n-avea să mai audă niciodată cuvântul acela desprins de pe buzele noastre.

— Thick, unde e mama ta?

El s-a mulţumit o vreme să se holbeze la mine. Pe urmă a răspuns cu vocea unui copil îndurerat:

— A mu-riiit.

A lungit ultimul cuvânt. Şi s-a uitat în jur ca şi cum ar fi pierdut ceva.

— Îmi poţi povesti cum s-a întâmplat?

S-a încruntat gânditor.

— Am venit în oraş cu ceilalţi. În vremea când se înghesuie lumea pentru Festivalul Primăverii. Da. A dat din cap, bucuros că-şi amintise cum se numea. Pe urmă, într-o dimineaţă, ea nu s-a mai trezit. Şi ceilalţi mi-au luat lucrurile şi au spus că nu mai merg cu ei. Şi-a scărpinat obrazul, cu nefericirea întipărită pe chip. Pe urmă s-a terminat totul, a dispărut, şi eu eram aici. Şi apoi… eram aici.

Povestea nu mă mulţumea, dar mă îndoiam că aş fi putut scoate mai mult de la el. Dutiful a fost cel care l-a întrebat cu blândeţe:

— Ce făceau mama ta şi ceilalţi în locurile unde mergeaţi?

Thick a respirat adânc, ca şi cum cuvintele l-ar fi îndurerat.

— Ei, ştii. Găsit loc cu lume multă. Mama cântă, Prokie bate toba şi Jimu dansează. Şi mama zice „Nu-l vedeţi, nu-l vedeţi”

când mă duc eu să tai pungi cu foarfecă mea mică, de argint. Dar mi-a luat-o Prokie, mi-a luat şi pălăria cu ciucure şi pătura.

— Tăiai pungi? a întrebat Dutiful, nevenindu-i să creadă.

Ce întrebuinţare pentru Meşteşug, m-am gândit – să-ţi ascunzi copilul când taie pungile de la brâul oamenilor.

Thick a dat din cap, mai mult pentru el decât pentru noi.

— Şi, dacă fac treabă bună, primesc un bănuţ, ca să-mi cumpăr dulciuri. În fiecare zi.

— Ai avut fraţi sau surori, Thick?

S-a încruntat, căzând din nou pe gânduri.

— Mama era bătrână, prea bătrână pentru prunci. De-aia m-am născut eu prost. Aşa spunea Prokie.

— Ei, Prokie ăsta pare un individ încântător, a mormăit prinţul cu sarcasm.

Thick i-a aruncat o privire bănuitoare.

M-am grăbit să-l lămuresc.

— Prinţul crede că Prokie a fost rău cu tine.

Thick şi-a supt o clipă buza de sus, apoi a dat din cap ca şi cum ne ar fi prevenit.

— Lui Prokie nu trebuie să-i spui „tati”. Niciodată.

— Niciodată, a încuviinţat Dutiful din toată inima.

Şi cred că aceea a fost clipa când s-au schimbat sentimentele lui faţă de Thick. L-a privit pe bondocul diform lăsându-şi capul pe-o parte.

— Thick? Poţi să-mi spui ceva cu Meşteşugul? Numai mie, fără s-audă şi Tom?

— De ce?

— Ca să fii învăţăcel aici, m-am amestecat, învăţăcel, nu servitor.

Thick a păstrat o clipă tăcerea. Vârful limbii i s-a curbat peste buza de sus. După care prinţul a râs zgomotos.

— Pute-a-câine? De ce-i spui aşa?

Bondocul s-a strâmbat, apoi a înălţat dintr-un umăr, ca şi cum u ar fi ştiut. Şi atunci am simţit c-avea un secret. Nu era adevărat că nu ştia. Ne ascundea ceva. Sau se temea de ceva?

M-am silit să râd, deşi n-aveam chef.

— E-n ordine, Thick. Spune-i, dacă vrei.

Asta a părut să-l năucească pentru o clipă. Îi ceruse cineva să nu-mi spună ceva? Chade? S-a uitat la prinţ încruntându-se uşor. Pe urmă a vorbit. Mă aşteptam să dezvăluie că ştia că

stăpânesc Harul şi că simţise cumva că animalul meu fusese un lup. Însă a spus ceva care m-a speriat atât de tare încât mi s-a făcut greaţă.

— Aşa-i zic ei când mă întreabă de el. Cei din oraş, care-mi dau bănuţi pentru nuci şi pentru dulciuri. Trădătorul ăla de câine împuţit.

S-a întors spre mine cu un surâs batjocoritor. M-am străduit să-mi lăţesc zâmbetul silit. Şi am chicotit.

— Aşa-mi zic, nu? Ce şmecheri!

Zâmbeşte, Dutiful. Şi râzi, dar nu-mi spune nimic cu Meşteşugul.

Mi-am trimis gândul micşorându-l, îngustându-l. Dar, chiar şi aşa, privirea lui Thick a zvâcnit de la mine la prinţ. Dutiful se albise la faţă, dar a râs zgomotos, un „ha-ha-ha“ ţeapăn, care-a sunat mai degrabă a icnet decât a râs. Mi-am încercat norocul.

— Ciungul îmi spune cel mai des aşa, nu?

Surâsul lui Thick a devenit nesigur. M-am gândit că încercarea mea dăduse greş, dar bondocul mi-a răspuns:

— Nu. Nu el. El e nou. Vorbeşte rar. Dar când povestesc şi îmi dă bănuţii, zice uneori: „Stai cu ochii pe bastardul ăla. Cât mai mult.” Şi eu îi spun: „Da. Da.”

— Bun. Te descurci de minune, Thick. Faci treabă bună şi-ţi meriţi bănuţii.

S-a legănat înainte şi înapoi pe scaun, mulţumit de sine.

— Stau cu ochii şi pe omul auriu. Şi-a luat un căluţ frumos. Şi o pălărie, cu pene cu ochi.

— Da, aşa e, am încuviinţat cu gura uscată. Ca pana pe care ţi-o doreşti tu.

— O s-o capăt, după ce n-o să mai fie el, a spus Thick încântat. Aşa au zis cei din oraş.

Am avut senzaţia că rămăsesem fără aer. Bondocul stătea acolo, dând aprobator din cap, fericit. Servitorul netot al lui Chade, prea prost ca să recunoască un secret dacă dădea peste el, ne vânduse pentru câţiva bănuţi. Şi asta numai pentru că eu însumi fusesem prea prost ca să-mi dau seama că acela care umblă printre secretele altuia fără să le priceapă îşi poate avea propriile secrete. Dar ce văzuse şi cui îi povestise?

— Lecţia de azi s-a terminat, am izbutit să spun.

Am sperat că Thick avea să plece, dar el a rămas acolo, părând să rumege un gând.

— Fac treabă bună. Fac. Nu e vina mea c-a murit şobolanul. Oricum nu l-am vrut. El a zis: „Şobolanul o să fie prietenul tău”, şi eu am spus nu, m-a muşcat cândva un şobolan, iar ei au spus: „Ia-l oricum, şobolanul ăsta e cumsecade. Dă-i mâncare şi adu-ni-l aici, în vizită, în fiecare săptămână.” Şi aşa am făcut. Şi pe urmă a murit, sub castron. Cred c-a căzut castronul peste el.

— Probabil, Thick. Probabil. Dar nu e vina ta. Nicidecum.

Voiam s-o iau la fugă pe coridoarele castelului, să-l găsesc pe Chade. Dar adevărul începea să se înalţe, rece şi lent, în jurul meu. Chade nu-şi dăduse seama ce se întâmpla. Nu ştia nimic. Nu mai putea să-şi apere ucenicul. Era timpul să-nvăţ să mă păzesc singur. Am ridicat un deget ca şi cum mi-aş fi amintit brusc ceva.

— Oh, Thick. Azi e ziua când te duci la ei, nu?

S-a uitat la mine ca la un idiot.

— Nu. Nu în ziua când se face pâinea. În ziua când se spală rufele. Când sunt atârnate cearşafuri la uscat. Atunci mă duc şi îmi primesc bănuţii.

— În ziua când se spală rufele. Fireşte. Asta e mâine. Atunci e bine. Fiindcă n-am uitat de prăjitura roz. Vreau să ţi-o dau azi. Ce zici, m-aştepţi o vreme în odaia lui Chade? S-ar putea să nu vin prea repede, dar vreau să ţi-o aduc.

— O prăjitură roz.

L-am privit în timp ce-şi scormonea mintea. Cred că nici măcar nu-şi amintea că-i făgăduisem una. Am încercat să-mi aduc eu aminte ce-mi mai ceruse. O eşarfă ca a lui Rowdy. Roşie. Stafide. Mintea îmi alerga. Era ca unul din jocurile pe care mi le pregătea pe vremuri Chade. Ce altceva? Un cuţit. Şi o pană de păun. Şi bani pentru dulciuri sau chiar dulciuri. Trebuia să fac rost de toate până a doua zi.

— Da. O prăjitură roz. Una nearsă. Ştiu că-ţi place.

M-am rugat să existe aşa ceva la bucătărie.

— Da!

Ochii lui mici au fost însufleţiţi de o expresie pe care nu i-o mai văzusem pe faţă. Bucuria anticipării.

— Da. O s-aştept. Să mi-o aduci repede.

— Ei, nu foarte repede. Dar azi. O să m-aştepţi acolo, fără să pleci nicăieri altundeva?

S-a încruntat când am spus „nu foarte repede”, dar a dat din cap în silă.

— Minunat. Thick. Eşti un învăţăcel foarte bun. Acum du-te acolo şi aşteaptă-mă.

Imediat ce s-a închis în urma lui uşa de lângă cămin, Dutiful a şi deschis gura să vorbească. I-am făcut semn să tacă. Am aşteptat până ce am fost sigur că paşii săi târşiţi îl duseseră pe Thick destul de departe ca să nu ne poată auzi. Pe urmă m-am lăsat să cad pe un scaun.

— Laudwine, a şoptit Dutiful şocat.

Am dat din cap. Încă nu mă simţeam pregătit să vorbesc. Laudwine mă numise bastard. M-am întrebat dacă fusese o simplă insultă sau ştia că sunt *Bastardul.*

— Ce facem?

Mi-am ridicat privirea spre prinţ. Pe faţa lui palidă, ochi negri erau imenşi. Zidurile lui Chade ne dezamăgiseră, ca şi spionii lui. Am simţit brusc că eu eram singurul care mai stătea între Dutiful şi Pestriţi. Poate că fusesem întotdeauna singurul. Am simţit o bucurie egoistă fiindcă plecase Laurel, fiindcă era destul de departe ca să n-o poată ajunge Laudwine. Măcar pentru ea nu era nevoie să-mi fac griji.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Nimic! Am repetat cuvântul când a deschis gura să protesteze. Nu face nimic ieşit din comun, care să dea cuiva impresia că bănuim existenţa unui complot. Totul trebuie să rămână la fel ca ieri. Dar nu ieşi din castel.

A păstrat tăcerea preţ de o răsuflare. Apoi:

— I-am promis lui Civil Bresinga că mergem să călărim împreună. Numai noi doi. Voiam să ne strecurăm afară singuri, ca să vânăm în după-amiaza asta cu pisica lui. A venit la mine în cameră azi-noapte, foarte târziu, şi m-a rugat să-l însoţesc.

Şi-a ţinut răsuflarea, şi l-am urmărit în vreme ce începea să vadă invitaţia lui Civil într-o altă lumină. A continuat cu voce mai joasă:

— Părea agitat. Şi arăta de parcă plânsese. Când l-am întrebat dacă se simte bine, mi-a spus că şi-a făcut singur necazurile şi că prietenii n-au cum să-l ajute. M-am gândit că e vorba de vreo fată.

I-am reţinut spusele, apoi am întrebat:

— Pisica lui e aici?

A dat din cap, părând să se ruşineze.

— Plăteşte o babă ca să i-o ţină într-un adăpost, la marginea

pădurii, în apropierea debarcaderului de pe râu. Baba hrăneşte pisica, dar o lasă să plece şi să se întoarcă oricând vrea. Iar Civil merge s-o vadă cât de des poate. L-am însoţit o dată, a recunoscut, după ce a tras aer în piept. O singură dată. Noaptea, foarte târziu.

Am înghiţit cuvintele care-mi stăteau pe limbă. Nu era momentul să mă înfurii şi să-l dojenesc. Iar furia se îndrepta mai ales împotriva mea. Dădusem greş şi în privinţa asta.

— Ei, azi nu te duci. Ţi-a ieşit un buboi pe-o bucă. De-asta nu-l poţi însoţi. Spune-i motivul când îţi ceri scuze.

— Nu vreau… n-o să-i spun aşa ceva. E jenant. O să-i spun că mă doare capul. Tom, nu-l cred pe Civil trădător. Nu mi-ar înşela încrederea.

— Ba chiar asta o să-i spui, tocmai fiindcă e jenant. Durerea de cap sună a pretext. Buboiul pe bucă nu. Am răsuflat adânc şi i-am împărtăşit bănuielile mele: Poate Civil nu te trădează. Poate se slujeşte cineva de el ca să te facă să ieşi din castel şi să te îndepărtezi. Sau poate-l ameninţă cineva, spunându-i, oh, de pildă, că, dacă nu te aduce, îi denunţă mama, care are Har. Asta e. Întrebarea nu e dacă ai sau nu încredere în Civil. Ajută-mă să câştig timp. Du-te să te scuzi. Şi nu uita să păşeşti cu mare grijă şi să te fereşti de tot ce te-ai feri dacă ai avea într-adevăr un buboi dureros.

S-a strâmbat, dar şi-a înclinat capul, încuviinţând. Asta m-a uşurat într-o mică măsură. Însă pe urmă a adăugat:

— N-o să fie uşor să-l refuz. Spunea că e nevoit să-mi ceară azi o favoare aparte.

— Care anume?

— Nu sunt sigur. Cred că are legătură cu pisica lui.

— Un motiv în plus ca să nu pleci nicăieri împreună cu el.

Am încercat să mă gândesc la toate ramificaţiile posibile. Prin minte mi-a mai trecut ceva.

— Civil ţi-a mai adus vreun animal? A încercat să-ţi mai ofere vreun tovarăş de Har?

— Crezi că, dacă ar face-o, aş fi atât de prost încât să mă încred în el? Prinţul s-a înroşit şi s-a înfuriat la auzul întrebării mele. Nu sunt idiot, Tom. Nu. De fapt, Civil mi-a spus că nu trebuie să mă leg de niciun alt animal înainte de a trece măcar un an. Aşa e obiceiul celor cu Sânge Străvechi. E timpul hotărât pentru doliu şi jale. Ca să fie sigur că omul îşi va alege un nou

tovarăş de har fiindcă se simt într-adevăr atraşi unul de altul, nu doar ca să-l înlocuiască pe cel pierdut.

— După cum s-ar părea, Civil ţi-a povestit foarte multe despre obiceiurile celor cu Sânge Străvechi.

Prinţul Dutiful a păstrat o clipă tăcerea. Pe urmă mi-a răspuns cu răceală:

— Tu n-ai vrut să mă înveţi, Tom. Însă undeva, în adâncul fiinţei mele, ştiam că trebuie să aflu toate astea. Nu doar ca să mă apăr, ci ca să-mi pot controla propria magie. N-o să-mi fie niciodată ruşine că am Har, Tom. Să mi-l ascund trebuie, din pricină că, pe nedrept, îl detestă atât de multă lume. Dar n-o să-l consider niciodată o ruşine şi n-o să mă lepăd de el.

În privinţa asta, se părea că n-aveam mare lucru de făcut sau de spus. Un gând trădător mi-a şoptit că băiatul avea dreptate. Oare mie şi lui Ochi întunecaţi nu ne-ar fi mers mult mai bine dacă, înainte de a ne lega unul de altul, aş fi învăţat cum să mă folosesc de acea magie care era Harul? În cele din urmă, i-am răspuns băţos:

— Sunt sigur că prinţul meu va face aşa cum crede că e cel mai bine.

— Într-adevăr, a recunoscut. Pe urmă, ca şi cum ar fi câştigat un soi de luptă, a schimbat tactica. Eu o să mă prefac aşadar că nu ştiu nimic, a adăugat. Dar ce-o să faci tu? Fiindcă mă tem că te afli în pericol în aceeaşi măsură ca mine. Ba nu, într-o mai mare măsură. Pe mine numele o să mă apere întrucâtva. Vor fi nevoiţi să dovedească fără dubiu că am Har înainte de a face vreo mişcare împotriva mea. Însă pe tine te-ar putea ciomăgi pe vreo străduţă din oraş şi lumea ar lua-o drept o simplă încăierare. N-ai un nume care să te apere, Tom.

Am fost cât pe ce să zâmbesc. Simplul fapt că numele nu-mi era cunoscut mă proteja, era scutul pe care mă străduiam să-l păstrez.

— Trebuie să-l caut pe Chade. Imediat. Dacă vrei să m-ajuţi cu ceva, du-te la bucătărie şi Spune-le că azi ţi-e poftă de prăjituri roz.

A dat din cap cu gravitate.

— Te mai pot ajuta şi în alt fel?

Oferta lui sinceră m-a mişcat. Era prinţul meu şi totuşi se oferea să mă slujească. Aş fi putut să-l refuz. Dar cred c-a apreciat mai mult ceea ce i-am spus:

— Adevărul e că ai putea. Pe lângă prăjitura roz, mai am nevoie de o porţie mare de stafide frumoase, de o eşarfă roşie, de un cuţit bun, cu teacă, şi de o pană de păun.

Când i s-au rotunjit ochii la auzul acelei înşiruiri stranii, m-am grăbit să adaug:

— Şi un castron cu nuci, plus ceva dulciuri, ar fi o idee bună. Dacă le-ai putea aduce aici fără să te vadă nimeni, mi-ai fi de mare folos. Pe urmă le-aş duce eu în bârlogul lui Chade.

— Toate sunt pentru Thick? Ca să-i cumperi credinţa?

Dutiful părea scandalizat.

— Da. Toate pentru el. Dar nu ca să-l cumpăr. Sau nu tocmai. Trebuie să-l atragem de partea noastră, Dutiful. O să începem oferindu-i daruri şi atenţie. Cred că, până la urmă, atenţia e mai importantă. Ai auzit ce viaţă a dus. Cum ar putea să-i mai fie loial cuiva? Dă-mi voie să-ţi spun ce m-a învăţat viaţa, prinţul meu. Oricine, chiar şi un rege, poate începe să cumpere un om cu daruri. Şi, la început, s-ar putea să se pară că între ei nu există nimic mai mult. Însă în cele din urmă pot să apară loialitatea şi chiar şi un adânc respect. Pentru că atunci când îi pasă cuiva de noi, sau când ne pasă de cineva, începe să se înfiripe o legătură.

Gândul mi-a zburat, pentru o clipă, nu numai la regele Shrewd şi la mine însumi, ci şi la ceea ce împărţisem eu şi Hap, la ceea ce luase naştere între mine şi Burrich, apoi între mine şi Chade.

— Asta este. Începem cu daruri foarte simple, care pot alina o inimă simplă.

— Nicio baie nu i-ar prinde rău. Şi nişte haine întregi.

Prinţul vorbea dus pe gânduri, fără nicio urmă de sarcasm.

— Ai dreptate, am încuviinţat cu voce scăzută.

Mă îndoiesc că ştia ce însemna de fapt răspunsul meu. Era bine să fie el acela care se întreba cum poate fi cucerită inima lui Thick. Pentru că, în final, legătura pe care încercam s-o făuresc trebuia să fie între el şi Thick. Descoperisem dintr-odată că împărtăşeam părerea lui Chade: prinţul avea nevoie de o coterie. Ar fi putut veni o vreme când cuvintele „nu-l vedeţi, nu-l vedeţi” ar fi putut ţine un laţ departe de gâtul lui.

Ne-am despărţit ca să facem amândoi ceea ce aveam de făcut. Eu am străbătut în grabă labirintul de coridoare şi am ajuns în odaia mea. Am ieşit de acolo şi am trecut prin camerele bufonului fără să mă uit nici măcar dacă se trezise. Câteva clipe

mai târziu, urcam scările din acea parte a castelului în care locuia sfetnicul favorit al reginei. Îmi doream să fi putut ajunge la el pe o cale mai discretă, dar, dacă m-ar fi oprit cineva, eram hotărât să mint pur şi simplu, pretinzând că-i aduceam un mesaj din partea Lordului Auriu.

Deşi se întâmplaseră atâtea, era încă dimineaţa devreme. Prin castel se foiau fără zgomot mai ales servitorii, ocupaţi să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle menite să le ofere stăpânilor lor o dimineaţă cât mai plăcută. Unii cărau găleţi cu apă rece, iar alţii tăvi cu micul dejun. O vindecătoare c-o tavă plină de bandaje şi de borcane cu alifii a trecut de mine în grabă, deşi mergeam cu paşii mari. Ai femeii scunde erau mici şi şi-i iuţea cu îndârjire, ca şi cum de asta ar fi depins ceva foarte important. Am bănuit că se ducea la Chade, să-i lecuiască arsurile. Aproape că m-am împiedicat de ea când mi s-a oprit brusc în faţă. Mi-am recăpătat echilibrul prinzându-mă cu o mână de perete, apoi mi-am cerut scuze.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Dar deschide-mi uşa asta, te rog.

O uşă care nu era a lui Chade. Mă asigurasem cu mult timp în urmă că ştiu care e camera lui. Dar mi se stârnise curiozitatea, aşa că am pus mâna pe clanţă exclamând cu toată seriozitatea:

— Sper că Lady Modesty nu e grav rănită. Ai o grămadă de leacuri.

A clătinat din cap iritată.

— Odaia asta nu e a ei. Lady Rosemary are nevoie de mine. Azi-noapte a căzut funingine din coş drept în faţa ei, sărmana. Şi-a ars amândouă mâinile şi părul ei frumos s-a pârlit. Deschide uşa, omule.

M-am supus căscând gura prosteşte şi am cutezat să arunc o privire grăbită înăuntru înainte de a închide uşa în urma femeii. Lady Rosemary avea pielea frunţii şi a obrajilor la fel de roşie cum o văzusem pe a lui Chade. Înfăşurată într-un halat galben, stătea lângă fereastră în timp ce o cameristă îi tăia vârfurile pârlite ale şuviţelor de păr. Îşi ţinea mâinile bandajate în pânză umedă în faţă, ca şi cum ar fi durut-o. Atât am apucat să zăresc înainte ca uşa s-o ascundă vederii mele.

Am pus lucrurile cap la cap clătinându-mă uşor. Tocmai descoperisem încă un secret. Noua ucenică a lui Chade are Lady Rosemary. Ei, şi de ce nu? Cu ani în urmă, Regal îi oferise micuţei Rosemary cunoştinţele de bază ale unui asasin. De ce

să fi irosit un spion care-şi învăţase meseria? Cumva, o atitudine atât de practică m-a întristat. Însă nu auzisem doar un singur Farseer spunând că o armă pe care-o arunci azi poate fi întrebuinţată mâine împotriva ta. Mai bine s-o controlăm pe Lady Rosemary, având-o în slujba noastră, decât să ne atace alţii folosindu-se de ea.

Mi-am continuat drumul spre odaia lui Chade încetinindu-mi paşii. Ceea ce aflasem nu făcea misiunea mea mai puţin urgentă, însă îmi simţeam mintea plină de prea multe gânduri ca să pot urmări unul singur, limpezindu-l. Am bătut la uşă şi mi-a deschis un băietan de vreo zece ani. I-am vorbit tare, pe un ton prietenos.

— Bună dimineaţa, tinere domn! Mi-s Tom Badgerlock, servitor la Lordul Auriu, şi-am un mesaj pentru lordul Chade.

Băiatul m-a privit clipind nedumerit. Nu se trezise de prea multă vreme.

— Stăpânul meu nu se simte bine azi, mi-a răspuns în cele din urmă. Nu vrea să vadă pe nimeni.

I-am zâmbit cu blândeţe.

— Oh, tinere domn, nu e nevoie să-l văd. Nu trebuie decât să m-audă, să-i spun care e mesajul. Nu se poate să-i vorbesc?

— Mă tem că nu. Dar îi duc eu mesajul, dacă vrei.

— Oh, tinere domn, Lordul Auriu nu l-a scris. Are încredere în mine, mă ştie în stare să-i repet cuvintele.

Vorbeam cu glas răsunător, fără să mă sinchisesc de tăcerea care domnea, deopotrivă, pe culoarele din spatele meu şi în odaia întunecoasă, cu obloanele trase. Băiatul a aruncat o privire către o uşă din spatele lui. M-am gândit că era a dormitorului lui Chade. Am avut o strângere de inimă. Poate că, rănit fiind, bătrânul chiar se culcase. Şi, dacă dormea în spatele unei uşi închise, cu auzul vătămat de păţania lui nefericită, n-aveam prea multe şanse să-mi recunoască vocea şi să-şi facă apariţia.

— Şi care sunt cuvintele? m-a întrebat tânărul paj, cu hotărâre.

Zâmbea frumos, dar se proptise bine în uşă, împiedicându-mă să intru. Era clar că îi păream la fel ca orice oştean din castel: cu mintea nu prea ageră din născare şi nicidecum iuţită de loviturile în cap primite de-a lungul anilor.

Mi-am dres glasul şi mi-am aplecat capul spre el.

— Lordul Auriu de Jamaillia îl invită pe Lordul Chade de Buckkeep, Primul Sfetnic al reginei Kettricken a celor Şase Ducate, în această dimineaţă, la micul dejun şi la cel mai amuzant joc de noroc. E un joc pe care l-a învăţat de curând şi crede că sfetnicului reginei o să i se pară captivant. Acolo unde a fost născocit i se spune „Laudwine”. Fiecare jucător primeşte un singur grup de piese şi soarta jocului depinde de priceperea cu care îşi asumă mai multe riscuri decât ceilalţi, înainte de a se încheia timpul stabilit pentru partidă. S-ar părea că jos, în oraş, a început deja să fie jucat, dar stăpânul meu nu ştie exact unde.

Micului paj începea să-i cadă falca. Nu mă îndoiam că fusese bine şcolit ca să reţină mesajele trimise prin viu grai, dar nu unele atât de lungi. Am continuat să zâmbesc şi să-mi ridic vocea, ca să răzbată prin uşile închise.

— Dar cea mai fascinantă parte e faptul că, prin tradiţie, nu se joacă decât în zilele când se spală rufe. Imaginează-ţi! Fireşte că poate fi jucat în orice altă zi, însă în ziua când se spală rufe miza e cea mai mare.

— O să-i dau de ştire, m-a întrerupt pajul, că e invitat în odăile Lordului Auriu să joace Laudwine. Însă mă tem că va refuza. După cum ţi-am spus, azi nu se simte bine.

— Ei, asta nu depinde nici de tine, nici de mine, nu-i aşa? Noi nu trebuie decât s-avem grijă să primească mesajul. Îţi mulţumesc şi-ţi doresc o dimineaţă frumoasă.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit-o pe coridor fredonând. M-am străduit să nu las impresia că mă grăbeam. M-am dus la bucătărie şi am pus pe o tavă o grămadă de mâncare. Ca să fie clar că Lordul Auriu îl invitase pe Chade la el, să se distreze împreună, am luat farfurii şi căni în plus şi am urcat cu toate către camerele lui. Am ajuns la uşă la timp ca să tai calea pajului lui Chade. Băiatul venise să prezinte scuzele stăpânului său, care nu putea veni din cauza unei dureri groaznice de cap. I-am promis c-o să-i transmit stăpânului meu regretele lui. Abia am avut timp să intru, să încui uşa în urma mea şi să las tava pe masă înainte de a ieşi Chade din odaia mea.

— Ce-i cu povestea asta despre Laudwine? a vrut să ştie.

Înfăţişarea nu i se schimbase decât în rău. Pielea arsă de pe frunte şi de pe obraji i se jupuia, făcându-l să semene a lepros. Însă măcar vorbea mai încet, pe un ton mult mai apropiat de cel firesc. L-am pus la încercare întrebându-l, cu voce scăzută:

— Auzul ţi-a revenit întru totul?

M-a privit încruntându-se.

— E ceva mai bine, dar tot trebuie să-mi vorbeşti tare ca s-aud clar. Dar să lăsăm asta. Ce-i cu Laudwine?

În clipa aceea, Lordul Auriu a ieşit din camera lui, încă legându-şi cordonul halatului de casă.

— Ah. Bună dimineaţa, sfetnic Chade. E o plăcere neaşteptată, dar văd că servitorul meu ţi-a ieşit în întâmpinare şi a adus micul dejun pentru noi amândoi. Ia loc, te rog.

Chade s-a uitat urât la el, apoi s-a încruntat şi către mine.

— Ajunge. În clipa asta, puţin îmi pasă de ce sunteţi nemulţumiţi unul de altul. Tronul Farseer e în pericol şi n-am de gând să vă suport tâmpeniile. Bufonule, ţine-ţi gura. Iar tu, FitzChivalry, povesteşte.

Bufonul a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe un scaun din faţa lui Chade. Lăsând deoparte orice protocol, a umplut farfuria bătrânului meu dascăl. Am văzut, cu durere, că-şi putea regăsi vechiul sine pentru el, dar nu şi pentru mine. M-am aşezat şi eu la masă. În farfuria mea bufonul nu pusese nimic. Mi-am mai luat mâncare singur, în vreme ce vorbeam. Am povestit tot ce se întâmplase. Chade a lăsat să i se vadă pe chip că spusele mele îl alarmau din ce în ce mai tare, dar nu m-a întrerupt. Ca să-i plătesc bufonului cu aceeaşi monedă, nu i-am aruncat în tot acel timp nicio privire. Când am terminat în sfârşit, am turnat ceai pentru Chade şi pentru mine şi am început să mănânc. Mi-am dat seama că eram mort de foame.

— Te-ai gândit să faci ceva anume? m-a întrebat bătrânul, după un lung moment de tăcere.

Am ridicat din umeri cu o nepăsare prefăcută.

— Mi se pare limpede. Îl ţin pe Thick pe-aproape, ca să nu ne trădeze. Azi şi mâine, îl ţin pe prinţ în siguranţă, în castel. Aflu de la Thick unde se duce să-şi dea raportul. Cercetez locul. Mă duc acolo şi omor cât mai mulţi cu putinţă, asigurându-mă de data asta că Laudwine îşi pierde viaţa.

Mi-am păstrat vocea egală, dar, la auzul propriilor mele cuvinte, m-am simţit dezgustat. Aşadar începe din nou, mi-am spus. Nu ucid în luptă sau fiindcă sunt atacat, ci, în taină, pun la cale asasinate pentru binele casei Farseer. Spusesem că nu eram asasin, că n-aveam să mai fiu niciodată? N-am întrebat dacă în clipa când rostisem aşa ceva fusesem idiot sau

mincinos.

— Nu te mai strădui s-o faci pe grozavul pentru bufon. Nu e impresionat, mi-a răspuns Chade cu brutalitate.

Dacă n-ar fi nimerit exact la ţintă, nu m-aş fi întristat. Da. Încercasem să-l impresionez pe bufon. Nici măcar n-am îndrăznit să mă uit la el ca să văd cum primise remarca lui Chade. Mi-am umplut gura cu mâncare, ca să nu pot vorbi.

Chade a continuat, uluindu-mă.

— Nu omori pe nimeni, Fitz. Şi nu te-apropii de niciunul dintre ei. Nu-mi place că ne spionează şi mi-e ruşine fiindcă ne-au păcălit cu atâta uşurinţă. Dar nu putem risca să ucidem pe cineva cu Har tocmai acum, fiindcă astfel ar fi încălcat cuvântul pe care şi l-a dat regina. Ştii că s-a oferit să primească o solie a celor cu Sânge Străvechi, ca să vadă împreună cum să scape de persecuţia asta nedreaptă?

Am dat din cap şi el a adăugat:

— Ei bine, în ultimele două zile a primit mesaje care-o înştiinţează că i-au acceptat propunerea. Bănuiesc că Laurel are un amestec în toate astea. Nu crezi?

Mi-a pus întrebarea învăluindu-mă într-o privire sumbră. Dar, dacă sperase că, luându-mă prin surprindere, putea afla de la mine vreun secret, se înşelase. După o clipă de gândire, am dat din cap.

— Mi se pare într-adevăr posibil. Atunci înseamnă că n-au pus la cale… asta sub îndrumarea ta?

Era cel mai plin de tact mod în care izbutisem s-o spun.

Chade a dat din cap la rândul lui, mai sumbru decât oricând.

— Nu doar fără să fi fost sub îndrumarea mea, ci chiar nesocotindu-mi sfatul. Acum n-avem nevoie de belele diplomatice în plus. Dar presupun că una vom avea. Regina pare să lase pe seama celor cu Sânge Străvechi toate amănuntele legate de momentul şi locul întâlnirii. Au spus că vor să se protejeze şi că totul trebuie să se facă în taină. Nu vom da de ştire nimic nimănui până când nu ne vor spune ei că sunt pregătiţi. Cred că se tem de ceea ce ar putea face nobilimea dacă ar afla din timp. Aşa cum mă tem şi eu! Şi-a tras răsuflarea şi şi-a redobândit stăpânirea de sine. Încă n-au ales data exactă, dar ne-au promis că o vor face „curând”. Laudwine ar putea fi solul lor. Să-l omori în locul unde e găzduit ar însemna… o politică nechibzuită.

— Ca să nu mai vorbim de bădărănie, s-a amestecat bufonul, între două muşcături din pâine, dând dojenitor din deget, cu ochii la Chade.

— Atunci să stau cu mâinile-n sân? am întrebat cu răceală.

— Nu tocmai, mi-a răspuns bătrânul asasin cu blândeţe. Ai dat dovadă de înţelepciune când ai făcut ce-ai făcut. Ţine-l pe Thick închis. Nu-l lăsa să se ducă în oraş. Vezi ce altceva mai poţi scoate de la el. Şi ai avut dreptate când i-ai spus lui Dutiful să nu plece singur cu Civil Bresinga. Poate că invitaţia n-a fost făcută cu intenţii rele, dar ar putea fi şi un vicleşug ca să-l ia ostatic. Încă n-am izbutit să aflu în cât de mare măsură a fost amestecată familia Bresinga în ultima răpire. Din Galekeep primesc rapoarte stranii. O vreme am bănuit că şi Lady Bresinga e în pericol sau e un soi de ostatică. Nu pleacă niciodată prea departe şi duce o viaţă atât de austeră. Pe urmă am început să mă întreb dacă nu e pur şi simplu vorba de lipsa banilor. Acum mi s-a dat de ştire că bea mult mai mult decât înainte. Se duce la culcare devreme şi se trezeşte târziu. Aşa stau lucrurile. A oftat. Şi, fiindcă regina se străduieşte să fie prietenoasă cu toţi cei cu Har, n-am cutezat să fac nimic împotriva casei Bresinga. A tăcut, s-a încruntat şi a adăugat: Mare ghinion că mi-am pocit faţa tocmai când trebuie să ies şi să vorbesc cu oamenii. Nu-mi permit să stârnesc gura lumii. Unii ar putea face legături nedorite.

Bufonul s-a ridicat în tăcere şi s-a dus în camera lui. S-a întors cu un vas cu pomadă. L-a pus pe masă, lângă umărul lui Chade. Când bătrânul asasin i-a aruncat o privire curioasă, l-a lămurit cu voce scăzută:

— E foarte bună pentru jupuituri. Are-n ea şi culoare, face pielea mai luminoasă. Dă-mi de ştire dacă e prea colorată. Pot s-o schimb.

Am observat că nu l-a întrebat ce păţise, şi nici Chade nu s-a gândit să-i povestească. Bufonul a continuat cu prudenţă:

— Dacă vrei, îţi pot arăta cum s-o foloseşti. Poate izbutim să-ţi refacem şi o parte din sprâncene.

— Da, te rog, a spus Chade o clipă mai târziu.

Aşa că un colţ de masă a fost golit, şi bufonul şi-a adus vopselele şi pudrele şi a trecut la treabă. Era, într-un fel, fascinant să-l priveşti. Chade a părut mai întâi stânjenit, însă ceea ce i se întâmpla l-a captivat în curând şi a început să se

uite în oglindă, urmărind cum i se refăcea înfăţişarea. Când a terminat bufonul, a dat din cap foarte încântat.

— Dac-aş fi avut pomezi şi alte născociri atât de bune cât o făceam pe Lady Thyme! N-ar fi trebuit nici să port atât de multe văluri, nici să miros atât de urât ca să ţin lumea la distanţă!

Asta mi-a trezit amintiri care m-au făcut să zâmbesc. Plus, pe de altă parte, o tulburare de o clipă. Nu stătea în firea lui Chade să vorbească despre secretele lui cu atâta nepăsare, indiferent cât de vechi ar fi fost. Presupunea că eu îi spusesem bufonului totul despre noi? Sau se încredea în el întru totul? A ridicat mâna să-şi pipăie obrazul, dar bufonul l-a oprit cu un gest.

— Atinge-ţi faţa cât mai puţin cu putinţă. Ia poţiunile astea cu tine şi găseşte o scuză ca să te retragi după fiecare masă undeva unde eşti singur şi ai o oglindă. Probabil că atunci o să fie mai necesar decât oricând să-ţi refaci masca. Iar dacă ai nevoie de ajutorul meu, invită-mă pur şi simplu printr-un bilet să te vizitez.

O să vin în odăile tale.

— Spune-i pajului tău că ai o întrebare despre jocul Laudwine, m-am amestecat. Şi mi-am adăugat explicaţia fără să mă uit la bufon. Asta a fost acoperirea mea când m-am dus la Chade, azi-dimineaţă. L-am înştiinţat că l-ai invitat aici la micul dejun, ca să-l înveţi un nou joc de noroc.

— O invitaţie pe care-am refuzat-o, fiindcă sănătatea mea lasă de dorit, a completat Chade, iar bufonul a dat din cap cu gravitate. Iar acum trebuie să plec. Continuă cum ai început, Fitz. Spune-i Lordului Auriu să-mi trimită un mesaj care să conţină cuvântul „cal“ dacă vrei să ne întâlnim. Şi dă-mi repede de ştire dacă afli de la Thick unde se află Laudwine. O să trimit pe cineva să iscodească prin împrejurimi.

— Cred c-aş putea s-o fac eu însumi, am spus cu voce înceată.

— Nu, Fitz. Te cunoaşte. Şi e posibil să fi aflat de la Thick că eşti în slujba mea. E mai bine să nu te-apropii de el.

A luat şervetul să se şteargă la gură. Dar, după ce bufonul l-a avertizat cu o privire, s-a mulţumit să-şi tamponeze uşor buzele. S-a ridicat, gata să plece, apoi s-a întors brusc către mine.

— Figurina de pe plaja Celorlalţi, Fitz. Spuneai că prinţului i se pare c-o înfăţişează pe narcescă? Crezi că aşa ceva e cu putinţă?

Mi-am desfăcut braţele şi am ridicat din umeri.

— Plaja aia mi s-a părut un loc foarte straniu. Iar când mă gândesc la tot ce s-a petrecut acolo descopăr că am amintiri vagi, ceţoase.

— Spuneai că asta poate fi din pricina trecerii prin stâlpii Meşteşugului.

Am tras aer în piept.

— Poate. Cred totuşi că mai e şi altceva. Poate cineva, Ceilalţi sau vreo altă făptură, păstrează locul ăla sub puterea unei vrăji. Când privesc în urmă, Chade, toate hotărârile mele de-atunci îmi par lipsite de sens. De ce n-am încercat s-o iau pe poteca spre pădure? Mi-aduc aminte că am privit-o gândindu-mă c-a fost făcută de cineva. Şi totuşi nu m-am simţit nici măcar îndemnat să mă mai uit la ea. Pădurea părea ameninţătoare, aşa cum nu mi s-a mai părut niciodată vreo alta. Am clătinat din cap. Cred că e un tărâm cu o magie a sa, aparte, diferită deopotrivă şi de Har, şi de Meşteşug. O magie cu care nu-mi doresc să mai am de-a face vreodată. Acolo Meşteşugul părea din cale-afară de ispititor. Şi…

Mi-am lăsat gândul să se piardă. Încă nu eram pregătit să vorbesc despre indiferent ce ne scosese pe mine şi pe Dutiful din fluviul Meşteşugului, refăcându-ne. Era o experienţă prea amplă şi prea personală.

— O magie care i-o poate înfăţişa prinţului pe viitoarea lui mireasă nu aşa cum arată acum, ci cum va arăta cândva?

Am ridicat iarăşi din umeri.

— Odată ce mi-a atras Dutiful atenţia, am fost de părere că ăsta e adevărul. Ştiu că am văzut-o pe narcescă purtând în păr o podoabă albastră, ca a figurinei. Dar n-am văzut-o îmbrăcată aşa şi nici nu are încă sâni.

— Mi-aduc aminte că am citit despre o ceremonie a Străinilor în care o fată se înfăţişează îmbrăcată astfel, cerându-i lumii să recunoască în ea femeia.

Obiceiul mi s-a părut barbar. Am spus şi am adăugat:

— Figurina seamănă cu Narcesca, dar poate nu e decât simpla asemănare a tuturor femeilor străine. Nu cred că e cazul să-i dăm acum prea multă importanţă.

Chade a oftat.

— Despre Străini nu ştim atât de puţin! Trebuie să mă grăbesc să plec. Am multe să-i povestesc reginei şi multe

întrebări de pus altora. Fitz, vino la mine imediat ce afli ceva clar de la Thick. Trimite-mi, într-un mesaj de la bufon, cuvântul „levănţică”.

Pentru o clipă, mi-a stat inima.

— Parcă ai spus să folosesc cuvântul „cal”.

Chade s-a oprit în faţa uşii odăii mele. Ştiam că-l năucisem, dar a încercat s-o ascundă.

— Aşa am spus? Dar, ştii, pare un cuvânt atât de obişnuit. „Levănţică” se potriveşte mai bine. E mult mai puţin probabil s-apară din întâmplare. La revedere.

Şi a plecat, închizând în urma sa uşa dormitorului meu. M-am întors să văd dacă greşeala bătrânului îl speriase pe bufon la fel de mult ca pe mine, însă el dispăruse. Se făcuse nevăzut pe nesimţite, ca o nălucă, luându-şi cu el pomezile şi pudrele. Am oftat în sinea mea şi m-am apucat să strâng masa. Scurtul timp petrecut în prezenţa lui mă făcuse să-mi dau mai bine seama cât de mult îmi lipsea. Faptul că putea redeveni el însuşi ca să-i facă pe plac lui Chade, dar nu şi pentru mine, mă rănise adânc.

Dacă, mi-am reamintit, posomorându-mă, intrând în pielea bufonului, redevenea într-adevăr el însuşi.

Capitolul XVIII

PRĂJITURA ROZ

Cereţi-i învăţăcelului să se întindă pe spate. Ar trebui să stea pe un pat moale sau pe o suprafaţă goală. Orice altceva îi poate abate atenţia. O pătură îndoită, aşternută pe podea, e de-ajuns. Puneţi învăţăcelul să-şi scoată sau să-şi descheie hainele prea strâmte. Unii vor face exerciţiile mai bine fiind dezbrăcaţi, ca să nu-şi îndrepte niciun gând spre atingerea hainelor. Pe alţii, goliciunea îi va face să se simtă vulnerabili, şi atenţia li se va îndrepta către asta. Lăsaţi-l pe fiecare să aleagă ce i se potriveşte cel mai bine, fără comentarii.

Subliniaţi că singura mişcare a trupului trebuie să fie răsuflarea uniformă. Ochii trebuie să fie închişi. Cereţi-i pe urmă învăţăcelului să devină conştient de propriul său corp, fără să clintească vreuna dintre părţile sale. La început, pentru asta ar putea fi necesar să-l călăuziţi. Spuneţi-i să conştientizeze existenţa degetelor mijlocii ale picioarelor, fără să şi le atingă şi fără să şi le mişte. Pe urmă să se gândească la genunchii săi, dar să nu-i îndoaie. Continuaţi cu pielea pieptului, cu a frunţii, cu dosul palmelor şi continuaţi atât cât este nevoie ca să conturaţi marginile cărnii sale înainte de a-i cere să reflecteze cu adevărat la hotarele materiale ale trupului în care trăieşte. Odată ce aţi încheiat această pregătire, cereţi-i să-şi găsească hotarele gândurilor. Se opresc acolo unde i se termină carnea frunţii? Şi le poate pecetlui în ţeastă sau închide în piept?

În afară de cei mai grei de cap, toţi învăţăceii vor înţelege foarte repede că trupul nu poate ţine gândurile captive în el însuţi. Gândurile trec de hotarele cărnii, ajung mai departe decât putem vedea cu ochii, aţa cum auzul, pipăitul, mirosul, chiar ţi gustul sunt simţuri care ne leagă de lumea dinafara noastră, fiind, totodată, făptuiri ale corpului fizic. Însă gândurile ajung mai departe, nu sunt legate nici de distanţă, nici de timp. Întrebaţi învăţăcelul:

— Simţi, în întreaga odaie, mirosul vinului dintr-o sticlă deschisă? auzi strigătele corăbierilor care trudesc departe, pe întinderea de apă? Atunci nu refuza să crezi că poţi auzi gândurile altui om când plutesc către tine.

Pregătirea învăţăceilor, în traducerea lui Treeknee

M-am dus mai întâi în turnul lui Verity, să văd dacă prinţul avusese destul noroc ca să găsească tot ce cuprindea lista lui Thick. Spre marea mea uimire, nu numai că izbutise să facă rost de toate, ci mă şi aştepta acolo în persoană.

— Prietenii tăi nu vor observa că lipseşti? l-am întrebat, cu ochii la comoara de pe masă.

A clătinat din cap.

— Am găsit pretexte. Lumea mă crede puţin cam ciudat, şi reputaţia asta îmi e uneori de folos. Nimeni nu se întreabă de ce simt brusc nevoia să fiu singur.

Am dat din cap, privind pe rând obiectele. Am împăturit eşarfa roşie şi am dat-o deoparte.

— Te-am văzut purtând-o. Şi, dacă am remarcat-o eu, se cheamă că au remarcat-o şi alţii. Dac-o să apară Thick cu ea, lumea o să creadă c-a furat-o. Sau că are o legătură aparte cu tine. Pentru noi ar fi rău oricum. La fel stau lucrurile cu cuţitul. Apreciez faptul că poţi să renunţi la el, dar o lamă atât de bine lucrată ar stârni tot felul de întrebări despre Thick.

Am pus cuţitul peste eşarfa împăturită.

Mica prăjitură roz era caldă încă, proaspăt scoasă din cuptor. Răspândea un miros puternic, de migdale. Pana de păun era lungă şi s-a arcuit graţios când am ridicat-o. Era şi un vas de lut, plin cu stafide dolofane. Printre ele luceau miezi de nucă însiropaţi.

— Minunat. Mulţumesc.

— Mulţumesc, Tom Badgerlock. Dutiful a răsuflat adânc, apoi a întrebat: Crezi că Laudwine a venit ca să te ucidă?

— Cred că e posibil. Dar Chade crede că ar putea face parte din solii trimişi de cei cu Sânge Străvechi să discute cu regina. Aşa că mi-a cerut să stau liniştit până când primesc alte porunci.

— Aşadar deocamdată n-o să faci nimic.

— Oh, ba da, o să fac multe, am mormăit. Numai că n-o să mă duc imediat să-l omor.

Prinţul a râs zgomotos şi mi-am dat brusc seama cu câtă neglijenţă vorbisem faţă de el. Eram norocos fiindcă-şi imaginase că glumeam. M-am silit să zâmbesc.

— Pe astea trei le iau pentru Thick şi mă duc să văd ce mai are de spus. Iar tu ai grijă să-ţi petreci ziua cât mai normal cu

putinţă.

Asta n-a părut să-l încânte, dar a recunoscut că era necesar. Am plecat pe uşa de lângă cămin. Eu am urcat pe treptele inegale şi m-am strecurat pe culoarele înguste încercând să descopăr ce putea să însemne prezenţa lui Laudwine în Buckkeep. Kettricken îi chemase pe cei cu Har la negocieri. Iar el conducea gruparea Pestriţilor, aşa că avea sens să vină pentru a face cunoscută părerea lor. Dar eram uimit fiindcă el, omul care-l răpise mai înainte pe prinţ, sperând că putea să-i ia viaţa, cuteza să se înfăţişeze înaintea reginei. Probabil că nu plănuia să-l spânzure fiindcă avea Har, dar Laudwine îşi merita moartea pentru că uneltise împotriva casei Farseer. Aici exista totuşi o hibă. Regina nu-l putea învinovăţi de nimic fără să dezvăluie că fiul ei avea Har. Iar tot ce avusese legătură cu dispariţia lui Dutiful fusese ţinut sub tăcere sau explicat ocolindu-se adevărul. Nobilimea de la curte credea că se retrăsese pur şi simplu să mediteze. M-am întrebat dacă Laudwine avea de gând să folosească toate astea ca pe o bâtă împotriva casei Farseer. Am oftat şi am sperat că din solia celor cu Sânge Străvechi făceau parte şi oameni moderaţi, care aveau un cuvânt de spus. Simţeam că Laudwine se număra printre cei mai răi şi mai neînduplecaţi semeni ai mei. Din pricina unora ca el ne ura lumea şi se temea de noi. Dacă se înfăţişa de unul singur, pretinzând că vorbea în numele tuturor, proasta noastră reputaţie rămânea neschimbată.

Am lăsat deoparte astfel de gânduri când m-am văzut la uşa lui Chade. Am intrat şi am dat cu ochii de Thick, posomorât, aşezat pe lespezile din faţa căminului, în faţa focului aproape stins. Se uita la flăcări, cu vârful limbii ieşit printre buze.

— Credeai c-am uitat de tine? l-am întrebat trecând pragul.

S-a întors spre mine şi, când i s-a înălţat privirea şi a văzut ce aduceam, un val teribil de recunoştinţă a pornit dinspre el ca să se reverse asupra mea. S-a ridicat în picioare, tremurând de entuziasm.

— Să le punem pe masă, am propus.

El părea năucit de uimire. Fremăta ca un căţeluş nerăbdător în timp ce împingeam cu grijă deoparte pergamentele şi călimările din faţa mea şi lăsam darurile jos pe rând.

— Prinţul Dutiful m-a ajutat să fac rost de ele pentru tine, i-am spus. Uite, aici ai prăjitura roz. E caldă încă, abia a fost scoasă

din cuptor. Uite un castron cu stafide pentru tine, şi nuci glazurate. Și pana de păun, pana cu ochi. Totul pentru tine.

Thick nici măcar nu le-a atins. Stătea în picioare, fixându-le cu privirea, cu mâinile încleştate peste pântecul lui rotund. Buzele i se mişcau, ca şi cum s-ar fi gândit la vorbele mele.

— Prinţul Dutiful? a întrebat într-un târziu.

Am tras un scaun pentru el.

— Stai jos, Thick. Prinţul tău ţi-a trimis toate astea ca să-ţi facă o bucurie.

S-a aşezat încet. Palmele i s-au târât pe masă şi, în cele din urmă, a cutezat să atingă marginea penei cu un deget.

— Prinţul meu. Prinţul Dutiful.

— Întocmai, am întărit.

Mă aşteptasem să-şi umple imediat gura cu prăjitură şi cu stafide. În schimb, a stat o vreme un deget butucănos pe cotorul penei, abia atingându-i. Pe urmă a ridicat prăjitura roz şi a întors-o pe toate părţile, privind-o sub toate unghiurile. Şi a aşezat-o cu grijă la loc, pe masă. Cu aceeaşi grijă a tras spre el bolul cu stafide. A luat una, s-a uitat la ea, a mirosit-o, apoi şi-a pus-o în gură. A mestecat-o foarte încet şi a înghiţit-o înainte de a lua alta. Simţeam cu cât de multă atenţie făcea totul. Ca şi cum ar fi pipăit cu Meşteşugul fiecare bob, pentru a înţelege pe de-a-ntregul ce era înainte să-l mănânce.

Eu aveam timp din belşug. Chiar şi aşa, căratul apei până în camerele bufonului şi apoi în susul scărilor, către odaia lui Chade, s-a dovedit istovitor. Cicatricea de pe spate a început să mă doară cumplit chiar înainte de a termina şi mi-am dat foarte bine seama de ce o asemenea muncă nu-i plăcea deloc lui Thick. Am turnat ultima găleată într-un cazan de aramă şi am lăsat-o să se încălzească în vreme ce pregăteam cada. Thick nu mi-a dat nici cea mai mică atenţie. Continua să mănânce stafidele una câte una. Prăjitura roz stătea pe masă, în faţa lui, neatinsă. Ceea ce făcea îl absorbea întru totul. Uitându-mă cum mânca, mi-am dat seama că îl supărau cumva dinţii. Părea să mestece cu greutate. Şi asta mi-a sărit mai tare în ochi când a trecut la nuci. L-am lăsat în pace, să le dea gata pe îndelete. Pe urmă am crezut c-avea să mănânce în sfârşit prăjitura. Însă s-a mulţumit s-o admire.

— Nu-ţi mănânci prăjitura, Thick? l-am întrebat, după o vreme, când din apă au început să se înalţe aburi.

S-a încruntat gânditor.

— O mănânc, şi nu mai e. Ca stafidele.

Am dat încet din cap.

— Dar poate c-o să primeşti alta. De la prinţ.

Privirea lui a devenit bănuitoare.

— De la prinţ?

— Desigur. Dacă faci lucruri bune şi-ţi ajuţi prinţul, probabil că-ţi va da lucruri bune în schimb.

L-am lăsat să se gândească la asta un timp, apoi l-am întrebat.

— Thick, mai ai şi alte haine?

— Alte haine?

— Altele, în afară de cele pe care le porţi. O cămaşă şi o pereche de pantaloni în plus.

A clătinat din cap.

— Numai pe astea.

Nimic măcar eu nu fusesem lăsat vreodată să trăiesc într-o asemenea sărăcie. Speram că nu era adevărat.

— Cu ce te-mbraci când sunt spălate hainele astea?

Am turnat apă fierbinte în cadă.

— Spălate?

M-am dat bătut. Chiar nu voiam să aflu mai mult.

— Thick, ţi-am adus apă şi am încălzit-o pentru o baie.

M-am îndreptat spre un raft de pe care am luat cutia de cusut a lui Chade. Puteam măcar să-i cârpesc cele mai mari rupturi.

— O baie? Ca atunci când te scalzi în râu?

— Cam aşa ceva. Dar cu apă caldă. Şi cu săpun.

S-a gândit iarăşi câteva clipe. Apoi:

— Nu fac asta.

A reînceput să soarbă din ochi prăjitura.

— Ai putea să încerci. E plăcut să fii curat.

L-am îmbiat împroşcând uşor apa.

A rămas o vreme neclintit, holbându-se la mine. Pe urmă şi-a împins scaunul în spate şi s-a apropiat de cadă. S-a uitat în apă. Mi-am strecurat din nou mâna în lichid, făcându-l să clipocească. Thick a îngenuncheat încet lângă cadă. S-a prins de marginea ei cu o mână şi a împroşcat apa. A mormăit amuzat.

— E caldă, a spus.

— E plăcut să stai în ea şi să simţi căldura peste tot. Şi să miroşi frumos pe urmă.

A scos un sunet care nu însemna nici aprobare, nici refuz. Şi-a afundat mâna mai tare în apă. Şi-a udat manşeta zdrenţuită a cămăşii.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat, lăsându-l singur lângă cadă. A avut nevoie de ceva timp ca s-o cerceteze întru totul. Când i s-au udat leoarcă ambele manşete, l-am sfătuit să-şi scoată cămaşa. Apa se răcise zdravăn când s-a încumetat să-şi scoată pantofii şi pantalonii şi să între în cadă. Nu purta lenjerie de corp. M-a privit bănuitor când am încercat să mai adaug apă fierbinte, dar, în cele din urmă, m-a lăsat s-o fac. Cu săpunul şi cu spălătorul mai mult s-a jucat decât s-a spălat. După ce l-a pătruns căldura apei, s-a destins treptat. Nu mi-a fost uşor să-l conving să nu-şi săpunească doar faţa, ci şi părul, şi să şi-l clătească apoi.

Din frânturi de conversaţie, am aflat că nu se mai spălase de la Festivalul Primăverii. După ce murise mama lui, nu-i mai spusese nimeni s-o facă. Aşa mi-am dat seama de cât de puţin timp o pierduse. Când l-am întrebat cum ajunsese să lucreze la castel, n-a fost în stare să-mi spună. Am bănuit că intrase pur şi simplu din întâmplare şi, cum în timpul festivalului şi apoi în aşteptarea ceremoniei de logodnă înăuntru pătrunsese atâta lume, în castel se crezuse că era servitorul cuiva. M-am hotărât să-l întreb pe Chade cum ajunsese în slujba lui.

În vreme ce se deprindea cu apa şi cu săpunul, i-am cârpit hainele cât de bine se putea. Cusăturile cedaseră pur şi simplu, aşa că mi-a fost destul de uşor să le refac, în ciuda crustei de murdărie de pe material. Însă în dreptul coatelor şi al genunchilor se tociseră şi se destrămaseră şi, neavând cu ce să le peticesc, le-am lăsat aşa.

Când a început să i se încreţească pielea degetelor, i-am găsit un prosop şi i-am spus să stea lângă foc. I-am îndesat hainele în apa deja clisoasă şi le-am spălat în grabă. Când le-am stors şi le-am întins pe spătarele scaunelor nu erau curate, ci doar mai curate decât înainte.

Să-l fac să stea pe un scaun şi să mă lase să-i descâlcesc părul n-a fost cu nimic mai uşor decât să-l fac să între în apă. A continuat să se uite bănuitor la pieptăn chiar şi după ce i-am pus în mână o oglindă în care să vadă cum îl foloseam. De când îl adoptasem pe Hap şi-l lămurisem că lindinile şi păduchii nu erau o parte a părului, nimic nu-mi mai pusese puterea de

convingere la încercare într-o asemenea măsură.

Spălat şi şters, cu părul pieptănat, stătea toropit în faţa focului, înfăşurat într-o pătură de-a lui Chade. Cred că baia fierbinte îl istovise. Am răsucit în mână unul dintre pantofii lui crăpaţi. Pentru asta aveam leac, învăţasem de la Burrich.

— Pot să-ţi fac pantofi noi imediat ce mă duc în oraş să cumpăr piele, i-am spus.

A dat din cap somnoros, fără să mai fie uluit de atâta generozitate.

— În privinţa hainelor, nu ştiu cum o să ne descurcăm acum. Mă pricep să cârpesc haine vechi, nu şi să fac haine noi. Dar o să ne gândim la ceva.

A dat iarăşi din cap.

Eu am căzut o vreme pe gânduri, apoi am deschis vechiul dulap al lui Chade din colţul odăii. Înăuntru încă mai erau câteva dintre hainele lui de lucru vechi, din stofă de lână. O robă era pârlită, iar celelalte aveau din belşug tot soiul de pete. Mă îndoiam că le mai folosise în ultimii ani. Dar erau oricum mai curate şi în stare mai bună decât zdrenţele lui Thick. Am scos una, am dus-o la o lungime de braţ ca să văd cât de lungă era şi am scurtat-o fără milă, tăind-o cu o foarfecă.

— Aşa o să ai cu ce să te îmbraci până-ţi facem rost de mai multe haine.

Thick abia dacă a dat din cap, holbându-se la flăcări, pe jumătate adormit. Pe măsură ce se destindea, muzica Meşteşugului său se revărsa tot mai bogată. Am început să-mi înalţ zidurile în calea ei. Pe urmă m-am răzgândit şi mi-am deschis mintea, gata s-o primesc.

Am luat roba, acul şi aţa şi m-am instalat pe celălalt scaun. M-am uitat la Thick. Părea aproape adormit. Am pus aţă în ac, am început să-i fac un tiv nou şi am întrebat, cu voce înceată:

— Vasăzică îmi spun „câine împuţit”, nu?

— Erhm.

Muzica s-a schimbat oarecum. Note mai stridente. Răsunetul fierului încins sub ciocanul fierarului. O uşă trântită. O capră behăind undeva şi răspunsul alteia. Am lăsat melodia să-mi pătrundă în minte şi să mi-o poarte cu ea, fără să mă gândesc la acul pe care-l priveam dispărând sub material şi reapărând deasupra lui.

— Thick, ţi-aduci aminte cum i-ai întâlnit prima oară? Pe cei

care-mi spun câine împuţit?

Arată-mi, te rog.

Am lăsat rugămintea trimisă prin Meşteşug să plutească alături de murmurul vocii mele şi de mişcarea ritmică a acului. Am ascultat aţa spintecând abia auzit materialul şi pocnetul slab al flăcărilor, contopindu-mi mesajul cu ele.

Thick a păstrat o vreme tăcerea, lăsând doar muzica să curgă dinspre el. Apoi am desluşit în melodie zgomotul firav al acului şi focul trosnind.

El a spus: Lasă găleata aia jos şi vino cu mine.

— Cine-a spus? am întrebat, cu prea multă nerăbdare.

Muzica lui Thick a încetat. Şi mi-a răspuns cu glas tare:

— Nu trebuie să vorbesc despre el. Ca să nu mă omoare. Cu un cuţit uriaş. O să-mi taie burta, ca să-mi cadă maţele în ţărână.

În mintea lui, stătea privind cum i se răsfirau măruntaiele pe pietrişul unei străzi din Buckkeep.

— Ca maţele de porc.

— O să am grijă să nu ţi se întâmple niciodată aşa ceva, i-am făgăduit.

A clătinat din cap cu încăpăţânare. Şi a început să respire scurt, pe nas.

— El a spus: „Nimeni n-o să mă poată opri. O să te omor.” Dacă vorbesc despre el, o să mă omoare. Dacă nu vă pândesc pe omul de aur, de bătrân şi pe tine, o să mă omoare. Dacă nu mă uit prin gaura cheii, nu trag cu urechea şi nu-i povestesc, o să mă omoare. Toate maţele mele în ţărână.

Uniţi fiind prin Meşteşug, am ştiu că Thick era convins de asta până-n măduva oaselor. Deocamdată trebuia să-l las în pace.

— Bine, am spus cu blândeţe. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra muncii mele. Nu te gândi la el, l-am sfătuit. Numai la ceilalţi. La cei cu care te-ai dus să te întâlneşti.

A încuviinţat cu o mişcare greoaie a capului său mare, ţintuind flăcările cu privirea. După o vreme, muzica lui a început din nou să se prelingă. M-am străduit să respir în ritmul ei, apoi să-mi mişc în acelaşi ritm şi acul. Mi-am apropiat mintea încetul cu încetul, apoi am lăsat-o să se-atingă uşor de a lui Thick.

Abia cutezam să răsuflu. Îmi împingeam firul în material şi îl trăgeam apoi, cu aţa unduind în urma lui. Thick respira uşor, pe

nas, cu ochii la foc. Nu i-am pus nicio întrebare, doar i-am lăsat Meşteşugul să se scurgă prin mine. Nu-i plăcuse acea primă întâlnire, nu-i plăcuse deloc, nu-i plăcuse nici drumul de la castel până în oraş, lung şi făcut în grabă, nici însoţitorul său, care-l ţinuse zdravăn de mânecă de la începutul până la sfârşitul acelei îndelungate călătorii obositoare. Bărbatul încleştat astfel era mai înalt şi-l silea să meargă şui şi prea repede. Îl dureau picioarele şi i se uscase gura de când băteau parcă nesfârşita cale pe care el nu voise să pornească. Thick ţinea minte că bărbatul care-i strângea mâneca în pumn îl zgâlţâia până când răspundea la fiecare întrebare a oamenilor adunaţi în odaie.

Amintirile lui nu erau neclare. Dacă aveau vreun cusur, atunci erau prea amănunţite. Îşi aducea aminte de băşica din călcâi în aceeaşi măsură în care ţinea minte cuvintele acelui bărbat. Behăitul îndepărtat al unei capre şi huruitul căruţelor care hodorogeau pe stradă cântăreau, pentru el, la fel de mult ca vorbele oamenilor. Era zguduit în repetate rânduri până când dădea un răspuns şi îşi amintea atât spaima, cât şi nedumerirea, fiindcă nu pricepea de ce se purtau aşa cu el.

Răspunsurile lui erau nesigure atât din ignoranţă, cât şi pentru că avea un simţ bizar al ierarhiilor. Le povestea despre munca lui la bucătărie. Ei îl întrebau ce nobili servise la masă. El nu era sigur că le ştia bine numele. La început erau nerăbdători şi bombăneau şi unul îl înjurase pe cel care-l adusese, fiindcă-i făcea să-şi irosească timpul. Pe urmă Thick se plânsese fiindcă era pus să muncească în plus, să urce toate scările pentru moşul înalt, cu faţa plină de pete.

— Chade, Lordul Chade, sfetnicul reginei, şuierase cineva. Şi se apropiaseră toţi încă şi mai mult de el.

Astfel aflaseră că lui Chade îi plăcea să aibă cele mai mici lemne de foc stivuite într-o parte şi pe cele mai mari stivuite în partea opusă, şi că Thick trebuia să şteargă orice strop de apă căzut pe scări. Că nu trebuia s-atingă niciodată manuscrisele bătrânului. Şi nici să deschidă uşa mică dacă-l vedea şi altcineva. Numai ultimul fapt păruse să-i intereseze, dar, după ce îi mai puseseră şi alte întrebări despre asta fără să afle prea multe, recunoscuse în glasurile lor nemulţumirea. Se trăsese înapoi, ferindu-se de ea, dar bărbatul care-l adusese le tot repetase celorlalţi că vorbeau cu el pentru prima oară şi că tontul putea fi învăţat ce să iscodească. Pe urmă cineva îi

înşirase ţinte noi pe care să stea cu ochii:

— Un nobil jamaillian spilcuit, cu păr galben şi piele cafenie. Călăreşte pe un cal alb. Şi ţine ca slugă un câine împuţit, cu nasul strâmb şi cu o cicatrice pe faţă.

Thick nu-l cunoştea pe Lordul Auriu şi nu mă cunoştea nici pe mine. Dar cel care-l ţinea de mânecă ne recunoscuse pe amândoi după descrierea aceea şi-i făgăduise să ne arate netotului. Atunci puseseră aur în mâna întinsă a acelui bărbat, aur gros, care zornăia. Iar un alt bărbat îi dăduse monede şi lui Thick, trei bănuţi de argint care căzuseră în palma lui deschisă cu un clinchet. Şi îi sfătuiseră, pe el şi pe slujitorul fără chip, să se ferească de” *câinele ăla împuţit şi trădător. O să vă ucidă imediat ce-o să dea cu ochii de voi dac-o să creadă că-l urmăriţi”.*

Am simţit ochii negri ai vorbitorului străpungându-mă cu privirea. Plutind în Meşteşug printre amintirile lui Thick, am încercat să-i văd faţa, dar bondocul nu-şi amintea decât ochii lui sfredelitori.

— Ultima oară când l-am văzut, câinele împuţit i-a retezat unui bărbat braţul drept. Trosc! Cum tai un cârnat pe masă. Iar tu o s-o păţeşti mai urât dacă descoperă că-l pândeşti. Ai mare grijă, nerodule. Nu te lăsa văzut.

Cuvintele lui, behăitul caprei şi huruitul căruţelor se contopeau în mintea lui Thick cu urletul vântului iernii, care mătura strada. De undeva se auzeau loviturile de ciocan ale unui fierar, imprimându-i amestecului o cadenţă răsunătoare, de clopot.

Pe drumul de întoarcere spre castel, celălalt servitor îi sfătuise din nou să nu se lase surprins de „câinele ăla împuţit, despre care ne-au spus. Urmăreşte-l, dar ai grijă să nu te vadă. Ai priceput, băiete? Dă-ne de gol, şi nu numai c-o să mori, o să mă laşi şi pe mine fără slujbă. Aşa că ai grijă. Nu te lăsa văzut. Auzi ce-ţi spun? auzi?”

Şi, când Thick se chircise, îndepărtându-se de el şi murmurând că-l auzise, servitorul îi ceruse bănuţii primiţi.

— Tu nici măcar nu ştii ce să faci cu ei, nerodule. Dă-mi-i mie.

Sunt ai mei, răspunsese el. *Ca să-mi cumpăr ceva dulce. O prăjitură.*

Dar celălalt îl pocnise şi-i luase banii.

Pluteam în torentul Meşteşugului lui, retrăind totul odată cu

el. Când îl plesnise servitorul, o lovitură cu palma deschisă, care-l lăsase cu urechile ţiuind, valul Meşteşugului mă izbise dintr-un salt, aproape acoperindu-mă. N-avea rost să încerc să văd faţa omului. Thick se ferise să-l privească, se retrăsese ghemuindu-se, închizând ochii în faţa pumnului care cobora.

Uită-te la el, Thick. Te rog, lasă-mă să-l văd, l-am implorat. Însă atât spaima lui, cât şi valul de ură izvorâtă din mine împotriva celuilalt ne-au smuls pe amândoi din iluzia pe care-o împărţeam prin Meşteşug. Thick a scos un ţipăt fără cuvinte şi, ferindu-se de o lovitură care-i rămăsese întipărită în amintire, a căzut pe scaun şi s-a rostogolit periculos de aproape de foc. Am sărit în picioare, cu capul învârtindu-mi-se după neaşteptata întrerupere a legăturii dintre noi. Când l-am înşfăcat, aşa înfăşurat în pătură cum era, ca să-l îndepărtez de cămin, a crezut probabil că-l atacam, fiindcă a ripostat brusc.

Nu, omule Pute-a-câine, nu! Nu mă vezi, nu-mi faci rău, nu mă vezi, nu mă vezi!

M-am prăbuşit ca lovit de secure. Fusesem atât de deschis pentru el, încât o vreme mi-am pierdut cu desăvârşire văzul, şi jur că am simţit chiar şi o duhoare de câine râios, care nu se dădea dusă.

Mi-am recăpătat vederea în scurt timp. Şi m-am concentrat din răsputeri ca să-mi înalţ zidurile Meşteşugului. Nu peste multă vreme, m-am săltat în patru labe. Mi-am trecut mâinile prin păr, aşteptându-mă să le văd apoi pline de sânge, atât de mare era durerea. Tremurând, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Thick se lupta cu pantalonii lui uzi, se străduia să-i îmbrace mormăind speriat, cu disperare. Am respirat adânc şi am spus, cu voce hârjâită:

— Thick, totul e bine. Nu-ţi face nimeni nimic.

Nu mi-a dat atenţie şi nu şi-a întrerupt strădaniile. M-am prins de scaun ca să mă salt în picioare. Am luat roba la care lucrasem.

— Aşteaptă puţin, Thick. O termin imediat, pentru tine. E uscată şi ţine de cald.

M-am aşezat cu mare grijă. Ei bine, aflasem. Aflasem de ce eram Pute-a-câine, omul pe care trebuia să-l urăşti şi de care trebuia să te temi, şi de ce îmi poruncise să nu-l văd. Căpătase sens şi povestea despre cineva care-l bătuse ca să-i ia banii. Thick nu încercase niciodată să ne ascundă nimic. Noi

fuseserăm pur şi simplu prea proşti ca să-i vedem secretele etalate în faţa noastră. Îmi venea greu să-mi concentrez privirea asupra acului, dar am izbutit. Încă o duzină de împunsături, şi gata. Am înnodat firul, l-am retezat cu dinţii şi am ridicat roba.

— Îmbracă-te cu ea deocamdată. Până ţi se usucă hainele.

A lăsat pantalonii uzi să cadă pe podea, dar nu s-a apropiat.

— Te-am înfuriat. O să mă baţi. Poate-o să-mi tai mâna.

— Nu, Thick. Mi-ai făcut rău, dar erai speriat. Nu m-ai înfuriat şi n-o să-ţi tai niciodată braţul. Nu vreau să te bat.

— Ciungul a spus…

— Ciungul minte. Ca şi prietenii lui. Spun o grămadă de minciuni. Gândeşte-te. Miros eu a rahat de câine?

Un moment de tăcere şovăielnică. Apoi:

— Nu.

— Te lovesc eu, încerc să-ţi tai vreo mână? Haide, vino să iei roba. Se vede că ţi-e frig.

S-a apropiat cu precauţie.

— Nu. A privit bănuitor veşmântul. De ce mi-o dai?

— Pentru că e la fel ca prăjitura roz, ca stafidele şi ca pana. Prinţul tău vrea să ai haine mai bune. Asta o să-ţi ţină de cald cât aşteptăm să se usuce cele vechi. Şi prinţul va porunci curând să i se croiască lui Thick haine noi.

Cu zidurile ridicate, am făcut un pas prudent către el. Am căscat larg deschiderea de la gât a robei, l-am privit prin ea şi i-am trecut-o peste cap. Era totuşi prea lungă. A căzut pe podea, în jurul lui şi, chiar şi după ce i-am găsit mânecile, manşetele îi ajungeau mai jos de degete. L-am ajutat să le ridice îndoindu-le. Am folosit o bucată din materialul tăiat în chip de cordon. I l-am legat strâns, săltând roba, şi a putut să meargă fără să se împiedice. S-a cuprins cu braţele, lipindu-şi straiul mai bine de trup.

— E moale.

— Ei, probabil mai moale decât hainele tale vechi. Mai ales fiindcă e mai curată.

M-am întors la scaunul meu şi m-am lăsat să cad pe el. Durerea de cap începea deja să se domolească. Chade avea pesemne dreptate în privinţa durerilor stârnite de Meşteşug. Dar trupul îmi era încă în suferinţă după căderea pe podea; era slăbit după umflăturile şi vânătăile rămase după încăierarea cu tatăl Svanjei. Am oftat din rărunchi.

— Thick, de câte ori ai fost la oamenii ăia?

A rămas nemişcat, cu limba ieşită printre buze, gândindu-se.

— În zilele când se spală rufe.

— Ştiu, în zilele alea te duci. Dar de câte ori ai fost?

A căzut din nou pe gânduri, cu limba curbându-i-se peste buza de sus. Pe urmă a dat din cap şi mi-a răspuns pronunţând apăsat cuvintele:

— În fiecare zi în care se spală rufe.

Părea să fie tot ce puteam scoate de la el.

— Te duci la ei singur?

La asta s-a încruntat.

— Nu. Aş putea, dar el nu mă lasă.

— Fiindcă vrea monedele pe care i le dau ei. Şi cele pe care ţi le dau ţie.

S-a încruntat mai tare.

— Îl pocneşte pe Thick şi ia banii. Ciungul s-a înfuriat. I-am spus. Acum ia monedele, dar îmi dă înapoi câţiva bănuţi. Pentru dulciuri.

— Cine?

A păstrat tăcerea câteva clipe.

— Nu trebuie să vorbesc despre el.

I-am auzit un ecou al spaimei când muzica Meşteşugului său a crescut brusc, plină de behăituri de capre şi de clinchet de clopoţei de pe hamuri. S-a scărpinat în cap, apoi s-a tras de şuviţele de păr, ca să le poată vedea.

— O să-mi tunzi părul? Mama mi-l tundea uneori, după ce mă spălam.

— De fapt, da, e o idee bună. Hai să te tundem.

M-am ridicat clătinându-mă. Probabil mă lovisem la genunchi în cădere. Mă durea. Mi-era ciudă, dar încercând să scot mai multe de la Thick n-aş fi izbutit decât să-i afund amintirile sub spaime.

— Aşază-te la masă până găsesc o foarfecă. Poţi să-mi mai spui şi altceva despre ei? Despre ciung? Unde stă?

Thick nu mi-a răspuns. S-a îndreptat spre masă şi s-a aşezat. A luat aproape imediat prăjitura roz şi a început s-o cerceteze cu mare atenţie. A răsucit-o în mâini, părând să uite de orice altceva. M-am întors cu foarfecă.

— Thick, despre ce-ţi vorbeşte ciungul?

Nu şi-a ridicat privirea spre mine; i-a răspuns prăjiturii.

— Nu trebuie să vorbesc despre el. Cu nimeni. Altfel mă omoară şi-mi cad maţele în ţărână.

S-a bătut cu ambele mâini peste pântecul rotund, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era încă întreg.

Am găsit un pieptăn şi i-am netezit părul. Asta l-a liniştit şi a reînceput să admire prăjitura.

— Ţi-l tai până în dreptul bărbiei. Aşa o să-ţi ţină şi de-acum înainte de cald la urechi şi la ceafă.

— Daa, a încuviinţat el, cu voce moale, pierdut în contemplarea prăjiturii.

În timp ce-l tundeam, m-am dus cu gândul la Hap. Am simţit brusc şi puternic lipsa băieţelului care fusese. Când avea zece ani, era mult mai uşor să-mi dau seama dacă făceam sau nu ceea ce era mai bine pentru el. Îl hrăneam bine, îl învăţam să pescuiască, aveam grijă să poarte haine curate şi să doarmă bine noaptea. Asta conta, în cea mai mare parte, pentru un băiat. Însă un bărbat tânăr era o făptură cu totul diferită. Poate-mi găseam timp să trec pe la el după lăsarea serii. Lamele argintii tăiau, iar pe podea, în jurul scaunului, cădeau şuviţe inegale din părul lui Thick. M-am gândit să-l iau altfel.

— Ştiu că nu poţi să-mi vorbeşti despre ciung. Că nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre el. Aşa că n-o să vorbim. N-o să te mai întreb nici măcar ce-a vrut să afle de la tine. Dar îmi poţi povesti ce i-ai spus tu lui, nu-i aşa? Nu ţi-au cerut niciodată să nu faci aşa ceva, nu?

— N-nu, a răspuns, gândind cu încetineală. A oftat adânc, destinzându-se sub atingerea mâinilor mele. Ciungul, a spus apoi, cu voce scăzută, şi, în ritmul muzicii lui, mi-a unduit în minte imaginea lui Laudwine.

Se uita în jos, către mine, şi asta m-a năucit în prima clipă, până când am acceptat să-l văd foarte înalt, aşa cum i se părea lui Thick. Însă oricum n-avea contururi limpezi. Bondocul îşi amintea mai bine sunetele decât imaginile. Ceea ce vedea cu ochii minţii era mult mai neclar decât ceea ce auzise. Am ascultat glasul lui Laudwine pulsând în amintirea lui Thick şi umilindu-l cu nemulţumirea lui.

— Asta ţi-e iscoada? Ce-a fost în capul tău, Padget? Aşa te ocupi de cele mai importante griji ale mele? Tontul nu e bun de nimic. N-are destulă minte nici ca să-şi amintească numele lui, darămite altceva.

— *O să-ţi fie de mare folos,* i-a răspuns cineva. Am bănuit că era cel pe care-l numise Padget. *Ne-a spus deja foarte multe, nu-i aşa, nerodule? Bătrânul a prins drag de el. Nu-i aşa, Thick? Nu lucrezi acum chiar pentru Lordul Chade? Povesteşte-i despre odaia lui specială.* Şi a adăugat, fără nicio îndoială, vorbindu-i lui Laudwine, nu lui Thick. *A fost un noroc chior. Când l-a târât prima oară aici grăjdarul, am crezut, ca şi tine, că nu e bun de nimic. Însă, la castel, idiotul ăsta e lăsat să umble pe unde vrea. Ştie multe, Laudwine. Nu trebuie decât să te pricepi să le scoţi de la el.*

Nu puteam să-l văd pe Padget prin ochii lui Thick, dar îl simţeam. Un bărbat voinic, mai degrabă lat în spate decât înalt, înspăimântător, ale cărui mâini te puteau face să suferi fără să te lovească.

Pe urmă a vorbit o altă voce, a unei femei.

— *Face treabă bună pentru noi, călăreţule. Nu încerca să schimbi... cum spuneţi voi? Să schimbi caii în mijlocul apei? Da. Dacă vrei ceea ce avem noi de oferit, nu distruge ceea ce ne e de folos.*

M-am gândit că-i mai auzisem glasul. Mi-am scotocit mintea, încercând să-i dau de urmă, dar n-am izbutit să-mi dau seama decât că era cineva din castel. Mi-am păstrat gândul firav numai pentru mine, temându-mă să nu rup firul amintirilor lui Thick. În ziua aceea fusese năucit şi îngrozit, pus în umbră de sosirea ciungului şi intimidat de discuţia celorlalţi, care vorbeau despre el ca şi cum n-ar fi fost de faţă. Însă cel care-l ţinea de braţ nu-şi slăbise strânsoarea nicio clipă.

Vocea lui Laudwine era barosul cu care lovea fierarul.

— *Puţin îmi pasă ce vă e vouă de folos, femeie, ca şi de ce-aveţi de oferit. Răzbunarea mea îmi aparţine mie şi nu v-o vând pentru aurul vostru străin. Şi puţin îmi pasă de acest Chade. Vreau capul Lordului Auriu şi braţul însângerat al câinelui care-l slujeşte. Sau ai uitat asta, Padget, de când te tot străduieşti să-i vinzi pe Pestriţi altora? Ai uitat că Lordul Auriu îmi datorează o viaţă, iar sluga lui trădătoare un braţ?*

— *N-am uitat, Laudwine. Am fost acolo, cu tine, omule!* Vocea lui Padget era huruitul surd al unei căruţe, îşi scrâşnea furia şi învinuirile. *Ai uitat că eu am călărit în ziua aia pe acelaşi cal cu tine, ca să nu cazi din şa? Când a venit ea cu propunerea, singurul lucru la care m-am gândit a fost: Ei bine, ce ne pasă

nouă cum mor ei? Să-i ia ea şi să folosim noi aurul pentru lupta noastră, ca să surpăm tronul Farseerilor.

Glasul i s-a înălţat, plin de siguranţă de sine, dar în mintea lui Thick s-a contopit cu behăitul îndepărtat al unei capre.

— *Taci!* Vocea lui Laudwine era fierbinte şi grea, cu răsunet de ciocan lovind fier încins. *Mie* îmi *pasă cum mor! Morţile lor sunt treaba mea! Şi răzbunarea mea nu e de vânzare. Cauza „noastră” poate aştepta până o înfăptuiesc pe a mea. Padget, ţi-am spus ce vreau. Să ştiu când se trezesc şi unde mănâncă. Când şi unde pot să-i ucid. Asta vreau să ştiu. Netotul tău nepoate spune asta?*

Fiecare cuvânt cădea ca o lovitură de târnăcop, dând formă furiei lui Padget.

— *Da, poate, şi ne-a spus deja mai mult decât atât, după cum ai şti dacă m-ai fi ascultat. Acest Lord Chade e important, ca şi tot ce-am aflat despre el de la neghiob. Dar, dacă tot ce vrei e răzbunarea, fără să te gândeşti la multe altele pe care le putem avea, ei bine, o să afli ce doreşti. Dacă-i pui întrebările potrivite. Spune-i, tontule. Vorbeşte-i despre împuţitul ăla de câine trădător care i-a retezat braţul, spune-i cum îi zice bătrânul. Poate aşa o să priceapă că, în timp ce i se lecuia rana, eu am făcut pentru Pestriţi mai mult decât a făcut el când avea două mâini.*

Şi Thick şi-a amintit apoi plesnetul unei palme pe un loc cărnos şi vocea lui Laudwine urmându-l, cu răsuflarea uşor tăiată de efort.

— *Nu uita care ţi-e locul, Padget. Dacă nu vrei să ţi-l pierzi.*

Thick s-a aplecat brusc înainte, cu mâinile încleştate deasupra capului. Scotea sunete scurte, ca un animal, legându-se pe scaun, agitat de amintirea violenţei la care fusese martor.

— Nu, nu, nu, se ruga, şi l-am lăsat o vreme în pace.

Am îndepărtat de el pieptenele şi foarfeca şi am aşteptat să se liniştească. Am dat dovadă de cruzime lăsându-l pe bondoc să-şi retrăiască spaima. Nu mi-a plăcut, dar am fost nevoit s-o fac. Am aşteptat aşadar să-i treacă şi mi-am folosit Meşteşugul, cu toată subtilitatea de care eram în stare, ca să-l domolesc şi să-l readuc în odaia în care ne aflam.

— Îţi poţi aminti fără nicio teamă, i-am spus. Aici şi acum eşti în siguranţă. Ei nu te pot găsi în locul ăsta şi nu-ţi pot face niciun rău. Nu eşti în primejdie.

Prin legătura Meşteşugului, l-am simţit încruntându-se. Se opunea. L-am îmboldit uşor, şi şuvoiul amintirilor şi-a reluat curgerea.

A respirat adânc şi şi-a scos aerul din trup cu un oftat. Eu am reînceput să-l tund. Cred că mişcarea mângâietoare a pieptenului şi părul care îl gâdila în cădere îl uluiau deopotrivă şi în foarte mare măsură. Mă îndoiam că-l mai atinsese cineva vreme atât de îndelungată şi bănuiam că rareori o făcuse cineva cu blândeţe. Muşchii i se destindeau ca ai unui căţeluş alintat. A scos un sunet de încuviinţare.

— Şi? După toate astea? Ce i-ai spus?

Am avut grijă să nu-mi pierd blândeţea din glas.

— Oh, nimic. Numai despre bătrân. Cum îi stivuiesc lemnele. Că nu trebuie să zdruncin sticlele de vin când i le aduc. Că trebuie să iau în fiecare dimineaţă vasele murdare şi mâncarea veche. Că n-am voie să-i mut hârtiile din loc, deşi pe tine te lasă să le muţi. Că mi-a spus să fac ce zici tu, deşi eu nu vreau să vin la tine. Că tu vrei să vorbeşti cu mine. Şi ei au zis: „Nu te duce! Spune că ai uitat!” Şi cum vorbiţi voi uneori noaptea.

— Cine vorbeşte? Eu şi Chade?

I-am trecut pieptenul încet prin păr şi am tăiat firele de sub el. Vârfurile negre, ude au căzut pe podea, în timp ce următoarele lui cuvinte mi-au urcat inima în gât, să zvâcnească acolo nebuneşte.

— Da. Că vorbiţi despre Meşteşug şi despre Sângele Străvechi. Că el îţi spune altfel. Fizshovly. Că ţie nu-ţi place să ştiu eu de fata care plânge.

Spaima care m-a înjunghiat când mi-am auzit numele desprinzându-se, pocit, de pe buzele lui a fost înghiţită de alta când a pomenit de „fată”.

— Care fată? l-am întrebat cu voce plată, dorindu-mi cu jind să răspundă doar „fata aia” sau „nu ştiu”.

Groaza îmi răsucea măruntaiele.

— Plânge şi iar plânge, a spus el încet.

— Cine? am repetat, cu inima cât un purice.

— Fata aia. Nettle aia, care se smiorcăie toată noaptea, fără încetare. Thick şi-a lăsat capul pe-o parte, făcându-mi foarfeca să taie prea adânc. Plânge şi acum.

Asta mi-a întins mai tare coarda spaimei.

— Da? am întrebat.

Mi-am coborât zidurile cu prudenţă. M-am deschis către Nettle, dar n-am simţit nimic.

— Nu, acum tace, l-am contrazis.

— Plânge pentru ea. În alt loc.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— În locul gol.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, am repetat cuprins din ce în ce mai mult de panică.

S-a încruntat foarte tare preţ de câteva clipe, apoi trăsăturile i s-au destins brusc.

— Nimic. S-a oprit.

— Aşa, pur şi simplu? m-am mirat neîncrezător.

Am lăsat din mână foarfecă şi pieptenele.

— Da.

Şi-a pipăit nepăsător nasul cu vârful unui deget.

— Acum plec, m-a înştiinţat dintr-odată. S-a ridicat şi şi-a rotit privirea prin încăpere. Să nu-mi mănânci prăjitura! mi-a spus, ameninţător, pe neaşteptate.

— Nu ţi-o mănânc. Eşti sigur că nu vrei să rămâi ca s-o mănânci tu?

Un soi de şoc mă amorţise, rupându-mă de orice sentiment. Oare Laudwine îmi desluşise numele stâlcit de Thick? Pe al fiicei mele îl ştia cu siguranţă. Pericolul se căsca sub noi, gata să ne înghită, iar eu vorbeam cu un netot despre prăjituri roz.

— Dac-o mănânc, o să dispară.

— S-ar putea să apară alta.

— Sau să nu apară, a subliniat cu o logică imparabilă.

— Am o idee. M-am apropiat de unul dintre rafturile nu tocmai ticsite ale lui Chade şi am început să mut obiectele. Uite, am făcut aici un loc pentru tine. O să punem lucrurile lui Thick pe raftul ăsta. Le vei găsi întotdeauna aici.

Dintr-un motiv sau altul, ideea i s-a părut greu de priceput. M-am străduit să-l lămuresc în mai multe feluri şi l-am pus să-şi aşeze pe raft prăjitura şi pana. Şovăind, a luat şi castronul în care fuseseră stafidele; în el mai rămăseseră doar câteva nuci glasate.

— Îl poţi pune tot aici, i-am spus. Şi o să încerc să ţi-l umplu cu mai multe lucruri bune de mâncare.

M-a ascultat, apoi a rămas o clipă locului, admirând raftul.

— Acum plec, m-a înştiinţat din nou tot pe nepregătite.

— Thick, am început eu cu prudenţă. Mâine, în ziua când se spală rufele. O să vină un bărbat să te ducă la ciung?

— Nu vorbi despre el.

Părea neînduplecat. Neînduplecat şi îngrozit. I-am auzit muzica Meşteşugului tulburându-se.

— Vrei să te duci, Thick? Vrei să-l vezi pe ciung?

— Trebuie să mă duc.

— Nu, nu trebuie. Nu mai trebuie. Vrei să te duci?

A avut nevoie să chibzuiască îndelung. Apoi:

— Vreau bănuţii. Ca să cumpăr dulciuri.

— Dacă-mi spui unde e Ciungul, mă pot duce în locul tău. Iau bănuţii tăi şi-ţi aduc dulciurile.

S-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Îmi iau singur bănuţii. Îmi place să-mi cumpăr eu dulciurile.

Era din nou bănuitor şi se îndepărta încet de mine.

Am răsuflat adânc şi m-am sfătuit să am răbdare.

— Atunci ne vedem mâine, la lecţie.

A dat din cap cu seriozitate şi a ieşit din odaia lui Chade. Eu i-am ridicat pantalonii uzi de pe podea. Mă îndoiam că avea să-şi pună cineva întrebări despre roba lui Thick. Era croită într-un stil la care în castel se renunţase de mult, iar servitorii, mai ales cei din tagma de jos, purtau adesea hainele vechi ale stăpânilor lor. Am oftat, m-am aşezat pe scaun şi am rămas cu ochii la foc. Ce trebuia să fac?

Îmi doream să-l fi putut convinge pe Thick să-mi spună unde se afla Laudwine, sau măcar cine îl dusese la şeful Pestriţilor. Nu-l puteam sili să-mi dezvăluie nimic fără să-l sperii şi fără să distrug firava încredere pe care abia i-o câştigasem. Aş fi putut să-l urmăresc a doua zi până în oraş, dar nu mă înduram; l-aş fi pus pe bondoc în pericol dacă mă vedea cineva şi mă recunoştea. Şi dacă mă ţineam după el şi se întâlnea cu Laudwine, ce-aş fi putut să fac? Să dau buzna peste ei, trădându-mă, sau să-l las pe ciung să-i pună din nou întrebări netotului şi să afle şi mai multe despre noi? M-am gândit să-l urmăresc pe Thick până când avea să apară servitorul care-l ducea în oraş şi să pun mâna pe acel om de legătură. Bănuiam că aş fi putut scoate de la el ce mă interesa, dar lipsa de la întâlnire l-ar fi pus pe Laudwine în gardă. Nu voiam să fac nimic care să sperie pasărea şi să-şi ia zborul înainte de a-mi întinde eu plasele. Ultima tactică pe care-o puteam folosi părea cea mai

simplă: să găsesc ceva care să-l împiedice pe Thick să coboare a doua zi în oraş. Să-i abat atenţia cu vreo jucărie sau pur şi simplu să-i dau de lucru ceva într-un loc în care să nu se poată apropia nimeni de el pe neobservate. Însă asta nu m-ar fi apropiat nici măcar cu un singur pas de ascunzătoarea lui Laudwine. Şi îmi doream cu disperare să-l am în puterea mea.

Tânjeam să-l ucid. Ştiam că niciun duşman nu e mai de temut decât cel pe care l-ai rănit grav. Şi eu nu numai că-i tăiasem lui Laudwine braţul, dar mai şi pusesem capăt vieţii ciuntite a surorii sale şi le zădărnicisem strădaniile de a pune mâna pe tron. Poate că visase cândva să dobândească puterea pentru grupul lui de Pestriţi, însă bănuiam că acum era condus în primul rând de ura împotriva mea şi de dorinţa de răzbunare pe casa Farseer. Şi exista oare vreo răzbunare care să i se pară prea crudă? Mă îndoiam.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi m-am lăsat pe spătarul scaunului, privind focul pe sub sprâncenele încruntate. Poate înțelesesem greşit totul. Poate că Laudwine venise în oraş doar ca sol trimis de cei cu Har la Kettricken. Poate ne spiona numai din prudenţă. Dar mă îndoiam. Aveam mari îndoieli.

Nu voiam să vorbesc despre asta cu Chade. Numele aflat de Laudwine era al meu, şi tot al meu era şi copilul pe care-l ameninţa. Eu aveam acum dreptul să hotărăsc ce era de făcut în privinţa lui. Poate că, mai târziu, Chade avea să mă ocărască, să-mi facă scandal. Dar trebuia s-aştepte până ce Nettle şi Dutiful nu aveau să se mai afle în primejdie.

Cu cât cântăream mai mult lucrurile, cu atât mă umpleam mai mult de ciudă. Am plecat din odaia lui Chade, am coborât scările către a mea. Nici bufonul, nici Lordul Auriu nu erau acolo. Asta n-a avut darul să-mi alunge supărarea. Trebuia să mă gândesc, dar nu puteam sta locului. Am coborât pe terenul de instrucţie acoperit de zăpadă. Mi-am luat vechea sabie urâtă. Cea elegantă, primită de la Lordul Auriu, a rămas atârnată pe perete, ca o mută şi neiertătoare aducere aminte a prostiei mele.

Norocul mi-a surâs, Wim era acolo. Mi-am făcut încălzirea cu sabia adevărată şi m-am încins, deşi era o zi rece. Pe urmă l-am înfruntat pe Wim, după ce ne-am luat amândoi lame boante. El a părut să simtă că voiam să-mi mişc doar arma şi trupul, nu şi limba, şi că n-aveam de gând să-mi folosesc mintea mai mult

decât era nevoie pentru asta. Mi-am lăsat deoparte orice altă grijă şi n-am urmărit decât un singur ţel: uciderea potrivnicului. Wim a făcut brusc un pas înapoi.

— Ajunge! a exclamat, şi am crezut că vrea o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Însă el şi-a lăsat sabia în jos, până ce a atins pământul cu vârful, şi a adăugat: Cred că ai redevenit ceea ce ai fost cândva, Tom. Indiferent ce-ai fi fost.

— Nu înţeleg, am spus, după ce m-am uitat câteva clipe cum respira adânc.

A tras aer în piept cu şi mai multă putere.

— Când ne-am încrucişat pentru prima oară săbiile, am simţit că erai un luptător care încerca să-şi aducă aminte ce înseamnă asta. Acum ţi-ai amintit. Te-ai întors în vechea ta piele, Tom Badgerlock. Pot să ţin pasul cu tine, dar nu mai mult de-atât. Şi voi fi foarte bucuros să continui să mă cizelez înfruntându-te. Dar dacă vrei ceva cu adevărat provocator pentru măiestria ta sau dacă vrei să înveţi ceva nou, trebuie să te antrenezi cu cineva mai bun decât mine.

Pe urmă şi-a mutat arma în mâna strângă şi şi-a întins dreapta ca s-o strângă pe-a mea. Un val de căldură mi-a străbătut tot trupul. Trecuseră ani de când nu mă mai simţisem atât de mândru, dar nu pentru ceea ce făcusem eu însumi, ci fiindcă un veteran ca Wim găsise de cuviinţă să mă onoreze cu astfel de vorbe. Am plecat de pe terenul de instrucţie împovărat de toate grijile pe care le adusesem cu mine acolo, dar încurajat de gândul că poate aveam tot ce-mi trebuia ca să le fac faţă.

M-am dus la baia de aburi, încă având grijă să nu mă gândesc la ceea ce trebuia să fac pe urmă. Am ieşit de acolo curat, cu voinţa întărită şi cu mintea limpede. Am pornit-o pe drumul care cobora spre oraş.

Mi-am spus că aveam de făcut mai multe. Să-l văd pe Hap. Să cumpăr un cuţit şi o eşarfă roşie. Şi poate să găsesc o stradă plină de lume, unde behăie o capră, iar loviturile de ciocan ale fierarilor răsună din depărtare.

Capitolul XIX

LAUDWINE

După cum ştia toată lumea, regele Shield era vesel din fire, îi plăcea vinul şi îi plăceau glumele. Sub domnia lui, Maestra Meşteşugului era Solem şi el obişnuia să spună râzând că era tot atât de solemnă ca numele ei. Ea una îl găsea pe rege prea înclinat spre zeflemea şi spre veselie. El a ajuns rege când Solem văzuse şaptezeci de veri şi, odată cu coroana, a moştenit şi coteria pregătită de ea pentru Regina Perceptive. Înainte, grupul îi slujise foarte bine mama, dar era format din oameni bătrâni, ca şi maestra lor. Regele se plângea de multe ori că şi ea, şi coteria îl tratau deseori ca pe un copil, iar Solem, simţindu-se în siguranţă la anii ei, îi răspundea că vina era a lui, fiindcă se purta adesea copilăreşte.

Ca să scape de curtenii şi de sfetnicii săi bătrâni, regele Shield pleca adesea pe furiş din castel şi călătorea deghizat pe drumurile regatului. Se îmbrăca aidoma unui tinichigiu ambulant şi îi plăcea să se amestece printre oamenii de rând în hanuri şi taverne de cea mai joasă speţă, unde se distra spunând poveşti fără perdea şi cântând cântece pline de haz ca să-i distreze pe obişnuiţii acelor locuri. Într-o astfel de seară, după ce golise deja multe pahare, a început să-şi spună poveştile şi tot soiul de ghicitori la fel de neruşinate. În tavernă lucra un băietan care n-avea mai mult de unsprezece ani şi nu învăţase nimic altceva decât s-aducă o stacană cu bere şi să şteargă mesele. Dar, după fiecare ghicitoare, el dădea răspunsul, nu doar corect, ci şi cu cuvintele pregătite şi îndelung repetate de rege. Acesta n-a fost la început prea încântat să vadă furate astfel aclamaţiile ce i se cuveneau. Pe urmă şi-a dat seama că iritarea pe care i-o pricinuiau răspunsurile prea curând date de copil amuza oamenii la fel de mult ca ghicitorile în sine. Înainte de a pleca de la han l-a luat pe băiat deoparte şi l-a întrebat de unde ştia răspunsurile pentru un număr atât de mare de ghicitori. Copilandrul a părut surprins.

— Păi nu mi le-ai şoptit tu, chiar în timp ce spuneai ghicitorile?

Regele avea tot atâta intuiţie cât şi umor. L-a luat pe băiat cu

el la Buckkeep chiar în noaptea aceea şi i l-a dat în primire lui Solem, spunând:

— Băiatul ăsta vesel vine la tine deja pornit pe calea Meşteşugului. Găseşte şi alţii ca el şi fă-mi o coterie din oameni care ştiu să râdă la fel de bine cum stăpânesc Meşteşugul.

Băiatul a ajuns să fie cunoscut ca Merry[15]*, iar grupul care a luat fiinţă în jurul lui s-a numit Coteria lui Merry.*

Istorisirile lui Slek

Era o zi rece, cu aer uscat. Mergeam spre oraş cu paşi mari, şi zăpada bătătorită îmi scârţâia sub cizme. Când am auzit tropot de copite pe drum, în spatele meu, m-am retras pe margine, ca să las loc pentru cal şi călăreţ. Şi, în acelaşi timp, mi-am dus mâna pe mânerul sabiei. Însă Starling şi-a strunit calul, ca să meargă în ritmul meu. Mi-am ridicat privirea spre ea şi n-am spus nimic. Era aproape ultima persoană pe care îmi doream s-o văd în ziua aceea.

Însă ea mi-a vorbit.

— Ţi-a transmis Chade mesajul meu?

Am dat din cap fără să mă opresc din mers.

— Şi?

— Şi cred că n-am niciun răspuns.

A tras de frâu atât de brusc încât calul a fornăit. Pe urmă a sărit din şa şi l-a ocolit în fugă, ca să se proptească în faţa mea. M-am oprit.

— Ce-ai păţit? Ce vrei de la mine? m-a întrebat. E cu putinţă să te aştepţi la ceva pe care nu ţi l-am dat deja?

Vocea îi tremura şi, spre uimirea mea, din ochi i-au izvorât lacrimi.

— Eu… nimic. Nu… Ce vrei tu de la mine?

— Ceea ce aveam înainte. Prietenie. Să stăm de vorbă. Să ne putem bizui unul pe altul.

— Dar… Starling, eşti măritată.

— Şi de-asta nu-mi mai poţi vorbi? Nu mai poţi nici măcar să-mi zâmbeşti când ne întâlnim în Sala Mare? Te porţi ca şi cum n-aş mai exista. Cincisprezece ani, Fitz. Ne cunoaştem de cincisprezece ani, şi tu afli că sunt măritată şi brusc nu mai poţi nici să mă saluţi?

M-am uitat la ea cu gura căscată. Avea adesea un asemenea

---

[15] Vesel (n. trad.).

efect asupra mea, dar nu izbutisem să mă obişnuiesc cu asta. Uimirea m-a stăpânit prea mult. Starling m-a atacat iarăşi:

— Ultima oară când te-am văzut… aveam nevoie de un prieten. Şi tu m-ai respins. Eu ţi-am fost prietenă când ai avut nevoie, mulţi ani de-a rândul. Fir-ai afurisit să fii, Fitz, am împărţit patul cu tine vreme de şapte ani. Dar tu nu te-ai ostenit nici măcar să mă întrebi ce s-a întâmplat. Şi n-ai vrut să călăreşti alături de mine, de parcă aş fi avut cine ştie ce boală de care te temeai că te molipseşti.

— Starling!

Am ţipat la ea ca să-i întrerup şuvoiul vorbelor, nu ca să mă port cu asprime. Dar a icnit brusc şi a izbucnit în lacrimi. Iar un obicei intrat în sânge după şapte ani m-a făcut s-o cuprind cu braţele şi s-o strâng la piept.

— N-am vrut să te fac să suferi, i-am spus la ureche.

Părul ei mătăsos mi s-a învolburat pe piept, iar în nări mi-a pătruns vechiul ei miros familiar. Şi am simţit brusc nevoia să-i explic ceea ce ştia deja.

— M-a durut când am aflat că nu eram singurul bărbat din viaţa ta. Poate am fost un prost fiindcă mi-am imaginat cândva că sunt. Tu nu mi-ai spus niciodată aşa ceva. Ştiu că m-am decepţionat singur. Dar m-a durut cu adevărat.

A început să hohotească mai tare, agăţându-se de mine. Calul ei se foia neliniştit şi a călcat pe frâu. Am izbutit să-l prind după ce m-am tras într-o parte, cu un braţ încă în jurul lui Starling.

Răbdare. Aşteaptă, i-am spus animalului, şi şi-a lăsat botul uşor în jos.

Pe Starling am ţinut-o în braţe, sperând c-avea să se oprească repede din plâns, dar lacrimile continuau să-i curgă. O crezusem fără inimă. Nechibzuită părea însă un cuvânt mai potrivit. Starling era ca un copil care ia ce vrea fără să se gândească la urmări. Eu ştiam mai bine care puteau fi urmările şi ar fi trebuit să mă port mai frumos. I-am vorbit cu voce înceată şi, aşa cum mă aşteptasem, suspinele i s-au domolit destul încât să mă poată auzi.

— Vreau să ştii adevărul într-o privinţă. Ultima dată ţi-am spus că mă gândeam la Molly când erai în braţele mele. Nu e adevărat. N-a fost niciodată. Am fost o josnicie, ca şi cum v-aş fi dispreţuit pe amândouă. Când te aveam în braţe, îmi umpleai toate simţurile. Îmi pare rău că am încercat să te rănesc cu o

minciună. Lacrimile ei nu s-au oprit. Starling, răspunde-mi. Ce s-a întâmplat?

— Nu e… nu e doar din pricina cruzimii tale. E… i-a tremurat răsuflarea. Cred… bănuiesc că bărbatul meu… în noaptea aia îmi spusese că nu şi-a dat niciodată seama cât de mult îşi doreşte un copil. A spus-o, deşi el nu are nici ce moşteni, nici nevoie de un moştenitor. Şi… şi cred că e, sau că ar putea fi…

Vocea i s-a stins, neizbutind să-i pună în cuvinte cea mai mare dintre temeri.

— Şi-a luat o metresă? am întrebat încet.

— Cred că da! a ţipat, înlăcrimată, pe neaşteptate. După nuntă, mă voia în fiecare noapte. Sigur, ştiam că asta nu putea să dureze la nesfârşit, dar, după ce i s-a domolit focul, încă mai… însă de la o vreme, abia dacă mai observă că exist. Nici măcar după ce lipsesc de lângă el câteva zile nu mai pare să mă dorească. Stă până noaptea târziu la jocuri de noroc cu prietenii şi vine la culcare beat. Nu contează cum mă înfrumuseţez, nu dă nicio atenţie rochiilor, bijuteriilor şi parfumurilor.

Cuvintele i se scurgeau odată cu lacrimile. Mâneca i-a mânjit faţa fără să i-o şteargă. Am găsit o batistă şi i-am întins-o.

— Mulţumesc.

Şi-a şters din nou obrajii. A respirat adânc, pe neaşteptate, şi i s-au înălţat umerii când a dat aerul afară.

— Cred că s-a săturat de mine. Mă priveşte şi vede o femeie bătrână. Stau în faţa oglinzii şi mă uit la sânii mei, la pântec, la liniile feţei… Fitz, am îmbătrânit chiar atât de mult? Crezi că-i pare rău că s-a însurat cu o femeie cu atât de mulţi ani mai vârstnică decât el?

N-aveam de unde să scot răspunsuri pentru întrebările ei. Am cuprins-o cu braţul.

— E frig aici. Hai să nu stăm pe loc, am zis, ca să câştig câteva clipe de gândire.

A rămas cu braţul în jurul mijlocului meu când ne-am pus în mişcare, cu calul ei în urma noastră. Am mers o vreme în tăcere.

Pe urmă a spus, cu glas scăzut:

— Ştii, m-am măritat cu el ca să fiu în siguranţă. În sfârşit în siguranţă. N-avea nevoie de copii, era bogat, frumos şi mă găsea îmbietoare. O dată am tras cu urechea şi l-am auzit spunându-i unui prieten ce plăcere adâncă simţea fiindcă nu era

niciodată nevoit să mă prezinte altfel decât drept nevasta lui. Sunt menestrelul reginei şi toată lumea îmi ştie numele. Îl încânta faima mea, iar eu vedeam în asta un nou prilej de mândrie. Când mi-a cerut să mă mărit cu el şi să-i aparţin pentru totdeauna, a fost… a fost ca şi cum aş fi ajuns la liman, Fitz. După atâţia ani în care m-am întrebat ce-o să se aleagă de mine când o să-mi pierd vocea sau n-o să mă mai bucur de favorurile reginei. Nu m-am gândit niciodată că pentru a-l avea pe el trebuie să te pierd pe tine. Pe urmă, când ai susţinut că altfel nu e cu putinţă, ei bine… atunci m-am umplut de furie împotriva ta. Ajunsesem să cred că timpul petrecut împreună era ceva care ne aparţinea *nouă*, amândurora. Am fost şocată când ai putut să mi-l iei, fără voia mea. Dar, chiar şi aşa, încă îl mai aveam pe Lordul Fisher[16]. Şi-mi spuneam că pierderea ta nu era un preţ prea mare pentru o viaţă bună la bătrâneţe.

A amuţit o vreme şi am auzit vântul suflând printre noi. Credeam că terminase, însă a continuat:

— Dar dacă-şi ia o metresă şi o lasă grea sau doar dacă o găseşte mai atrăgătoare decât mine… atunci voi fi pierdut totul pentru nimic şi voi rămâne cu năvoadele goale.

— Starling, cum îţi poţi imagina că regina Kettricken şi Chade te vor lăsa vreodată în mizerie? Ştii că n-o să duci niciodată lipsă de nimic.

A oftat şi a părut dintr-odată mai bătrână.

— Un pat, de-ale gurii şi haine pe spinare. Presupun că pe astea le voi avea cu siguranţă, dar va veni o vreme când vocea n-o să mă mai ajute, când plămânii nu-mi vor mai îngădui să înalţ sunete prelungi. O vreme când nimănui n-o să-i mai par frumoasă, când n-o să mă mai dorească nimeni. O să scad în ochii tuturor şi Menestrelul Starling va deveni Baba Cloanţa Starling. N-o să mai contez pentru nimeni. O să pierd respectul tuturor. În cele din urmă, voi rămâne singură.

Am văzut-o într-o lumină nouă. Poate era singura lumină în care se vedea ea. Nu o interesau decât propriile nevoi. Era o cântăreaţă pricepută, chiar excelentă, dar nu avea acea sclipire care-ţi aduce gloria eternă. Şi mai era şi o femeie al cărei pântec nu putea să poarte copii, aşa că se temea întotdeauna să nu-şi piardă bărbatul, momit de farmecul şi de rodnicia alteia. Şi, pe măsură ce îmbătrânea şi frumuseţea începea să-i

[16] Pescar (n. trad.).

pălească, teama asta era tot mai puternică. Fără copii care să-i lege bărbatul de ea, îi era frică să nu-l piardă odată ce patul ei n-avea să-l mai atragă. Poate că eu îi plăcusem, în cea mai mare parte, tocmai fiindcă o dorisem fără încetare, nu mă plictisisem de trupul ei niciodată. În plus, reprezentasem ceva pe care îl posedase, un secret cumplit pe care îl cunoştea şi, pe deasupra, un iubit şi un bărbat care nu-i ceruse niciodată mai mult decât putea să ofere ea din când în când. Lipsită de neîndoielnicul entuziasm cu care intram în patul ei şi pusă faţă în faţă cu tot mai puţina ardoare a celui cu care se cununase, începuse să se întrebe dacă farmecul ei nu era cumva pe ducă. Iar eu nu puteam nici să-i ofer un ceas de dragoste trupească, dovedindu-i că era încă ispititoare, nici s-o asigur că bărbatul ei continua s-o iubească. M-am străduit să găsesc altceva.

Am oprit-o brusc, m-am întors spre ea şi am ţinut-o la un braţ distanţă. M-am prefăcut că-i cercetez din priviri deopotrivă chipul şi corpul, ca şi cum aş fi vrut să-i măsor frumuseţea. De fapt, nu vedeam decât o înfăţişare familiară, n-o puteam privi cu ochii altcuiva. Dar am reuşit să vorbesc zâmbind larg:

— Dacă bărbatul tău nu te mai găseşte atrăgătoare, e un dobitoc. Sunt sigur că toţi bărbaţii din Buckkeep sunt dornici să-ţi ajungă în pat. M-aş număra şi eu printre ei, dacă lucrurile ar sta altfel. M-am străduit să par gânditor. Să i-o spun şi lui?

— Nu! a exclamat şi a izbutit să râdă, deşi veselia îi era firavă.

Am prins-o de mână ca s-o ţin la o distanţă care-mi convenea mai mult şi ne-am continuat drumul.

— Fitz, m-a întrebat ea, cu voce pierită, ceva mai târziu, mai ţii cât de puţin la mine?

Ştiam că nu puteam lăsa o astfel de întrebare să atârne prea multă vreme între noi fără răspuns.

— Da. Mai ţin. Am mers mai departe privind-o în ochi. M-ai rănit uneori. Mi-ai spus cuvinte pline de cruzime şi alteori nu mi-a plăcut cum te-ai purtat. Şi eu ţi-am făcut ţie asta. Dar ai avut dreptate, Starling: sunt cincisprezece ani. Când îi uneşte un timp atât de îndelungat, oamenii ajung să se accepte aşa cum sunt. Trec cu vederea şi greşelile, şi favorurile celuilalt. De câte ori ai cântat în faţa vetrei mele doar pentru mine? De câte ori am gătit pentru tine? Cincisprezece ani în comun sunt dincolo de plăcere şi neplăcere, există pur şi simplu. Uneori nu ne-am sinchisit unul de sentimentele altuia, aşa cum eu şi Chade nu ne

sinchisim unul de toanele altuia. Suntem convinşi că mai presus de cuvintele aruncate la mânie se află ceea ce suntem şi ceea ce am învăţat unul despre altul de-a lungul anilor.

— Te-am dezamăgit, a spus ea încet după un alt răstimp.

— Da. Aşa e, am recunoscut, şi am descoperit că puteam vorbi fără ranchiună. Iar eu te-am dezamăgit pe tine. Am dreptul să hotărăsc ce fac cu viaţa mea, indiferent care ţi-ar fi ţie părerea, dar dreptul ăsta îl ai şi tu. Te-ai măritat. Eu am ales să mă ascund. Ambele hotărâri s-au înălţat între noi. Nu numai a ta. Dar vreau să ştii un singur lucru. Indiferent cum ni se vor scurge anii de acum înainte şi chiar dacă nu vom mai împărţi niciodată patul, când vom fi bătrâni, te vei afla în ochii mei la fel de sus. Sus vei rămâne întotdeauna.

Credeam fiecare cuvinţel din tot ce-i spusesem? Nu. Însă, în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi era prietenă şi avea nevoie de alinare. Cuvintele mele i-o ofereau şi nu mă costau nimic. Un zâmbet firav mi-a înălţat colţurile gurii. Se culcase cu mine din aceleaşi motive care mă îndemnau acum să-i spun micile minciuni pe care simţea nevoia să le audă.

A dat din cap fără să mai plângă. După încă o vreme, m-a întrebat:

— Ce-ar trebui să fac în privinţa bărbatului meu?

I-am răspuns cu o clătinare a capului.

— Nu ştiu, Starling. Îl mai iubeşti? îl mai doreşti?

A zis de două ori „da“ fără cuvinte, înclinându-şi doar fruntea.

— Ei, atunci cred că ar trebui să i-o spui.

— Atâta tot?

Am ridicat din umeri.

— Cred că pentru astfel de sfaturi n-ai găsit omul potrivit. Cineva mai norocos în dragoste ţi-ar putea oferi unele mai bune.

— Poate Chade.

— Chade? Răspunsul m-a uimit şi m-a amuzat deopotrivă, dar ispita era prea mare. Mi-am luat un aer indiferent. E sfătuitorul ideal.

Îmi doream să pot fi de faţă la discuţia lor.

— Cred că ai dreptate. Iubitele lui sunt întotdeauna mulţumite şi discrete. Chiar şi când le părăseşte, a adăugat gânditoare şi a râs când mi-a văzut privirea uluită. Înţeleg. Nici măcar tu nu ştii nimic despre aventurile lui. Ah, da, bine zici, pe el trebuie să-l întreb. Din câte am auzit, nicio femeie nu l-a alungat din patul

ei; a fost întotdeauna invers. Şi nu e cel mai tânăr dintre bărbaţi. Da. O să vorbesc cu el diseară, când o să-i dau raportul.

Ultimele ei cuvinte mi-au trezit o bănuială. Am riscat.

— Prin urmare, crezi că poţi afla unde stă ciungul?

M-a privit pieziş, ca şi cum mi-ar fi recunoscut un punct câştigat într-un joc.

— Mai repede decât tine. Şi m-a rugat să-ţi spun, când te-ajung din urmă, că nu vrea să te-apropii de Laudwine. Ceea ce nu înseamnă că-n oraşul Buckkeep e cunoscut sub numele ăsta, fiindcă altminteri Chade l-ar fi găsit de mult. Bun. Aşadar ţi-am spus ce doreşte. Şi te asigură că, în privinţa asta, el ştie cel mai bine ce e de făcut.

— Sau cel puţin aşa crede, am răspuns cu răceală.

Începeam să-mi dau seama că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare. Chade aflase cumva că plecasem din castel şi o trimisese pe Starling pe urmele mele, ca să mă ţină departe de Laudwine. Se părea că plănuise să-mi ofere astfel şi prilejul să-i cer iertare femeii menestrel supărate. Ce-i mai plăcea bătrânului să tragă sforile! Am găsit un zâmbet şi mi l-am pus pe faţă.

— Păi, dacă vrei să găseşti bârlogul lui Laudwine înaintea mea, ar fi cazul să încaleci şi să-ţi vezi de drum.

Mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Tot mai mergi în oraş?

— Da. Am alte treburi acolo.

— De pildă?

— Hap.

— E în oraş? Credeam c-a rămas în coliba ta.

Aşadar, Starling nu ştia tot ce ştia Chade. Asta mă alina întrucâtva.

— Nu. În parte, adică în cea mai mare parte, m-am întors la Buckkeep ca să poată intra ucenic la un meşter bun. E la Gindast.

— Da? Şi se descurcă bine?

— Nu i-a fost uşor să se înveţe cu viaţa din oraş, am scăldat-o, deşi, pe toţi zeii, tare mai aveam chef s-o mint, să-i spun că era cel mai bun! Dar cred că începe să facă faţă.

— Ar trebui să trec să-l văd. Gindast e unul dintre marii mei admiratori. Lui Hap n-o să-i strice dac-o să m-arăt interesată de el.

Se încredea în faima şi în importanţa ei cu atâta nevinovăţie încât nu i-o puteai lua în nume de rău. A amuţit brusc, apoi a întrebat, ca şi cum ideea ar fi surprins-o:

— Băiatul nu mai e supărat pe mine, nu-i aşa?

Rănea cu atâta uşurinţă; şi se aştepta, probabil, să fie iertată la fel de uşor. Poate că menestrelii erau blestemaţi să facă rău cu vorbele lor. Văzând că şovăiam, a adăugat.

— Tot supărat e, nu?

— N-am idee, m-am grăbit să-i răspund. I-ai rănit sentimentele destul de adânc. Dar a avut atât de multe pe cap, ca şi mine, de altfel. N-am mai discutat despre asta.

— Ei, atunci cred că trebuie să repar ce-am stricat. Dac-o să am prilejul, o să-l răpesc într-o după-amiază. Ştiu că Gindast nu va avea nimic împotrivă. O să-l duc undeva unde se mănâncă bine şi-o să-i arăt părţi din Buckkeep pe care un ucenic nu are cum să le vadă. Nu te încrunta astfel. Hap nu e decât un băieţandru; o să-i netezesc repede penele zburlite. Iar acum trebuie să mă grăbesc, chiar aşa cum spuneai, Fitz. Mă bucur că, între noi doi, lucrurile stau mai bine. Mi-ai lipsit.

— Şi tu mie, am răspuns, lăsând baltă orice încercare de a fi sincer.

M-am întrebat cum avea să-i primească Hap invitaţia şi dacă Starling avea să-şi dea vreodată seama că el crescuse şi se schimbase. De fapt, aş fi vrut să-l lase pur şi simplu în pace, dar nu ştiam cum să i-o cer fără s-o ofensez iar. Chade voia s-o ştie binevoitoare faţă de mine, asta era limpede. Aveam să-l încolţesc mai târziu cu întrebările, ca să aflu de ce. Deocamdată am ajutat-o să se salte în şa şi i-am zâmbit când s-a uitat în jos. Şi când mi-a răspuns zâmbindu-mi la rândul ei, mi-am dat seama că, da, îmi lipsise. Şi că preferam să-mi surâdă în loc să mustească de furie împotriva mea. Şi pe urmă ea aproape c-a stricat totul când a spus, cu zâmbetul preschimbându-i-se în rânjet:

— Acum spune-mi adevărul, dând uitării veninul din ultima mea insultă. Lordului Auriu îi plac băieţii în locul fetelor? De-aia le e atât de greu doamnelor nobile să-i cucerească inima?

Am izbutit să-mi păstrez zâmbetul la locul lui.

— Din câte ştiu eu, preferă să doarmă singur. Pentru că l-am văzut flirtând de atât de multe ori, dar n-a trebuit niciodată să scot pe nimeni din aşternutul lui în dimineaţa următoare. Am

şovăit, apoi am adăugat, aproape în şoaptă, detestându-mă pentru asta: Bănuiesc că e foarte, foarte discret. Nu-i sunt decât gardă de corp, Starling. Nu te poţi aştepta să-i ştiu toate secretele.

— Oh, a spus, evident dezamăgită fiindcă nu eram în stare să bârfesc.

Menestrelii sunt mereu avizi de scandaluri. Ea însăşi îmi spusese adesea că la cele mai frumoase cântece ajungi urmărind un zvon până la capăt. Am crezut că avea să plece, dar m-a surprins din nou.

— Bine, atunci. Dar tu, în ultima vreme?

Am oftat din greu.

— Urmez pilda stăpânului meu. Dorm singur, mulţumesc.

— Nu eşti nevoit, a strecurat, arcuindu-şi o sprânceană.

— Starling!

— Oh, bine, a râs ea, şi am văzut că, într-un mod bizar, răspunsul meu o liniştise.

Nu o înlocuisem. Şi, refuzând-o, mă obligam să rămân în continuare singur. Am bănuit că asta i-a făcut plăcere. Mi-a trimis un sărut pe vârful degetelor şi a plecat. Am clătinat din cap privind în urma ei şi am reînceput să cobor dealul, înaintând cu greu pe panta îngheţată.

Peste numai câteva minute, Civil Bresinga a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre oraş în goană, deşi drumul era abrupt şi plin de zăpadă. Nu şi-a încetinit calul şi abia dacă mi-a aruncat o privire. Mă îndoiesc că m-a recunoscut sau că, dacă m-a recunoscut, mi-a dat vreo importanţă. Dar călărea fără mănuşi, cu capul descoperit şi cu mantia fluturându-i în urmă, ca şi cum ar fi plecat din castel în mare grabă. Oare avea vreo legătură cu refuzul prinţului de a-l însoţi în afara zidurilor în dimineaţa aceea? Trebuia să dea cuiva de ştire că planul dăduse greş? Am înjurat în sinea mea şi mi-am iuţit paşii în urma lui prin zăpadă, dar dispăruse deja.

M-am oprit cu răsuflarea tăiată, gâfâind. Linişteşte-te, m-am sfătuit. Linişteşte-te. N-aveam de unde şti ce era cu Civil. Trebuia să rămân la primul meu plan, să încerc să dau de urma lui Laudwine. Bănuiam că astfel aveam să aflu şi unde se dusese tânărul Bresinga.

Odată ajuns în oraş, m-am oprit mai întâi în piaţă. Am cumpărat o eşarfă roşie şi un cuţit rezistent, de purtat la

centură, şi între timp am întrebat, pe ici, pe colo, de unde aş fi putut cumpăra carne proaspătă de capră, pentru un fel de mâncare jamaillian de care i se făcuse brusc poftă stăpânului meu. Am fost îndrumat în mai multe locuri, dar mai ales către stânele de capre de pe dealuri din afara oraşului. În Buckkeep nu erau decât două turme, şi numai una se afla în apropierea Străzii Fierarilor.

Ziua scurtă, de iarnă, era pe sfârşite când m-am îndreptat într-acolo. Lăsarea întunericului mă avantaja. Crescătorul de capre care-mi fusese recomandat avea numai câteva animale şi le ţinea pentru lapte, nu pentru carne. I-am găsit casa mai degrabă după miros decât după indicaţiile primite. În lumina săracă a amurgului, m-am apropiat fără zgomot. Pe o fereastră am zărit o familie cu trei copii mici, retrasă înăuntru la căderea serii. În spatele casei lor era un staul cu o duzină de capre. Brânza stătea înşirată pe grinzi. Cea mai periculoasă creatură din împrejurimi era un ţap bătrân, morocănos, cu ochi galbeni, răi. M-am îndepărtat tot în tăcere, întrebându-mă dacă nu cumva mă înşelasem. Poate că sunetele din amintirile împărtăşite de Thick prin Meşteşug n-aveau nicio legătură cu locul unde se afla Laudwine în acel moment. Poate fusese vorba de un simplu loc de întâlnire, nu de locuinţa şefului Pestriţilor.

Fără să fac mai mult zgomot decât o nălucă, am tras cu ochiul în alte trei case din vecini, unde n-am văzut decât familii care se pregăteau de cină şi de culcare. Între un gard părăsit şi următoarea casă, am dat de calul lui Civil. Era priponit, încă înşeuat şi cu aburi înălţându-i-se din trupul încins. Fusese legat acolo ca să sară în ochi cât mai puţin? Dacă mă apropiam de ascunzătoarea lui Laudwine, locul era păzit cu siguranţă de oameni cu Har şi de animalele lor. Era posibil să-mi fi simţit deja prezenţa. La gândul ăsta, am devenit conştient că-mi transpirase brusc spatele. Iar în clipa următoare am ştiut că nu puteam face nimic ca să schimb situaţia. M-am apropiat tiptil, străduindu-mă să-mi înăbuş zgomotul paşilor mergând prin zăpada moale dintre clădiri. În timp ce mă ghemuiam acolo, am auzit, din stradă, un cal care se apropia. În oraşul Buckkeep sunt puţini cai de călărie. Străzile abrupte, pietruite cu bolovani, nu sunt potrivite pentru ei şi cheltuieşti prea mult ţinându-i într-un loc unde nu-ţi sunt de fapt de niciun folos. Judecând după tropotul copitelor, era un animal mare, masiv. Zgomotul a

încetat în faţa casei. Am auzit uşa deschizându-se aproape în aceeaşi clipă. Cineva a ieşit pe verandă cu paşi grei şi l-a întâmpinat pe călăreţ spunând:

— Nu e vina mea. Nu ştiu de ce-a venit aici şi mie nu vrea să-mi spună nimic. Zice că nu vorbeşte decât cu tine.

Cunoşteam vocea din amintirile lui Thick. Era primul bărbat la care fusese adus.

— Mă ocup eu, Padget.

Glasul lui Laudwine. Pe un ton care a pus capăt oricărei încercări de a i se oferi explicaţii. L-am auzit descălecând. M-am ghemuit, ascunzându-mă mai bine după calul lui Civil.

— Hammer, du-te cu el, i-a spus Laudwine armăsarului său, şi am văzut o umbră trecând când un bărbat robust l-a condus pe tovarăşul de Har al şefului către gura aleii şi spre grajdul dărăpănat.

L-am recunoscut dintr-o singură privire. Îl văzusem prima oară călărind alături de Laudwine. Şeful Pestriţilor a intrat în casă trântind uşa în urma lui. Câteva clipe mai târziu, Padget a terminat cu calul, s-a întors şi a intrat la rândul său.

Casa era bine construită, cu toate crăpăturile din pereţi perfect astupate şi cu obloanele lăsate bine închise, ca să nu pătrundă frigul nopţii. Nu vedeam ce se petrecea înăuntru, însă sunetul vocilor ridicate ajungea până la mine. Dar nu desluşeam cuvintele. M-am ghemuit în întunericul des dintre clădiri şi mi-am lipit urechea de perete. Am ascultat.

— Cum ai putut fi atât de idiot încât să vii aici? Ţi s-a spus să nu cobori niciodată în oraş ca să mă cauţi şi să nu încerci să iei legătura cu noi în niciun fel.

Furia îngroşa glasul lui Laudwine.

— Am venit să-ţi spun că înţelegerea noastră a luat sfârşit.

Am avut impresia că recunoşteam vocea lui Civil, dar spaima i-o făcea mai stridentă.

— Aşa crezi tu?

Din nou Laudwine şi, când i-am simţit ameninţarea din glas, mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Civil a răspuns cu voce scăzută. Probabil sfidător, fiindcă Laudwine a râs.

— Ei bine, te înşeli. Eu sunt cel care o să-ţi spună când ia sfârşit înţelegerea noastră. Iar asta se va întâmpla când nu-mi vei mai fi de folos. Şi o să ştii că nu-mi mai eşti de folos fiindcă

în ziua aia o să mori. Înţelegi ce vreau să spun, Civil Bresinga? Fii folositor, băiete. De dragul mamei tale, dacă nu de al tău. Ce noutăţi picante ai pentru mine?

— De dragul mamei mele, pentru tine n-am nimic. Nici n-o să mai am vreodată.

Vocea lui Civil tremura de spaimă şi de înverşunare.

După cum îmi aminteam foarte bine, Laudwine nu umbla cu ocolişuri. Şi părea să fi învăţat să-şi folosească foarte bine mâna stângă. Am auzit trupul lui Civil izbindu-se de perete. O clipă mai târziu, Laudwine a adăugat:

— Şi de ce, băiete?

N-a primit niciun răspuns. M-am întrebat dacă-l omorâse pe tânăr cu o singură lovitură.

— Ridică-l, i-a poruncit cuiva.

Am auzit cum era târât un scaun pe podea, probabil pentru Civil. Laudwine a vorbit din nou după o clipă.

— Te-am întrebat ceva, băiete. De ce mă trădezi pe neaşteptate?

Vocea lui Civil era înăbuşită. Probabil fusese lovit peste gură sau în falcă.

— Nu te trădez. Nu-ţi datorez nimic.

— Nu? a râs Laudwine. Mama ta e încă în viaţă. Nu-mi eşti dator pentru asta? Tu eşti încă în viaţă. Nu mi-e ea datoare pentru asta? Nu fi prost, flăcăule. Crezi în făgăduielile mincinoase ale reginei din munţi? Crezi că vrea să ne asculte, să îmbunătăţească lucrurile pentru noi? Pfui! Vrea să ne momească, cum momeşti şobolanii cu grăunţe otrăvite. Crezi că eu sunt o ameninţare pentru voi, că aş putea pune capăt vieţilor voastre trădându-vă? Chiar aş putea. Dar numai dacă mă trădezi tu mai întâi. Acum te ţin în palmă şi te apăr. Duc tratative într-un mod mult mai rezonabil decât unii dintre Pestriţii care mă urmează. Fii recunoscător că-i ţin în frâu. Şi termină cu prostiile. Noi doi avem prea multe în comun ca să ne opunem unul altuia.

A schimbat tonul şi a întrebat prieteneşte:

— Oricum, de la ce a pornit toată povestea asta?

Civil a şuierat o învinuire pe care n-am auzit-o.

Laudwine a râs.

— Aşa deci. E femeie, băiete, şi e una de-ale noastre. Ştiu că unui flăcău îi vine greu să se gândească la propria lui mamă ca

la o femeie, dar femeie e, şi e atrăgătoare. Ar trebui s-o ia drept compliment şi ca o reîmprospătare a memoriei. A trăit prea mult departe de noi, negând ceea ce era, întovărăşindu-se cu „nobilii”, de parcă ei sau ea ar fi mai buni decât noi. Se închide cercul, Bresinga. Consideraţi-vă norocoşi fiindcă vă primim iarăşi în rândurile noastre. Fiindcă după ce vom ajunge la putere, toţi cei cu Sânge Străvechi care s-au lepădat de magia lor și le-au întors spatele fraţilor lor sau chiar i-au trădat împuţiţilor de Farseeri… vor muri cu toţii. În Arena Regelui lor, exact aşa cum a ucis Regal atât de mulţi de-ai noştri. Şi pentru ce? De ce-au pierit în arenele alea atât de mulţi dintre părinţii noştri împreună cu animalele lor? Ca să fie găsit un trădător cu Har, unul care să-l doboare pe Bastardul cu Har pentru el. A sosit şi răs-sosit timpul ca Farseerii să plătească pentru asta.

Şi, cu urechea lipită de lemnul rece, ghemuit în frigul tot mai puternic şi în întunericul tot mai gros al nopţii, mi-am recunoscut în oase un rău familiar. Trecutul Casei Farseer se reîntorcea încă o dată să ne bântuie. Pentru că Laudwine spusese adevărul. Regal mă urâse atât de mult şi se temuse de mine într-o asemenea măsură, încât se gândise că nu mă putea ucide decât cu ajutorul cuiva înzestrat cu Har. Mulţi bărbaţi şi femei muriseră torturaţi de el până când găsise unul care să vâneze Sângele Străvechi. Săgeata acelui om mă lăsase cu cicatricea dureroasă din mijlocul spatelui.

Însă faptele de care-l considerasem întotdeauna vinovat numai pe Regal erau puse acum pe seama întregii familii.

Civil a răspuns cu voce înceată, dar clară.

— Ea n-o ia drept „compliment”, ci drept insultă şi atac mârşav. M-ai silit să rămân în castelul Buckkeep, să spionez pentru tine, lăsând-o singură şi vulnerabilă. I-ai alungat de lângă ea pe toţi servitorii de încredere şi pe toţi prietenii adevăraţi pe care i-a avut vreodată. Şi acum oamenii tăi au dezonorat-o, totul în numele redobândirii moştenirii voastre de Pestriţi. Ei bine, mama n-o vrea, şi n-o vreau nici eu. Dacă asta înţelegeţi voi prin frăţia celor cu Sânge Străvechi, prefer să nu fac parte din ea.

Laudwine i-a răspuns cu voce aproape leneşă.

— Ei, băiete, tu sau eşti prost, sau nu asculţi ce-ţi spun. Răspunde-mi la o singură întrebare. Ce eşti dacă nu te numeri printre noi?

— Sunt liber, a mârâit Civil.

— Greşit. Eşti mort. Ucide-l, Padget.

Era un bluf. De asta eram sigur, dar eram sigur şi că tânărul Bresinga avea să-i ia în serios. Voiau să-l terorizeze, ca să li se supună iarăşi. Iar eu n-aveam niciun motiv convingător ca să-l apăr, indiferent dacă se mulţumeau să-l bată sau îl omorau. Poate în afară de faptul că nu era decât un băieţandru, silit de împrejurări să se supună unei voinţe străine şi încolţit. Am simţit un sloi de gheaţă în pântec şi am scrâşnit din dinţi, aşteptând ce avea să i se întâmple.

Pe urmă, năvala violentă a Meşteşugului lui Dutiful a fost cât pe ce să mă trântească în genunchi.

Găseşte-l pe Civil Bresinga. E în mare pericol. Te rog, Tom, du-te acum. Cred c-a coborât în oraş.

Prinţul îşi trimitea rugămintea care nu suferea amânare ca pe un potop. Eram vag conştient că, undeva, uimirea oprise muzica lui Thick.

Mi-am revenit şi am trimis un gând drept răspuns.

— Nu sunt departe de el. E în pericol, dar nu într-unul atât de mare cum crezi. De unde ai ştiut?

Asupra mea s-a revărsat un gând încărcat de o suferinţă cumplită strivindu-mi creierul.

Mi-a spus motanul lui. Civil mi l-a adus legat într-un sac şi m-a rugat să-l ţin în odaia mea şi să nu-l las să iasă, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta e favoarea pe care mi-o ceruse. A spus că are ceva de făcut, într-un loc unde nu poate lua motanul. Tom, nu mai sta pe gânduri. Motanul spune că pericolul e real, cât se poate de real. Îl vor ucide.

O să-l apăr, am făgăduit, apoi mi-am înălţat brusc zidurile Meşteşugului, lăsându-l pe Dutiful pe dinafară. O secundă mai târziu, alergam ocolind casa mică. E ciudat cum ajungi, cât ai clipi, să vezi lucrurile cu totul altfel. Civil stârnise confruntarea aşteptându-se să moară. O plănuise. Îşi lăsase tovarăşul de Har la Dutiful ca să salveze viaţa micii feline, căci se temuse să nu intre în luptă în ajutorul lui. Îmi ţineam sabia urâtă în mână când am deschis uşa casei cu o lovitură de umăr. Un bărbat a căzut, cu măruntaiele revărsându-i-se printre degete. Nu era înarmat şi nu mă ameninţase, îmi stătuse pur şi simplu în drum. Mi-am ridicat o stavilă în calea ecourilor durerii lui şi am dat buzna în odaie.

Mi-am dat seama dintr-o singură privire că tânărul nobil avusese dreptate. Laudwine stătea la masă, cu un pahar de vin în faţă, uitându-se cum îl strangula Padget. Care părea să-şi savureze fapta. Era destul de puternic ca să pună imediat capăt vieţii băiatului, dacă ar fi vrut s-o facă. În schimb, îl prinsese de gât din spate, săltându-l de la pământ şi lăsându-l să-şi agite picioarele în timp ce-l sugruma încetul cu încetul. Faţa lui Civil era de un roşu strălucitor şi unghiile i se înfigeau zadarnic în pielea hainei de pe braţele lui Padget. Un câine mic, o corcitură cu păr scut, nesuferită şi războinică, ţopăia în jurul lor cu veselie, muşcându-i pe Civil de picioarele care i se bălăngăneau. Scena a trezit în mine furia luptătorului şi am văzut roşu în faţa ochilor. Mi-am simţit imediat pieptul umflându-se şi mi-am auzit bătăile inimii ca pe tot atâtea tunete. Orice altceva mi-a dispărut din minte. Aveam să-i omor pe amândoi.

Când am năvălit înăuntru, Laudwine privea spectacolul sprijinindu-se destins de spătarul scaunului.

— Termină-l, i-a poruncit scurt lui Padget, fără nicio urmă de panică în glas, şi s-a ridicat în picioare trăgându-şi din teacă sabia scurtă, totul dintr-o singură mişcare lină.

Pe urmă m-a recunoscut şi s-a schimbat la faţă. Cu coada ochiului, am văzut degetele lui Padget adâncindu-se în gâtul băiatului.

Puteam să parez lovitura sabiei lui Laudwine sau să salvez viaţa lui Civil, dar nu şi una, şi alta. Masa era între tânărul nobil şi mine. După un pas în fugă, am sărit şi m-am oprit pe tăblia ei, sprijinit într-un genunchi. Mi-am avântat lama însângerată pe lângă Civil şi am împlântat-o în pieptul lui Padget. În acelaşi timp, am simţit muşcătura sabiei lui Laudwine. Mi-a pătruns în muşchii din partea stângă a spatelui, între şold şi coapse. Am ţipat şi m-am rostogolit, îndepărtându-mă de ea, şi lama mi-a sfâşiat carnea. Am contraatacat, dar lovitura mea n-a avut forţă. M-am clătinat şi am căzut de pe masă, cu piciorul drept îndoindu-se sub mine. A fost un noroc, fiindcă următoarea lovitură a lui Laudwine, ţintită sus, nu m-a nimerit. Am tras aer în piept.

— Fugi! i-am strigat lui Civil cu voce stridentă.

Când Padget îşi dusese mâinile la piept şi îi dăduse drumul, băiatul se prăvălise grămadă pe podea, de parcă n-ar fi avut oase. Era încă întins acolo, ţinându-se de gât, şi respira şuierat,

încercând cu disperare să-şi umple plămânii. Padget căzuse în genunchi, apăsându-şi degetele peste şuvoiul de sânge roşu aprins care-i izvora din piept, în timp ce micul animal cu care-şi împărţea Harul scheuna foindu-se înnebunit în jurul lui.

L-am văzut pe Laudwine deasupra mea, ocolind masa cu sabia în mâna stângă. M-am rostogolit sub tăblie, ţipând când rana a atins podeaua. Odată ajuns în partea opusă, m-am săltat în patru labe şi apoi în picioare. Masa se afla între noi, însă Laudwine era înalt şi, în mâna lui, chiar şi o sabie scurtă putea ajunge destul de departe. M-am ferit de prima lovitură a lamei aplecându-mă.

— O să te ucid, bastard trădător, mi-a făgăduit, cu o mulţumire sălbatică.

Cuvintele lui au trezit lupul din mine. Durerea nu mi-a dispărut; şi-a pierdut pur şi simplu importanţa. *Întâi omoară; rănile ţi le lingi pe urmă. Şi mârâie arătându-ţi mai bine colţii.*

— Eu n-o să te ucid, am dat de ştire, cu voce prietenoasă. O să-ţi tai şi mâna cealaltă şi-o să te las în viaţă.

Groaza care i-a licărit o clipă în ochi mi-a spus că vorbele mele îl înfricoşaseră până în măduva oaselor. Am prins masa de-o margine pe care-am săltat-o în sus, apoi am împins-o spre el. A dat înapoi şi s-a împiedicat, poate de Padget, sau poate de câinele lui care scheuna. Ar fi putut să dea drumul sabiei, să se proptească în mână, oprindu-şi căderea. Dar a continuat prosteşte s-o ţină strâns în vreme ce se prăbuşea. Am profitat şi am împins masa, astfel încât să-i prindă picioarele sub ea. Căzut pe spate peste Padget, şi-a rotit sabia spre mine, dar loviturii i-a lipsit forţa. M-am ferit şi am izbutit să evit lama şi când a făcut cale-ntoarsă, apoi am sărit pe masă şi l-am ţintuit cu ea de podea. Mi-am prins sabia cu amândouă mâinile şi i-am înfipt-o în piept. A ţipat şi am auzit urletul de luptă al calului ca pe un ecou. Sabia a alunecat şi s-a răsucit când m-am lăsat pe ea cu toată greutatea, i s-a strecurat printre coaste şi i s-a împlântat în organele vitale. Încă mai ţipa, aşa că am scos-o şi l-am înjunghiat iarăşi. De data asta în gât.

De-afară, din stradă, am auzit strigăte omeneşti, apoi ceva ca un tunet îndepărtat. Un cal necheza cu furie.

— Animalul ăsta a înnebunit! a zbierat cineva. Chemaţi Garda Oraşului!

Judecând după zgomote, mi-am dat seama că armăsarul lui

Laudwine izbea cu copitele în peretele grajdului încercând să scape şi să-i vină în ajutor. El se stingea pe podea, cu inima încă pompându-i sângele afară din gât, cu ochii încă plini de furie şi spaimă. Mintea mi s-a limpezit brusc. M-am întors spre Civil.

— N-am timp să te-ajut. Ridică şi ieşi prin spate. Fereşte-te de gardă şi întoarce-te la castel. Povesteşte-i lui Dutiful totul. Totul, ai priceput?

Băiatul se uita cu ochi mari, din care şiroiau lacrimi, dar n-aş fi putut spune dacă motivul erau spaima, şocul sau strangularea de care abia scăpase. Corcitura pipernicită a lui Padget s-a luat după mine când m-am îndreptat spre uşă. Mi-am împietrit inima, m-am răsucit şi am strivit-o cu o lovitură de picior. A scheunat subţire şi n-a mai mişcat. Oare murise şi Padget în aceeaşi clipă? Nu eram sigur. Dar când am ieşit în stradă clătinându-mă, am văzut calul de luptă al lui Laudwine zguduind grajdul care-l ţinea captiv. De cealaltă parte a străzii înguste, copiii crescătorului de capre priveau cu ochi holbaţi, îngrămădiţi în cadrul uşii deschise. Uriaşele copite potcovite ale calului furios spărseseră scândurile. Şubrezise mai tare grajdul vechi, care se înclinase, şi îi era mai greu să scape trecând prin peretele strâmb.

Însă nu era un simplu cal. Nu mai era. Cu Harul, simţeam în el ceva care mă năucea, aveam senzaţia că omul şi armăsarul împărţeau un singur trup. Am văzut animalul retrăgându-se din faţa spărturii pe care-o făcuse şi cântărind deodată situaţia cu inteligenţă omenească. Nu-i puteam lăsa timp să găsească o cale de scăpare. N-am dat nicio atenţie mulţimii de gură cască adunate şi am luat-o la fugă spre cal, scoţând strigăte nearticulate. Calul a încercat să se cabreze ca să poată lovi cu ucigătoarele sale copite din faţă, însă grajdul era scund, nu fusese construit pentru un animal atât de mare. N-a izbutit decât să-şi dezvăluie pieptul, iar eu mi-am proptit mânerul sabiei în propriul piept şi am înfipt-o într-al lui cât de adânc a fost cu putinţă.

Armăsarul a urlat şi valul de furie purtată de Har şi de ură mi-a spart zidurile şi m-a izbit. Am fost azvârlit înapoi, şi sabia mi-a rămas înţepenită în pieptul lui. S-a repezit către pereţii crăpaţi, zbierându-şi furia. Ştiam că, dacă n-ar fi fost închis în grajd ca-n cuşcă, m-ar fi ucis înainte de a muri. În cele din urmă s-a prăbuşit, cu sângele ţâşnindu-i din bot şi din nări, când a sosit

Garda Oraşului. Cu torţe pâlpâind în bătaia vântului din noaptea de iarnă şi aruncând umbre năucitoare, ce săreau peste mine ca nişte lupi jucăuşi.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat sergentul şi, după ce ne-am recunoscut unul pe altul, a mârâit: E a doua oară când faci scandal pe străzile mele. Nu-mi place.

Am încercat să mă gândesc la o explicaţie, dar piciorul drept s-a îndoit brusc sub mine. Am căzut în zăpada răscolită.

— Înăuntru sunt doi morţi! a strigat cineva.

Mi-am întors capul şi am văzut o fată în uniforma gărzii ieşind din casa lui Laudwine albă ca varul la faţă. Am clipit şi mi-am încordat vederea încercând să străpung întunericul de pe stradă. Calul lui Civil dispăruse. Fie fugise, fie băiatul izbutise să scape. Am încercat să mă mişc şi am devenit brusc conştient de umezeala fierbinte care mi se prelingea de sub coaste. Mi-am apăsat mâinile pe rană.

Sergentul s-a răstit la mine.

— Ridică-te!

— Nu pot, am izbutit să spun gâfâind. Am întins palmele, ca să-i arăt sângele de pe ele. Sunt rănit.

A scuturat din cap cu ciudă şi cu furie şi am ştiut că tânjea să-mi facă o rană în plus. Era din soiul oamenilor pentru care datoria e o problemă personală.

— Ce s-a întâmplat aici?

Am încercat să-mi trag răsuflarea şi l-am binecuvântat pe fiul crescătorului de capre, care-a ieşit în fugă, desculţ, strigând tulburat că bidiviul înnebunise, că încercase să scape din grajd lovind în pereţi cu copitele şi că apoi ieşisem eu şi-l omorâsem. Sub spatele meu, zăpada se uda şi se încălzea şi simţeam cum mi se închidea noaptea în jur, îngustându-mi vederea.

Tom?

Meşteşugul prinţului se infiltra cu frenezie prin zidurile mele năruite.

Tom, eşti rănit?

Pleacă!

Sergentul s-a aplecat asupra mea:

— Ce s-a întâmplat aici?

Nu eram în stare să mă gândesc la o minciună. Am spus adevărul.

— Calul a-nnebunit. Am fost nevoit să-l omor.

— Da, asta ştim. Dar ce s-a întâmplat cu oamenii din casă?

Tom? Eşti rănit?

Am încercat să mă folosesc de Meşteşug ca să-i răspund prinţului, dar durerea mă străbătea acum zvâcnind în valuri. M-am străduit să mă îndepărtez de ea, dar era foarte puternică şi m-a ţintuit de strada plină de zăpadă. În jurul nostru se aduna tot mai multă lume. Am privit cercetător chipurile, căutând zadarnic pe cineva care ar fi putut să mă ajute. Se holbau pur şi simplu cu toţii, cu gurile căscate şi ochii cât cepele, arătând cu degetul şi strigându-şi explicaţiile unii altora. Pe urmă am întrezărit o faţă pe care o cunoşteam. Preţ de o singură clipă, s-a aplecat, apropiindu-se de mine, şi mi s-a părut că-i desluşesc în privire o îngrijorare sinceră. Henja, servitoarea Narcescăi, mă privea încruntată. Pe urmă, când ni s-au întâlnit ochii, mi-a întors brusc spatele şi s-a pierdut în mulţime.

Spune-i lui Chade! Henja e încă aici, e în oraşul Buckkeep.

Pentru o clipă, am ştiut ce mare importanţă avea asta. Era esenţial să afle Chade. Apoi s-a revărsat durerea, alungându-mi orice altă grijă. Muream.

Opreşte. Fă să se oprească. Strici muzica.

Nefericirea lui Thick mă izbea cum izbesc valurile plaja.

— Răspunde-mi!

Minciunile dispăruseră, dispăruse şi adevărul. M-am uitat în sus, la sergent, şi am încercat să vorbesc. Şi pe urmă am prins să alunec, mă îndepărtam de ei alunecând în întuneric.

Stai de veghe, Ochi Întunecaţi! l-am implorat, dar nu mi-a răspuns nimeni, iar în preajma mea nu era niciun lup.

Capitalul XX

COTERIA

Oamenii din cele Şase Ducate au fost întotdeauna independenţi din fire. Simplul fapt că regatul rămâne împărţit în şase regiuni separate, toate loiale monarhiei Farseer, dar conduse de propria lor nobilime, vorbeşte despre acest spirit autonom. Fiecare ducat reprezintă un teritoriu anexat, de obicei cucerit într-un război. De multe ori, cuceritorul Farseer a fost destul de înţelept ca să lase o parte a nobilimii locale să diriguiască în continuare. Aşa au stat lucrurile mai ales în Farrow şi Beans. Unul dintre avantajele acestui sistem de guvernare e faptul că, în fiecare ducat, legile sunt adaptate la situaţia particulară existentă şi ţin cont de obiceiurile vechi ale locuitorilor. O ilustrare a acestei concesii făcute guvernării locale e faptul că oraşele mari şi cetăţile nu numai că îşi au propriile gărzi care menţin ordinea, dar le şi plătesc din bani obţinuţi dintr-un sistem de taxe asupra negoţului şi din amenzile plătite, ca pedeapsă, de oricine încalcă legea.

Fedwren, guvernarea celor Şase Ducate

Tom.

Tom.

Tom.

La început nu m-a deranjat. Eram într-un hău atât de adânc, încât nici marea însăşi nu putea ajunge până la mine. Totul era beznă şi, atâta timp cât stăteam nemişcat, durerea n-avea cum să mă găsească. Pe urmă cuvântul s-a furişat, încetul cu încetul, a înaintat până când mintea mea n-a mai putut nu-l ia în seamă. Era ca un ciocan, mă izbea în ţeastă cu zgomot surd.

Nu Tom, am spus iritat. *Pleacă.*

Nu Tom?

Şi interesul avid din gândul lui Dutiful m-a adus la hotarul treziei. Mi-am înălţat din reflex zidurile, apărându-mă de curiozitatea lui. O clipă mai târziu, o senzaţie din cale-afară de neplăcută mi-a secătuit în întregime voinţa şi puterea de a mă folosi de Meşteşug. Eram întins pe burtă, pe ceva care părea să fie o saltea de paie. Nu era umplută cu destul de multe ca să-şi

merite numele. Răceala pardoselii de piatră pătrundea prin ea. Aveam tot trupul ţeapăn şi rece, în afară de şale. Care mă ardeau. Când am încercat să mă mişc, durerea a fost cruntă. Am gemut slab şi am auzit paşi târşiţi.

— Te-ai trezit?

Mi-am mişcat vag mâna şi am întredeschis ochii. Chiar şi lumina slabă părea să mi-i agreseze. M-am uitat la bărbatul de deasupra mea. Scund, cu haine murdare, cu o hălăciugă de păr în jurul feţei, se holba la mine. Cu nasul şi obrajii roşii ai unui beţiv înveterat.

— Vindecătorul te-a cusut. A zis să-ţi spun să nu te mişti mai mult decât e nevoie.

Am mormăit în semn că înţelesesem, iar el a rânjit.

— Nici nu era nevoie să-ţi spun, nu?

Am mormăit din nou. Acum, când eram treaz de-a binelea, durerea se făcea simţită în totalitate. M-am întrebat care îmi era adevărata situaţie, dar aveam gura prea uscată ca să pot vorbi. Bărbatul vorbăreţ părea binevoitor; ar fi putut fi ajutorul vindecătorului?

Mi-am mişcat buzele şi, îndată ce am putut, am respirat adânc şi am murmurat:

— Apă?

— Să văd ce pot face, a răspuns.

S-a dus la uşă. Eu l-am urmărit cu privirea. Şi am observat că ferestruica uşii era zăbrelită. A strigat prin ea:

— Hei! Rănitul s-a trezit. Vrea apă!

Dacă i-a răspuns cineva, eu n-am auzit. S-a întors la mine şi s-a aşezat pe un taburet de lângă salteaua mea. Încetul cu încetul, izbuteam să văd tot mai clar ceea ce mă înconjura. Pereţi de piatră. Un ţucal într-un colţ. Paie împrăştiate pe podea. Aha. Prietenul meu îmi era tovarăş de celulă. Înainte de a izbuti să merg cu gândul mai departe, a reînceput să vorbească:

— Ei, ai omorât trei bărbaţi şi un cal, eh? Frumoasă luptă, pun prinsoare. Aş vrea s-o fi văzut. Şi eu m-am încăierat azi-noapte. Dar n-am omorât pe nimeni. M-am luat la bătaie cu un slăbănog înalt, tot numai cicatrice, parc-ar fi fost ciupit de vărsat. N-a fost vina mea. Vorbeam, poate, ceva cam prea tare, şi ştii ce mi-a spus? „Tacă-ţi fleanca! E întotdeauna cel mai bun sfat pentru unul de teapa ta, care trăncăneşte şi crede că dă explicaţii, dar încurcă rău lucrurile. Ar trebui să-şi lase prietenii să vorbească.”

Pe urmă m-a pocnit, şi l-am pocnit şi eu. Şi a venit garda şi m-a arestat, şi iată-mă aici, în acelaşi rahat ca tine.

Am izbutit să dau din cap, în semn că-i înţelesesem mesajul. Era unul dintre ciripitorii lui Chade. Chade voia să-mi ţin gura şi să aştept. M-am întrebat dacă ştia cât de grav rănit eram. M-am întrebat dacă tânărul Civil se întorsese la castel. Pe urmă mi-am dat seama că puteam primi răspunsuri. Mi-am lăsat ochii să se închidă, mi-am adunat slabele puteri şi am trimis un gând firav în afară.

Dutiful?

Tom! Eşti bine?

Meşteşugul lui mi se contura în minte tremurător, aidoma cuvintelor scrise cu cerneală pe hârtie udă. Mesajul fugea şi pălea chiar în clipa când încercam să-l pricep.

M-am străduit să-mi umplu plămânii cu aer şi să mi-adun gândurile. Durerea mă străpungea până-n măduva oaselor. Am respirat mai puţin adânc şi m-am întins spre el, şovăielnic.

Nu. Laudwine m-a înjunghiat în spate şi sunt la închisoare. I-am omorât, pe el şi pe un oarecare Padget. Şi mai e ceva, e important. Spune-i lui Chade că am văzut-o pe Henja în mulţime. E încă în oraş.

Da, ştie. L-am înştiinţat. A fost ultimul lucru pe care mi l-ai spus prin Meşteşug. De ce e important?

Nu i-am luat întrebarea în seamă. Nu ştiam răspunsul şi îmi aveam propriile întrebări, mai urgente.

Ce se petrece? De ce sunt încă aici? Civil s-a întors la voi?

Da, da, s-a întors. Acum ascultă-mă şi nu mă întrerupe. I-am simţit surescitarea şi spaima zăngănind. Meşteşugul îi răpăia în minte ca potcoavele pe bolovani. Ştiam că se temea să nu leşin din nou. Chade zice: *„Să nu spui nimic.” Născoceşte el o explicaţie pentru tot ce-ai făcut. Toată lumea vorbeşte despre asta, oraşul şi castelul zumzăie ca un stup. Dacă în Buckkeep s-a mai săvârşit vreodată o crimă triplă, de-atunci au trecut foarte mulţi ani, şi asta se simte în bârfele şi zvonurile de-acum. Te-au văzut atât de mulţi oameni omorând calul, încât o să fie imposibil să spunem că pe Laudwine şi pe oamenii lui nu i-ai ucis tu. Aşa că Chade caută acum ceva care să poată dovedi că n-a fost crimă. Nu poate veni pur şi simplu să te scoată de-acolo. Înţelegi de ce, nu?*

Înţeleg.

Nu trebuia să existe nicio legătură între Chade şi o gardă de corp care a săvârşit o crimă triplă, nicio legătură între regină şi omul care i-a ucis pe solii celor cu Sânge Străvechi, nicio legătură între prinţ şi asasinul care i-a îndeplinit porunca. Înţelegeam. Înţelesesem întotdeauna.

Nu-ţi face griji pentru mine.

Un gând trimis cu răceală.

Îmi dădeam seama că Dutiful încerca să-şi controleze spaimele, dar îşi lăsau urmele pe Meşteşugul lui. Şopteau, scăpându-i de sub pază: şi dacă până la urmă Chade nu putea născoci nimic util, şi dacă omul ăsta moare fiindcă i se infectează rana, bună Eda, i-a ucis pe toţi, bărbaţii şi calul, cine e Tom Badgerlock, cine e de fapt, cine e cel în stare să ucidă astfel. Ca să-i amuţesc temerile, mi-am închis zidurile în faţa lui. Oricum eram prea slăbit pentru Meşteşug, şi-mi spusese deja tot ce trebuia să ştiu. M-am simţit separându-mă, nu doar de Dutiful, ci de toţi. M-am încuiat în propria mea piele. Eram Tom Badgerlock, un servitor din Buckkeep, în închisoare, învinuit de asasinarea a trei bărbaţi şi de omorârea unui cal de rasă. Atâta tot.

Paznicul a venit la ferestruică, i-a cerut celuilalt prizonier să plece de lângă uşă, apoi s-a aventurat înăuntru cu o găleată şi cu un polonic. Le-a pus lângă salteaua mea. I-am privit cizmele printre genele lăsate.

— Nu pare treaz.

— Ei, pentru un minut a fost. N-a zis mare lucru, doar „apă”.

— Dacă se trezeşte din nou, să strigi. Sergentul vrea să stea de vorbă cu el.

— Sigur, o s-o fac. Dar nevastă-mea încă n-a venit să-mi plătească amenda? Aţi trimis un băiat să-i dea de veste, nu?

— Ţi-am spus c-am trimis. Ieri. Dacă vine cu banii, poţi pleca.

— E rost să primesc ceva de mâncare?

— Ai primit deja. Aici nu e han.

Paznicul a plecat trântind uşa în urma lui. Am auzit cum erau trase mai multe zăvoare. Prietenul meu s-a dus la ferestruică şi l-a urmărit din priviri în timp ce se îndepărta. Pe urmă s-a întors lângă mine.

— Crezi că poţi să bei?

N-am răspuns, dar am izbutit să-mi salt, tremurând, capul de pe saltea. Mi-a ţinut polonicul plin ochi lângă buze şi am sorbit

cu grijă o gură. Era răbdător, stătea ghemuit, ţinând polonicul nemişcat, ca să pot bea. A durat mult. Nu-mi dădusem niciodată seama că trebuia să-mi folosesc muşchii spatelui ca să trag apă printre buze sau ca să-mi ţin capul ridicat. După o vreme, mi-am lăsat capul să cadă la loc, iar el a luat apa. Stătea întins, gâfâind uşor. Întunericul a început să-mi îngusteze vederea, apoi s-a retras încet.

— E noapte?

— În locurile astea e mereu noapte, mi-a răspuns, morocănos, şi, pentru o clipă, l-am întrezărit ceea ce era cu adevărat, un om care-şi petrecuse prea multă vreme în asemenea situaţii.

M-am întrebat de când era în slujba lui Chade, apoi m-am îndoit că ştia cine-l plătea în realitate pentru aşa ceva. Şi-a tras taburetul mai aproape şi mi-a vorbit încet.

— E după-amiază. Eşti aici de două zile. Când m-au adus pe mine, te îngrijea vindecătorul. Am crezut că atunci erai treaz. Nu-ţi aduci aminte?

— Nu.

Poate aş fi izbutit dacă încercam, dar am fost dintr-odată sigur că nu voiam să-mi amintesc. Două zile. Pentru o clipă, mi-a stat inima. Dacă ar fi putut să mă scoată repede de-acolo, Chade ar fi făcut-o până atunci. Cele două zile deja trecute însemnau că mă puteam aştepta să mai rămân o vreme în închisoare. Împunsătura bruscă a durerii mi-a rupt firul gândurilor. Am încercat să mi le adun din nou.

— N-a venit nimeni să mă vadă, nici nu s-a oferit nimeni să-mi plătească amenda?

S-a holbat la mine.

— Amendă? Omule, ai omorât trei bărbaţi. După aşa ceva nu scapi cu o amendă.

Pe urmă şi-a îmblânzit brusc vocea. Începusem să pricep că mi-aş fi putut sfârşi zilele în laţul unei spânzurători când a adăugat:

— După ce a terminat vindecătorul cu tine, a venit un bărbat. Un mare lord, cu haine frumoase, din ţări străine. Erai leşinat, aşa că nu l-au lăsat să între. A vrut să ştie ce se întâmplase cu punga lui pe care-o aveai asupra ta. Cei din gardă i-au răspuns că n-au idee. Atunci s-a înfuriat de-a binelea şi le-a cerut să aibă mare grijă ce spun, fiindcă, dacă obiectul care-i aparţine n-o să fie înapoiat intact, o să ia măsuri severe. A zis c-aveai la tine o

pungă mică, roşie, pe care e brodată o pasăre, un, ăăă, fazan. N-a zis ce e în pungă, doar că înăuntru se află ceva valoros, care e al lui şi pe care îl vrea înapoi.

— Lordul Auriu? am întrebat încet.

— Da, ăsta e numele.

N-aveam habar despre ce vorbise bufonul.

— Nu-mi amintesc de pungă, am spus.

Durerea urca în mine, înghiţindu-mă ca un val. Am vrut să-mi păstrez gândurile limpezi, dar n-am izbutit. Mi-am alungat frica şi am descoperit că sub ea se ascundea furia. Nu meritam aşa ceva. De ce mă lăsau acolo? Aveam să mor în locul ăla.

Îl simţeam pe Dutiful bâjbâind la marginea minţii mele.

— Sunt atât de obosit… am spus rostind cu glas tare ceea ce voisem să trimit prin Meşteşug.

Rana mă durea zvâcnindu-mi în josul piciorului ca un bubuit surd, îmi tortura şoldul şi genunchiul. Braţul drept îmi era lipsit de vlagă. Am închis ochii şi m-am concentrat, încercând să ajung la prinţ. În schimb, m-am scufundat în întuneric.

Următoarele câteva zile s-au scurs ca o înşiruire de imagini întrezărite la lumina fulgerului pe vreme de furtună. Puţinele amintiri care mi-au rămas sunt sărace şi bine întipărite, dar prea scurte ca să poată avea vreun înţeles. Un bărbat care bănuiesc că era vindecător îmi privea sângele adunat într-un vas şi spunea că e prea închis la culoare. În faţa gratiilor uşii, tovarăşul meu de celulă i se plângea cuiva, spunând cu amărăciune în glas că duhoarea era de-ajuns ca să sufoce un ţap. Eu mă uitam la un desen vechi, închipuit de paiele de pe podea, şi-l ascultam pe Hap strigându-i cuiva obscenităţi. Îmi doream cu disperare să înceteze, temându-mă că altminteri aveau să-l înjunghie şi pe el. Să fiu conştient însemna să-mi fie frică. Să fiu bolnav, rănit, înspăimântat. Şi singur. Mă lăsaseră să mor acolo singur, ca să nu-i stânjenesc cumva. Somnul îmi aducea vechile coşmaruri ale lui Ochi întunecaţi, cu o cuşcă împuţită şi un stăpân care-l bătea.

Meşteşugul e o magie pentru care ai nevoie de forţă fizică, de o minte limpede şi de o voinţă puternică. Mie-mi lipseau toate. Valurile de gânduri trimise de Dutiful se izbeau de mine şi treceau prin mine, nelăsând în urmă nici măcar resturi clare. Nu ştiam decât că încerca să ajungă la mine şi îmi doream din toată inima să înceteze. Voiam linişte şi nemişcare, ca să mă pot

ascunde de durere. Uneori o simţeam şi pe Nettle. Mă îndoiam că ea îşi dădea seama că mă atingea.

Şi între aceste întrezăriri ale lumii reale şi somnul bântuit de coşmaruri trăiam o altă viaţă. Dealurile rotunjite aveau pante line, albite de zăpadă, sub un cer cenuşiu. Nu erau nici copaci, nici tufişuri, nici măcar colţi de stâncă. Numai zăpada, vâjâitul vântului şi un amurg nesfârşit. Întinderea albă nu era întreruptă decât de urmele lui Ochi întunecaţi, care trecuse pe-acolo înaintea mea. Mă lăsam călăuzit de ele cu încăpăţânare. Aveam să-l găsesc, aveam să ajung alături de el. Nu putea fi cu mult înaintea mea. La un moment dat, am auzit, în locul vântului, urletele unor lupi din depărtare şi m-am străduit să mă grăbesc. Efortul m-a trezit în frigul duhnitor din celulă. Mă mişcasem, şi din rană mi se prelingea ceva cald, urât mirositor. Am închis din nou ochii şi am căutat pacea dealurilor înzăpezite.

Aveau să treacă săptămâni înainte de a fi în stare să pun totul cap la cap. Punga dispărută a Lordului Auriu, plină cu pietre preţioase neprelucrate, a fost găsită în casa lui Laudwine. Dar nu sub numele ăsta era cunoscut în oraş. Starling avusese dreptate. Vecinii lui îl ştiau drept Keppler. Un martor a povestit că văzuse un bărbat, care, descris de el, semăna cu mine, intrând în casa lui Keppler pe urmele altuia, din a cărui descriere putea fi recunoscut Padget. Era clar că, în timp ce duceam nestematele stăpânului meu la un şlefuitor, fusesem jefuit. Îi urmărisem pe hoţi, ei săriseră la bătaie şi eu îi ucisesem pe toţi, fiind rănit în lupta cu ei. Pe urmă dădusem dovadă de eroism omorând calul nebun înainte să scape din grajd şi să vatăme trecătorii. Am crescut în ochii tuturor, preschimbându-mă dintr-un asasin învinuit de o triplă crimă într-un servitor loial, gata să apere avutul stăpânului său cu preţul vieţii. Pentru că nimeni nu şi-a ridicat glasul ca să nege toate acestea sau măcar ca să ceară trupurile neînsufleţite ale lui „Keppler” şi Padget, povestea născocită a fost recunoscută în oraş drept adevăr. Vecinii crescătorului de capre au început aproape imediat să spună că li se păruse întotdeauna că acel Keppler avea mulţi oaspeţi care veneau şi plecau la ore neobişnuite.

Aşa se face că Lordului Auriu i-a fost îngăduit să ia ce mai rămăsese din mine. A trimis doi servitori să mă aducă acasă. Duhnitor şi pe jumătate leşinat, am fost pus pe o targă, ca să fiu hurducat prin frig pe drumul către castel. Nu-i cunoşteam pe cei

însărcinaţi să mă care şi nici ei nu s-au sinchisit prea mult de mine. Le-am simţit fiecare pas şi aş fi plâns dacă aş fi avut putere. Durerea era atât de cumplită, încât mă tot trezea smulgându-mă din leşin. Zdrahonii m-au cărat în susul dealului cu greutate, spunând că aerul proaspăt şi rece era un noroc, fiindcă făcea duhoarea puroiului din rana mea mai uşor de suportat. M-au adus la uşa Lordului Auriu. Apăsându-şi o batistă parfumată peste gură şi peste nări, acesta le-a poruncit să mă aşeze în patul meu. Pe urmă i-a plătit cu generozitate şi le-a mulţumit că mă aduseseră să mor acasă. În întunericul din odaia mea fără ferestre, am închis ochii, dorindu-mi să nu fac nimic mai mult.

În minte mi s-au învârtejit frânturi de discuţii, ca nişte frunze în cădere. Mi s-au scurs în cap şi mi l-au umplut, aşa cum umple mobila altcuiva o încăpere care ţi-a fost cândva familiară. Nu puteam să mă desprind de ele. Ceva mă ţintuia acolo, la fel de ferm ca mâna care o strângea pe a mea.

— … nu-l putem muta din nou, n-ar fi cu putinţă nici măcar dacă pe scările alea ar încăpea o targă. Trebuie s-o facem aici.

— Nu ştiu cum. Nu ştiu cum. Nu ştiu cum! se auzea vocea lui Dutiful. Pe Eda şi El, Chade, nu sunt încăpăţânat. Crezi că nu l-aş salva dacă aş fi în stare? Dar habar n-am cum; nici măcar nu sunt sigur c-am înţeles ce vrei de la mine.

Acum pute mai urât decât rahatul de câine.

Thick se plictisise şi-şi dorea să se afle în altă parte.

Chade i-a explicat răbdător încă o dată.

— Nu contează că nu ştii cum s-o faci. O să moară dacă stăm cu mâinile-n sân. Dacă încerci şi încercarea ta îl ucide, măcar o să scape mai repede de ceea ce îndură acum. Vreau să te uiţi cu atenţie la desenele astea. Le-am făcut eu cu ani în urmă. Din ele afli cum arată organele când sunt nevătămate…

M-am prăbuşit, îndepărtându-mă de ei. Am stat o vreme în binecuvântatul întuneric. Tocmai când ajunsesem la dealurile rotunjite de zăpadă, m-au tras înapoi. Mâinile lor erau pe mine. Îmi tăiau hainele. Cineva a icnit îngreţoşat, Chade, respirând scurt, le-a cerut să iasă din odaie până când avea să-i cheme înapoi. Pe urmă, cârpe aspre, apă şi rece, şi fierbinte, pe rana mea şi, lângă mine, o femeie spunând cu amărăciune:

— Nu e nimic de făcut cu puroiul ăsta. Nu-l putem lăsa să se stângă în pace?

— Nu!

Am crezut că era vocea regelui Shrewd. Pe urmă am ştiut că nu putea fi. Trebuia să fie Chade, cu glasul semănându-i cu al fratelui său.

— Adu-l pe prinţ înapoi. E timpul.

Pe urmă am simţit mâinile reci ale lui Dutiful pe carnea mea fierbinte, de o parte şi de alta a rănii.

— Intră cu Meşteşugul în trupul lui, i-a spus Chade. Pătrunde cu Meşteşugul în el, vezi ce e vătămat şi repară.

— Nu ştiu cum, a repetat Dutiful, dar l-am simţit încercând.

Mintea i se izbea de a mea ca un fluture de noapte de sticla lămpii. Încerca să ajungă la gândurile mele, nu la trupul meu. L-am împins uşor. Şi asta a fost o greşeală.

Pentru o clipă, minţile ni s-au atins şi ni s-au legat.

Nu, i-am spus. *Nu. Lasă-mă-n pace.*

Şi-a retras mâinile.

— Nu vrea s-o facem, a dat de ştire nesigur.

— Puţin îmi pasă! Chade se înfuriase. Nu-i e îngăduit să moară. Eu nu-i dau voie. Cuvintele i s-au auzit deodată mai tare, strigate în urechea mea. Fitz, mă auzi? Mă auzi, băiete? Nu te las să mori, aşa că ai face bine să lupţi alături de noi. Nu-ţi mai plânge de milă, zbate-te pentru viaţa ta.

— Fitz?

În vocea lui Dutiful era uimire şi groază.

S-a deschis un abis de tăcere. Pe urmă Chade s-a grăbit să explice.

— S-a născut bastard ca mine. E o glumă veche de-a noastră: cuvântul nu e usturător, decât atunci când vine de la cineva căruia nu i se potriveşte.

Slăbuţ, Chade, slăbuţ, aş fi vrut să-i spun, şi Dutiful te cunoaşte prea bine ca să-l păcăleşti cu asta.

Cineva mi-a îndepărtat cu o mângâiere părul de pe frunte şi m-a luat de mână. M-am gândit că era bufonul. Am vrut să-mi strâng degetele în jurul palmei lui prelungi, ca să-i dau cumva de înţeles că, dacă aş fi putut, i-aş fi cerut iertare. Şi în gând mi-au venit brusc toţi cei de la care nu-mi luasem rămas bun: Hap, Kettricken, Burrich şi Molly. Avusesem întotdeauna de gând să fac pace cu toată lumea înainte de a muri.

— Patience, mama, am spus, dar nu m-a auzit nimeni.

Poate nici nu rostisem cuvintele cu glas tare.

— Arată-mi desenul, a cerut Lordul Auriu.

A dat drumul mâinii mele şi am ajuns brusc în întuneric. Am căzut şi am tot căzut, până am murit. De pe moliciunea de pernă a unei culmi de deal înzăpezite am zărit tărâmul verii. O licărire cenuşie mergea prin iarba înaltă.

— Ochi întunecaţi! am strigat.

S-a întors spre mine şi m-a privit. Şi-a arătat colţii într-un mârâit, avertizându-mă să rămân pe loc. Am încercat să înaintez, dar am fost tras din nou la suprafaţă. M-am zvârcolit neajutorat, ca peştele în undiţă, dar trupul nu mi s-a clintit.

— ... făcut-o mai înainte, spunea bufonul. Sau, cel puţin, a fost ceva asemănător. Eram acolo când a folosit Meşteşugul ca să-şi lecuiască lupul. Şi, cu ani în urmă, am studiat modul în care stă pus laolaltă corpul unui om. Eu însumi nu stăpânesc Meşteşugul, dar îl cunosc pe Fi... Tom. Dacă te poţi sluji de Meşteşug prin mine, ţi-o îngădui.

Tonul bufonului era insistent.

— Trebuie să merg la privată.

— Atunci du-te, Thick, dar întoarce-te imediat. M-ai înţeles? Vino înapoi de îndată ce termini. Simţeam iritarea din glasul lui Chade. Şi nesiguranţa. Ei bine, ce-ar putea fi rău în asta? Dă-i drumul. Încearcă.

Pe urmă l-am simţit pe bufon atingându-mi spatele. Dacă mâinile lui Dutiful fuseseră reci pe pielea mea încinsă de febră, degetele bufonului erau ţurţuri. Mă cercetau cu vârfurile lor de gheaţă. Veşnicia s-a oprit în aşteptarea acelei atingeri temute şi dorite în acelaşi timp.

Cu multă vreme în urmă, bufonul mă însoţise în Munţi, în căutarea lui Verity. Când mă ajutase să-l îngrijesc pe regele nostru istovit, îşi atinsese fără să vrea degetele de mâinile lui argintate de Meşteşug. Acea manifestare fizică a magiei pure a Meşteşugului scânteiase ca argintul viu. Atingerea ei îl zgâlţâise pe bufon şi îl însemnase pentru totdeauna. Magia argintată pălise cu timpul, dar o parte din ea îi rămăsese pe vârfurile degetelor şi îl văzusem folosind-o când cioplea lemnul. Îi îngăduia să cunoască, în amănunt, tot ce atingea, indiferent dacă era lemn, plantă sau animal. Sau eu. Odată, de mult, îşi pusese vârfurile degetelor pe încheietura mâinii mele. Mănuşile Lordului Auriu îi acopereau degetele cunoscătoare de Meşteşug, ferindu-le de orice atingere întâmplătoare. Însă mâinile care

stăteau pe pielea spatelui meu erau dezgolite.

Am ştiut imediat că degetele lui învelite în Meşteşug au ajuns pe pielea mea. Le-am simţit atingerile pătrunzând în mine ca tot atâtea cuţite mici şi reci, mai tăioase decât sabia care-mi răscolise măruntaiele. Nu era nici durere, nici plăcere; era o legătură, pură şi simplă, ca şi cum am fi împărţit aceeaşi piele. Zăceam neclintit, lăsându-le să mă cutreiere, neavând destulă putere nici ca să tremur şi rugându-mă să nu treacă mai departe. Dar nu era nevoie să mă tem. Am simţit în atingerea aceea onoarea bufonului, ca pe o armură între noi. Nu-mi cerceta decât corpul, nu şi inima şi mintea. Şi am ştiut, cu un înfiorător sentiment de vinovăţie, cât de tare îmi nedreptăţisem prietenul cu învinuirile mele. Nu mi-ar fi cerut niciodată nimic pe care să nu i-l fi oferit eu mai întâi. L-am auzit vorbind, cu Meşteşugul trimiţând ecourile cuvintelor în mine chiar în clipa când îmi pătrundeau în urechi.

Văd vătămările, Chade. Muşchii sunt ca nişte corzi încordate plesnite, care trag de ele însele. Şi, acolo unde l-a tăiat lama, din propriile lui viscere se prelinge putreziciune şi otravă. Sângele i le poartă prin trup. Răul nu e doar în rană. Îi licăreşte pretutindeni, aşa cum se răspândeşte vopseaua în apă, sau putregaiul în scoarţa unui copac. L-a copleşit, Chade. Beleaua nu e doar aici, unde a pătruns lama, ci şi în alte părţi, unde corpul lui încearcă să îndrepte lucrurile şi, în schimb, e nimicit de otravă.

— Poţi reface ce e vătămat? Îi poţi lecui trupul?

Vocea lui Chade mi s-a părut slabă, înăbuşită, dar poate numai fiindcă gândurile bufonului răsunaseră ca nişte bubuituri de tunet.

— Nu. Văd răul, dar nu e de ajuns să-l văd ca să-l pot îndrepta. Nu e o bucată de lemn, aşa că nu-l pot ciopli pur şi simplu, ca să îndepărtez putreziciunea, lăsând doar ce e sănătos.

Bufonul a amuţit, dar, în tăcerea aceea, am simţit lupta care se dădea în el. A vorbit cu disperare în glas.

— N-am izbutit să-l salvăm. Moare.

— Nu, o, nu! Nu băiatul meu, nu Fitz al meu. Vă rog, nu.

Mâinile bătrânului s-au aşezat pe mine, uşoare ca nişte frunze.

Ştiam cu câtă ardoare îşi dorea să mă vindece. Pe urmă

mâinile lui au părut să mi se afunde în carne şi căldura atingerii mi-a curs prin vene, arzătoare ca alcoolul. Cineva a scos un icnet şi apoi am simţit, l-am simţit pe bufon unindu-şi mintea cu a lui. S-au legat în mine. Într-o lucrătură şubredă, cu toată strădania meşteşugului lor.

— *Dutiful! Ia-mă de mână! Împrumută-mi forţa!* a strigat bătrânul cu voce spartă.

Prinţul li s-a alăturat. Asta a distrus totul. Lumina a răbufnit, devenind beznă.

— Aduceţi-l pe Thick! a zbierat cineva.

N-avea importanţă. M-am prăbuşit vreme îndelungată, micşorându-mă din ce în ce mai mult. Am auzit urletul lupilor. Din ce în ce mai puternic.

Pe urmă am devenit conştient de lumină. Nu era fierbinte, doar cumplit de pătrunzătoare. Am căzut în ea şi am devenit ea.

Părea să izvorască din adâncul ochilor mei. N-aveam cum s-o evit. Pârjolea, dar nu lumina. Nu vedeam nimic. Era insuportabil de strălucitoare, iar strălucirea i-a crescut brusc. Am ţipat, şi întregul trup mi-a urlat cu forţa lumii care se năpustea în mine. Eram braţ frânt îndreptat dintr-o zvâcnire, fluviu scăpat de stăvilare, păr încâlcit pieptănat cu brutalitate. Vindecarea mă străbătea sfâşiindu-mă. Leacul era mai rău decât boala. Mi s-a oprit inima. S-au auzit ţipete de groază. Pe urmă, cu o bufnitură, inima a reînceput să-mi bată. Aerul mi-a pârjolit plămânii.

Am ajuns brusc într-o stare de luciditate dezlănţuită, vedeam totul, ştiam totul, simţeam totul. Ceilalţi erau un cerc în jurul meu. Degetele înzestrate cu Meşteşug ale bufonului îmi apăsau spatele. Chade îl strângea de mâna liberă şi cu cealaltă mână o ţinea pe a lui Dutiful. Degetele prinţului erau încleştate de încheietura dolofană a mâinii lui Thick, care stătea locului nepăsător, neclintit şi totuşi vuind ca un foc sub cerul liber. Ochii lui Chade erau larg deschişi, arătându-şi tot albul, şi un rânjet de încântare îi dezgolea dinţii încleştaţi. Faţa lui Dutiful era albă de spaimă şi-şi ţinea ochii strâns închişi. Iar bufonul, bufonul era aur lucitor şi bucurie şi zbor de dragoni cu scânteieri de nestemate sub cer de un albastru imaculat. Şi el a ţipat brusc, ascuţit ca o femeie:

— Încetaţi! încetaţi! încetaţi! E prea mult, am mers prea departe!

Mi-au dat drumul. Şi am mers mai departe fără ei. Nu mă

puteam opri. Goneam ca viitura prăvălită în josul unei râpe, curăţând toate gunoaiele din calea ei cu copaci vii, smulşi de pe margini. Vindecare? Nu era o vindecare. Vindecarea e blândeţe, refacere încetul cu încetul. Am ştiut, dintr-odată, că vindecarea nu e ceva pe care i-l făcea un om altuia. E ceea ce face trupul pentru sine însuşi, dacă i se oferă timp şi hrană. Eu eram ca un om care-şi dădea foc picioarelor ca să-şi încălzească mâinile. Corpul meu îşi desprindea carnea putrezită şi îşi lepăda fluidele otrăvitoare. Însă dintr-o construcţie nu poţi lua nimic fără să-l înlocuieşti, şi cărămizile trebuie să vină de undeva. Fura prin urmare din el însuşi, iar eu îl simţeam făcând-o, dar nu-l puteam opri. Aşa că eram întregit, dar plăteam cu forţa întregului. Ca atunci când înalţi un zid cu mortar prea puţin, puterea era sacrificată ca să te poţi lipsi de o parte din materiale. Când am fost gata şi, cu un bubuit de tunet, lumea mi s-a liniştit în jur, zăceam privind în sus, la ceilalţi, dintr-o baltă de mizerie şi de otravă lepădată din trupul meu şi n-aveam putere destulă nici măcar ca să clipesc.

Şi ei se uitau la mine, cei patru care-mi reconstruiseră trupul. Bătrânul, Lordul Auriu, prinţul şi idiotul mă fixau cu ochi holbaţi şi, în privirile lor, uimirea se contopea cu spaima, iar mulţumirea rivaliza cu regretul. Aşa s-a format Coteria lui Dutiful, şi nu-mi puteam imagina un mod mai nepotrivit de a lega cinci oameni între ei. De la coteria de schilozi a lui Crossfire nu mai existase o asemenea adunătură jalnică de oameni în stare să folosească Meşteşugul. Bufonul nu-l stăpânea de fapt, nu avea decât umbrele argintii de pe vârfurile degetelor şi firul subţire al înţelegerii Meşteşugului, care ne legase unul de altul atât de multă vreme. Thick mustea de această magie, dar n-avea nici cunoştinţe despre ea, nici ambiţia de a le dobândi, ca s-o poată întrebuinţa cu cât mai mult folos. Eu aveam Meşteşugul, dar, ca de obicei, scădea şi apoi izvora pe neaşteptate, nu era constant, nu fusesem instruit aşa cum s-ar fi cuvenit. Iar Chade, zeii să ne aibă pe toţi în paza lor, îşi descoperise talentul în amurgul vieţii. Îl folosea cum agită un băieţel o sabie de lemn, fără să ştie ce putea face de fapt un tăiş ascuţit. Avea cunoştinţe şi ambiţia îl potopea, dar îi lipsea acea înţelegere înnăscută de care se bucura Thick. Numai la prinţul nostru Meşteşugul era o contopire echilibrată a cunoaşterii cu ambiţia, dar Harul i-l impurifica. Mi-am contemplat lucrarea înfăptuită prin simplul

fapt că mă aflasem în pragul morţii şi mi-am pierdut curajul. Ce mai Catalizator eram! O coterie ar fi trebuit să fie în stare să-i împrumute puterea sa monarhului Farseer la vreme de restrişte. A noastră nu era bună de nimic fără el. Şi ar fi trebuit construită pe temelia unei camaraderii între oameni care se aleseseră unii pe alţii. Însă era ca întâlnirea întâmplătoare a unor călători într-o tavernă.

Probabil că supărarea mi se vedea în privire, pentru că bătrânul asasin a îngenuncheat lângă patul meu şi mi-a luat mâna într-a lui.

— E totul bine, băiatule, mi-a spus pe un ton liniştitor. O să trăieşti.

Ştiam că o spunea cu toată sinceritatea. Am închis ochii ca să mai văd bucuria nebună care-i lumina chipul.

Am dormit patru zile şi patru nopţi. În vreme ce-mi spălau trupul istovit şi-mi puneau haine noi. Mi-au povestit, mai târziu, că în zilele acelea am băut supă şi vin şi am mâncat terci. Cineva a avut grijă să fiu mereu curat. Nu-mi aduc aminte, dar asta mă bucură. Poate că am băut în somn. Mi s-a povestit că Starling a venit de mai multe ori să vadă cum mă simţeam şi că Wim mi-a adus o licoare dătătoare de puteri, preparată după reţeta bunicii sale. Dar nici ei, nici lui nu li s-a îngăduit să între în odaia mea. Nimic din toate astea nu mi-a rămas în minte, o mărturisesc cu ruşine. Însă am chemat amintiri pe care nu ştiusem că le am. Alergam cu o haită de lupi, urmărind-o pe dealuri. Mă uitam cum îşi duceau viaţa şi-mi doream să le fiu alături. Dar cineva, sau un soi de fir, trăgea întotdeauna de mine, reamintindu-mi că trebuia să mă întorc.

Totuşi ceva ţin minte foarte bine. O femeie mi-a cuprins umerii cu braţul, m-a săltat şi mi-a ţinut la buze o cană cu lapte cald. Numai că laptele cald nu-mi plăcuse niciodată şi am încercat să întorc capul, însă ea era hotărâtă. Îl beam sau mă înecam, şi cea mai mare parte mi s-a scurs pe gât. Abia după ce m-a aşezat din nou pe perne mi-am dat seama că acea putere a voinţei îi aparţinea reginei mele. Am întredeschis ochii.

— Iertare, am murmurat, în timp ce-mi ştergea laptele vărsat pe barba ţepoasă şi pe cămaşa de noapte.

Mi-a zâmbit şi am văzut în ochii ei uşurare.

— E prima oară când ai destulă putere ca să-mi faci greutăţi. Să fie semn că te refaci şi că vei fi iarăşi cel dinainte?

A pus întrebarea tachinându-mă, dar, dincolo de asta, simţeam din freamătul fiecărui cuvânt că-şi îngăduia în sfârşit să se destindă. A lăsat cârpa deoparte şi mi-a prins mâinile într-ale ei. Oasele mi s-au frecat unele de altele în strângerea ei blândă; carnea mi se topise, lăsându-mi mâinile ca nişte gheare. Nu suportam să le privesc, şi la fel de greu suportam tandreţea din ochii albaştri ai reginei. M-am uitat pe lângă ea şi m-am încruntat când n-am recunoscut locul. Ea mi-a urmărit privirea.

— Eu am făcut schimbările, mi-a spus. Nu puteam să mă împac cu gândul că zăceai în celula asta, aşa cum arăta.

Pe podea fusese aşternut un covor gros, ţesut în Regatul Munţilor. Eu eram întins pe o canapea joasă, iar regina mea exaltată stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă pufoasă aşezată alături, pe podea. Într-un colţ, o etajeră spiralată susţinea câteva şiruri de lumânări aromate groase, care luminau încăperea, încălzind-o deopotrivă. Pe un scrin cu partea din faţă sculptată se lăfăiau o cană graţioasă şi un lighean. Sub urcior am zărit marginea unui şervet dantelat. Pe măsuţa scundă de lângă pat erau cana goală şi un castron cu bucăţi de pâine înmuiate în supă. Mirosul pe care-l răspândea mi-a trezit foamea. Kettricken a văzut probabil încotro mi se îndrepta privirea, fiindcă a luat imediat castronul şi a ridicat din el o lingură plină.

— Cred că pot să mănânc singur, m-am grăbit să spun.

Am încercat să mă salt în capul oaselor şi m-am făcut de râs fiindcă am avut nevoie de ajutorul ei. În timp ce mă ridica, am zărit tapiseria de pe peretele din faţa mea. Fusese spălată şi reparată de curând, dar un rege Wiston la fel de alungit ca întotdeauna purta tratative cu Străbunii uitându-se în jos, la mine. Probabil că şocul mi s-a citit pe faţă, pentru că regina a zâmbit.

— Chade a spus c-o să fii uimit şi încântat. Mie tapiseria mi se pare fioroasă, dar el mi-a povestit că pe vremuri era una dintre preferatele tale.

Ocupa un perete întreg. Ca şi în timpurile când atârna în camera mea de copil, vedeam în ea o imagine de coşmar. Iar bătrânul o ştia foarte bine. Deşi eram atât de slăbit, farsa lui grosolană mi-a adus un zâmbet pe buze. Totuşi am protestat:

— Dar odaia trebuia să rămână locuinţa umilă a unui servitor. E mică şi n-are ferestre, dar altminteri ai decorat-o ca pentru un

prinţ.

Ea a oftat.

— M-a mustrat şi Chade, dar am refuzat să-mi plec urechea la vorbele lui. E destul de rău că, bolnav fiind, trebuie să stai într-o încăpere atât de mică şi de întunecoasă. N-am vrut să fie, pe deasupra, şi sărăcăcioasă, şi rece.

— Însă camera ta e simplă şi cu mobilă puţină, în stilul Regatului Munţilor. Eu nu…

— Cât o să te simţi destul de bine ca să primeşti vizitatori, o să poţi scoate totul de-aici, dacă asta o să vrei. Însă deocamdată vreau să ai parte de confort. În stilul celor Şase Ducate. A oftat şi a adăugat cu mai puţină asprime: Ca de obicei, ne-am folosit de o minciună ca să explicăm totul. Lordul Auriu răsplăteşte loialitatea servitorului său. Suportă aşadar.

Tonul ei nu admitea replică. M-a proptit între perne şi am mâncat pâinea îmbibată cu supă. Aş fi putut mânca mai mult, dar Kettricken a luat castronul gol şi mi-a spus că era bine să mă refac fără să grăbesc lucrurile. Şi apoi m-am simţit deodată stors de puteri. M-am întins, copleşit de slăbiciune şi mirându-mă că nu exista nicio durere. Şi mi-am dat brusc seama că stăteam pe spate. Probabil că m-am schimbat la faţă, pentru că Kettricken m-a întrebat, îngrijorată, ce se întâmplase.

M-am întors pe-o parte şi mi-am dus cu prudenţă mâna la şale.

— Nu simt nicio durere, i-am spus.

Şi nu exista niciun bandaj.

Mi-am pipăit carnea netedă, apoi vertebrele şi coastele ieşite în afară, ca ale unui câine mort de foame. Am început să tremur, cu dinţii clănţănindu-mi. Kettricken m-a înfăşurat mai strâns în pături.

— Rana a dispărut cu desăvârşire, am spus năucit.

— Da. Rana s-a închis. Lovitura de sabie n-a lăsat nicio urmă. E unul dintre motivele pentru care n-am îngăduit nimănui să te viziteze. Asta i-ar fi uimit cu siguranţă şi s-ar fi întrebat şi de ce eşti slab şi istovit, ca după multe săptămâni de boală.

S-a întrerupt şi am crezut că avea de gând să-mi mai dea explicaţii, dar n-a făcut-o. Mi-a zâmbit cu tandreţe.

— Acum nu-ţi mai face niciun fel de griji. Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu să te zbuciumi. Dormi şi mănâncă şi-o să te pui în curând pe picioare.

Regina mea m-a mângâiat pe obrazul neras şi mi-a netezit părul, eliberându-mi fruntea.

În minte mi s-au îngrămădit brusc o mie de întrebări.

— Hap ştie că mă simt bine? A venit să mă vadă? E îngrijorat?

— Sst. Încă nu te simţi bine, nu încă. A venit aici, dar ne-am gândit că e mai bine să nu-l lăsăm să te vadă. Lordul Auriu a stat de vorbă cu el, l-a asigurat c-o să te faci sănătos şi că eşti îngrijit cel mai bine cu putinţă. I-a spus cât de recunoscător îi e lui Tom Badgerlock fiindcă s-a străduit să-i apere comoara plătind atât de scump şi l-a făcut pe băiat să-i promită că-i va da lui de ştire dacă va avea nevoie de ceva în timpul refacerii tale. Şi o femeie pe nume Jinna a venit să te vadă, dar nici pe ea n-am lăsat-o să între.

Mi-am dat seama că luaseră o hotărâre înţeleaptă. Înfăţişarea mea i-ar fi uluit pe Hap şi pe Jinna deopotrivă, şi am sperat că băiatul meu nu fusese mai neliniştit decât trebuia. Apoi, ca şi cum s-ar fi deschis o poartă, toate celelalte întrebări mi-au năvălit în minte.

— Au mai fost şi alţi Pestriţi în afară de Laudwine şi Padget? Şi Henja. Am văzut-o pe Henja acolo şi nu cred c-a fost o coincidenţă. Şi am impresia că mama lui Civil trăia sub o ameninţare. Chade ar trebui să trimită pe cineva s-o ajute. Şi încă mai există un spion, cel care l-a dus pe Thick la Laudwine, Chade trebuie să…

— Tu trebuie să te odihneşti, m-a întrerupt ea, cu hotărâre. Se ocupă alţii de toate astea, chiar acum.

S-a ridicat cu o mişcare lină. N-a avut nevoie decât de doi paşi ca să traverseze odaia mea minusculă. A suflat în toate lumânările, în afară de una, pe care a scos-o din sfeşnic. Şi mi-am dat seama că regina mea purta o cămaşă de noapte şi un capot. Părul îi atârna pe spate, împletit într-o coadă groasă, aurie.

— E noapte, am spus prosteşte.

— E noapte, e foarte târziu. Acum culcă-te, Fitz.

— Ce faci aici în toiul nopţii?

— Mă uit cum dormi.

N-avea sens. Mă trezise înadins.

— Şi laptele, şi pâinea?

— I-am cerut pajului meu să le-aducă pentru mine, i-am spus că nu mă ia somnul. Fiindcă, de fapt, chiar aşa e. Şi apoi am

venit cu ele aici pentru tine. Vorbea aproape ca şi cum s-ar fi dezvinovăţit. În tot răul care ţi s-a întâmplat e un bine. M-a făcut să-mi aduc foarte bine aminte ce mult îţi datorez şi cât de mult te preţuiesc. S-a uitat o clipă în jos, la mine. Dacă te pierd, a adăugat parcă fără să vrea, îl pierd pe singurul om care-mi cunoaşte întreaga poveste. Pe singurul om care mă priveşte ştiind pe de-a-ntregul prin ce am trecut alături de regele meu.

— Dar şi Starling a fost acolo. Şi Lordul Auriu.

A clătinat din cap.

— N-au fost de faţă tot timpul. Şi niciunul dintre ei nu l-a iubit cum l-am iubit noi.

Pe urmă, cu lumânarea în mână, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Dormi, FitzChivalry.

Şi apoi m-a sărutat pe buze, şi a fost ca o sorbitură prelungă de apă rece, şi am ştiut că sărutul nu era pentru mine, ci pentru cel pe care-l pierduserăm amândoi.

— Odihneşte-te ca să-ţi recapeţi puterile, m-a sfătuit, apoi şi-a îndreptat spatele şi a ieşit pe uşa secretă.

A luat cu ea cana şi castronul, nelăsând nicio altă urmă a prezenţei sale în afară de parfumul care a mai zăbovit plutind în întuneric. Am oftat şi m-am afundat într-un somn adânc, dar aproape normal.

Capitolul XXI

CONVALESCENȚA

Pietrele Mărturiei se află pe stâncile din preajma castelului Buckkeep de când a fost construit, sau poate chiar mai de mult. Sunt patru, înalte şi negre, ridicându-se din solul stâncos ca să dea naştere unui patrulater. Dacă n-a făcut-o curgerea timpului, atunci mâinile oamenilor au tocit semnele care le înfrumuseţau cândva toate feţele. Runele sunt acum de necitit. Pietrele însele seamănă foarte mult cu blocurile negre din care e construit castelul; vinişoarele aurii care le străbat, creând iluzia unor fisuri, sunt singura deosebire. Nimeni nu ştie cum a luat naştere tradiţia care le cere Pietrelor să fie martore ale legămintelor şi ale adevărului din spusele cuiva. Uneori sunt martore la lupte, cu speranţa că invocarea prezenţei lor va da putere celui a cărui cauză merită să învingă. De spaţiul din mijlocul lor se leagă multe superstiţii. Unii spun că, acolo, o femeie goală poate rămâne grea; iar alţii, că o femeie le poate cere pietrelor să ia ceea ce creşte în pântecul ei.

Lady Clarine, *Obiceiuri din Ducatul Buck*

A doua zi, m-am ridicat din pat. În bezna din odaia mea fără ferestre, am făcut cei trei paşi către cufărul cu haine. Pe urmă am căzut şi n-am mai găsit destulă putere ca să mă ridic. Am rămas nemişcat, hotărât să nu strig după ajutor, ci să aştept până când aveam să-mi adun puterile ca să mă întorc în aşternut. Dar uşa s-a deschis aproape imediat şi, odată cu lumina şi cu aerul, a intrat Lordul Auriu. S-a oprit în prag ca într-un cadru şi s-a uitat în jos, la mine, cu o dezaprobare aristocratică.

— Tom, Tom, a spus, clătinând din cap. Trebuie să fii întotdeauna atât de supărător de încăpăţânat? întoarce-te în pat până când spune Chade că-l poţi părăsi.

Puterea ascunsă în trupul lui zvelt m-a uimit, ca de obicei. Nu m-a ajutat să mă ridic în picioare, m-a luat pe sus şi m-a aşezat în aşternut. Mi-am căutat pătura pe bâjbâite. El a prins-o de un colţ şi a aruncat-o peste mine.

— Nu pot să zac pur şi simplu aici zile de-a rândul! m-am

plâns.

Asta a părut să-l amuze.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să faci orice altceva, fiindcă evident nu poţi. O să las uşa deschisă, ca să ai ceva lumină. Vrei şi o lumânare?

Am clătinat din cap, simţind din plin răceala amabilităţii lui impersonale, dar atât de îngăduitoare. A plecat, dar uşa a rămas deschisă. Vedeam focul arzând în căminul lui curăţat cu meticulozitate. El s-a aşezat la mica masă de scris şi şi-a luat din nou pana. A început să scrie energic pe pergament.

Nu după mult timp, s-a auzit o bătaie în uşă şi, la invitaţia lui, a intrat Char, pajul, cu micul dejun pe o tavă. A pus-o pe masă şi a început să descarce cu mare grijă. După ce a terminat, pe tavă au rămas câteva castroane şi o cană. A ridicat-o şi s-a uitat spre uşa mea, însă Lordul Auriu a spus, fără să se oprească din scris:

— Las-o pe masă.

Char a plecat, iar el a continuat să scrie. Peste alte câteva momente, a urmat o nouă bătaie în uşă. De data asta, băiatul a adus găleţi cu apă. Îl însoţea un om cu un braţ de lemne. Lordul Auriu nu le-a dat atenţie în vreme ce-şi vedeau de treburi. După plecarea lor, a oftat, s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a încuiat-o. Pe urmă mi-a vorbit din nou mie.

— Tom, mănânci în odaia ta sau la masă?

În loc de răspuns, m-am săltat în capul oaselor. De-a curmezişul patului meu, la picioare, era întinsă o robă nouă, albastră, din stofă de lână. Mi-am tras-o peste cap, apoi m-am ridicat. Patul era scund, aşa că mi-a fost mai greu decât aş fi crezut, şi am rămas câteva clipe nemişcat, cu capul învârtindu-mi-se. Pe urmă m-am îndreptat cu paşi prudenţi spre masă. Lordul Auriu se instalase deja şi descoperea mâncarea lăsată de paj pentru el. M-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

Îmi pregătiseră mâncare pentru un om bolnav, supă, terci şi pâine înmuiată în lapte. În faţa Lordului Auriu erau ochiuri şi cârnaţi, pâine şi unt şi fructe conservate şi altele, şi m-am uitat la toate cu jind. Pentru o clipă, m-a cuprins o furie iraţională împotriva lui. Pe urmă am mâncat tot ce mi se dăduse şi am băut o cană de ceai călduţ, de muşeţel. Apoi m-am ridicat şi m-am întors în pat. N-am schimbat nici măcar un singur cuvânt cu bufonul.

După o vreme, plictisit, m-am lăsat furat de somn.

M-am trezit în sunetul unor voci joase.

— Atunci se simte destul de bine ca să se ridice şi să stea la masă?

— O face cu chiu, cu vai, a răspuns Lordul Auriu. Mai bine s-o ia încet. N-are nicio rezervă de putere pe care să se poată bizui. Dacă-i dai acum însărcinări noi, o să…

— Sunt treaz, am strigat, dar nu s-a auzit decât o mormăială răguşită. Mi-am dres glasul şi am mai făcut o încercare. Sunt treaz, Chade.

S-a grăbit să se îndrepte spre uşă şi mi-a zâmbit. Buclele părului alb îi străluceau şi părea plin de viaţă, energic. S-a uitat cu dispreţ la perna lăsată de Kettricken lângă pat.

— Îmi aduc un scaun, băiete, şi-o să stăm pe urmă de vorbă. Arăţi mult mai bine.

— Pot să mă ridic.

— Poţi? Ah. Ei, ia-mă de mână şi sus cu tine. Nu, lasă-mă să te-ajut, nu te încăpăţâna. Vrei să stăm lângă foc?

Îmi vorbea ca unui copil prostuţ. L-am lăsat să-mi poarte de grijă, am mers sprijinindu-mă de el. M-am lăsat pe unul dintre scaunele capitonate de lângă cămin. El şi-a luat altul, cu un oftat. Am aruncat o privire spre bufon, dar Lordul Auriu lucra din nou la masa lui de scris.

Bătrânul mi-a zâmbit şi şi-a întins picioarele spre foc.

— Sunt încântat că te simţi atât de bine, Fitz. Ne-ai tras o spaimă zdravănă. A fost nevoie să ne-adunăm toate puterile ca să te tragem înapoi.

— Şi trebuie să discutăm despre asta, am spus cu gravitate.

— Da, dar nu acum. Deocamdată ia-o încet, fără nicio sforţare. Ai nevoie în primul rând de somn şi mâncare.

— De mâncare adevărată, am spus cu hotărâre. De carne. N-o să capăt putere din păsatul care mi-a fost trimis azi-dimineaţă.

A înălţat din sprâncene.

— Ai chef de harţă, nu? Ei, nu e de mirare. O să am grijă să primeşti carne la prânz. Nu trebuia decât să ne spui că te simţi în stare s-o mănânci. La urma urmelor, de când te-am adus acasă şi până acum câteva clipe, nu te-am auzit scoţând vreun cuvânt.

N-avea nicio logică, dar m-a cuprins furia. Am simţit usturimea lacrimilor. Mi-am întors faţa, străduindu-mă să mă

stăpânesc. Ce era cu mine?

— Fitz, băiete, a zis Chade parcă răspunzând gândurilor mele. Încă nu te aştepta la prea multe de la tine însuţi. Te-am văzut de mai multe ori dând piept cu greul, dar atât de cumplit ca acum n-a fost niciodată. Oferă-le minţii şi corpului tău timp în care să-şi recapete puterile.

Am răsuflat adânc, pregătindu-mă să-i spun că mă simţeam foarte bine. Dar dintre buze mi-a ieşit cu totul altceva:

— Am crezut c-o să mor acolo. Singur.

Toate amintirile dezlânate din celulă mi-au dat buzna în minte. Mi-am amintit spaima şi disperarea şi m-am înfuriat fiindcă purtam povara unor astfel de aduceri aminte. Mă lăsaseră acolo. Chade, bufonul, Kettricken, Dutiful – toţi.

— Şi eu m-am temut de asta, a spus încet bătrânul asasin. Am trecut cu toţii prin momente grele, dar pentru tine a fost cel mai rău. Totuşi, dacă m-ai fi ascultat…

— Da, fireşte, totul s-a întâmplat din vina mea. Ca de obicei.

Lordul Auriu i-a vorbit lui Chade peste umăr.

— N-are rost să discuţi cu el când e în starea asta. N-o să izbuteşti decât să-l întorci pe dos mai tare. Deocamdată e mai bine s-o laşi baltă.

— Taci!

Am urlat la el, dar vocea mi s-a frânt la a doua silabă, pierzându-se într-un soi de chiţăit.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade a fost, deopotrivă, reproş fără cuvinte şi îngrijorare. Mi-am săltat genunchii la piept, strângându-mă ghem în scaun. N-aveam să plâng. Se aşteptau să mă prăbuşesc, dar nici asta n-avea să se întâmple. Fusesem bolnav şi trăsesem o spaimă urâtă. Atâta tot. Am respirat adânc, liniştindu-mă.

— Te rog doar să-mi povesteşti, l-am implorat pe bătrân.

Mi-am dezdoit picioarele tremurătoare şi mi-am pus din nou tălpile pe podea. Detestam slăbiciunea care mă copleşise tocmai atunci.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, ca să nu-ţi mai pun întrebări prosteşti. Începe cu Civil.

— Nu cred că e înţelept, a oftat Chade.

Am început să protestez, dar el a ridicat o mână.

— Nu contează, facem cum vrei. Bun. Civil. S-a urcat pe cal şi s-a întors la castel cât de repede a fost cu putinţă, fără s-atragă

atenţia asupra lui. Când a ajuns la Dutiful, abia a izbutit să spună câte-un cuvânt hârjâit, atât de tare fusese sugrumat. Dar l-a făcut totuşi să înţeleagă că servitorul Lordului Auriu îl salvase din mâinilor ucigaşilor din oraş. Mai mult n-a fost în stare să-i povestească atunci lui Dutiful. Dar pentru prinţ a fost de-ajuns ca să vină la mine, şi nici mie nu mi-a mai trebuit şi altceva ca să-mi trimit iscoadele în goană.

Şi-a dres glasul.

— Am avut nevoie de mai mult timp decât credeam ca să te găsim, a recunoscut apoi. Dar nu mă aşteptasem nici să ucizi pe cineva, nici să laşi garda oraşului să te prindă viu. Însă, îndată ce am aflat că eşti arestat şi învinuit de asasinat, am strecurat un om în celula ta cât de iute s-a putut. Din nefericire, îţi aduseseră deja un vindecător, aşa că nu l-am putut trimite pe-al meu. Sergentul s-a dovedit foarte încăpăţânat când i-am cerut să te elibereze. Era sigur că-i omorâseşi pe cei trei şi o încăierare în care mai fuseseşi amestecat îl convinsese că eşti un scandalagiu. Lordul Auriu a fost nevoit să se plângă de trei ori de lipsa nestematelor sale până când au trimis pe cineva să le caute în casa lui Laudwine, unde le-au şi găsit. Eu pregătisem deja un martor care să spună că nu erai tu cel care sărise primul la bătaie. Mai mult de-atât n-aveam cum să-i îmboldesc. Până când a pus sergentul lucrurile cap la cap ca să priceapă că, de fapt, apăraseşi averea stăpânului tău de hoţi şi să te elibereze, aproape că a fost prea târziu.

— Mai mult n-aveai cum să-i îmboldeşti, am spus cu voce plată.

Fusesem singur, chinuit de frisoane şi pe moarte. Iar el îi „îmboldise”.

— Regina a vrut să facem mai mult. A vrut să trimită pur şi simplu garda ei ca să te scoată din închisoare. Dar n-am putut să îngădui aşa ceva, Fitz. Pentru că, da, mai erau şi alţi Pestriţi. În ziua de după uciderea lui Laudwine, în mai multe locuri au apărut pergamente pe care scria că Laudwine şi Padget aveau Har şi că oamenii reginei îi omorâseră pe amândoi, împreună cu animalele lor. Şi luau în râs declarata ei intenţie de a pune capăt persecuţiei celor cu Sânge Străvechi. Îi preveneau pe toţi, le spuneau să nu fie atât de proşti încât să răspundă la chemarea ei. Şi încheiau trâmbiţând că regina şi lingăii din slujba ei aveau să ucidă pe oricine îndrăznea să dezvăluie adevărul: că propriul

ei fiu are Har. Chade s-a întrerupt pentru o clipă. Aşa că acum înţelegi. Am fost nevoit să te las acolo. N-am vrut, Fitz, dar n-am avut încotro. Şi n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

Mi-am afundat faţa în mâini. Da. Ar fi trebuit să-l ascult pe Chade. Eu stârnisem totul.

— Presupun c-ar fi fost de preferat să-i las să-l omoare pe Civil. Şi să mă grăbesc apoi să dau de ştire că se săvârşise o crimă.

— Ar fi fost o cale, a încuviinţat bătrânul. Dar cred că prietenia ta cu Dutiful ar fi avut de suferit, chiar dacă nu i-ai fi mărturisit că puteai să-l salvezi. Iar acum cred c-ajunge pentru azi. Treci înapoi în pat.

— Nu. Termină măcar povestea asta. Ce-ai făcut în privinţa pergamentelor care-l trădau pe Dutiful?

— Ce să fac? Nimic, fireşte. Nu le-am dat atenţie, ca semn că le consideram o tâmpenie. Şi am avut grijă să nu se manifeste câtuşi de puţin vreun interes al Coroanei faţă de servitorul întemniţat al Lordului Auriu. Garda Oraşului îşi avea asasinul. Am lăsat legea să-şi urmeze cursul. Învinuirile răspândite de pergamente erau ridicole, o încercare disperată de întinarea bunului nume al prinţului. Cu atât mai ridicole, cu cât Dutiful era plin de zgârieturi adânci, cu care se alesese de la pisica de vânătoare a bunului său prieten. Şi n-ar fi atacat nicidecum un om cu Har. Toată lumea ştie ce putere au aceştia asupra tuturor animalelor. Şi aşa mai departe. Cu timpul, s-a dovedit că morţii nu erau decât nişte hoţi de rând. Harul n-avea nicio legătură cu cele petrecute, iar coroana, niciun amestec. Tâlharii fuseseră ucişi de un servitor credincios, care apăra avutul stăpânului său.

— Prin urmare, m-ai lăsat să putrezesc acolo fiindcă Pestriţii au fost pe punctul să-l demaşte pe prinţ.

M-am străduit s-o spun pe tonul omului care acceptă faptele. O parte din mine înţelegea. O alta îl ura.

Cuvintele în care-mi pusesem gândul l-au făcut să tresară, crispându-se uşor, dar a încuviinţat cu o înclinare a capului.

— Îmi pare rău, Fitz. N-am avut de ales.

— Ştiu. Şi m-am băgat singur în belea.

Am încercat să nu-mi las amărăciunea să se simtă în voce şi mi-a reuşit destul de bine. M-am simţit brusc înfiorător de istovit, dar trebuia să aflu mai mult.

— Şi Civil?

— Odată ce am aflat cine erau morţii, am ştiut că trebuia să-i pun o mulţime de întrebări. Am scos totul de la el. Am aflat şi de ce s-a dus în oraş. Mama lui s-a sinucis, Fitz. I-a trimis un mesaj în care l-a implorat s-o ierte şi i-a spus că nu mai putea să continue aşa. Că nu mai putea suporta ceea ce trebuia să facă pentru a fi în siguranţă, chiar şi atunci când se afla într-un fals adăpost, unde bărbaţii o asaltau după bunul lor plac.

Oroarea din spatele cuvintelor m-a îngreţoşat.

— Atunci Civil a vrut să se lase ucis.

— Mama lui era moartă. Cred că a vrut să-i omoare, fără să-i pese dacă asta însemna şi pierderea vieţii lui, dar nici măcar n-a ştiut de unde să înceapă. Avea capul plin de idealuri înalte, de poveşti cu dueluri şi provocări corecte. Laudwine nici măcar nu i-a oferit prilejul să-şi invoce dreptul la luptă.

— Şi acum ce s-a ales de el?

Chade a tras aer în piept.

— Lucrurile sunt încurcate. Dutiful a insistat să-l interoghez pe Civil în prezenţa lui. Prin urmare, tânărul lord îi e acum devotat trup şi suflet. Prinţul i-a luat apărarea în faţa mea. Dacă trebuie să aibă în slujba lui pe cineva cu Har, măcar să fie unul căruia i-am smuls colţii. Prinţul e pe deplin convins, aşa cum aproape sunt şi eu, că familia Bresinga a acţionat sub ameninţare. Dacă Pestriţii s-au bucurat vreodată de vreun strop de loialitate din partea lui Civil, sinuciderea mamei lui şi modul în care a fost tratată înainte de asta i-au şters orice urmă. Îi urăşte mai mult decât i-am putut noi urî vreodată. Lady Bresinga a fost constrânsă să-i aducă prinţului pisica, fiind ameninţată de Pestriţi, care altminteri ar fi dezvăluit că ea şi fiul ei aveau Har. Iar odată ce a făcut-o, a ajuns cu totul la mâna lor. Nu numai că deţinea Harul, dar mai şi săvârşise un act de trădare a prinţului. Pestriţii au despărţit-o pe mamă de fiu. Civil a fost trimis la Buckkeep. I-au poruncit să rămână prieten cu prinţul, să-l atragă tot mai mult către Har şi să iscodească pentru ei. I-au făgăduit că, dacă li se supunea, mama lui avea să se afle în siguranţă. Şi castelul ei, Galekeep, a ajuns să-i fie temniţă.

Pestriţii au devenit repede foarte lacomi. Întâi i-au vrut casa, pe urmă pivniţa cu vinuri, pe urmă averea. Dacă nu le făcea pe plac, îi ameninţau fiul. În cele din urmă, o parte dintre bărbaţi au vrut-o chiar şi pe ea. Iar Lady Bresinga n-a putut trăi astfel. Cred că Pestriţii au subestimat puterea voinţei ei, ca şi pe a lui Civil.

Era o poveste urâtă, una care te aducea cu picioarele pe pământ. Dar nu mi-am îngăduit să chibzuiesc prea mult asupra ei. Aveam alte griji, mai urgente.

— Dar Henja? Ţi-a spus prinţul că am văzut-o?

Chade a căpătat o expresie mai sobră.

— Da. Dar… nu e cu putinţă să te fi înşelat? Spionii mei din oraş n-au auzit nicio vorbuliţă despre ea.

M-am străduit să cântăresc amintirea feţei întrezărite.

— Eram rănit şi era întuneric. Însă… nu cred că m-am înşelat. Şi cred că ea era femeia care se afla acolo când a fost şi Thick. Le-a oferit lui Padget şi Laudwine aur pentru mine şi pentru bufon… aşa cred. E greu să-ţi dai seama ce voia să cumpere de la ei. Lui Laudwine nu-i plăcea. Şi pare să fie cumva amestecată în toate astea.

Chade a ridicat o mână, cu palma în sus.

— Dac-a fost ea, şi-a acoperit urmele foarte bine. N-a lăsat în oraş niciuna pe care s-o pot descoperi.

Slabă alinare. Spionii lui nu-l găsiseră nici pe Laudwine. Dar mi-am păstrat nemulţumirea pentru mine.

— Încă mai avem o iscoadă de-a Pestriţilor aici, în castel. Omul care l-a dus pe Thick la Laudwine.

Bătrânul asasin mi-a răspuns cu voce indiferentă.

— Grăjdarul lui Civil a avut unul dintre cele mai nefericite accidente cu putinţă. A fost găsit mort în boxa unui armăsar de prăsilă, ucis cu lovituri de copită. De ce s-o fi dus acolo e un mister.

Am dat din cap. Încă un fir retezat.

— Şi mama, şi averea lui Civil?

Chade şi-a ferit privirea.

— Vestea tragică a ajuns la noi a doua zi după arestarea ta. Lady Bresinga a murit din pricina unei mâncări stricate. Au murit şi o parte dintre oaspeţii şi servitorii săi. O poveste foarte tristă, dar fără nimic ruşinos sau scandalos. Ea a fost descoperită prima, dar în următoarele zile s-au îmbolnăvit şi alţii şi s-au prăpădit foarte repede. Am auzit c-ar fi fost vorba de nişte peşte stricat. Trupul neînsufleţit i-a fost trimis mamei sale pentru înmormântare. Civil ia parte, trebuie să-şi facă această datorie tristă. Prinţul Dutiful şi-a trimis garda de onoare să-l însoţească, dovedind înalta stimă pe care i-o poartă. Civil înţelege că, după ce se vor pune la punct toate amănuntele legate de moştenire,

e bine să se întoarcă la Buckkeep, ca să rămână aici până la vârsta majoratului. Galekeep va fi închis, deşi regina noastră i-a oferit lui Civil servitori şi un majordom care pot avea grijă de castel în lipsa lui.

Am dat din cap. Prinţul îl putea numi pe Civil prietenul său, însă, în următorii câţiva ani, acesta avea să fie prizonierul răsfăţat al lui Chade. Planul era abil. Tânărul Bresinga se putea simţi protejat sau ţinut în cuşcă. Totul fusese aranjat cu mare grijă. M-am întrebat dacă Lady Rosemary găsise pe neaşteptate un motiv ca să-şi viziteze prietena din Galekeep sau dacă spionul plasat acolo de Chade pusese otrava. Lui Rosemary i-ar fi fost probabil greu să călătorească, aşa arsă cum era. Pe urmă m-am întors brusc spre Chade. Mi-a întâmpinat privirea cercetătoare cu una plină de uimire. M-am aplecat brusc şi, înainte de a apuca să se retragă, i-am atins obrazul. Pe degete nu mi s-a luat vopsea. Avea pielea sănătoasă, rozalie. Fără urme de arsuri vindecate.

— Oh, Chade, l-am dojenit atât de şocat, încât mi-a tremurat vocea. Ai grijă, omule! Te avânţi orbeşte şi nu ştim care e preţul. Niciunul dintre noi nu ştie.

Şi-a îngăduit un zâmbet.

— Nu mă sinchisesc prea mult de preţ, când ştiu deja atât de bine care sunt foloasele. Arsurile mi s-au vindecat. Pentru prima oară după mulţi ani merg fără să mă înjunghie genunchii şi şoldurile. Dorm noaptea fără să mă doară nimic. Şi am început chiar şi să văd mai bine.

— Nu faci asta singur.

S-a uitat la mine fără să răspundă şi am ştiut răspunsul.

— Iei din puterea lui Thick, i-am reproşat cu voce scăzută.

— Pe el nu-l deranjează.

— N-ai idee care sunt pericolele. Iar el nu înţelege ce riscă.

— Aşa cum nici tu n-ai habar! m-a repezit cu voce tăioasă. Fitz, sunt vremuri când trebuie să fii prudent şi vremuri când e nevoie să fii cutezător. Pentru noi e timpul să riscăm. Când va pleca prinţul să-l ucidă pe Icefyre, tu îl vei însoţi. Până atunci va trebui să ştii care sunt puterile Meşteşugului, ca să-l poţi mânui. Asta – şi s-a bătut zgomotos cu palma peste piept, e o minunăţie şi un miracol. Dacă am fi avut-o la dispoziţie când era Shrewd bolnav, n-ar fi murit niciodată. Imaginează-ţi ce ar fi însemnat!

— Da, am ripostat, imaginează-ţi! Imaginează-ţi că Shrewd ar fi acum în viaţă şi ar domni. Şi pe urmă întreabă-te de ce nu e aşa. Pentru că el n-a fost instruit de Galen. Maestra lui de Meşteşug a fost Solicity. Nu putem presupune că el ştia mult mai multe decât noi despre Meşteşug? Poate chiar şi cum să-şi prelungească viaţa? Aşa că hai să ne întrebăm de ce n-a făcut-o. Şi de ce n-a făcut-o Solicity? Nu cumva ştiau pentru asta că există un preţ prea mare ea să-ţi poţi permite să-l plăteşti?

— Sau nu i-a lipsit cumva pur şi simplu o coterie care să-l ajute? a contraatacat el.

— Ar fi folosit-o pe a lui Galen dacă ar fi fost cazul.

— Pfui! N-ai de unde şti aşa ceva, şi nici eu nu ştiu. De ce trebuie să fii atât de pesimist? De ce te gândeşti mereu la ce e mai tău?

— Poate-am învăţat să fiu precaut de la un bătrân înţelept. Care acum se poartă prosteşte.

Obrajii lui Chade s-au împurpurat. Ochii i-au sticlit de furie.

— Nu eşti tu însuţi. Sau e chiar mai rău. *Eşti* tu însuţi. Ascultă-mă, căţelandrule. L-am văzut pe fratele meu murind. L-am văzut pe regele Shrewd ofilindu-se şi am fost alături de el şi în zilele când nu-şi dădea seama pe unde-i hoinăreau gândurile, şi în cele când era conştient de slăbiciunea trupului şi a minţit sale şi se simţea atât de umilit încât începea să plângă. Şi nu ştiu la care din acele zile a fost mai groaznic să-l privesc. Dacă ar fi ştiut cum să se folosească de Meşteşug ca să-şi schimbe starea, ar fi făcut-o cu orice preţ. Această cunoştinţă despre Meşteşug s-a pierdut. Eu am de gând s-o regăsesc. Şi s-o întrebuinţez.

Cred că se aştepta să ţip la el. Şi eu mă aşteptam, în mare măsură, şi poate aş fi făcut-o dacă n-aş fi simţit un asemenea amestec de oboseală, disperare şi spaimă. Chade mă speriase rău când văzusem că sănătatea şi mintea lui lăsau tot mai mult de dorit, mă temusem că aş fi putut pierde tezaurul lui de informaţii şi de informatori. Acum, când era sănătos tun, îi străluceau ochii şi clocotea de ambiţie, mă îngrozea. Îi cunoşteam această latură, ştiusem că îşi dorise întotdeauna cu sete să stăpânească Meşteşugul. Dar nu ştiusem că aveam să mă confrunt cu setea lui. Am respirat de două ori adânc şi l-am întrebat încet:

— Tu eşti cel în măsură să ia o asemenea hotărâre?

S-a încruntat.

— Ce vrei să spui? Cine altul ar trebui s-o ia?

— Poate că maestrul Meşteşugului ar trebui să decidă cum e întrebuinţat în Buckkeep. Mai ales de învăţăceii fără experienţă.

I-am susţinut privirea cu asprime. Adevărul era că el mă silise să accept responsabilitatea acelei poziţii. M-am întrebat dacă se cutremura văzând că propria încăpăţânare i se întorsese împotrivă.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Vrei să spui că mi-o interzici? Şi te aştepţi să-ţi dau ascultare?

Cu mâinile pe genunchi, s-a aplecat să mă înfrunte.

Nu voiam să mă prind cu el într-o încleştare a voinţelor. În momentul acela nu eram destul de puternic. I-am ocolit întrebarea.

— A mai fost un Farseer care a încercat să profite de Meşteşug ca să-şi atingă propriile scopuri. El unul îl stăpânea fără să fie nicidecum puternic sau talentat, dar întrebuinţa forţa coteriei ca să obţină ce voia. S-a folosit de ceilalţi cu brutalitate, fără să-i pese ce le făcea, cum îi secătuia de puteri şi cum le stâlcea voinţa. Vrei să ajungi un alt Regal?

— Nu semăn nicidecum cu el, s-a răstit Chade. În primul rând, Regal nu era interesat decât de sine însuşi. Eu, după cum ştii, mi-am petrecut toată viaţa lucrând fără odihnă pentru binele Coroanei. Şi, ca o altă diferenţă, îmi *voi* mări puterea propriului Meşteşug. Nu voi rămâne prea mult timp dependent de altcineva.

— Chade.

Cuvântul a fost şoaptă găunoasă. Mi-a dres glasul, dar n-am izbutit să-i dau vigoare.

— Poate că-ţi vei mări puterea propriului Meşteşug. Dar nu continuând aşa cum ai început, nu experimentând de unul singur, supunându-te riscurilor şi primejduindu-l acum şi pe Thick, care n-are habar ce pericol s-ar putea afla.

Nu eram sigur că mă asculta. Se uita pe lângă mine cu privirea ochilor verzi pierdută în depărtare. Am continuat totuşi să vorbesc, auzindu-mi vocea din ce în ce mai stinsă şi mai răguşită.

— Chade, trebuie să înveţi care sunt pericolele magiei înainte de a plonja în ea folosind-o după bunul tău plac. Meşteşugul nu e nici jucărie, nici ceva pe care să-l întrebuinţeze fiecare numai

în folosul său.
— N-a fost drept! a protestat el pe neaşteptate. Nu m-au lăsat să învăţ, aşa cum ar fi trebuit. Eram un Farseer în aceeaşi măsură ca Shrewd. Se cuvenea să fiu instruit.
Oboseam cu iuţeală. Trebuia să câştig confruntarea sau măcar să fiu pe picior de egalitate cu Chade în clipa în care aveam să cad frânt în pat.
— Nu, n-a fost drept, am încuviinţat. Dar nu e drept nici să-ţi faci din Thick cârjă şi unealtă. Şi asta nu poate ţine locul lecţiilor care ţi-au fost refuzate. Trebuie să te descurci fără el. Meşteşugul lui e puternic, dar el n-are noţiunea pericolelor pe care le-ar putea reprezenta pentru sine însuşi. Şi n-are nici destulă voinţă ca să ţi se opună când foloseşti magia lui pentru atingerea ţelurilor tale. N-o să te avertizeze când o să iei prea mult de la el, iar tu n-o să-ţi poţi da seama înainte de a fi prea târziu. E o greşeală să iei din puterea lui, folosind-o ca pe a unui bou înhămat la căruţa ta. O fi el netot, dar în Meşteşug sunteţi egali. E un membru al coteriei noastre. Aşa că ar trebui să fiţi ca fraţii, indiferent ce însuşiri aparte are fiecare.
— Coterie?
Când s-a uitat la mine uluit, cu gura căscată, mi-am dat seama că nu vedea ceea ce mie îmi sărea în ochi.
— Coterie, am repetat. Tu. Eu. Dutiful. Bufonul. Şi Thick.
Am tăcut, aşteptându-mă să spună ceva. Am auzit în schimb zgomotul uşor făcut de scaunul îndepărtat de masa de scris. Şi pe cel încă şi mai uşor făcut de paşii bufonului, care a traversat încăperea ca să se oprească lângă noi. M-am întrebat ce expresie căpătase faţa lui, dar nu mi-am desprins ochii de ai lui Chade. Văzând că bătrânul continua să tacă, i-am reamintit:
— Chade. Am fost acolo. Nu pe deplin stăpân pe mine însumi, ştiu, dar ar fi trebuit să fiu mort ca să nu-mi dau seama ce mi se întâmpla. Că v-aţi unit ca să mă salvaţi. N-ai înţeles că aşa acţionează o coterie? Că e vorba de contopirea forţelor şi a talentelor pentru atingerea unui ţel? Asta aţi făcut. Puterea lui Thick. Cunoştinţele tale despre interiorul trupului omenesc. Controlul şi hotărârea lui Dutiful. Şi legătura bufonului cu mine. Toate au fost necesare pentru ceea ce aţi făcut. Şi-o s-o puteţi face din nou dacă o să fie nevoie. Dutiful are coterie. Una care şchioapătă, dar totuşi o coterie. Însă numai dacă acţionăm toţi ca unul. Dacă tu-l duci pe Thick pe altă cale, ca să-l foloseşti

drept rezervor personal de forţă, o să ne distrugi înainte de a afla de ce suntem în stare.

Am tăcut. Mi se uscase gura şi mi se tăiase răsuflarea. În orice alt moment, m-aş fi îngrozit descoperind cât de slăbit eram. Dar în clipa aceea nu-mi îngăduiam să mă gândesc la asta. Simţeam că eu şi bătrânul ajunseserăm într-un punct de cumpănă. Îmi fusese dascăl şi călăuză mulţi ani de-a rândul. Ca ucenic, îi pusesem rareori la îndoială înţelepciunea şi metodele. Fusesem întotdeauna sigur că alegea cea mai potrivită cale. Însă, începând din vara trecută, văzusem că mintea lui sclipitoare se întuneca încetul cu încetul şi că nu mai avea memoria fără cusur de odinioară. Dar, cu mult mai rău pentru noi amândoi, începusem să nu-i mai privesc hotărârile şi ideile ca un copil. Şi, după ce cercetam cu ochii mei de om trecut de treizeci de ani toate deciziile legate de mine şi de Casa Farseer pe care le luase în trecut, nu mă mai simţeam întru totul de acord cu ele. Acum, când eram în stare să-mi dau seama că înţelepciunea lui nu era desăvârşită, mă consideram îndreptăţit să-i cer să admită că nu ştia mai mult decât mine despre orice. Revendicam un soi de egalitate stranie, una care nu susţinea că aveam cunoştinţe tot atât de bogate ca ale sale, ci mai degrabă că, deşi mă depăşea în multe privinţe, existau şi unele în care trebuia să cedeze în faţa mea.

Atât de multă vreme îmi fusese mentor, fusese mai presus de orice întrebare. Acum ne venea amândurora greu să-l considerăm un simplu om. Nu-mi plăcea deloc că devenisem conştient de lipsurile lui. Nu-mi dorisem niciodată să fiu acela care-i pune o oglindă în faţă şi i le arată cu degetul. Oricât de greu mi-ar fi venit, trebuia să recunosc, faţă de mine însumi, că fusese întotdeauna ambiţios şi însetat de putere. Cu limite politice impuse căutării magiei sale, însemnat de un accident care îl osândise să lucreze fără să se lase văzut, devenise totuşi o forţă demnă de luat în seamă. Voinţa lui susţinuse tronul Farseer în zilele când regele Shrewd se stingea încetul cu încetul şi cei doi fii care-i rămăseseră îşi disputau coroana. Reţeaua lui de spioni şi de servitori o ajutase pe regina Kettricken să păstreze puterea până la majoratul fiului ei. Şi acum era aproape gata să urce pe tron un alt moştenitor din Casa Farseer.

Dar îl priveam şi îmi dădeam seama că aceste izbânzi nu-i

erau de-ajuns. În ochii lui, nimic nu mai putea însemna o adevărată victorie până când nu dobândea, pentru sine, lucrurile după care tânjise întotdeauna. Acum avea puterea, cu toate capcanele ei. Putea s-o folosească, toată lumea îi recunoştea dreptul ăsta, fiindcă era sfetnicul reginei Kettricken. Însă în înţeleptul respectat încă mai stătea la pândă bastardul nedreptăţit, copilul dezmoştenit. Nicio altă izbândă nu-l putea mulţumi până când nu ajungea să stăpânească Meşteşugul, da, şi până când nu le arăta altora cât de bine îl stăpânea.

Mă temeam că, urmărind un singur ţel, avea să zădărnicească tot ce construise până atunci. Încăpăţânarea putea să-l orbească. Şi îl vedeam cântărindu-mi cuvintele şi ţesându-şi în jurul lor propriile gânduri. L-am privit cu atenţie în vreme ce aşteptam.

Nu izbutise să inverseze scurgerea anilor. Nici măcar Meşteşugul nu avea puterea de a-i reda tinereţea. Dar, poate reuşea, aşa cum o făcuse Kettle, să pună stavilă îmbătrânirii, să scape de belele pricinuite de înaintarea în vârstă. Avea părul la fel de alb şi ridurile la fel de adânci. Dar îi dispăruseră nodurile de la încheieturile degetelor şi o sănătate trainică îi îmbujora obrajii. Albul ochilor îi era limpede.

Urmărindu-l astfel, l-am văzut luând o hotărâre. Şi mi s-a strâns inima când s-a ridicat cu iuţeală, fiindcă în graba cu care pleca i-am citit dorinţa de a pune capăt conversaţiei.

— Încă nu te-ai înzdrăvenit, Fitz, a spus stând în picioare. Vor mai trece destule zile până când vei fi destul de puternic ca să-i înveţi pe Dutiful şi pe Thick tot ce ştii despre Meşteşug. Iar aceste zile înseamnă un timp pe care nu vreau să-l irosesc. Aşa că, în vreme ce te refaci, o să continui explorarea Meşteşugului. Îţi făgăduiesc c-o voi face cu mare precauţie. În afară de mine însumi, n-o să supun pe nimeni niciunui risc. Dar, odată ce am început asta, după ce am simţit pentru prima oară tot ce poate însemna pentru mine, n-o să încetez. Nicidecum.

S-a îndreptat spre uşă. M-am chinuit să-mi trag răsuflarea. Eram aproape la capătul puterilor.

— Nu pricepi, Chade? Ceea ce simţi tu e o atracţie de care oricine învaţă Meşteşugul e sfătuit să se ferească! Te aventurezi într-un şuvoi al Meşteşugului care te duce la pieire. Dacă te pierdem, scade puterea întregii coterii. Iar dacă-l iei pe Thick cu tine, coteria e în întregime distrusă.

Era cu mâna pe clanţa uşii. Nu s-a întors să mă privească.

— Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu te forţa astfel. O să continuăm discuţia când o să te simţi mai bine. Ştii că prudenţa îmi stă în fire. Ai încredere în mine.

Şi a ieşit, uşa s-a închis în urma lui. Mergea repede, ca un copil grăbit să se întoarcă în odaia sa şi să scape de dojeni. Sau aşa cum fugi de un adevăr pe care nu vrei să-l auzi.

M-am prăbuşit în scaun. Gâtul şi gura mi se uscaseră şi îmi zvâcnea capul. Mi-am ridicat mâinile ca să-mi feresc ochii de lumină. Şi am întrebat, din micul meu colţ de întuneric:

— Ţi s-a întâmplat vreodată să-ţi dai seama că un om la care ţineai cândva nu-ţi mai place acum prea mult?

— E ciudat că mă întrebi *pe mine* asta, a remarcat sec bufonul, din spatele meu, de foarte aproape de mine.

Pe urmă l-am auzit plecând.

Probabil că m-a furat somnul acolo. Când m-am trezit, era după-amiază şi poziţia ghemuită în care dormisem îmi îndurerase tot corpul. Alături de scaunul meu, stătea pe masă o tavă cu mâncare. Se răcise, deşi era acoperită. Grăsimea se adunase în cocoloaşe mici care pluteau deasupra supei. Aveam şi carne, dar se răcise şi ea. După primele două îmbucături, mestecatul m-a obosit. M-am silit s-o termin, dar aveam senzaţia că mi se adunase grămadă în stomac. Îmi aduseseră şi vin îndoit cu apă şi, din nou, pâine înmuiată în lapte. Nu voiam, dar nu spusesem asta. M-am silit s-o mănânc şi pe ea.

Mă cuprinsese o slăbiciune atât de cumplită, încât simţeam nevoia să plâng ca un copil. M-am întors în odaia mea clătinându-mă. Am vrut să-mi spăl faţa, ca să ies cumva din letargie. Aveam apă în urcior şi un şervet cu care să mă şterg, dar oglinda îmi dispăruse, probabil dusă altundeva când îmi rearanjase Kettricken camera. M-am spălat, dar asta nu m-a înviorat deloc. M-am întins în pat.

Am petrecut încă două zile în aceeaşi ceaţă a slăbiciunii şi moleşelii. Am mâncat şi am dormit, dar puterile mi se refăceau teribil de încet. Chade n-a mai venit să mă vadă. Asta nu m-a surprins, dar n-a venit nici Dutiful. Oare bătrânul îi ceruse să stea departe de mine? Lordul Auriu avea puţine să-mi spună şi-mi întorcea vizitatorii din drum, explicându-le că încă nu mă simţeam destul de bine ca să-i pot primi. Am auzit de două ori vocea îngrijorată a lui Hap şi o dată pe a lui Starling. N-aveam

destulă putere ca să mă mişc, iar lipsa mişcării îmi dădea dureri. Stătea singur, fie zăcând în pat, fie pe un scaun, lângă foc. Eram îngrijorat şi plictisit deopotrivă. Îmi veneau în minte pergamentele despre Meşteşug din vechea odaie a lui Chade, dar gândul la numeroasele trepte care mă despărţeau de ea mă descuraja. Nici nu mă puteam convinge să-i cer bufonului o asemenea favoare. Nu doar fiindcă nu se aventura niciodată în afara rolului Lordului Auriu. Ne mai şi încleiasem amândoi într-o indiferenţă rece, politicoasă. Nu izbutea decât să înrăutăţească urmările certei noastre, dar nu mă puteam hotărî să încerc altceva. Mi se părea că făcusem deja destule eforturi ca să îndrept lucrurile şi că fusesem respins. Voiam să dea el un semn că dorea să le reparăm. Însă n-o făcea. Şi aşa s-au scurs încă două zile mizerabile.

În ziua a treia, m-am trezit hotărât să-mi revin. Poate, dacă mă ridicam şi mă mişcăm ca şi cum aş fi fost sănătos, aveam să mă şi simt aşa. Pentru început, m-am spălat, apoi m-am gândit să mă şi bărbieresc. Miriştea care-mi acoperea obrajii ajunsese aproape o barbă în toată puterea cuvântului. M-am apropiat încet de uşa odăii mele şi m-am uitat în jur. Aşezat la masă, Lordul Auriu studia o duzină de batiste de mătase de diverse nuanţe de galben şi portocaliu şi le compara pe rând una cu alta. Mi-am dres glasul. El nu s-a clintit. Bine, atunci.

— Lord Auriu, îmi cer scuze că te deranjez. Nu mai ştiu unde mi-e oglinda pentru bărbierit. Ai putea să-mi împrumuţi una?

Nu s-a întors spre mine.

— Crezi că e o idee bună?

— Să împrumut o oglindă? Să mă rad orbeşte mi se pare o idee mai rea.

— Crezi că e o idee bună să te razi?

— Cred că trebuia s-o fac de mult timp.

— Bine. E hotărârea ta.

Tonul era indiferent, rece, ca şi cum m-aş fi pregătit să fac ceva primejdios, la care el nu voia să ia parte. S-a dus în camera lui şi s-a întors în scurt timp cu propria sa oglindă bogat ornamentată, cu ramă de argint.

Am ridicat-o, îngrozit de gândul că urma să-mi văd faţa suptă. Propria mea înfăţişare a fost un şoc care m-a înlemnit; am scăpat oglinda din mână. Numai norocul a ajutat-o să nu se spargă când a căzut pe covor. Mi se întâmplase să leşin de

durere, dar cred că niciodată pur şi simplu din pricina surprizei. Totuşi nu mi-am pierdut în totalitate cunoştinţa, dar m-am prăbuşit grămadă pe podea.

— Tom? a făcut Lordul Auriu iritat şi uimit.

Nu i-am dat atenţie. Am tras oglinda către mine fără s-o salt de pe covor şi m-am privit. Pe urmă mi-am atins faţa. Cicatricea pe care-o aveam de atâta amar de vreme dispăruse. Nasul nu-mi era perfect drept, vechea ruptură a osului devenise mai puţin vizibilă. Mi-am dus mâinile sub robă şi mi-am pipăit spatele. Da, rana de sabie dispăruse, dar nu mai exista nici cicatricea veche a rănii supurânde făcute de vârful săgeţii care-mi rămăsese în carne. Pe urmă am inspectat locul unde mi se unea gâtul cu umărul. Cu ani în urmă, un neom îmi muşcase de-acolo o bucăţică de carne, lăsând o cicatrice ondulată. Pielea îmi era acum netedă.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Lordul Auriu privindu-mă cu groază.

— De ce? l-am întrebat înnebunit. Pentru numele Edei, de ce mi-aţi făcut aşa ceva? Toată lumea o să observe că m-am schimbat. Ce explicaţie o să pot da?

A venit cu un pas mai aproape. Părea încurcat. A răspuns fără tragere de inimă:

— Tom Badgerlock, noi nu ţi-am făcut nimic.

Nu ştiu cum m-am schimbat la faţă la auzul cuvintelor lui, dar s-a tras înapoi. A continuat cu voce neutră.

— Adevărul e că nu ţi-am făcut noi asta. Ne-am străduit doar să-ţi închidem rana şi să-ţi curăţăm otrava din sânge. Când ţi-am văzut cealaltă cicatrice începând să-şi schimbe forma şi s-azvârle frânturi de carne, am strigat că trebuie să ne oprim. Dar, după ce ne-am lăsat mâinile în jos şi ne-am îndepărtat de tine…

Am încercat să-mi amintesc momentul despre care-mi povestea, dar n-am izbutit.

— Poate, după ce le-aţi îmboldit, corpul şi Meşteşugul meu au continuat să lucreze. Nu-mi aduc aminte.

Lordul Auriu se uita în jos, la mine, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Chade… A şovăit, apoi şi-a impus să continue. Vocea îi suna aproape ca a bufonului. Cred că Lordul Chade a simţit… N-ar trebui să vorbesc pe ghicite despre ce simte el. Numai că-l cred convins că ştiai cum se face asta, dar nu i-ai dezvăluit

secretul.

— Pe Eda şi El contopiţi! am gemut.

Chade avea dreptate. Nu mă pricepusem niciodată să desluşesc ce simţeau oamenii dacă nu-mi spuneau chiar ei. Simţisem că între noi se afla ceva stânjenitor, dar ăsta era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Chiar dacă aş fi ştiut că trupul îmi fusese curăţat de cicatrice, nu mi-aş fi imaginat că bătrânul asasin se simţea nedreptăţit fiindcă nu-i împărtăşisem o taină. În spatele iritării cu care se retrăsese se ascundea de fapt hotărârea de a descoperi ceea ce credea că-i ascundeam. Mi-am adunat picioarele sub mine şi m-am ridicat fără ajutor. Oricum Lordul Auriu nu încercase să-mi ofere aşa ceva. I-am înapoiat oglinda şi m-am întors în odaia mea.

— Aşadar te-ai răzgândit, te mai razi, Badgerlock? m-a întrebat.

— Deocamdată nu. Urc în vechea odaie a lui Chade. Dacă l-ai putea înştiinţa că vreau să-l văd acolo, ţi-aş fi recunoscător.

I-am vorbit ca şi cum ar fi fost bufonul. Nu m-am aşteptat să primesc răspuns şi nici n-am primit.

Pur şi simplu n-aveam destulă putere. Pe scări, m-am oprit ca să mă odihnesc de atât de multe ori încât am crezut că lumânarea avea să mi se ardă în întregime, lăsându-mă pe întuneric. Când am ajuns în sfârşit, îmi pierdusem orice urmă de ambiţie. La uşă, Gilly, dihorul, m-a provocat cu o săritură. Şi a început un soi de dans sălbatic, invitându-mă la luptă pentru teritoriu.

— Ţi-l poţi păstra, i-am spus. Probabil ai învinge oricum.

Fără să-l iau în seamă când se repezea la picioarele mele, m-am dus să m-aşez pe marginea patului, apoi m-am întins şi am adormit aproape imediat. Cred că am dormit multă vreme.

Când m-am trezit, dihorul îmi dormea sub bărbie. A fugit în clipa când m-am mişcat. Era limpede că între timp cineva venise şi plecase. Nu mi-a plăcut că asta nu mă trezise; când fusesem legat de lupul meu, mintea lui stătuse mereu de veghe, servindu-se de simţurile mele. M-ar fi trezit imediat ce ar fi simţit că auzeam un intrus. Devenisem prea dependent de simţurile lui de sălbăticiune, mi-am spus, trecându-mi picioarele peste marginea patului.

Pe capătul curăţat al mesei erau farfurii şi o sticlă cu vin. Un castron cu supă fusese pus să se încălzească pe marginea

căminului şi rezerva de lemne fusese completată. M-am ridicat şi m-am îndreptat imediat spre masă. Am mâncat, am băut şi am aşteptat. În timp ce aşteptam, am citit pergamentele care-mi fuseseră lăsate. Am găsit un raport despre Icefyre şi dragonii din Insulele Străine. Un alt raport vorbea despre ceea ce se petrecea în Bingtown şi despre războiul negustorilor cu Chalced. Pe un pergament vechi, o schiţă a muşchilor spatelui fusese corectată. Amănuntele şi notiţele erau adăugate cu scrisul lui Chade. Ei, cel puţin călătoria mea pe lângă pragul morţii oferise cunoştinţe noi. Alături de schiţă erau alte trei pergamente, legate laolaltă. Aveau marginile zdrenţuite şi slovele a căror cerneală se decolorase erau scrise de aceeaşi mână. Descriau un grupaj de exerciţii de Meşteşug, create pentru Singuratici. M-am încruntat, întrebându-mă ce însemna asta. Câteva minute de lectură m-au lămurit. Erau pentru acei practicanţi ai Meşteşugului care n-aveau o coterie. Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin minte că exista aşa ceva, dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu se putea să nu existe. Chiar eu devenisem unul dintre ei, nu? întotdeauna fuseseră oameni stângaci în compania altora sau oameni cărora pur şi simplu le plăcea singurătatea. Când se alcătuiau coteriile, erau excluşi. Exerciţiile acelea erau pentru ei.

Citind, am înţeles că de cele mai multe ori fuseseră folosiţi ca vindecători sau ca iscoade. Exerciţiile de pe primul pergament păreau să se concentreze asupra întrebuinţării subtile a Meşteşugului, fie pentru a trage cu urechea, fie pentru a strecura idei în mintea altcuiva. Al doilea pergament vorbea despre refacerea trupului altcuiva. M-a fascinat, nu numai fiindcă trecusem de curând prin aşa ceva, ci şi pentru că îmi confirma bănuielile. Ceea ce începea omul cu Meşteşugul şi cu voinţa lui era adesea continuat de trup. Trupul înţelegea vindecarea. Şi mai înţelegea şi că o refacere grabnică era uneori mai importantă decât una perfectă, că închiderea rănii conta mai mult decât netezimea pielii de după vindecare. Aşa spunea textul scris pe pergament. Corpul înţelegea că forţele şi rezervele sale trebuiau conservate pentru ceea ce avea să fie necesar în zilele următoare. Utilizatorii Meşteşugului erau învăţaţi să nu treacă nicidecum cu vederea tendinţele trupului şi să urmărească refacerea cu prea multă ardoare. M-am întrebat dacă bătrânul asasin citise partea asta.

Al treilea pergament vorbea despre menţinerea trupului în stare bună. Pe acesta din urmă, însemnările lui Chade contrastau puternic cu cerneala veche, decolorată. Asta voise să văd; pentru notiţe lăsase pergamentul la vedere. Dorise să ştiu că, începând din clipa când intrase în posesia pergamentelor, încercase zadarnic să-şi repare propriul corp. Nu izbutise decât după ce fusese martor la vindecarea mea şi descoperise că putea sorbi din talentul lui Thick ca să-şi susţină strădaniile nesigure, dibuielile.

Am citit jurnalul ciudei sale şi am recunoscut spaima care o însoţea. Ştiam foarte bine cum era să trăieşti într-un trup vătămat. Fiind martor la declinul lui Ochi întunecaţi, simţisem gustul îmbătrânirii. Chade nu îşi reluase viaţa normală decât în ultimul deceniu. Îşi petrecuse tinereţea sechestrat în odaia unde mă aflam, lucrând din umbră sau deghizat. Câtă amărăciune simţeai ieşind într-o lume a oamenilor şi a muzicii, a dansului şi a conversaţiei şi, da, a puterii şi a bogăţiei care-ţi îngăduiau să te bucuri de ele, numai ca să te simţi ameninţat să pierzi din nou totul, din pricina propriului trup decrepit? Nu-l puteam învinui pentru ceea ce făcuse, în ciuda riscurilor asumate. Îl înţelegeam foarte bine. Mă îngrozea ziua când aveam să fiu pus în faţa unei astfel de hotărâri, fiindcă mă temeam să nu fac exact ce făcuse el.

Am citit de mai multe ori şi cu mare atenţie pergamentul care descria vindecarea trupurilor prin Meşteşug. Mi-a dezvăluit multe lucruri utile, dar nu tot ce aveam nevoie să aflu. Ştiam, cu o tristă certitudine, de ce nu-mi arătase Chade cele trei pergamente până atunci. Dacă le-aş fi văzut, aş fi ştiut că se aventurase de unul singur pe o cale a deprinderii Meşteşugului. Şi era clar că începuse cu ani înainte de a mă atrage înapoi, la Buckkeep.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să mă pun în locul bătrânului asasin. Ce îşi imaginase, ce visase? M-am trimis cu mulţi ani înapoi. Războiul Corăbiilor Roşii se încheiase în sfârşit. Invadatorii fuseseră izgoniţi de dragonii celor Şase Ducate. În regat se reînstăpânise pacea, regina era grea, urma s-aducă pe lume un moştenitor al Casei Farseer, Regal nu numai că înapoiase întreaga bibliotecă de manuscrise dispărute, dar, ca fapt extrem de convenabil, mai şi murise după ce îşi reafirmase loialitatea faţă de Coroană. Iar Chade, după atâta

amar de ani petrecuţi în umbră, putea ieşi în lume ca Sfetnic de mare încredere al reginei. Putea umbla după bunul său plac prin Buckkeep, savurând mâncarea, băutura şi compania nobilimii. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori? Numai ceea ce îi fusese refuzat cu mulţi ani în urmă.

Bastarzii regali nu erau lăsaţi să înveţe Meşteşugul, chiar dacă aveau înclinaţii către el. Regii le dădeau uneori copiilor din flori scoarţă de spiriduş ca să le stârpească talentul înnăscut al Meşteşugului. Nu mă îndoiam că unii făcuseră economie de timp omorând pur şi simplu bastarzii. Eu fusesem trimis să deprind această magie numai pentru că în favoarea mea pledaseră Lady Patience şi Chade. Dar nu mă îndoiesc că, dacă nevoia de o coterie a Meşteşugului n-ar fi fost disperată, regele Shrewd i-ar fi refuzat.

Chade nu primise niciodată lecţii de Meşteşug. Iar eu, aşa cum fac toţi băieţii, acceptasem pur şi simplu această stare a lucrurilor. Nici prin gând nu-mi trecuse să-mi întreb maestrul:

— Te-a pus cineva vreodată la încercare, ca să vadă dacă ai talent pentru Meşteşug? Le-ai cerut să te înveţe şi te-au refuzat sau nici măcar n-ai cerut aşa ceva?

Nu încercasem niciodată să aflu amănunte. Însă ştiusem că tânjea după cunoştinţele care-i fuseseră interzise. Îmi dădusem seama după ardoarea cu care urmărise progresele mele, cu care sperase că aveam să izbândesc. Durerea pe care i-o provocase eşecul meu fusese la fel de mare ca a mea.

Totuşi nu mă mai gândisem niciodată unde l-ar fi putut conduce toate astea odată ce îi ajunseră în mâini cele trei pergamente. De când venise la mine, în coliba mea, ştiusem că începuse să le citească. Cunoscându-l aşa cum îl cunoşteam, ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să încerce să stăpânească magia despre care citea, cu sau fără ajutorul unui maestru. Ar fi trebuit să mă ofer să-l învăţ ceea ce ştiam. Oare ori de câte ori vorbise despre oameni potriviţi să deprindă Meşteşugul sperase, în taină, că aveam să-l propun chiar pe el? Şi de ce nu luasem niciodată cu adevărat în considerare ideea asta? Oh, da, aruncasem la un moment dat o vorbă, aşa cum îi arunci un os unui câine flămând, ca să-l linişteşti. Dar nu-l considerasem cu adevărat în stare să înveţe. De ce nu?

Aveam mai multe întrebări despre mine decât despre Chade. Cu gândul la ele, am încălzit apă şi am găsit o oglindă. În

dulapul cu unelte de asasin al lui Chade erau mai multe cuţite destul de ascuţite ca să-mi radă barba. M-am descurcat destul de bine cu el, bărbierindu-mă pe îndelete şi uitându-mă cum îmi ieşea la lumină faţa fără cicatrice. Când a intrat Chade, stăteam la masă, privindu-mă în oglindă. N-am aşteptat să vorbească el primul.

— Nu mi-am dat seama că mi-au dispărut cicatricele vechi. Se pare că roţile au fost puse în mişcare de coterie, după care vindecarea mea a fost o căruţă pe o stradă abruptă. A mers mai departe singură. Nici măcar nu ştiu cum s-a petrecut.

Mi-a răspuns pe un ton la fel de smerit ca al meu.

— Lordul Auriu a izbutit să mă convingă că ăsta e adevărul.

A venit mai aproape. Odată ajuns lângă mine, mi-a studiat faţa lăsându-şi capul pe-o parte. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut zâmbind, pierdut în amintiri.

— Oh, băiatul meu. Ce bine semeni cu tatăl tău! Mult prea bine pentru ceea ce urmărim acum. N-ar fi trebuit să te razi. Măcar barba îţi acoperea o parte din schimbările feţei. O să fim nevoiţi s-aşteptăm, o să poţi umbla prin castel, la vedere, abia după ce-ţi creşte destul ca să nu se observe ce mult te-ai schimbat.

Am clătinat din cap.

— N-o să fie de-ajuns, Chade. Nici măcar o barbă deasă n-o să fie de-ajuns.

M-am uitat lung la mine însumi, aşa cum aş fi putut arăta. Pe urmă am râs şi am împins oglinda într-o parte.

— Vino, aşază-te. Ştim amândoi ce e de făcut. Ţi-am citit pergamentele, dar s-ar părea că nu conţin nimic potrivit. În seara asta va trebui să lucrăm pe bâjbâite.

Nu lucram bine împreună. Cred că, din fire, eram amândoi Singuratici, însă trebuia să ne obişnuim să ne unim strădaniile, ca parte a coteriei lui Dutiful. Aşa că am început de câteva ori anapoda, dând iritaţi vina pe talentul înceţoşat de Galen, pe ceaiul de scoarţă de spiriduş, băut de mine destul de des, şi pe toţi cei cu vederi înguste care nu-l lăsaseră pe Chade să înveţe în tinereţea lui. Dar, până la urmă, Meşteşugul a curs şovăitor între noi şi, aşa cum o mai făcusem destul de des, m-am încredinţat mâinilor lui cu degete lungi. I-am dat putere şi chiar şi Meşteşug, fiindcă el nu stăpânea încă decât picături sporadice ale magiei. Ne-au călăuzit cunoştinţele lui despre alcătuirea

trupului omenesc, combinate cu ceea ce ştia trupul meu despre sine. În mai multe privinţe, era mai greu decât fusese vindecarea, fiindcă fiecare parte trebuia făcută separat, sfidând ceea ce ştia corpul meu că era corect. Dar am izbutit.

După ce am terminat, m-am uitat din nou în oglindă. Noua mea cicatrice atrăgea privirile ceva mai puţin decât cea veche, iar nasul nu-mi mai era chiar aşa de coroiat. Dar atât era de-ajuns. Existau. Ca şi vechea cicatrice a muşcăturii de pe gât, cea lăsată de săgeată lângă şira spinării, plus una nouă, ca un păienjeniş, acolo unde ar fi trebuit să se afle rana făcută de sabie. Toate erau mai uşor de suportat decât cele vechi, fiindcă le creaserăm numai pe piele, fără să le ancorăm în carne. Totuşi îmi întindeau sâcâitor pielea. Însă ştiam că, până la urmă, aveam să mă obişnuiesc cu ele. Chade a fost cel care a observat că părul din „dunga de bursuc”[17] îmi avea acum rădăcini negre. A clătinat din cap nedumerit.

— N-am idee cum să schimbăm asta. În pergamente nu scrie nimic despre modificarea culorii părului. Te sfătuiesc să-ţi vopseşti în negru întreaga dungă de păr alb. Lasă schimbarea să sară-n ochi. Lumea o să creadă c-ai devenit vanitos. Şi vanitatea e uşor de explicat.

Am dat din cap şi am lăsat oglinda din mână.

— Dar mai târziu. Nu acum. Sunt istovit, am spus, şi era purul adevăr.

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Şi durerea ta de cap?

— Nu e mai rea decât una obişnuită, deşi ne-am folosit atât de mult de Meşteşug în seara asta. Poate-ai avut dreptate. Nu era nevoie decât să devină obişnuinţă.

A clătinat uşor din cap, a ocolit masa şi şi-a pus mâinile pe ţeasta mea.

— Aici, a spus, urmărind acum inexistenta cicatrice care dăduse naştere dungii mele de păr alb. Şi aici.

M-a împuns cu un deget în apropierea unui ochi.

Am clipit şi m-am tras înapoi din obişnuinţă, apoi am rămas nemişcat.

— Nu mă doare. Capul mă durea mereu, ori de câte ori mă pieptănam, iar dacă stăteam mult în frig, mă durea faţa. Dar până acum n-am dat importanţă.

---

[17] Badgerlock (n. tr.).

— Înclin să cred că rana ta de lângă ochi e de când a încercat Galen să te omoare în vârful turnului. În grădina reginei, pe vremea când i-ai fost învăţăcel. Ai uitat bătaia pe care ţi-a tras-o?

Am clătinat din cap în tăcere.

— Nici corpul tău n-a uitat-o. Ţi l-am văzut, privindu-l din interior. Am văzut toate vătămările pricinuite craniului tău în temniţa lui Regal şi alte rupturi de mult lecuite, ale oaselor feţei şi ale vertebrelor. S-ar părea că vindecarea prin Meşteşug a reparat tot ce stricaseră rănile tale vechi. Aflu cu interes că acum nu mai ai dureri de cap după ce te slujeşti de Meşteşug. Ar fi interesant de ştiut dacă ţi-au încetat şi crizele de nelinişte.

A plecat de lângă mine, s-a dus la raftul lui cu pergamente. Şi s-a întors cu o copie a celei mai oribile dintre cărţi, *Carnea Omului,* scrisă de Verdad Jupuitorul. Era un obiect frumos lucrat, un teanc de foi încă mirosind a cerneală legate între coperţi din lemn sculptat. O copie făcută de curând, fără îndoială. Autorul, un preot jamaillian corupt şi crud, jupuise şi dezmembrase trupuri ani de-a rândul, într-o mănăstire din acel ţinut îndepărtat, dar, după ce îi fusese descoperit viciul, vestea se răspândise, ajungând până şi în cele Şase Ducate. Auzisem despre tratatul lui, dar nu mai văzusem niciodată vreun exemplar.

— De unde-l ai? am întrebat surprins.

— Am trimis pe cineva să-l caute cu ceva timp în urmă. Am avut nevoie de doi ani ca să-l găsesc. Şi textul e evident modificat. Verdad nu s-a numit niciodată pe sine însuşi „jupuitorul”, ca în manuscrisul ăsta. Şi mă îndoiesc că savura mirosul de carne putrezită, aşa cum pretinde aici. Am vrut un exemplar pentru desenele pe care le conţine, nu pentru cuvintele adăugate de alţii.

A deschis cartea cu veneraţie şi mi-a pus-o în faţă. Aşa cum mă sfătuise, n-am dat nicio atenţie scrisului jamaillian plin de înflorituri şi am studiat numai descrierile amănunţite ale interiorului corpului omenesc. În copilărie văzusem schiţele făcute de Chade şi pe cele rămase de la maestrul lui, dar, pe lângă ceea ce vedeam acum, erau grosolane. Desenele care-ţi arătau unde să înfigi un pumnal ca să ucizi cât mai repede nici măcar nu puteau fi comparate cu acelea care înfăţişau toate organele vitale. Culorile erau fireşti. Era straniu să le privesc şi

să-mi aduc aminte de măruntaiele aburinde ale unei căprioare spintecate. Cum să explic cât de vulnerabil m-am simţit dintr-odată? Toate acele alcătuiri moi, de un roşu-aprins, cu sclipiri cenuşii, ficatul strălucitor şi încâlceala complicată a maţelor potrivindu-se perfect în trupul meu. Pe urmă, Laudwine a înfipt lama unei săbii în spatele meu şi în ele. Fără să mi-o propun, mi-am dus o mână la cicatricea falsă de pe şale. Acolo nu erau coaste care să mă apere, doar muşchi în straturi suprapuse. Gestul meu nu i-a scăpat lui Chade.

— Acum înţelegi de ce mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Am bănuit de la bun început că numai Meşteşugul putea să te vindece.

— Te rog, închide-o, am spus, desprinzându-mi privirea de preţioasa lui carte, cu senzaţia că eram bolnav.

Nu m-a luat în seamă, a întors pagina, dezvăluind un alt desen. Era al unei mâini, cu pielea şi carnea date deoparte ca să se vadă osul şi încheieturile.

— Pe ăsta l-am studiat înainte de a încerca să-mi vindec mâinile. Nu cred că desenele lui sunt foarte corecte, dar simt că totuşi m-au ajutat. Cine şi-ar fi imaginat că mâna şi degetele omului sunt alcătuite din atât de multe oase?

Pe urmă şi-a ridicat în sfârşit privirea, şi-a dat seama cât de tulburat eram şi a închis tomul.

— Fitz, îţi recomand să studiezi cartea după ce-o să te refaci într-o mai mare măsură. Cred că oricine stăpâneşte Meşteşugul ar trebui s-o studieze.

— Chiar şi Thick? am întrebat cu un zâmbet strâmb.

Am fost surprins când a ridicat dintr-un umăr.

— N-o să păţească nimeni nimic dacă o să i-o arătăm. Uneori e în stare să rumege foarte mult o idee, Fitz. Cine poate şti ce reţine în căpăţâna lui diformă?

Asta m-a dus cu gândul la altceva.

— Diformă. Atunci crezi că Meşteşugul l-ar putea ajuta? Ar putea repara ce e stricat, l-ar putea face din el un om normal?

A clătinat din cap cu încetineală.

— „Diferit” nu înseamnă „stricat”, Fitz. Trupul lui Thick se vede pe sine în bună stare. Pentru el, diferenţele faţă de alţii nu sunt decât… ei, aici merg pe ghicite, dar bănuiesc că i se par ca acelea dintre un om înalt şi unul scund. Corpul lui a crescut după un plan propriu. Thick e ceea ce e. Poate-ar trebui să ne

simţim pur şi simplu recunoscători că-l avem, chiar dacă e altfel decât noi.

— Atunci ai studiat treaba asta în amănunt, am constatat, încercând să-mi scot din glas orice urmă de reproş.

— Nu-ţi poţi imagina cum e viaţa pentru mine, Fitz, a zis cu voce scăzută. Parcă mi s-ar fi deschis uşa celulei şi pot umbla liber prin lume. Tot ce văd mă uimeşte. Pentru un astfel de prizonier eliberat, un fir de iarbă e o minune în aceeaşi măsură ca întinderea unei văi imense. Nu pot să sufăr nimic care mă îndepărtează de această explorare. Nu vreau nici să dorm, nici să mă întrerup ca să mănânc. Mi-e greu şi să-mi silesc mintea să dea atenţie problemelor reginei. Ce-mi pasă mie de negustorii din Bingtown, de dragoni şi de narcesce? Meşteşugul a pus stăpânire pe imaginaţia şi pe inima mea. Explorarea lui e unica îndeletnicire pe care mi-o doresc cu adevărat.

Am simţit o împunsătură în inimă. Recunoşteam obsesia lui Chade drept ceea ce era. Îl mai văzusem adesea pe deplin înrobit de câte o preocupare febrilă. Odată ce-i acapara ceva mintea, urmărea acel ceva până când îl înţelegea pe deplin. Sau până când îi abătea atenţia o altă pasiune arzătoare.

— Înţeleg. Încercam să vorbesc cu detaşare. Asta vrea să însemne că-ţi întrerupi pentru o vreme experienţele cu explozive?

M-a privit nedumerit o clipă, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire. Apoi:

— Oh. Alea. Cred că am descoperit ceea ce voiam să desluşesc. Pot fi utili, dar e greu să te bizui pe ei întotdeauna. A închis subiectul cu o fluturare a mâinii. Am renunţat. Acum e mult mai important pentru mine să înţeleg subtilităţile Meşteşugului.

— Chade, i-am spus încet, nu trebuie să te aventurezi pe tărâmul lui de unul singur. Mai mult decât atât, nu trebuie să-l târăşti acolo şi pe Thick. Sper că acum îţi dai seama că-ţi atrag atenţia fiindcă-mi fac griji pentru tine, nu ca să apăr cu egoism un secret de-al meu. Am tras aer în piept. Ai nevoie de o temelie solidă. Când o să-mi recapăt puterile şi-o să încep să studiez din nou împreună cu Dutiful şi Thick, trebuie să vii în turn cu noi.

O vreme m-a privit cercetător, în tăcere.

— Şi Lordul Auriu? M-a privit pieziş. Mai înainte ai spus că face şi el parte din coteria noastră.

— Serios? Am mimat nedumerirea pentru câteva clipe. Oh. A fost de faţă la vindecarea mea. Şi am crezut că simţeam… crezi că a avut într-adevăr un rol atunci?

M-a privit ca pe o ciudăţenie.

— Nu crezi că tu poţi aprecia asta mai bine decât mine? Ieri mi-ai spus c-a avut.

Mi-am întors pe toate părţile strania, dar puternica neplăcere pe care mi-o trezea ideea participării bufonului la lecţiile noastre de Meşteşug. Mi-am spus că oricum n-avea să vină, apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelam.

— Ştiu c-a fost de faţă, dar mi-e greu să-mi dau seama ce-a făcut, m-am corectat.

Chade mi-a răspuns cu gravitate.

— Aş zice că ne-a călăuzit. A spus c-a mai luat parte la ceva asemănător cândva, când a fost bolnav Ochi Întunecaţi. A şovăit, apoi a adăugat cu voce inexpresivă: Te cunoaşte bine. Şi cred că asta ne-a fost de cel mai mare folos. Te cunoaşte bine şi pare să ştie… calea către tine. A oftat. Fitz, atâta lucru ai recunoscut deja.

— A fost cu mine când mi-am folosit deopotrivă Harul şi Meşteşugul ca să-mi vindec lupul. Dar nu m-a ajutat să-l lecuiesc. M-a ajutat doar să-mi revin pe urmă.

Am amuţit. Şi am continuat ceva mai târziu:

— Neîncrederea şi secretul. Oare se preschimbă într-un obicei? Chade, îţi jur că nu ştiu de ce… Fir-ar să fie. Da. Eu şi bufonul avem o legătură prin Meşteşug. Firavă, dar existentă, o rămăşiţă din momentul când şi-a îmbibat vârfurile degetelor cu Meşteşug, atingându-i pe Verity şi apoi pe mine. Iar când a folosit-o ca să mă tragă înapoi, în trupul meu, a devenit mai puternică. Bănuiesc că, dacă aş studia-o acum, aş descoperi că, după această vindecare a mea, a dobândit şi mai multă putere. Însă mă îndoiesc că bufonul stăpâneşte cu adevărat Meşteşugul prin sine însuşi. Nu are decât ceea ce i-a rămas pe degete, şi e posibil să nu poată intra în legătură cu nimeni altcineva în afară de mine.

Chade mi-a zâmbit aproape cu vinovăţie.

— Ei, e o dublă uşurare. Fiindcă te-am auzit spunându-mi adevărul şi fiindcă mi-ai dezvăluit că… ei. Îl cunosc pe bufon de multă vreme. Îl preţuiesc. Dar, chiar şi în toată mascarada asta cu Lordul Auriu, are ceva straniu care mă poate face uneori să

mă simt stânjenit. Uneori pare să ştie prea multe, iar alteori mă întreb dacă lucrurile importante pentru noi îl interesează măcar cât negru sub unghie. Acum, când am început să cunosc cât de cât Meşteşugul, să văd cum ne deschide unul faţă de altul... ei. Cum spuneai, neîncrederea şi secretul pot deveni un obicei. Unul pe care trebuie să ni-l păstrăm amândoi dacă vrem să supravieţuim. Şi eu am tot atât de multe rezerve dacă e vorba să-i împărtăşesc bufonului toate secretele mele şi să le aflu pe ale lui.

Sinceritatea bătrânului asasin m-a cutremurat, iar părerea lui m-a năucit. Totuşi avea dreptate. Era plăcut să ştiu că eram sinceri unul faţă de altul.

— O să vorbesc cu Lordul Auriu despre rolul lui în coteria noastră, am spus. De ceea ce e dispus să facă depind multe. Nimeni nu poate fi silit să ne-ajute.

— Da. Şi foloseşte prilejul ca să pui capăt neînţelegerii voastre prosteşti. Cine ajunge să se afle în aceeaşi cameră cu voi se simte la fel de bine ca între doi câini care-şi arată colţii. Cum ar putea şti cine-o să fie muşcat când se vor repezi, în cele din urmă, unul la altul?

Am trecut peste asta.

— Şi-o să vii în Turnul Meşteşugului, la lecţiile noastre?

— Da.

— Şi experimentele tale personale legate de Meşteşug? am întrebat, după o scurtă aşteptare, hotărând că şi despre asta trebuia să vorbim deschis.

— Vor continua, mi-a răspuns încet. Pentru că trebuie. Fitz, doar mă cunoşti. Ştii care e tiparul obiceiurilor mele. Am învăţat întotdeauna singur şi fără zarvă şi, de fiecare dată când am descoperit un filon de cunoştinţe pe care am simţit că trebuie să le dobândesc, mi-am urmărit ţelul cu ardoare. Nu-mi cere să mă schimb acum. Nu pot.

Am fost sincer convins că-mi spunea din nou adevărul. Am oftat adânc, dar n-am cutezat să-i interzic să continue.

— Atunci fii prudent, prietene. Foarte prudent. Curenţii sunt puternici şi terenul înşelător. Dacă faci un singur pas greşit...

— O să fiu prudent, mi-a făgăduit.

Apoi a plecat, iar eu m-am târât în patul care era deja mai mult al meu decât al lui şi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul XXII

LEGĂTURI

Pentru această călătorie au fost necesare cu mult mai multe fonduri decât aţi considerat; şi n-aş fi întreprins nici în ruptul capului o asemenea cercetare dacă mi s-ar fi spus tot ce trebuia despre vremea şi mâncarea deopotrivă de mizerabile şi despre locuitorii şi mai mizerabili ai insulelor. Mă aştept la o recompensă deosebit de mare când mă voi întoarce.

Am izbutit în sfârşit să mă văd pe insula demonului blestemat. Ca să ajung pe bucata aia de piatră şi gheaţă a fost nevoie de ultimii bănuţi din mult prea mica sumă cu care m-aţi înzestrat şi de o zi de muncă la depozitarea proviziilor de cod sărat pentru o scârbă de căţea de mare. Barca pe care am primit-o lua apă, era greoaie, de un soi necunoscut, şi vâslele ei nu-şi meritau numele. Numai printr-un miracol am traversat cu bine apele îngheţate care mă despărţeau de Aslevjal. Odată ajuns, am debarcat pe un ţărm negru, stâncos. S-ar părea că gheţarul care acoperea cândva întreaga insulă, până la linia fluxului, s-a retras. Un doc abandonat şi stâlpii de amarare sunt la vedere, dar orice putea fi luat cu uşurinţă a dispărut. Dincolo de plajă e o întindere de piatră neagră. În micile ei buzunare de pământ nu cresc decât muşchi şi ierburi pipernicite. E posibil să fi existat cândva câteva construcţii rudimentare, dar, ca şi pe doc, orice s-ar fi putut refolosi cumva a dispărut. Se vede limpede că de acolo s-a extras cândva piatră, dar, după cum arată locul, cariera a fost părăsită de cel puţin zece ani. Blocuri uriaşe de piatră au fost tăiate şi aliniate cap la cap, ca pentru construcţia unui zid imens, la ale cărui capete sunt aşezate pe câte un singur şir. Se pare că toată piatra a fost tăiată pentru un soi de statuie culcată, dar strădaniile au fost abandonate înainte de a o termina măcar pe un sfert. Mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce ar fi trebuit să reprezinte.

Am străbătut toată partea liberă a ţărmului şi m-am aventurat şi pe o mică parte a gheţii înainte de a mă prinde noaptea. N-am văzut niciun dragon, nici viu, nici prins în gheţar, şi nimic altceva care să semene, măcar pe departe, a creatură vie. M-am întors pe plajă pe bâjbâite şi am petrecut o noapte geroasă

adăpostit în spatele blocurilor de piatră. N-am găsit nici măcar o aşchie de lemn ca să fac un foc. Am dormit prost, bântuit de vise înspăimântătoare, în care eram unul dintr-o mare mulţime de locuitori ai celor Şase Ducate închişi într-o înfiorătoare temniţă de piatră.

Când s-a luminat de ziuă, am fost încântat să plec. Oricine altcineva vrea să se aventureze până acolo trebuie să ia cu sine tot ce i-ar putea fi necesar, fiindcă insula aia nu-i oferă omului absolut nimic.

Raport pentru Chade Fallstar, nesemnat

Refacerea cicatricelor mi-a întârziat însănătoşirea. În următoarele trei zile, m-am retras în mine însumi, străduindu-mă doar să-mi recapăt sănătatea. Am dormit, am mâncat şi iar am dormit. Am rămas în odaia de lucru. De mâncare îmi aducea chiar Chade. Nu cu regularitate, dar asta nu mă deranja, fiindcă îmi lăsa de-ale gurii din belşug, iar pe cămin puteam să-mi fac ceai sau să-mi încălzesc supa.

Încăperea n-avea ferestre, aşa că, pentru mine, timpul îşi pierduse înţelesul. Îmi redobândisem obiceiurile de lup, adoptate vreme de mulţi ani. Eram foarte vioi în zori şi în amurg, şi atunci studiam pergamentele. Pe urmă mâncam şi moţăiam lângă foc, sau dormeam în pat tot restul zilei. Dar, când eram treaz, nu-mi petreceam tot timpul citind. Mă distram şi îl distram şi pe Gilly ascunzând, în lipsa lui din odaie, bucăţele de carne şi uitându-mă cum le descoperea la întoarcere. Făuream obiecte fără însemnătate, după cum mi se năzărea. Am făcut o tablă pentru Jocul Pietrelor, trăgând pe ea linii cu vârf de fier încins în foc, şi am cioplit piesele dintr-un fanon de balenă, pe care mi-a dat Chade voie să-l folosesc. Le-am vopsit pe unele în roşu, pe altele în negru, şi am lăsat tot atât de multe nevopsite. Însă am sperat zadarnic să joc o partidă cu bătrânul asasin. Îmi vorbea câte puţin despre studiile lui legate de Meşteşug şi era întotdeauna grăbit. Probabil spre binele meu. Când eram singur dormeam mai mult şi mai adânc.

În privinţa noutăţilor din castel era zgârcit la vorbă. Dar puţinul pe care-l storceam de la el mă îngrijora. Regina încă nu-şi încheiase tratativele cu negustorii din Bingtown, dar le îngăduise cu graţie ducilor de Shoaks şi Farrow să facă incursiuni în Chalced de-a lungul hotarelor lor după bunul plac.

Nu era vorba de o declaraţie de război oficială, dar numărul jafurilor şi raidurilor de la graniţa dintre cele Şase Ducate şi Statele Chalced avea să crească, şi asta cu binecuvântarea ei tacită. Nu era cine ştie ce noutate. Sclavii din Chalced ştiau de generaţii că-şi puteau câştiga libertatea dacă izbuteau să fugă în cele Şase Ducate. Şi, odată eliberaţi, se întorceau adesea împotriva foştilor lor stăpâni şi treceau peste graniţă turmele şi cirezile pe care le avuseseră cândva în grijă. Cu toate astea, negoţul dintre Chalced şi cele Şase Ducate continua şi prospera. Însă ar fi încetat dacă regatul nostru trecea, pe faţă, de partea Bingtownului.

Războiul dintre oraşul negustorilor şi Chalced pusese stavile urâte în calea fluxului de informaţii trimise de spionii lui Chade din regiunea lor. Trebuia să se bizuie pe istorisiri la a doua sau chiar la a treia mână, care, aşa cum era de aşteptat, ajungeau adesea să fie contradictorii. Aşa că ne îndoiam amândoi de adevărul „faptelor” din rapoarte. Da, negustorii din Bingtown aveau o crescătorie de dragoni undeva, departe, în susul Râului Sălbatic. Un dragon matur fusese văzut în zbor sau poate fuseseră chiar doi. Erau descrişi în mai multe feluri, ba albaştri la culoare, ba argintii, ba albaştri cu argintiu. Negustorii din Bingtown hrăneau dragonii, care le păzeau în schimb portul. Însă nu se îndepărtau de ţărm decât atât cât se puteau fără să-l piardă din vedere; de aceea corăbiile din Chalced continuau să ameninţe şi să jefuiască în larg flota negustorilor. De ferma de dragoni aveau grijă nişte corcituri, jumătate dragoni şi jumătate oameni. Şi se afla în mijlocul unui oraş frumos, cu pietre preţioase superbe strălucind noaptea pe ziduri. Oamenii care trăiau acolo preferau să locuiască în castele de lemn superbe din vârfurile unor arbori uriaşi.

Astfel de informaţii mai mult ne iritau decât ne luminau.

— Crezi că ne-au minţit când ne-au povestit despre dragoni? l-am întrebat pe Chade.

— Nu, probabil că ne-au spus adevărul, mi-a răspuns el scurt. Spionii sunt buni ca să ne ofere alte versiuni ale acestui adevăr, ca să le putem pune pe toate laolaltă şi să ne scoatem din ele adevărul propriu. Însă ce-avem aici nu ne satisface setea de adevăr, e de-ajuns doar ca să ne chinuiască. Ce putem deduce cu certitudine din toate zvonurile? Doar că a fost văzut un dragon şi că undeva, pe cursul Râului Sălbatic, se petrece ceva

neobişnuit.

Cu asta a încheiat subiectul. Însă eu bănuiam că ştia mult mai mult decât recunoştea şi că mai avea pe cap şi altele, despre care nu-mi povestea nimic. Aşa că-mi petreceam zilele dormind, studiind şi odihnindu-mă. Odată, căutând printre pergamentele lui unul în care îmi aminteam că găsisem istoria Jamailliei, am dat peste penele de pe plaja comorilor. Le-am privit o vreme în semiîntuneric, apoi le-am dus pe masa de lucru a lui Chade. Acolo le-am cercetat într-o lumină mai bună. Până şi simpla lor atingere mă umplea de nelinişte. Îmi readuceau aminte de zilele petrecute pe plaja aceea dezolantă şi mă făceau să-mi pun o sută de întrebări.

Erau cinci cu totul, de mărimea celor curbate, din coada unui cocoş mic. Fuseseră sculptate fără să se piardă niciun detaliu, astfel încât toate nervurile se conturau clar, unele lângă altele. Păreau făcute dintr-un lemn cenuşiu, deşi îmi cântăreau bizar de greu în palmă. Le-am încercat cu tăişul mai multor lame; cel mai ascuţit n-a lăsat decât o urmă subţire, o zgârietură argintie. Dacă era lemn, atunci era aproape tot atât de dur ca metalul. Cel care le sculptase cunoştea o şmecherie, le făcuse să reflecte lumina într-un mod bizar. Erau de un cenuşiu lipsit de luciu, dar, dacă le priveam cu coada ochiului, culoarea părea să se prelingă de-a lungul lor. Nu aveau niciun miros aparte. Am atins-o pe una cu limba şi am simţit, vag, gustul apei de mare, urmat de unul amar. Atâta tot.

După ce le studiasem folosindu-mi toate simţurile, mi-am recunoscut înfrângerea. Nu le puteam dezlega misterul. Mă gândeam că şi-ar fi găsit locul potrivit pe coroana cu cocoşi a bufonului. M-am întrebat din nou de unde apăruse obiectul acela straniu. Îl avusese înfăşurat într-o bucată de ţesătură de o asemenea frumuseţe, încât nu putea fi decât din Bingtown. Însă diadema veche, de lemn, avea o înfăţişare prea umilă ca să vină dintr-un oraş al minunilor şi al Magiei. Când îmi arătase coroana străveche, o recunoscusem imediat. O mai văzusem o dată, într-un vis. Atunci fusese plină de culoare, cu pene strălucitoare deasupra diademei, unde se înclinau în bătaia vântului. O purta o femeie, cu pielea încă şi mai palidă decât a bufonului, şi oamenii dintr-un oraş străvechi, de-al Străbunilor, îşi întrerupseseră o festivitate ca s-o asculte şi să râdă de cuvintele ei batjocoritoare. Bănuisem că era un soi de măscărici. Acum m-

am întrebat dacă nu trecusem cu vederea o semnificaţie mai subtilă. M-am uitat la penele răsfirate în evantai şi m-a cuprins brusc un tremur. Penele ne legau, am ştiut-o dintr-odată, străbătut de un fior rece. Ne legau, pe bufon şi pe mine, nu doar unul de altul, ci şi de o altă viaţă. M-am grăbit să le înfăşor într-o bucată de pânză. Mi le-am ascuns sub pernă.

De ce ajunseseră tocmai la mine? Nu-mi puteam da seama ce însemna asta, dar nu voiam să discut cu Chade despre ele. Bănuiam că era cu putinţă să aibă bufonul un răspuns şi mă ruşinam fiindcă nu mă trăgea inima să i le arăt. Nu numai din cauza prăpastiei pe care o deschisese cearta între noi, ci şi fiindcă lăsasem să se scurgă atât de mult timp fără să pomenesc de ele. Ştiam că nimic din toate astea n-avea să se schimbe dacă mai aşteptam. Dar mă simţeam prea slăbit ca să-i înfăţişez penele. Aşa că dormeam cu ele sub pernă în fiecare noapte.

În miezul celei de a treia nopţi din odaia de lucru, Nettle mi-a invadat somnul. A apărut ca o femeie plângând. În visul meu, o statuie stătea în şuvoiul lacrimilor pe care le vărsa. Ele îi erau strai argintiu şi suferinţa o înconjura ca o ceaţă. O vreme pur şi simplu am privit-o plângând. Fiecare lacrimă argintie prelinsă pe obraz cădea, devenind fir de borangic, şi făcea parte din veşmântul ei înainte de a se preschimba în torentul care curgea pe lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o într-un târziu.

Dar nu mi-a răspuns, a continuat să plângă. M-am apropiat de ea şi, în cele din urmă, i-am pus mâna pe umăr, aşteptându-mă să simt răceala pietrei. În schimb, s-a întors spre mine cu ochii cenuşii precum ceaţa. Cu ochi făcuţi din lacrimi.

— Te rog, am spus. Te rog, vorbeşte cu mine. Îmi spui de ce plângi?

Şi, dintr-odată, era Nettle. Şi-a sprijinit fruntea de umărul meu şi a plâns pe el. Până atunci, ori de câte ori o întâlnisem în vise, avusesem senzaţia că venise să mă caute. De data asta simţeam că venisem eu la ea, atras de amărăciunea ei într-un loc de obicei numai al ei. Nu eram un oaspete nepoftit, ci doar unul sosit pe neaşteptate.

Ce s-a întâmplat?

Ştiam chiar şi în somn că îi vorbeam prin Meşteşug.

Se ceartă. Chiar şi atunci când nu vorbesc, cearta atârnă între

ei ca pânzele de păianjen. Şi orice cuvânt rostit, indiferent de cine, îşi găseşte locul în cearta lor. Se poartă ca şi cum n-ar fi cu putinţă să-i iubesc pe amândoi, ca şi cum ar trebui să aleg între ei. Şi nu pot.

Cine se ceartă?

— Tata şi fratele meu. S-au întors acasă cu bine, aşa cum ai spus. Dar, imediat ce-au coborât de pe cal, am simţit furtuna dintre ei. Habar n-am ce-a stârnit-o. Tata nu vrea să vorbească despre asta şi i-a interzis şi fratelui meu s-o facă. E ceva ruşinos, sumbru, oribil. Un lucru pe care fratele meu vrea totuşi să-l facă. Şi-o doreşte din toată inima. Nu ştiu de ce. Swift a fost întotdeauna un băiat atât de bun; liniştit, blajin, ascultător. Ce-ar putea fi acest ceva pe care l-a descoperit, după care tânjeşte atât de mult şi care îl scârbeşte atât de tare pe tata?

Aproape că-i simţeam mintea bâjbâind printre bănuieli urâte, legate de fratele ei blajin. Îşi dorea nespus să afle ce-l făcea de ocară în ochii tatălui lor. Nu era în stare să-şi imagineze nimic destul de rău săvârşit de un băiat de vârsta lui. Aşa că începea să-şi creadă tatăl iraţional. Însă nu-şi putea imagina nici aşa ceva. Prin urmare, speculaţiile ei se împleticeau printre două idei de neacceptat. Şi asta în vreme ce, în casa lor, încordarea creştea fără încetare.

— Nu-l lasă pe fratele meu să iasă afară fără el. Cât e ziua de lungă, trebuie să-l însoţească pe tata oriunde ar avea treabă. Numai că nu-i e îngăduit să-l ajute când antrenează sau când îngrijeşte caii. Trebuie să stea pur şi simplu să-l privească. Mie şi fraţilor mei mi se pare lipsit de sens. Dar ori de câte ori întrebăm ceva, tata devine foarte aspru şi foarte tăcut. Ne face pe toţi să ne simţim groaznic şi nu ştiu cât mai poate îndura fratele meu. Mă tem că va face cine ştie ce de disperare.

Ce te temi c-ar putea să facă?

— Nu ştiu. Dacă aş şti, aş putea să-l împiedic.

Nu-mi dau seama cum aş putea să te-ajut.

Mi-am mărginit gândul cu mare grijă, desprinzându-l de tot ce ştiam. Ce-ar fi crezut ea despre Swift dacă ar fi aflat că avea Har? Şi cum vorbeau Burrich şi Molly în casa lor despre această magie, dacă o făceau vreodată? Nu-mi povestise şi ce făcea şi ce spunea mama ei despre tot ce se petrecea. Iar eu nu găseam destul curaj ca să întreb.

— Nici nu m-am gândit c-ai putea, Umbră de lup. De aceea

nici n-am venit la tine. Dar mă bucur că ai venit tu la mine, chiar dacă nu poţi să m-ajuţi. A oftat. Când ridici ziduri în calea mea, mă simt mai singură decât pot să explic, chiar şi pentru mine însămi.

Ai fost atât de multă vreme acolo, la marginea viselor mele, privindu-le prin mine. Pe urmă te-ai dus altundeva. Şi nu ştiu de ce. Nu ştiu nici măcar cine sau ce eşti de fapt. Vrei să mă lămureşti?

Nu pot.

Mi-am auzit asprimea propriului refuz şi un ecou al Meşteşugului mi-a adus durerea pe care i-o pricinuise ei. Împotriva voinţei mele, m-am simţit încercând să-mi îndulcesc răspunsul.

Nu-ţi pot explica. Într-un fel, sunt un pericol pentru tine, de aceea mă străduiesc să stau deoparte. Nu ai cu adevărat nevoie de mine. Însă voi veghea asupra ta şi te voi apăra, pe toate căile pe care pot s-o fac. Şi voi veni la tine când o să cred că este nevoie.

— Te contrazici. Eşti un pericol care-o să mă apere? Nu am nevoie de tine, dar vei veni când crezi că am nevoie? Vorbeşti fără sens.

Da. Fără sens, am recunoscut cu simplitate. *Şi tocmai de aceea nu-ţi pot explica, Nettle. Nu-ţi pot da decât un singur sfat: ceea ce se petrece între tatăl şi fratele tău e numai şi numai treaba lor. Nu lăsa asta să stea între tine şi oricare dintre ei, oricât de greu ţi-ar fi. Nu-ţi pierde încrederea nici în unul, nici în celălalt. Şi iubeşte-i pe amândoi cum i-ai iubit mereu.*

— De parcă aş putea să nu-i mai iubesc, a spus cu amărăciune. Dacă ar fi cu putinţă, nu m-ar mâhni tot ce-şi fac unul altuia.

Şi aici am dispărut din visul ei. O astfel de întâlnire cu fiica mea nu mi-a adus mie niciun fel de alinare şi sunt sigur că ei i-a oferit prea puţină. Îngrijorarea ei a devenit îngrijorarea mea. Burrich fusese întotdeauna sever, dar corect, aşa cum înţelegea el corectitudinea. Cu mine fusese întotdeauna aspru, dar niciodată crud. Poate că-mi mai trăsese câte-o palmă când îl iritasem şi câte-un ghiont când îşi pierduse răbdarea, dar nu mă bătuse decât foarte rar. În puţinele dăţi când mă burduşise voise să mă înveţe o lecţie, nu să mă facă să sufăr. Privind în urmă, înţelegeam că toate pedepsele fizice primite din partea

lui fuseseră întemeiate. Însă mă temeam că Swift avea să-l sfideze pe faţă, aşa cum nu-mi stătuse mie în obicei, şi nu ştiam care puteau fi urmările. Era convins că singurul băiat pe care-l primise în grijă avusese parte de o moarte oribilă fiindcă el nu fusese în stare să-l convingă să renunţe la Har. Oare se credea dator să-şi apere fiul de o soartă asemănătoare, indiferent de câtă asprime ar fi fost nevoie ca să izbândească? Mă temeam pentru amândoi şi n-aveam cum să-mi spulber teama.

În zorii celei de a patra zile, m-am trezit simţindu-mă mai puternic, dar fără astâmpăr. Am hotărât că mă înzdrăvenisem îndeajuns ca să ies din odaie şi să umblu prin castel. Era timpul să-mi reiau viaţa. Mi-am luat penele de sub pernă. Şi am coborât în odaia lui Tom Badgerlock ca să-mi pun haine curate. Abia închisesem în urma mea uşa către scara secretă când am auzit o bătaie în cealaltă. Am ajuns lângă ea din doi paşi şi am deschis-o. Lordul Auriu a tresărit şi s-a tras înapoi.

— Ei, s-ar părea că, până la urmă, s-a trezit. S-a şi îmbrăcat. Bun. Te simţi mai sigur pe tine, Tom Badgerlock?

— Oarecum, am răspuns, încercând să mă uit pe lângă el ca să văd pentru cine era toată mascarada.

Abia am avut timp să observ expresia şocată cu care îmi fixa cicatricele reapărute când Hap aproape că l-a îmbrâncit ca să-l dea deoparte şi s-ajungă la mine. Băiatul meu m-a prins de umeri şi m-a privit cu spaimă.

— Arăţi groaznic. Întoarce-te în pat, Tom.

Pe urmă, aproape fără să răsufle, s-a întors spre Lordul Auriu.

— Îmi cer iertare, domnul meu. Aveai dreptate, dar eu credeam că mă amăgeşti spunându-mi cât de bolnav este. Ai făcut bine ţinând toţi oaspeţii departe de uşa lui. Acum îmi dau seama. Mă rog cu umilinţă să fiu iertat pentru toate vorbele mele necuviincioase.

Bufonul şi-a dres uşor glasul.

— Ei, nici nu m-aşteptam din partea unui băiat de la ţară să aibă maniere de curtean, şi înţeleg că ţi-ai făcut foarte multe griji pentru tatăl tău. Aşa că, oricât de puţin mi-ar fi plăcut că ai dat buzna peste mine la ore scandaloase şi că te-ai purtat ca un necioplit când nu te-am lăsat s-ajungi la Tom, te iert pentru toate. Şi sper că n-o să mi-o luaţi în nume de rău dacă mă retrag, în timp ce vă bucuraţi de vizită.

Ne-a întors spatele şi ne-a lăsat singuri în mica mea odaie.

Hap n-a fost nevoit să mă îndemne prea mult să m-aşez pe patul scund.

Lungul drum pe scările şerpuitoare ale lui Chade mă istovise. Hap s-a aşezat alături şi a rămas cu o mână pe umărul meu. Mi-a cercetat faţa şi mi-a privit obrajii supţi cu milă, prin ochii îngustaţi.

Mă bucur atât de mult să te văd, a spus cu voce crispată.

S-a mai uitat câteva clipe la mine, cu toate trăsăturile încordate de emoţie. Pe urmă ochii i s-au umplut brusc de lacrimi, şi-a îngropat faţa în palme şi a început să se legene înainte şi înapoi pe marginea patului meu.

— Tom, am crezut că erai pe moarte, a izbutit să spună printre degete.

Pe urmă a rămas tăcut, în luptă cu plânsul care ameninţa să-l potopească. I-am înconjurat umerii cu braţul şi l-am lipit de mine.

Îl zguduiau suspine fără lacrimi. Era din nou băiatul meu şi era foarte speriat. A început să vorbească întretăiat, gâfâind.

— De când te-au adus aici, am venit în fiecare zi, înainte de răsăritul soarelui, şi Lordul Auriu mi-a spus în fiecare zi că erai prea slăbit ca să primeşti vizite. La început am avut răbdare, dar în ultimele câteva zile… A înghiţit în sec. M-am purtat foarte grosolan, Tom. A fost groaznic. Sper că asta n-o să se răsfrângă asupra ta. Am fost, pur şi simplu…

I-am vorbit la ureche, calm, liniştindu-l.

— Am fost foarte bolnav şi încă mă refac foarte încet. Dar n-o să mor, fiule. Nu acum. O să mai fiu aici o vreme pentru tine. Iar Lordul Auriu ţi-a spus deja că te iartă.

Mi-a luat o mână într-ale lui şi a strâns-o. Câteva clipe mai târziu, şi-a îndreptat spatele şi şi-a întors faţa spre mine. Obrajii îi şiroiau de lacrimi.

— Am crezut c-o să mori şi că n-o să-ţi mai pot spune niciodată că-mi pare r-r-rău. Fiindcă m-am purtat aşa cum m-am purtat. Ştiam că aproape nu-ţi mai păsa de mine, fiindcă abia dacă-mi mai vorbeai şi nu mai veneai să mă vezi. Şi pe urmă ai fost rănit, şi eu n-am reuşit s-ajung la tine în închisoarea aia. N-am putut s-ajung nici pe urmă, după ce te-au adus aici. Şi nu mă puteam gândi decât c-aveai să mori crezându-mă şi prost, şi nerecunoscător, după tot ce-ai făcut pentru mine. Ai avut dreptate, să ştii. Ar fi trebuit să te-ascult. Voiam atât de mult să-

ţi spun asta! Ai avut dreptate. Acum am văzut, am aflat.

— Ce? am întrebat, cu inima grea, fiindcă ştiam deja răspunsul.

A fornăit şi şi-a ferit privirea.

— Despre Svanja. A continuat cu voce mai groasă, mai profundă. M-a părăsit, Tom. Pur şi simplu. Şi auzisem deja că şi-a găsit pe altcineva – sau poate a avut mereu pe altcineva. Un corăbier de pe vasele alea mari, pentru negoţ.

Şi-a coborât privirea către podeaua dintre picioarele sale. A înghiţit în sec.

— Bănuiesc că au fost… apropiaţi înainte de ultima plecare a corabiei lui, în primăvară. Acum el s-a întors, cu cercei de argint pentru ea, şi cu rochii frumoase, şi cu parfum din mirodenii de foarte departe. Şi cu daruri pentru părinţii ei. Care-l găsesc pe placul lor. Hap vorbea cu voce din ce în ce mai înceată, aşa că abia i-am desluşit ultimele cuvinte. Dacă aş fi ştiut… a adăugat, şi glasul i s-a stins.

Pentru mine, cel mai bun lucru era să păstrez tăcerea.

— Am aşteptat-o o noapte întreagă şi pur şi simplu n-a apărut. Am fost foarte îngrijorat, m-am temut pentru ea. Mi-a fost frică să nu i se fi întâmplat ceva rău pe drumul către locul nostru de întâlnire. Şi, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am dus la ea acasă. Tocmai mă pregăteam să bat la uşă, când am auzit râsete înăuntru. Şi n-am mai îndrăznit să bat, fiindcă taică-său nu mă poate suferi. Mama ei nu mă ura chiar atât de mult, dar, după ce te-ai încăierat cu el… Ei. Oricum. Aşa că mi-am închipuit că Svanja nu putuse să iasă, ei, să se furişeze ca s-ajungă la mine. Fiindcă, ştii, taică-său începuse să n-o mai scape din ochi. Hap a şovăit, înroşindu-se. E ciudat. Când mă uit acum în urmă, totul mi se pare ruşinos, copilăresc. Noi furişându-ne tot timpul, ascunzându-ne de tatăl ei, ea minţindu-şi mama ca să-şi facă rost de timp pe care să-l petrecem împreună. Dar nu mi s-a părut mereu astfel, nu, nicidecum. Părea romantic şi, ei, predestinat. Aşa spunea Svanja mereu. Că era menit să fim împreună şi că nu trebuia să lăsăm pe nimeni şi nimic să ne despartă. Că minciunile şi amăgirile nu contau, pentru că noi doi, împreună, eram un adevăr pe care nimeni nu putea să-l nege. Şi-a frecat fruntea cu încheieturile palmelor. Şi eu am crezut-o. Am crezut totul.

— Dacă n-ai fi crezut-o, am comentat, oftând, ceea ce ai făcut

n-ar fi fost doar prostie, ar fi fost de neiertat. Asta e.

Şi am amuţit, întrebându-mă dacă nu cumva înrăutăţisem lucrurile.

— Am fost atât de prost, a recunoscut după ceva timp. Iar partea cea mai rea e că, dacă s-ar întoarce la mine, aş primi-o fără şovăire. Aşa necredincioasă cum ştiu c-a fost, mai întâi faţă de el şi apoi faţă de mine, aş primi-o, chiar dacă ar trebui să mă întreb apoi dacă sunt în stare s-o păstrez.

Pe urmă, după ceva timp, m-a întrebat încet:

— Asta ai simţit şi tu când ţi-am spus că Starling e măritată?

Grea întrebare, mai ales fiindcă nu voiam să-i mărturisesc că pe Starling n-o iubisem niciodată.

— Nu cred că două suferinţe pot fi vreodată identice, Hap, m-am mulţumit să răspund. Dar, da, m-am simţit şi eu ca un prost.

— Eu am crezut c-o să mor, a spus cu patimă. A doua zi, meşterul Gindast m-a trimis în oraş, cu treabă. A început să aibă încredere în mine când e vorba de cumpărături, fiindcă ţin întotdeauna cont şi de ceea ce-şi doreşte, şi de preţ. Aşa că mergeam grăbit, când am văzut o pereche apropiindu-se de mine. Şi mi-am spus, uite ce bine seamănă fata asta cu Svanja, parcă i-ar fi soră. Şi pe urmă mi-am data seama că era chiar Svanja, dar cu cercei de argint şi cu un şal violet, de-o nuanţă cum nu mai văzusem niciodată. Iar bărbatul de lângă ea o ţinea de braţ şi ea se uita în sus, la el, exact la fel cum obişnuia să se uite la mine. Nu mi-a venit să cred. Am rămas locului, cu gura căscată, şi, când au trecut pe lângă mine, ea m-a privit. Şi s-a înroşit toată, Tom, dar s-a prefăcut că nu mă cunoaşte. Iar eu… n-am ştiut ce să fac. Ne-am furişat tot timpul atât de mult, încât n-am gândit că, ei, poate bărbatul îi era unchi, sau era un cunoscut de-al tatălui ei, şi ea fusese nevoită să se poarte ca şi cum aş fi fost un străin. Dar am ştiut totuşi, încă de atunci, că nu era aşa. Iar peste două zile, când am intrat la *Porcul Pârlit* sperând să dau de ea, bărbaţii din tavernă m-au luat în râs, întrebându-mă cum mă simţeam în chip de plevuşcă acum, când peştele cel mare muşca momeala din nou. N-am priceput ce voiau să spună, dar m-au lămurit repede. Cu toate amănuntele. Tom, nu m-am mai simţit niciodată atât de umilit. Am fugit pur şi simplu şi mi-e ruşine să mă întorc, sau chiar să mai dau ochii cu cei doi. O parte din mine ar vrea s-o facă, să-i spună corăbierului cât de necredincioasă e Svanja, iar ei, că am

descoperit cât de puţin preţuieşte. Însă o altă parte tânjeşte să se bată cu el şi să-l înfrângă, ca să văd dacă aşa aş putea s-o recapăt pe ea. Mă simt idiot şi laş deopotrivă.

— Nu eşti niciuna, nici alta, l-am asigurat, deşi ştiam că nu putea să mă creadă. Să laşi toată povestea baltă e cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face. Luptă-te cu el şi recâştig-o pe ea, şi cu ce-o să te-alegi? C-o femeie cu nimic mai bună decât o căţea în călduri, care se-mperechează cu cel mai puternic dulău. Aruncă-i ei adevărul în faţă şi-o să te privească de sus, ca să te simţi şi mai umilit. Şi, dacă asta-ţi aduce vreun strop de alinare, gândeşte-te că Svanja o să fie uimită fiindcă ai renunţat la ea cu uşurinţa cu care vei lăsa impresia c-o faci.

— Amară alinare, Tom. Pe lumea asta există şi femei credincioase bărbaţilor lor?

A pus întrebarea cu o voce atât de obosită, încât mi s-a rupt inima văzându-l cu toate iluziile spulberate la o vârstă atât de fragedă.

— Da, există, am răspuns cu hotărâre. Iar tu eşti foarte tânăr, ai toate şansele s-o întâlneşti pe una dintre ele.

— Nu tocmai, a spus Hap. Şi s-a ridicat brusc. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet trist. Pentru că n-am timp s-o caut, Tom. Îmi pare rău că nu-ţi pot face decât o vizită atât de scurtă, dar trebuie să fug ca s-ajung înapoi la atelier, la timp. Bătrânul Gindast e un tiran. De când a aflat că ai fost rănit, m-a lăsat să vin aici în fiecare zi, dis-de-dimineaţă, ca să încerc să te văd, dar vrea să stau seara la lucru, să termin ce am de făcut.

— E înţelept. Munca e cel mai bun leac când vrei să uiţi de griji. Şi ca să-ţi vindeci inima frântă. Lasă-te absorbit de ea şi nu te mai mustra pentru prostie. În privinţa asta, toţi oamenii îşi fac partea lor de greşeli.

A rămas câteva clipe nemişcat, cu ochii la mine. Pe urmă a clătinat din cap.

— De fiecare dată când cred că am devenit ceva mai matur, mă uit la mine şi mă văd purtându-mă din nou ca un copil. Am venit să te văd, bolnav de grijă pentru tine, şi, imediat ce m-am convins că te poţi ţine pe picioare, ei bine, n-am făcut altceva decât să-ţi împuiez urechile cu necazurile mele. Nu mi-ai povestit nimic din toate cele prin care ai trecut.

Am izbutit să zâmbesc.

— Şi aşa şi trebuie să lăsăm lucrurile, fiule. N-a fost nimic de

care să-mi amintesc cu plăcere. Să lăsăm asta în urmă.

— Deocamdată. Mâine vin să te văd din nou.

— Nu, nu, să n-o faci. Dac-o să vii în fiecare zi, după cum îmi dau seama că ai de gând, ştiu cât de obosit şi de plictisit o să fii. Vindecarea mea merge bine, după cum vezi. Curând o să cobor eu în oraş ca să ne întâlnim, şi-o să-i cer lui Gindast să-ţi dea o întreagă după-amiază liberă, ca să putem sta de vorbă.

— Mi-ar plăcea, a spus, şi mi-a crescut inima când i-am simţit sinceritatea din glas.

M-a îmbrăţişat înainte de a pleca şi m-am temut că puterea lui tinerească avea să-mi frângă oasele slăbite. Pe urmă a ieşit, şi l-am urmărit cu privirea. Pentru prima oară după mai multe luni, simţeam că-l am din nou pe Hap al meu, mi-am spus, în vreme ce mă trudeam să-mi iau haine curate şi să intru în ele. Uşurarea pe care-o simţeam fiindcă-l recăpătasem era întinată de vinovăţie. Nu-l puteam împiedica să devină bărbat. Nu trebuia să m-aştept să fie „Hap al meu“ mai mult decât se putea aştepta Chade să fiu eu „băiatul” lui. Să mă simt uşurat fiindcă inima lui frântă şi dezamăgirea mi-l redaseră şi-l convinseseră de înţelepciunea mea era un soi de trădare. La următoarea noastră întâlnire trebuia să-i mărturisesc nu că ştiusem că Svanja avea să-l înşele, ci doar că avea să-i abată atenţia de la ucenicie. Dar gândul la o asemenea destăinuire nu mă încânta.

Odată îmbrăcat, am trecut din odaia mea în a Lordului Auriu. Nu mă mai clătinam pe picioare, dar trebuia să merg totuşi încet, cu mare grijă. Pajul lui încă nu-i adusese micul dejun. Masa era goală. El stătea în faţa focului şi părea obosit. L-am salutat cu o înclinare a capului, apoi am pus pe masă penele înfăşurate într-o bucată de pânză.

— Cred că astea îţi sunt destinate, am spus fără nicio inflexiune în glas.

Am desfăcut pânza, timp în care el s-a ridicat de pe scaun şi a venit să vadă ce făceam. M-a urmărit din priviri, fără să scoată nicio vorbă, până când am aşezat penele una lângă alta, pe un singur rând.

— Sunt extraordinare. Unde ai dat peste ele, Badgerlock? a spus într-un târziu, şi am simţit că tăcerea mea îi smulsese întrebarea.

Iar accentul jamaillian al Lordului Auriu, la care nu renunţase, m-a usturat ca o palmă.

— Când am intrat cu Dutiful în stâlpul Meşteşugului, am ajuns pe o plajă. Le-am adunat de acolo, de pe linia fluxului. Zăceau ca nişte epave printre bucăţi de lemn plutit şi alge. Mergând, am dat rând pe rând peste ele.

— Interesant. N-am mai auzit niciodată povestea asta.

Sub nepăsarea replicii lui se simţea o întrebare nerostită. Îi ascunsesem înadins descoperirea mea sau uitasem de ea fiindcă nu-i dădusem importanţă? I-am oferit cel mai bun răspuns de care am fost în stare:

— Timpul petrecut pe plaja aia încă mi se pare straniu. Rupt de orice altceva. Când m-am întors, s-au petrecut atât de multe: lupta pentru recâştigarea lui Dutiful, moartea lui Ochi întunecaţi şi apoi drumul nostru de întoarcere aici, în castel, când n-am putut sta de vorbă cu tine între patru ochi. Pe urmă, odată ajunşi la Buckkeep, au urmat logodna şi tot restul.

Găsisem nişte scuze, dar păreau şubrede. De ce nu-i spusesem nimic despre pene?

— Le-am dus în odaia de lucru a lui Chade. Şi niciodată n-a părut să fie momentul potrivit.

El se holba pur şi simplu la pene. Le-am mai privit şi eu. Aşa cum stăteau una lângă alta pe pânza grosolană, cenuşiul lor uniform sporea impresia că n-aveau nimic aparte. Şi în acelaşi timp păreau deosebit de stranii, prea fără cusur ca să fi fost făurite de mâna omului şi totuşi fără nicio îndoială lucrate de ea. Mă simţeam bizar de puţin îndemnat să le ating.

— Înţeleg, a spus Lordul Auriu în cele din urmă. Ei, îţi mulţumesc că mi le-ai arătat.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre cămin.

N-am fost în stare să pricep ce se petrecea. Am făcut încă o încercare.

— Bufonule. Cred că sunt din Coroana cu cocoşi.

— Ai dreptate, fără nicio îndoială, mi-a răspuns cu voce egală, fără nicio urmă de interes.

S-a aşezat în faţa căminului şi şi-a întins picioarele spre el. O clipă mai târziu, şi-a încrucişat braţele şi şi-a afundat bărbia în piept. A rămas cu ochii la foc.

M-a străbătut o răbufnire de furie, ca o flacără purificatoare. Pentru o clipă, am vrut să-l înşfac şi să-l zgâlţâi, să-i cer să fie din nou bufonul pentru mine. Pe urmă furia a dispărut şi eu am rămas tremurând, îngreţoşat. Apoi am simţit că-l ucisesem

cumva pe bufon, că-l nimicisem când îi cerusem să-mi răspundă la întrebări care plutiseră întotdeauna între noi nerostite. Ar fi trebuit să ştiu că n-aveam cum să-l înţeleg vreodată, nu aşa cum înţelegeam alţi oameni. Între noi doi, explicaţiile nu fuseseră nicicând de vreun folos. Încrederea da. Însă eu stricasem totul. Ca un copil care face bucăţi ceva, dornic să înţeleagă cum merge, şi rămâne cu un pumn de piese. Poate că nu mai avea cum să redevină bufonul, aşa cum nu mai puteam eu să redevin băiatul de la grajduri, care-l ajuta pe Burrich. Poate că legătura dintre noi se schimbase prea din adânc ca să mai putem fi unul pentru altul, Fitz şi bufonul. Poate că Tom Badgerlock şi Lordul Auriu erau tot ce ne mai rămăsese.

M-am simţit dintr-odată istovit, iarăşi cuprins de slăbiciune. Am înfăşurat din nou penele în bucata de pânză, fără să mai scot nicio vorbă. Cu ele strânse în pumn, m-am întors în camera mea şi am închis uşa. Am deschis-o pe cea secretă, mi-am închis-o şi pe ea în urmă şi am început lungul urcuş către odaia mea de lucru.

Când am ajuns în pat, tremuram de oboseală. M-am târât sub pături fără să mă dezbrac. Şi, după o vreme, am căzut într-un somn adânc. Câteva ore mai târziu, când m-am trezit, mi-era foame şi focul din cămin era aproape stins. M-am dat jos din pat, am mâncat şi am pus lemne pe foc; nimic din toate astea n-a părut să merite efortul. M-am adâncit în aşternut şi mi-am găsit din nou refugiu în inconştienţă.

Când m-am trezit din nou, a fost fiindcă am simţit pe cineva aplecându-se asupra mea. Am sărit din somn cu un ţipăt, în panică, şi l-am înşfăcat pe prinţ de gât înainte de a-l recunoaşte. O clipă mai târziu, stăteam din nou pe pat, gâfâind în vreme ce mă părăsea spaima.

— Iertare, iertare, am izbutit să bâigui.

Prinţul era la o bună distanţă de mine, frecându-şi gâtul şi fixându-mă cu ochi holbaţi.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat răguşit şi zbătându-se între furie şi groază.

Mi-am umplut gâtul uscat cu aer, simţindu-mi transpiraţia şi tremurul. Aveam ochii lipiţi şi gura cleioasă.

— Iertare, am reuşit să repet. M-ai trezit prea brusc. M-ai speriat.

M-am străduit să ies de sub pături şi m-am dat jos din pat

clătinându-mă. Panica mea părea continuarea unui coşmar pe care nu mi-l aminteam. Mi-am rotit privirea prin odaie, confuz şi dezorientat. Thick stătea pe scaunul lui Chade, cu pantofii întinşi către foc. Purta tunică şi pantaloni de aceeaşi culoare, albastrul servitorimii din castel; păreau noi şi îi erau pe măsură. Cu cât timp înainte îmi propusesem să-i fac rost de haine şi de pantofi buni? Probabil că avuse Chade grijă de toate. Focul ardea vesel în cămin şi pe masă trona o tavă cu mâncare.

— Tu ai făcut asta? Mulţumesc.

M-am apropiat de masă şi mi-am turnat vin într-un pahar.

Prinţul a clătinat din cap nedumerit.

— Ce să fac?

Am lăsat jos paharul pe care-l golisem. Gura îmi rămăsese uscată. Mi-am mai umplut un pahar, l-am băut şi pe acela, apoi mi-am tras răsuflarea.

— Mâncarea şi focul, l-am lămurit. Şi vinul.

— Nu. Erau aici când am sosit noi.

Simţurile îmi reveneau încetul cu încetul la normal şi inima mea îşi regăsea ritmul obişnuit. Probabil că, în timp ce dormeam, Chade venise şi plecase.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat pe prinţ imediat ce m-am dezmeticit.

— M-a adus Thick.

La auzul numelui său, netotul a întors capul. Şi a răspuns la zâmbetul conspirativ al prinţului cu unul de acelaşi fel. Am simţit ceva trecând de la unul la altul, prea repede şi prea controlat ca să-l pot urmări. Thick a chicotit şi s-a răsucit din nou spre foc cu un oftat.

— N-ar trebui să fii aici, am spus cu asprime.

M-am aşezat la masă şi mi-am mai turnat vin. Mi-am pus palma pe capacul castronului cu supă de pe tavă. Abia dacă mai era călduţ. Oricum, mi se părea prea greu să mănânc. Am băut vinul.

— De ce n-ar trebui să fiu aici? De ce n-ar trebui să cunosc secretele castelului în care voi fi cândva rege? Sunt considerat prea tânăr, prea prost sau prea nedemn de încredere?

Era un punct mult prea sensibil, nu mă aşteptasem să fiu nevoit să-l ating. I-am răspuns cu blândeţe.

— Am crezut că nu vrea Chade s-ajungi în odaia asta.

— Probabil că nu vrea. Dutiful s-a aşezat la masă, lângă mine,

în vreme ce-mi turnam din nou vin. Probabil că sunt mult mai multe lucruri pe care preferă Chade să le ţină numai pentru el. Omul ăsta adoră secretele. A umplut castelul Buckkeep de ele, ca o coţofană care adună pietricele strălucitoare. Şi, din acelaşi motiv, vrea să le păstreze doar pentru sine. M-a privit cercetător. Ţi-au reapărut cicatricele. Înseamnă că efectele lecuirii prin Meşteşug dispar?

— Nu. Le-am refăcut, cu ajutorul lui Chade. Ne-am gândit că e cel mai înţelept aşa. Scăpăm de întrebări, înţelegi.

A dat din cap, dar a continuat să se holbeze la mine.

— Arăţi, în acelaşi timp, mai bine şi mai rău decât înainte. Şi n-ar trebui să bei atâta vin înainte de a mânca.

— Mâncarea e rece.

— Ei, e destul de simplu s-o încălzim.

Tonul vocii lui mi-a dat de înţeles că nu era dispus să-mi tolereze prostia. Credeam că avea de gând să-l pună pe Thick la treabă. Dar a luat el însuşi castronul, a amestecat în el şi l-a acoperit la loc. Ca şi cum ar fi avut experienţă la aşa ceva, i-a pus cârligul şi l-a atârnat deasupra flăcărilor. A rupt pâinea mică în două şi a pus-o pe o farfurie, în apropierea focului, să se încălzească şi ea.

— Vrei apă pentru ceai? Ţi-ar face mult mai bine decât vinul pe care-l tot dai peste cap.

Mi-am pus paharul gol pe masă, dar nu l-am mai umplut.

— Uneori mă uluieşti. Pentru un prinţ, ai cunoştinţe surprinzătoare.

— Ei, ştii cum e mama. Slujitoarea poporului. Când eram mai mic, a vrut să mă educe ca pe Sacrificiul din Regatul Munţilor, adică să mă înveţe să fac cele mai obişnuite treburi, ca un băiat de ţăran. Când a văzut că în castelul Buckkeep era greu să mă înveţe tot ce voia, a hotărât să mă dea în grija cuiva din afară, departe de servitorii care săreau să-mi îndeplinească orice dorinţă. Îşi dorea să mă trimită o vreme în Regatul Munţilor, dar Chade a sfătuit-o să mă ţină aici, în cele Şase Ducate. Aşa că ea s-a gândit că nu putea face decât un singur lucru. Când am împlinit opt ani, m-a trimis la Lady Patience să-i fiu paj vreme de un an şi jumătate. Nu e nevoie să-ţi spun că acolo n-am fost tratat ca un prinţişor răsfăţat. În primele două luni, Lady Patience îmi tot uita numele. Însă m-a învăţat o mulţime de lucruri minunate.

— Dar de la ea n-aveai cum să înveţi să găteşti, am subliniat înainte de a apuca să-mi strunesc limba.

— Ah, dar am învăţat, mi-a răspuns Dutiful, zâmbind cu gura până la urechi. N-am avut încotro. Dacă voia să-şi încălzească, noaptea târziu, ceva în camera ei, şi o lăsai s-o facă singură, ardea mâncarea şi umplea tot apartamentul de fum. De fapt, am învăţat multe de la Lady Patience, dar ai dreptate. Gătitul nu e primul pe lista talentelor ei. Lacey m-a învăţat cum să încălzesc mâncarea deasupra focului din cămin. Şi altele, o grămadă. Sunt în stare să croşetez mai bine decât jumătate din doamnele de la curte.

— Serios? am întrebat, pe tonul neutru al interesului prietenesc.

Amesteca în castron stând cu spatele la mine. Mirosul a devenit dintr-odată îmbietor. Mica mea cădere în greşeală trecuse neobservată.

— Da, serios. Dacă vrei, te învăţ într-o zi.

A pescuit supa de deasupra flăcărilor, a mai amestecat o dată în ea, apoi a adus-o din nou pe masă, împreună cu pâinea.

— Lacey mi-a povestit că, în copilărie, tu n-ai învăţat niciodată, a adăugat, punându-mi mâncarea în faţă, de parcă mi-ar fi fost paj. Că erai prea agitat ca să stai într-un loc atâta timp.

Îmi luasem lingura în mână. Am lăsat-o jos din nou. El s-a întors lângă foc şi s-a uitat la ibric.

— Încă nu e destul de fierbinte, a zis, apoi mi-a explicat. Lacey spunea întotdeauna că a fiert destul când aburul se înalţă cu o palmă mai sus de cioc. Dar sunt sigur că atâta lucru ţi-a spus şi ţie. Şi ea, şi Lady Patience mi-au istorisit o droaie de poveşti despre tine. Însă aici, la Buckkeep, despre tine n-am auzit prea multe. Numele tău era pomenit alături de înjurături sau de regrete. Însă acolo era ca şi cum nimeni nu s-ar fi putut abţine, deşi pe urmă Patience se simţea de multe ori distrusă şi plângea. Însă un singur lucru nu înţeleg. Ea te crede mort şi te jeleşte. În fiecare zi. Cum o poţi lăsa să sufere astfel? Pe propria ta mamă!

— Lady Patience nu e mama mea, l-am contrazis cu voce firavă.

— Ea spune că este. Că a fost, s-a corectat cu amărăciune. Îmi tot repeta că, de fapt, ştie ce vreau să mănânc, să fac sau

să port. „Nu fi ridicol”, spunea dacă protestam, insistând că preferam altceva.

„Ştiu totul despre băieţi. Am avut cândva un fiu.” Şi fiul erai tu, a subliniat Dutiful, ca să fie sigur că nu-mi scăpase concluzia.

Am păstrat tăcerea. M-am gândit că încă nu mă vindecasem, că zilele petrecute în închisoare, în frig şi suferinţă, lecuirea prin Meşteşug şi refacerea cicatricelor şi, da, încercările mele de împăcare respinse de bufon mă slăbiseră şi mă secătuiseră. Aşa că tremuram şi mi se îngusta gâtlejul şi nu mă puteam gândi ce să fac când un secret păstrat atât de bine era deodată rostit cu glas tare. Am avut impresia că mă înghiţea o beznă mai cumplită decât cele mai urâte efecte ale scoarţei de spiriduş. M-au podidit lacrimile. M-am gândit că, poate, dacă nu clipeam, n-aveau să se prelingă. Poate, dacă stăteam destul de mult nemişcat, ochii mei aveau să le reabsoarbă.

Din ibric au început să se înalţe nori de abur şi Dutiful s-a dus să-l ia de pe foc. M-am grăbit să-mi şterg ochii cu mâneca. Prinţul a adus ibricul care bolborosea şi a turnat apa fierbinte peste ierburile din ceainic. Pe urmă l-a dus înapoi, vorbindu-mi peste umăr. În glasul lui stins era ceva care mi-a dezvăluit că nepăsarea mea nu-l păcălise. Cred că a simţit cât de aproape de punctul unde m-aş fi pierdut cu firea mă adusese şi asta l-a îndurerat.

— Mama mi-a spus, a adăugat, aproape dezvinovăţindu-se. Şi ea, şi Chade şi-au ieşit din minţi când au aflat că erai în închisoare rănit. Fiecare era plin de furie împotriva celuilalt şi nu izbuteau nicidecum să se pună de acord. Am fost de faţă când s-au certat. Ea a spus c-o să se ducă pur şi simplu în oraş, să te scoată din temniţă. El a zis că nu trebuie, că n-ar fi reuşit decât să ne pună, pe tine şi pe mine deopotrivă, într-un pericol şi mai mare. Aşa că a spus c-o să-mi dezvăluie cine moare pentru mine acolo, jos; el a încercat să-i interzică aşa ceva. Ea a adăugat că venise timpul să aflu ce înseamnă să fii Sacrificiu pentru poporul tău. Pe urmă mi-au cerut să-i las singuri şi şi-au continuat cearta.

Dutiful a pus ibricul la loc, lângă cămin, şi s-a întors la masă, alături de mine. Ochii nu ni s-au întâlnit.

— Ştii ce vrea să spună când te numeşte pe tine Sacrificiu? Ştii cum te vede ea? Prinţul a împins pâinea spre mine. Ar trebui să mănânci. Arăţi groaznic. Cât te numeşte Sacrificiu, vrea să

spună că eşti regele legitim al celor Şase Ducate. Probabil că asta vede în tine de când a murit tata. Sau de când s-a lăsat absorbit de dragonul lui.

Am tresărit şi mi-am întors ochii spre el. Kettricken chiar îi povestise totul şi, înţelegând asta, m-am cutremurat până în măduva oaselor. M-am uitat la Thick, care moţăia în faţa focului. Prinţul mi-a urmărit privirea. N-a scos nicio vorbă, dar netotul a deschis brusc ochii şi s-a răsucit spre el.

— Mâncarea asta e groaznică, i-a spus Dutiful. Crezi că ne-ai putea aduce de la bucătărie ceva mai bun? Poate ceva dulce?

Pe faţa lui Thick s-a lăţit un zâmbet.

— Pot. Ştiu ce-au făcut acolo. Plăcintă cu fructe de pădure uscate şi cu mere.

S-a lins pe buze. Când s-a ridicat în picioare, i-am văzut, cu surprindere, pe pieptul tunicii, blazonul cu Cerbul Farseer.

— Du-te pe drumul pe care-am venit şi întoarce-te, te rog, tot pe-acolo. E important să ţii minte asta.

Thick a dat din cap de mai multe ori.

— Important. Ţin minte. O ţin minte încă mult timp. Ies pe uşa frumoasă; vin înapoi tot pe uşa frumoasă. Şi numai când nu mă vede nimeni.

— Bravo, Thick. Nu ştiu cum m-am descurcat până acum fără tine.

În glasul prinţului se simţea satisfacţia, dar mai era ceva. Nu bunăvoinţă, ci... ah. Am înţeles. Mândria posesorului. Îi vorbea bondocului aşa cum îi vorbeşti unui câine ciobănesc foarte preţuit.

— L-ai făcut omul tău? Pe faţă? am întrebat, după plecarea lui Thick.

— Dacă bunicul meu a putut să aibă ca măscărici şi însoţitor un băiat albinos şi costeliv, eu de ce n-aş avea un netot?

M-am crispat.

— Sper că nu laşi curtenii să-şi bată joc de el.

— Sigur că nu. Aveai idee că ştie să cânte? Vocea lui le dă cântecelor o tonalitate stranie, dar notele nu sunt false. Nu-l pot ţine lângă mine tot timpul, dar suntem împreună destul de des ca să nu-i mai vorbească nimeni cu răutate. Şi faptul că putem comunica fără să fim auziţi e de mare folos, fiindcă ştie când vreau să fie cu mine şi când vreau să plece. Prinţul a dat din cap, mulţumii de sine însuşi. Cred că acum e mai fericit. A

descoperit plăcerile oferite de o baie fierbinte şi de hainele curate. Şi i-am dăruit jucării simple, care-i plac. Un singur lucru mă îngrijorează. Femeia care-l ajută să-şi poarte de grijă mi-a povestit c-a mai întâlnit doi ca el. Şi spune că nu trăiesc la fel de mult ca oamenii obişnuiţi, că Thick ar putea să fi ajuns deja foarte aproape de sfârşitul zilelor sale. Ştii cumva dacă e adevărat?

— N-am nici cea mai mică idee, prinţul meu.

I-am folosit titlul onorific fără să mă gândesc. Şi astfel i-am adus pe faţă un zâmbet larg.

— Dacă tu-mi spui mie aşa, eu cum ar trebui să-ţi spun ţie? Preastimate văr? Lord FitzChivalry?

— Tom Badgerlock, i-am reamintit cu voce plată.

— Bineînţeles. Şi Lordul Auriu. Mărturisesc că mi-e mult mai uşor să accept că eşti Lordul FitzChivalry decât să mi-l imaginez pe el în chip de măscărici, în straie pestriţe.

— De-atunci a făcut un drum lung, am zis, străduindu-mă să nu-mi las regretul să se simtă în glas. Când s-a hotărât regina să-ţi dezvăluie toate secretele de familie?

— În noaptea de după vindecarea ta. M-a adus înapoi, în odaia ta, mai târziu, prin coridoarele secrete, şi ne-am petrecut toată noaptea stând lângă pat. După un timp, a început pur şi simplu să-mi vorbească. Mi-a spus că aşa, fără cicatrice, semănai foarte mult cu tata. Că uneori se uită la tine şi-l vede în ochii tăi. Şi pe urmă mi-a istorisit totul. Nu într-o singură noapte. Cred că s-au scurs trei până a terminat povestea. Şi în tot timpul ăsta a stat pe o pernă, lângă patul tău, ţinându-te de mână. Pe mine m-a pus să stau pe podea. Şi n-a primit pe nimeni altcineva în odaie.

— Şi eu nici măcar n-am ştiut c-ai fost acolo. Şi nici c-a fost ea.

A săltat dintr-un umăr.

— Trupul tău se vindecase, dar restul ajunsese prea aproape de moarte ca să mai conteze. Nu puteam pătrunde până la tine cu Meşteşugul, iar cu Harul erai pâlpâirea firavă a unui muc de lumânare. Te-ai fi putut stinge în orice clipă. Dar, când te ţinea ea de mână şi vorbea, flacăra ta părea mai strălucitoare. Cred că a simţit şi ea. Era ca şi cum ar fi vrut să te ancoreze de viaţă.

Mi-am ridicat mâinile şi, neajutorat, le-am lăsat să recadă pe masă.

— Habar n-am ce-ar trebui să fac, am mărturisit fără ocolişuri. N-am habar nici cum să reacţionez în clipa asta, după ce am aflat că ştii totul.

— Aş zice c-ar trebui să te simţi uşurat. Chiar dacă în castel trebuie să mai continuăm o vreme mascarada cu Tom Badgerlock. Măcar aici, numai între noi, poţi fi tu însuţi, nu mai trebuie să te străduieşti din răsputeri să-ţi ţii limba în frâu. Oricum nu prea îţi ieşea. Şi mănâncă-ţi supa. Nu vreau s-o mai încălzesc o dată.

Părea o idee bună şi mi-a oferit un timp în care să mă gândesc în tăcere. Însă prinţul mă privea cu atâta atenţie încât mă simţeam ca un şoarece sub ochii unei pisici. Când m-am încruntat la el, a râs cu poftă şi a clătinat din cap.

— Nu-ţi poţi imagina cum e. Mă uit la tine şi mă întreb dac-o să fiu şi eu un bărbat înalt. Şi tata se încrunta aşa? Aş vrea să nu fi fost nevoie să-ţi pui cicatricele la loc. Aşa mi-e mai greu să-mi regăsesc trăsăturile pe faţa ta. Când stai acolo şi eu ştiu cine şi ce eşti… am senzaţia că tata a pătruns pentru prima oară în viaţa mea.

Băiatul tresălta şi se foia pe scaun, ca un căţeluş care tânjea să-mi sară în braţe. Îmi venea greu să-i întâlnesc ochii. În ei ardea ceva pentru care nu eram pregătit. Nu-i meritam adulaţia.

— Tatăl tău a fost un om mult mai bun ca mine, i-am spus.

A inspirat adânc.

— Povesteşte-mi ceva despre el, m-a implorat. Ceva ce nu l-aţi ştiut decât voi doi.

Am simţit că pentru el era foarte important, că nu-l puteam refuza. Mi-am scormonit mintea. Aş fi putut oare să-i spun că Verity nu se îndrăgostise de Kettricken la prima vedere, că ajunsese treptat s-o iubească? Suna prea mult ca o comparaţie cu dragostea pe care nu putea el să i-o poarte Ellianiei. Verity nu fusese un bărbat cu secrete, dar nu credeam că Dutiful voia să-i dezvălui un secret.

— Îi plăceau la nebunie cerneala şi pergamentul de bună calitate, i-am spus. Şi îşi ascuţea singur penele. În privinţa lor era foarte pretenţios. Şi… a fost foarte bun cu mine când eram mic. Fără să fi avut vreun motiv anume. Îmi dădea jucării. O şaretă mică de lemn şi soldaţi şi cai dăltuiţi tot din lemn.

— Da? Mă surprinde. Am crezut că se ţinea la distanţă de tine. Ştiam că veghea asupra ta, dar în scrisorile lui către tatăl tău se

plângea că-l vede rar pe Tom, pisoiul, că se întâmplă numai când se ţine scai de Burrich.

Am încremenit. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi amintesc cum să respir.

— Verity vorbea despre mine? am întrebat apoi. În scrisorile lui către Chivalry?

— Nu pe faţă. Patience a trebuit să-mi explice ca să pricep. Mi-a arătat scrisorile când m-am plâns că ştiam prea puţine lucruri despre tata. Au fost foarte dezamăgitoare. Numai patru, scurte şi în cea mai mare parte plictisitoare. Spunea că se simte minunat; că speră că şi Chivalry şi Lady Patience sunt bine, sănătoşi. De obicei îşi ruga fratele să discute cu un duce sau altul, să-i împace când apăreau neînţelegeri între ei. Odată i-a cerut să-i trimită un raport despre modul în care fuseseră împărţiţi banii adunaţi din dări cu un an înainte. Erau câteva rânduri şi despre recoltă sau despre vânătoare. Dar întotdeauna avea de spus şi vreo două vorbe despre tine. „S-ar părea că Tom, pisoiul adoptat de Burrich, începe să se simtă aici ca acasă.” „Ieri era cât pe ce să calc pe pisoiul Tom, care alerga prin curte. Pare din zi în zi mai mare.” Aşa te numeau în scrisori, ca să se ferească de spioni şi, la început, chiar şi de Patience, care ar fi putut citi mesajele. În ultima, eşti doar „Tom”. „Tom l-a înfuriat pe Burrich şi a mâncat o bătaie. N-a părut să se căiască absolut deloc. De fapt, milă mi-a fost de Burrich.” Şi, la sfârşitul fiecărei scrisori, câteva rânduri despre nerăbdarea cu care aştepta luna nouă sau despre speranţa că la luna nouă fluxul avea să aducă din belşug moluşte bune de mâncat. Patience mi-a spus că aşa stabileau un moment când aveau să se izoleze oricine ca să se poată găsi, netulburaţi, unul pe altul cu Meşteşugul. Ştii, taţii noştri erau foarte apropiaţi. Le-a venit foarte greu să se despartă când s-a mutat Chivalry la Withywood. Le-a fost tot timpul dor unul de altul.

Tom. Şi, m-am gândit, Patience îmi dăduse numele ăsta cu atâta nepăsare. Iar eu îl păstrasem fără să-i cunosc istoria. Prinţul avea dreptate. Castelul Buckkeep era împănat de secrete, dar jumătate dintre ele nu erau secrete cu adevărat. Nu erau decât lucruri despre care nu cutezam să ne punem întrebări unii altora, de teamă că răspunsurile ne-ar fi pricinuit o durere de nesuportat. N-o rugasem niciodată pe Patience să-mi povestească despre tata; nu-l întrebasem niciodată pe Verity ce

spunea Chivalry despre mine. Întrebările nerostite fiindcă ne lipsea tragerea de inimă preschimbau faptele în secrete. Tăcerea mă lăsase să-mi imaginez tot ce era mai rău despre tatăl meu. El nu venise niciodată să mă vadă. Mă privise oare prin ochii fratelui său? Trebuia să-i condamn pentru că nu-mi spuseseră ceea ce poate că-şi închipuiseră că ştiam? Sau trebuia să mă condamn pe mine fiindcă nu cerusem niciodată să mi se spună?

— Ceaiul e gata, m-a înştiinţat Dutiful şi a ridicat ceainicul.

Şi pentru prima oară mi-am dat seama că băiatul mă servea aşa cum îi servisem eu pe Shrewd şi pe Chade când eram de vârsta lui. Cu respect şi veneraţie.

— Încetează, i-am spus, şi mi-am pus mâna peste a lui.

L-am silit să lase ceainicul jos, pe masă. Şi, în timp ce-mi umpleam singur cana, l-am prevenit:

— Dutiful, prinţul meu, ascultă-mă, pentru tine trebuie să rămân Tom Badgerlock în toate privinţele. Azi o să ne mai continuăm discuţia asta. Dar de mâine trebuie să-mi intru din nou în rol. Nu trebuie să-l vezi în mine decât pe Tom Badgerlock, iar în Lordul Auriu trebuie să-l vezi numai pe Lordul Auriu. Ţi s-a dat o lamă fără mâner. N-ai cum s-o iei în mână fără să te răneşti şi tot aşa stau lucrurile cu secretul pe care l-ai aflat. Te bucuri fiindcă ştii cine sunt, fiindcă vezi în mine o legătură cu tatăl tău. Aş dori din toată inima să fie totul atât de simplu, atât de bine. Dar, dezvăluit cui nu trebuie, secretul ăsta ne poate nimici pe toţi. Ştii că regina noastră ar încerca să mă apere. Şi gândeşte-te unde am ajunge. Nu sunt doar un cunoscut deţinător al Harului, ci şi presupusul asasin al regelui Shrewd. Ca să nu mai spunem că am ucis mai mulţi membri ai Coteriei lui Galen, în faţa unei săli pline cu martori. Şi nu sunt mort, aşa cum le-ar plăcea multora să fiu. Dacă se află că trăiesc, dezvăluirea va aduce ura împotriva celor cu Har şi teama de ei pe o nouă culme, tocmai când regina se străduieşte să pună capăt persecuţiei lor.

— Persecuţiei noastre, m-a corectat prinţul cu blândeţe.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a căzut pe gânduri, ca şi cum ar fi încercat să cântărească urmările asupra lui însuşi.

— Din întâmplare, a zis părând stânjenit, ai pus deja beţe-n roatele planurilor reginei. Deşi Chade a avut grijă să nu fie vizibil interesul coroanei faţă de tine, tot se mai zvoneşte că uciderea

lui „Keppler”, Padget şi a celuilalt bărbat a rămas nepedepsită pur şi simplu fiindcă se bănuia că aveau cu toţii Har.

— Ştiu, mi-a povestit Chade. Şi că şi tu ai fost învinuit că ai Har.

La asta, prinţul şi-a plecat fruntea.

— Da. Ei bine, chiar am, nu? Şi Pestriţii o ştiu, aşa cum o ştiu poate şi o parte dintre aceia care îşi spun Sânge Străvechi. Aceştia din urmă sunt acum interesaţi să-mi păstreze secretul. Îşi doresc o întâlnire cu regina la fel de mult cum şi-o doreşte ea. Însă moartea celor trei i-a făcut mult mai prudenţi decât erau. Au început să spună că e nevoie de mai multe garanţii înainte de a se pune în pericol venind aici.

— Vor ostatici. Mintea mea a făcut un salt. Vor un schimb de oameni, unii dintre ai noştri care să se afle în mâinile lor cât timp sunt ai lor în mâinile noastre. Câţi vor?

Prinţul a clătinat din cap.

— Întreabă-l pe Chade. Sau pe mama. Judecând după certurile lor, cred că ea negociază direct cu cei cu Sânge Străvechi şi îi spune bătrânului doar ce crede ea că e nevoie să ştie. Lui îi e ciudă, se simte dat deoparte. Eu cred că mama a izbutit să le împuţineze temerile şi să stabilească o nouă dată a întâlnirii. Chade credea că e imposibil dacă nu îndeplineşte cererile lor ridicole. Şi totuşi ea a făcut-o. Dar nu vrea să-i spună cum, şi asta îl tulbură. Mama i-a reamintit că ea a crescut în Regatul Munţilor şi că îndeplinirea unor cereri care i se par lui „ridicole” sau acceptarea unor riscuri declarate de el „inacceptabile” este pentru ea o chestiune de principiu.

— Înţeleg. Nu îmi imaginez nimic care să-l supere pe Chade mai mult decât nişte negocieri cărora nu le poate afla dedesubturile.

Tonul meu era blajin, deşi mă întrebam în acelaşi timp unde ne-ar fi putut duce convingerea lui Kettricken că trebuia să fie Sacrificiu, să facă orice pentru poporul său, aşa cum învăţase în ţara ei din munţi.

Dutiful a părut să simtă că aveam rezerve.

— Aşa e. Totuşi, în privinţa asta, eu o să fiu de partea mamei. E timpul să-l silească să cedeze în faţa ei. Dacă n-o face acum, nu-mi netezeşte drumul către adevărata putere, care va trebui să se afle în mâinile mele când mă voi urca pe tron.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării. Avea

dreptate. Singura parte liniştitoare era părerea lui echilibrată despre ceea ce se petrecea, expusă cu calm. Pe urmă, o idee sarcastică mi l-a arătat pe tânărul prinţ într-o altă lumină. Nu-i scăpau maşinaţiile lui Chade pentru că era, în egală măsură, ucenicul lui şi fiul lui Kettricken din Regatul Munţilor. Vorbea cu nepăsarea cu care ar fi discutat despre vremea de afară.

— Dar ne-am îndepărtat de subiect. Spui că adevărata ta identitate nu poate fi dezvăluită. Sunt de acord că nu se poate face acum. Ar apărea cu siguranţă o facţiune cu adevărat interesată să pună capăt vieţii tale. Mulţi te-ar urî şi i-ai umple de spaimă. Iar Casa Farseer ar fi acuzată că apără un regicid pentru simplul motiv că face parte din familie. Modul în care i-ar afecta asta pe Pestriţi şi pe aşa-numiţii Sânge Străvechi mi se pare mult mai interesant. De-a lungul anilor, Bastardul cu Har a fost pentru ei un personaj însufleţitor, iar zvonurile despre supravieţuirea ta reprezintă pentru ei reînvierea unei legende. Dacă-l auzi pe Civil vorbind despre tine, începi să crezi că eşti aproape un zeu.

— Ai vorbit cu el despre mine?

M-a potopit panica.

— Sigur că nu. Adică nu despre tine, cel de acum. Doar despre legenda lui FitzChivalry, despre Bastardul cu Har. Şi numai în treacăt, te asigur. Deşi sunt convins că el ţi-ar păstra secretul în siguranţă, ca şi mine.

Am oftat, obosit şi cu inima grea.

— Loialitatea ta, Dutiful, e demnă de toată admiraţia. Dar de a lui Civil mă îndoiesc. Familia Bresinga te-a trădat de două ori. O să-i îngădui să o facă şi a treia oară?

M-a privit cu încăpăţânare.

— Au fost constrânşi, Tom… Acum mi se pare ciudat să-ţi spun aşa.

Nu l-am lăsat să-mi abată atenţia.

— Obişnuieşte-te din nou cu numele ăsta. Şi dacă tânărul Bresinga e iarăşi ameninţat şi redevine iscoada lor sau ceva mai rău?

— În familia lui n-a mai rămas nimeni, nu mai au pe cine ameninţa. Dutiful s-a întrerupt brusc şi s-a uitat la mine. Ştii, nici nu ţi-am cerut scuze, nici nu ţi-am mulţumit. Te-am trimis în ajutorul lui Civil fără să mă gândesc că te-aş fi putut pune în pericol. Iar tu te-ai dus, ai salvat viaţa prietenului meu, cu toate

că nu e un om tocmai pe placul tău. Şi, ca urmare, ai ajuns în pragul morţii. Şi-a lăsat capul pe umăr şi m-a privit pieziş. Cum ţi-aş putea mulţumi pentru asta?

— Nu e nevoie. Eşti prinţul meu.

Pe faţa lui a încremenit treptat totul. Când a vorbit, am văzut-o în ochii lui pe Kettricken.

— Asta nu prea-mi place. Ne îndepărtează unul de altul. Aş vrea să nu fim decât veri.

L-am privit cu atenţie.

— Şi crezi că astfel s-ar fi schimbat ceva? Că aş fi refuzat să-ţi ajut prietenul fiindcă nu-mi erai „decât văr”?

Mi-a zâmbit, apoi a scos un oftat de vagă mulţumire.

— Tot nu-mi vine să cred pe de-a-ntregul că e adevărat, a spus încet. Pe faţă i-a apărut, în treacăt, o expresie care părea cumva de vinovăţie. Iar eu şi Thick n-ar fi trebuit să venim de pe acum la tine. Chade mi-a interzis şi asta, şi orice încercare de a te căuta cu Meşteşugul până ce nu te pui mai bine pe picioare. N-am vrut să te trezesc când am urcat aici. N-am vrut decât să mă mai uit la tine. Dar când am văzut că ţi-au reapărut cicatricele, m-am aplecat asupra ta prea tare.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Am păstrat o vreme tăcerea, stânjenit de privirea lui şi totuşi încălzit de ea. Ce ciudat, să fiu iubit numai pentru că eram cine eram! M-am simţit aproape uşurat când a reapărut Thick. A deschis uşa secretă împingând-o cu umărul. Avea mâinile ocupate şi gâfâia după ce urcase scările în grabă, cu paşii lui mărunţi. Îşi luase o plăcintă întreagă, îndestulătoare pentru o duzină de oameni.

L-am privit cu mulţumire în timp ce-şi aducea povara către masă. Zâmbea larg, foarte încântat de sine însuşi. Mi-am dat seama că era o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată, Dinţii mici, distanţaţi, limba care-i ieşea dintre ei şi faţa rotundă îi dădeau înfăţişarea unui spiriduş poznaş. Dacă nu l-aş fi cunoscut, l-aş fi privit probabil cu spaimă, dar zâmbetul lui atotştiutor îl primea drept răspuns pe cel conspirativ al prinţului şi m-am trezit zâmbindu-le la rândul meu amândurora.

A aşezat plăcinta pe tăblia mesei cu un pocnet şi a împins cu curaj vasele din care mâncasem eu într-o parte, ca să-şi facă loc. Şi-a văzut de treabă fredonând şi am recunoscut refrenul melodiei răspândite de Meşteşugul lui. Ursuzenia bondocului

părea să fi dispărut cu desăvârşire. Am observat că a tăiat porţii enorme de plăcintă folosindu-se de cuţitul pe care i-l luasem din oraş în ziua aceea cumplită. Cumpărăturile mele ajunseseră aşadar la Buckkeep şi la el, într-un fel sau altul. Prinţul a găsit farfurii şi Thick a trântit pe ele bucăţile de plăcintă. A făcut-o având mare grijă să nu-şi murdărească hainele noi şi pe urmă a mâncat cu o precauţie demnă de o mare doamnă în rochie nouă. Am împărţit între noi plăcinta monstruoasă până n-a mai rămas nimic în tavă şi, pentru prima oară de când fusesem rănit, mâncarea mi s-a părut gustoasă.

Capitolul XXIII

REVELAŢII

Cei lipsiţi de Har istorisesc adesea poveşti despre cei cu Har care iau înfăţişarea unui animal din motive infame. Cei cu Sânge Străvechi afirmă, fără putinţă de tăgadă, că, oricât de puternică ar fi legătura sa cu un animal, niciun om nu-i poate lua forma. Vorbesc cu şovăire despre puterea unui om de a locui în trupul animalului cu care îşi împarte Harul. De obicei se întâmplă numai vremelnic şi în împrejurări ieşite cu mult din comun. Trupul omului nu dispare; de fapt, când se întâmplă aşa ceva, devine din cale-afară de vulnerabil şi e cu putinţă chiar şi să pară mort. O rană deosebit de gravă sau moartea inevitabilă poate împinge conştiinţa omenească să se refugieze în trupul tovarăşului de Har. Cei cu Sânge Străvechi condamnă o asemenea faptă şi cer cu tărie să nu fie săvârşită.

În comunitatea lor e strict interzis să-ţi prelungeşti viaţa într-un asemenea mod. Un om cu Sânge Străvechi care îşi părăseşte trupul muribund ca să se refugieze în cel al animalului său devine proscris. Ca şi acela care adăposteşte sufletul fugar al unui animal. O astfel de faptă e considerată de un egoism dus la extrem, imorală şi nesăbuită. Oricine creşte într-o comunitate a oamenilor cu Sânge Străvechi e prevenit că, oricât de ademenitoare ar părea, această faptă nu-i oferă niciun strop de fericire niciunuia dintre cei doi. Moartea e de prefera t.

Sub acest aspect semnificativ, magia celor cu Sânge Străvechi diferă de a aşa-numiţilor Pestriţi. Pestriţii consideră că animalele de care îi leagă Harul le sunt inferioare şi nu văd nimic rău în hotărârea unui om de a-şi prelungi viaţa împărţind cu tovarăşul său de Har trupul acestuia, după ce i-a murit propriul corp. În unele cazuri, omul devine spiritul dominant din trupul animalului, care este alungat prin propriul său înveliş de carne. Fiindcă mai multe creaturi, cum sunt broaştele ţestoase, gâştele sau mai multe soiuri de păsări din tărâmurile calde, au o viaţă îndelungată, un om lipsit de scrupule îşi poate alege un astfel de tovarăş când ajunge în amurgul vieţii, cu intenţia clară de a-şi oferi un alt trup după moarte. Astfel îşi pot prelungi viaţa, ajungând să trăiască un veac sau chiar mai mult.

Badgerlock, *Istorisirile sângelui străvechi*

Am ieşit din convalescenţă aşa cum se târăşte un pui abia scăpat din găoace către un loc scăldat în soare. Lumea mă uluia şi mă copleşea, mă uimea propria mea viaţă. Mai mult decât atât, simţeam noul respect cu care mă privea Dutiful ca pe o haină călduroasă. Asta mi s-a întâmplat în dimineaţa următoare când, în timp ce stăteam în curtea castelului, mă uitam cum treceau alţii pe lângă mine, ducându-se dintr-un loc în altul, după cum îi mânau treburile lor zilnice. Ziua părea foarte frumoasă şi, spre surprinderea mea, am simţit în aer miros de sfârşit de iarnă. Am avut impresia că zăpada de sub tălpi era mai grea şi mai bătătorită, iar albastrul cerului mai adânc. Mi-am umplut plămânii cu aer, apoi m-am întins şi mi-am auzit încheieturile trosnind de prea mare lipsă de întrebuinţare. Pentru asta aveam leac chiar în ziua aceea.

Încă n-aveam destulă încredere în picioarele mele ca să le las să mă poarte până în oraş, aşa că m-am dus la grajduri. Băiatul care o îngrijea de obicei pe Negruţa mi-a aruncat o privire şi mi-a spus că avea să-mi pregătească iapa. M-am sprijinit recunoscător de ieslea ei şi l-am urmărit cu privirea. Se purta frumos cu animalul, care-i suporta docil atingerea. Când am luat frâul din mâna lui, i-am mulţumit fiindcă se ocupase de un cal pe care eu unul îl neglijasem. Mi-a aruncat o privire uimită.

— Ei, n-aş putea zice că ea a părut să-ţi simtă lipsa, mi-a destăinuit apoi. E un animal care se simte mulţumit când e singur.

La jumătatea drumului care cobora spre oraş în pantă abruptă, am început să regret că mă încumetasem să călăresc. Negruţa părea să i se împotrivească frâului şi-mi arăta cât de puţină era forţa pe care şi-o recăpătaseră degetele şi braţele mele. Dar în ciuda micului conflict dintre voinţele noastre m-a adus până la atelierul lui Gindast. Acolo am fost deopotrivă dezamăgit şi încântat de mult prea puţinul timp pe care-l avea Hap pentru mine. A venit în mare grabă când m-a zărit în uşă, dar mi-a explicat, cu aerul omului care-şi cere iertare, că una dintre calfe sculpta tăblia de la căpătâiul unui pat şi îl lăsa s-o ajute. Dacă pleca în oraş cu mine, în locul lui ar fi fost ales alt ucenic. L-am asigurat că aveam să revin în altă zi, nu peste mult timp, şi că singura noutate pe care i-o puteam spune era că mă

simţeam mai bine. L-am urmărit îndepărtându-se cu paşi iuţi, cu o daltă şi cu un ac de trasaj în mână, şi m-am simţit cuprins de mândrie părintească.

În timp ce reîncălecam pe Negruţa, am văzut cu coada ochiului trei ucenici de o vârstă mai fragedă. Mă priveau de după colţul unei magazii şi vorbeau între ei în şoaptă. Ei bine, în oraş eram cunoscut drept omul care ucisese alţi trei oameni. Nu conta dacă fusese un asasinat sau un omor îndreptăţit. Trebuia să m-aştept să fiu şi arătat cu degetul, şi în centrul bârfelor. Speram doar ca toate astea să nu-i facă lui Hap niciun rău. M-am prefăcut că nu-i zărisem pe cei trei băieţi şi mi-am văzut de drum.

M-a dus la Jinna. Imediat ce a deschis uşa şi a dat cu ochii de mine, a icnit cu răsuflarea tăiată. M-a fixat o clipă cu privirea, apoi s-a uitat pe lângă mine, într-o parte şi alta a străzii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă şi pe Hap.

— Azi sunt singur, i-am spus. Pot să intru?

— Păi, Tom, sigur că da. Intră.

S-a uitat lung la mine, ca şi cum silueta mea descărnată ar fi năucit-o. Pe urmă s-a tras într-o parte, ca să-mi facă loc. A intrat şi Fennel, şerpuindu-mi-se printre picioare.

Înăuntru, m-am aşezat recunoscător pe scaunul de lângă foc. Fennel mi-a sărit imediat pe genunchi.

— Nu te îndoieşti că eşti bine-venit, nu-i aşa, motane? De parcă lumea ar fi fost făcută pentru tine.

L-am mângâiat şi când mi-am ridicat privirea am văzut-o pe Jinna uitându-se la mine cu îngrijorare. Asta m-a mişcat. Am reuşit să zâmbesc.

— O să-mi revin, Jinna. Am fost cu amândouă picioarele în groapă, dar am izbutit să ies. Cu timpul, o să fiu din nou cel care am fost. Acum sunt doar uşor demoralizat fiindcă drumul călare de la castel până aici m-a obosit atât de tare.

— Eh.

A vorbit frângându-şi mâinile. Pe urmă şi-a revenit cu un tremur uşor. Şi-a dres glasul, dându-i mai multă forţă.

— Nu mă miră. Eşti numai piele şi os, Tom Badgerlock. Uite cum atârnă cămaşa pe tine! Stai aici, liniştit, până-ţi fac o fiertură de plante. Pe urmă mi-a văzut privirea şi s-a răzgândit. Sau poate un ceai obişnuit. Şi nişte pâine cu brânză.

Peşte? m-a întrebat Fennel.

Jinna a spus brânză.

Brânza nu e peşte, dar e mai bună decât nimic.

— Ceai cu pâine şi brânză sună bine. În convalescenţă m-am săturat de fierturi de plante, supe şi terci. De fapt, m-am săturat să zac ca un schilod. Sunt hotărât să cobor din pat în fiecare zi şi să fac mişcare sub cerul liber.

— E probabil cel mai bun lucru pe care-l poţi face, mi-a răspuns, cu gândul în altă parte. Şi-a lăsat capul pe-un umăr şi s-a uitat la mine. Dar asta ce mai e? Ţi-a dispărut dunga de bursuc!

A arătat cu degetul spre părul meu.

Am reuşit să roşesc.

— Am vopsit-o. Mă tem că, străduindu-mă să par mai tânăr, boala mi-a cerut un tribut greu, înfăţişarea mea a avut de suferit.

— Aşa e, trebuie s-o recunosc. Dar să-ţi vopseşti părul ca leac… ei. Ăştia sunteţi voi, bărbaţii. În fine.

A clătinat uşor din cap, parcă vrând să şi-l limpezească. M-am întrebat ce nu-i convenea, dar o clipă mai târziu a trecut la cu totul altceva.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu Hap şi Svanja?

— Da.

— Ei bine, am presimţit asta.

A pus apă la fiert şi a început să-mi povestească, cu multe plescăituri din limbă, ceea ce ştiam deja: că Svanja îl părăsise pe Hap pentru corăbierul ei reîntors şi că le arătase tuturor fetelor din oraş cerceii ei de argint.

Am lăsat-o să-mi explice totul în vreme ce tăia pâinea şi brânza.

— Ei, s-ar părea că aşa e cel mai bine pentru amândoi, am remarcat după ce ea a tăcut. Hap îşi vede cu mai multă atenţie de ucenicie, iar fata are un peţitor pe placul părinţilor ei. Băiatul meu s-a ales cu inima frântă, dar cred că asta o să-i treacă şi-o să-şi vină în fire.

— Oh, da, o să-şi vină în fire şi să rămână aşa câtă vreme e corăbierul ei în port, a subliniat Jinna, cu acreală, aşezând tava cu mâncare pe măsuţa dintre scaune. Dar ţine minte vorbele mele, imediat ce flăcăul o să aibă iar o punte de corabie sub tălpi, Svanja o să se întoarcă la Hap.

— Oh, mă îndoiesc, am contrazis-o cu blândeţe. Şi, chiar dac-

o să se întoarcă ea, cred că Hap şi-a învăţat lecţia. Cine se arde cu ciorba suflă şi-n iaurt.

— Hm. Obiceiul rău se schimbă greu e o zicală mai potrivită. Tom, trebuie să-i atragi atenţia şi s-o faci cu asprime. Nu-l lăsa să cadă iar în mrejele ei. Nu vreau să zic că e o fată rea, e doar una care când vrea ceva îl vrea numaidecât. Îşi face sieşi la fel de mult rău cât le face şi acestor băieţi.

— Ei, sper că Hap al meu are destulă minte ca să n-o ia de la început, am spus, când s-a aşezat Jinna pe celălalt scaun.

— Şi eu sper, a răspuns ea, dar mă îndoiesc.

Pe urmă s-a uitat la mine fără alte vorbe şi fără nicio expresie. Ca şi cum ar fi văzut un străin. A dat de două ori să vorbească şi de fiecare dată şi-a înghiţit cuvintele.

— Ce e? am întrebat-o, în cele din urmă. Povestea asta cu Svanja şi corăbierul mai are încă o parte pe care n-am aflat-o? Care e beleaua?

Mi-a răspuns după o tăcere grea.

— Tom, eu… Suntem prieteni de ceva vreme. Ştim destul de multe unul despre altul. Am auzit… Nu contează ce-am auzit. Ce s-a întâmplat de fapt în după-amiaza aia, pe strada Falldown?

— Strada Falldown?

Jinna s-a uitat pe lângă mine.

— Locul ţi-e cunoscut. Trei oameni morţi, Tom Badgerlock. Şi o poveste despre o pungă cu nestemate furate şi un servitor hotărât s-o ia înapoi. Poate că alţii o cred. Dar, pe urmă, pe jumătate mort tu însuţi, te-ai oprit ca să omori un cal?

S-a ridicat, a luat de pe foc ibricul care clocotea şi a turnat apa în ceainic. A continuat cu voce foarte blândă:

— Cu o săptămână înainte, cineva m-a prevenit în privinţa ta. Mi-a spus că eşti un om primejdios, pe care nu e înţelept să-l ai printre prieteni. Că e posibil să ţi se întâmple ceva în curând şi că e mai bine pentru mine să nu ţi se întâmple în casa mea.

Am împins cu delicateţe motanul, dându-l la o parte de pe genunchi, şi am luat ibricul cu apă fierbinte din mâinile ei tremurătoare.

— Stai jos, am sfătuit-o cu blândeţe.

S-a aşezat şi a rămas cu mâinile în poală. Am pus ibricul la loc, pe vatră, încercând să mă gândesc fără să-mi pierd calmul.

— Vrei să-mi spui cine te-a prevenit? am întrebat-o întorcându-mă la ea.

Ştiam deja răspunsul.

Jinna s-a uitat o vreme în jos, la propriile mâini. Pe urmă a clătinat din cap cu încetineală.

— Eu m-am născut aici, în Buckkeep. Umblu destul şi prin lume, dar când se-aşterne zăpada căminul meu e întotdeauna aici. Oamenii din oraş îmi sunt vecini. Mă cunosc şi îi cunosc. Îi ştiu… îi ştiu pe foarte mulţi, mulţi şi de tot soiul. Pe unii de când nu eram decât o fetiţă. Multora le-am ghicit în palmă şi le-am aflat secretele. Tu, Tom, îmi placi, dar… ai ucis trei oameni. Doi din Buckkeep. E adevărat?

— Am ucis trei oameni, am recunoscut. Dacă asta schimbă ceva pentru tine, pot să-ţi spun că, dacă nu-i omoram eu, m-ar fi omorât ei.

Mă străbătea un fior rece. M-am gândit, dintr-odată, că şovăielile şi temerile ei de mai înainte poate că nu fuseseră nicidecum semne ale grijii pe care mi-o purta.

A dat din cap.

— De asta nu mă îndoiesc. Dar te-ai dus la ei. Nu te-au hăituit. Tu ai intrat în casa lor şi i-ai ucis.

Am încercat să folosesc minciuna pe care mi-o pusese la dispoziţie Chade.

— Am urmărit un hoţ, Jinna. Odată ce l-am ajuns, nu mi-au dat de ales. Trebuia să ucid sau să mă las ucis. Nu mi-a făcut plăcere. Nu asta am vrut.

Ea se uita pur şi simplu la mine. M-am aşezat din nou. Fennel stătea alături aşteptând să-l poftesc înapoi, pe genunchii mei, dar n-am făcut-o. O clipă mai târziu am adăugat:

— Înţeleg că preferi să nu mai vin pe-aici.

— N-am spus asta. În glas i se simţea furia, dar cred că o-nfuriase calmul cu care rostisem ultima frază. Pentru mine… pentru mine e greu, Tom. Îţi dai seama cu siguranţă.

A urmat o altă tăcere grăitoare.

— Când am fost prima oară împreună, ei bine… m-am gândit că, ei, că deosebirile dintre noi n-au nicio importanţă. Am fost întotdeauna de părere că aproape tot ce se spune despre cei cu Har e o minciună. Am susţinut mereu asta.

A înşfăcat ceainicul şi a turnat ceai pentru amândoi cu gesturi sfidătoare, parcă vrând să-mi arate că în casa ei eram în continuare bine-venit. A sorbit din cana ei, apoi a lăsat-o pe masă. A luat o felie de pâine, a pus pe ea una de brânză şi a

lăsat-o tot pe masă.

— Pe Padget îl cunoşteam din pruncie. În copilărie m-am jucat cu verişoarele lui. Avea multe păcate, dar nu era hoţ.

— Padget?

— Unul dintre cei pe care i-ai ucis! Nu te preface că nu-i ştii numele! N-ai fi putut să-i dai de urmă fără să ştii cine e. Şi ştiu că el ştia cine eşti tu. Şi sărmanele lui verişoare au fost atât de înspăimântate încât n-au cutezat nici măcar să-i ceară trupul. Ca să nu se facă legătură între ele şi ei. Şi să nu creadă lumea că sunt şi ele ca el. Dar asta e partea pe care n-o înţeleg, Tom. A şovăit, apoi a adăugat cu voce înceată. Pentru că tu eşti cum era el. Te numeri printre ei. De ce să urmăreşti şi să ucizi un seamăn de-al tău?

Tocmai îmi ridicasem cana cu ceai. Am pus-o jos cu grijă. Am tras aer în adâncul pieptului, pregătindu-mă să-i răspund. Dar am lăsat aerul să iasă, am aşteptat o clipă, apoi am început să vorbesc:

— Nu mă miră că se vorbeşte despre asta. Ceea ce oamenii spun gărzii oraşului e una şi ce-şi spun unul altuia e cu totul altceva. Şi ştiu că Pestriţii au umplut oraşul cu pergamente pe care-au scris născociri nebuneşti. Aşa că hai să le spunem lucrurilor pe nume. Padget avea Har. Ca şi mine. E un adevăr, dar nu de asta l-am ucis. E tot la fel de adevărat şi că era Pestriţ. Ceea ce eu nu sunt. Ştii ce sunt Pestriţii, Jinna? am întrebat-o după ce m-a privit nedumerită.

— Cei cu Har sunt Pestriţi. Unii dintre ai voştri spun, în schimb, „Sânge Străvechi”. Toate sunt totuna.

— Nu tocmai. Pestriţii sunt oameni cu Har care trădează alţi oameni cu Har. Ei pun afişele mici pe care scrie, de pildă, „Jinna are Har şi animalul ei e un motan galben, gras”.

— Eu n-am Har! a exclamat indignată.

Am simţit că văzuse în cuvintele mele o ameninţare.

— Nu, am încuviinţat calm. Nu ai. Dar, dacă ai avea şi le-aş spune-o tuturor, aş putea să te las fără tot ce ai, ţi-ai putea pierde chiar şi viaţa. Asta le fac Pestriţii semenilor lor cu Har.

— Dar n-are sens! La ce bun?

— Ca să-i oblige pe ceilalţi oameni cu Har să facă tot ce le cer.

— Şi ce le cer?

— Pestriţii vor puterea pentru ei. Pentru asta au nevoie de

bani şi de oameni care să li se supună.

— Tot nu pricep ce vor.

Am oftat.

— Ceea ce-şi doresc aproape toţi oamenii înzestraţi cu Har. Să-şi poată folosi magia pe faţă, fără teamă de laţul spânzurătorii sau de flăcările rugului. Vor să fie acceptaţi, să nu mai fie nevoiţi să-şi ascundă talentul ăsta. Gândeşte-te că ai putea fi ucisă pentru simplul fapt că eşti vrăjitoare-tămăduitoare. N-ai vrea să schimbi lucrurile?

— Dar vrăjitoarele-tămăduitoare nu fac niciun rău nimănui.

— Aşa cum nu fac nici înzestraţii cu Har, am subliniat privindu-i cu atenţie faţa.

— Unii fac, a ripostat, fără să stea pe gânduri. Oh, nu toţi, sigur că nu. Dar, în copilăria mea, mama ţinea două capre pentru lapte. Au murit amândouă în aceeaşi zi. După ce, cu numai o săptămână înainte, refuzase s-o vândă pe una dintre ele unei femei cu Har. Aşa că, vezi, cei cu Har nu se deosebesc de restul oamenilor. Unii sunt răzbunători şi cruzi şi se folosesc de Har ca să facă rău.

— Harul nu poate fi folosit aşa, Jinna. E ca şi cum aş spune eu că o vrăjitoare-tămăduitoare ar putea să se uite în palma mea şi să pună acolo o linie care mi-ar grăbi moartea. Sau ca şi cum te-ai uita în palma fiului meu, ai spune că va avea o viaţă scurtă, el ar muri curând după aceea, iar eu te-aş învinui de moartea lui. Ar fi vina ta? Pentru că ai spus ce-ai văzut acolo?

— Păi, bineînţeles că nu. Dar nu e totuna cu a ucide caprele cuiva.

— Asta încerc să-ţi spun. Că nu poţi folosi Harul ca să ucizi pe cineva.

M-a privit pieziş.

— Ei, haide, Tom. Lupul tău cât toate zilele ar fi putut ucide porcii omului ăluia dacă i-ai fi cerut-o, nu?

Am păstrat tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă a trebuit să-i răspund:

— Da. Bănuiesc că i-ar fi ucis. Dacă aş fi fost soiul de om în stare de aşa ceva, mi-aş fi putut folosi lupul şi Harul ca să ucid. Dar nu sunt.

Tăcerea ei s-a prelungit mai mult decât a mea. În cele din urmă a vorbit părând să-şi calce cu greu pe inimă:

— Ai omorât trei oameni, Tom. Şi un cal. N-a fost fapta lupului

din tine? A Harului tău?

Am mai tăcut o vreme înainte de a mă ridica.

— Rămâi cu bine, Jinna. Îţi mulţumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut.

M-am îndreptat spre uşă.

— Nu pleca aşa! m-a implorat ea.

M-am oprit, cu sufletul îndurerat.

— Nu ştiu cum altfel. De ce m-ai primit azi în casa ta? am întrebat-o cu amărăciune. De ce-ai încercat să mă vezi când m-a ţintuit rana în pat? Ai fi făcut o faptă mult mai bună dacă mi-ai fi întors pur şi simplu spatele, arătându-mi astfel ce crezi de fapt despre mine.

— Am vrut să-ţi mai dau o şansă, a răspuns posomorâtă. Am vrut… am sperat c-a mai fost şi alt motiv. În afară de Harul tău.

Am şovăit cu mâna pe zăvor. Mi-am detestat ultima minciună chiar în timp ce m-am văzut nevoit s-o rostesc.

— A fost. O pungă care-i aparţinea Lordului Auriu.

Nu m-am mai întors spre ea, să văd dacă-mi dădea crezare. Aflase deja mai multe adevăruri decât putea şti pentru a fi în siguranţă.

Am închis încet uşa în urma mea. Cerul se înnorase brusc şi, pe pământul acoperit de zăpadă, umbrele erau de un cenuşiu întunecat. Vremea se schimbase cu acea iuţeală cu care o poate face în zilele de primăvară timpurie. Fennel izbutise cumva să se strecoare afară odată cu mine.

— Ar trebui să te duci înapoi în casă, i-am spus. Se lasă frigul.

Frigul nu e chiar atât de râu. Te poate ucide doar dacă stai neclintit. Nu trebuie decât să te mişti.

Bun sfat, motane. Foarte bun. Rămâi sănătos, Fennel.

Am încălecat pe Negruţa şi am întors-o spre castel.

— Să mergem acasă, i-am cerut.

Era destul de bucuroasă s-o pornească spre boxa ei din grajd, spre iesle. Am lăsat-o să meargă în ritmul ei în timp ce eu, în şa, cugetam la propria mea viaţă. Cu o zi înainte, mă simţisem venerat de Dutiful. În ziua aceea, simţisem spaima Jinnei, care mă respinsese. Mai mult decât atât, îmi arătase cât de bine înrădăcinată şi de răspândită era prejudecata împotriva celor cu Har. Crezusem că Jinna mă acceptase aşa cum eram. Dar adevărul era altul. Voise să facă o excepţie pentru mine, dar, ucigând, confirmasem regula care i se întipărise în minte.

Înzestraţii cu Har nu erau demni de încredere; îşi foloseau magia ca să facă rău. M-a cuprins disperarea când am înţeles ce rădăcini adânci avea totul. Şi mi-am dat din nou seama că nu puteam sluji Casa Farseer având în acelaşi timp o viaţă a mea.

Nu începe iar, Preschimbătorule. Cui altcuiva, dacă nu ţie, îi pot aparţine clipele vieţii tale? Tu eşti Casa Farseer, sânge de Farseer, haita Farseer. Priveşte întregul. Nu e nici legătură, nici despărţire. Haita este întregul tău. Viaţa lupului e în haită.

Ochi Întunecaţi, am murmurat.

Dar ştiam că nu era acolo. Lucrurile se petreceau întocmai cum îmi spusese Rolf cel Negru. În anumite clipe, tovarăşul meu mort îmi revenea în minte fiind mai mult decât o amintire şi totuşi mai puţin decât partea lui vie din mine. Care continua să trăiască. Mi-am îndreptat spatele în şa şi mi-am încleştat mâinile de frâul iepei, conducând-o. A fornăit, dar s-a lăsat stăpânită. Pe urmă, fiindcă m-am gândit că era mai bine pentru noi amândoi, i-am dat pinteni, făcând-o să galopeze în susul pantei înzăpezite către castel, către casă.

Am dus-o pe Negruţa în grajd şi m-am îngrijit de ea eu însumi. Mi-a luat de două ori mai mult timp decât de obicei. Mi-era ruşine că renunţasem la obiceiul de a-i purta de grijă propriului meu cal şi mi-era şi mai ruşine fiindcă animalul era atât de îndărătnic încât îngreuna lucrurile. Pe urmă m-am silit să merg pe terenul de instrucţie. Acolo am fost nevoit să împrumut o sabie. Plecasem în oraş având ca singură armă cuţitul de la şold. Poate că fusese o prostie, dar n-avusesem încotro. Mă dusesem în odaia mea să-mi iau sabia urâtă, dar descoperisem că lipsea. Probabil se pierduse, sau fusese adoptată de vreun oportunist din garda oraşului. Cea strălucitoare, dăruită de bufon, atârna la locul ei, pe perete. Nu o trecusem cu vederea, dar nu mă putusem hotărî să o port. Era simbolul unei stime care nu se mai răsfrângea asupra mea. M-am hotărât să n-o mai folosesc decât atunci când îmi îndeplineam însărcinările de gardă de corp. Iar o sabie boantă era oricum mai bună pentru exerciţiu. Cu ea în mână, am început să-mi caut un potrivnic.

Wim nu era acolo, dar era Delleree. După nu mult timp, folosindu-se de oricare dintre armele ei, mă ucisese de atât de multe ori, încât le pierdusem şirul. Aveam nevoie să-mi adun toate puterile ca să ridic sabia, nici vorbă s-o mai şi rotesc. În cele din urmă, Delleree s-a oprit.

— Nu mai pot continua. Am senzaţia că mă lupt cu schelet. De câte te ating, aud arma lovindu-se de oase.

— Şi eu, am asigurat-o.

Am izbutit să râd, apoi i-am mulţumit şi m-am îndreptat, fără grabă, spre baia de aburi. Privirile pline de milă ale gărzilor de acolo m-au făcut să regret că mă dezbrăcasem. Pe urmă m-am dus direct la bucătărie. Maisie, o ajutoare de bucătăreasă, mi-a spus că se bucura să mă vadă iar pe picioare. Sunt sigur că de milă mi-a tăiat o felie din marginea unei hălci de carne care încă se mai rumenea în frigare. Mi-a dat şi o felie din pâinea coaptă în dimineaţa aceea şi mi-a spus că pajul Lordului Auriu mă căutase ceva mai devreme. I-am mulţumit, dar nu m-am grăbit să mă înfăţişez la chemarea stăpânului meu. Am rămas în schimb în curte, cu spatele sprijinit de zidul ei, urmărindu-i din priviri pe oamenii din castel în timp ce înfulecam mâncarea primită. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai stătusem pur şi simplu să privesc foiala din Buckkeep. M-am gândit la toate celelalte lucruri pe care nu le mai văzusem sau făcusem de când mă întorsesem în casa copilăriei mele. Nu mă dusesem să văd Grădina Reginei din vârful turnului. Şi nu mă plimbasem nici măcar o singură dată prin Grădina Femeilor. Mi s-a făcut deodată un dor nebun de astfel de lucruri simple. Să merg, călare pe Negruţa, pe dealurile împădurite din spatele castelului. Să stau într-o seară în Sala Mare uitându-mă cum îşi făceau arcaşii săgeţi, dându-şi cu părerea despre vânătorile viitoare. Să fac din nou parte din toate în loc să străbat lumea ca o umbră.

Aveam părul încă umed şi prea puţină carne pe oase ca să-mi păstrez căldura trupului dacă stăteam locului într-o după-amiază rece, de iarnă. Cu un oftat, am intrat şi am început să urc scările, gândindu-mă la întâlnirea cu Lordul Auriu, incitat şi, în acelaşi timp, înspăimântat. Trecuseră multe zile de când nu-şi mai arătase interesul faţă de mine. Indiferenţa lui binevoitoare era mai dureroasă decât o tăcere îmbufnată. Ca şi cum nu s-ar mai fi sinchisit de ruptura dintre noi. Ca şi cum nu fuseserăm nicicând altceva decât Tom Badgerlock şi Lordul Auriu. În mine s-a aprins firavă o flacără a mâniei, dar s-a stins repede. Pe urmă, dând dovadă de un echilibru sufletesc de care nu mă credeam capabil, am acceptat brusc situaţia. Lucrurile se schimbaseră. Intrasem în alte roluri, atât pentru prinţul Dutiful şi

Jinna, cât şi pentru Lordul Auriu. Până şi Chade mă vedea altfel. Iar pe Lordul Auriu nu-l puteam sili să redevină bufonul. Poate că-i era imposibil, chiar dacă şi-ar fi dorit-o. Se deosebea chiar atât de mult de mine? Şi eu eram într-o mult mai mare măsură Tom Badgerlock decât FitzChivalry. Venise timpul să trec peste asta.

Lordul Auriu nu era în camerele lui. Am intrat în a mea şi mi-am schimbat cămaşa îmbibată de transpiraţie. Mi-am scos talismanul aducător de bunăvoinţă dăruit de Jinna. Când mă atacase pisica lui Dutiful, ghearele ei zgâriaseră două mărgele. Până atunci nu observasem. L-am privit şi am descoperit că-i eram în continuare recunoscător Jinnei pentru gestul ei binevoitor. Însă recunoştinţa nu era de-ajuns ca să-l mai port. Mi-l dăruise pentru că îi plăceam, în ciuda Harului meu. Gândul ăsta avea să-l întineze, de atunci înainte, în orice clipă. L-am lăsat să cadă într-un colţ al cufărului cu haine.

Când am ieşit din odaia mea, m-am întâlnit cu Lordul Auriu, care se îndrepta spre a lui. Nu-i mai vorbisem şi nici măcar nu mai dădusem ochii cu el de când îi arătasem penele. Acum s-a uitat la mine măsurându-mă din creştet până-n tălpi, ca şi cum nu m-ar mai fi văzut niciodată. După câteva clipe, a spus cu asprime:

— E bine să te văd din nou pe picioare, Tom Badgerlock. Dar, după cum arăţi, cred că o să-ţi poţi relua îndatoririle abia peste câteva zile. Mai ai nevoie de timp ca să-ţi revii.

Rostea cuvintele oarecum ciudat, ca şi cum i s-ar fi tot tăiat răsuflarea.

I-am răspuns cu o plecăciune de servitor.

— Mulţumesc, lordul meu, şi îţi mulţumesc pentru timpul în plus. Îl voi întrebuinţa cu folos. Azi am coborât deja pe terenul de antrenament. După cum ai spus, s-ar putea să se mai scurgă câteva zile până când îţi voi putea servi din nou ca gardă de corp. Am tăcut, apoi am adăugat: La bucătărie mi s-a spus că azi ai trimis un paj să mă caute.

— Un paj? Oh, da, da, l-am trimis. De fapt, l-am trimis la porunca Lordului Chade. Adevărul e că aproape uitasem. Lordul Chade a venit aici să te caute şi, fiindcă nu erai în odaia ta, am trimis în mare grabă un băiat să vadă dacă eşti cumva la bucătărie. Am crezut că voia să vii la el. Nu am… de fapt, am avut o discuţie care a…

Glasul i-a şovăit şi s-a stins, nesigur. S-a lăsat liniştea. Pe urmă a continuat, şi vocea i-a sunat aproape ca a bufonului.

— Chade a venit aici ca să stea de vorbă cu mine despre un subiect pe care te rugase să-l aduci în discuţie… Vreau să te uiţi la ceva. Ai un moment liber?

— Mă aflu în slujba ta, lordul meu, i-am reamintit.

Mă aşteptam să reacţioneze la mica mea împunsătură.

— Bineînţeles, a răspuns în schimb, cu gândul în altă parte. Aşteaptă o clipă.

Accentul jamaillian îi dispăruse. A intrat în dormitorul lui şi a închis uşa.

Am aşteptat. M-am dus lângă cămin şi am mai pus un lemn pe foc după ce l-am înteţit puţin cu vătraiul. Şi am continuat să aştept. M-am aşezat pe un scaun, am observat că-mi crescuseră prea mult unghiile şi mi le-am tăiat cu cuţitul pe care-l purtam asupra mea. Şi am rămas din nou în aşteptare. În cele din urmă, m-am ridicat şi, cu un oftat plin de iritare, m-am dus să-i bat la uşă. Poate îi înţelesesem greşit spusele.

— Lord Auriu. Vrei să mai aştept aici?

— Da. Nu. Apoi, cu nesiguranţă în glas: Vrei să intri, te rog? Dar asigură-te mai întâi că uşa spre coridor e bine zăvorâtă.

Era. Am încercat-o ca să mă conving, apoi am deschis-o pe cea de la dormitorul lui. În odaie era întuneric, avea obloanele trase. Lordul Auriu stătea cu spatele la mine, în lumina câtorva lumânări. Purta, în chip de mantie, un cearşaf de pe propriul pat. Mi-a aruncat o privire peste umăr şi am văzut în ochii lui un om pe care nu-l mai întâlnisem. După primii mei trei paşi în cameră, mi-a spus, cu glas stins:

— Rămâi acolo, te rog.

Şi-a ridicat părul cu o mână, dezgolindu-şi ceafa. Cearşaful i-a alunecat pe de spatele gol, dar a continuat să-şi ţină cealaltă mână încleştată de el, pe piept. Am icnit şi am mai făcut un pas, fără s-o fi vrut. El a tresărit, părând gata să se îndepărteze de mine, dar a rămas totuşi pe loc. M-a întrebat cu voce pierită, tremurătoare:

— Tatuajele Narcescăi? Sunt ca astea?

— Pot să vin mai aproape? am izbutit să spun.

Dar nu era cu adevărat nevoie. Dacă tatuajele lui nu erau identice cu ale fetei, atunci semănau foarte, foarte mult. Capul i-a zvâcnit într-un gest aprobator şi am mai înaintat cu un pas.

Bufonul nu m-a privit. Fixa cu privirea un colţ întunecat. În odaie nu era frig, dar el tremura. Lucrarea exotică a acelor de tatuat începea de la ceafă şi îi acoperea fiecare părticică a spatelui înainte de a dispărea sub betelia pantalonilor. Şerpii împletiţi şi dragonii cu aripile deschise i se întindeau, înfăţişaţi cu lux de amănunte, pe pielea netedă, aurie. Culorile vii aveau o strălucire metalică, ca şi cum sub piele i s-ar fi strecurat cu de-a sila aur şi argint, ca să le lumineze. Totul era perfect, fiecare gheară şi fiecare solz, fiecare colţ lucios, fiecare ochi scânteietor.

— Seamănă foarte mult, am fost într-un târziu în stare să spun. Numai că ale tale sunt plate pe piele. Unul dintre ale ei, şarpele cel mai mare, era umflat, lăsa impresia că se inflamase. Şi părea să pricinuiască dureri foarte mari.

A tras aer în piept cutremurându-se.

— Ei, a spus cu amărăciune şi cu dinţii aproape clănţănindu-i, tocmai când credeam că mai multă cruzime nu e cu putinţă, ea a găsit pe ce cale s-o sporească. Sărmana, sărmana copilă.

— Ale tale dor? am întrebat cu prudenţă.

A clătinat din cap, tot fără să mă privească. O parte din păr i-a scăpat din strânsoare şi i-a măturat umerii.

— Nu. Acum nu. Dar crearea lor a fost deosebit de dureroasă. Şi a durat foarte mult. Mă ţineau neclintit ore în şir. Şi în timpul ăsta se scuzau şi încercau să mă aline. Şi asta nu izbutea decât să înrăutăţească totul, faptul că oamenii ăia care altminteri mă tratau cu atâta dragoste şi respect îmi puteau face aşa ceva. Erau foarte meticuloşi, lucrau cu acele exact aşa cum le cerea ea. E groaznic să-i faci asta unui copil. Să-l ţii nemişcat şi să-l umpli de durere. Oricărui copil.

Se legăna uşor, cu umeri gârboviţi. Vocea părea să-i vină de departe.

— Oamenii ăia? Care oameni? am întrebat foarte încet.

Glasul lui era încordat, îşi pierduse toată muzicalitatea. Şi tremura.

— Am fost într-un loc care semăna mai degrabă a şcoală. Cu dascăli şi oameni învăţaţi. Ţi-am mai povestit despre el. Am fugit de-acolo. Părinţii mă trimiseseră, se despărţiseră de mine din mândrie şi de necaz, fiindcă eram un Alb. Se afla la mare distanţă de casa noastră. Ştiau că probabil n-aveau să mă mai revadă niciodată, dar erau convinşi că făcuseră alegerea

corectă. Trebuia să-mi împlinesc destinul. Însă dascălii mei susţineau că vremurile noastre aveau deja un Profet Alb. O femeie care învăţase la şcoala lor şi care plecase deja să-şi împlinească destinul în nordul îndepărtat. Bufonul şi-a întors brusc faţa spre mine şi mi-a întâlnit privirea. Ghiceşti despre cine vorbesc?

Am dat din cap înţepenit. Mi se făcuse frig.

— Despre Femeia Palidă. Sfătuitoarea lui Kebal Rawbread din timpul Războiului Corăbiilor Roşii.

A dat şi el din cap, la fel de rigid. Şi şi-a ferit din nou privirea, a început din nou să fixeze acelaşi colţ întunecos al odăii.

— Aşa că eu puteam fi un Alb, dar nu Profetul Alb. Eram aşadar o anomalie. O creatură născută în afara locului şi timpului său. Îi fascinam, îmi sorbeau fiecare cuvânt şi-şi notau toate visele pe care le povesteam. Mă preţuiau şi mă tratau foarte bine. Mă ascultau cu atenţie, dar nu ţineau niciodată cont de spusele mele. Iar ea, când a auzit de mine, le-a poruncit să mă ţină acolo. Şi m-au ţinut. Pe urmă a poruncit să fiu însemnat astfel. Şi au făcut-o.

— De ce?

— Nu ştiu. Dacă nu cumva fiindcă amândoi visaserăm astfel de creaturi, şerpi de mare şi dragoni. Sau poate asta îi faci unui Profet Alb când e în plus. Îl acoperi, ca să nu mai fie alb. Vocea i s-a încordat până ce fiecare cuvânt a început să pară un nod. Mă simţeam umilit ştiindu-mă astfel însemnat, din voia ei. Dar e mai rău acum, când ştiu că şi Narcesca a fost împodobită cu semnele Femeii Palide. Ca şi cum ne-ar fi revendicat drept uneltele ei, drept creaturi care-i aparţin…

Cuvintele i s-au stins.

— Şi învăţaţii de ce i s-au supus? Cum poate face cineva aşa ceva?

Mi-a răspuns cu un râs amar.

— Ea e Profetul Alb, ei i s-a menit să aducă timpul pe o cale mai bună. A avut o viziune. Voinţa nu-i poate fi pusă la îndoială. Dacă o faci, urmările sunt grave. Întreabă-l pe Kebal Rawbread. Trebuie să faci ce-ţi spune Femeia Palidă.

Bufonul tremura acum violent.

— Ţi-e frig.

L-aş fi înfăşurat într-o pătură, dar pentru asta ar fi trebuit să mă apropii. Nu credeam că mi-ar fi îngăduit.

— Nu. M-a privit cu un zâmbet şters. Mi-e frică. Sunt îngrozit. Te rog… Te rog, ieşi până mă îmbrac.

M-am retras, închizând uşa fără zgomot. Pe urmă am aşteptat. Se părea că îi trebuia foarte mult timp ca să-şi pună o cămaşă.

Când a apărut, avea îmbrăcămintea meticulos aranjată şi fiecare fir de păr readus la locul său. Dar tot se mai ferea să mă privească în ochi.

— Lângă cămin e nişte rachiu pentru tine, i-am spus.

A traversat încăperea cu paşi mici, nervoşi. A luat paharul, dar n-a băut. În schimb, şi-a încrucişat braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi a rămas foarte aproape de foc, strângându-şi băutura la piept. Se holba la podea.

M-am dus în odaia lui şi am luat din dulapul cu haine o mantie groasă, de lână. M-am întors şi l-am înfăşurat în ea. I-am tras scaunul mai aproape de cămin, apoi l-am luat de umeri şi l-am aşezat.

— Bea rachiul, l-am sfătuit. Vocea mi-a sunat aspru. Pun în ibric apă pentru ceai.

— Mulţumesc.

Vorbise în şoaptă. Şi, groaznic, pe obraji au început să-i şiroiască lacrimi. Îşi săpau albii în sulimanul lui întins cu grijă şi-i picurau pe cămaşă, lăsând urme palide.

Am vărsat apă şi m-am ars când am atârnat ibricul în cârlig. După ce am izbutit s-o fac, mi-am tras un scaun lângă al bufonului.

— De ce eşti atât de speriat? Ce înseamnă toate astea?

A fornăit un sunet nelalocul lui pentru demnul Lord Auriu. Mai rău decât atât, şi-a şters ochii cu un colţ al mantiei. Sulimanurile jamailliene i s-au întins şi i-am văzut pielea dezgolită.

— Convergenţă, a spus cu voce răguşită. A tras aer în piept. Înseamnă convergenţă. Totul adună laolaltă. Sunt pe calea cea bună. Credeam că m-am abătut pe altele. Dar asta mi-o confirmă. Convergenţă şi confruntare. Şi timp readus pe cărarea cuvenită.

— Credeam că asta vrei. Că asta fac Profeţii Albi.

— Oh, da. Asta vrem.

L-a cuprins o linişte nefirească. M-a privit şi mi-a întâlnit ochii. Am privit într-o tristeţe mai veche şi mai adâncă decât îmi doream să cunosc.

— Un Profet Alb îşi găseşte Catalizatorul. Omul în jurul căruia marile evenimente îşi schimbă cursul. Şi îl foloseşte fără milă, ca să aducă timpul pe calea lui. Calea mea şi a ei converg încă o dată. Şi voinţele noastre se vor înfrunta, şi-o să vedem cine va învinge. Şi moartea va încerca încă o dată să te ia, a adăugat cu voce brusc strangulată. A prins marginea mantiei în mână şi şi-a mânjit din nou faţa ştergându-se cu ea. Dacă nu vei izbândi, vom muri amândoi. Nefericit, s-a gârbovit în scaun şi s-a uitat în sus la mine. Ultima dată a fost cât pe ce. Te-am simţit murind de două ori. Dar te-am ţinut, am refuzat să te las să pleci în pace. Pentru că tu eşti Catalizatorul şi eu nu pot învinge decât dacă te păstrez în lumea asta. Viu cu orice preţ. Un prieten adevărat te-ar fi lăsat să pleci. Am auzit lupii chemându-te. Şi am ştiut că voiai să te duci la ei. Dar nu te-am lăsat. Te-am tras înapoi. Pentru că trebuie să te folosesc.

M-am străduit să nu-mi pierd calmul.

— Asta e partea pe care n-am înţeles-o niciodată.

M-a privit cu tristeţe.

— Ba înţelegi. Dar refuzi pur şi simplu să accepţi. A tăcut o clipă, apoi a declarat cu simplitate: În lumea pe care-mi dau silinţa s-o dăltuiesc, tu eşti viu. Eu sunt Profetul Alb şi tu eşti Catalizatorul meu. Dinastia Farseer are un moştenitor şi moştenitorul domneşte. Aici e vorba de un singur factor, dar e un factor-cheie. În lumea pe care încearcă s-o contureze Femeia Palidă, tu nu exişti. În lipsa factorului-cheie, nu supravieţuieşti. Şi nu există niciun moştenitor Farseer. Dinastia Farseer îşi găseşte sfârşitul. Nu există niciun Alb renegat. Bufonul şi-a luat capul în mâini şi a continuat să vorbească printre degete. Ea îţi pregăteşte moartea, Fitz. Prin maşinaţiuni subtile. E mai vârstnică decât mine şi mai sofisticată. A început un joc oribil. Henja e creatura ei. Nu te amăgi în privinţa asta. Nu înţeleg ce urzeşte folosind-o, nici de ce i-o oferă pe narcescă lui Dutiful. Dar sunt sigur că se află în spatele tuturor celor întâmplate. Trimite moartea după tine, încearcă să te dea la o parte din drum. Până acum, noi doi, tu şi cu mine, am izbutit să-i ţinem piept de fiecare dată. Dar te-a salvat mai degrabă norocul tău decât inteligenţa mea. Norocul tău şi… — să cutez s-o spun? — magiile tale. Ambele. Totuşi, sorţii sunt, întotdeauna, absolut întotdeauna, împotriva supravieţuirii tale. Şi ne sunt cu atât mai potrivnici, cu cât ne afundăm mai tare în jocul ăsta. De această

ultimă dată... De această ultimă dată a fost prea mult. Nu mai vreau să fiu Profetul Alb. Nu mai vreau să fii Catalizatorul meu. Vocea i-a scăzut până la o şoaptă hârjâită. Dar nu pot opri mersul lucrurilor. Nu se opreşte decât prin moartea ta.

Şi-a rotit brusc privirea, cu disperare. I-am pus sticla de rachiu la îndemână. Nici măcar nu s-a ostenit să-şi toarne în pahar. A scos dopul şi a băut din sticlă. După ce a lăsat-o jos, am întins mâna şi i-am luat-o.

— Asta n-o să te-ajute în niciun fel, i-am spus cu asprime.

A surâs cu buze vlăguite.

— Nu pot să mai fiu martor la încă una din morţile tale. Nu pot.

— *Tu* nu poţi?

A râs, cu disperare.

— Înţelegi, nu? Suntem prinşi în cursă. Eu te-am făcut să cazi în cursă, bunul meu prieten, preaiubitul meu prieten.

M-am străduit să înţeleg tot ce-mi spusese.

— Dacă suntem înfrânţi, eu mor, am zis.

A dat din cap.

— Dacă mori, suntem înfrânţi. E unul şi acelaşi lucru.

— Şi ce se întâmplă dacă supravieţuiesc?

— Învingem. Dar acum n-avem prea multe şanse. Nu sunt multe şi aş zice că se împuţinează întruna. Cel mai probabil e să pierdem. Tu o să mori şi lumea o să coboare pe spirala către întuneric. Către urâţenie. Către disperare.

— Nu mai fi atât de vesel!

De data asta am băut eu din sticlă. Şi i-am întins-o pe urmă lui.

— Şi dacă nu mor? Dacă învingem? Atunci ce se întâmplă?

Şi-a luat sticla de la buze.

— Atunci? Ah. A zâmbit, extaziat. Atunci, prietene, lumea merge înainte. Copiii aleargă pe străzi noroioase. Câini latră la căruţele care trec. Prietenii beau rachiu împreună.

— Nu pare prea diferit de ceea ce avem deja, am remarcat cu acreală. Trecem prin toate astea ca să nu se schimbe nimic.

— Da, a încuviinţat, radios. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Rămâne aproape la fel cu minunata şi uimitoarea lume pe care o avem acum. Băieţii îndrăgostindu-se de fete nepotrivite pentru ei. Lupii vânând pe câmpii înzăpezite. Şi timpul. Timpul derulându-se la nesfârşit pentru noi toţi. Şi dragonii, fireşte.

Dragoni plutind pe cer ca nişte corăbii superbe, împodobite cu nestemate.

— Dragoni? Asta e ceva deosebit.

— Da? Vocea i-a scăzut din nou până la o şoaptă. Chiar este? Eu nu cred. Aminteşte-ţi cu inima. Întoarce-te în trecut, mai departe, tot mai departe. Cerului acestei lumi i-a fost întotdeauna menit să fie străbătut de dragoni. Când nu-i văd acolo, oamenii le duc dorul. Fireşte, unii nu se gândesc la ei niciodată. Dar o parte dintre copii îşi ridică, încă de când sunt mici, privirea către azurul cerului verii, uitându-se după ceva care nu apare niciodată. Pentru că ei ştiu. Ceva care trebuia să fie acolo a pălit şi a dispărut. Ceva pe care trebuie să-l aducem înapoi, tu şi cu mine.

Mi-am sprijinit fruntea în palmă şi mi-am măturat-o apăsat cu degetele.

— Credeam că trebuie să salvăm lumea. Ce legătură are cu dragonii?

— Totul are legătură. Când salvezi o parte a lumii, o salvezi pe toată. De fapt, numai pe calea asta o poţi salva.

Nu puteam să sufăr ghicitorile lui. Le detestam din adâncul inimii.

— Nu ştiu ce vrei de la mine.

Nu mi-a răspuns. Când mi-am ridicat ochii spre el, am văzut că mă privea netulburat.

— Nu mă pun în pericol dacă-ţi spun. Fiindcă n-o să mă crezi. A răsuflat adânc, egal. Ţinea sticla de rachiu sprijinită de un braţ, ca pe un prunc. Trebuie să-l însoţim pe prinţ în aventura lui. Pe insula Aslevjal. La Icefyre. Pe urmă trebuie să-l împiedicăm să ucidă dragonul negru. Pe care trebuie în schimb să-l eliberăm din captivitatea gheţii, ca să se poată înălţa, să poată deveni consortul Tintagliei. Ca să se împerecheze şi în lume să fie iarăşi dragoni adevăraţi.

— Dar… asta n-o pot face! Dutiful trebuie să taie capul dragonului şi să-l aducă în casa mamei Ellianiei. Altminteri, Narcesca nu se va mărita cu el. Şi toate negocierile şi speranţele noastre vor fi fost zadarnice.

S-a uitat la mine şi m-am gândit că ştia cum mi se sfâşia sufletul.

— Fitz, scoate-ţi asta din minte, mi-a spus cu voce scăzută. Nu te gândi acum. Convergenţa şi confruntarea ne aşteaptă. Nu

e nevoie să alergăm către ele. Crede-mă, când va veni timpul, tu vei fi cel care va hotărî dacă-şi respectă jurământul de credinţă faţă de Casa Farseer sau salvează lumea pentru mine. A şovăit. O să-ţi mai spun ceva. N-ar trebui, dar o s-o fac. Ca să nu crezi, când va veni vremea, că e din vina ta. Îţi garantez că nu va fi. Am prorocit-o cu mult timp în urmă, fără să pricep despre ce era vorba înainte de a mi se limpezi povestea asta, cu tatuajele. Am visat-o demult, a fost coşmarul cumplit al unui copil. Îl voi trăi curând. Aşa că trebuie să-mi promiţi că, atunci când se va întâmpla, n-o să te chinuieşti singur învinovăţindu-te.

A reînceput să tremure. Îi clănţăneau dinţii şi cuvintele i se strecurau printre ei.

— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat cu spaimă, ştiind deja răspunsul.

— De data asta, pe Aslevjal, a spus cu colţurile gurii tremurându-i într-un zâmbet îngrozit, va fi rândul meu să mor.

Capitolul XXIV

LEGĂTURI

Legenda Profetului Alb şi a Catalizatorului său ar putea fi descrisă mai clar drept o religie din sud, din care în Jamaillia nu au ajuns decât ecouri. Ca multe altele din aceleaşi ţinuturi, e plină de superstiţii şi de contradicţii, aşa că niciun om întreg la minte nu ar putea să dea crezare unor asemenea prostii, în inima ereziei Profetului Alb stă ideea că pentru” fiecare ev“ (ale cărui spaţiu şi timp nu sunt definite niciodată) se naşte câte un astfel de profet. Menirea lui e să aşeze lumea pe o cale mai bună. El sau ea (şi în această dualitate a genului se regăseşte ceva din credinţa adevărată în Sa) o face folosindu-se de Catalizatorul său. Catalizatorul e un om ales de Profetul Alb pentru că e punctul de joncţiune al mai multor posibilităţi. Schimbând ceea ce i se întâmplă Catalizatorului în timpul vieţii sale, Profetul Alb îi dă lumii puterea de a urma un curs al istoriei mai corect, mai bun. Orice om în stare să gândească îşi dă seama că nu ai cum să compari ceea ce s-a petrecut cu ceea ce s-ar fi putut petrece. Profeţii Albi pot pretinde întotdeauna că au făcut lumea mai bună. Adepţii acestei erezii nu pot explica nici ideea că lumea şi timpul se mişcă în cerc, repetându-se la nesfârşit. O lectură atentă a istoriei consemnate ne arată limpede că nu e aşa, şi totuşi cei care au îmbrăţişat această falsă credinţă continuă să se agaţe de ea.

Delnar, preotul înţelept al lui Sa, a scris în Părerile sale că nu numai adepţii acestei erezii trebuie compătimiţi, ci şi „Profeţii Albi” înşişi. El demonstrează fără putinţă de tăgadă că aceşti fanatici care se amăgesc singuri suferă de fapt de o boală foarte rară, care absoarbe toată culoarea pielii, dându-le în acelaşi timp halucinaţii care sunt luate drept vise profetice trimise de zei.

WIFLEN, PREOT AL LUI SA, MĂNĂSTIREA JOREPIN, *CREDINŢE ŞI EREZII DIN SUD*

CHADE! Am nevoie de tine. Am nevoie de tine! Vino să ne întâlnim în odaia de lucru. Chade! Te rog să m-asculţi, te rog să vii!

Îl chemam prin Meşteşug, cu frenezie, în vreme ce urcam clătinându-mă scările către odaia de lucru. Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte ce însărcinare urgentă născocisem ca să plec. Pe el, pe bufonul care nu mai era bufon, îl lăsasem lângă foc, cu sticla de rachiu alături. Acum, cu inima bătându-mi ca un ciocan, îmi blestemam trupul stors de vlagă în timp ce-mi sileam picioarele să se îndoaie şi să mă ducă mai departe. N-aş fi putut spune dacă mă auzea Chade. Mi-am mai adresat singur vreo două înjurături şi mi-am îndreptat apoi atenţia către Dutiful şi Thick.

Trebuie să-l văd numaidecât pe Lordul Chade. E de cea mai mare importanţă. Găsiţi-l şi trimiteţi-mi-l în odaia de lucru.

De ce?

Întrebarea lui Dutiful.

Mulţumeşte-te să-l cauţi!

Pe urmă, când am intrat în odaia de lucru clătinându-mă pe picioare, asudat şi gâfâind, l-am găsit pe Chade lângă cămin, nerăbdător şi neliniştit. S-a întors spre mine cu o privire aspră.

— Ce te-a împiedicat să vii? Am auzit că te-ai întors în castel şi ştiu că Lordul Auriu ţi-a transmis mesajul meu. N-am toată ziua la dispoziţie ca să te-aştept pe tine, băiete. Se pun la cale lucruri importante, pentru care e nevoie de prezenţa ta.

— Nu, am spus. Apoi: Mai întâi ascultă-mă.

— Stai jos, a mârâit. Trage-ţi răsuflarea. Îţi aduc apă.

Am izbutit s-ajung la scaunul de lângă foc înainte de a mă prăbuşi. În ziua aceea îmi forţasem prea mult trupul. Numai drumul călare şi lupta de pe terenul de instrucţie fuseseră prea de-ajuns ca să mă istovească. Tremuram la fel de violent cum tremurase Lordul Auriu.

Am băut apa adusă de Chade. Şi, înainte de a apuca el să scoată vreo vorbă, i-am povestit tot ce-mi povestise mie bufonul. Când am terminat, încă mai gâfâiam. Bătrânul a stat pe gânduri în vreme ce respiraţia mea se domolea încetul cu încetul.

— Tatuaje, a murmurat el dezgustat. Femeia Palidă. A oftat. Nu pot să-l cred. Şi nu pot cuteza să nu-i dau crezare. S-a încruntat, cântărind tot ce-i spusesem. Apoi: Ai văzut raportul iscoadei mele? Pe Aslevjal n-a găsit nici urmă de dragon.

— Nu cred că a căutat cu meticulozitate.

— Poate că nu. Ăsta e necazul cu oamenii plătiţi. Când se

termină banii, dispare şi loialitatea lor.

— Ce-o să facem, Chade?

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Ceea ce e evident. Serios, Fitz, chiar ai nevoie de mai multă odihnă ca să te refaci. Te pierzi cam prea repede cu firea. Deşi recunosc că şi pentru mine tatuajele bufonului sunt o surpriză la fel de mare. Ca şi legătura pe care-o face pornind de la ele. Când l-am întrebat, chiar azi, ceva mai devreme, dacă, din câte ştie el, astfel de tatuaje ţin de vreun obicei de pe Insulele Străine, a răspuns că n-are idee şi a schimbat vorba foarte calm. Mi-e greu să cred că se poate preface atât de bine…

L-am privit reordonându-şi în minte tot ce aflase vreodată despre bufon şi despre Lordul Auriu. Pe urmă a oftat adânc şi a recunoscut:

— Ştim într-adevăr că e existat o Femeie Palidă care-l sfătuia pe Kebal Rawbread, cel puţin în privinţa Războiului Corăbiilor Roşii. Dar am presupus c-a pierit odată cu el. Ce legătură ar putea avea cu Elliania? Şi, chiar dacă a supravieţuit, de ce-ar încerca să se amestece în înţelegerea legată de această căsătorie şi, cu atât mai mult, de ce-ar fi interesată de tine sau de Lordul Auriu? Povestea e prea trasă de păr.

Am înghiţit în sec.

— Servitoarea, Henja. Camerista Ellianiei. Vorbea despre o „ea”, ca şi Elliania şi Blackwater. Pe ultimii doi „ea“ părea să i înspăimânte. Poate că e tocmai Femeia Palidă, care ar putea fi „celălalt Profet Alb“ despre care vorbeşte bufonul. Şi poate că are propriile ei planuri, şi i se intersectează cu ale noastre în moduri pe care nu le putem prevedea.

L-am privit pe bătrânul asasin perindându-şi prin minte toate posibilităţile care decurgeau dintr-o asemenea situaţie. Pe urmă a ridicat din umeri.

— Nu contează, a spus cu sânge rece. Soluţia aleasă de noi nu se schimbă. A ridicat două degete. Unu. Bufonul a spus că tu hotărăşti dacă-ţi respecţi jurământul faţă de Farseeri sau încerci să salvezi acest dragon îngheţat al lui. Prin urmare, o să-ţi ţii jurământul. Nu mă îndoiesc de lealitatea ta.

Mie nu mi se părea chiar atât de simplu. Am păstrat tăcerea.

Chade şi-a atins al doilea deget.

— Doi. Lordul Auriu nu vine pe insula Aslevjal cu noi. Prin

urmare, dacă descoperim un dragon în gheaţă, fapt de care mă îndoiesc în foarte mare măsură, nu va încerca să-l împiedice pe Dutiful să-l ucidă. Sau cel puţin să taie capul îngheţat al unui leş din vremuri vechi, ceea ce mi se pare mai probabil. Aşadar, chiar dacă această „Femeie Palidă” încă mai e pe lume şi reprezintă pentru el un soi de ameninţare, bufonul nu va ajunge niciodată în preajma ei. Adică nu va muri.

— Şi dacă pleacă pe Aslevjal oricum, cu sau fără noi?

Chade m-a măsurat cu privirea.

— Fitz. Gândeşte puţin, băiatule. Aslevjal nu e o insulă pe care se ajunge uşor, nici măcar pornind din Insulele Străine. Dar el n-o s-ajungă nici până acolo. Crezi că nu pot da o poruncă prin care să-i interzic Lordului Auriu să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep către ţări străine? O s-o fac în mod subtil, fireşte. Dar se va face.

— Şi dacă-şi schimbă înfăţişarea?

Bătrânul a ridicat dintr-o sprânceană.

Vrei să pun să fie întemniţat cât lipsim? Presupun că pot aranja şi asta, dacă te linişteşte. O să-i găsesc, desigur, o închisoare de lux. Cu tot confortul.

Tonul lui mi-a dat de înţeles că i se părea fără rost să-mi fac atâtea griji. Faţă în faţă cu un asemenea scepticism calm, spaima nebună de care mă umpluse bufonul nu-şi mai găsea cu uşurinţă sprijin.

— Nu. Bineînţeles că nu vreau aşa ceva, am murmurat.

Atunci mergi pe mâna mea. Aşa cum obişnuiai pe vremuri.

Acordă-i bătrânului tău mentor un strop de încredere. Dacă eu nu vreau să se îmbarce Lordul Auriu pe nicio corabie care pleacă din Buckkeep, atunci n-o să se îmbarce.

Nu-l găsesc. Ce să fac?

Dutiful părea cuprins de panică.

Chade m-a privit pieziş. I-am răspuns ridicând un deget.

— O clipă.

Nu-i nimic, Dutiful. Ne-am întâlnit. Totul va fi bine.

Despre ce e vorba?

N-are importanţă, Dutiful, crede-mă. N-are importanţă.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Chade.

— L-ai „auzit“ pe Dutiful strigând la mine că nu te găseşte. Un gând trimis în toate părţile, cum i se mai întâmplă încă dacă e tulburat.

Pe faţa lui Chade s-a înstăpânit alene un zâmbet, chiar în timp ce spunea:

— Oh, probabil că te înşeli. Sunt sigur că am auzit un strigăt îndepărtat.

— Meşteşugul poate da la început impresia asta. Până când se deprinde mintea să interpreteze ceea ce percepe.

— Oh, vasăzică aşa, a spus cu glas scăzut.

Şi a zâmbit, dus pe gânduri, cu privirea pierdută. Pe urmă şi-a revenit cu o tresărire.

— Era cât pe ce să uit de ce te-am chemat. Întâlnirea pe care le-a propus-o regina celor cu Har. Spre marea mea surpriză, chiar vor veni. Ne-au dat de veste să-i aşteptăm peste şase zile. Au nevoie de timp ca să se adune şi vor să fie trimisă garda reginei ca să-i aducă aici, cu steag de liberă trecere. Fireşte că au cerut şi un schimb de ostatici, dar i-am spus reginei că e absurd. De azi în şase zile vor trimite o pasăre cu mesaj, ca să ne dea de ştire unde îi găsim. Au promis că nu va fi la mai mult de o zi de mers călare distanţă faţă de castel. După ce ajungem la locul de întâlnire, vor veni cu noi. Vor purta mantii şi glugi, ca să nu-şi trădeze identitatea. Aş vrea să fii printre cei care îi vor însoţi.

— N-ar părea foarte ciudat? Garda de corp personală a Lordului Auriu alături de garda reginei, într-o misiune atât de delicată?

— Ar părea, dacă nu s-ar schimba un singur lucru. Până atunci, vei ieşi din serviciul Lordului Auriu ca să intri în Garda Reginei.

— N-o să fie o schimbare prea bruscă? Cum o s-o explicăm? Şi când ai luat hotărârea asta, vulpoi bătrân?

— Explicaţia e simplă. Căpitanul Marsheroft[18] a fost atât de impresionat de abilitatea cu care ai ucis trei oameni fiindcă au încercat să fure punga stăpânului tău, încât a ţinut morţiş să te aibă printre oamenii lui. Un bărbat atât de priceput în lupta cu sabia e o adăugire bine-venită la Garda Reginei. Dacă te întreabă cineva, poţi spune că ţi s-a oferit o soldă excelentă şi că Lordul Auriu a fost dornic să câştige favorurile Casei Regale îngăduind angajarea unui om de-al său. Poate a ajuns să se simtă atât de în largul său la curtea noastră încât şi-a dat seama că aici n-a avut niciodată nevoie de o gardă de corp.

---

[18] Mlaştină (n. trad.).

Explicaţia lui Chade era de o logică fără cusur. Am presupus că avea un motiv mai important, nu voia doar să mă poată folosi cu mai multă uşurinţă ca iscoadă. Mi-a trecut prin gând că poate voia să mă despartă de Lordul Auriu, ca să nu aibă cumva de suferit loialitatea mea faţă de Casa Farseer. Apoi m-am hotărât să scap de îndoieli întrebându-l.

— De ce e atât de important pentru tine să merg cu Garda Reginei?

— Păi, printre altele, fiindcă la primăvară o să-mi fie mult mai uşor să explic de ce te voi fi ales să-l însoţeşti pe prinţ în Insulele Străine. Vei fi unii dintre norocoşii consideraţi demni de această onoare. Dar mai ales pentru că înzestraţii cu Har au cerut să facă și prinţul Dutiful parte din escorta lor, ca dovadă că nu avem intenţii rele.

Asta mi-a atras brusc atenţia.

— Crezi c-o să fie în siguranţă? Ar putea o momeală, ca să-l atragă în cursă.

Mi-a răspuns cu un zâmbet sumbru.

— De ce crezi că vreau să fii lângă el? Bineînţeles că e posibil să fie o cursă. Dar cei cu Har se tem probabil de acelaşi lucru, nu? De aceea au cerut să vină şi el, ştiu că n-o să riscăm viaţa unicului moştenitor al Casei Farseer într-o încăierare.

— Sânge Străvechi, l-am corectat. Deprinde-te să le spui „cu Sânge Străvechi”, nu „cu Har”. Aşadar o să-l trimiţi ca escortă?

Chade s-a încruntat.

— În privinţa asta, Dutiful nu prea are de ales, ca şi mine, de altfel, a recunoscut. Regina le-a făgăduit deja.

— Deşi tu n-ai fost de acord.

A pufnit dispreţuitor.

— În ziua de azi, aprobarea sau dezaprobarea mea nu mai înseamnă mare lucru pentru regină. E probabil de părere că se poate descurca fără să mai aibă nevoie de mine, ca sfetnic. Ei bine, vom vedea.

La asta n-am găsit niciun răspuns. Ca să fiu sincer, deşi loialitatea mea faţă de Chade a avut astfel de suferit, m-am bucurat, pe ascuns, că regina mea îşi afirma puterea.

Au urmat zile atât de pline, încât încordarea în care am trăit mi-a scos din minte îngrijorarea stârnită de bufon. În ciuda sănătăţii mele firave, am început să mă întâlnesc în fiecare dimineaţă cu Chade, Thick şi Dutiful în Turnul de Veghe. Bufonul

nu lua parte la întâlnirile noastre. Chade i-a acceptat lipsa fără comentarii; având în vedere ceea ce-i povestisem, i se părea preferabil să nu-l avem în coterie. N-am deschis niciodată vorba despre asta. Ne întâlneam doar noi patru şi studiam Meşteşugul cu o aviditate care pe mine mă înspăimânta, iar pe ei îi entuziasma. Făceam progrese, dar cu prudenţă, păstrând totul sub control, fapt care nu mă mulţumea decât pe mine. Thick învăţa să-şi limiteze muzica, deşi asta îl făcea să sufere într-un mod pe care nu mi-l puteam explica. Dutiful izbutea din ce în ce mai bine să-şi trimită mesajele numai către o anumită persoană. Aşa cum era de aşteptat, Chade nu putea ţine pasul cu ceilalţi doi. Dacă ne atingeam fizic, îmi putea atinge uşor şi mintea şi eu o atingeam pe a lui. Thick putea să-i trimită un semnal violent, care îi atrăgea atenţia, dar nu-i comunica nimic. Dutiful nu părea să-l găsească. Sau Chade nu izbutea să fie conştient de prezenţa lui. Eu nu-mi puteam da seama care era adevărata problemă, aşa că ne ocupam de amândouă. Pe mine, dimineţile mă oboseau şi-mi mal tratau nervii deopotrivă. Încă mai aveam dureri de cap, dar nu se comparau cu cele care mă chinuiseră înainte.

Sub stricta îndrumare a lui Chade, mâncam în fiecare zi, la ora amiezii, un prânz fără gust, dar sănătos. Îi luasem sub control magia Meşteşugului, dar el îmi rămânea mentor şi era convins că în privinţa sănătăţii mele fizice ştia cel mai bine ce trebuia făcut. În zilele acelea ne-am înfruntat, pornind de la scoarţa de spiriduş pe care mi-o găsise şi mi-o luase din odaie când mă refăceam după „vindecare”. A fost o ceartă aprigă, neplăcută pentru amândoi. El a susţinut că n-aveam dreptul să fac nimic care ar fi putut să-mi ştirbească Meşteşugul sau să-i pună vremelnic vreo stavilă, mai ales atunci când eram Maestrul de Meşteşug al prinţului şi al coteriei sale. Eu am susţinut că aveam dreptul la intimitate în privinţa obiectelor care-mi aparţineau, că nimeni altcineva nu putea dispune de ele după bunul său plac. Niciunul dintre noi n-a cedat şi nu şi-a cerut scuze. Subiectul a devenit pur şi simplu unul pe care ne-am ferit apoi să-l mai atacăm.

Lordul Auriu m-a eliberat din serviciul său la scurt timp după ce i-a sugerat-o Chade. Mi s-a oferit un loc în Garda Reginei şi l-am primit cu încântare. Celelalte gărzi m-au acceptat în mijlocul lor cu o seninătate care m-a uimit. Era limpede că nu eram

primul om strecurat de Chade în rândurile lor. M-am întrebat câţi erau mai mult decât păreau să fie. Mi-au pus puţine întrebări, dar m-au pus la încercare în timpul instrucţiei lor de rutină. Îmi petreceam prima parte a după-amiezilor cu Garda Reginei, pe terenul de antrenament. Mi s-a întâmplat destul de des să nu fac faţă şi m-am ales cu vânătăi care o dovedeau.

De ochii lumii, aveam un pat în cazarmă, dar dormeam adesea în odaia mea de lucru. Dacă şi-a pus cineva întrebări în privinţa straniei mele libertăţi de acţiune, mie nu mi le-a adresat nimeni. Când l-am întâlnit iarăşi pe terenul de instrucţie, Wit m-a felicitat pentru că eram „din nou un luptător adevărat”. În ceea ce privea îmbrăcămintea, am revenit la albastrul simplu purtat de gărzile castelului, cu o tunică albă cu violet când trebuia să se vadă că îi aparţineam reginei. Şi am simţit o nemăsurată plăcere fiindcă puteam să port fără fereală în piept insigna cu vulpea ei. Se potrivea cu acul cu vulpe pe care-l ţineam sub cămaşă şi deasupra inimii.

Se părea că oboseam mult mai repede şi mă vindecam mult mai lent decât înainte, dar, în ciuda sugestiilor lui Chade, n-am încercat să grăbesc lucrurile folosindu-mă de Meşteşug. Către lăsarea serii, în timp ce diplomaţia îi dădea de furcă bătrânului asasin, Thick făcea o incursiune în bucătărie pentru mine. Înfulecam împreună dulciuri, plăcinte înfoiate şi carne grasă. Am descoperit că lui Gilly îi plăceau stafidele la fel de mult ca lui Thick. Dansul implorator al dihorului pofticios îl făcea pe bondoc să râdă cu lacrimi. Am început cu toţii să punem carne pe noi, Thick probabil mai multă decât era bine pentru el. A devenit la fel de rotofei ca grăsunul căţeluş de salon al unei doamne nobile şi cu părul tot atât de lucios. Acum blagoslovit cu mâncare şi acceptat de oameni de a căror atenţie se bucura, firea paşnică şi încântătoare a omuleţului ieşea adesea la lumină. Savuram simplitatea orelor petrecute alături de el.

Am izbutit chiar şi să petrec câteva seri alături de Hap. Nu ne-am dus la *Porcul Pârlit*, ci la *Epava Corabiei Roşii,* o cârciumă liniştită, destul de nouă. Ne-am mulţumit cu mâncarea ieftinit, ordinară, cum e de obicei prin taverne, şi am stat de vorbă ca doi prieteni vechi, cum începeam să fim. Asta mi-a adus aminte de mine şi de Burrich, aşa cum fuseserăm cu puţină vreme înainte de a mă ucide Regal. Fiecare recunoştea bărbatul din celălalt. În cea mai frumoasă dintre acele seri, Hap m-a delectat

povestindu-mi pe îndelete cum apăruse Starling în atelier, cum îl uluise pe meşterul Gindast cu farmecul şi cu faima ei şi cum îl plimbase pe el prin lumea ei din oraşul Buckkeep.

— A fost atât de bizar, Tom, mi-a povestit băiatul, minunându-se într-un fel. S-a purtat de parcă nu ne-am fi certat niciodată, de parcă niciodată nu ne-am fi spus cuvinte grele. Aşa că eu ce-aş fi putut face, dacă nu acelaşi lucru? Crezi c-o fi uitat într-adevăr tot ce mi-a spus?

— Mă îndoiesc, i-am răspuns gânditor. Un menestrel fără ţinere de minte e muritor de foame. Nu. Aş zice mai degrabă că Starling a noastră crede că, dacă ea pretinde cu destulă hotărâre că lucrurile stau într-un anume fel, realitatea se poate schimba. Şi, după cum ai văzut, uneori chiar îi iese. Prin urmare, ai iertat-o?

A părut pentru o clipă în impas. Pe urmă m-a întrebat cu un zâmbet strâmb:

— Dacă n-aş fi iertat-o, crezi c-ar fi băgat de seamă? L-a convins pe Gindast că mi-a fost ca o mamă, şi a făcut-o cu atâta pricepere, încât pe jumătate m-a convins şi pe mine.

La asta n-am putut să nu râd, ridicând din umeri. Starling îl dusese la un han preferat de menestreli şi îi făcuse cunoştinţă cu mai multe tinere cu talente muzicale. Toate îl ospătaseră cu plăcinte umplute cu fructe îmbibate cu alcool şi-l umpluseră până la refuz cu bere şi cu cântecele lor, luându-se la întrecere ca să-i atragă atenţia. M-am grăbit să-l previn, în glumă, că femeile din breasla menestrelilor erau libere în purtări, dar aveau inimi de piatră. A fost o greşeală.

— În inima mea nu mai e loc pentru nicio fată, m-a înştiinţat cu sobrietate.

Totuşi, după cum le-a descris pe câteva dintre ele, mi s-a părut că deşi inima îi era închisă, ochii îi erau destul de larg deschişi ca să le soarbă din priviri. Şi am binecuvântat-o în gând pe Starling, rugându-mă să se găsească un leac care să-mi vindece băiatul cât mai repede.

Atât bufonul, cât şi Lordul Auriu se fereau din calea mea cu încăpăţânare. În mai multe seri, când am coborât fără zgomot din odaia de lucru ca să intru în apartamentul Lordului Auriu prin fostul meu dormitor, nu l-am găsit acolo. Dutiful mi-a spus că se ţinea tot mai mult de jocuri de noroc, care erau o distracţie din

ce în ce mai populară atât în oraş, cât şi la petrecerile particulare din castel. Îi simţeam lipsa şi, în acelaşi timp, mă temeam de o confruntare cu el. Nu voiam să-mi citească în ochi că-l trădasem, dezvăluindu-i lui Chade tot ce-mi istorisise. Mă scuzam, în propriii mei ochi, spunându-mi că era spre binele lui. Dragonii n-aveau decât să crape. Dacă era de-ajuns să-l ţinem departe de Aslevjal ca să rămână în viaţă, supărarea lui era un preţ mic. Aşa gândeam când mă pomeneam crezând în profeţiile lui nebuneşti. În celelalte dăţi, eram convins că nici dragonul îngheţat, nici Femeia Palidă nu existau, aşa că el n-avea de ce să meargă pe Aslevjal. Astfel justificam complotul meu împotriva lui, urzit împreună cu Chade. Cât despre faptul că mă evita, bănuiam că era cuprins de o ruşine stranie, pentru simplul fapt că acum ştiam de tatuajele sale. Îmi dădeam seama că nu puteam să-i cer să-mi ţină companie, că nu puteam să-i impun prezenţa mea. Nu puteam decât să sper că timpul avea să desăvârşească vindecarea rupturii dintre noi.

Şi aşa se scurgea timpul.

N-aş fi recunoscut în faţa nimănui, dar noua teamă pe care mi-o trezea aventura prinţului pe insula Aslevjal stătea în spatele reînnoitului devotament cu care-l învăţam Meşteşugul. Oricum le-aş fi numărat, zilele care ne mai despărţeau de plecarea pe mare din primăvară mi se păreau prea puţine. Acum eram de acord cu Chade, Dutiful trebuia să aibă o coterie, una aflată măcar în posesia cunoştinţelor fundamentale, esenţiale pentru ca magia să dea roade. Aşa că mă dedicam perfecţionării talentelor noastre, cu diferite grade de izbândă. Puterile lui Chade creşteau foarte încet în timpul lecţiilor noastre din zori. Era foarte nemulţumit de progresele sale, şi asta îl împiedica să se concentreze. Nu reuşeam să-l fac să se destindă, indiferent cât m-aş fi străduit să-l silesc să se calmeze şi să-şi golească mintea. Disputele mele şi cel mai vârstnic învăţăcel al meu păreau să-l amuze pe Dutiful, în vreme ce pe Thick îl plictiseau. Niciuna dintre cele două atitudini nu-l ajuta pe bătrânul asasin să scape de irascibilitate. Descopeream că dascălul meu blând şi răbdător era un învăţăcel groaznic, neascultător şi încăpăţânat. După patru zile de eforturi neînduplecate, am izbutit în sfârşit să-l deschid pentru magia noastră. S-a grăbit să se-arunce în el curentul Meşteşugului de îndată ce a devenit conştient că există. N-am avut de ales, am

fost nevoit să mă duc după el. Le-am interzis cu toată asprimea lui Dutiful şi Thick să mă urmeze şi am plonjat la rândul meu în Meşteşug.

E o păţanie de care nu-mi face plăcere să-mi aduc aminte. Chade nu se desfăşura pur şi simplu în Meşteşug. Avea în el prea multe de desfăşurat. I se scurgeau toate clipele din numeroşii ani ai vieţii sale. După ce m-am străduit o vreme să le adun la loc, în el, mi-am dat seama că, de fapt, Meşteşugul nu-l zdrenţuia. Mai degrabă el era acela care-şi trimitea în afară prelungiri subţiri, cercetătoare. Şi le răsfira în toate direcţiile, aidoma rădăcinilor unei plante însetate, fără să-i pese cum i le răsucea şi cum i le răsfira curentul. Chiar în timp ce adunam fărâme din el, savura sălbăticia avalanşei de legături. În cele din urmă, l-am smuls din cataracta Meşteşugului cu o forţă pe care i-o datoram mai degrabă furiei decât magiei mele. Când am revenit în sfârşit în trupurile noastre, l-am găsit pe al meu sub masa mare, tremurând şi zvârcolindu-se, aproape pradă spasmelor.

— Ticălos bătrân, căpos şi idiot, am bolborosit.

Nu mai aveam putere să ţip. Chade stătea pe scaun cu braţele şi picioarele răşchirate.

— Magnific, magnific, a murmurat, în timp ce redevenea conştient de sine cu o fluturare de pleoape.

Pe urmă i-a căzut capul pe masă şi s-a afundat într-un somn din care nu putea fi trezit.

Dutiful şi Thick m-au tras de sub tăblie şi m-au adus pe scaunul meu. Cu mâini tremurătoare, Dutiful mi-a umplut ochi un pahar cu vin. Thick se uita la mine cu ochii lui mici şi rotunzi larg căscaţi. După ce am băut jumătate din vin, prinţul a spus, cuprins de o ruşine care i se simţea în glas:

— E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată. Tot aşa a fost şi când ai venit după mine?

Eram prea zdruncinat şi prea furios, deopotrivă din pricina lui Chade şi din a mea, ca să-i mărturisesc că habar n-aveam.

— Să fie o lecţie şi pentru voi doi, am spus supărat. Oricare dintre noi face o asemenea prostie ne pune în pericol pe toţi. Acum înţeleg cu adevărat de ce puneau maeştrii din vechime o stavilă de durere între Meşteşug şi învăţăceii prea inimoşi.

Prinţul m-a privit şocat.

— I-ai face aşa ceva Lordului Chade?

Era tonul pe care mi-ar fi vorbit dacă aş fi propus s-o punem pe regină în lanţuri, spre binele ei.

— Nu, am recunoscut în silă.

M-am ridicat tremurând şi am ocolit masa. L-am înghiontit pe bătrânul care sforăia, întâi uşor, apoi cu mai multă putere. A întredeschis ochii. Şi mi-a surâs, cu capul încă pe masă.

— Ah. Iată-te, băiatul meu. Surâsul i s-a lărgit într-un zâmbet prostesc. M-ai văzut? M-ai văzut zburând?

Şi pe urmă nu ştiu dacă şi-a rostogolit ochii sub pleoape sau i s-au închis ele, dar iarăşi a adormit dus, ca un copil după o zi de târg. Am văzut, cu deznădejde, că nu-i rămăsese în amintire nicio senzaţie din întreaga tragedie de care scăpaserăm ca prin urechile acului. S-a trezit abia după o oră şi, în ciuda tuturor scuzelor sale, avea în ochi un licăr care m-a îngrijorat peste măsură. Deşi mi-a promis că n-avea să facă nicio experienţă nebunească de unul singur, i-am cerut lui Thick, printr-un gând trimis numai către el, să-mi dea imediat de ştire dacă-l simţea pe Chade întrebuinţând Meşteşugul. Zelul cu care a încuviinţat bondocul a fost o mult prea slabă alinare; astfel de făgăduieli nu-i rămâneau prea mult în minte.

Dimineaţa următoare nu m-a ajutat să mă înseninez. După ce l-am sfătuit pe Chade să nu facă de data asta nimic altceva în afară de a urmări totul cu atenţie, am încercat să-l învăţ pe Dutiful să împrumute forţa lui Thick ca s-o mărească pe cea cu care se folosea el însuşi de Meşteşug. Deşi, vindecându-mă, avuseseră ocazia să-şi dea seama ce puteau face unindu-şi forţele, niciunul dintre cei trei nu putea de fapt să explice în ce mod le absorbiseră pe ale celorlalţi sau ce anume se întâmplase. Consideram că era necesar ca măcar Dutiful să se poată bizui pe forţa primită de la Thick. Prin urmare, le-am cerut să facă un exerciţiu simplu, sau cel puţin aşa l-am crezut.

De unul singur, Dutiful putea ajunge la mintea lui Chade sub forma celei mai firave şoapte. Îl putea face pe bătrân să-i simtă strădania, dar nu şi să primească mesajul pe care voia să i-l trimită. Nu eram sigur dacă asta însemna că deschiderea lui Chade către Meşteşug nu era îndestulătoare sau că Dutiful nu izbutea să facă din el ţinta gândurilor sale. Voiam să văd dacă, luând putere de la Thick, reuşea să se facă auzit de Chade.

— Prinţul Verity mi-a spus că un membru al coteriei sau un Singuratic folosit astfel se numeşte Omul Regelui. Prin urmare,

Thick va fi în serviciul lui Dutiful ca Om al Regelui. Încercăm? i-am întrebat.

— E prinţ. Nu e rege, m-a întrerupt Thick neliniştit.

— Da. Şi ce dacă?

— Atunci nu pot fi Omul Regelui. N-o să meargă.

M-am înarmat cu răbdare.

— E în ordine, Thick. O să meargă. Vei servi drept Om al Prinţului.

— Voi servi. Ca un servitor?

Se simţea brusc ofensat.

— Nu. Îl vei ajuta. Ca un prieten. Thick îl va ajuta pe Dutiful, fiind Omul Prinţului. Încercăm?

Dutiful zâmbea, dar zâmbetul n-avea nimic batjocoritor. Thick s-a întors spre el, l-a văzut surâzând şi i-a răspuns cu surâsul său, apoi i s-a aşezat alături.

— Ar trebui să fie simplu pentru amândoi, am spus. Nu ştiam dacă era sau nu o minciună. Thick trebuie să fie tot timpul deschis pentru Meşteşug, dar să nu facă nimic. Dutiful trebuie să absoarbă putere de la el şi să-şi folosească Meşteşugul ca s-ajungă la Chade. Dutiful, faci totul pe îndelete. Şi, dacă-ţi spun să te opreşti, rupi imediat legătura. Gata. Începeţi.

Credeam că mă gândisem la toate posibilităţile. Aveam dulciurile care îi plăceau lui Thick şi rachiu, ca să ne refacă forţele dacă ar fi fost nevoie. Toate aşteptau pe masă. Şi mă întrebam dacă nu cumva fusese o idee proastă. Ochii bondocului alunecau într-una către nişte felii de chec cu afine. Oare îi puteau abate prea mult atenţia de la Meşteşug? Aş fi vrut să am şi scoarţă de spiriduş, şi apă fierbinte, dar Chade îmi respinsese ideea cu asprime.

— Pentru prinţ şi coteria lui e mai bine să nu se-atingă niciodată de un leac atât de periculos, spusese convins că are dreptate.

Iar eu nu-i reamintisem că el mă învăţase să-l folosesc. Am trecut, încordat, în spatele prinţului în timp ce-şi punea mâna pe umărul lui Thick. Eram pregătit să întrerup fizic legătura dintre ei dacă îl secătuia pe bondoc. Ştiam foarte bine că, folosindu-te astfel de Meşteşug, puteai ucide cu bună ştiinţă. Nu voiam accidente tragice.

Am aşteptat cu toţii. După o vreme, Chade mi-a aruncat o privire grăitoare. Şi, cu ochii la mine, a înălţat din sprâncene.

— Începeţi, le-am spus celor doi.

— Încerc, mi-a răspuns Dutiful cu exasperare. Pot să-i trimit mesaje lui Thick prin Meşteşug. Dar nu ştiu cum să absorb putere de la el şi cum s-o folosesc.

— Hm. Thick, îl poţi ajuta? am sugerat.

Bondocul a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Cum? m-a întrebat.

Nu ştiam cum.

— Deschide-te pur şi simplu către el. Gândeşte-te că îi trimiţi putere.

Şi-au reluat poziţia. Eu mă uitam la faţa lui Chade, sperând să văd un semn că Dutiful îşi atinsese mintea de a lui. Dar, nu după mult timp, prinţul şi-a ridicat ochii spre mine. Cu buzele arcuite într-un zâmbet schiţat.

— Îmi transmite într-una, prin Meşteşug, „putere, putere, putere", mi-a destăinuit.

— Aşa mi-ai spus tu! a protestat Thick furios.

— Da. Aşa ţi-am spus, am confirmat. Linişteşte-te, Thick. Nu-și bate nimeni joc de tine.

S-a uitat urât la mine, respirând pe nas.

Pute-a-câine.

Dutiful a tresărit. Buzele lui Chade au zvâcnit, dar a izbutit să nu zâmbească.

— Putoare de câine. Ăsta e mesajul pe care-ai vrut să mi-l trimiţi?

— Cred că e comentariul lui Thick pentru mine, am explicat cu prudenţă.

— Dar a trecut prin mine, către Chade, ţinta mea. L-am simţit, a completat Dutiful cu entuziasm.

— Ei, am spus, măcar facem progrese.

— Acum pot lua o felie de chec?

— Nu, Thick. Nu încă. Trebuie să mai lucrăm cu toţii la asta.

Am stat o clipă pe gânduri. Dutiful direcţionase Meşteşugul lui Thick. Oare asta însemna că luase într-adevăr putere de la Thick ca s-ajungă la Chade, sau pur şi simplu abătuse către Chade mesajul care trebuia s-ajungă la mine?

Nu ştiam. Nu credeam că era cu putinţă să-mi dau seama, fără niciun dubiu, ce se petrecuse de fapt.

— Încercaţi împreună, am propus. Încercaţi amândoi să-l trimiteți acelaşi mesaj lui Chade, lui şi numai lui. Faceţi un efort

concertat.

— Concertat?

— Adică împreună, i-a explicat Dutiful lui Thick.

A urmat un moment în care s-au sfătuit fără vorbe. Am bănuit că-şi alegeau mesajul.

— Acum, i-am sfătuit şi m-am uitat la faţa lui Chade.

Bătrânul s-a încruntat.

— Ceva despre un chec.

Dutiful a oftat cu exasperare.

— Da, dar nu asta trebuia să transmitem. Lui Thick îi e un pic cam greu să se concentreze.

Mi-e foame.

— Nu, nu ţi-e foame. Doar vrei să mănânci, i-a spus prinţul.

Şi bondocul s-a bosumflat. Nimic n-a putut să-l mai îmboldească sau să-l convingă să mai încerce. În cele din urmă, l-am lăsat să dea iama în dulciuri şi ne-am hotărât să ţinem seama a doua zi de ceea ce învăţaserăm din asta.

Însă în dimineaţa următoare s-a părut că nu ne fusese menit avem mai mult noroc decât înainte. Primăvara plutea în aer. Deschisesem larg obloanele, ca să ne bucurăm de lumina zorilor. Soarele nu era deocamdată decât o promisiune la orizont, dar vântul aducea dinspre ocean aer proaspăt, înviorător, mesajul său despre viaţă şi despre schimbarea anotimpului. I-am aşteptat pe ceilalţi în bătaia lui, respirând adânc.

Nu-mi mai simţeam sufletul uşor când mă gândeam ce pusesem la cale împotriva Lordului Auriu. Începusem să-mi doresc să nu fi divulgat pentru Chade discuţia noastră şi nici existenţa tatuajelor bufonului. Dacă el şi-ar fi dorit s-ajungă asta la cunoştinţa bătrânului, ar fi pomenit de ele când stătuseră de vorbă despre ale Narcescăi. Senzaţia că luasem o hotărâre greşită mă sfredelea în adâncul fiinţei. Dar nu puteam şterge cele petrecute, iar să-i mărturisesc bufonului mi se părea de neimaginat. Singurul lucru mai greu de închipuit ar fi fost să-l las s-ajungă pe insula Aslevjal, locul unde credea că o să moară. Prin urmare, oricât de copilărească ar fi părut ideea, mi-am propus să-mi ţin pur şi simplu gura şi să las totul pe mâna lui Chade. El putea să-l împiedice pe Lordul Auriu să ne însoţească. Am respirat din nou adânc aerul dimineţii, sperând că avea

darul să mă învigoreze. Dar m-am simţit în schimb cuprins de o îngrijorare mai adâncă.

Civil Bresinga se reîntorsese la Buckkeep. Garda care îl însoţise fusese, oficial, menită să exprime compătimirea Casei Farseer pentru pierderea mamei sale. Însă, chiar dacă alţii nu ştiau, el nu se îndoia că avea în faţă nişte ani pe care urma să-i petreacă în castelul regal, sub supraveghere. Trebuia să rămână la Buckkeep până la majorat, timp în care coroana avea să se ocupe, cu bunăvoinţă, de domeniul lui. Castelul Galekeep era închis, înăuntru se aflau doar câţiva servitori trimişi de regină. Harul lui rămăsese un secret; cred că dezvăluirea lui putea fi ameninţarea care să-i taie cheful de a mai greşi cu ceva. Nu se făcuse nicio legătură între el şi uciderea celor trei bărbaţi din oraşul Buckkeep. Fierbeam de furie fiindcă scăpase atât de uşor după ce-mi pusese prinţul într-un pericol atât de mare. Din câte îmi povestise Chade, Dutiful susţinuse cu insistenţă că Pestriţii primiseră foarte puţine informaţii despre el de la Civil şi că mai toate erau lucruri cunoscute până şi de cel mai umil servitor din castel. Dar pe mine asta nu mă liniştea. Şi mă tulbura încă şi mai mult faptul că, pe lângă Laudwine, şi Padget dăduse dovadă de un viu interes faţă de tot ce putea descoperi Civil în legătură cu Lordul Auriu şi cu mine. Iar tânărul Bresinga îi mărturisise prinţului că interesul lor îi trezise o mare curiozitate în privinţa noastră.

Îl spionasem pe Civil, în camera lui, la scurt timp după întoarcere. Părea deznădăjduit, devastat. La Buckkeep, alături de el, nu rămăsese decât un singur servitor de-al casei Bresinga. Era un băietan fără familie şi fără casă, văduvit de tot ce avea, cu tovarăşul de Har trimis la grajduri. Primise o odaie modestă, mobilată modest, potrivită pentru un nobil lipsit de importanţă, dar nu mă îndoiam că acasă avusese parte de ceva mai bun. Îşi petrecea o mare parte a serii aşezat lângă foc, cu ochii la flăcări. Bănuiam că exista o comunicare între el şi pisică, dar nu simţeam curgerea Harului de la unul la celălalt. Îi simţeam în schimb suferinţa ca pe o greutate aproape palpabilă, apăsând asupra întregii încăperi.

Încă n-aveam încredere în el.

Nu plecasem de la fereastră când am auzit paşii prinţului pe scări. În clipa următoare a intrat, închizând uşa cu hotărâre. Chade şi Thick aveau să apară curând prin pasajul secret, dar

până atunci putea profita de un minut sau două numai în compania lui.

— Motanul lui Civil îţi vorbeşte? l-am întrebat, fără să-mi întorc privirea spre el.

— Pard? Nu. E pisică, aşa că ar putea, fireşte, dacă ar vrea. Dar presupun că asta ar însemna… o lipsă de curtoazie. Dutiful a scos un sunet care mi-a dat de înţeles că medita. Dacă te gândeşti bine, e ciudat. Toţi cei cu Sânge Străvechi care preferă pisicile au nişte obiceiuri comune. N-aş încerca niciodată să intru în vorbă cu o pisică legată prin Har de altcineva. Ar fi, ei, ca şi cum ai flirta cu logodnica altuia. De când îl ştiu pe Pard, n-a părut niciodată interesat să comunice cu mine. Dar, desigur, a făcut-o o singură dată. Când s-a aflat Civil în pericol. Dar a semănat mai degrabă a ameninţare. Civil l-a adus la mine într-un sac mare, de pânză groasă. Am înţeles că l-a făcut să între acolo în timpul unui joc brutal de-al lor. Pe urmă a legat sacul la gură şi l-a târât pe scări până în camera mea. Şi am spus „târât” fiindcă exact asta a făcut. Pard e un motan voinic.

A oftat pe neaşteptate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, chiar şi numai după asta. Dacă n-ar fi fost înnebunit de durere, Civil nu s-ar fi purtat niciodată cu el în halul ăsta. Dar părea atât de supărat şi atât de grăbit încât am fost de acord să ţin motanul la mine până la întoarcerea lui şi i-am pus puţine întrebări. Dar, după plecarea lui, n-am putut suporta să-l aud pe Pard mârâind şi miorlăind jalnic şi monoton, parcă scâncind. Încerca să iasă din sac sfâşiindu-l cu ghearele din spate, dar Civil alesese o pânză foarte deasă. După o vreme, a rămas nemişcat, gâfâind, şi m-am temut că avea să se sufoce. Părea la capătul puterilor. Însă, după ce am dezlegat gura sacului, a sărit la mine cu ghearele scoase şi m-a trântit pe podea. M-a prins de-aici – şi Dutiful şi-a pus mâna sub bărbie, cu degetele înfipte de o parte şi de alta a gâtului – şi şi-a înfipt în burta mea ghearele din spate. A jurat că mă omoară dacă nu-l las să iasă din cameră. Pe urmă, înainte de a apuca să fac vreo mişcare, miorlăitul i-a devenit urlet şi m-a brăzdat cu ghearele. În clipa aceea fusese atacat Civil. Motanul a spus că e vina mea şi că mă ucide dacă nu-l salvez. Aşa că te-am căutat cu Meşteşugul.

Dutiful mi se alăturase la fereastră şi se uita în jos, la suprafaţa încreţită a apei, cu pete de culoare aşternute de

lumina răsăritului peste valurile întunecate. A privit-o o vreme în tăcere.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? l-am îmboldit.

— Oh. Cred că mă întrebam ce s-o fi întâmplat atunci cu tine. De ce nu m-ai strigat cu Meşteşugul? Nu crezi că ţi-aş fi trimis ajutoare?

Am tresărit la auzul întrebării. Mi-am îngăduit să caut câteva clipe răspunsul în mine însumi. Am râs.

— Cred că ai fi făcut-o, dacă mi-ar fi trecut prin cap atunci. Dar atât de mulţi ani n-am fost decât eu şi lupul. Şi după ce l-am pierdut pe Ochi Întunecaţi... Nu m-am gândit nicidecum că aş fi putut cere ajutor. Sau că ţi-aş fi putut spune unde mă aflam. Pur şi simplu nu mi-a dat prin minte.

— Am încercat s-ajung la tine. Când îl... strangulau pe Civil, motanul lui a înnebunit. A sărit de pe mine şi a început s-alerge prin odaie, făcând praf totul. N-avusesem idee câte pagube pot face ghearele lui. Perdelele patului, hainele... Sub patul meu încă mai e rulată o tapiserie despre care n-am avut curaj să-i spun nimănui. Cred că e distrusă. Şi bănuiesc că era nepreţuită.

— Nu-ţi face griji. Am una pe care ţi-o pot da.

Zâmbetul meu strâmb a părut să-l năucească.

— Am încercat să te găsesc cu Meşteşugul. Chiar în timp ce-mi sfâşia Pard lucrurile din cameră. Dar n-am izbutit s-ajung la tine.

O amintire care nu mai ieşise de mult la suprafaţă mi-a revenit în minte.

— Şi tatăl tău se plângea de asta. Nu pot păstra legătura prin Meşteşug când sunt prins într-o luptă. Şi nici el nu putea să dea de mine în asemenea clipe. Am ridicat din umeri. Aproape că uitasem.

Fără să vreau, mi-am pipăit cicatricea lăsată de muşcătura de pe gât. Pe urmă mi-am dat seama că Dutiful mă privea cu admiraţie copilărească şi mi-am lăsat brusc mâna în jos.

Şi aia a fost singura dată când ţi-a vorbit Pard?

Acum a ridicat el din umeri.

Aproape singura. A încetat brusc să-mi mai sfâşie lucrurile. IV urmă mi-a mulţumit. Foarte băţos. Cred că unei pisici îi e foarte greu să-i spună cuiva „mulţumesc”. Apoi s-a instalat în mijlocul patului meu şi nu mi-a mai dat atenţie. Nu s-a clintit de-acolo până n-a venit Civil să-l ia. Odaia mea încă mai duhneşte a

pisică. Cred că Pard stropeşte cu urină când se bate.

Judecând după puţinul pe care-l ştiam despre pisici, părea cu putinţă. I-am spus-o. Pe urmă am trecut, cu băgare de seamă, la un subiect delicat:

— Dutiful? De ce ai încredere în Civil? Nu pot pricepe de ce-l accepţi în viaţa ta, după tot ce-a făcut.

Mi-a răspuns cu o privire uluită.

— Are încredere în mine. Nu cred că poate avea cineva încredere într-un om aşa cum are el în mine fără să fie demn de încredere la rândul său. În plus, am nevoie de el dacă vreau să-i înţeleg pe cei cu Sânge Străvechi din regat. Mama mi-a explicat asta. Că, dacă vreau să-i tratez bine pe toţi, trebuie să-l cunosc măcar pe unul singur foarte bine.

Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva, dar înţelegeam ce voia să spună. Modul de viaţă al celor cu Sânge Străvechi reprezenta o cultură ascunsă sub cea din cele Şase Ducate. Eu o întrezărisem, dar nu i-o puteam explica lui Dutiful aşa cum o putea face cineva născut şi crescut în sânul ei. Totuşi…

— Trebuie să mai existe şi altcineva de care te poţi sluji. Tot nu pricep ce-a făcut vreodată Civil ca să merite respectul tău.

A oftat uşor.

— FitzChivalry. Mi-a încredinţat motanul lui. Dacă ai fi ştiut că o să mori, dar n-ai fi vrut să moară şi Ochi întunecaţi odată cu tine, unde l-ai fi lăsat? Cui i l-ai fi încredinţat? Unui om pe care ai fi fost gata să-l trădezi? Sau unui prieten pe care l-ai fi crezut în stare să vadă dincolo de orice prefăcătorie?

— Oh, am răspuns, după ce i-a descifrat mintea mea întrebarea. Înţeleg. Ai dreptate.

Nimeni nu-i poate încredinţa jumătate din sufletul său cuiva de a cărui soartă nu-i pasă.

Nu după mult timp, au apărut Chade şi Thick intrând pe uşa de lângă cămin. Bătrânul era încruntat şi-şi scutura pânzele de păianjen de pe mânecile alambicate. Thick fredona, pentru sine, note stranii, care se potriveau în pauzele unui cântec închinat, prin Meşteşug, dimineţii. Părea să-i facă mare plăcere. Dacă l-aș fi ascultat numai cu urechile, mi s-ar fi părut că scoate, la întâmplare, sunete enervante. Pătrunderea în mintea lui schimba atât de mult ceea ce înţelegeam despre el!

S-a apropiat grăbit de masă şi i-am simţit dezamăgirea cânii a văzut că nu-l aştepta nicio prăjitură. Oftând, am sperat că

aşteptările lui înşelate n-aveau să ne zădărnicească eforturile. Mi-am aşezat învăţăceii exact aşa cum stătuseră cu o zi înainte: Chade de o parte a mesei, iar Dutiful şi Thick de cealaltă, foarte aproape unul de altul. Iar eu am rămas, la fel ca în ziua dinainte, în picioare în spatele lor, gata oricând să mă năpustesc şi să-i despart fizic, dacă ar fi fost necesar. Ştiam că lui Dutiful i se părea că dramatizam situaţia şi că până şi Chade părea să mă creadă din cale afară de prăpăstios. Dar niciunul dintre ei nu fusese vreodată aproape secătuit de viaţă de un altcineva, folosind Meşteşugul.

Dutiful şi-a pus mâna pe umărul lui Thick, exact cum stătuse cu o zi înainte. Şi, tot exact cum se întâmplase cu o zi înainte, au încercat s-ajungă la Chade cu un mesaj simplu şi n-au izbutit, Dutiful putea s-atingă mintea mea aşa cum putea şi Thick, dar, oricât de familiar le-ar fi fost s-o facă, nici măcar pentru asta nu-şi puteau uni eforturile. Începeam să mă gândesc că totul era lipsit de orice speranţă. Una dintre cele mai importante misiuni ale unei coterii era să-şi unească puterile în Meşteşug şi să se pună astfel la dispoziţia regelui. Noi nu eram în stare nici măcar de aşa ceva. Şi, dând greş în repetate rânduri, începeam să ne înfuriem unii pe alţii.

— Opreşte-ţi muzica, Thick. Cum să mă concentrez dacă faci din ea un fundal care-mi răsună fără încetare în minte? s-a plâns Dutiful, după ce încă unul dintre eforturile noastre s-a dovedit un eşec.

Thick a tresărit la auzul mustrării lui. Când i s-au umplut ochii de lacrimi, mi-am dat seama cât de adânc înrădăcinată şi de puternică era legătura dintre el şi prinţ. Şi Dutiful a înţeles probabil că greşise, fiindcă, o clipă mai târziu, a clătinat din cap ca pentru sine însuşi şi a adăugat:

— Frumuseţea muzicii îmi abate atenţia, Thick. Nu mă mir că eşti întotdeauna dornic să i-o împărtăşeşti lumii. Dar acum trebuie să ne gândim numai la lecţie. Înţelegi?

Ochii lui Chade s-au preschimbat brusc în scântei verzi.

— Nu! a exclamat. Thick, nu-ţi opri muzica. Pentru că eu n-am auzit-o niciodată, dar Dutiful şi Tom mi-au tot spus cât de frumoasă e. Fă-mă s-o aud şi eu, Thick, măcar o singură dată. Pune-ţi mâna pe umărul lui Dutiful şi trimite-ţi muzica spre mine. Te rog.

Eu şi prinţul ne-am uitat le Chade cu gura căscată, dar

bondocul radia. N-a şovăit nici măcar o singură clipă. Dutiful încă nu apucase să-şi lase mâna să cadă de pe umărul bondocului când mâna acestuia s-a încleştat de umărul lui. Cu ochii la Chade şi cu gura larg deschisă de încântare, nu i-a dat prinţului timp să-i călăuzească melodia spre o singură ţintă. Muzica ne-a potopit pe toţi ca un torent. L-am zărit, vag, pe Chade clătinându-se sub izbitura ei. A făcut ochii mari şi, cu toate că pe faţă i-au mijit zorii triumfului, am desluşit şi umbra spaimei.

Nu supraapreciasem puterea lui Thick. Nu mai fusesem niciodată martor la o asemenea revărsare a Meşteşugului. Până atunci, muzica nu reprezentase decât un nelipsit curent subteran al gândurilor lui, o răspândise fără să se gândească la asta, aşa cum nu te gândeşti că răsufli sau că-ţi bate inima. Acum se voia să se reverse în lume, încântând-o cu cântecul mamei sale.

Aşa cum, în vremuri când puhoaiele trec peste maluri, un fluviu noroios colora apele din întregul golf în care se varsă, muzica lui Thick îşi aducea culoarea în curentul Meşteşugului. Intra în el şi îl schimba. Nu-mi imaginasem niciodată aşa ceva. Captiv eu însumi în ea, descopeream că nu-mi mai stătea în putere să-mi comand propriul trup. Mă fascina copleşitoare, mă absorbea şi mă înfăşura în ritmul şi în armonia ei. Simţeam că Dutiful şi Chade erau undeva, alături de mine, dar nu izbuteam să le desluşesc contururile în ţesătura muzicii ademenitoare. Şi nu eram singurul atras. Îi simţeam în urzeala Meşteşugului şi pe alţii. Unii erau fire singuratice, lujeri târâtori ai celor în care magia abia dacă pâlpâia. Poate că, undeva, un pescar se întreba, uimit, de ce îi răsuna în adâncul minţii o melodie stranie, sau o mamă schimba ceva în cântecul de leagăn pe care îl murmurase. Alţii erau atraşi cu mai multă putere. Am simţit oameni care, indiferent ce-ar fi făcut, s-au oprit brusc şi s-au uitat în jur de parcă ar fi orbit, neizbutind să descopere izvorul melodiei susurate.

Şi nu erau mulţi, dar erau totuşi acolo, erau câţiva care recunoşteau Meşteşugul ca pe o prezenţă de zi cu zi în viaţa lor, ca pe un fundal de şoapte căruia se deprinseseră să nu-i dea atenţie. Dar valul muzicii le năruise stăvilarele înălţate de o asemenea obişnuinţă şi îi simţeam întorcându-se spre noi. Unii păreau să ţipe şocaţi; alţii căzuseră probabil la pământ. N-am

auzit decât o singură voce, clară şi neîmpovărată de spaime:

Ce e asta? a întrebat Nettle. *De unde vine visul, când nici măcar nu dorm?*

Din Buckkeep, a răspuns Chade vesel. *Din Buckkeep soseşte chemarea către voi, cei care stăpâniţi Meşteşugul! Treziţi-vă şi veniţi la castel, ca să vă prindă viaţă magia şi să vă slujiţi prinţul!*

Din Buckkeep? a repetat Nettle.

A urmat un glas de departe, ca o trâmbiţă de dincolo de zare:

Acum te ştiu. Acum te văd.

Poate că nimic altceva n-ar fi izbutit să mă smulgă din lanţurile fascinaţiei Meşteşugului. L-am despărţit pe Dutiful de Thick cu o forţă care ne-a uluit pe toţi trei. Muzica s-a întrerupt cu un trosnet. Pentru o clipă, absenţa Meşteşugului m-a orbit şi m-a asurzit. Inima îmi tânjea de dorul lui. Mă unea cu lumea printr-o legătură mult mai neprihănită decât firavele mele simţuri. Dar mi-am venit repede în fire şi i-am întins mâna lui Dutiful, pe care, smucindu-l, îl trântisem la podea. S-a agăţat de ea năucit şi a întrebat, chiar în timp ce se ridica:

— Aţi auzit-o pe fata aia? Cine era?

— Oh, cea care plânge tot timpul, a răspuns Thick, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă, şi m-am simţit recunoscător fiindcă umpluse astfel un gol. Mi-ai auzit muzica? l-a întrebat apoi pe Chade. Ţi-a plăcut?

Bătrânul n-a răspuns imediat. M-am întors spre el şi l-am văzut prăbuşit în scaun. Zâmbea prosteşte, cu fruntea brobonită de sudoare.

— Oh, da, Thick, a izbutit să spună. Am auzit-o. Şi mi-a plăcut tare mult. Şi-a proptit coatele pe masă şi şi-a sprijinit capul în palme. Am auzit-o cu toţii, a murmurat. Şi şi-a ridicat privirea spre mine. Întotdeauna simţi asta? Exuberanţă, întregire, contopire cu lumea?

— E ceva care trebuie să te îngrijoreze, m-am grăbit să-l previn. Dacă pătrunzi în Meşteşug având această senzaţie de legătură cu toţi şi toate, curentul te-ar putea lua cu sine. Când te foloseşti de Meşteşug, trebuie să-ţi păstrezi întotdeauna scopul bine conturat în minte. Altminteri te fură valul şi te pierzi…

— Da, da, m-a întrerupt cu nerăbdare. N-am uitat ce mi s-a întâmplat data trecută. Dar cred că evenimentul de azi merită

să fie sărbătorit.

Ceilalţi păreau să-i împărtăşească părerea. Sunt sigur că, din pricina tăcerii mele, m-au crezut căpos şi ursuz. Am scos totuşi coşul pe care-l ascunsesem sub masă şi conţinutul lui era destul de bogat ca să-l mulţumească până şi pe Thick. Toată lumea a primit rachiu, deşi cred că singurul care avea nevoie să-şi revină era Chade. Şi-a dus paharul la gură cu mâini tremurătoare, dar zâmbea şi a ţinut un toast:

— Pentru aceia care ar putea veni ca să dea naştere unei adevărate coterii a prinţului Dutiful!

Nu mi-a aruncat nicio privire vicleană şi eu am băut alături de ceilalţi, deşi speram că Burrich avea s-o împiedice cu hotărâre pe Nettle să plece de acasă.

Pe urmă i-am întrebat cu prudenţă:

— Ce credeţi c-a fost cealaltă voce? Cea care a spus „acum te ştiu"?

Thick nu mi-a dat nicio atenţie, a continuat să mănânce stafide între dinţii din faţă. Dutiful m-a privit cu uimire.

— Cealaltă voce?

— Vorbeşti despre fata care a putut să trimită prin Meşteşug un mesaj atât de clar? a întrebat Chade pur şi simplu şocat fiindcă atrăgeam atenţia asupra ei. Cred că înţelesese deja că fusese Nettle.

— Nu, am răspuns. De cealaltă voce, atât de străină, de stranie… Atât de diferită.

Nu găseam cuvinte cu care să le spun cât de mult mă neliniştise. Era ca un presentiment sumbru.

Au urmat câteva clipe de tăcere, spulberată apoi de prinţ.

— Eu n-am auzit-o decât pe fata care-a spus: „La Buckkeep?".

— Şi eu la fel, m-a asigurat Chade. A fost singurul gând coerent. Am crezut că din cauza ei ai distrus legătura.

— De ce să fi făcut aşa ceva? s-a mirat Dutiful.

— Nu, am insistat, neluându-i în seamă întrebarea. Altceva a vor bit. Credeţi-mă, am auzit… ceva. Un soi de creatură. Neomenească.

Afirmaţia era destul de ieşită din comun ca să abată gândurile lui Dutiful de la Nettle. Dar, fiindcă toţi trei au jurat că nu simţiseră nimic, vorbele mele n-au fost luate în serios şi, către sfârşitul întâlnirii noastre, am început să mă întreb dacă nu cumva fusese o nălucire.

Capitolul XXV

ÎNTRUNIREA

… şi nimic altceva n-a mulţumit-o pe prinţesa care voia pentru sine ursul dansator. Nimeni nu mai ceruse aşa ceva de mulţi ani, dar, în cele din urmă, ea a învins, şi tatăl ei i-a dat omului un pumn de galbeni pentru ursul său. Iar prinţesa a luat ea însăşi animalul ăla masiv de lanţul prins de inel şi l-a dus în dormitorul ei. Însă, în toiul nopţii, când toţi ceilalţi din castel dormeau, băiatul a ieşit din pielea de urs. Şi, când i s-a înfăţişat prinţesei, ei i s-a părut cel mai chipeş tânăr pe care-l văzuse vreodată. Şi n-a fost nevoie de mai mult ca să facă fiecare cu celălalt ceea ce şi-a dorit.

Băiatul-urs şi prinţesa

Într-o bună după-amiază, rozul a năpădit mestecenii şi zăpada bătătorită din curte s-a preschimbat în zloată. În anul acela, primăvara se grăbise să ajungă la Buckkeep. Până la apusul soarelui, pe cele mai umblate cărări s-au ivit petice de pământ golaş. Apoi, noaptea, s-a lăsat frigul şi totul a încremenit sub atingerea iernii, dar în dimineaţa următoare pământul măturat de un vânt călduţ s-a trezit în sunetul picurilor de apă.

Eu dormisem în baracă şi dormisem bine, în ciuda sforăiturilor şi a foielii unei duzini de oameni. M-am trezit odată cu ceilalţi, am înfulecat un mic dejun copios în camera străjilor şi m-am în tors în cazarmă, să îmbrac violetul şi albul Gărzii Reginei. Ne-am încins cu săbiile, ne-am luat caii şi ne-am adunat în curte.

Acolo a trebuit să-l aşteptăm pe prinţ. Când şi-a făcut în sfârşit apariţia, îl însoţeau regina Kettricken şi sfetnicul ei, Chade, Dutiful purta veşminte elegante, dar nu părea să se simtă în largul lui. Mai bine de zece nobili mărunţi ieşiseră să-l conducă. Printre ei se numărau cei şase împuterniciţi ai ducatelor, trimişi mai înainte să caute, împreună cu regina, o rezolvare a problemei înzestraţilor cu Har. Citeam pe feţele lor că nu se aşteptaseră să ia vreodată parte la o confruntare directă cu aceştia din urmă, aşa că nu erau nicidecum nerăbdători. Lordul Civil Bresinga stătea în zloată, în grupul adunat ca să-i ureze prinţului drum bun. Din ultimul rând al

Gărzii Reginei, i-am privit trăsăturile neclintite, întrebându-mă ce sentimente îi trezeau evenimentele în plină desfăşurare. Din porunca reginei, în afară de Gardă şi de prinţ, nimeni nu avea voie să iasă din castel. Nu voia să sperie şi să pună pe fugă solia şi aşa prea prudentă a celor cu Sânge Străvechi.

Regina i-a dat căpitanului Gărzii câteva instrucţiuni scurte. N-am auzit cuvintele ei, dar l-am văzut pe Marsheroft, mai-marele nostru, schimbându-se la faţă. S-a înclinat cu devotament sincer, dar i-am văzut dezaprobarea întipărită pe fiecare trăsătură. Şi am fost cu desăvârşire şocat când ni s-a alăturat o femeie călare, ducând de frâu bidiviul reginei. Am avut nevoie de câteva clipe ca s-o recunosc pe Laurel. Îşi tunsese părul scurt şi şi-l vopsise în negru. Chade a făcut un pas înainte, protestând, dar regina părea neînduplecată. I-a adresat puţine cuvinte. Nu le-am auzit, dar am văzut linia crispată a bărbiei ei şi roşul care urca în obrajii lui. După ce a dat pentru o ultimă oară scurt din cap către sfetnicul ei, regina a încălecat şi i-a făcut lui Marsheroft semn că era gata. La comanda lui, am încălecat cu toţii şi i-am urmat, pe el şi pe prinţ, către porţile Buckkeepului. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Chade fixându-ne grupul cu o privire îngrozită.

De ce vine şi ea cu noi? l-am întrebat, înnebunit, prin Meşteşug, dar, dacă mi-a auzit gândul, bătrânul n-a răspuns.

I-am pus aceeaşi întrebare prinţului.

Nu ştiu. I-a spus pur şi simplu lui Chade că planul a fost schimbat și i-a a cerut să se asigure că nu pleacă nimeni pe urmele noastre. Nu-mi place asta.

Nici mie.

L-am văzut pe Dutiful spunându-i ceva mamei sale. Ea s-a mulţumit să clatine din cap. Îşi ţinea buzele strânse. Laurel călărea Uitându-se drept înainte. În scurtul răstimp în care-o privisem îi descoperisem pe frunte riduri noi; şi mai puţină carne pe obraji. Aşadar pe ea o trimisese regina în solie la cei cu Har. Aşa se lupta Laurel cu Pestriţii? încercând să dobândească mai multă forţă politică pentru o grupare mai moderată? Avea sens, dar misiunea ei nu fusese nici uşoară, nici ferită de primejdii. M-am întrebat când dormise buştean ultima oară.

Zăpada care se preschimba în zloată umpluse de hârtoape drumul de sub copitele cailor. Am ieşit din castel pe poarta de vest. Toată lumea credea că numai Marsheroft şi prinţul ştiau

încotro ne îndreptam. Pasărea cu mesajul sosise cu o zi înainte. În realitate, destinaţia îmi era cunoscută şi mie. Mulţi bombăniseră şi îşi arătaseră nemulţumirea fiindcă regina acceptase o întâlnire cu solii celor cu Sânge Străvechi. Se considerase că era înţelept să nu f ie dezvăluit locul unde eram aşteptaţi, ca să nu ne strice cumva planurile vreunul dintre nobilii nesupuşi.

Vântul promitea ploaie sau lapoviţă. Seva urcase în copacii încă fără frunze, dându-le viaţă. În punctul unde se ramifica drumul, n-am coborât spre râu, ci ne-am îndreptat către dealurile împădurite din spatele castelului. Un şoim singuratic cutreiera cerul, poate în căutare de şoareci temerari. Sau poate că nu, mi-am spus. Atunci când, de o parte şi de alta a drumului, copacii au început să fie tot mai aproape, Marsheroft ne-a ordonat să intrăm în altă formaţie, astfel încât regina şi prinţul să nu mai călărească în fruntea noastră, ci în mijloc. Mie mi s-au înmulţit temerile. Călăream chiar în spatele lui Dutiful, care o ştia, dar nu se trăda nici prin cuvinte, nici prin gesturi, şi mă bucuram fiindcă Meşteşugul ne unea printr-o legătură de nebănuit pentru alţii.

Am călărit toată dimineaţa şi la fiecare bifurcare a drumului am luat-o pe ramura cea mai neumblată. Nu-mi plăcea că locul îngust dintre copaci ne silea să înaintăm într-un şir lung, răzleţit. Iar Negruţei nu-i plăcea să meargă la pas, mereu în acelaşi ritm, după calul din faţa ei. Mă chinuiam fără încetare s-o ţin în frâu, ca să nu i-o ia înainte. Nesupunerea ei era o abatere nedorită a atenţiei, fiindcă îmi dădeam silinţa să percep, cu Harul, pădurea din jur. Fiind înconjurat de oameni şi de cai, îmi era aproape cu neputinţă să devin conştient de ceva aflat dincolo de ei, ca şi cum aş fi încercat să aud chiţăitul unui şoarece când în jur îmi lătrau o droaie de câini Dar mi-am adresat o înjurătură şi l-am avertizat scurt pe prinţ, cu Meşteşugul, când am devenit pentru prima oară conştient că ne flancau nişte străini. Făcuseră o treabă foarte bună. I-am simţii brusc pe doi dintre ei şi, până să-mi trag răsuflarea, am desluşit de-a lungul drumului, printre copaci, mai multe siluete fantomatice. Mergeau pe jos, cu feţele ascunse de glugi. Aveau arcuri.

Nu e ăsta locul unde-au zis că ne-aşteaptă, mi-a spus Dutiful, neliniştit, prin Meşteşug, în vreme de Marsheroft ne ordona pe neaşteptate să ne oprim. Ne-am strâns cât am putut de bine în

jurul prinţului. Înzestraţii cu Har pe care-i vedeam aveau săgeţi în arcurile pe care însă nu şi le încordaseră.

— Sângele Străvechi vă salută! a răsunat o voce printre copaci.

— Dutiful Farseer vă salută la rândul său, a răspuns Dutiful, cu glas limpede, când a văzut că regina păstra tăcerea.

Părea foarte calm, dar aproape că puteam să-i simt bătăile grăbite ale inimii.

O femeie scundă, cu părul negru, a trecut printre arcaşi cu paşi mari şi s-a oprit în dreptul nostru. Spre deosebire de ceilalţi, nu era înarmată şi nu-şi ascundea chipul. S-a uitat în sus, la prinţ. Apoi şi-a întors privirea spre regină. A făcut ochii mari şi pe faţă i-a apărut un zâmbet subţire. Pe urmă a spus, clar:

— FitzChivalry.

M-am crispat, însă Dutiful s-a destins.

— E parola pe care-am ales-o, a zis, dând din cap către Marsheroft. Sunt cei cu care-am făgăduit să ne întâlnim ca să-i escortăm. S-a întors spre femeie. Dar de ce sunteţi aici, şi nu în locul stabilit?

Ea a râs uşor, cu amărăciune.

— Lordul meu, trecutul ne-a învăţat că prudenţa e necesară când negociem cu Casa Farseer. Ne veţi ierta că n-o facem uitată. Sunt aici mulţi cărora această prudenţă le-a salvat vieţile.

— N-aţi fost trataţi cinstit întotdeauna, aşa că vă iert pentru astfel de bănuieli. Sunt aici, aşa cum aţi cerut, ca să vă asigur că solii voştri vor ajunge nevătămaţi la Buckkeep.

Femeia a dat din cap.

— Şi ai adus un ostatic, unul de viţă nobilă, cum am cerut?

Regina i s-a adresat pentru prima oară.

— E aici. Vi-l dau pe fiul meu.

Dutiful s-a albit la faţă.

— Nu, regina mea, te implor! a izbucnit Marsheroft. S-a întors către femeia cu Sânge Străvechi. Doamna mea, te rog, nu mi s-a spus nimic despre niciun ostatic. Nu-l lua pe prinţ de sub protecţia mea. Ia-mă pe mine în locul lui!

Ştiai ceva despre asta? l-am întrebat pe Dutiful.

Nu. Dar înţeleg logica ei.

Mi-a răspuns cu un calm straniu. Şi a vorbit apoi cu glas tare, în aceeaşi măsură şi pentru mine, şi pentru căpitanul Gărzii.

— Linişteşte-te, Marsheroft. E hotărârea mamei mele şi mă voi supune. N-o să-ţi găsească nimeni nicio vină fiindcă te supui reginei tale. Căci, în ceea ce se petrece acum, sunt Sacrificiu pentru poporul meu.

S-a întors să-şi privească mama. Era încă palid, dar vorbea cu hotărâre. Am înţeles brusc că în clipa aceea era mândru. Mândru să slujească aşa, mândru că mama lui îl considerase destul de matur ca să facă faţă provocării.

— Dacă asta e dorinţa reginei mele, atunci îmi pun viaţa în mâinile tale. Şi dacă vreunul dintre oamenii tăi păţeşte ceva, accept să plătesc.

— Voi rămâne şi eu drept chezăşie pentru cuvântul regina mele.

Glasul dulce al lui Laurel a sunat limpede în tăcerea lăsau asupra grupului de oameni şocaţi de ultimele cuvinte ale prinţului. Femeia cu Sânge Străvechi a primit înştiinţarea dând din cap cu gravitate. Era clar că o cunoştea bine pe Laurel.

Mă străduiam să-mi pun cap la cap gândurile care-mi zburau în toate părţile. Cei cu Sânge Străvechi ceruseră un ostatic fiindcă era firesc să-l ceară. Sosirea la castel în siguranţă şi feţele ascunse nu mai aveau nicio importanţă pentru oamenii lor ajunşi în interiorul zidurilor Buckkeepului. Deşi Chade le nesocotise dorinţa, ar fi trebuit să ştiu că totuşi cineva avea să servească drept ostatic. Dar de ce tocmai prinţul? Şi de ce nu mă alesese Kettricken pe mine ca să rămân cu el în locul lui Laurel? Mi-am privit regina într-o lumină nouă. Subterfugiul mă uimea, aşa cum mă uimise şi modul în care îl amăgise de Chade. Ei, dar el n-ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de înţelegere. Cum făcuse Kettricken aranjamentul? Prin Laurel?

Marsheroft a sărit de pe cal şi a îngenuncheat la picioarele ei în zăpada apoasă, implorând-o să nu facă aşa ceva, să-l lase pe el ostatic în schimb, sau măcar să-i îngăduie să rămână cu Dutiful, împreună cu cinci oameni aleşi de el. Dar ea era de neînduplecat. Prinţul meu a descălecat la rândul lui şi l-a ridicat pe căpitanul Gărzii în picioare.

— Nimeni n-o să te învinovăţească pentru asta, chiar dacă o să se termine rău, s-a străduit să-l asigure. Mama mea, regina, e aici ca să mă predea, de aceea a venit. Toată lumea va şti că ea a dorit să fie astfel, nu tu. Te implor, om bun, încalecă din nou şi du-o pe mama acasă. Şi-a ridicat glasul. Da, iar voi, toţi cei care

vă întoarceţi cu el la Buckkeep, ascultaţi-mă. Protejaţi-i pe aceşti oa meni ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta, fiindcă într-adevăr depinde. Aşa mă puteţi sluji cel mai bine.

Pe urmă lui Marsheroft i-a vorbit femeia cu Sânge Străvechi.

Vă făgăduiesc, ţie şi mamei lui deopotrivă, că va fi bine tratat atâta vreme cât ai noştri vor fi trataţi la fel. Vă dau cuvântul meu.

Un cuvânt care nu părea să-i ofere lui Marsheroft cine ştie ce alinare.

Eu priveam şi ascultam pus în încurcătură.

O să mă întorc ca să merg pe urmele voastre, i-am făgăduit prinţului.

Nu. Mama şi-a dat cuvântul că-i vom trata corect şi aşa vom face.

Dacă voi avea nevoie de tine, îţi voi da de ştire. Promit. Deocamdată lasă-mă să fac cum mi-a cerut ea.

Între timp, solii ieşeau din pădure în grupuri de câte doi sau trei. Unii îşi aduseseră animalele de care-i lega Harul. Am auzit deasupra capului ţipătul ascuţit a unui şoim şi am ştiut că în dimineaţa aceea, ceva mai devreme, nu mă înşelasem. Un câine pătat mergea alături de un bărbat călare. O femeie s-a apropiat de noi aducând cu sine o vacă de lapte borţoasă. Însă o bună parte dintre cei doisprezece oameni cu feţele ascunse care au venit să ni se alăture călărind pe cai de tot soiul erau singuri. M-am întrebat dacă îşi lăsaseră animalele acasă sau se nimerise să fie cu iuţii fără pereche.

Un bărbat mi-a atras imediat atenţia. Avea probabil vreo cincizeci de ani, dar şi-i purta frumos, ca mulţi oameni activi. Mergea legănându-se ca un marinar în şaua unui cal în care evident nu avea încredere. Încărunţise, iar părul şi barba lui tunsă scurt aveau culoarea cenuşie a oţelului, ca şi ochii, îmblânziţi de o tentă albastră. El şi femeia care ne întâmpinase erau singurii care îşi arătau faţa. Însă ceea ce m-a izbit n-a fost înfăţişarea lui, ci respectul pe care i-l arătau toţi semenii săi cu Sânge Străvechi. S-au tras înapoi ca să-i facă loc, de parcă ar fi fost fie sfânt, fie nebun.

— Ni l-ai încredinţat pe prinţul Dutiful. Aproape că nu ne aşteptam s-o faci, deşi ni se dăduse de ştire. Însă am hotărât ca, dacă o să ne oferi un ostatic care dovedeşte că ne respecţi cu

adevărat, să facem la fel. Vi-l dăm pe Web[19]. E cel mai bătrân dintre cei noi, dintr-o familie cu Sânge Străvechi neamestecat, şi e ultimul care se bucură de o asemenea moştenire. Printre noi nu se numără nici nobili, nici regi sau regine. Dar, din când în când, avem pe cineva ca Web. Nu ne conduce, dar îşi pleacă urechea către ceea ce avem de spus, iar noi îi dăm ascultare. Nu uitaţi că trebuie să-i trataţi bine pe toţi oamenii mei, dar cu Web trebuie să vă purtaţi ea și cum v-ar fi prinţ.

Prezentarea mi s-a părut foarte stranie. De când începuse să vorbească despre bărbatul acela, nu aflasem mare lucru despre el, însă toţi cei cu Sânge Străvechi se purtau de parcă ne-ar fi oferii un dar. Am reţinut totul ca să-i povestesc lui Chade.

M-am gândit să iau legătura cu Thick prin Meşteşug, cerându-i să-i spună bătrânului ce făcuse regina, dar, în final, am hotărât ca ar fi fost o greşeală. Bondocul înţelegea adesea greşit mesajele şi nu voiam să-l împingă pe Chade către vreo acţiune pripită. Văzusem deja prea multe imprudenţe pentru o singură zi. În vreme ce se despărţeau cele două grupuri, lăsându-i pe prinţ şi pe Laurel călare în mijlocul înzestraţilor cu Har înarmaţi, ploaia a început brusc să cadă răpăind. Femeia care ne vorbise a strigat în urma noastră:

— Trei zile! Aduceţi-mi oamenii înapoi peste trei zile nevătămaţii Regina s-a întors spre ea şi a dat din cap cu gravitate. N-ar fi fost nevoie să ne reamintească. Deja ni se părea că-l lăsam pe prinţ în mâinile lor pentru un timp prea îndelungat.

Marsheroft s-a străduit din răsputeri să ne aşeze în jurul celor cu Sânge Străvechi, într-o formaţie protectoare, dar erau mai mulţi decât ne aşteptaserăm şi trebuia să ne răsfirăm prea mult. Eu mă aflam în ultimele rânduri ale procesiunii, călărind în spatele femeii cu vaca. Crezusem să bărbatul cu barbă avea să solicite un soi de loc de onoare în grup, poate alături de regină. Însă era şi el tot printre cei din urmă, chiar în faţa mea. M-am uitat peste umăr, ca să-mi mai văd o dată prinţul călare, în mijlocul ploii dezlănţuite. Când m-am uitat din nou înainte, am descoperit privirea lui Web aţintită asupra mea.

— E mai curajos decât aş fi crezut că poate fi un băiat de vârsta lui. Şi mai viguros decât aş fi crezut că poate fi un prinţ, mi-a spus.

---

[19] Împletitură (n. trad.).

Oşteanul din dreapta mea s-a încruntat, însă eu m-am mulţumit să dau din cap cu toată seriozitatea. Web mi-a susţinut o vreme privirea înainte de a-şi întoarce ochii în altă parte. Am fost stânjenit fiindcă mi se adresase tocmai mie.

Încă nu ajunseserăm la Buckkeep când m-am simţit ud până la piele. Ploaia se transformase într-un soi de ninsoare apoasă şi terenul pe care mergeam devenise înşelător, încetinindu-ne înaintarea. Paznicii porţii ne-au deschis-o fără întrebări şi fără întârziere, dar, când treceam pe lângă ei, l-am văzut pe unul făcând ochii mari şi i-am citit pe buze ceea ce îi şoptea oşteanului de alături:

— Prinţul nu s-a întors!

Şi zvonul a pătruns în castel înaintea noastră.

În curtea interioară, Marsheroft a ajutat-o pe regină să descalece. Chade era deja acolo, ieşit în întâmpinarea noastră. Când şi-a dat seama că prinţul lipsea, şi-a pierdut pentru o clipă controlul. M-a căutat imediat cu privirea lui verde, sfredelitoare. I-am ocolit-o, în aceeaşi măsură fiindcă n-aveam nicio informaţie pentru el şi fiindcă nu voiam să fie descoperită legătura dintre noi. N-a fost greu. Curtea devenise un loc plin de zăpadă răscolită de paşi şi de noroi, ca şi de foiala oamenilor şi a animalelor. Mugetele cu care atrăgea când şi când atenţia vaca de lapte se amestecau cu vacarmul supărător al glasurilor. Veniseră oameni de la grajduri, pregătiţi să ia în primire animalele noastre şi pe ale oaspeţilor, dar nu se aşteptaseră să dea de o vacă aproape gata să nască şi de o femeie mascată şi udă leoarcă, care nu voia să se despartă de animalul ei, dar se temea să între în grajduri de una singură.

În cele din urmă, atât eu, cât şi Web ne-am oferit s-o însoţim. Am găsit o boxă liberă şi i-am instalat vaca atât de confortabil cât se putea într-un loc nefamiliar. Femeia n-a vorbit prea mult cu niciunul dintre noi, părând în schimb foarte preocupată de starea animalului. Însă Web era prietenos şi vorbăreţ, nu doar cu mine, ci şi cu caii din celelalte boxe şi cu grăjdarii pe care i-am trimis să aducă în mare grabă apă şi fân proaspăt. M-am prezentat drept Tom Badgerlock din Garda Reginei.

— Ah, a spus Web dând din cap ca şi cum i s-ar fi adeverit o bănuială. Atunci tu trebuie să fii prietenul lui Laurel. Vorbeşte foarte frumos despre tine şi m-a sfătuit cu căldură să-mi îndrept atenţia către tine.

După acest comentariu neliniştitor a început să cerceteze grajdul. Părea interesat de tot ce se petrecea în jurul lui, nu întreba doar câte animale adăpostea grajdul, ci şi de ce rasă era un cal sau altul, dacă eu făceam de mult timp parte din gardă şi dacă doream la fel de mult ca el nişte haine uscate şi ceva de băut.

Eu unul am fost tăcut fără să fiu lipsit de curtoazie şi m-am simţit uşurat când i-am condus în aripa de răsărit a castelului, unde hotărâse regina să-şi găzduiască toţi oaspeţii de Sânge Străvechi. Locul le oferea intimitate, erau izolaţi de ceilalţi locuitori ai castelului. Aveau la dispoziţie o odaie imensă, unde puteau mânca împreună, scoţându-şi măştile după ce erau serviţi şi slujitorilor nu li se mai îngăduia să între. Toţi păreau să se teamă că s-ar fi putut afla cine erau de fapt. Toţi, în afară de Web. I-am escortat, pe el şi pe femeia cu vaca, până la etajul unde li se aflau dormitoarele. Acolo i-a întâmpinat o fată în casă, gata să-i conducă în odăile lor. Femeia cu vaca a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire, însă Web mi-a strâns mâna din toată inima şi mi-a spus că speră c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă. Nu se îndepărtase cu nici trei paşi de mine când a întrebat-o pe slujitoare dacă îi place munca ei, dacă e de mult la castel şi dacă nu e o adevărată ruşine să se încheie o zi de primăvară cu o asemenea ploaie.

Odată scăpat de îndatoririle sale, oşteanul ud ciuciulete şi obosit care eram s-a dus imediat în sala gărzii. Acolo era un adevărat vacarm, fiindcă se vorbea despre hotărârea reginei cu discreţie, fiecare urlând cât îl ţineau plămânii. Încăperea era înţesată de oameni, fiindcă gărzilor li se alăturaseră toţi cei care voiau să afle la primă mână ce se petrecuse. Însă pentru aşa ceva era deja prea târziu. Oştenii din gardă înfloresc poveştile mai repede decât se înmulţesc iepurii. În timp ce-mi înfulecam cu o poftă de lup tocana și pâinea, am aflat că fuseserăm înconjuraţi de vreo şaizeci de înzestraţi cu Har înarmaţi cu arcuri şi săbii şi însoţiţi de cel puţin un porc mistreţ, care grohăise tot timpul, arătându-şi colţii, fără să ne slăbească din ochi. Însă bărbatul care istorisea cu voce sonoră măcar a spus de cât curaj şi sânge rece dăduse dovadă prinţul.

Încă picurând de apă şi îngheţat, am plecat din sala gărzii şi am luat-o pe coridorul care trecea pe lângă bucătării, mergând către cămări. Într-un moment de linişte, m-am strecurat în

odăiţa lui Thick, şi de acolo pe culoarele secrete din castel. Am fugit spre odaia mea de lucru cât de repede m-au putut duce picioarele şi mi-am pus haine uscate, iar pe cele ude le-am întins pe mese şi pe scaune, cu apa scurgându-se din ele pe podea. Pe un bileţel lăsat de Chade nu erau decât şase cuvinte: „Sala Sfatului de Taină al Reginei”. Cerneala împroşcată mi-a dezvăluit că era furios când Io scrisese.

Aşa că am alergat iarăşi prin labirintul întortocheat. I-am blestemat pe constructorii lui, întrebându-mă dacă bărbaţii care îl făuriseră fuseseră atât de piperniciţi cum lăsau să se înţeleagă tavanele scunde, deşi ştiam că nimeni nu făcuse vreodată un plan al labirintului în întregul său. Era alcătuit, mai degrabă, din golurile dintre ziduri şi din scări folosite cândva de servitori şi abandonate, precum şi din mici porţiuni adăugate intenţionat în timpul reparaţiilor vechiului castel. Am ajuns la intrarea secretă în odăile reginei gâfâind. M-am oprit să-mi trag răsuflarea înainte de a bate la uşă şi i-am auzit pe cei aflaţi dincolo de ea certându-se cu înverşunare.

— Iar *eu* sunt regina! a declarat Kettricken, ca replică încărcată de furie la indiferent ce spusese Chade mai înainte. Şi totodată mama lui. Şi, de pe oricare dintre aceste poziţii, crezi că mi-aş pune în pericol moştenitorul sau fiul dacă n-aş fi de părere că e de cea mai mare importanţă s-o fac?

N-am auzit ce-a ripostat bătrânul. Dar am auzit-o din nou foarte clar pe Kettricken, care vorbea cu glas aproape strident.

— Nu, n-are absolut nicio legătură cu „educaţia îngrozitoare pe care-am primit-o în Regatul Munţilor”. Are legătură cu nobilii care mă silesc să tratez cu cei de Sânge Străvechi de parcă ar avea ei ceva de pierdut. Ai văzut cum mi-au zădărnicit până acum toate strădaniile. De ce? Fiindcă nu-i costă nimic dacă lasă lucrurile aşa cum sunt. Nedreptatea nu-i supără. Nevestele şi copiii lor nu sunt în pericol. Nu şi-au pierdut niciodată somnul de teamă că o să fie dezvăluit Harul cuiva care le e drag şi care o să fie ucis pentru asta. Însă eu am stat trează nopţi în şir. Şi-o să-ţi mai spun ceva, Chade. Ca ostatic al celor cu Sânge Străvechi fiul meu nu e într-o primejdie mai mare decât a fost ieri, aici, în castel, unde ducii s-ar fi întors împotriva lui dacă li s-ar fi dovedit că are Har.

În liniştea care a urmat, am bătut mult prea tare în uşă.

— Intră, mi s-a spus, şi am intrat, ca să-i găsesc pe amândoi

împurpuraţi la faţă, dar stăpânindu-şi mânia.

M-am simţit ca un copil care nimereşte în mijlocul certei secrete a părinţilor. Însă Chade s-a grăbit să mă amestece în neînţelegerea lor.

— Cum ai putut îngădui să se întâmple una ca asta? m-a între bat. De ce nu mi-ai dat de ştire? Prinţul e bine? A fost cumva rănit?

— Prinţul e nevătămat… am început, dar Kettricken m-a întrerupt îndată.

— Cum a putut *el îngădui* să se întâmple una ca asta? Chade, întreci măsura. Mi-ai fost sfetnic vreme de mulţi ani şi mi-ai dat sfaturi bune. Dar, dacă mai uiţi încă o dată care ţi-e locul, ne despărţim. Eşti aici ca să-mi dai sfaturi, nu ca să iei hotărâri şi cu siguranţă nu ca să-mi nesocoteşti voinţa! Crezi că nu m-am gândit cât se poate de bine la toate urmările faptei mele? Află atunci ce e în mintea mea, tu, cel care m-ai învăţat să urzesc astfel de planuri. Fitz e aici, şi prin el pot afla dacă fiului meu i se aduce vreo ofensă. Iar alături de Dutiful se află o femeie care cunoaşte foarte bine obiceiurile celor de Sânge Străvechi, îmi e loială şi e în stare să mânuiască o armă la nevoie. Iar doisprezece oameni, plus un bărbat foarte important pentru înzestraţii cu Har, se află în mâinile melc şi sunt cu toţii în primejdie dacă fiului meu i se întâmplă ceva. Tu m-ai sfătuit să refuz când mi-au cerut un ostatic, spunând că poate vor protesta, dar, în cele din urmă, îşi vor trimite totuşi oamenii aici. Însă Laurel mi-a dat cu totul alt sfat; ea ştie foarte bine cât de puţină încredere în Casa Farseer au cei de Sânge Străvechi, știe că de asta se fac vinovate abuzurile cărora le-au căzut victimă generaţii de-a rândul. Mi-a spus că trebuia neapărat să le ofer un ostatic, unul de rang înalt. Dar pe cine? Pe mine însămi? Asta a fost prima mea idee. Dar atunci cine ar fi rămas aici ca să trateze cu ei? Fiul meu, considerat de mulţi un băietan fără experienţă? Nu. Eu trebuia să rămân la castel. Am cântărit celelalte posibilităţi. Să stârnesc protestele ducilor mei oferind un nobil, un om care se teme de cei cu Sânge Străvechi, dispreţuindu-i totodată? Pe tine? Ar fi însemnat să mă lipsesc de sfaturile tale. Pe FitzChivalry? Ca să fie destul de valoros în ochii lor, ar fi trebuit să dezvăluim cine e în realitate. Aşa că m-am oprit la fiul meu. E valoros pentru ambele părţi şi valorează cel mai mult dacă rămâne în viaţă. Ei ştiu că are Har, nu mi-au

ascuns asta. Prin urmare, într-un anumit fel, e de-al lor în aceeaşi măsură în care e de-al nostru. Îi compătimeşte, pentru că necazurile lor sunt şi ale lui. Nu mă îndoiesc că, în timpul petrecut în mijlocul lor, va învăţa mai multe decât dacă ar fi rămas lângă mine, să ia parte la aceste negocieri oficiale. Iar ceea ce învaţă îl va face, în cele din urmă, un rege mai bun pentru poporul său.

Kettricken s-a oprit. Apoi a adăugat, gâfâind uşor:

— Ei bine, sfătuitorule, arată-mi unde am greşit.

Chade se uita la ea cu gura uşor căscată. Eu nu mi-am ascuns admiraţia. Pe urmă regina mi-a zâmbit şi am văzut în ochii bătrânului asasin scânteieri verzi.

Şi-a închis gura cu un pocnet.

— Ai fi putut să-mi spui dinainte, a răspuns cu amărăciune. Nu mă încântă când sunt făcut să par prost.

— Atunci poţi alege să fii doar surprins, ca toţi ceilalţi, l-a sfătuit ea cu asprime. Şi a continuat cu mai multă blândeţe: Bătrânul meu prieten, ştiu că ţi-am stârnit temeri pentru soarta fiului meu şi că ţi-am rănit sentimentele. Dar dacă ţi-aş fi dezvăluit ce-aveam de gând, m-ai fi împiedicat s-o fac. Nu-i aşa?

— Poate. Totuşi…

— Să ne împăcăm, l-a întrerupt ea cu voce alinătoare. Ce s-a făcut e bun făcut, Chade. Acceptă faptele. Şi, te implor, nu le lăsa să te împiedice să fii imparţial şi ingenios în timpul negocierilor.

Cu asta l-a amuţit. Apoi s-a întors spre mine.

— Tu vei sta dincolo de perete, FitzChivalry, martor la toate. Şi, fireşte, rolul tău e şi să veghezi asupra fiului meu, să te convingi că e bine. Poate că-ţi va da informaţii care să ne ofere un avantaj. În clipa asta eşti în legătură cu el? m-a întrebat mimând un calm desăvârşit.

— Nu direct, am recunoscut. Nu-i pot fi tot timpul alături, cum era cândva Verity alături de mine. E o parte a Meşteşugului pe care încă n-o stăpâneşte în întregime. Dar… o clipă.

Am tras aer în piept şi m-am întins către el.

Dutiful? Sunt cu Chade şi cu regina. Acolo e totul bine?

Perfect. Chade şi-a revărsat furia asupra ei?

Nu-ţi face griji pentru asta. Mama ta îi ţine foarte bine piept. Vor doar să ştie dacă putem intra în legătură unul cu altul.

Putem. Acum stau de vorbă cu Fleria, conducătoarea lor.

Lasă-mă să-i dau toată atenţia mea, altminteri o să creadă că m-am născut mai degrabă înzestrat cu prostie decât cu Har.

Când m-am uitat la Chade şi Kettricken, bătrânul s-a încruntat la mine.

— De ce zâmbeşti? m-a întrebat tăios, de parcă mi-aş fi bătut joc de el.

— Prinţul meu a făcut o glumă. Se simte într-adevăr foarte bine. Şi, aşa cum a bănuit regina, discută cu conducătoarea lor, Fleria.

Regina s-a întors triumfătoare spre Chade.

— Iată. Ai văzut? Deja a aflat numele ei, care ne-a fost ascuns atâta vreme.

— Vrei să zici că e un nume oarecare, pe care i l-a spus ca să i se adreseze cumva, a ripostat iritat Chade. Pe urmă s-a întors spre mine. Eu de ce nu-l pot auzi? Ce trebuie să fac ca să-mi cizelez talentul pentru a-l folosi când e nevoie de el?

— Presupun că nu e din vina ta. Dutiful a învăţat în sfârşit cum să-şi trimită gândurile numai şi numai către mine. Nici măcar Thick nu ştie ce-mi spune el prin Meşteşug. Aşa cred. Dacă tu şi prinţul veţi exersa împreună, veţi izbuti să creaţi o legătură mai puternică între voi doi. Iar tu s-ar putea să percepi mai uşor magia dacă o s-o întrebuinţezi mai des. Însă până atunci…

— Până atunci, lăsaţi discuţia asta pe mai târziu. Până şi cel mai mocăit dintre oaspeţii noştri trebuie să se fi încălzit şi îmbrăcat în haine uscate până acum. Haide, Chade. Ne aşteaptă în sala de întrunire din aripa de răsărit. Iar tu, Fitz, du-te la postul tău. Şi dacă auzi ceva care l-ar putea pune în pericol pe fiul meu, dă-i imediat de ştire.

O altă femeie l-ar fi aşteptat pe Chade, sau s-ar fi oprit o clipă în faţa unei oglinzi. Nu şi Kettricken. Ea s-a ridicat şi a ieşit din încăpere, întru totul sigură că sfetnicul ei avea s-o urmeze şi că eu aveam să plec în grabă la postul meu. Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade înainte de a dispărea dincolo de uşă era un amestec de mândrie şi întristare.

— Poate că i-am fost un dascăl prea bun, a remarcat în şoaptă.

M-am întors în labirintul de coridoare unde se înmulţeau şobolanii. Mi-am luat din odaia de lucru o provizie îndestulătoare de lumânări şi o pernă, ca să mă instalez comod. Pe drumul

întortocheat către postul meu mi s-a alăturat Gilly. A fost dezamăgit când a descoperit că n-aveam stafide, dar s-a mulţumit cu aventura.

Toate negocierile la care am fost vreodată martor au început cu cel puţin o zi plictisitoare. Şi exact aşa a fost şi de data asta. În ciuda misterului mascaţilor cu Sânge Străvechi, acea primă după-amiază nesfârşită n-a fost decât o încâlceală de manevre şi suspiciuni ascunse în spatele unei curtoazii şi al unei rezerve duse la extrem. Solii nu voiau să dezvăluie din ce ducat venea fiecare şi erau cu atât mai puţin dispuşi să-şi dezvăluie numele. Până la încheierea acelei prime întâlniri nu s-a stabilit decât că trebuiau să spună măcar în care dintre cele Şase Ducate locuiau şi că plângerile legate de nedreptăţile îndurate trebuiau însoţite de numele vinovaţilor, de data la care fuseseră săvârşite şi de amănunte lămuritoare.

Web a fost excepţia de la toate regulile. Mi-a oferit singurul moment interesant din întreaga zi. S-a prezentat spunând că venea din Buck, dintr-un orăşel de pe coastă, de la graniţa cu Bearns. Trăia din pescuit şi era ultimul vlăstar al unei familii cu Sânge Străvechi cândva foarte numeroase. Rudele apropiate îi muriseră, aproape toate, în Războiul Corăbiilor Roşii, iar bătrâna lui bunică se stinsese sub povara prea mulţilor ani în primăvara trecută. N-avea nici nevastă, nici copii, dar nu se considera singur, căci era legat prin Har de o pasăre de mare, care se lăsa chiar în clipa aceea purtată de vânt deasupra castelului. Se numea Risk şi, dacă regina voia s-o vadă, el ar fi fost încântat să-i ceară să coboare pe vârful unuia dintre turnuri. Părea să creadă că regina voia într-adevăr să pună capăt persecuţiei celor de Sânge Străvechi. I-a mulţumit, în faţa tuturor, nu numai pentru asta, ci şi fiindcă făcuse posibilă întrunirea la care luau parte. A spus că ea izbutise să-i unească pe cei cu Sânge Străvechi aşa cum nu se mai întâmplase de generaţii, de când începuseră să fie nevoiţi să-şi ascundă magia şi să nu mai trăiască în comunităţi ca până atunci. Pe urmă a început să explice cât de important era pentru copiii cu Sânge Străvechi să recunoască pe faţă, fără nicio teamă, că se născuseră înzestraţi cu magia, ca să poată învăţa apoi s-o stăpânească pe deplin. L-a inclus printre ei şi pe prinţul Dutiful şi a ţinut să spună că împărtăşea tristeţea lui Kettricken fiindcă magia fiului ei trebuia să rămână deopotrivă ascunsă şi necizelată.

Pe urmă a tăcut. M-am întrebat ce aştepta. Să-i mulţumească regina pentru simpatie şi pentru grijă? Am văzut cât de încordat era Chade. Deşi cei cu Sânge Străvechi pretindeau că „ştiu“ asta, el o sfătuise pe Kettricken să nu recunoască în faţa lor că Dutiful avea Har. Regina a ocolit subiectul cu dibăcie, răspunzând că îi împărtăşea grija pentru copiii nevoiţi să crească împovăraţi de secretul lor şi neavând cum să-şi educe talentul.

Şi au ţinut-o tot aşa, în toată acea seară lungă. Web părea să fie singurul care nu numai că voia să vorbească despre sine şi despre Harul său, ci chiar o făcea cu insistenţă. Am început să pricep ce însemna distanţa pe care o păstrau ceilalţi faţă de el. Era deopotrivă nedumerire şi veneraţie. Nu ştiau ce să creadă despre el, dacă era un ales al zeilor sau un nebun. Îi împiedica să se simtă în largul lor; nu ştiau dacă s-ar fi cuvenit să-i imite sau să-l alunge. Am dedus repede că, spre deosebire de toţi ceilalţi, venise acolo pentru că voise el să vină. Nicio comunitate nu-l alesese s-o reprezinte; pur şi simplu auzise de chemarea reginei şi îi răspunsese. Femeia din pădure păruse să-l preţuiască în mod deosebit, dar nu eram deloc sigur că toţi ceilalţi îi acordau aceeaşi consideraţie. Şi pe urmă a cucerit-o pe regină.

— Un om care n-are nimic de pierdut, a spus la un moment dat, e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalţi.

Am văzut-o pe regină privindu-l cu ochi strălucitori şi am ştiut că, aidoma mie, şi Chade ar fi dorit ca Web să fi ales orice alt cuvânt în afară de „sacrifice”.

Discuţia s-a prelungit până la masa de seară. Chade şi Kettricken s-au retras ca să-i lase să mănânce nestânjeniţi, însă eu i-am privit fără scrupule scoţându-şi glugile şi măştile. N-am văzut printre ei pe nimeni din comunitatea cu Sânge Străvechi a lui Rolf şi nici pe vreunul dintre Pestriţii pe care-i urmărisem. Mâncau cu poftă, lăudând mâncarea cu sinceritate. Un animal micuţ, legat prin Har, pe care nu-l observasem până atunci, a ieşit la iveală. O femeie avea o veveriţă care, după ce şi-a făcut apariţia, a început să alerge pe masă, furând de pe toate platourile, fără s-o ocărască nimeni. De fapt, la cina aceea şi la discuţiile fără fereală voiau regina şi Chade să fiu martor. Şi nu m-am mirat, fiindcă bătrânul asasin mi s-a alăturat în scurt timp.

Păstrând amândoi tăcerea, i-am ascultat vorbind despre

direcţia în care trebuiau să se îndrepte negocierile şi despre sinceritatea interesului pe care li-l arăta regina. Doi dintre ei, un bărbat pe nume Boyo[20] şi o femeie care se numea Silvereye[21], erau cei mai zgomotoşi. Mi-am dat seama că se cunoşteau unul pe altul foarte bine şi că se considerau conducătorii grupului. Încercau să-i convingă pe toţi ceilalţi să rămână fermi pe poziţie în faţa reginei. Boyo a citit o listă a cererilor pe care ar fi trebuit să le susţină, iar Silvereye a dat aprobator din cap după fiecare. Multe erau nerealiste, iar unele ridicau întrebări delicate. Boyo pretindea că se trage dintr-o familie nobilă căreia i se răpiseră titlul şi domeniile în vremurile turnultuoase ale prinţului Pestriţ. Voia să-i fie înapoiate şi făgăduia că oricine voia să insiste pentru îndeplinirea acestei cereri avea să fie bine-venit pe pământurile familiei lui, ca locuitor şi lucrător. Un nobil cu Sânge Străvechi recunoscut putea, după cum credea el că-şi dădeau cu toţii seama, să le facă viaţa mai bună tuturor. Eu unul nu vedeam nicio legătură clară între una şi alta, dar câţiva au încuviinţat, înclinându-şi capetele.

Silvereye se gândea mai degrabă la răzbunare decât la restituiri. Propunea ca toţi aceia care executaseră pe cineva cu Har să primească aceeaşi pedeapsă. Amândoi susţineau cu înverşunare că regina trebuia să repare tot răul făcut semenilor lor înainte de a discuta despre un mod în care cei cu Har şi cei fără Har ar fi putut trăi în pace unii alături de alţii.

Când i-am auzit, aproape că mi-a stat inima. În lumina palidă a flăcării acoperite a lumânării noastre, Chade părea istovit. Ştiam că regina spera să poată privi lucrurile sub cu totul alt unghi, încercând să rezolve problemele din prezent şi să le elimine pe cele din viitor, în loc să se întoarcă înapoi cu zecile de ani, încercând să facă dreptate. Chade s-a aplecat spre mine, ca să-mi poată şopti la ureche.

— Dacă o ţin morţiş pe-a lor, toate strădaniile noastre au fost zadarnice. Trei zile nu vor fi de-ajuns nici măcar ca să încheiem discuţia pe tema asta. Iar prezentarea unei asemenea cereri îi va face pe duci să vină cu pretenţii la fel de exagerate.

Am dat din cap. L-am prins de încheietura mâinii.

Să sperăm că astfel de idei n-au decât ăştia doi şi că alţii, mai paşnici, îşi vor impune părerea. De pildă acest Web. Nu pare

---

[20] Flăcăul (n. trad.).

[21] Ochi Argintiu (n. trad.).

dornic de răzbunare.

Fruntea lui Chade s-a încreţit când am început să-i vorbesc prin Meşteşug. După ce am terminat, a dat din cap cu încetineală. Am descifrat esenţa gândului cu care mi-a răspuns.

Unde… Web?

În colţul opus. Se mulţumeşte să-i privească.

Şi chiar asta făcea. Părea să moţăie, dar eram sigur că-i urmărea pe ceilalţi cu tot atâta atenţie ca noi. Eu şi Chade am mai rămas o vreme acolo, ghemuiţi unul lângă altul.

— Du-te să mănânci, mi-a sugerat pe urmă, în şoaptă. Stau eu cu ochii pe ei în lipsa ta. Vrem să rămâi în seara asta aici, la post, cât mai mult cu putinţă.

I-am ascultat sfatul. M-am întors cu mai multe perne şi cu o pătură, cu o sticlă de vin şi cu un pumn de stafide pentru dihorul care mă însoţea. Chade a pufnit, dându-mi clar de înţeles că mă răsfăţăm, apoi s-a făcut nevăzut. Cei cu Sânge Străvechi şi-au pus din nou măştile înainte de a le îngădui slujitorilor să între ca să strângă masa. Pe urmă au intrat cântăreţi şi saltimbanci, iar regina şi Chade li s-au alăturat ca să ia parte la distracţie. Au venit şi trimişii ducilor. Erau cu toţii oameni foarte tineri şi nu prea făceau impresie bună. Stăteau strânşi grămadă, evident stânjeniţi de ideea că aveau să-şi petreacă seara împreună cu înzestraţii cu Har, şi vorbeau aproape numai între ei. A doua zi erau aşteptaţi, alături de regină şi Chade, la întâlnirea cu cei cu Sânge Străvechi. Am prevăzut că negocierea avea să facă prea puţine progrese şi m-am temut pentru prinţ.

Mi-am îndreptat gândurile spre el şi, o clipă mai târziu, l-am simţit conştient de prezenţa mea.

Unde eşti şi ce faci?

Ascult un menestrel cu Sânge Străvechi cântând despre vremurile de demult. Suntem într-un soi de adăpost din capătul unei văi. După cum arată, cred c-a fost construit anume pentru noi. Cred că nu vor să ne ducă în casa niciunuia dintre ei, de teama represaliilor care ar putea urma.

E un loc confortabil?

E cam frig şi mâncarea e foarte simplă. Dar nu e mai rău decât la o vânătoare pe vreme de noapte. Se poartă frumos cu noi. Spune-i mamei că sunt în siguranţă.

Îi voi spune.

Cum merg lucrurile la Buckkeep?

Încet. Stau dincolo de un zid, cu ochii pe cei cu Sânge Străvechi, care se uită la un saltimbanc. Dutiful, mă îndoiesc că, în următoarele trei zile, se va face cu adevărat vreun progres.

Bănuiesc că ai dreptate. Cred că ar trebui să ne însuşim părerea unui bătrân de aici. Le tot repetă tuturor că va fi un adevărat triumf dacă vom încheia discuţiile fără vărsare de sânge. Că ar însemna mai mult decât le-a oferit orice Farseer celor cu Sânge Străvechi, în toată viaţa lui.

Hm. Poate că în asta e un oarecare adevăr.

Oaspeţii pe care-i priveam s-au retras devreme. Călătoria şi încordarea îi obosiseră probabil în aceeaşi măsură. M-am bucurat, fiindcă puteam intra şi eu în pat, dar m-am gândit să cobor mai întâi în sala gărzii, să văd ce se mai bârfea. Descoperisem că era locul cel mai potrivit dacă te interesau zvonurile şi insinuările răutăcioase şi dacă voiai să-ţi dai seama cam în ce ape se scălda gloata.

Am fost de-a dreptul şocat când, mergând într-acolo, m-am întâlnit cu Web, care hoinărea pe coridoarele pustii la acea oră din noapte. M-a întâmpinat cu căldură, spunându-mi pe nume.

— Te-ai rătăcit? l-am întrebat curtenitor.

— Nu. Sunt doar curios. Şi am capul prea plin de gânduri ca s-adorm. Unde te duci?

— Să iau o cină târzie, i-am răspuns, şi a descoperit brusc că tocmai de aşa ceva avea nevoie şi el.

Nu prea mă trăgea inima să-l duc pe unul dintre solii celor cu Sânge Străvechi în mijlocul gărzilor, dar Web m-a refuzat când i-am sugerat să găsească în Sala Mare un loc liniştit, lângă foc, şi să m-aştepte acolo. Mergând alături de el, m-a cuprins brusc teama că ne-am fi putut întâlni cu cineva chiar pe coridoare, însă oaspetele nu părea bântuit de astfel de spaime şi, în schimb, îmi punea tot felul de întrebări despre tapiseriile, steagurile şi portretele pe lângă care treceam.

Când am intrat în Sala Gărzii, toată lumea a amuţit pentru o clipă. Mi s-a strâns inima când am văzut privirile ostile care ne-au întâmpinat şi mi s-a făcut cât un purice când l-am zărit pe Blade Havershawk în capul mesei, lângă vatră. Am vorbit întorcându-mi faţa în altă parte.

— Băieţi, oaspetelui reginei noastre i-ar plăcea o felie de carne şi o cană cu bere.

Le-am reamintit cu stângăcie că se cuvenea să fim ospitalieri,

sperând să încălzesc atmosfera. Încercarea a dat greş.

— Aş prefera să împart mâncarea şi băutura cu prinţul nostru, a spus cineva, ameninţător.

— Şi eu la fel, a încuviinţat Web din toată inima. Fiindcă n-am avut şansa să-i spun măcar două cuvinte înainte de a pleca alături de semenii mei. Dar, dacă în seara asta el mănâncă împreună cu ei şi le ascultă poveştile, eu o să împart pâinea cu voi şi o să ascult istorisiri din castelul Buckkeep.

— Nu ştiu dacă la masa asta pot mânca înzestraţii cu Har, a ripostat un oştean pe tonul unei insulte.

Am tras aer în piept, ştiind că trebuia să găsesc un răspuns şi să-l scot pe Web nevătămat din încăpere, dar Blade mi-a luat-o înainte.

— Unul a mâncat cândva, a spus, tărăgănând cuvintele. Era de-al nostru şi l-am îndrăgit cu toţii, până când am fost destul de proşti ca să-l lăsăm pe Regal să ni-l ia.

— Oh, nu începe iar cu povestea aia veche! a mârâit cineva, iar altcineva s-a grăbit să-i cânte-n strună.

— Chiar şi după ce ne-a ucis regele, Blade Havershawk? Ai continuat să-l îndrăgeşti?

— FitzChivalry nu l-a ucis pe regele Shrewd, tinere zevzec. Am fost de faţă şi ştiu ce s-a întâmplat. Puţin îmi pasă de tot ce cântă de-atunci încoace un cârd de menestreli cu limbi veninoase. Fitz nu l-a ucis pe regele pe care-l iubea. Dar i-a omorât pe acei deţinători ai Meşteşugului şi depun mărturie c-a fost aşa cum a spus. Ei l-au ucis pe regele Shrewd.

— Da. Asta e povestea pe care-am auzit-o mereu şi eu.

Web părea entuziasmat. Sub privirile mele îngrozite, s-a strecurat printre oameni care au rămas înadins în calea lui până ce a ajuns lângă Blade.

— E loc pe banca asta, lângă tine, bătrâne războinic? l-a întrebat, prietenos. Fiindcă aş vrea să mai aud totul încă o dată, de pe buzele cuiva care a văzut cu ochii lui.

Pentru mine, a urmat cea mai lungă seară pe care-am petrecut-o vreodată în Sala Gărzilor. Web era curios până-n vârful unghiilor şi, în timp ce istorisea Blade cele întâmplate în acea noapte fatidică, l-a întrerupt de o sută de ori cu întrebări scormonitoare, iar ceilalţi oameni din jurul mesei au început curând să pună, la rândul lor, altele. Era adevărat că în noaptea când pretinsese Regal că tronul i se cuvenea de drept, se

albăstrise flacăra torţelor şi se arătase Omul Însemnat? Iar regina fugise în noaptea aia însângerată, nu era aşa? Dar când se întorsese la Buckkeep nu înfăţişase cele petrecute în lumina adevărului?

Era atât de straniu să-i ascult întorcând lucrurile pe toate feţele, să ştiu că, după atâţia ani, lumea încă mai făcea tot felul de speculaţii. Regina susţinuse întotdeauna că, într-o răbufnire de furie îndreptăţită, FitzChivalry îi omorâse pe adevăraţii asasini ai regelui, dar nimeni nu adusese vreodată vreo dovadă care să-i întărească vorbele. Însă mulţi spuneau că regina lor nu era nebună şi nici n-avea de ce să mintă în privinţa asta. De parcă un om crescut în Regatul Munţilor ar fi putut să mintă vreodată! Şi, de-aici, au ajuns la povestea veche despre ieşirea mea din mormântul pe care-l sfredelisem cu unghiile ca să las în urmă un sicriu gol. Acesta din urmă cel puţin fusese văzut, dar nimeni nu putea spune dacă trupul mi se dematerializase sau mă transformasem cu adevărat într-un lup şi fugisem. Gărzile din jurul mesei l-au privit pe Web cu neîncredere când le-a spus că niciun înzestrat cu Har nu se putea preschimba astfel. Pe urmă, discuţia s-a îndreptat către tovarăşul lui de Har, un soi de pescăruş. Şi de data asta a invitat pe oricine dorea să-i vadă pasărea a doua zi. Câţiva au clătinat din cap cu teamă superstiţioasă, dar alţii erau de-a dreptul intrigaţi şi au spus că vor veni la întâlnirea cu zburătoarea.

— Da’ ce crez’ că-ţi fa’ pasăre-aia? l-a întrebat un bărbat beat pe un altul, mai fricos. Poa’ se cac’ pe tine? Ar tre’ să fii ’bişnuit cu asta, Reddy. Muierea aia a ta o fa’ dest’ de des.

Şi aşa a început o scurtă încăierare, cu pumni traşi la loc strâmt, care-a pus capăt cinei. Când bătăuşii au fost scoşi de fraţii lor de arme afară, în aerul rece al nopţii, Web a declarat că, pentru o singură seară, a avut parte de bere şi de poveşti aproape mai mult decât poate duce, dar că o să-i facă plăcere să se întoarcă a doua zi, dacă e bine-venit. Spre groaza mea, Blade şi alţii au spus, din toată inima, că, înzestrat cu Har sau nu, bine-venit este, cu pasărea lui cu tot.

— Ei, lui Risk a mea nu-i place nici între patru pereţi, nici să zboare pe întuneric. Dar o să vă dau prilejul s-o întâlniţi mâine, dacă vreţi.

Ne-am despărţit de ceilalţi şi, în vreme ce străbăteam castelul ca să ajungem în aripa de răsărit, în minte mi s-a înfiripat

treptat ideea că, în seara aceea, Web făcuse pentru cauza celor cu Sânge Străvechi mai mult decât toată discuţia din timpul întrunirii de mai înainte. Poate era într-adevăr un dar pentru noi.

Capitalul XXVI

NEGOCIERILE

Un sigur om înarmat cu un cuvânt potrivit poate înfăptui ceea ce nu e cu putinţă pentru o oaste de spadasini.

Zicală din Regatul Munţilor

Bineînţeles că i-am povestit lui Chade despre Web, iar el i-a povestit apoi totul reginei. Aşa că, la întrunirea de a doua zi, la care au luat parte şi împuterniciţii ducilor, ea a avut grijă să-i ofere lui Web prilejul să vorbească primul. Eu am ascultat de dincolo de perete, ghemuit, cu un ochi lipit de crăpătură. Regina l-a prezentat solilor din cele Şase Ducate spunând că e îi reprezintă pe vârstnicii cu Sânge Străvechi şi le-a cerut să-l trateze cu toată curtoazia. Când i-a dat lui cuvântul, Web a început prin a spune că nu e decât un pescar umil care a avut norocul să descindă din părinţi mai înţelepţi decât va fi el vreodată. Pe urmă a trecut, atât de abrupt, încât mi s-a tăiat răsuflarea, la ceea ce propunea să se facă pentru a se pune capăt nedreptei persecuţii a înzestraţilor cu Har. Vorbind în aceeaşi măsură pentru aceştia şi pentru regină, a sugerat că, poate, era cel mai bine să înceapă să aducă laolaltă cele două grupuri primind printre servitorii casei ei oameni cu Har.

Cuvintele lui păreau mai degrabă ale unui înţelept din Jhaampe care încerca să pună capăt unei neînţelegeri decât ale unui vorbitor în numele celor cu Sânge Străvechi. Regina îl asculta cu ochii strălucind. Şi am văzut că, pe lângă Chade, doi dintre oamenii ducilor au dat gânditori din capete la auzul propunerii lui. Apoi, pas cu pas, a dezvăluit raţionamentul din spatele sugestiei sale. Punea o mare parte a persecuţiilor nedrepte pe seama spaimei şi o mare parte a spaimei pe seama ignoranţei. Din pricina ignoranţei preferau înzestraţii cu Har să se ascundă ca să fie în siguranţă. Şi unde altundeva era mai bine să înceapă stârpirea acestei ignoranţe, dacă nu în castelul reginei? O femeie cu Sânge Străvechi atrasă de păsări putea să le dea o mână de ajutor crescătorilor de şoimi, iar un băiat cu Har iubitor de câini le putea fi de folos vânătorilor. Un paj sau o cameristă cu Har ar fi prins bine pentru simplul motiv că lumea

ar fi descoperit că nu se deosebea cu nimic de un paj sau o cameristă fără Har. Ceilalţi nobili ar fi văzut că astfel de oameni nu făceau rău nimănui, nici în castelul ei, nici în afara lui, ci, mai degrabă, îi ajutau casa regală să prospere. Fireşte, regina ar fi trebuit să-i protejeze până când se alăturau şi alţii cauzei lor, din convingere. Iar cei cu Sânge Străvechi care primeau astfel de slujbe ar fi jurat să nu înceapă ei înşişi nicio ceartă.

Pe mine m-a lăsat din nou cu răsuflarea tăiată, uluit de naturaleţea cu care i-a oferit reginei propriile sale servicii. A făcut cu aceeaşi curtoazie şi corectitudine de care ar fi dat dovadă un fiu de nobil cunoscător al obiceiurilor de la curte, şi m-am întrebat, neliniştit, dacă se trăgea într-adevăr dintr-o familie de pescari. S-a lăsat într-un genunchi în faţa lui Kettricken şi a implorat-o să-i îngăduie să rămână la Buckkeep după plecarea celorlalţi. Voia să locuiască în castel, să înveţe şi să-i înveţe pe alţii. Păstrând cu grijă secretul Harului prinţului faţă de împuterniciţii celor Şase Ducate, s-a oferit drept „un dascăl grosolan, recunosc, dar căruia i-ar plăcea să-l înveţe pe prinţ totul despre felul în care ne ducem traiul şi despre obiceiurile noastre, pentru a cunoaşte cât mai bine această parte a supuşilor săi”.

Chade a obiectat.

— Dar dacă nu te întorci la ai tăi, aşa cum am promis, nu se vor găsi unii care să spună că te-am oprit ca ostatic împotriva voinţei tale?

Am bănuit că bătrânul meu mentor nu dorea un sfătuitor cu Sânge Străvechi pentru prinţ.

Web a chicotit la auzul acestei temeri.

— Toată lumea din această încăpere e martoră că m-am oferit singur. Şi, după ce mă vor lăsa aici, dacă veţi hotărî să mă ciopârţiţi şi să mă ardeţi, se va spune că de vină a fost numai neghiobia mea, fiindcă m-am încrezut în cine n-ar fi trebuit. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Greşesc, doamna mea?

— Nu, cu siguranţă nu! a declarat regina. Şi, indiferent la ce alt rezultat ne va conduce această întrunire, o voi considera o binefacere fiindcă a mărit numărul oamenilor mei cu unul cu mintea atât de limpede.

Grija cu care cântărea Web lucrurile şi propunerile lui au umplut dimineaţa în întregime. Când a sosit vremea prânzului, Web a spus că avea să mănânce împreună cu noii săi prieteni

din Sala Gărzii, urmând să le facă apoi cunoştinţă cu pasărea sa. Înainte de a apuca bătrânul Chade să sugereze că n-ar fi fost înţelept, regina a anunţat că ea, Chade şi sfătuitorii ei din cele Şase Ducate aveau să i se alăture, pentru că voia şi ea s-o cunoască pe Risk.

Îmi doream atât de mult să pot fi şi eu de faţă, nu doar ca iscoadă, ci şi ca să văd reacţia gărzilor când avea să se trezească onorate de prezenţa reginei la masa lor. Web n-ar fi scăzut nicidecum în ochii oştenilor fiindcă oferise un asemenea prilej. Şi nu mă îndoiam că, fiindcă regina nu se temea de pasărea legată de el prin Har, numărul celor prezenţi la întâlnirea cu zburătoarea avea să crească.

Dar eram blocat la postul meu de spion, eram ochiul prin care vedea Chade ce se petrecea în lipsa lui în încăpere. I-am privit pe cei cu Sânge Străvechi scoţându-şi măştile după ce li s-a adus mâncarea. Ca şi mai înainte, Boyo şi Silvereye şi-au ridicat glasurile, vorbind despre nedreptăţile îndurate şi despre nevoia de răzbunare, numai că, pe lângă ei, s-au mai făcut auziţi şi alţii. Unii vorbeau, cu uimire, despre discursul lui Web. Am auzit cel puţin o femeie spunându-i alteia că, odată ce o cunoscuse pe Kettricken, i l-ar fi încredinţat pe unul dintre fii ei ca paj, fiindcă aflase că tuturor copiilor din castel li se oferea şansa să înveţe să socotească şi să scrie. Iar un bărbat tânăr, fără îndoială menestrel după cum îi suna glasul, s-a întrebat cu voce tare cum ar fi fost să cânţi lângă focul reginei cântecele celor cu Sânge Străvechi, şi dacă nu cumva aşa ar fi fost cel mai bine să li se arate celor fără Har că semenii lui nu erau fioroşi, nu erau monştri.

Se întredeschisese o uşă. Posibilităţile zilei de mâine căpătau putere, crescând în lumina optimismului lui Web. M-am întrebat dacă se puteau înălţa destul de mult ca să-şi arunce umbra peste buruienile răului din ziua de ieri.

Însă după-amiaza a fost o dezamăgire, îndelungată şi obositoare. Când s-au întors regina şi sfătuitorii ei, împreună cu Web, Boyo s-a ridicat ca să spună că era rândul lui să vorbească. Avertizată în ceea ce-l privea de Chade şi de mine însumi, regina l-a ascultat, calmă, în timp ce a pomenit, mai întâi, tot răul pe care li-l făcuse, în general, Casa Farseer celor cu Sânge Străvechi, pentru a trece apoi la povestea lui. Însă aici, cel puţin, regina a putut să-i închidă gura. I-a spus, cu

hotărâre, dar nu fără curtoazie, că nu era momentul potrivit pentru a îndrepta răul suferit de o persoană anume. Dacă familia lui fusese văduvită pe nedrept de pământuri şi de avere, trebuia să vină înaintea ei mai degrabă într-o zi de judecată. Chade urma să-l ajute să stabilească o dată anume, spunându-i şi cu ce hrisoave să se înfăţişeze. În primul rând, trebuia să definească legătura sa de rudenie cu înaintaşul deposedat, fiind nevoie şi de un menestrel care să ateste că era urmaşul celui mai mare fiu al familiei, al cărui tată fusese de asemenea fiul cel mai mare şi aşa mai departe, de la o generaţie la alta.

Regina i-a arătat, cât se poate de limpede, că îşi punea propriul interes mai presus de al celorlalţi din încăpere, şi chiar acesta era adevărul. Nu a refuzat să-i facă dreptate, ci l-a îndrumat pe calea pe care trebuia s-o urmeze oricine altcineva din cele Şase Ducate. Şi le-a reamintit tuturor că îi invitase ca să se gândească împreună ce era de făcut pentru ca persecuţia celor cu Sânge Străvechi să înceteze.

Silvereye a adus în discuţie ceva mai greu de lămurit. A vorbit despre rudele ei ucise. A povestit ridicându-şi vocea cu furie, cu ură şi durere, sentimente pe care le-am zărit oglindindu-se pe multe chipuri din jurul ei. Web părea bolnav şi mâhnit peste măsură, iar de pe faţa reginei dispărea încetul cu încetul orice tresărire. Trăsăturile lui Chade păreau cioplite în piatră. Însă furia naşte de obicei tot furie şi împuterniciţii celor Şase Ducate se înneguraseră. Răzbunarea şi pedepsele pe care le cerea femeia erau mult prea cumplite ca să le considere cineva acceptabile.

Era ca şi cum ar fi deschis un hău peste care niciun negociator nu putea trece dintr-un salt, declarând că nimic altceva nu putea s-o mulţumească. A subliniat că era singura cale care putea să ducă la încetarea persecuţiei celor cu Sânge Străvechi. Trebuia să fie o fărădelege atât de înfiorător pedepsită încât nimănui să nu-i mai treacă vreodată prin cap s-o săvârşească. De aceea trebuiau găsiţi şi nimiciţi toţi cei care se făcuseră vreodată vinovaţi de o asemenea purtare, ca şi aceia care le-o toleraseră. Pornind de la propria suferinţă, nedreptăţile de care se plângea Silvereye s-au înmulţit, cuprinzând toate execuţiile înzestraţilor cu Har din ultima sută de ani. Voia îndreptarea nedreptăţilor şi pedepse care să oglindească întocmai ceea li se făcuse victimelor. Regina s-a dovedit destul

de înţeleaptă ca s-o lasă să vorbească până când n-a mai găsit nimic de pus. Cu siguranţă nu fusesem singurul care-şi dăduse seama că pretenţiile ei se învecinau cu nebunia. Însă era o nebunie spre care o mânase suferinţa, şi cine eram eu ca s-o condamn pentru asta?

Când a tăcut Silvereye, nu puţini dintre ceilalţi soli cu Sânge Străvechi erau nerăbdători să treacă pe răboj tot ce pierduseră din pricina persecuţiilor. Erau strigate numele unor oameni care meritau să moară şi furia se învârtejea în încăpere ca o furtună. Însă regina mea a ridicat o mână şi a întrebat calmă:

— Şi când o să se sfârşească?

— Când vor fi pedepsiţi până la ultimul! a răspuns Silvereye cu înfocare. Să se clatine sub greutatea lor spânzurătorile şi fumul rugurilor să înnegrească văzduhul toată vara. Să le aud rudele strigându-şi în gura mare o durere ca aceea pe care-am fost noi nevoiţi să ne-o ascundem, ca să nu se afle că avem Sânge Străvechi. Pentru fiecare tată ucis să moară un tată. Pentru fiecare mamă, o mamă. Pentru fiecare copil, un copil.

Regina a oftat.

— Şi ce-o să se întâmple când toţi aceia care vor fi suferit de pe urma răzbunării voastre vor veni la rândul lor la mine să ceară răzbunare? Cum o să-i pot refuza? Tu propui ca un om care-a ucis copiii unei familii cu Sânge Străvechi să fie ucis împreună cu copiii lui. Dar cum rămâne cu verii acelor copii, cu bunicii lor? Nu vor veni şi ei înaintea mea să-mi ceară ceea ce îmi ceri tu acum? Nu vor fi la fel de îndreptăţiţi să spună că au pierit oameni nevinovaţi, ca urmare a unei persecuţii nebuneşti? Nu. Asta nu e cu putinţă. Îmi ceri ceea ce nu-ţi pot da, şi o ştii foarte bine.

Am văzut privirea lui Silvereye umplându-se brusc de ură şi de mânie.

— Ştiam că aşa va fi, a spus cu amărăciune. Făgăduielile tale sunt vorbe goale.

— Vă ofer aceeaşi dreptate de care se poate bucura orice om din regat, a răspuns regina obosită. Vino înaintea mea într-o zi de judecată cu dovezi ale nedreptăţilor care ţi s-au făcut. Dacă s-a săvârşit un omor, atunci ucigaşul va fi pedepsit. Dar numai el, nu şi copiii lui. Tu nu vrei dreptate, vrei răzbunare.

— Iar tu nu ne oferi nimic! a ripostat Silvereye. Ştii foarte bine că nu îndrăznim să ne înfăţişăm la judecata ta. Între noi şi

Buckkeep ar sta prea mulţi oameni dornici să ne amuţească pe vecie.

A tăcut. Iar regina Kettricken a rămas neclintită în faţa furiei ei, şi Silvereye a făcut greşeala să insiste, folosindu-se de ceea ce lua drept avantaj:

— Sau asta ai vrut de fapt întotdeauna, regină Farseer? Şi-a rotit prin încăpere privirea grea de o furie pe care o considera îndreptăţită. Oare nu ne momeşte cu vorbe goale ca să ieşim la vedere şi să scape de noi toţi?

A urmat o scurtă tăcere. Pe urmă Kettricken i-a răspuns cu voce joasă.

— Azvârli cuvinte pe care nu le crezi nici tu. Vrei să răneşti. Totuşi, dacă învinuirile pe care mi le aduci ar porni de la fapte reale, nu m-ai răni, ci m-ai face mai degrabă să simt că am tot dreptul să-i urăsc pe cei cu Sânge Străvechi.

— Aşadar recunoşti că ne urăşti? a întrebat Silvereye satisfăcută.

— N-am spus asta! a exclamat Kettricken cu groază şi furie deopotrivă.

Spiritele se încingeau, şi nu doar ale celor cu Sânge Străvechi. Sfătuitorii din cele Şase Ducate ai reginei păreau deopotrivă insultaţi şi neliniştiţi de furtuna care se dezlănţuia în sală. Nu ştiu ce s-ar fi ales de negocieri dacă soarta nu şi-ar fi rostit voinţa cu glasul femeii cu vaca:

— Trebuie să merg la grajduri. Lui Wisenose[22] i-a venit sorocul şi vrea să fiu acolo.

În fundul sălii, cineva a început să râdă cu resemnare, iar altcineva a înjurat-o.

— Ştiai că trebuie să nască. De ce-ai adus-o?

— Ai fi vrut s-o las singură acasă? Sau să stau şi eu deoparte, Briggan[23]? Ştiu prea bine că mă crezi o zăpăcită, dar am în aceeaşi măsură ca tine dreptul să mă aflu aici.

— Potoliţi-vă, a spus Web pe neaşteptate. Cuvântul a sunat ca un croncănit, dar şi-a dres glasul şi l-a repetat. Potoliţi-vă. E un moment la fel de bun ca oricare altul ca să răcorească minţile înfierbântate şi, dacă Wisenose are nevoie de tovarăşa ei de Har, atunci sunt sigur că aici nu e nimeni care să spună că nu trebuie să se ducă la ea. Iar eu o voi însoţi dacă doreşte. Şi

[22] Bot înţelept (n. trad.).

[23] Nume derivat din „brig“ - bric (n. trad.).

poate că, până ne întoarcem, toţi cei aici de faţă îşi vor aduce aminte că ne-am adunat ca să găsim o rezolvare a problemelor din prezent, nu ca să schimbăm trecutul, oricât de dureros ar fi.

Am descoperit brusc un adevăr izbitor: Web controla adunarea mai bine decât regina, dar mă îndoiesc că, din câţi erau de faţă, a mai observat cineva. Era avantajul celor care privesc din afară, cum îmi spusese adesea Chade. Când totul devine o simplă reprezentaţie, te uiţi cu aceeaşi atenţie la toţi actorii. Acum i-am văzut pe toţi trimişii celor Şase Ducate înşiruindu-se spre uşă, în urma reginei şi a lui Chade, şi pe Web plecând cu femeia cu vaca la grajduri. Eu am rămas la post, socotind că tot ce avea să se petreacă mi-ar fi putut dezvălui mai multe decât orice altceva.

Şi aşa a fost. Unii, printre care menestrelul şi femeia care spusese mai devreme că şi-ar trimite fiul să-i fie paj reginei, au întrebat-o pe Silvereye dacă voia să le distrugă viitorul în numele unui trecut care nu putea fi schimbat. Până şi Boyo părea înclinat să creadă că Silvereye mersese prea departe.

— Dacă această Regină Farseer se ţine de cuvânt, atunci poate izbuteşti să te înfăţişezi la judecata ei şi să te plângi de toate nedreptăţile pe care le-ai îndurat. Am auzit că ia hotărâri drepte. Poate ar trebui să-i acceptăm oferta.

— Laşilor, sunteţi laşi cu toţii, a şuierat Silvereye. Laşi şi lingăi. Ne mituieşte, ne oferă o viaţă sigură pentru câte un copil sau doi şi, în schimb, sunteţi gata să uitaţi trecutul. Aţi uitat urletele verilor voştri, aţi uitat că v-aţi dus să vă vedeţi prietenii şi n-aţi găsit decât un petic de pământ pârjolit pe malul unei ape? Cum îi puteţi trăda astfel pe cei de-un sânge cu voi? Cum e cu putinţă să uitaţi?

— Cum e cu putinţă să uităm? Aici nu e vorba de uitare. E vorba de ceea ce ne-aducem aminte.

Îi răspunsese un bărbat pe care nu-l remarcasem până atunci. Era de vârstă mijlocie, firav la trup, cu înfăţişare de orăşean. Nu era un vorbitor priceput; îşi înghiţea cuvintele şi se uita nervos în jur, dar ceilalţi îl ascultau totuşi.

— O să vă spun ce ţin eu minte. Ţin minte că, atunci când au fost luaţi părinţii mei din casa lor, de vină au fost Pestriţii care i-au trădat. Da, şi un Pestriţ călărea alături de aceia care i-au spânzurat şi i-au tăiat în patru. Cultul lui Laudwine a cutezat să-mi numească părinţii trădători ai Sângelui Străvechi şi i-a

ameninţat că îi va pedepsi pentru că nu le ofereau adăpost celor care stârnesc ura împotriva noastră. Ei bine, cine-a fost în ziua aia adevăratul trădător? Părinţii mei, care nu doreau decât să trăiască liniştiţi în acea pace de care se puteau bucura, sau Pestriţul cu torţa care le-a aprins trupurile? Ne ameninţă duşmani mai răi decât această regină Farseer. Şi, când se întoarce, eu vreau să-i cer să facă dreptate împotriva celor care ne terorizează şi ne trădează. Dreptate împotriva Pestriţilor.

În încăpere s-a lăsat o tăcere groasă ca sângele închegat. Menestrelul s-a apropiat de bărbatul firav şi şi-a pus mâna pe mâneca lui.

— Bosk[24]. Cu asta nu ne poate ajuta. Trebuie să-i facem faţă singuri. N-o să izbuteşti decât să te pui în mare primejdie şi, da, o să-ţi primejduieşti şi nevasta, şi fiicele.

Menestrelul şi-a rotit privirea prin încăpere aproape cu spaimă. Şi mi-a stat inima când am înţeles. Cei cu Sânge Străvechi se temeau de ai lor. Pestriţii ar fi putut avea iscoade chiar printre ei. Gândul s-a răspândit în tăcere, înmărmurindu-i pe toţi. Unii şi-au găsit curând scuze ca să plece în camerele lor şi, în scurtă vreme, sala a rămas aproape pustie. Silvereye stătea pe un scaun, tăcută, cu ochii la foc. Menestrelul se foia prin încăpere fără ţintă. Cei câţiva rămaşi vorbeau foarte puţin între ei.

Am auzit zgomot de paşi târşiţi pe coridor în spatele meu şi, o clipă mai târziu, Chade s-a strecurat alături de mine.

— Ceva important? a şoptit.

L-am prins de încheietura mâinii şi i-am transmis tot ce văzusem. A căzut pe gânduri.

— Ei, a spus după câteva secunde. Asta-mi îndreaptă gândurile pe o altă cale. N-ar fi prima oară când fac dintr-o greşeală un avantaj. Rămâi de veghe aici, Fitz. Apoi, aproape ca şi cum i-ar fi venit ideea prea târziu: Ţi-e foame?

— Puţin. Dar fac faţă.

— Şi prinţul nostru?

— Nu cred că am de ce să-mi fac griji pentru el.

— Ah, ba ai. Dacă în încăperea de alături ar putea fi o iscoadă de-a Pestriţilor, atunci s-ar putea afla Pestriţi şi printre cei care-l ţin ostatic. Avertizează-l, băiete. Şi fii în continuare cu ochi-n patru.

---

[24] Boschet (n. trad.).

Şi a plecat târşindu-şi picioarele, aproape îndoit de mijloc. M-am uitat în urma lui întrebându-mă ce voia să pună la cale. Pe urmă mi-am îndreptat gândul spre Dutiful. La el totul era bine. Îi era frig şi se plictisea, dar nu-i adusese nimeni nicio ofensă şi nu-i făcuse nimeni niciun rău. În ziua aceea se vorbise mai ales despre ceea ce se întâmpla la Buckkeep. Era clar că o pasăre, poate Risk sau şoimul, ducea bilete de la unii la alţii. Până atunci, toate veştile fuseseră mulţumitoare. Dar Dutiful mi-a spus că în aer se simţeau aşteptarea încordată şi îngrijorarea.

Vaca a adus pe lume, fără să se zbată prea mult în chinurile facerii, un viţel sănătos. Femeia radia de încântare, de parcă ea ar fi fost aceea care se bucura de un grajd solid şi de căldura dintr-o boxă pentru viţelul născut într-o neobişnuit de timpurie parte a primăverii. Când ea şi Web au revenit în sala din aripa de răsărit a castelului era deja ora următoarei mese. I-am privit pe împuterniciţii celor cu Sânge Străvechi adunându-se iarăşi laolaltă în vreme ce li se aducea mâncarea şi scoţându-şi măştile după plecarea servitorilor. Am studiat toate feţele cu mult mai multă atenţie, dar, dacă acolo se afla vreun om din banda lui Laudwine, eu nu l-am recunoscut.

Masa era pe sfârşite când s-a auzit o bătaie în uşă. Câţiva le-au strigat presupuşilor slujitori că încă mai mâncau. De dincolo de uşă, cineva le-a răspuns cu voce scăzută:

— Lăsaţi-mă să intru. Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi.

Web a fost cel care s-a ridicat şi s-a dus să deschidă. A tras zăvorul şi l-a lăsat să între pe Civil Bresinga, însoţit de motanul lui. Veveriţa de pe masă a chiţăit speriată, a alergat la tovarăşa ei de Har şi i s-a ascuns în păr. Pard nici n-a clipit, a înaintat agale, s-a uitat în jur şi s-a dus lângă cămin, unde s-a instalat cât de comod i-a fost cu putinţă. Nimeni n-ar fi putut să-l vadă intrând astfel fără să fie convins că împărţea Harul cu băiatul care a închis fără zgomot uşa în urma lui şi s-a întors către grupul din jurul mesei.

Privirile pe care le-a întâlnit ar fi descurajat pe oricine. Însă Web a făcut din nou faţă provocării punând o mână prietenoasă pe umărul lui Civil şi exclamând:

— Sângele Străvechi întâmpină cu bucurie Sângele Străvechi. Vino alături de noi, flăcăule. Care ţi-e numele?

Civil a tras aer în piept şi şi-a îndreptat spatele.

— Sunt Civil Bresinga. Acum Lordul Civil Bresinga de Galekeep. Sunt un supus loial al reginei Kettricken şi unul dintre prietenii şi însoţitorii prinţului Dutiful Farseer. Sunt Sânge Străvechi. Iar regina şi prinţul ştiu asta.

A tăcut câteva clipe, lăsându-le timp să priceapă că se uitau la un nobil înzestrat cu Har de la curtea Farseer.

— Am venit la porunca lui Chade, sfetnicul reginei, să vă spun cum sunt tratat aici. Şi ca să vă povestesc despre legăturile mele cu Pestriţii. Şi cum aş fi murit în mâinile lor, dacă nu m-ar fi salvat casa Farseer.

L-am urmărit cu un soi de veneraţie. Era evident că nu-şi pregătise dinainte povestea. O istorisea cum îi venea la gură, fiind adesea nevoit să se întoarcă pe firul ei, cu explicaţii despre ceea ce se petrecuse mai înainte. Când a vorbit despre mama lui şi despre ceea ce îndurase, i s-a sugrumat vocea şi n-a mai putut să vorbească. Web l-a aşezat pe un scaun, i-a dat un pahar cu vin şi l-a bătut pe spate, liniştindu-l ca pe un copil. Iar eu am strâns din ochi şi m-am revăzut pe mine la cincisprezece ani încâlcit în iţele unei intrigi pe care-mi era peste puteri să le descâlcesc. Mi-am dat brusc seama că proaspătul Lord Bresinga *nu era* cu mult mai mult decât un copil. Înzestrat cu Har şi mereu în primejdie, manipulat ca să spioneze, sperând cu disperare că astfel îşi putea salva mama şi averea familiei. Dăduse greş. Fără familie şi fără casă rămăsese în voia sorţii: un nobil cât se putea de neînsemnat, la o curte unde politica era de cea mai mare însemnătate. Şi, în realitate, singurul lucru care-l păstrase în viaţă fusese prietenia unui Farseer. A unuia pe care îl trădase nu doar o singură dată, ci de două ori, şi care îl iertase.

— Mi-au oferit adăpost aici, şi-a încheiat el povestea. Regina, prinţul şi Sfetnicul Chade ştiu foarte bine că mă număr printre cei cu Sânge Străvechi. Şi că am fost folosit împotriva lor. Şi cât am plătit pentru asta. S-a întrerupt şi a clătinat din cap. Nu sunt un vorbitor priceput. Nu ştiu să trasez toate paralelele pe care aş vrea să le vedeţi. Vă spun doar că... nu m-au judecat după faptele mele din trecut. Şi nu i-au judecat pe cei cu Sânge Străvechi după ceea ce-au încercat Pestriţii să-i facă prinţului. Regina nu s-a lepădat de fiul ei cu Har. Noi nu putem face acelaşi lucru pentru ei? Nu putem trata cu Farseerii privindu-i aşa cum sunt acum, fără să scormonim adânc trecutul?

Silvereye a pufnit cu dispreţ. Însă Boyo, probabil recunoscându-şi un semen în acel nobil înzestrat cu Har, deţinător al unui titlu pe care el spera să-l redobândească, a dat din cap meditativ. Civil s-a întors brusc spre Web şi am simţit că-i venise ceva în minte, o idee de-a lui. Şi, parcă drept răspuns la dorinţa mea arzătoare, l-am auzit din nou pe Chade apropiindu-se cu paşi târşiţi. I-am făcut semne frenetice, chemându-i să mi se alăture în postul de observare şi cerându-i în acelaşi timp să nu mai facă niciun zgomot. Băiatul îi vorbea lui Web. Cuvintele lui ajungeau până la noi cu greu.

— Sfetnicul Chade mi-a povestit ce ai dat de înţeles. Că, dacă în castelul Buckkeep vor veni oameni cu Sânge Străvechi, ca să trăiască aici fără să se-ascundă, alături de oamenii fără Har, aceştia vor descoperi, probabil, că nu suntem nişte monştri de care trebuie să se teamă. Mi-a povestit şi că ai spus: „Un om care n-are nimic de pierdut e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalţi.” N-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, dar nici nu cred că e nevoie de prea mult ca să pricep că eu sunt cu adevărat un om fără nimic de pierdut. Orice ameninţare nu mai poate fi decât la adresa mea şi numai a mea. Nu mai am familie care să sufere consecinţele faptelor mele. Civil şi-a rotit privirea prin încăpere. Ştiu că mulţi dintre voi se tem că, dacă ies din ascunzătoare, vor fi ucişi de vecini. A fost mult prea multă vreme o spaimă întemeiată. Una pe care-am cunoscut-o şi eu, şi mama mea.

Cuvintele i-au pierit brusc de pe buze. Pe urmă s-a silit să continue, şi a făcut-o cu voce spartă.

— Aşa că am rămas ascunşi. Şi le-am dat astfel „prietenilor” noştri prilejul să ne omoare. De aceea cred acum că n-are rost să te ascunzi.

Nu mi-am putut da seama dacă emoţia i-a sugrumat glasul sau s-a întrerupt ca să vadă ce mai avea de spus. S-a uitat din nou la Web şi a dat din cap, ca pentru sine.

— Tot castelul a auzit deja de Web cel cu Har, care merge printre oamenii de aici fără teamă şi fără să-l ameninţe nimeni şi nimic. Şi aproape că mi-e ruşine pentru că el, un străin pentru toată lumea din castel, a ieşit în lumină, pe când eu, care-l cunosc cel mai bine pe prinţul Dutiful, mă furişez prin cotloane întunecoase, doar în preajma odăii mele. Mâine voi schimba asta. Voi declara cu mândrie că-mi curge Sânge Străvechi prin

vene şi voi jura că am să fiu dovada vie a faptului că unul ca mine se poate devota întru totul prinţului, care o merită din plin.

L-am învăţat cum trăim noi, şi el a fost dornic să înveţe. Mi-a spus că, în primăvară, când va pleca în Insulele Străine, să ucidă un dragon şi să câştige o mireasă, îl pot însoţi. Voi fi însoţitorul lui cu Har. La Buckkeep nu există niciun Maestru al Meşteşugului, aşa că prinţul meu va pleca singur, fără o coterie cunoscătoare a acestei magii, cum au avut întotdeauna regii Farseer, ca să le vină în ajutor. Îi voi oferi în schimb serviciile magiei noastre, şi vă asigur că se va dovedi tot atât de folositoare. Îmi voi pune, cu mândrie, magia Sângelui Străvechi în slujba tuturor.

Forţa cu care mi-a strâns Chade încheietura mâinii mi-a dezvăluit că spusele lui Civil erau şi pentru el o noutate, şi nu se referea doar la planul de a ieşi la lumină, ci şi la faptul că Dutiful îl înştiinţase că-l poate însoţi în aventura sa. Meşteşugul lui Chade era dezordonat, dar mesajul lui a ajuns totuşi la mine.

Ţi-am spus c-o să fac un avantaj dintr-o greşeală? S-ar putea să fi izbutit mai bine decât trebuia, fiindcă avantajul nostru a întrecut măsura, devenind o altă greşeală. Voiam doar să le spună că regina l-a tratat bine şi corect, nu să se facă ambasadorul Sângelui Străvechi la curte.

Mi-am contopit gândurile cu ale lui.

Nu i se pare că prinţul poate fi în primejdie dacă recunoaşte că are un prieten cu Har. Nu vede decât pericolul în care se pune pe sine însuşi şi riscă bucuros pentru Dutiful. Crezi că-l poţi face să se răzgândească?

Nu sunt sigur că ar fi înţelept, mi-a mărturisit Chade. *Însufleţirea lui i-a captivat, le-a stârnit imaginaţia. Priveşte.*

Nu-l copleşeau oferindu-i sprijin. Web era singurul care zâmbea larg, spunând ce mândru era de tânărul Bresinga. Ceilalţi, cu remarcabila excepţie a încruntatei Silvereye, îşi manifestau cu mai multă rezervă aprobarea, fiecare la alt nivel, acoperind o gamă destul de largă. Menestrelul şi Boyo păreau entuziasmaţi. Femeia cu vaca, deja pe jumătate cucerită fiindcă animalul ei fusese atât de bine tratat, zâmbea cu blândeţe. Ceilalţi discutau privind totul mult mai practic. Regina nu putea îngădui să fie condamnat la moarte, nu după ce băiatul ceruse azil, iar ea făgăduise că niciun înzestrat cu Har n-avea să mai fie ucis pur şi simplu din pricina magiei lui. Se părea că tânărul Lord

Bresinga n-ar fi avut cum să se afle mai în siguranţă decât se afla. Şi era foarte posibil ca un flăcău ca el, nobil şi chipeş totodată, să câştige multe inimi de partea Sângelui Străvechi. Dezvăluindu-şi Harul, nu făcea niciun rău cauzei lor.

Pe urmă, Bosk, orăşeanul, s-a ridicat şi s-a proptit în faţa lui Civil. Îşi răsucea degetele de parcă ar fi putut să şi le deşurubeze din palme.

— Farseerii au ucis Pestriţi. Eşti sigur? a întrebat cu o voce şovăitoare.

— Foarte sigur, a răspuns încet băiatul. Şi-a dus mâna la gât. Într-adevăr foarte sigur.

— Numele lor, a şoptit bărbatul. Le ştii numele?

Civil a încremenit pentru o clipă. Apoi a răspuns:

— Keppler. Padget. Şi Swoskin. Astea sunt numele sub care i-am cunoscut eu. Însă prinţul Dutiful îi spunea lui Keppler altfel, fiindcă l-a cunoscut cât a stat printre Pestriţi. Îl numea Laudwine.

Bosk a clătinat din cap dezamăgit. Însă altcineva a întrebat cu glas sonor:

— Laudwine?

Pe urmă şi-a făcut loc în faţă şi am recunoscut-o pe Silvereye.

— Nu se poate! Era conducătorul Pestriţilor. Dacă ar fi fost ucis, aş fi auzit.

— Oh, da? a întrebat curios menestrelul.

Privirea lui nu era prietenoasă.

— Da, s-a răstit Silvereye. N-aveţi decât să credeţi ce vreţi. Cunosc oameni care-l cunosc pe Laudwine şi, da, unii dintre ei sunt Pestriţi. Eu una nu sunt, deşi ultimele discuţii pe care le-am auzit aici m-au ajutat să înţeleg ce i-a silit să facă tot ce fac. S-a întors cu umărul spre menestrel, scoţându-i din discuţie.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? l-a întrebat pe Civil. Şi ce dovadă ai că e aşa cum spui?

Băiatul s-a tras cu un pas înapoi, dar i-a răspuns:

— Cu mai bine de o lună în urmă. Cât despre dovadă… ce fel de dovadă te-aştepţi să-ţi ofer? Am văzut ce-am văzut, dar am fugit imediat ce-am putut. Mi-e ruşine să recunosc, dar e adevărul. Totuşi, mă îndoiesc că toată lumea care vorbeşte despre asta în oraşul Buckkeep minte. Un bărbat ciung şi calul lui au fost ucişi, ca şi un câine de talie mică. Şi ceilalţi doi bărbaţi din aceeaşi casă.

— Şi calul lui! a exclamat Silvereye, şi mi-am dat seama că vedea în asta o pierdere dublă.

— Dacă aşa stau lucrurile, Pestriţii au primit o lovitură serioasă, a spus Bosk. Pentru ei ar putea fi sfârşitul.

— Nu. Nu va fi. Silvereye îşi susţinea părerea cu convingere. Puterea Pestriţilor nu stă într-un singur om. Nu vor renunţa la luptă înainte de a ni se face dreptate. Şi de a fi răzbunaţi.

Bosk s-a ridicat şi s-a apropiat încet de ea, cu pumnii strânşi. Ameninţarea lui ar fi fost jalnică dacă n-ar fi fost atât de sinceră.

— Poate ar trebui să mă răzbun şi eu când şi unde mi se iveşte un prilej, a sugerat cu răsuflarea tăiată. Şi a continuat cu vocea aproape frângându-i-se. Dacă aş afişa numele tău, dând de veste că ai Har, şi ai fi spânzurată şi arsă, asta i-ar încălzi pe prietenii tăi Pestriţi? Poate ar trebui să-ţi urmez sfatul. Să le fac exact ce mi-au făcut ei mie.

— Cum poţi fi atât de idiot? Nu pricepi că ei luptă pentru noi toţi şi că merită să-i ajutăm? Am auzit zvonuri care spun că Laudwine ar fi descoperit ceva care i-ar fi putut răsturna pe Farseeri de pe tron. Poate că secretul s-a pierdut când a murit el, sau poate că nu.

— Acum idioată eşti tu, s-a amestecat Civil cu hotărâre. Să-i răstoarne pe Farseeri de pe tron? Ce mai plan! S-o detroneze pe singura regină care-a încercat vreodată să pună capăt spânzurărilor şi arderilor. Ce-o să câştigăm cu asta? Doar o persecuţie mai puternică, fără teamă de vreo pedeapsă sau de gărzi care s-ar putea amesteca. Dacă Sângele Străvechi încearcă să răstoarne monarhia, oamenii vor vedea în asta dovada că suntem exact atât de răi şi de nedemni de încredere cum spun duşmanii noştri. Eşti nebună?

— Este, a răspuns Web cu voce joasă. Dar pentru aşa ceva trebuie să ne fie milă de ea, nu s-o învinuim.

— Nu vreau mila voastră! s-a zborşit Silvereye. N-am nevoie de mila nimănui. Şi nici de ajutorul vostru. Cădeţi în genunchi în faţa acestei regine Farseer. Iertaţi tot ce vi s-a făcut şi lăsaţi-i să vă folosească drept slugi. Eu *nu* iert nimic şi, la timpul potrivit, mă voi răzbuna. O voi face.

— Am izbutit, mi-a şoptit Chade la ureche. Sau ar trebui mai degrabă să pun c-a izbutit Silvereye pentru noi. I-a atras de partea noastră pe toţi cei care nu visează sânge şi foc. Adică pe cei mai mulţi dintre ei, aşa cred. Vom vedea dacă am sau nu

dreptate.

Şi cu asta a plecat, străbătând coridoarele în grabă, ca un păianjen cenuşiu. Eu mi-am părăsit postul abia noaptea târziu, ca să mănânc ceva şi să apuc şi să dorm. Iar lucrurile au mers mai departe aşa cum spusese Chade. Civil a rămas alături de cei cu Sânge Străvechi şi, când s-au întors regina, Chade şi împuterniciţii celor Şase Ducate, i-a întâmpinat, salutându-i ca un nobil înzestrat cu Har. Am văzut neliniştea de pe feţele împuterniciţilor când i-a asigurat că în toate ducatele există nobili cu Har, siliţi de generaţii să-şi folosească magia foarte puţin şi pe ascuns. Câţiva dintre tinerii cărora le vorbea îl cunoşteau foarte bine. Călăriseră împreună, băuseră împreună, stătuseră la aceeaşi masă de joc. Au schimbat între ei priviri al căror mesaj limpede era: „Dacă el are Har, cine altcineva îl mai are?” Însă Civil fie nu le-a observat şovăielile, fie nu le-a luat în seamă când a continuat să-şi dezvăluie intenţiile. Voia să-şi lase magia să ardă cu flacără mare, spre binele lui Dutiful şi al coroanei Farseer. Se angaja s-o facă, şi aici cred că am văzut trei împuterniciţi nereuşind să-şi ascundă admiraţia. Poate că acel tânăr cu Sânge Străvechi putea fi o dovadă care să spulbere prejudecăţile.

În ultima zi a întâlnirii reginei cu înzestraţii cu Har, progresele au fost remarcabile. Menestrelul a apărut fără mască şi i-a cerut să-i îngăduie să rămână la curte. Regina le-a citit împuterniciţilor celor Şase Ducate o proclamaţie prin care dădea de ştire că, începând din ziua aceea, nimeni nu putea fi executat legal decât sub egida unei case ducale, fiecare duce fiind răspunzător pentru toate nedreptăţile săvârşite pe teritoriul său. În fiecare ducat nu era permis să existe decât o singură spânzurătoare, aflată sub controlul casei diriguitoare. Pe lângă faptul că oficialităţilor locale din ducate li se interzicea să execute arestaţii, ducii şi ducesele aveau obligaţia să verifice personal motivele invocate pentru fiecare execuţie. Orice alt omor avea să fie privit ca un asasinat şi ucigaşii urmau să fie aduşi la judecata reginei. Proclamaţia nu-i putea feri pe cei cu Sânge Străvechi care aduceau astfel de acuzaţii de răzbunări, dar cel puţin stabilea oficial o pedeapsă pentru răzbunători.

Chade m-a asigurat că astfel de paşi mărunţi ne purtau spre izbândă. Când, alături de Garda Reginei, i-am escortat pe solii celor cu Sânge Străvechi pe drumul de întoarcere către prietenii

lor, pentru a ne fi în schimb înapoiaţi prinţul şi Laurel, am remarcat o schimbare evidentă. Solii discutau între ei şi râdeau, şi unii chiar intrau în vorbă cu gărzile. Femeia însoţită de vaca ei şi de viţel călărea alături de Civil Bresinga, părând să se simtă onorată pentru că tânărul şi frumosul lord conversa cu ea. De cealaltă parte a ei călărea Boyo. Strădaniile lui evidente de a se dovedi egalul Lordului Bresinga erau subminate de atitudinea tânărului, care vorbea cu femeia ca de la egal la egal. Motanul lui Civil stătea în şa, în spatele lui.

Jur-împrejurul nostru, în pădure, zăpada se topise şi numai în locurile umbroase i se mai zăreau, agăţate de sol, degetele reci şi firave. În lumea atinsă de razele soarelui, se înălţa curajoasă o nouă viaţă verde şi printre noi părea să adie un adevărat vânt al schimbării. În mijlocul tuturor acestora, Silvereye călărea de una singură în centrul grupului. Web era alături de mine şi discutam vrute şi nevrute, căci atât regina, cât şi Chade îi ceruseră insistent să ne însoţească, pentru ca toţi cei cu Sânge Străvechi să fie martori că se întorcea la Buckkeep de bunăvoie.

Odată ajunşi la locul întâlnirii, Civil şi Pard au părut în egală măsură bucuroşi să-şi vadă prinţul. Dutiful nu şi-a ascuns surprinderea şi încântarea fiindcă veniseră să-l escorteze. Căldura cu care i-a întâmpinat pe prietenul său şi pe animalul legat prin Har de acesta i-a impresionat pe cei cu Sânge Străvechi din grupul care fusese la Buckkeep, dar şi pe aceia din grupul care-i aştepta. Sosirea lui Civil îi fusese cunoscută lui Dutiful, fireşte, mulţumită Meşteşugului meu.

I-am escortat pe drumul de întoarcere spre Buckkeep nu doar pe prinţ şi pe Laurel, ci şi pe Web şi pe menestrel, care se numea Cockle[25]. Ne-a cântat pe drum şi am scrâşnit din dinţi când am auzit „Turnul din Insula Cornului” în versiunea lui. Balada aceea mişcătoare, sentimentală, istorisea despre apărarea Insulei Cornului, atacată de Corăbiile Roşii, punând accentul mai ales pe rolul jucat de fiul bastard al lui Chivalry. Era adevărat că fusesem acolo, dar jumătate dintre isprăvile vitejeşti puse pe seama securii mele îmi trezeau dubii. Web a râs zgomotos de figura mea îndurerată.

— Nu rânji aşa, Tom Badgerlock. Bastardul cu Har e, cu siguranţă, un erou pe care îl avem în comun. Ne-a aparţinut şi castelului Buckkeep, şi neamului nostru cu Sânge Străvechi.

---

[25] Neghină (n. trad.).

Vocea lui de bas s-a unit cu a menestrelului în următorul refren despre „fiul lui Chivalry, viteazul cu flăcări în privire, ce nu i-a primit numele, ci numai sângele ca moştenire”.

Balada asta n-a fost scrisă de Starling? m-a întrebat Dutiful cu îngrijorare prefăcută. *O consideră proprietatea ei. S-ar putea să nu se poarte cu blândeţe dacă o să-i audă cântând-o la Buckkeep.*

N-o să fie singura. E posibil să-l sugrum eu, ca să nu-şi irosească ea timpul.

Însă în următorul refren nu şi-au împletit vocile doar Civil şi Dutiful, ci şi jumătate dintre gărzi. Ăsta e efectul pe care-l poate avea o zi de primăvară asupra oamenilor, mi-am spus. Şi am sperat că avea să dispară repede.

Capitolul XXVII

PRIMĂVARĂ CU PREGĂTIRI DE PLECARE

La începuturile lumii, nu existau decât oamenii cu Sânge Străvechi şi animalele de pe câmpuri, peştii din ape şi păsările din văzduh. Trăiau cu toţii într-un echilibru neîntrerupt, dacă nu chiar în armonie. Oamenii erau împărţiţi numai în două triburi. Din cel dintâi făceau parte vărsătorii de sânge, legaţi de făpturi ce se hrănesc cu carnea altora. Al doilea trib era al dătătorilor de sânge, legaţi de făpturi care nu mănâncă decât plante. Cele două triburi n-aveau de-a face unul cu altul, nu mai mult decât are de-a face un lup cu o oaie; adică nu se întâlneau decât în moarte. Însă fiecare îl respecta pe celălalt ca pe un element al naturii, întocmai cum omul respectă deopotrivă un arbore şi un peşte.

Legile care îi despărţeau pe unii de alţii erau aspre şi drepte. Dar există mereu oameni care cred că ei ştiu mai bine decât legea sau îşi închipuie că trăiesc ceva aparte şi că pentru ei se cade să se treacă peste lege. Aşa s-a întâmplat când fiica unui vărsător de sânge, legată de o vulpe, s-a îndrăgostit de fiul unui dătător de sânge, legat de un bou. Pe cine, şi-au spus, ar fi putut vătăma iubirea lor? Nu şi-ar fi făcut niciun rău unul altuia, nici femeia bărbatului şi nici vulpea boului. Aşa că s-au despărţit de semenii lor şi şi-au trăit dragostea şi, când a venit sorocul, au adus pe lume patru copii. Dar, dintre aceştia, fiul cel mare era vărsător de sânge, iar fiica mai mare era dătătoare de sânge. Iar al treilea născut a fost un biet copil lipit de Har, surd la glasul oricărui soi de animal şi osândit să meargă mereu prin viaţă numai în trupul lui. Şi mare a fost durerea familiei când băiatul cel mare s-a legat de un lup, iar fata cea mare s-a legat de un cerb. Pentru că lupul lui a ucis cerbul ei, iar fata a luat, în schimb, viaţa fratelui său. Şi atunci au priceput cât de înţelepte erau căile ştiute din vechime, pentru că un prădător nu poate fi legat de prada lui. Dar partea cea mai rea a venit mai târziu, fiindcă fiul lor lipsit de Har a avut numai copii fără Har, şi aşa s-au născut oamenii surzi la vocile tuturor vieţuitoarelor din lume.

Badgerlock, *Poveştile sângelui străvechi*

Primăvara a luat ţinutul în stăpânire. Dincolo de zidurile castelului, verdele copacilor părea o aură palidă. În următoarele câteva zile, frunzele s-au dezghiocat din muguri şi au crescut, iar pădurea a îmbrăcat iarăşi dealurile. Ierburile au ţâşnit din pământ, înlocuind tulpinile uscate, maronii, rămase din anul dinainte. Albul uimitor al mieilor s-a ivit în mijlocul turmelor care păşteau. Lumea a început să vorbească despre Festivalul Primăverii. M-a şocat gândul că nu trecuse decât un an de când o lăsasem pe Starling să-l ia pe Hap din coliba noastră şi să-l aducă la Buckkeep. Se întâmplaseră prea multe. Se schimbaseră mult prea multe.

În castel, totul era forfotă şi entuziasm. Le depăşeau pe cele legate de obicei de Festivalul Primăverii. În acel anotimp prielnic, prinţul avea să-şi înceapă călătoria spre Insulele Străine, şi ne pregăteam cu toţii pentru asta. *Destinul Fecioarei* era corabia aleasă pentru drum, spre încântarea căpitanului şi a echipajului său. Oştenii din Gardă deveniseră rivali în lupta pentru un loc în escorta prinţului. În cele din urmă, s-au oferit prea mulţi voluntari, printre care şi eu, iar prinţul s-a văzut nevoit să-i pună să tragă la sorţi pentru alegerea puţinilor norocoşi. N-am fost surprins când m-am văzut printre ei; la urma urmelor, Chade îmi dăduse, cu o seară înainte, biletul pe care trebuia să-l trag.

Civil Bresinga avea să vină într-adevăr cu noi. Şi Chade se număra printre însoţitorii prinţului, ca şi Thick, spre marea uimire a curţii princiare. Web, care se apropia cu paşi iuţi de clipa când avea să îngroaşe rândurile favoriţilor reginei, o implorase să-i îngăduie să-i însoţească fiul şi ea îi făcuse pe plac. Iar el făgăduise că pasărea lui de mare avea să zboare înaintea corabiei, la o bună distanţă, urmărind schimbările vremii.

Civil nu era singurul nobil care spera să plece cu prinţul. Tot soiul de lorzi şi de doamne de la curte se arătaseră dornici să-i fie alături. Asta mi-a adus imediat aminte de uriaşa expediţie care pornise către Regatul Munţilor cu ani în urmă, când Kettricken era viitoarea mireasă a lui Verity. Ca şi atunci, fiecare nobil îşi avea propria suită de oameni şi animale. Au fost închiriate în grabă şi alte corăbii. Nobilii cărora timpul sau banii nu le permiteau să-l însoţească pe prinţ îşi puteau totuşi face simţită prezenţa. În castel se adunau tot mai multe daruri, nu

numai pentru narcescă, ci şi pentru casa mamei ei şi pentru clanul tatălui.

În Turnul lui Verity continuau lecţiile pentru Meşteşug, dar toţi învăţăceii mei erau cu gândurile în altă parte şi cu toane. Thick simţea mult prea bine neliniştea şi nerăbdarea lui Dutiful ca să-şi poată concentra atenţia către altceva. Prinţul venea şi pleca de fiecare dată cu aerul unui om foarte grăbit. Părea să fie întotdeauna aşteptat ca să probeze haine noi sau ca să înveţe limba Străinilor şi să deprindă bunele lor maniere.

Mi-era milă de el, dar şi de mine, când mă străduiam, seara, să învăţ tot ce se putea din pergamente. Până şi Chade era cu gândul în altă parte. În Buckkeep se petreceau prea multe după cum trăgea el sforile ca să se îndure cu uşurinţă să-l părăsească. Deşi foarte interesat de Meşteşug, îşi lăsa o mare parte a atenţiei să se îndrepte către găsirea unor oameni pe mâna cărora să-şi lase responsabilităţile cât lipsea. Eu, unul, mă simţeam uşurat fiindcă Rosemary n-avea să ne însoţească, dar nu mă încânta deloc gândul că ea avea să se ocupe de cea mai mare parte a reţelei de spioni care-l slujeau pe Chade. Bănuiam că bătrânul asasin îşi mai pierdea nopţile şi continuându-şi experimentele cu pulberea explozivă, dar eram cu atât mai mulţumit cu cât ştiam mai puţin despre asta.

Apropiata noastră plecare era mai mult decât de-ajuns ca să-mi umple mintea, iar viaţa nu-i îngăduie unui om să se concentreze într-un anumit moment decât asupra unei singure îndatoriri. În plus, noaptea, Web îi învăţa pe Dutiful şi Civil istoria şi obiceiurile celor cu Sânge Străvechi. Îşi ţinea lecţiile în faţa unui cămin din Sala Mare, după ce dăduse de ştire că oricine era interesat putea să ia parte. Regina însăşi apăruse de mai multe ori. La început nu venise prea multă lume şi pe multe chipuri se citise dezamăgirea. Însă Web era un povestitor iscusit şi multe dintre istorisirile lui erau noi pentru oamenii din castel. Îşi găsise repede ascultători, mai ales printre copii. Şi, în curând, cei care lăsau impresia că sunt foarte ocupaţi să dărăcească lână, să pună pene la săgeţi sau să peticească haine şi-au găsit pentru aceste îndeletniciri câte un loc de unde îl puteau auzi pe Web. Nu ştiu câţi au ajuns să fie convinşi că n-aveau de ce să se teamă de cei cu Sânge Străvechi, dar cel puţin au aflat mai multe despre felul în care trăiau aceştia şi despre ceea ce gândeau.

De lecţiile lui Web se mai bucura încă un învăţăcel, unul pe care nu crezusem c-o să-l mai văd vreodată la castel. Swift, fiul lui Burrich, stătea adesea în tăcere la marginea cercului.

Regina Kettricken spusese că înzestraţii cu Har erau bineveniţi, şi vestea se răspândise. Dar, din câte se ştia, foarte puţini răspunseseră chemării ei. Motivul era limpede. Cum şi-ar fi putut oferi cineva fiica sau fiul ca paj înzestrat cu Har fără să se afle că prin venele familiei curgea Sânge Străvechi? Poate că, la curte, regina putea să apere un astfel de copil, dar ce se întâmpla cu rudele lui rămase acasă? Lordul Brant, un nobil mărunt din Buck, îşi adusese unicul moştenitor, un băiat de zece ani. I-l prezentase reginei, spunând că avea Sânge Străvechi, dar pretinsese că magia Harului era moştenită de la mama lui, moartă de şase ani şi cu puţine rude rămase printre cei vii. Regina îl primise, dând crezare spuselor lui. Eu bănuiam că şi una dintre croitoresele sosite de curând la castel avea Har, dar, atâta vreme cât ea n-o recunoştea deschis, n-aveam de gând să pun întrebări.

Celălalt paj nou al reginei nu era altul decât Swift. Venise singur şi pe jos, purtând cizme noi şi un surtuc la fel de nou şi aducând cu sine o scrisoare de la Burrich. Din locul meu de iscoadă, îl urmărisem când i se înfăţişase reginei. Scrisoarea îl încredinţa pe băiat casei Farseer, recunoscând că Burrich se străduise din răsputeri, dar nu izbutise să-l abată de pe drumul lui. Dacă nu putea să se lepede de magia aia josnică, n-avea decât s-o îmbrăţişeze, dar tatăl lui terminase cu el. Nu-şi putea îngădui să-l ţină alături de fraţii mai mici. Şi cerea să nu se afle la curte că Swift îi era fiu. Când regina Kettricken îl întrebase, cu blândeţe, sub ce nume voia să fie cunoscut, băiatul îşi înălţase chipul palid şi răspunsese cu voce înceată, dar hotărâtă:

— Witted[26]. Asta sunt şi n-o neg.

— Atunci vei fi Swift Witted, a zâmbit ea. Şi cred că e un nume foarte potrivit. Acum i te voi încredinţa Sfetnicului meu Chade. Va găsi îndatoriri potrivite pentru tine şi îţi va da şi lecţii.

Băiatul oftase uşor, apoi se înclinase adânc, evident uşurat fiindcă audienţa sa la regină se încheiase. Ieşise din sală mergând ţeapăn, cu spatele foarte drept.

Aflând că Burrich se descotorosise de băiat, mă simţisem zdruncinat până în adâncul sufletului, dar şi uşurat în acelaşi

---

[26] Cel cu Har (n. trad.).

timp. Dacă Swift ar fi rămas în casa lui, cu Harul împiedicându-i să trăiască în bună înţelegere unul cu altul, urmările ar fi fost dezbinarea şi nefericirea. Bănuiam că, pentru Burrich, fusese o hotărâre grea şi amară totodată şi rămăsesem treaz aproape toată noaptea întrebându-mă ce părere avusese Molly despre asta şi dacă plânsese la plecarea fiului ei. Mă simţisem din cale afară de ispitit să intru în legătură cu Nettle. Dar, din ziua răbufnirii de Meşteşug stârnite de Thick şi Dutiful, mă abţinusem s-o fac. Nu numai fiindcă nu voiam să descopere legătura dintre ceea ce împărtăşeam noi doi şi chemarea trimisă de Chade prin Meşteşug. Încă mă mai speria amintirea vocii neomeneşti. Nu voiam să trimit un mesaj pentru care era nevoie de multă putere, riscând să-i atrag atenţia asupra mea şi a fiicei mele.

Totuşi, în noaptea aceea, inima mi-a trădat raţiunea, iar mintea lui Nettle a atins-o pe a mea. A părut aproape întâlnire întâmplătoare, ca şi cum ne-am fi visat unul pe altul în acelaşi timp. M-am minunat din nou de uşurinţa cu care ni se puteau uni minţile prin Meşteşug şi m-am întrebat dacă nu cumva dreptatea era de partea lui Chade. Poate era vorba de ceva învăţat de la mine, când era foarte mică. Am visat-o stând pe iarbă, sub coroana largă a unui copac. Ţinea ceva în palmele făcute căuş, ceva mic şi tainic, la care se uita cu părere de rău.

De ce eşti supărată? am întrebat-o.

Chiar în timp ce-i vorbeam, mi-am simţit sinele din vis luând înfăţişarea pe care mi-o dădea ea întotdeauna. Eram tot aşezat şi eu, cu coada în jurul labelor din spate. I-am zâmbit, aşa cum zâmbesc lupii.

Ştii că asta nu-mi place.

Dar cum aş putea şti cum arăţi? a exclamat cu chef de ceartă. *Nu-mi spui nimic despre tine.*

La picioare au început brusc să-i crească margarete. O pasăre mică, albastră, a coborât pe-o creangă de deasupra capului ei, întinzându-şi aripile delicate.

Ce ai acolo? am întrebat din nou curios.

Indiferent ce-aş avea, îmi aparţine. Aşa cum îţi aparţin ţie secretele tale.

Mâinile i s-au închis în jurul comorii. Şi-a lipit-o de piept şi şi-a ascuns-o în inimă. Însemna oare că se îndrăgostise?

Să vedem dacă-l pot ghici pe al tău, am propus vesel. Simţeam o plăcere mai presus de raţiune la gândul că fiica mea

era îndrăgostită şi preţuia această primă descoperire tainică. Speram că băiatul era demn de ea.

A părut să între în panică.

Nu. Nu te apropia. Nici măcar nu e secretul meu. Mi-a fost doar încredinţat.

Poate că şi-a deschis un tânăr inima în faţa ta? m-am hazardat bucuros.

A făcut ochii mari, îngrozită.

Pleacă! Nu încerca să ghiceşti.

O pală de vânt a clătinat crengile de deasupra capului ei. Ne-am uitat amândoi în sus exact în clipa când pasărea albastră s-a preschimbat într-o şopârlă de aceeaşi culoare. Ochii ei argintii au scăpărat şi s-au rotit când a coborât pe trunchi în goană, aproape până în părul fetei.

Spune-mi, a ciripit. *Ador secretele.*

Nettle m-a privit cu dispreţ.

Nu mă amăgeşti cu vicleşugurile tale. Şi-a fluturat o mână către şopârlă. *Dispari, pacoste.*

Creatura i-a sărit în schimb în păr. Şi-a înfipt ghearele în el, încâlcindu-se printre şuviţe. A crescut brusc, ajungând cât o pisică, şi din umeri i-au răsărit aripi. Nettle a ţipat şi a plesnit-o, dar jivina se ţinea bine. Şi-a înălţat capul, aflat deodată la capătul unui gât lung, şi m-a privit rostogolindu-şi ochii argintii. Mic, dar fără cusur, dragonul albastru a rânjit. Vocea i s-a schimbat cumplit de tare. Străină şi rece ca un sloi, m-a zgâriat pe suflet.

Spune-mi secretul tău, Lup Visat! mi-a cerut. *Povesteşte-mi despre un dragon negru şi despre o insulă! Povesteşte-mi acum, sau îi smulg capul de pe umeri!*

Vocea încerca să se-agaţe de mine. Se străduia să mă prindă, să afle exact cine sunt. Am sărit în picioare şi m-am scuturat. Am vrut să-mi pierd înfăţişarea de lup, ca să pot scăpa din vis, dar mă ţinea captiv. Am simţit privirea creaturii, am simţit o altă minte cercetând-o pe a mea, în timp ce-mi cerea, fără glas, să-i spun adevăratul meu nume.

Nettle s-a ridicat brusc. Şi-a întins mâinile şi a înşfăcat cu amândouă dragonul care şuiera. S-a uitat urât la mine, în timp ce o priveam cu gura căscată.

Nu e decât un vis. Un vis, nimic mai mult. Nu mă poţi păcăli aşa ca să-mi afli secretele. Nu e decât un vis, îl voi frânge şi mă

voi trezi. Acum!

Nu ştiu ce-a făcut. Nu s-a scos pe sine din vis, ci a prins dragonul. În mâinile ei, creatura s-a preschimbat în sticlă albastră şi Nettle a azvârlit-o. S-a izbit de pământ la picioarele mele şi a plesnit, spulberându-se într-o furtună de cioburi ascuţite. M-a umplut de tăieturi atât de dureroase, încât m-am trezit. M-am săltat în capul oaselor cu un icnet, strângând în mâini pătura veche a lui Chade. Am sărit din pat şi mi-am apăsat palmele în josul pieptului, aşteptându-mă să scap astfel de toate cioburile şi să simt usturimea tăieturilor însângerate. Dar n-aveam pe mâini decât sudoare. M-a străbătut brusc un spasm, apoi am început să tremur de parcă aş fi avut febră. Mi-am petrecut restul nopţii aşezat în faţa focului, înfăşurat în pătură şi holbându-mă la flăcări. Oricât m-am străduit, n-am izbutit să pricep prin ce trecusem. În ce măsură fusese un vis şi în ce măsură o întâlnire cu Nettle, prin Meşteşug? N-am reuşit să trag niciun fel de linie despărţitoare şi mi s-a făcut frică. M-am temut nu doar că pe amândoi ne găsise ceva din torentul Meşteşugului, ci şi de talentul pe care-l simţisem în Nettle în clipa când ne salvase pe amândoi de privirea ucigătoare a creaturii.

Nu i-am povestit nimănui visul. Ştiam că răspunsul lui Chade m-ar fi îngrijorat.

— Adu fata aici, la Buckkeep, unde-o putem apăra. Învaţ-o Meşteşugul.

N-aveam s-o fac. Nu fusese decât încheierea stranie a unui vis în care mi se învălmăşiseră cele mai cumplite spaime. Credeam asta din toate puterile, ca şi cum mi-aş fi putut preschimba convingerile ferme în adevăr.

La lumina zilei, îmi era mai simplu să scap de astfel de spaime. Aveam pe cap multe alte griji, şi multe de pus la punct înainte de plecare. Am coborât în oraş, la Gindast, ca să-i plătesc pentru ucenicia lui Hap pe o bună bucată de vreme înainte. Băiatul părea să se descurce din ce în ce mai bine. Gindast însuşi mi-a spus că îl uimea aproape în fiecare zi.

— Acum, când îi stă gândul la învăţătură, a adăugat, apăsat, şi am înţeles că astfel îmi reproşa că fusesem un părinte delăsător.

Însă adevărul era că Hap se disciplinase singur şi îi recunoşteam în întregime meritul. Îmi făceam timp să trec pe la

el, măcar pentru o foarte scurtă vizită, odată la trei sau patru zile. Nu vorbeam despre Svanja, ci numai despre progresele lui ca ucenic, despre apropiatul Festival al Primăverii şi despre altele asemenea. Încă nu-i spusesem că urma să plec din Buckkeep, ca însoţitor al prinţului. Eram sigur că, dacă ar fi ştiut, le-ar fi povestit celorlalţi ucenici, ba poate chiar şi Jinnei, în a cărei casă era oaspete din când în când. Din obişnuinţă, preferam să-mi păstrez planurile sub tăcere până într-un moment cât mai apropiat de al plecării. Şi-mi spuneam că nu vreau nici să se poată face vreo legătură între mine şi prinţ. Nu voiam să recunosc că, în parte, era vorba de temerile pe care mi le trezea mie însumi gândul că aveam să fiu despărţit de fiul meu adoptiv pentru o vreme atât de îndelungată, mai ales că mă aşteptam şi să mă aflu în primejdie.

Pusesem la inimă avertizarea bufonului. Pe lângă raidurile prin arsenalul lui Chade în scopul adunării unui număr impresionat de arme mici, dar letale, începusem să-mi modific toate hainele ca să am unde să le ascund. Era o îndeletnicire îndelungată şi iritantă, şi simţeam adesea lipsa sugestiilor abile ale bufonului şi a mâinilor lui îndemânatice. În zilele acelea, nu-l vedeam prea des. Se întâmpla să-l întrezăresc pe coridoarele sau prin curţile castelului, dar era întotdeauna însoţit de alţi nobili tineri şi eleganţi. Aceştia păreau să mişune prin tot castelul. După toate aparenţele, aventura prinţului atrăgea un anume soi de tineri, destul de dornici să se facă remarcaţi şi, în acelaşi timp, să cheltuiască averea familiei distrându-se. Şi roiau cu toţii în jurul Lordului Auriu ca fluturii de noapte în jurul lămpii. Pe urmă am auzit zvonindu-se că Lordul Auriu era furios de-a binelea din pricina corăbiilor chalcedenilor, care împiedicau negoţul şi întârziau sosirea mantiilor jamailliene comandate de el special pentru expediţia în Insulele Străine. Se spunea că erau împodobite cu dragoni brodaţi cu fire negre, albastre şi argintii.

L-am întrebat pe Chade despre asta. Bătrânul asasin urcase în seara aceea în turn ca să mă ajute să învăţ cele mai importante reguli şi cuvinte din graiul Străinilor. Aveau multe cuvinte din limba comună celor Şase Ducate, numai că le stâlceau şi le rosteau gutural. Exerciţiile îmi îndurerau gâtlejul.

— Ştiai că Lordul Auriu încă îşi mai face planuri de călătorie alături de noi? l-am întrebat.

— Păi, nu i-am dat niciun motiv să creadă că n-o să ne

însoţească. Foloseşte-ţi capul, Fitz. E foarte ingenios. Dar, atâta timp cât crede că se va îmbarca pur şi simplu pe corabia prinţului, nu se gândeşte să aranjeze altceva. Şi cu cât îi lăsăm mai puţin timp ca să se gândească la o altă soluţie, cu atât sunt mai puţine şanse să ne dejoace planurile.

— Parcă spuneai că-l poţi împiedica să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep.

— Am spus. Şi pot. Dar s-ar părea că are la dispoziţie foarte mulţi bani, Fitz, şi banii te-ajută să faci multe. De ce să-i lăsăm timp în plus pentru planuri? Chade şi-a ferit privirea de a mea. Când o să vină vremea să ne îmbarcăm, o să i se spună pur şi simplu că s-au făcut socoteli greşite. Că pe corabie nu e loc şi pentru el. Dar că ne poate urma cu o alta, care va pleca mai târziu. Şi voi avea grijă să nu fie loc pentru el, nici pe altele.

Am păstrat o vreme tăcerea. Mi-am imaginat scena şi m-am crispat. Pe urmă i-am răspuns aproape în şoaptă:

— E o purtare destul de grosolană faţă de un prieten.

— Ne purtăm aşa tocmai fiindcă ţi-e prieten. Tu ai zis că vrei să-l oprim aici. Ţi-a spus că şi-a prevestit propria moarte pe Aslevjal şi că tu trebuie să-l împiedici cumva pe prinţ să ucidă dragonul negru. Aşa cum ţi-am mărturisit şi atunci, eu unul nu mă bizui pe vorbele lui, nu cred că se va întâmpla niciuna, nici alta. Dacă nu ne însoţeşte, Lordul Auriu nu poate muri acolo. Nici nu te poate îndemna să zădărniceşti însărcinarea prinţului. Oricum, nu cred că vom avea parte de cine ştie ce aventură. N-o să fie decât o muncă grea, în frig. Cred că fapta vitejească nu va fi altceva decât tăierea capului unei creaturi îngropate sub gheaţă cu ere în urmă. Cum vă înţelegeţi voi doi în ultima vreme?

A adăugat ultima întrebare cu atâta abilitate, încât i-am răspuns fără să mă gândesc:

— Nici bine, nici rău. De fapt, în ultima vreme nu prea l-am mai văzut. Mi-a coborât privirea către propriile degete şi mi-am rupt o pieliţă desprinsă. E ca şi cum s-ar fi transformat în altcineva, într-un om pe care nu-l cunosc prea bine. Şi pe care n-am de ce să-l cunosc în viaţa pe care-o ducem acum.

— Am aceeaşi senzaţie. Şi am impresia că în ultima vreme a fost foarte ocupat, dar nu ştiu sigur cu ce. Din zvonuri n-am aflat decât că mizează pe sume foarte mari la jocurile de noroc. Îşi cheltuieşte banii cu dărnicie, îşi invită prietenii la cină şi le oferă

în dar vinuri şi haine scumpe, însă la masa de joc cheltuieşte şi mai mult. Oricât de mare ar fi o avere, nu-ţi permite s-o duci aşa mult timp.

M-am încruntat.

— Nu seamănă cu omul pe care-l cunosc. La el totul are cel mai adesea un scop, şi nu pricep de ce face acum aşa ceva.

Chade a râs cu amărăciune.

— Ei, mulţi spun asta când îşi văd un prieten înfrânt de o slăbiciune. N-ar fi primul om inteligent pe care l-am cunoscut şi care nu rezistă ispitei jocurilor de noroc. Şi, într-un fel, pentru asta te poţi învinovăţi. De când l-a adus Dutiful la curte, jocul Pietrelor a căpătat o popularitate enormă. Tinerii îl numesc „Pietrele Prinţului”. Şi, aşa cum se întâmplă cu orice lucru care ajunge la modă, din ceva foarte simplu, a devenit din cale afară de costisitor. Pe lângă sumele de bani puse în joc de adversari, cei de pe margine fac prinsori, mizând pe favoritul lor, aşa că la o singură partidă se cheltuieşte o mică avere. Până şi pânza de joc şi pietrele şi-au mărit valoarea. Lordul Valsop a făcut o placă din lemn de nuc lustruit, pe care liniile sunt incrustaţii din fildeş, iar piesele sunt din jad, fildeş şi chihlimbar. Una dintre cele mai luxoase taverne din oraş şi-a rearanjat sala de etaj, care e acum rezervată doar pentru jocul cu pietre. Numai ca să intri acolo plăteşti o groază de bani. Muşteriilor li se oferă numai mâncăruri şi băuturi fine şi îi servesc numai femei de o frumuseţe rară.

Asta m-a lăsat cu gura căscată.

— Şi totul din pricina unui simplu joc care ar fi trebuit să-l ajute pe Dutiful să se concentreze asupra Meşteşugului.

Chade a râs.

— Nu poţi şti niciodată unde te duce aşa ceva.

În minte mi-a venit o altă întrebare.

— Fiindcă tot vorbim despre ceva care a dus la altceva, a sosit la castel vreunul dintre cei pe care i-am simţit agitându-se când şi-au revărsat Dutiful şi Thick Meşteşugul?

— Nu încă, mi-a răspuns Chade, străduindu-se să nu-şi lase dezamăgirea să se simtă în glas. Am crezut că se vor grăbi s-o pornească încoace, dar presupun că a fost o invitaţie mult prea stranie şi că au primit-o întru totul pe neaşteptate. Ar trebui să ne facem timp şi s-o trimitem din nou, de data asta intenţionat. Rândul trecut mi-a venit brusc ideea să-i chem pe toţi cei pe care i-am stârnit. Mi-am trimis către ei, în pripă, un gând neclar.

Iar acum ne-a mai rămas atât de puţină vreme până la plecare încât nu mai are rost să-i adunăm aici. Oricum, e unul dintre primele lucruri pe care va trebui să le încercăm la întoarcere. Şi ce mult mi-aş fi dorit să poată pleca prinţul însoţit de o coterie tradiţională, alcătuită din şase oameni bine antrenaţi în privinţa Meşteşugului, gata să-i îndeplinească oricând poruncile! În schimb, nu suntem decât cinci, dintre care unul e chiar el.

— Patru, pentru că-l lăsăm pe Lordul Auriu aici, am subliniat eu.

— Patru, a încuviinţat el cu acreală.

S-a uitat la mine şi numele lui Nettle a părut să atârne, nerostit, între noi. Pe urmă a adăugat ca pentru sine:

— Şi acum nu mai avem destul timp nici măcar ca să-i antrenăm pe alţii. De fapt, aproape că nu ne mai ajunge timpul nici ca să-i antrenăm pe cei pe care-i avem.

L-am întrerupt înainte de a apuca să spună cât de nemulţumit era de sine însuşi.

— Cizelarea vine cu timpul, Chade. Sunt sigur că nu poţi forţa lucrurile, nu mai mult decât poate deveni un spadasin mai priceput pentru simplul fapt că şi-o doreşte. Pe lângă asta, e nevoie de o pregătire neîntreruptă şi de exerciţii care par să nu aibă legătură cu scopul final. Răbdare, Chade. Ai răbdare şi cu tine, şi cu noi.

Încă nu izbutea să audă mesajele trimise prin Meşteşug numai către el dacă nu exista şi o atingere fizică. Simţea Meşteşugul lui Thick, dar numai ca pe un bâzâit de ţânţar lângă ureche; şi nu putea să transmită nimic. Nu ştiam nici de ce nu puteam noi să pătrundem în mintea lui, nici de ce nu reuşea el să ajungă la noi. Stăpânea Meşteşugul. Atât vindecarea mea, cât şi refacerea cicatricelor dovediseră că, măcar în privinţa asta, avea un talent deosebit. Însă era un om mistuit de ambiţie şi n-avea să-şi găsească liniştea înainte de a stăpâni întreaga paletă a magiei sale.

Însă, străduindu-mă să-l liniştesc, n-am izbutit decât să-i îndrept gândurile în altă direcţie.

— N-ai prefera să te înarmezi cu o secure? m-a întrebat pe neaşteptate.

M-am holbat la el pentru o clipă înainte de a înţelege ce voia să spună.

— N-am mai luptat cu securea de ani de zile, i-am răspuns.

Cred că aş putea încerca să mă antrenez înainte de plecare. Dar mai adineauri spuneai că va fi mai degrabă nevoie să trudim din greu, nu să ne batem. La urma urmelor, cu ce duşman ne-am putea aştepta să luptăm?

— Păi, chiar şi aşa, ca să spargem gheaţa din jurul dragonului, o secure ar putea fi mult mai de folos decât o sabie. Cere mâine una de la armurier. Şi începe să-ţi recapeţi îndemânarea.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, m-a privit pieziş şi a zâmbit. Eram deja pregătit pentru un şoc când a adăugat:

— O să-l înveţi pe Swift meşteşugul armelor, pe lângă citit şi socotit. Nu se descurcă bine împreună cu ceilalţi copii la lecţiile din Sala Mare. Burrich l-a învăţat mai multe decât ştiu alţii la vârsta sa, aşa că se plictiseşte când e pus alături de băieţi de seama lui, iar printre cei mai mari decât el se simte stânjenit. Kettricken a hotărât că e cel mai bine să aibă un preceptor numai al lui. Şi tot ea te-a ales pe tine.

— De ce tocmai pe mine? am întrebat.

Îl văzusem pe băiat la lecţiile predate de Web şi nu mă simţeam câtuşi de puţin dornic să încerc să-l învăţ eu, indiferent ce. Era un copil posomorât şi capricios, care asculta poveştile cu un aer grav, în timp ce alţii se tăvăleau de râs. Vorbea puţin şi se uita în jur cu ochii negri ai lui Burrich. Mergea la fel de ţeapăn ca un străjer care tocmai fusese biciuit şi era tot atât de vesel.

— Nu sunt bun de preceptor, Chade. În plus, cred că e cu atât mai bine pentru noi toţi cu cât am mai puţin de-a face cu băiatul. Dacă vine Burrich să-l vadă şi Swift vrea să-i facă atunci cunoştinţă cu dascălul lui? Am putea avea probleme cu toţii.

Chade a clătinat din cap cu tristeţe.

— Măcar dacă ar fi fost vreo şansă să se întâmple aşa ceva. Băiatul e aici de zece zile şi tatăl lui n-a trimis vorbă ca să dea de înţeles că-i pare rău că l-a trimis încoace. Cred că Burrich l-a renegat pe de-a-ntregul. E unul din motivele care-o fac pe Kettricken să creadă că e bine să fie dat pe mâna unui singur om. Are nevoie de un astfel de bărbat în viaţa lui. Ca să nu se simtă părăsit, Fitz.

— Şi de ce trebuie să fiu tocmai eu? am întrebat din nou posomorât.

Zâmbetul lui Chade s-a lăţit mai tare.

— Cred că e vorba de o simetrie care îi place lui Kettricken. Iar eu mărturisesc că văd în asta un soi de justiţie rudimentară.

A tras aer în piept şi a adăugat, cu mai multă seriozitate: În grija cui altcuiva am putea să-l dăm? A unui om care dispreţuieşte Harul? A unui om care o să vadă în băiat o povară şi o să-şi spună că n-are nicio obligaţie faţă de el? Nu, Fitz, acum e al tău. Scoate ceva din el. Şi învaţă-l să lupte cu securea. Când o să crească, flăcăul va avea probabil constituţia lui Burrich. Acum e numai piele şi os. Ia-l pe terenul de instrucţie în fiecare zi şi pune pe el ceva muşchi.

— În timpul meu liber, i-am promis morocănos.

M-am întrebat dacă Burrich mă privise cu aceeaşi groază cu care îi priveam eu fiul. M-am gândit că era posibil. Dar, oricât de bufonul de aur înspăimântat aş fi fost, cuvintele lui Chade îmi făcuseră noua însărcinare de neocolit. „În grija cui altcuiva am putea să-l dăm?” mă întrebase, iar eu mă gândisem imediat cu groază ce i s-ar fi putut întâmpla lui Swift dacă ar fi fost încredinţat altcuiva. Nu-mi trebuia o responsabilitate în plus, iar în momentul acela mi-o doream mai puţin decât oricând. Însă nu puteam suporta gândul că Swift ar fi putut fi luat de altcineva care l-ar fi tratat cu cruzime sau l-ar fi neglijat. E amorul propriu al oricărui bărbat care a ajuns să-i fie cuiva părinte. Capătă convingerea că nimeni nu e mai potrivit decât el pentru aşa ceva.

Mă îngrozeam şi la gândul că urma să lupt din nou cu securea. Antrenamentele aveau să-mi îndurereze toţi muşchii. Însă Chade avea dreptate. Era arma pe care o stăpâneam cel mai bine. În mâinile mele, o sabie măiestrit lucrată se irosea. Mi-am amintit cu regret de cea atât de frumoasă pe care mi-o dăruise bufonul. Rămăsese la el, alături de toate costumele extravagante pe care le purtasem în slujba lui. Nu mă simţisem în largul meu făcând-o pe garda lui de corp, însă acum descopeream că mascarada aia îmi lipsea. Ultima noastră discuţie cârpise o parte a rupturii dintre noi, dar, într-un fel, ne şi îndepărtase unul de altul. Privisem în faţă faptul că bufonul era numai un singur aspect al unui om pe care crezusem că-l cunosc. Îmi dorisem să-mi reînnod prietenia cu bufonul, dar cum aş fi putut, ştiind că nu reprezenta decât una dintre faţetele întregului? Era, am reflectat cu amărăciune, ca şi cum m-aş fi împrietenit cu o păpuşă, încercând să nu-l iau în seamă pe omul care vorbea în locul ei şi o trăgea de sfori ca să danseze.

Cu toate acestea, la o oră târzie a aceleiaşi nopţi, m-am dus

să bat încet la uşa lui. Pe sub ea se strecura o lumină palidă, dar am aşteptat multă vreme înainte de a se auzi dinăuntru o voce iritată:

— Cine e?

— Tom Badgerlock, Lordule Auriu. Pot să intru?

După o pauză, am auzit cum era tras zăvorul. Am intrat într-o odaie pe care mi-a venit greu s-o recunosc. Eleganţa discretă se preschimbase într-o opulenţă ţipătoare. Pe podea, covoare groase se suprapuneau unul peste altul. Sfeşnicele de pe masă erau de aur, iar parfumul abundent împrăştiat de flăcările lumânărilor prelungi te ameţea la fel de tare ca gândul că acolo ardeau bani. Bărbatul aflat în faţa mea purta straie bogate, din mătase împodobită cu nestemate. Fuseseră schimbate chiar şi tapiseriile de pe pereţi. Locul scenelor simple de vânătoare, aflate în cea mai mare parte a încăperilor din castel, fusese luat de unele bogat ornamentate înfăţişând scene din grădini şi temple jamailliene.

— Vrei să intri şi să închizi uşa sau ai de gând să caşti gura din prag la nesfârşit? m-a întrebat arţăgos. E noaptea târziu, Tom Badgerlock. Nici pe departe o oră potrivită pentru vizite întâmplătoare.

Am închis uşa.

— Ştiu. Pentru asta îmi cer iertare, dar când am venit la ore mai potrivite nu te-am găsit aici.

— Ai uitat ceva când ai plecat din serviciul meu şi din odaia ta? Poate tapiseria aia hidoasă?

— Nu. Am oftat şi m-am hotărât să nu-l las să mă împingă înapoi în rolul servitorului. Ţi-am simţit lipsa. Şi am regretat, mereu şi mereu, cearta prostească pe care-am început-o eu când Jek mai era încă aici. E exact aşa cum m-ai prevenit. Am fost condamnat să mi-o amintesc în fiecare zi şi în fiecare zi mi-am dorit să-mi pot retrage cuvintele rostite atunci.

M-am dus lângă căminul din odaie şi m-am lăsat să cad pe unul dintre scaunele de lângă focul muribund. Pe o masă mică, de alături, erau o carafă cu rachiu şi un pahar pe fundul căruia rămăseseră vreo două picături.

— N-am idee despre ce vorbeşti. Şi tocmai eram gata de culcare. Prin urmare, Badgerlock, ce treburi te-au mânat încoace?

— Revarsă-ţi furia asupra mea dacă vrei. Presupun c-o merit.

Scoate-mi ochii pentru orice simţi nevoia s-o faci. Dar încetează cu mascarada asta şi fii tu însuţi! E tot ce-ţi cer.

A păstrat o vreme tăcerea, cu dezaprobare în privirea trufaşă cu care mă fixa. Pe urmă a venit să se aşeze pe celălalt scaun. Şi-a turnat rachiu fără să-mi ofere şi mie. Aroma mi-a dezvăluit că era cel de căise, din care băusem în coliba mea, cu niciun an în urmă. A sorbit înainte de a vorbi.

— Să fiu eu însumi. Şi cine ar fi acest eu însumi?

A pus paharul jos, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu ştiu. Aş vrea să fii bufonul, am spus încet. Dar cred că am ajuns prea departe ca să ne întoarcem acum la amăgirea asta. Însă, dacă ar fi cu putinţă, aş vrea. Din toată inima.

Mi-am luat ochii de la el. Am lovit cu piciorul un buştean din vatră, împingându-l în foc şi dând viaţă unor flăcări noi cu o răbufnire de scântei.

— Acum nici măcar nu mai ştiu cum să te numesc în gândurile mele. Pentru mine, nu eşti Lordul Auriu. N-ai fost niciodată. Dar nu mai eşti nici bufonul. Mi-am adunat tot curajul chiar în timp ce îmi veneau cuvintele pe limbă, negândite, dar evidente: Cum poate fi adevărul atât de greu de spus?

Preţ de o clipă înfricoşătoare, m-am temut că o să mă înţeleagă greşit. Pe urmă am ştiut că o să priceapă exact ceea ce voisem să spun. Îmi arătase ani de-a rândul, prin tăcerile sale, că-mi înţelegea foarte bine sentimentele. Înainte de a ne despărţi, trebuia să repar cumva ruptura dintre noi. Şi cuvintele erau singura mea unealtă. Purtau în ele o magie străveche, puterea pe care o dobândeai când îi ştiai cuiva numele adevărat. Eram hotărât, şi totuşi am avut senzaţia că vorbesc cu stângăcie.

— Ai zis cândva că, dacă nu vreau să-ţi mai spun „bufonule”, ţi-aş putea spune „Preaiubitule”. Am tras aer în piept. Mi-a lipsit compania ta, Preaiubitule.

A ridicat o mână şi şi-a acoperit gura. Pe urmă a mascat gestul frecându-şi bărbia, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva cu mare atenţie. Nu mi-am dat seama ce expresie ascundea în spatele palmei. Când şi-a lăsat mâna în jos, zâmbea strâmb.

— Îţi dai seama că asta ar deveni subiect de bârfă în castel?

Am păstrat tăcerea, fiindcă n-aveam răspuns. Îmi vorbise cu vocea batjocoritoare a bufonului. M-a uns pe suflet, dar n-am

putut să nu mă întreb dacă nu se prefăcea, intrând într-un rol numai şi numai pentru mine. Îmi arăta ceea ce voiam să văd, sau ceea ce era cu adevărat?

— Ei, a oftat. Presupun că, dacă trebuie să foloseşti un nume potrivit pentru mine, va trebui să-mi spui tot „bufonul”. S-a uitat la flăcări şi a râs încet. Presupun că asta echilibrează balanţa. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, de-acum înainte îmi voi aminti mereu cuvintele astea.

M-a privit dând din cap cu gravitate, parcă mulţumindu-i fiindcă îi înapoiasem ceva preţios pentru el.

Erau atâtea lucruri despre care aş fi vrut să discutăm. Voiam să-i vorbesc despre tot ce reprezenta misiunea prinţului şi despre Web, şi să-l întreb de ce făcuse o pasiune pentru jocurile de noroc şi ce însemna extravaganţa lui nebunească. Dar mi-am dat brusc seama că doream să le adaug alte cuvinte celor deja rostite în noaptea aceea. Aşa cum spusese el, balanţa era acum echilibrată. Plana între noi; nu voiam să risc s-o înclin din nou cu vreo vorbă de-a mea. Am dat din cap şi m-am ridicat încet.

— Noapte bună, bufonule! am spus când am ajuns la uşă.

Am deschis-o şi am ieşit pe coridor.

— Noapte bună, preaiubitule! mi-a răspuns el de pe scaunul de lângă foc.

Am închis încet uşa în urma mea.

EPILOG

Braţul care mi-a purtat cândva în luptă şi sabia, şi securea mă doare acum după o seară în care mânuieşte pana. Când şterg vârful uneia curăţând-o, mă întreb adesea câte găleţi de cerneală am întrebuinţat într-o viaţă. Câte cuvinte am aşternut pe hârtie sau pe pergament, gândindu-mă că astfel capturam adevărul? Şi, dintre acele cuvinte, cât de multe am azvârlit eu însumi în flăcări, considerându-le fără valoare sau greşite? O fac aşa cum am făcut-o de atâtea ori. Scriu, presar nisip peste cerneala umedă, îmi cântăresc propriile cuvinte. Apoi le ard. Poate că, ori de câte ori se întâmplă, adevărul iese pe coş, în chip de fum. E nimicit sau eliberat în lume? Nu ştiu.

Pe vremuri, nu-mi venea să-i dau crezare bufonului când îmi spunea că timpul, în întregul său, e o buclă imensă, că suntem întotdeauna condamnaţi să repetăm ceea ce s-a mai întâmplat. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai bine înţeleg că e într-adevăr aşa. Atunci mă gândeam că îmi vorbeşte despre un singur cerc uriaş, în care suntem prinşi cu toţii. Acum cred în schimb că ne naştem, fiecare, într-un cerc al nostru. Ca un mânz legat la capăt de funie în manej, tropotim pe cercul care ne-a fost menit. Grăbim pasul sau îl încetinim, ne oprim la poruncă, pornim din nou. Şi credem, de fiecare dată, că acelaşi cerc e un alt drum.

Cu un car de ani în urmă, educaţia tatălui meu a fost lăsată în seama lui Chade, fratele vitreg al bunicului meu. La rândul său, tata m-a dat pe mine în grija omului său de încredere. Iar eu, când am devenit tată, m-am încrezut în aceleaşi mâini, convins că-mi puteau creşte fata cel mai bine şi în siguranţă. În schimb, l-am luat în grijă pe fiul altui bărbat, şi aşa a devenit Hap copilul meu. Prinţul Dutiful, fiul meu şi totuşi nu al meu, a ajuns de asemenea să-mi fie învăţăcel. Şi, după o vreme, la mine a venit chiar fiul lui Burrich, ca să-l învăţ ceea ce nu voia să îl înveţe tatăl lui.

Fiecare cerc dă naştere altuia. Fiecare pare să fie nou, dar în realitate nu e. Nu reprezintă decât cele mai noi dintre încercările noastre de a îndrepta greşeli vechi, de a şterge nedreptăţi suferite cu mult timp în urmă şi de a ne apleca asupra lucrurilor pe care le-am neglijat. În fiecare ciclu putem corecta greşeli

vechi, dar cred că facem tot atât de multe greşeli noi. Totuşi, ce altceva ar fi cu putinţă? Să repetăm greşelile de mai înainte? Poate că a avea curaj să cauţi o cale mai bună înseamnă a avea curaj să rişti făptuirea unor greşeli noi.

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

Fitz a fost convins să se întoarcă la curte ca servitor al Lordului Auriu, nimeni altul decât Bufonul deghizat. În secret, el îl va iniția pe Prințul Dutiful în tainele magiei.

Pacea rămâne fragilă, iar nunta aranjată dintre Dutiful și prințesa din Insulele Străine este o alianță crucială care trebuie menținută. Dar, atunci când apare, Elliania îl provoacă pe prinț să plece într-o misiune imposibilă înainte de a-l accepta.

El trebuie să îl ucidă pe Icefyre, unul din ultimii dragoni rămași în viață. Iar Fitz și Bufonul îl vor însoți în această călătorie plină de primejdii.

nemira.ro

ISBN 978-606-758-292-5

revistanautilus.ro